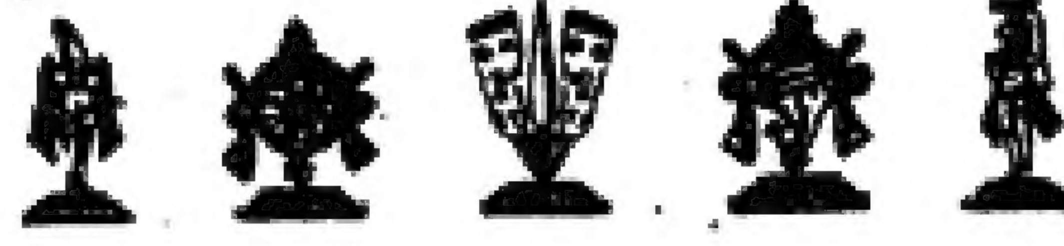
ஸ்ரீ:



ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

இரண்டாம் பாகம் 5,6,7,8 பத்துக்கள்.

பரம காருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடனும்,
அப்பு அரும்பதத்துடனும், உரையுடனும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்
பதிப்பிக்கப்பட்ட வ்யாக்யானத்தின்
மறுபதிப்பு

1999
ப்ரமாதி ஆடி மாதம் 07-08-99 ரோஹிணி

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ
திருச்சி - 620 006.

விலை 600/- [மூன்று பாகங்கள்]
[தபாற்செலவு தனி]

மறுபதிப்பு - 1992
மறுபதிப்பு - 1999
காப்பிகள் - 1000

விலை ரூ 600/- (3 பாகங்களும்)

அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியார் அச்சகம்.
214, கீழக்கு உத்திர வீதி,
ஸ்ரீரங்கம் – 620 006. ✆ : 0431 – 434398

கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ.
214, கீழக்கு உத்திர வீதி,
ஸ்ரீரங்கம் – 620 006. ✆ : 0431 – 434398



ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான் ப்ரவேசம்.



வ்யா. — ஒருகாலோரிடத்தே நசை பண்ணிப் பெறுவிட்டால் "கிடைத்ததில்லை" என்று மீளலாம்படியன்றிறே இவர் நசை இருப்பது; நசைபண்ணாம லிருக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமிறே விஷய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும். இனித்தான், உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து நிற்கிறது - தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடே நினைத்தபடிகளெல்லாம் பரிமாறவிறே. ராஜாக்கள் தோப்புக்கள் பல சமைத்தால், "இன்னதோப்பிலே இன்னானுக்கு முகங்கொடுக்கக்கடவோம்" என்றறுதியிட்டிருக்குமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் பலவிடங்களிலும் நிற்கிறது - ஒன்றல்லாவோரிடத்திலே ஒரொருத்தருக்கு முகங்கொடுக்கைக்காக; ஆனபின்பு, நமக்கிவ்விடத்திலே முகந்தர நினைத்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே யாகிறது என்று உகந்தருளின நிலங்கள் தோறும் புக்குத்திரிவர்; "இன்னவிடத்திலே முகந்தரும்" என்றறியாரே; ஆகையால், திருப்புள்ளம்பூதங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானான், அங்கு நிற்கிறவன்றான் ஆச்ரிதர்க்குத் தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டு காரியம் செய்யும் ஸ்வபாவன், ஆச்ரிதரோடு பிராட்டியோடு வாசியற முகங்கொடுப்பானொருத்தன், தன்னை யறிகைக்கீடான ஸுக்ருதம் பிறக்கைக்கும் தான் ப்ரவர்த்தகன், அதுக்குமேலே நிரதிசயபோக்யனும் என்று அவன்படிகளைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு. — அறிவதின்ப்ரவேசம். — "சிறிதும் திருமேனி இந்த வண்ணமென்று காட்டீர்" என்று இந்தளூரில் லேசாய்த்தவர், இங்குச் செய்யாதே போனாலும் திருவெள்ளியங்குடியிலே நினைத்தவைகளெல்லாம் பரிமாறலாமென்று புக்கநுபவித்த விடத்தில், அங்கும் அர்ச்சாஸமாதி குலையாமலிருக்கக் கண்டவர், இன்னும் புள்ளம்பூதங்குடியிலே போகைக்குக் காரணமென், கைவிடவன்றோ வடுப்பது என்னும் ப்ரஸ்நத்தின்மேலே, இன்னும் நாலு திருப்பதிகளிலே போய்ப் பார்க்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). (இவ்விடத்திலே) திருவெள்ளியங்குடியிலே. * மயர்வற மதிநலம் பெற்றவிவர், இன்னவிடத்

தில்-செய்வன், செய்யான் என்றறியாரோ வென்ன; ஆசாபரவசராகை யாலே கலங்கியிருப்ப ரென்றருளிச்செய்கிறார் (இன்னவிடத்திலே யித்யாதி). தம்மாலறியப் போகாமையாலேயிறே மூர்த்தற "அறிவதரியான்" என்றருளிச் செய்கிறாரென்று கருத்து. (க) "மாணுருவாகிய" இத்யாதிக ளைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). (உ)"வெற்பால்மாரி" என்கிறபாட்டைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதரோடித்யாதி). (ந) "அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலன்" என்றத்தை யுட்கொண் டருளிச்செய் கிறார் (தன்னை யித்யாதி). (க) "கூத்தன்" (ச) "நேமியங்கை மாயன்" என்று மவற்றை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி) ... *

மூ.—அறிவதரியானனைத் துலகு முடையானென்னை யாளுடையான்
குறிய மாணுருவாகிய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம்
நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க வெழிலார் மஞ்ஞை நடமாடப்
பொறிகொள் சிறைவண்டிசைபாடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அறிவது	ஸ்வயத்நத்தாலே அறிகைக்கு	இடம்	திவ்யதேசமானது,
அரியான்	துர்லபனானவனும்,	நறிய	பரிமளமுடைத்தான
அனைத்துலகும்	ஸமஸ்த லோகங்களையும் [டையவனும்	மலர்மேல்	புஷ்பங்களின்மேலே
உடையான்	தனக்கு சேஷமாக வு	சுரும்பு	சுரும்புஎன்னும் வண்டுகளானவை
என்னை	என்னை [னும்	ஆர்க்க	ஒலியாநிற்க,
ஆளுடையான்	அடிமை கொண்டவ	எழில்ஆர்	அழகுமிக்க
குறிய	வாமநமான	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
மாணுருவாகிய	ப்ரஹ்மசாரி வேஷங் கொண்ட	நடமாட	ஆடாநிற்க, [ம்
கூத்தன்	மநோஹரமானசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரன்	பொறிகொள்	ரேகைகளை யுடையது
மன்னி	அமர்ந்து	சிறை	இறகுகளையுடையதுமான
உறையும்	வர்த்திக்கிற	வண்டு	வண்டுகளானவை
		இசைபாடும்	காநம் பண்ணுகின்ற
		புள்ளம்பூதங்குடி	புள்ளம்பூதங்குடி என்னும் திவ்யதேசமாம். (க)

(க) ரு-க-க. (உ) ரு-க-ஏ. (ந) ரு-க-௬.
(ச) ரு-க-ரு.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அறிவதரியான்) ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்ப்பார்க்கு, என்றுமொக்க அறியவரிதாம்படி யிருக்கும் ஸ்வபாவன். (அனைத்துலகு முடையான்) அறிகையும் அறியாதொழிகையுமாகிற இவ்வர்த்தம் கிடக்க, ஸர்வலோகேச்வரனாக ஸர்வர்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நன். (என்னையாளுடையான்) விசேஷித்து என்னை யடிமை கொண்டவன்; (க) "अस्मत्स्वामिन् - அஸ்மத் ஸ்வாமிந்". (குறியவித்யாதி) இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இரப்பிலே தகணேறின வடிவோடேகூட மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே புக்கு மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணி "விடேன்" என்று வர்த்திக்கிறதேசம். யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்தபோது வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருந்தது.

(நறியவித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரின்மேலே, சுரும்பென்று - வண்டிலே ஒரு அவாந்தரஜாதி, அவை ஆரவாரத்தைப்பண்ண, அழகுமிக்கிருந்துள்ள வடிவையுடைத்தான மயில்களாட; (பொறியித்யாதி) வரியையும் சிறகையு முடைத்தான வண்டுகளானவை, அவற்றின் காலுக்கிடாகப் பாடாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அறிவதித்யாதி). தாம் கிலாய்த்துப் பின்பு செய்வானென்றெண்ணித் திருவெள்ளியங்குடியில் புக, பின்பு செய்யாமையாலே அறிவதரியானென்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலே யித்யாதி). துர்ஜ்ஞேயனாகில் விடலாகாதோ, புள்ளம்பூதங்குடியிலும் போய்த் தொடருவானென்னென்னும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அறிகையித்யாதி). அனைத்துலகில் தாமும் கூட்டன்றோ, விசேஷித்துச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மதித்யாதி). (க) "अखिलजगत्स्वामिन् - அகிலஜகத் ஸ்வாமிந்" என்று வைத்து, மீளவும் "அஸ்மத்ஸ்வாமிந்" என்றாரே யென்று கருத்து. "மன்னி" என்னச்செய்தே "அமரும்" என்னவேணுமோ வென்ன; பேதம்காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி).

"பொறி - சிறை - கொள்" என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (வரியித்யாதி). ... ... (க)

(க) கத்யத்ரயம்-க.

மூ.—கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்துலகம் கைப்படுத்துப்
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந்தவிர்த்த புனிதனிடம்
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்ப்
புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	வஞ்சகமான [டு	இடம்	திவ்யதேசமானது,
குறளாய்	வாமனனாய்க்-கொண்	பள்ளம்	தாழ்ந்திருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	செறுவில்	கழனிகளில்
வஞ்சித்து	வஞ்சனை பண்ணி	கயல்	மத்ஸ்யங்களானவை
உலகம்	(அவனுடையதாயிருந்த) லோகத்தை	உகள	துள்ளாநிற்க,
கை படுத்து	ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்டும்,	புள்ளு	பக்ஷிகளானவை
பொள்ளை	த்வாரத்தை யுடைய	பழனம்	நீர்நிலையை யுடைய
கரத்த	துதிக்கையை யுடைத்தான [டைய	கழனியதனுள்	வயல்களினுள்ளே
போதகத்தின்	கஜேந்த்ராழ்வானு	போய்	ப்ரவேசித்து [கு
துன்பம்	துஃக்கத்தை	பிள்ளைக்கு	(தம் தம்) குட்டிகளுக்
தவிர்த்த	போக்கினவனுமான	இரை	ஆஹாரத்தை
புனிதன்	பரிசுத்தனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	தேடும்	ஆராயாநின்ற
		புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) "இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவர்கள் ஹிதம்செய்யவந்தான், அகப்படாதேகிடாய்" என்று சுக்ராதிகள் சொன்னவார்த்தை அவன் நெஞ்சில்படாதபடியான வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, தன்னதல்லாதத்தை "தன்னது" என்றிருந்தவன்பக்கல் நின்றும் தன்னதாக்கிக்கொண்டானாய்த்து. (பொள்ளையித்யாதி) துளைக்கையையுடையனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துஃக்கத்தைப்போக்கித் தன் துஃக்கம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

(பள்ளமித்யாதி) தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகள, நீர்நிலையையுடைத்தான கழனிகளினுள்ளிட்டுப்போய். (புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும்) ஆகிறது - "ஆலவாயுடையான் கேட்க, பட்டர் அருளிச்செய்தார்" என்று நாம் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லிப்போருமதிறே; - "கயலுகளா நின்றதாகில் புள்ளுக்குத் தேடிப்போக வேண்டுகிறதென்?" என்ன; "பிள்ளை, அவ்விடம் நிந்ததில்லையோ; பிள்ளைக்கன்றோ தேடுகிறது, நிலமிதியாலே அவை

தான் தூணும் துலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸாத்மிக்கு மவை தேடிப் போகாநிற்கும்". ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி). இப்பாட்டில் தேவர்களுக்காகத் தன்னை இரப்பாளாக்கினவன் செயலில் நசையாலே மீளவும் சொல்லிக்கொண்டு, இதிலும் ஒரு திர்யக்கு இரக்க வந்ததவினத்தையு மநுஸந்தித்து, தம்முடைய இரப்பும் தலைக்கட்டு மென்றிருக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"புனிதன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர். (தன்னித்யாதி).

"பழனம்" என்றதி னர்த்தம் (நீர்நிலையை யுடைத்தான) என்றது.(உ)

மூ.—மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீயச்சரந்துரந்து
மாவாய் பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம் சாய்த்தமாலதிடம்
காவார்தெங்கின் பழம் வீழக் கயல்கள் பாயக் குருகிரியும்
பூவார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மேவா	(தன்னோடு) பொருந்தாத [ன	ஆர்	நெருங்கியிருக்கிற
		கா	தோட்டங்களில்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடையதா	தெங்கின்	தென்னைமரங்களில்நின்றும்
தென்	தெற்குத்திக்கிலுள்ள		
இலங்கை	லங்கைக்கு	பழங்கள்	பழங்களானவை
வேந்தன்	ராஜாவான ராவணன்	வீழ	விழ (அதைக்கண்டு)
வீய	முடியும்படியாக	கயல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை (பயந்து)
சரம்	பாணங்களை		
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,	பாய	வேறோரிடத்தில் துள்ளியோட, (அதைக்கண்டு)
மா	குதிரையான கேசியி		
வாய்	வாயை [னுடைய		
பிளந்து	கிழித்தும்,	குருகு	நாரைகளானவை
மல்	மல்லர்களை [கியும்,	இரியும்	சிதறியோடா நிற்பதாய்,
அடர்த்து	நெருக்கிச் சூர்ணமாக்		
மருதம்	மருதமரங்களை	பூ ஆர்	கமலம்முதலிய பூக்கள் நிறைந்த
சாய்த்த	விழச்செய்தவனுமான		
மாலது	ஆஸ்ரித வ்யாமுக்தனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய	கழனி	வயல்களுடைய
		எழில்	அழகினாலே
		ஆரும்	பூர்ணமான
இடம்	திவ்யதேசமானது,	புள்ளம்பூதங்குடிதானே	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மேவாவித்யாது) ஒரு உபாதியாலன்றிக்கே த்வேஷமே ப்ரக்ருதியாயிருக்கிற ராக்ஷஸர் வர்த்திக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன் முடியும்படியாக அம்பையோட்டி, கேசிவாயைக்கிழித்து, மல்லவர்க்கத்தை யடர்த்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்தருளின. (மாலதிடம்) பிராட்டிபக்கலிலும் ஆஶ்ரிதர் பக்கலிலுமொக்க வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காவாரித்யாதி) செறிந்தசோலையில் தெங்கின்பழம்வீழ, அது தன்னை உத்தேசித்து விழுகிறதாகக்கொண்டு கயல்களானவை பாய, (குருகிரியும்) அக்கயல்தன்னை யுத்தேசித்துப் பாய்கிறதாகக்கொண்டு குருகுகள் சிதறியோடா நிற்குமாய்த்து. இரண்டுக்கு மொக்குமாய்த்து கலக்கம்; - தன்னைக்குறித்தன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சா நிற்குமாய்த்துக்கயல்; குருகு அது தனக்கு ஆமிஷமாய் தானதுக்கு பாத (பா)க மாகா நிற்கச்செய்தேயும் அஞ்சியோடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி). ஒருநீர்ப்புழுவுக்கும் ஆனைக்கும் வந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்துப் புநிதனான வளவன்றிக்கே, தலைபத்துப் படைத்தவன் அபலையான பிராட்டிக்கு விரோதிக்க நிரஸித்தபடியும், அது தானும் பருவம் நிரம்பி வில்லுங்கையுமாக "எதிரிநான்" என்று வந்தவனை வென்றதாகையாலே அதிலுமாஶ்சர்ய மாம்படி, திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமிருந்த விரோதிகளைக் கையாலும் காலாலும் பிள்ளைத்தனத்திலே நிரஸித்த விது விஞ்சினதாகையால் இவையிரண்டையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மேவுதல் - பொருந்துதலாய், அதில்லாமையை நிரூபகமாக வருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

மருதுகளிரண்டா யிருக்கவும் ஏகவசநமாக வருளிச்செய்தத்தாலே ஒன்றிலே வெளிகண்டு போனானென்னும்படி க்ருதஸங்கேதர்களாயிருந்தன வென்னுமர்த்தந் தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றோடொன்றித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன்
வற்பார் திரடோளை நான்கும் துணித்த வல் விலிராமனிடம்
கற்பார் புரிசை செய் குன்றம் கவினார்கூடம் மாளிகைகள்
பொற்பார் மாட மெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெற்பால்	கோவர்த்தந மலையி[னால்]	வல்	திருடமான
மாரி	மழையை	வில்	தநுஸ்ஸையுடைய
பழுதாக்கி	(கோ கோபர்க்கு பாதக(ஸாதக) மாகாதபடி) வீணும்படி பண்ணி,	இராமன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
		இடம்	திவ்யதேசமானது,
		கற்பு ஆர்	ஶ்லாக்யமான வேலைப்பாட்டை யுடையவைகளாய்
விறல்	பலத்தை யுடையராய்		
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையரான	புரிசைசெய்	மதிள்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு		
தலைவன்தன்	நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய	குன்றம்	மலைகளென்ன
		கவின் ஆர்	அழகுமிக்க
வற்பு	திண்மையினால்	கூடம்	க்ருஹங்களென்ன
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ளவைகளும்	மாளிகைகள்	அரண்மனைகளென்ன
		பொற்பு ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயங்களான
திரள்	(மாம்ஸளங்களாய்) திரண்டவைகளுமான	மாடம்	மண்டபங்களென்ன (இவற்றினுடைய)
		எழில்	அழகினாலே
ஐ நான்கு தோளையும்	இருபது புஜங்களையும்	ஆரும்	ஸம்ருத்தமான
துணித்த	தறித்துப் பொகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி) மலையாலே, இந்த்ரன் அபிஸந்திபூர்வகமாக வர்ஷித்த வர்ஷத்தை வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி; பெருமிடுக்கராய் ஸாயுதருமாயிருந்துள்ள ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் வழியடித்துப் புக்கொதுங்கலாம்படி அஞ்சினான் புகலிடமாயிருந்துள்ளவனுடைய, வன்மைமிக்குத் திரண்டிருந்துள்ள தோள்களிருபதையும் துணித்த, மிடுக்கையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(கற்பாரித்யாதி) தொழில்மிக்கிருந்துள்ள மதிள்செய் குன்றங்கள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள கூடங்கள், மாளிகைகள், அழகுமிக்கிருந்துள்ளமாடம், இவற்றினுடைய எழில் மிக்கிருந்துள்ள. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பாலித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரத்தில் மிகவு மாத்ஸர்யாவஹமாய் திர்யக்ஸ்த்தாவரங்களை நிரஸித்த வளவன்றியே தேவஜாதிக்கு நிர்வாஹகனை அநுகூலன் விரோதித்தத்தை, மலையைச்

சமர்தாகிலும் கையோயும்படி பண்ணின செயலும், ராமாவதாரத்தில் கையோயாதே கைவிஞ்சி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு நின்றவனிடத்திலும் வீய ஒருசரம் துரந்து முடித்துவிட மாட்டாதே "அநுகூலிக்குமோ" என்னும் நசையாலே கைகழியவிட்டுக்கொண்டு வந்ததும் இவரை ஈடுபடுத்துகையாலே அவ்வவதாரத்வயத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அஞ்சினான் புகலிடம்) என்றது - பயந்தார்க்கு அபயப்ரதானம் பண்ணவல்லனென்கை. வற்பு - வல்லமை, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள வென்று பதபேதம் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வன்மையித்யாதி).

"கற்பு, ஆர்" என்றுபதபேதமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தொழிலித்யாதி). (மதிள்செய்குன்றங்கள்) என்றது-மதிளாகச் செய்யப்பட்ட பர்வதமென்கை. "கவின்" என்றதினர்த்தம் (அழகு) என்றது. "பொற்பு" ஸப்ருஹணீயதையாய் அருளிச்செய்கிறார் (அழகித்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தலாய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்
நெய்யார் பாலோடமுதுசெய்த நேமியங்கை மாயனிடம்
செய்யாராரலிரை கருதிச்செங்கால் நாரை சென்றணையும்
பொய்யாநாவில் மறையாளர் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	அஞ்சனத்தினாலே பூர்ணமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு	மாயன்	ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
		இடம்	திவ்யதேசமானது,
தடம்	விசாலமான [ம்	செய்	கழனிகளிலே
கண்	கண்களையுடையவளு	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
கரு	கறுத்தவர்ணமுடைய	ஆரல்	ஆரல் என்னும் மத்ஸ்யங்களை
கூந்தல்	கேசங்களை யுடையவளுமான	இரை	(தனக்கு) ஆஹாரமாக
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	கருதி	எண்ணி [ய
மறைய	க்ருஷ்ணன் கண்படாதபடி	செங்கால்	சிவந்தகால்களையுடை
		நாரை	நாரையானது
வைத்த	சேமித்துவைத்த	சென்று	போய்
தயிர்	தயிரையும்	அணையும்	சேராநிற்பதாய்
ஆர்	ஸம்ருத்தமான	பொய்யா	பொய்யில்லாத
நெய்	நெய்யையும்	நாவில்	நாக்களிலே
பாலோடு	பாலோடுகூட	மறை	வேதங்களை
அமுதசெய்த	அமுதுசெய்தவனாய்	ஆளர்	ஆளுமவர்களானப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வர்த்திக்கிற
நேமி	திருவாழியாலே		
அம்	அழகியதான		
கை	கையையுடைய		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ரு)

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்) பிள்ளை பக்கலுண்டான வா த்ஸல்யத்தாலே, அவனலுங் காமைக்காக, எப்போது மொக்க அஞ்ஜனங்கொண்டு கண்களை அலங்கரித்தும், மயிர்முடியைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (ஆய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்) இவனறியாத தோரிடம்தேடிவைக்குமாய்த்து. சாந்துப்பாணியிலே தயிரை வைக்குமாய்த்து. (நெய்யாரித்யாதி) நெய்யும் பாலு மமுதுசெய்த. (நேமியங்கை மாயனிடம்) யசோதைப் பிராட்டியைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (செய்யார்) செய்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆரலாகிற மத்ஸ்யவிசேஷத்தை, கலியர் "கலவரிசிச் சோறுண்ணவேணும்" என்னுமா போலே, ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணி, சிவந்த காலேயுடைத்தான நாரைகள் சென்று கிட்டாநிற்குமாய்த்து. (பொய்யா) யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற... ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரன் விரோதித்ததுக்கு ஹேது "ஆஸ்ரிதருடைய கரஸ்பர்சமுள்ள அடிசிலே தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்கவொண்ணுது" என்று, தானே (க) "...கோவர்த்தநோஸ்மி" என்றநுபவித்ததாகையாலே, அத்தை நினைத்து, இவனுக்கு ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்திலே இத்தனை நசையோவென்ன; யசோதை மறையவைத்தத்தையெல்லா மமுதுசெய்தபடி கண்டோமென்று அதிலே ஈடுபட்டநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஆய்ச்சியை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறுர்(பிள்ளை யித்யாதி). (அனுங்காமைக்காக) வேற்றுருக்கண் டஞ்சி பிள்ளைநோய் வாராமைக்காக. மறையவைக்கைக்கு இவனறியாத விடமுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (சாந்தித்யாதி); இத்தால் - தரையிலே வைத்தாலும் உறியிலே வைத்தாலும் இவனறியாத விடமில்லையே, ஆகையாலே, இடங்காணுமல் சாந்துப் பாணியில்வைத்தா லத்தனை போக்கி அவனாலே மறைக்கவொண்ணுதென்றதாய்த்து. தன்னிலே தான் மறையவைத்ததாக எண்ணியிருக்கிறு ளித்தனை, *நேமியங்கையனை நாராயணனுக் கொளிக்கப்போமோ வென்று கருத்து. (உ) "பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே" என்னும்படியான நெஞ்சுக் காஸ்ரயமான தம்முடம்பிலே, விருப்பத்தை - ஸ்நேஹத்தையும் போக்யதாபுத்தியையும் பண்ணிலும் அவன் விடாதே தனக்காக்கிக்கொள்வனென்று மது ஸ்ப்புரிக்க, (சாந்துப் பாணியிலே) என்கிறுரென்று கண்டுகொள்வது. கையும் திருவாழியுமாய் அவன் முன்னே கூத்தாடி உகப்பிக்குமென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கி

(க) (உ) தி-வாய்-ச-ரு-க.

ளுர் (யசோதை யித்யாதி). (பேணியும்) என்ற சகாரத்தாலே மறைய வைத்தத்தையும், பண்டுதானறியாதவனைப்போலே ஆதரித்துப் போரு மென்றதாய்த்து.

(கல்வியர்) க்ஷீதார்த்தர். பொய்யாகாத நாவிலே மறையை ஆளுவ ரென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (யதேத்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—மின்னின்ன நுண்மருங்குல்வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்

மன்னுசினத்த மழவிடைக ளேழன்றடர்த்த மாலதிடம் [காய்

மன்னுமுது நீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண் டிசை பாட

புன்னைபொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்புள்ளம்பூதங்குடிதானே.(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னின்ன	மின்னோடொத்த	இடம்	திவ்யதேசமானது,
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான	மன்னு	(வற்றாமல்)பொருந்தி
மருங்குல்	இடையையும் [தாய்		யிருப்பதாய்
வேய் ஏய்	மூங்கிலோ டொத்த	முது	பழையதான
தடம்	விசாலமான [ளான	நீர்	ஜலத்திலுண்டான
தோள்	புஜங்களையு முடைய	அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூக்களின்
மெல்லியற்கா	பெண்ணான நப்பின்	மேல்	மேலே
ய்	னைப்பிராட்டிக்காக	வரி	ரேகைகளையுடைய
மன்னு	(மாறாதே) பொருந்தி	வண்டு	வண்டுகளானவை [ய்
	யிருக்கிற [தாய்	இசைபாட	காநம் பண்ணுகிறபதா
சினத்த	கோபத்தை யுடைத்	புன்னை	புன்னை மரங்களான
மழம்	இளம் பருவத்தை யு		வை
	டையனவான	பொன் ஏய்	பொன்னோடொத்த
ஏழ்விடைகள்	ஏழு ருஷபங்களையும்		வர்ணத்தை யுடை
அடர்த்த	நெரித்தவனாய்		ய
மால்அது	வ்யாமோஹத்தை யு	தாது	தாதுகளை
	டையவனுமான	உதிர்க்கும்	உதிரப்பண்ணுவதான
	ஸர்வேச்வரனு		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (சு)
	டைய		

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நேரியவிடையையும், வேய்போலே இருந்துள்ள பெரிய தோளையுமுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, கருமாரி பாய்ந்தும் அணைய வேணுமாய்த்து வடிவழகு. (மன்னு) மாறாத சினத்தையுடைத்தாய், "காட்டு, காட்டு" என்று வருகிற இளமையை யுடைத்தான ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்த பாமப்ரணயியானவன் வர்த்திக் கிறதேசம்.

(மன்னித்யாதி) மாறாத முதுநீரில் தாமரைப்பூவின்மேலே, வரியையுடைத்தான வண்டு மதுபாநமத்தமாய்க் கொண்டிசைபாட, புன்னையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை உதிராநிற்குமாய்த்து; பொன் பொடிக்களைக் கொண்டு தூவுவாரைப்போலே பாடுவார்க்கு. ... (சு)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). கீழ்-வெண்ணெயமுதுண்ட படியை அநுஸந்தித்தவர்; தம்மைப்போலே மெல்லியளான ஒரு பெண்ணமுதை யுண்டபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விடைகளின் கொம்புகளின் நடுவே இவன் குதிக்கைக்கு ஹேதுவர்க வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (கருமாரி யித்யாதி). கருமாரி பாய்கையாவது- காஞ்சீபுரத்திலே சக்தியாலயத்திலே குளத்தி லிரண்டு கூச்சுக்கள்நடுவே குதிக்கை. ... ... (சு)

மூ.—குடையா விலங்கல் கொண்டேந்திமாரி பழுதா நிரைகாத்து
சடையானோட வடல் வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவனி
குடையாவண்டுகள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டுகுக்கும் [டம்
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கல்	கோவர்த்தன மலையை	தலைவன்	ஸர்வ நிர்வாஹகனான
குடையாகொ	குடையாக அங்கீக		க்ருஷ்ணனுடைய
ண்டு	ரித்து	இடம்	திவ்யதேசமானது,
ஏந்தி	அநாயாஸேந தரித்து	குடியா	குடும்பமாகவிருந்து
மாரி	மழையை	வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
பழுதா	வீணாக்கி	உண்ண	பாநம் பண்ணும்படி
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை		யாக
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	கோலம்	ஸௌந்தரமான [னது
சடையான்	ருத்ரனானவன்	நீலம்	கருநெய்தல் புஷ்பமா
ஓட	(யுத்தத்தில்முதுகுகா	மட்டு	தேனை
	ட்டி) ஓட	உகுக்கும்	பெருக்காநிற்பதாய்
அடல்	யுத்தோந்முகனான	புடை ஆர்	பரப்பையுடைத்தான
வாணன்	பாணாஸுரனுடைய	கழனி	வயல்களினுடைய
தடம்	விசாலங்களான	எழில்	அழகினாலே
தோள்	புஜங்களை [வனுமான	ஆரும்	நிறைந்த
துணித்த	சேதித்துப் போகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கல்வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகக் கல்லைக் குடையாகத் தரித்து. (ஏந்தி) பார்த்தமான

வ்யாபாரமாகையாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. (மாரி) ப்ரதாநனை இந்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படி, பண்ணின உபகார மறியாத பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஈஶ்வராபிமாநி யானவன் முதுகுகாட்டியோட, யுத்தகண்டூதியையுடைய பாணனுடைய தோள்களைத்துணித்த. "ரக்ஷகனும் பொகட்டுப்போனான், நாமிவனைத் தலையறுக்கலாகாது" என்றிரங்கி தோள்களைக்கழித்துவிட்டானாய்த்து. அவன் விட்டுப்போனதாய்த்து இவனுக்கிரக்கத்துக்கடி. (க) [முண்டநீறணித்யாதி] பஸ்மத்தாலே உடம்படங்கலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து தோற்றின ருத்ரன், அவனுடைய மக்கள், ஜ்வரம், பிடாரி, அக்நி இவையடங்க ஓடி மடங்கக்கண்டு. [நாணி] "எதிரியைக்கண்டவாறே ஓடுகிறவர்களைப் பற்றி வந்தவனையோ நாமழியச்செய்யப் பார்ப்பது" என்று லஜ்ஜித்து, பாணனுக்கிரங்கினான்; பர்த்ரு ஹீநையான ஸ்த்ரீயைக்கண்டிரங்குவாரைப்போலே. (தலைவனிடம்) மாறாத இவ்வாதிக்யத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குடியாவித்யாதி) புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடுங் கூட வண்டுகளானவை மதுபானத்தைப்பண்ண. ஒரு கொசுகு கடலிலே இழிந்ததென்னா அதிலே ஒருமூலை சுவறுதிறே. தர்ஶநீயமான நீலமானது மது வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரந்த கழனியிலுண்டான எழில் மிக்கிருக்கிற புள்ளம்பூதங்குடிதானே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஓரிடைச்சிக்காக விடைகொண்டபடியை அநுஸந்தித்தார்; இடைச்சாதிக்காகக் குடைபிடித்து இடையர்களோடு கூடின பசுக்களை நோக்கி, அவ்வளவன்றி, விடையோன் என்றபிமாநித்த சடையானைக் கடாக்ஷிக் கொண்ட வாணன் கரங்கழித்தபடி தன்னையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தலையறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன (ரக்ஷகனு மித்யாதி). ஓட, அத்தை ஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஓடுகை இவனிரக்கத்துக்கு ஹேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (முண்டனித்யாதி).

"மட்டுருக்கும்" என்றதினர்த்தம் (மதுவெள்ள மிடாநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (எ)

அ.—கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி
இறையான்கையில் நிறையாதமுண்டம் நிறைத்த வெந்தையிடம்

(க) இ-ச-வி-எக.

மறையால்முத்தீயவை வளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால்
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
கறை ஆர்	ரக்தக்கறை மாறாத	நிறைத்த	பூர்ண மாக்கினவனுமான [ய
நெடு	நீண்ட	எந்தை	என் ஸ்வாமியினுடை
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடையவர்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
மறம்	கோபத்தை யுடையவர்களுமான	மறையால்	வேதங்களினாலே
		முத்தீ அவை	த்ரேதாக்நிகளையும்
மன்னர்	ராஜாக்கள்	வளர்க்கும்	வளர்த்தா நிற்பாராய்
வீய	நசிக்கும்படியாக	மன்னு	(அதினால்) ஸ்திரமான
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய		
தேர்	ரதத்தை	புகழால்	கீர்த்தியினாலும்
கடவி	நடத்தியும்,	வண்மையால்	ஔதார்யத்தினாலும்
இறையான்	ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனுடைய	பொறையால்	க்ஷமையினாலும்
		மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
கை	கையிலே யொட்டினதாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
நிறையாத	ஒருவராலும் நிறைக்கப்போகாத [தை	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
முண்டம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத்தால் வந்த கறை கழுவ அவஸரமில்லாமையாலே மாறாத கறையையுடைய நெடிய வேலையும் மறத்தையு முடையரான ராஜாக்களுடைய முடியும்படி அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணி, ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன்கையில் ப்ரஹ்மாவினுடைய சாபத்தாலே ஒருகாலும் நிறையாதே யிருக்கிற தலையோட்டைத் தன் திருமேனியில் ஜலபிந்துவாலே நிறைத்த வென்ஸ்வாமி வர்த்திக்கிறதேசம்.

(மறையாலித்யாதி) வேதத்தாலே அக்நித்ரயத்தையும் வளர்க்கும் மாறாத புகழால், ஔதார்யத்தால், க்ஷமையால், இவை யெல்லாவற்றாலும் மிக்கிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிறதேசம். ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரனெதிரிடவும், அவனிலும் விஞ்சின சடையானைத் துணையாக்கி வாணனெதிரிடவும், இருவரையும் கையொழியப் பண்ணிவிட்டானென்றார்; இதில் - அந்த இந்த்ரன் சிறுவனுக்குக் கையாளாயும், அந்த சடையானுடைய கை

யோடு ஒழியவும் பண்ணினான். இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! என்றீடு படுகிறு ரென்று ஸங்கதி

"முண்டம்" என்ற தினர்த்தம் (தலையோட்டை) என்றது... (அ)

மூ:—துன்னிமண்ணும் விண்ணாடும் தோன்றாதிருளாய் மூடியநாள்
அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலனிடம்
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் [னே.
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	பூலோகமும்	அமலன்	பரிசுத்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
விண்ணாடும்	ஆகாசத்திலுள்ள ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
தோன்றாது	தெரியாமற்படி	மின்னு	விளங்காநின்ற
இருளாய்	அந்தகாரமேயாய்	சோதி	காந்தியையுடைய
துன்னி	நெருங்கி	நவமணியும்	நவரத்னங்களையும்
மூடிய	கப்பியிருக்கிற	வேயில்	மூங்கிலில்நின்று முதிர்ந்த
நாள்	நாளிலே	முத்தும்	முத்துக்களையும்
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அரு	துர்லபமான	பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
மறைகள்	வேதங்களை	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
அருளிச்செய்த	க்ருபைபண்ணி உபதேசித்த	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
		அலைக்கும்	தள்ளாநின்றுள்ள புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னி யித்யாதி) மண்ணும் விண்ணும் தோன்றாது துன்னி, இருள்தானே மூடினநாள். (அன்னமாகி) "ஆசார்யாநுவர்த்தநம்பண்ணிக் கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளாயிருக்கவும் கூடும்" என்று திர்யக்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணினானைத்து; ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே. அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோனத்தைப் பிரிக்கைக்காக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கும் பதார்த்தத்தின் வடிவைக் கொண்டானைத்து. (அமலனிடம்) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷயாகவு முபகரித்த சுத்தியு மொருசுத்தியே! சிலரபேக்ஷிக்க வன்றிக்கே தன் பேறாக உபகரித்தானைத்து.

(மின்னித்யாதி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமவன் படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். புகரையுடைத்தாய் உள்ளு மண்புற்

றன்றிக்கே யிருக்கும் நவரத்நங்களும். புறம்பே புகருடைமை உள்ளு மண்பற்றுயிருக்கை யன்றிக்கே எங்குமொக்க ஒளியாயிருக்கும். ஜ்ஞா தாவும் ஜ்ஞாநமும் போலே இரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிறே இருப் பது. வேய்களுதிர்க்கிற முத்தையும், சாமரத்தையும், பொன்னையும், பொன்னி, கொணர்ந்தலைக்கும் – "இவற்றைக் கொள்ளு, கொள்ளு" என்று கொடுவந்து தள்ளாநிற்கும். ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-"இறை யான்கையில் நிறையாத முண்டம் நிறைத்தான்" என்று குருபாதகவிமோ சநத்தைப் பண்ணினபடி சொன்னார்; இதில் - அவனுக்குங் கூட ஜநகனாய் பஹு (ப்ஹு) முகமான ஈஸ்வராபிமாநியா யிருக்குமவனுக்குக் கண்கொ டுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினமையை அருளிச்செய்கிறாரெ ன்று ஸங்கதி.

தேவஸஜாதியனாய் வந்து மறையைக் கொடுக்கலாகாதோ, அன்னமா வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யேத்யாதி); (க)"ஈம்வரோ ஹம்" என்றிருப்பாரில் தலைவனுகையாலே ஆசார்யோபஸத்திப்ரகாரங்க ளைப்பண்ணு னென்று கருதி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு முபதேசிக்க வேணு மென்று, திர்யக்காலுல் அதிகாரிக் கொழியச்சொல்லலாகா தென்கிற நிய மமில்லாமையாலே அப்படியா யுபதேசித்தானென்று கருத்து. இப்படி தாழ்ந்தாகிலு மிவ னுபதேசித்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கி றார் (ஸாரதி யித்யாதி). திர்யக்காகவேண்டிலுல், வேதோத்த(த்)ரணம் பண்ணின மத்ஸ்யமான வேஷத்தாலே கொடுக்கலாகாதோ, ஹம்ஸமாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்(அஸுரரித்யாதி). இத்தால்-அஸு ரர்கள் கையி லகப்பட்டு விஸ்வராதிகளாலே கெட்டு அர்த்தாந்தர ப்ராம கங்களானவற்றை, க்ஷீரக்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே யதாவஸ்த்தித மாகவிபஜித்துக் கொடுத்தானென்றதாய்த்து. வேதரூப சப்தராசியை அப ஹரிக்கை யாவதென்? அத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கையாவதென் னென்னில்; வேதாபிமாநி தேவதையை அபஹரிக்க, அவ்வழியாலே இவ னுக்கு வேதம் மறக்க, அஸுரரில் ஸஹவாஸத்தாலே வேதபுருஷன் ப்ர ஸந்நனன்றிக்கே யிருக்க, அவர்கள் பலாத்காரத்தாலே சில அப்யஸிக்க, அது உருமாய, இவன் அவ்வஸுரனை ஸம்ஹரித்து, வேதாபிமாநி புருஷ னைக்கொடுத்து, யதாவஸ்த்திதமாக வேதாநுபூர்வியு முண்டாக்கிக் கொடுத் தானென்னத் தட்டில்லை யிறே. அமலத்வத்துக்கு ஹேத்வந்தர மருளிச் செய்கிறார் (சிலரித்யாதி). ப்ரஹ்மா தானும் ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணு தே திர்யக்கென்றெண்ணி யிருக்கவும் உபகரித்தானென்று கருத்து. (கூ)

(க) கீதை-கசா-கச.

மூ.—கற்றுமறித்துக் காளியன்றன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற
பொற்றாமரையாள் தன் கேள்வன் புள்ளம் பூதங்குடிதன்மேல்
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி
சொற்றானீரைந்திவைபாடச் சோர நில்லா துயர்தானே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
ஆ	பசுக்கள்போலே வளர்த்தியையுடைய
கன்று	கன்றுகளை [னும்)
மறித்து	வளைத்து (மேய்த்தவ
காளியன் தன்	காளியனுடைய
சென்னி	சிரஸ்ஸானது
நடுங்க	குலுங்கும்படியாக
நடம்	ந்ர்த்தநத்தை
பயின்ற	செய்தவனுமாய்,
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
தாமரையாள் தன்	தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு
கேள்வன்	வல்லபனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
புள்ளம்பூதங்குடி தன்மேல்	புள்ளம்பூதங்குடியென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,
கற்றார்	பாகவத வைபவமறிந்து கற்க வல்லவர்களாலே
பரவும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் பட்டவராய்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
கோன்	நிர்வாஹகராய்,
கார் ஆர்	கருமைநிறைந்த
புயல்	மேகம்போன்ற
கை	ஔதார்யத்தையுடையரான
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
இவை	இந்த
ஈரைந்து	பத்தான
சொல்தான்	பாசுரங்களை
பாட	அப்யஸிக்கவே
சோர	ஆத்மாவை நரகாதிகளில் விழப்பண்ணுமதாய்
துயர்	துக்கப்ரதமான பாபமானது
நில்லா	நில்லாது. (௰)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றுமறித்து) பசுமேய்க்கை நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்தவோபாதியாய், கன்றுகளை மேய்க்கிறவிடத்திலே, * நல்லதோர் பொய்கை காளியனாலே தூஷிதமாய்க் கிடக்க, "அவனை அங்கு நின்றுமோட்டவேணும்" என்று அவன் தலை நடுங்கும்படி கூத்துக்களை யாடின. (பொற்றாமரையாள் தன்

கேள்வன்) தன்னைப்பாராதே யாய்த்து அழிவுக்கிட்டது. ஶ்ரிய:பதியான தன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேராதிறே இஸ்ஸாஹஸம். (கற்றாரித்யாதி) (க) "ராமோ ராமோ ராம: - ராமோ ராமோ ராம:" என்கிறபடியே - இரண்டக்ஷரம் பிணைக்கவல்லாரெங்குமுண்டு, ஆழ்வாருமொருவரே! என்னுமிற்கு மத்தனையாய்த்து. (காராரித்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்துக் கொடையிருப்பது. இத்திருமொழியை உபகரித்தவரிறே. (சொற்றானீரைந் திவைபாட)இதுக்கு மேற்பட்டதில்லை யிறே ரஸ்யதைக்கு. (சோரவில்லா துயர்தானே) இவ்வாத்ம வஸ்துவைச் சோரக்கொடுக்கும் வினை யில்லாது. (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றா வித்யாதி). வளர்த்தியாலே ஆக்களென்னும்படியான கன்றுகளை யென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இப்படி விசேஷித்ததாலே ஸௌசீல்யம் தோற்றிற்றென் றருளிச்செய்கிறார் (பசு வித்யாதி). விவரணம் (ஶ்ரிய: பதிஇத்யாதி). பரவுகை-ஸ்துதிக்கையாய், அத்தாலே - கற்றிருக்கை அர்த்தஸித்தமன்றோ, "கற்றார்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராமஇத்யாதி). பகவத்விஷயத்தி லிரண்டெழுத்தாகிலும் கூட்டாதாரில்லை, அதுவன்று கற்பது, பாகவத வைபவமறிந்து தத்விஷயத்திலே இரண்டெழுத்துக் கூட்டப்பெற்றாருண்டாகில் அவர்களிறே கற்றாரென்னத் தக்கவரென்றுகருத்து. "பாட" என்ற பதவாஸனை (இதுக்கித்யாதி). ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

அஞ்சாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

—ooo—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
தாந்தம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்" என்றார் - கீழ்த்திருமொழியில்; "பிறராஶ்ரயிக்க விரைந்தருள்செய்வான்,

(க) ரா-யு-கஙக-க௦௪.

என்று ஒரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ, தானே வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து விரைந்தருள் செய்தவனன்றோ" என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவன்றான் திருக்கூடலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், அவனாகிறான்- ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்துத் தன்மேன்மைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தாழநின்று கார்யம் செய்யும் ஸ்வபாவன், அவன் வர்த்திக்கிற தேசந்தான்- நிரதிசயபோக்யம் என்று, அத்தைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—தாந்தம்பெருமையின் ப்ரவேசம். — (ஏழிற்றிருமொழியில்) என்றது- * அறிவதரியானுக்கு இத்திருமொழியிலே என்றபடி. (அவன் படிகளை யநுஸந்தித்து) என்றது-"அறிவதரியான்"-ஸ்வயத்நபரர்க்கு துஷ்ப்ராபன், "என்னை யாளுடையான்" - எனக்குத் தன் ஸ்வாமித்வத்தை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவன் என்று, இப்புடைகளிலே * புள்ளம்பூதங்குடியோனிடத்திலே அநுஸந்தித்தென்றபடி. முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனாகிறா னித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—தாந்தம் பெருமை யறியார் தூது
வேந்தர்க்காய வேந்தனூர் போல்
காந்தள் விரல் மென்கலை நன்மடவார்
கூந்தல்கமழும் கூடலூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	ஸர்வஜ்ஞரான தாமும்	விரல்	விரல்களையுடையராய்
தம்பெருமை	தம்முடைய மேன்மையை	மெல்	ம்ருதுவான
அறியார்	அறியாதவராய்	கலை	வஸ்த்ரங்களை அணிந்தவராய்
வேந்தர்க்கு	பாண்டவர்களுக்காக	நல்	விலக்ஷணர்களான
தூது ஆய்	தூதுபோனவருமாய்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வேந்தர்	ராஜாதி ராஜனுமான க்ருஷ்ணனுடைய	கூந்தல்	குழல்களானவை
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கமழும்	பரிமளியாநின்றுள்ள
காந்தள்	காந்தள் புஷ்பம்போலே யிராநின்ற	கூடலூர்	கூடலூரென்னும் திவ்ய தேசமாம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரா யிருந்தாரேயாகிலும். (க) "యస్సర్వజ్ఞస్సర్వవిత్ - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే స్వాభావికీ జ్ఞాన బలక్రియా చ - பராஸ்யசக்திர் விவி

(க) முண்டகோப-கக. (உ) ஶ்வேதாஶ்வ-ஈ.

தைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச" என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோதாநின்றனவே யாகிலும். (தம்பெருமையறியார்) ஆஶ்ரிதராயிருப்பார் தம்மையநுபவித்து, "ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழநிற்கிற இதுவுமொரு நீர்மையே!" என்று ஆழங்கால் படுட்டொழிய, தம்மாலறியப் போகாது. (தூதித்யாதி) (க) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றும், (உ) "நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்நம்பி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பிறர்க்காகத்தன்னைத் தாழவிட்டுத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும், பிறர்க்காகத் தாங்கள் தூதுபோக இசையார்களிறே; அங்ஙனன்றியே, இவனறிவித்துத் திரிகிற ராஜாக்களுக்காகத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. (வேந்தரூர்போல்) இவனிப்படியே தன்னைத் தாழவிட்டாலும் இவ்னைத் தாழநினைத்திருப்பாரைக் கிடையாதே!; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையாலும் மிக்குத்தோன்றுகிறது.

(காந்தளித்யாதி) செங்காந்தள்போலே யிருந்துள்ள விரலையுடையருமாய், ம்ருதுவான பரியட்டத்தையுமுடையராய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய. (கூந்தல்கமழும்கூடலூரே) (ங) "ஸர்வகந்தஃ - ஸர்வகந்தஃ" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையமுக்கி, இவர்களுடைய குழலில் பரிமளமே விஞ்சிவாராநிற்குமாய்த்து. ... ... (க)

அரு—முதற்பாட்டு. (தாமித்யாதி) "தம்பெருமை யறியார்" என்னவமைந்திருக்க, "தாம்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி). ப்ரமாண கதநபூர்வகம் விவரணம் (யஸ்ஸர்வேத்யாதி). ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனைவனறியாவிட்டால் அவனுக்குப் பெருமை யுண்டென்று மிங அறிவார்தாரென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதரித்யாதி); *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் அவன் பெருமையைக் கரைகண்டு, ஸௌலப்யத்தைக் கரைகாண மாட்டாதே (ச) "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கையாலே, அவன் பெருமை யறிவாருண்டென்று கருத்து. (அங்ஙனன்றியே) என்றது - தாழ்மையில்லாத மாத்ரமன்றியே என்றபடி. (இவனறிவித்து) என்றது - "இவன் ஸர்வாதிகன்" என்று ருஷிகள் வாக்யங்களாலும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் அறிந்து லோகத்தார்க் கறிவித்துத் திரிகிற என்றபடி. அன்றிக்கே, தானே இவர்களுக்கு சதுர்ப்புஜத்வாதிகளாலே பரத்வத்தை யறிவிக்க அறிந்து திரிகிற வென்னுதல். இரண்டர்த்

(க) உ-உ-ங. (உ) தி-வாய்-சு-சு-ச.
(ங) சாந்தோ-ங-கச. (ச) தி-வாய்-க-ங-க.

தத்தானும் - தன் பெருமையறிந்தவர்க்கே தாழ்மை செய்தானென்றதாய்த்து. தூதுபோவானை "தூதன்" என்னாதே, "வேந்தர்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனிப்படி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—செறுந் திண் டிமிலேறுடைய பின்னை
பெறுந்தண் கோலம் பெற்றாரூர்போல்
நறுந்தண்டீன் தேனுண்ட வண்டு
குறிஞ்சி பாடும் கூடலூரே (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
செறும்	மேல்விழாநிற்பனவாய்	பெற்றார்	லபித்தவரான க்ருஷ்ணனுடைய
திண்	பலிஷ்டங்களான	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
திமில்	முசுப்புக்களையுடைய	நறு	பரிமளமுடைத்தாய்
ஏறு	ருஷபங்களை [ளான	தண்	குளிர்ந்தும்
உடைய	பந்தயமாக வுடைய	தீன்	போக்யமுமான
பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய	தேன்	மதுவை
பெறும்	அவளை பெறத்தகுந்ததாய் [படியான	உண்ட	பானம்பண்ணுகின்ற
தண்	கண்டார் கண்குளிரும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
கோலம்	அழகை	குறிஞ்சி	குறிஞ்சியென்னும் காநத்தை
		பாடும்	பாடாநின்ற
		கூடலூர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறும்) எதிரிகள்மேலே செல்லாநிற்பனவாய், திண்ணியதான கருத்துக்களையுடைய ருஷபங்களுடைய (பின்னைபெறுந்தண்கோலம் பெற்றாரூர்போல்) நப்பின்னைப்பிராட்டி ஒருத்திக்குமேயாய் - வேறோராஶ்ரயத்தில் கிடவாதபடியான, அழகை லபித்துப் பெறுப்பேறு பெற்றானாய் அவன் வர்த்திக்கிற தேசம் போலே;

நறுவிதாய்க் குளிர்ந்து இனிதாயிருந்துள்ள தேனைப் பானம்பண்ணின வண்டுகள், உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே, காலநியதி பாராதே எப்போதுமொக்க குறிஞ்சி என்கிற பண்ணைப்பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறுமித்யாதி) *தாம் தம்பெருமை அறியாமைக்குத் தூதுபோன வளவன்றியே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாயத்துடங்கினானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(செறுநிற்பனவாய்) என்றது - கிட்டாநிற்பனவாய் என்றாய், மேல் விழாநிற்பனவாய் என்றபடி. "திமில்" என்றதினர்த்தம் (கருத்துக்களை)

என்றது. உடையவெ - றது - சிதிலமாக வென்னுதல்; சுக்கமாக வுடைய வென்னுதல். நப்பின்னையே பெறத்தக்கதாய், தண் - குளிர்ந்த, கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்கதான, நப்பின்னையின் கோலத்தைப் பெற்றவரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை யித்யாதி). இவ்வாக்ய விவரணம் (வேறித்யாதி).

"இன்" என்றதினர்த்தம் (இனிதாய்) என்றது. ... ... (௨)

மூ.—பிள்ளை யுருவாய்த் தயிருண்டடியே
னுள்ளம் புகுந்த வொருவரூர்போல்
கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளையுருவாய்	பாலனுடையவடிவை யுடையராய்க் கொண்டு	ஊர்	தேசமானது,
தயிர்	தயிரை	கள்ளம்	வஞ்சகமான
உண்டு	அமுதுசெய்து	நாரை	நாரையென்னும் பக்ஷியானது
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே	கயல்மீன்	கயலென்னும் மத்ஸ்யங்களை
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	கொள்ளை கொள்ளும்	அபஹரியாநின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயரான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	கூடலூர்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து வெண்ணெயமுதுசெய்யப் பார்த்தால் இசைவாரில்லை; அதுக்காக, பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுதுசெய்து, இப்படி ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாத நீர்மையைக் காட்டி அநந்யார்ஹனாக்கி, விலக்காததோரவகாசம் பெற்றவாறே ஹ்ருதயத்திலேவந்து அவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே.

(கள்ளமித்யாதி) அங்குத்தை நாரைகளானவை, காலிலே மத்ஸ்யங்கள் குத்தாநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றிலோரபேக்ஷையில்லாதாப் போலே அநாதரித்திருந்து, தான்கணிசித்த ஆமிஷம்வந்து கிட்டினவாறே மேல்விழுந்து கொள்ளைகொள்ளுமாய்த்து. யசோதைப்பிராட்டி தயிரையும் வெண்ணெயையும் சேமிக்கும்போது (க) * ஓராதவன்

(க) சிறிய திருமடல்-௩௨.

போலுறங்கி, அவள் போரநின்றவாறே தான்கண்டபடி கொள்ளைகொள்ளுமாபோலே யாய்த்து இவற்றின் ஸ்வபாவமும். அவன் நகரக்ஷா பத்தை விளக்குமாபோலே யாய்த்து இவையும். ... ... (௨)

அ௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (பிள்ளையித்யாதி) தநாக் தம்பெருமை யறியாமைக்கு நீளாதேவியான நப்பின்னைக்காகத் தன்னைப் பேணுமையே யன்றிக்கே, ஒரு சிறுப்பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தாலே தயிருண்டு என்னுள்ளம் புகுந்தானென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(இசைவாரில்லை) ப்ராப்த சேஷியென்று ஸம்மதிப்பா ரொருவருமில்லை யென்கை.

களரயின் கள்ளத்தனத்தை விவரிக்கிறுர் (அங்குத்தை யித்யாதி). நாராயணன் படியாய்த்து நாரைகளின்படியு மென்கிறுர் (யசோதை யித்யாதி). (ஓர்தவன் போல்) அறியாதவன்போ லென்கை.... (௩)

மூ.—கூற்றே ருருவில் குறளாய் நிலநீ
ரேற்று னெந்தை பெருமாளூர்போல்
சேற்றே ருழவர் கோதைப் போதூண்
கோற்றேன் முரலும் கூடலூரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூறு	சொல்லுகைக்கு(கொண்டாடுகைக்கு)	ஏர்	ஏர்கட்டி உழவல்ல
ஏர்	தகுதியான	உழவர்	கர்ஷகருடைய [ரான
உருவில்	வடிவையுடைய	கோதை	மயிர்முடியிலே வைக்கப்பட்ட
குறளாய்	வாமநனுய்க்கொண்டு	போது	புஷ்பங்களிலேயுள்ள தேனை
நிலம்	பூமியை	ஊண்	உண்ணுகிற்பதாய்
நீரேற்றுன்	தாரம்வாங்கினவனும்	கோல்	சோலைகளிலே வாஸம் பண்ணுகின்ற
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்	தேன்	வண்டுகளானவை
பெருமான்	என் குலநாதனுனக்ருஷ்ணனுடைய	முரலும்	பாடாநின்ற
ஊர்	ஊரானது,	கூடலூர்.	
சேறு	சேறுகளிலே		(௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி) "ஸகேஸ- மமேதம்" என்னுப்பேணைக்ஷயுடைய வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து என்னுதல்; அன்றியே, கண்டாரடங்கலும் "இதொருகுறள் வடிவிருக்கும் படியே!" என்று கூறப்பட்ட வடிவையுடையனு யென்னுதல். தன்னதல்லாததொன்று பெற்றுப்போலேயிருக்க, பூமிப்பரப்படைய நீரே

ற்று அச்செயலாலே ‹ ன்னை எழுந்திக்கொண்ட என்குலநாதனானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலேயிருந்தது.

(சேற்றேரித்யாதி) மிக்க சேறுகளிலே ஏரை நடத்தவல்லராயிருந்துள்ள உழவருடைய மயிர்முடியில் வைத்தமாலேயில் பூக்களிலே யுண்டான மதுவைப் பானம்பண்ணின வண்டுகளானவை, மரத்திலே நின்றலர்ந்த போதைச்செவ்வியிலே மதுபானம் பண்ணினதிற்காட்டிலும், இவர்கள் குழலிற்போதைச் செவ்வியிலே மதுபானம்பண்ணி ஆளத்தி வையாநிற்கும். (கோல்தேன்) சோலையிலே படிந்த வண்டென்றபடி. ... ... (௪)

அந.—நாலாம்பாட்டு. (சேற்றேரித்யாதி). பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தால் தயிருண்டு அடியேனுள்ளம் புகுந்ததிலும், தன்னை இரப்பாளனாக்கினத்தாலே தம்பெருமை யறியாரென்னுமது ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூறுகைக்கு-"தேஹி (ॐ)" என்று கேட்கைக்கு, ஏர் - தகுதியான, உரு - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடைய, குறளாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மமேத மித்யாதி). ... (௪)

ரு.—தொண்டர் பரவச்சுடர் சென்றணவ
அண்டத்தமரு மடிகளூர்போல்
வண்டலலையுள் கெண்டை மிளிரக்
கொண்ட லதிரும் கூடலூரே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஆஶ்ரிதரானவர்கள்	வண்டல்	வண்டல்கள் பாய்ந்திருப்பதாய்
பரவ	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற்க,	அலையுள்	அலைகளையுடைத்தான நீர்நிலங்களிலே
சுடர்	ஸூர்ய மண்டலத்தை (திருமேனியான[து])	கெண்டை	கெண்டைமத்ஸ்யங்களானவை
சென்று	கிட்டி	மிளிர	(தன்னொளியாலே) மின்னாநிற்க (அதைக்கண்டு)
அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாக		
அண்டத்து	ஆகாசமெல்லாம்		
அமரும்	வ்யாபித்திருக்கிற		
அடிகள்	ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய	கொண்டல்	மேகங்களானவை
		அதிரும்	கர்ஜநம்பண்ணாநின்ற
ஊர்	ஊரானது.	கூடலூர்	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) (க) "ஸ்ஜ்ஸ்ர ஸ்ஸ - ஸங்க்கைஸ்ஸ-ராணும்" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதரானவர்கள் திரண்டேத்த, திருமேனியில் ஏகதேசமானது ஆதித்யபதத்தளவிலே சென்று ஸ்பர்சிக்க, ஆகாசாவகாசமுள்ள இடமடையத் தன்திருமேனியாலே பாரித்த ஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (அண்டந்தமரும்) அண்டபித்தியிலே செல்ல வளர்ந்த வென்னுதல்.

(வண்டலித்யாதி) வண்டலலைமிக்கிருந்துள்ள நீர் நிலங்களிலே கெண்டையானது செருக்காலே மிளிர, (கொண்டலதிரும் கூடலூரே) உடம்பில் புகரைக்கண்ட மேகமானது தன்னுடம்பின் மின்னைக் கொண்டு, அதுக்கநந்தரமான முழக்கத்தை முழங்காநிற்குமாய்த்து. நீர் விழுகிறபோது இங்கே கண்டு, கார்யகாலத்திலே அங்கே கண்ட ஸ்ரீவாமநனைப்போலே யாய்த்து இவையும். ... ... (ரு)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) கையில் நீர்விழுந்த உடனே, அல்பனைப்போலே, கார்யம்பெற்ற ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே ஆகாசத்தை எட்டினதும் - தம் பெருமையைத் தாமறியாமைக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்து, த்ரிவிக்ரமன்படியையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ஏகரூபனாயிருப்பான் இத்தனை யுகந்து பெருக்கையும் பெருமை யறியாமைக்குடலிறே.

"சுடரை" திருமேனி, சென்றணவ என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியி வித்யாதி). (பாரித்த)-வ்யாபித்த.

வண்டலிட்டிருக்கிற, அலையுள் - ப்ரசுரமாக அலைகளையுடைய, நீர் நிலத்தி லென் றருளிச்செய்கிறார். (வண்டலித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—தக்கன்வேள்வித் தகர்த்ததலைவன்
துக்கந்துடைத்த துணைவரூர்போல்
எக்கலிடு நுண்மணல்மேலெங்கும்
கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தக்கன்	தக்ஷ ப்ரஜாபதியினு	தலைவன்	தன்னை ப்ரதாநனாக
வேள்வி	யாகத்தை [டைய		அபிமாநித்திருக்கி
தகர்த்த	அழித்தவனாய்,		ற ருத்ரனுடைய

(க) விஷ்ணுதத்வம்.

துக்கம்	துக்கத்தை	எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
துடைத்த	போக்கின	கொக்கின் ப	பழம்பழங்களானவை
துணைவர்	ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	ழம்	
ஊர்	தேசமானது, [ற	வீழ்	விழாநின்ற
எக்கல் இடு	வண்டல் ஓடியிருக்கி	கூடலூர்.	(சு)
நுண் மணல் மேல்	சிறு மணற்களின்மேலே		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) "தக்ஷாத்வரத்வம்ஸக் - தக்ஷாத்வர த்வம்ஸன்" என்னக்கடவதிறே ருத்ரனை; "எல்லாரையும் கீழாக்கித்தானே மேலாகவேணும்" என்று அபிமானித்திருக்கிறவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கின ஆபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலேயிருந்தது.

(எக்கலித்யாதி) வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களிலே மாம்பழங்கள் விழுந்து சேரக்கிடக்கிறபோது, பழுக்கைக்குச் சேரப்பதித்து வைத்தாப்போலே யிருந்ததாய்த்து. ... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) தம் பெருமையறியாதே இந்த்ரனுக்காக இரப்பாளனாய் அது பெற்றுத் திருவுடம்பு பூரித்த ளவன்றிக்கே, யஜ்ஞ விக்கரனாய் "எனக் கெதிரில்லை" என்றிருந்து தம்மையும் நிர்ஜிதராம்படி பண்ணினவன் சாபம் தீர்த்ததும் ஒரு பெருமை யறியாமைக் கூடலென்று அத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அவன் தன்னை "தலைவன்" என்றெண்ணி யிருக்கவும், அவனுக்குத் தலைவனான தன் பெருமை பாராதே அவன் துக்கமே பார்த்தென்கை. இத்தால் - இச்சேதந ரெத்தனை தர்மாநிகளாகிலும் தன்னீச்வரத்வப் பிடாராலே நிக்ரஹிக்கமாட்டாதே, இவர்க ளாப்த்தே தெப்பேடாக உதவுகைக்கு இவனைப்போலில்லை என்றதாய்த்து.

"எக்கலிடு நுண்மணல்" என்று விசேஷிக்கையாலே - சில கொக்கின் பழங்கள் விழ, மேல் எக்கலிட, மீளவும் விழவும் அதின்மேல் எக்கலிட, நிறைந்திருப்பது தோற்றுகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பழுக்கைக் கித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—கருந்தண்கடலும் மலையு முலகும்
அருந்து மடிக ளமருமூர்போல்
பெருந்தண் முல்லைப் பிள்ளை யோடிக்
குருந்தம் தழுவும் கூடலூரே (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	நீலவர்ணமாய்	ஊர்	ஊரானது,
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	பெரு	பெருத்தும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	தண்	குளிர்ந்துமிருக்கிற
மலையும்	பர்வதங்களையும்	முல்லைப்பிள்	முல்லைக் கொடியான
உலகும்	(மற்றுமுள்ள)லோகங் களையும்	ளை	து [த்து
		ஓடி	எங்குமொக்க வ்யாபி
அருந்தும்	அமுதுசெய்யாநின்ற	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
அடிகள்	ஸ்வாமியான ஸர்வே ச்வரன் [கின்ற	தழுவும்	மூடும்படியாக ஸம்ஸ் லேஷித்திருக்கிற
அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	கூடலூர்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருந்தண்) கறுத்து ப்ரமஹரமாயிருந்துள்ள கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கிற பர்வதங்களும், மற்றுமுண்டான லோகங்களும், இவற்றை யடையக் கட்டளை கொலையாதபடி புஜித்த ஸ்வாமியானவன், இன்னுமிங்ஙனொத்த ஆபத்துக்களைப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

(பெருந்தணித்யாதி) பெருத்து ப்ரமஹரமாயிருந்துள்ள முல்லைக்கொடியானது ஓடி குருந்தை மூட்டாக்கிடப் படாநின்றுள்ள.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கருமித்யாதி) ஒரு தரபிமாகியான ருத்ரன் துக்கத்தைப் போக்கினவளவன்றிக்கே, மண்ணும் கல்லுமான லோகத்தை எல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்துத் தன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பாராதே ரக்ஷித்தவனென் றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உலகு மருந்துமடிகள்" என்ன வமைந்திருக்க * கடலும் மலையும் சொல்லுவானென்?, கடலுக்குக் கருமையையும் தன்மையையு மிட்டதுக்குத் தானும் கருத்தென்னென்கிற சங்கையிலே, கடல் கலங்காதே இருந்தபடியே யிருக்கும்படியும், மலையானது சலியாதே ஆணியடித்தாப்போலே இருந்தபடியே வயிற்றிலே வைத்தானென்று தோற்றுகைக்காக என்றும் விவக்ஷித்து, மலைக்குமொரு விசேஷண மிட்டருளுகிறார் (பூமிக்கித்யாதி).

"பிள்ளை" - பெண்பிள்ளையாய், அதுபோன்ற கொடியென்று மரு ளிச்செய்கிறார் (முல்லைக் கொடியானது) என்று. ... ... (எ)

மூ.—கலைவாழ் பிணையோ டணையும் திருநீர்
மலைவாழெந்தை மருவு மூர்போல்
இலைதாழ் தெங்கின் மேல் நின்றிளநீர்
குலைதாழ் கிடங்கின் கூடலூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	ஆண்மானானது	தாழ்	தழைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மானேடு	இலை	இலைகளையுடைய
அணை	சேர்ந்து	தெங்கின்மேல்	தென்னை மரங்களின் மேலே
வாழும்	வாழாநின்ற	நின்று	இருக்கிற [வை
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையென்னும் திவ்யதேசத்திலே	இளநீர்குலை	இளநீர்க்குலைகளான
வாழ்	ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற	தாழ்	(தன்மேல்) தாழ்ந்திருக்கிற
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்	கிடங்கின்	வெற்றிலைத்தோட்டங்களையுடைய
மருவும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற	கூடலூர்.	(அ)
ஊர்	திவ்யதேசமானது,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கலைவாழ்) கலைகளானவை, பிணையோடே - மானேடே, அணைந்து வாழாநின்றுள்ள திருநீர்மலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கிற வென் ஸ்வாமியானவன்; அத்தேசமும் தனக்குண்டாயிருக்க, பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம் போலே யிருந்தது.

(இலைதாழ்) படர்ந்த இலைகளையுடைத்தான தெங்குகள் கிடங்கின்கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிறபோது, கிடங்கை இளநீராலே நிறைத்து இலையாலே மறைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) இந்தப்ராக்ருதமான லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவளவன்றிக்கே, "இவை ஈடுபடுமோ" என்று நிற்பதிருப்பது கிடப்பது நடப்பதாய் திருநீர்மலையி லப்படி கிடந்தான் தன் பெருமை யறியாதே யென்கிறுரென்று ஸங்கதி. (க) "நின்றுவிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே" என்னக்கடவதிறே.

புருஷோத்தமனை தான் ஸ்த்ரீப்ராயரான இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலக்கவேணு மென்னு மிதுக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேணுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தானென்று தோன்ற, அங்குள்ள திர்யக்குக்களை விசேஷிக்கிருரென்று உட்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அத்தேச மித்யாதி). அங்குப் பலபடியிருந்ததும் போராதே இங்கும் வந்தானே என்று கருத்து.

கிடங்கு - வெற்றிலைக்கொடிக்கால். ... ... (அ)

(க) உ-ச-க.

மூ.—பெருகு காத லடியே னுள்ள
முருகப் புகுந்த வொருவனூர்போல்
அருகு கைதை மலரக் கெண்டை
குருகென் றஞ்சும் கூடலூரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெருகு	வளராநின்ற [ன	அருகு	ஸமீபத்திலே
காதல்	ஆசையை யுடையவ	கைதை	தாழையானது
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	புஷ்பியாநிற்க(அதை க்கண்டு)
உள்ளம்	மநஸ்ஸானது		
உருக	கரையும்படியாக	கெண்டை	கெண்டையென்னும் மத்ஸ்யமானது
புகுந்த	ப்ரவேசித்த		
ஒருவர்	அத்விதீயனான ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற	குருகு என்று	நாரைப்பக்ஷியென்று எண்ணி
		அஞ்சும்	பயப்படாநின்ற
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகுகாதல்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள காதலையுடைய அடியேனுடைய ஹ்ருதயமானது உருகும்படியாகப் புகுந்த அத்விதீயனானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

அருகே தாழையானது மலர, கெண்டைகளானவை அதைக் கண்டு குருகென்றஞ்சாநிற்கு மாய்த்து. இரண்டும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகித்யாதி) தம்பெருமை பாராதே "அடியேனுள்ளம் புகுந்த வொருவர்" என்றநுஸந்தித்திருந்தார்-மூன்றாம் பாட்டில்; அது உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதுவே திருவுள்ளத்திற்கிடந்து, மீளவும் அதிலுண்டான ஈடுபாடுதோன்ற அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அஞ்சாநிற்கும்" என்கிறதென், ஒருகால் கண்டஞ்சினால் "இது குருகன்று" என்று அஞ்சாதிருக்கவும் கூடுமே யென்னில் (இரண்டு மித்யாதி). குருகுக்கும் கைதைக்குமுள்ள ஸாதர்ம்யாதிசயத்தாலே பயம் மாறாதென்று கருத்து.... ... ... (கூ)

மூ.—காவிப்பெரு நீர் வண்ணன் கண்ணன்
மேவித் திகழும் கூடலூர்மேல்

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன
பாவைப்பாடப் பாவம்போமே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவி	கருநெய்தல்போலவும்	கூடலூர்மேல்	கூடலூரென்னும்திவ்யதேச விஷயமாக
பெரு	ஸம்ருத்தமான	கோவை	லக்ஷணக்ரமத்தை யுடைத்தான
நீர்	ஜலத்தையுடையஸமுத்ரம்போலவும்	தமிழால்	தமிழ்பாஷையினாலே
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனை	கலியன்	ஆழ்வார்
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனானவன்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மேவி	பொருந்தி	பாவை	பாசுரங்களை
திகழும்	உஜ்ஜ்வலனாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற	பாட	பாடவே
		பாவம்	பாபங்களானவை
		போம்	நசித்துவிடும். (௧0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலேயும் பெருங்கடல்போலேயு மிருந்துள்ள வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தோடே பொருந்தி உஜ்ஜ்வலனாய் வர்த்திக்கிற திருக்கூடலூர்மேல். (கோவைத்தமிழால்) அடைவே, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த. (பாவைப்பாடப் பாவம்போமே) "பால்குடிக்க நோவு போம்" என்பாரைப்போலே. ... ... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலே - கருநெய்தல்போலே, "கோவை - "கோக்கையாய், லக்ஷணக்ரமத்திலென்று யருளிச்செய்கிறார் (அடைவே) என்று. "பாட" என்றபதத்தாலே ஸூசிதமான நீஸ்யதையை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பாவித்யாதி). ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந் திருமொழி

வென்றிமாமழு ப்ரவேசம்.



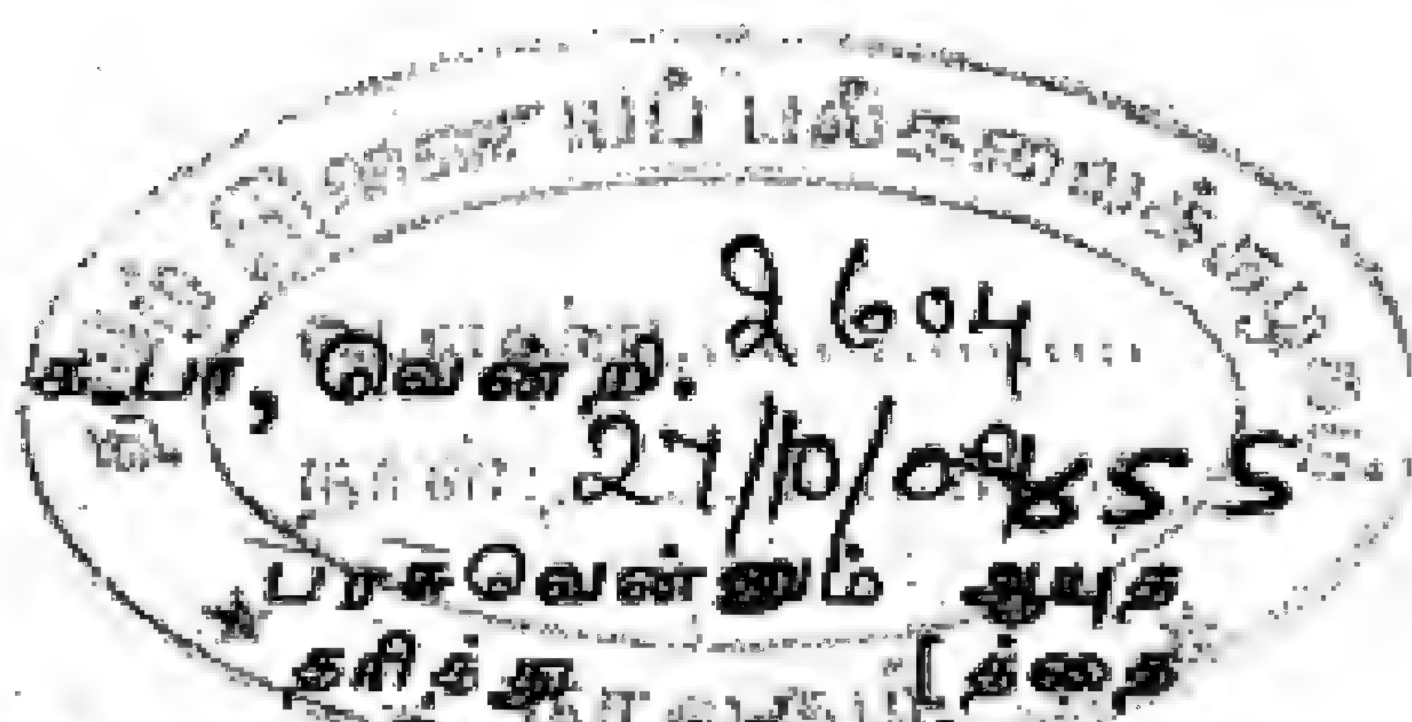
வ்யா. — "அடியேனுள்ள முருகப்புகுந்த வொருவரூர்போல்" என்று தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானர் - கீழ்த்திருமொழியிலே; அவ்விருப்புத்தான் பேறாய்த்தோற்றுவது - திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கப் பெறிலிறே; அது பெருமையாலே, க்லேசத்துக்குடலாய்த் தோற்றிற்று; - முதலிலே செய்யாதொழிந்திருந்ததல்ல, குறைவறச்செய்ததல்ல; ஒருவாசி செய்தருளப் பார்த்தால் அது முடியச்செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ, ஆனபின்பு, த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை நான் பெறுவேனும்படி என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார். ... ... (*)

அரு.—வென்றிமாமழுவின் ப்ரவேசம்.—(அது பெருமையாலே) திருக்கூடலூரில் அது பெருமையாலே யென்கை. க்லேசத்துக்கு உடலாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி). (வாசி)நாட்டாரில் வாசி. (வேண்டாவோ) என்ற வநந்தரம், "என்றெண்ணிக் கூடலூரில் பெருவிட்டால் திருவெள்ளறையில் பெறலாம்" என்று கூட்டுவது. (*)

மூ.—

வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் [யே
கொன்ற தேவ நின் குரைகழல் தொழுவதோர்வகையெனக் கருள்புரி
மன்றில்மாம்பொழில்நுழைதந்து மல்லிகைமௌவலின்போதலர்த்தித்
தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தென்றல்	தென்றல்காற்றானது	நுழைதந்து	ப்ரவேசித்தும்
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே யுள்ள [லே	மல்லிகை	மல்லிகையி னுடையவும்
மாம்பொழில்	மாந் தோட்டங்களி	மௌவலின்	முல்லைகளுடையவும்



போது	புஷ்பங்களை	மழு	பரசுவென்னும் ஆயுதத்தை
அலர்த்தி	விகஸிப்பித்தும்	ஏந்தி	தரித்து
மா	அதிசயித்திருக்கிற	மண்மிசை	பூலோகத்திலுள்ள
மணம்	பரிமளத்தை	மன்னரை	ராஜாக்களை
கமழ்தர	லோகத்தில் பரிமளிப்பிக்கைக்காக	மூவெழுகால்	இருபத்தோரு தலைமுறை
வரு	வந்துலாவாநின்ற	கொன்ற	கொன்ற
திருவெள்ளறை	திருவெள்ளறை என்னும் திவ்யதேசத்திலே	தேவ	தேவனே!
நின்றானே	எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	நின்	உன்னுடைய
முன்	பூர்வகாலத்திலே,	குரை	சப்தியாநின்ற
வென்றி	ஜயப்ரதமாய்	கழல்	திருவடிகளை
மா	பெரிதான	தொழுவது	ஆஶ்ரயிக்கும்படியாக
		ஓர்வகை	ஒரு ப்ரகாரத்தை
		எனக்கு	எனக்கு
		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) பூமிக்கு ராஜாக்களால் வந்த நலிவைப்போக்கி ரக்ஷித்த அருமை வேணுமோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கென்கிறார். (முன்) நீதான் விரோதியைப்போக்கப் புக்கது இன்றோ. (வென்றியித்யாதி) ஆரேனும் கையிலே கொடுக்கிலும் வெற்றியைப் பண்ணிக் கொடுக்கக்கடவதாய், எதிரிக ளளவல்லாதபடியான பெருமையை யுடைத்தாயிருக்கிற மழுவை, அழகுக்குத் தரிப்பாரைப்போலே தரித்து, முன்பொருநாள், பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் வாரியறுத்துப் பொகட்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின விது பிறர்க்கு உபகரித்தா யாகையன்றிக்கே உன்பேறென்னு மிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றும்படி யிருக்கிறவனே! (௧) "𑌵𑌿𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌮𑍋𑌦 𑌹 - விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ" என்கிறபடியே. அப்போது அதுசெய்தமை யுண்டு, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாய் அவற்றால் வந்த த்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளிலே, நான் என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப பண்ணுவதொரு ப்ரகாரம் எனக்கிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

---

(௧) ரா-பால-௧-௮௯.

(மன்றிலித்யாதி) அவ்வூரில பதார்த்தங்க ளடங்கலும் பரார்த்த மாயாய்த்திருப்பது. தனக்காயிருக்குமதன்றி பிறர்க்காயிருக்கையே தனக்குப் பேறாயிருக்கை. மன்றுகளிலே செறியப்பூத்துப் பழங்களையுடைத்தான மாமரங்களிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான பரிமளத்தை வாஸித மாக்கிக்கொண்டு, மல்லிகை மௌவல் என்கிற இவற்றின் புஷ்பங்களை அலர்த்தி அவற்றிலுண்டான பரிமளத்தைத் தன்னுடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, தென்றலானது மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்துலாவுகிற திருவெள்ளறை நின்றானே! அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அபிமதவிஷயத்திக்கு நின்றநிலையில்நின்றும் போக வேண்டாதபடியன்றோ இருக்கிறது. சைத்ய ஸௌரப்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவங்களை யுடைத்தாயிறே காற்றிருப்பது.

(க) [பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட: - பத்மகே ஸாரஸம்ஸ்ருஷ்ட:] தூராலான அம்சத்தைக் கழித்து பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற்பட ஆழவிழியுமதன்றிக்கே யிருக்கை. [வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத: - வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத:] வெய்யிற்படப் பொறாத செல்வாலே சோலைக்குள்ளிட்டாய்த்து †வழிபோந்தது. (உ) [குன்றாடுபொழில் நுழைந்து] சந்தநகிரியிலே போய்ப்புக்கு. [கொடியிடையார் முலையணவி] கறுவினவிடத்திலே முகங்காட்டி. [மன்றாடு தென்றலுலகு] அதுகை புகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு உலாவாநின்றதாய்த்து. சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) "மாமழுவேந்தி" என்றும் "மூவெழுகால்" என்றும் விசேஷித்து விரோதி நிரஸநத்தை இப்போதருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூமிக்கித்யாதி). மன்னரைக்கொன்றது முன்னேயிருக்க, "முன்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீதானித்யாதி). வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமித்யாதி). "தேவ" என்றத்தாலே - காந்திமத்தைத் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அப்போதித்யாதி).

(பதார்த்தங்களடங்கலும்) என்றது - பொழிலில் மரங்களோடு, கொடிகளோடு, அவற்றைத் தழுவிவரும் தென்றலோடு வாசியற எல்லாப்பதார்த்தங்களுமென்கை. மௌவல்-முல்லை. கமழ்தருஎன்னலாயிருக்க, "வரு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலுள்ளார்க்கித்யாதி).

(க) ரா-கிஷ்கி-க-எக. (உ) பெரி-திரு-௯-அ-௩.
† (பா) இழிந்துபோந்தது.

காற்று எவ்வாகாரத்தால் அபிமதமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சைத்யேத்யாதி).

இது அபிமதமென்று கொண்டாடினாருண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பத்மேத்யாதி). "பத்ம - ஸம்ஸ்ருஷ்ட:" என்றாதே * கேஸர பதப்ரயோகத்தாலும், அதிலும் "ஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட:" என்றாதே * ஸம்ஸர்க்க மாத்ரம் சொன்னத்தாலும் - பாஹ்யதள ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேஸரங்களிலும் உள்ளில் தாள்படியும்படி, ஸம்பந்தியாதே வந்ததென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தாராலித்யாதி). தரால் - ருஜீஷம். அஸாரமென்றபடி. (செல்வாலே) செல்வத்தாலே. "எனக்கருள்புரியே" என்று கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிற இவ்வாழ்வாருக்கு ஒரு நாயிகாதசையின்றிக்கேயிருக்க, காமுகர்க்கு அபிமதமான தென்றலின்படிகளைச் சொல்லுவானென்னென்ன; பெரியாழ்வார் திருப்பதிக்கு அதிசயமாக வர்ணித்தாப்போலே இவருமருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (குன்றாடித்யாதி). (கறுவினவிடத்திலே) என்றதுக்கு-காற்று முலையில்புக, அத்தாலே முலைகளுக்கு நாயிகாந்தராவயவவிசேஷ ஸம்ஶ்லேஷ மிதுக்குண்டாய்த்தென்று கறுவுதல் வருமென்னும் விவக்ஷையாலே அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.‡ காற்றை, ஒரு மலையைக்கிட்ட, வேறொருமலைக்குக் கறுவுதல் வர, அது திரப்பெற்றவாறே உலாவிற்றென்று சொல்லுகை சேருமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநேத்யாதி). ... ... (க)

உ. —வசையில்நான்மறைகெடுத்தவம்மலரயற்கருளிமுன்பரிமுகமாய்
இசைகொள்வேதநூலென்றிவைபயந்தவனேயெனக்கருள்புரியே
உயர்கொள்மாதவிப்போதொடுலாவிய மாருதம் வீதியின்வாய்த்
திசையெல்லாம்கமழும்பொழில்சூழ்திருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உயர்கொள்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வளராநின்ற [லே	சூழ்	சூழப்பட்ட
		திருவெள்ளறை நின்றானே!	
மாதவி	குருக்கத்தி மரங்களி	வசை இல்	குற்றமற்றதான
போதொடு	அவை பூக்கும் காலங்களிலே (அணைந்து)	நால் மறை	நாலு வேதங்களையும்
		கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொண்டவனாய்
வீதியின்வாய்	வீதிகள்தோறும்		
உலாவிய	ஸஞ்சரியாநின்ற	அம்மலர்	அந்தத் திருநாபீகமலத்திலே இருக்கிற
மாருதம்	காற்றானது		
திசையெல்லாம்	திக்குக்களெங்கும்	அயற்கு	ப்ரஹ்மாவின் விஷயத்தில்
கமழும்	பரிமளியாநிற்பதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
பொழில்	சோலைகளாலே	முன்	பூர்வகாலத்திலே

‡ இதுஸர்கிக்தம்.

பரிமுகமாய் ஹயக்ரீவனாய்க் கொண்டு [த்தான
இசைகொள் நல்ல த்வநியை யுடை
வேதம் வேதங்களென்ன
நூல் சாஸ்த்ரங்களென்ன
என்று இவை என்கிற இவற்றை
பயந்தவனே உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
எனக்கு என்விஷயத்தில்
அருள்புரி க்ருபைபண்ணி யருளாய். (உ)

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனையில்லாத நாலுவேதத்தைக்கொடுத்து, (க) "धाता यथा पूर्वमकल्पयत् - தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்" என்று - "முன்பு போலே இவற்றையுண்டாக்கு" என்றுவிட, அவனும், வேதத்தை அஸுரர்கள் கையிலே பறிகொடுத்து (உ) "वेदा मे परमं चक्षुः वेदा मे परमं धनम् - வேதா மே பரமஞ் சக்ஷுர் வேதா மே பரமதநம்" என்று கண்ணும் கண்ணநீருமாய் நின்றுகூப்பிட; அவன்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி. (அம்மலரயற்கருளி) அவன் தன்னதிகாரத்தில் குலையாதே நின்றாய்த்து அபேக்ஷித்தது. (முன்பரிமுகமாய்) "ஓராசார்யானுவர்த்தநம் பண்ணிக்கேட்கவென்றால் இவனிருக்கும்" என்று தன்னைத் தாழவிட்டு ஹயக்ரீவனாய் நின்றாய்த்து உபதேசித்தது. ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே யாய்த்து. (இசைகொள்) நல்லநாதத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வேதம், இதிஹாஸாதிகள், இவற்றையுண்டாக்கினவனே! என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். நூலென்று - சாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, அல்லாத இதிஹாஸபுராணங்களைச் சொல்லிற்றனபோது, (௩) "तत्सर्वं वै हरेस्तनुः - தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:" என்கையாலே - அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு நின்று தான் சொல்லுகையாலே அவன் சொன்னானென்னத்தட்டில்லை.

(உயர்கொள்மாதவி) ஆகாசாவகாசமிட மடையும்படி வளர்ந்த குருக்கத்தியிலே, காலங்களிலே. (வீதியின்வாய்) வீதியிலே. (உலாவியமாருதம்) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள காற்றானது திக்குக்கள்தோறும் கமழாநிற்பதாய், பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (உ)

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) ஶ்ரீபரசுராமனாய் விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவளவன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷனை அயனுக்குக் கண்கொடுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினவனல்லயோ, தத்ப்ர

(க) தை-நாரா-க-௯அ. (உ) (௩) வி-பு-க-உ-உ-௯அ.

திபாத்யமான கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட எனக்கு மத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அயற்கு” என்னாதே, “அம்மலர்” என்று விசேஷிக்கையாலே - தாய்கையில் குழந்தை என்றாப்போலே, திருநாபி கமலத்தில் பிறந்தபோதையில் செவ்வியழியாத சைசவம் தோற்றுகையாலே, அவன் கெடுக்கும் போது முன்பவன் கையில் கொடுத்தாருண்டாக வேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விப்ரலம்பேத்யாதி). “அயன்” என்றதாலே - லோக ஸஜாதிய ஜந்மராஹித்யம் விவக்ஷிதமாய், அப்படி யருளிச்செய்தது க்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). வேதம் போனவுடனே கொடுத்தவனைத் தேடித்தரச்சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான் சிசுவைப்போலே என்று கருத்து. (சாஸ்த்ரங்களை) பகலச்சாஸ்த்ரங்களை. (அவர்களை) வ்யாஸாதிகளை.

‘வீதியின்வாய்” என்னவேணுமோ, “திசையெல்லாம்” என்றால் போராதோ வென்ன; அதுக்காக, உயர்கொள் மாதவிப்போதொடு - வீதியின்வாய்-உலாவின மாருதம், அவ்வளவில் நில்லாதே, திக்குக்களெல்லாம் வ்யாபித்ததென் றருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௨)

மூ.—வெய்யனாயுலகேழுடன் நலிந்தவனுடலக மிருபிளவாக்
கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மையிஞர் தருவராலினம்பாய வண்டடத்திடைக்கமலங்கள்
தெய்வநாறுமொண்பொய்கைகள் சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மை ஆர்தரு	கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள	உலகு ஏழ்	ஸப்த லோகங்களையும்
வரால்	மத்ஸ்யங்களுடைய	உடன்	ஏககாலத்தில்
இனம்	திரளானது	நலிந்தவன்	உபத்ரவித்த ஹிரண்யனுடைய
வண்	ஸுந்தரமான	உடல்	சரீரத்திலே யுள்ள
தடத்து இடை	தடாகங்களிலே	அகம்	உள்ப்ரதேசமும்
பாய	துள்ளிவிழாநிற்க,	இருபிளவா	இரண்டு கூறும்படி
கமலங்கள்	(அங்குள்ள) தாமரைப்பூக்கள் (அலர்ந்து)	கையில்	திருக்கைகளிலே
தெய்வம்	ஶ்லாக்யமாக	நீள்	நீண்டிருக்கிற
நாறும்	பரிமளியாநின்ற	உகிர்	நகங்களையே
ஒண்	ஸுந்தரமான	அது	அப்படிப்பட்ட
பொய்கைகள்	தடாகங்களாலே	படை	ஆயுதமாக
சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே!		வாய்த்தவனே	பெற்றவனே!
வெய்யனாய்	அதிக்ரூரனாய்க்கொண்டு	எனக்கருள்புரி.	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) மிக்க க்ரௌர்யத்தையுடையனாய் ஸகலலோகங்களையு மொருகாலே நலிந்த ஹிரண்யனுடைய சரீரமானது இரண்டு கூறும்படியாக, திருவாழியைக்கொண்டு கார்யம் செய்யப்பெருதபடி அவன் வரம் பெறறிருக்கையாலே திருவுகிரே ஆயுதமாகக்கொண்டு வ்யாபரித்தவனே! (எனக்கருள்புரியே) என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மையித்யாதி) கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள வராலினமுண்டு, இவற்றினுடைய திரளானவை பூக்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அழகிய தடாகங்களிலேபாய, அக்கமலங்கள் மணம் நாறுகின்றுள்ள பொய்கைகள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறை நின்றானே. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) ப்ரஹ்மாவுக் கபேக்ஷிதமான வேதப்ரதாநம் பண்ணுகைக்கு பரிமுகமா யிரண்டு வடிவுகொண்டவளவன்றிக்கே, ஒரு சிறுக்கனுக்காக விரோதி கழிக்கவேண்டி அரிமுகமா யிரண்டுவடிவு கொண்டு நகாக்ரத்தாலே விரோதியைக் கழித்தவனல்லையோ வென்கிறரென்று ஸங்கதி.

உடலில், அகம் - அந்தஃப்ரதேசமுங்கூட, இருபிளவாக, கையில் நீண்ட உகிராகிற அப்படிப்பட்ட படை, வாய்த்தவனே- பல(ஃல)வத்தாம்படி பெற்றவனே என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறர் (மிக்கவித்யாதி).

"இன்" - சாரியைச்சொல்லாய், "மையார்தரு" என்றதுக்கர்த்தம் (கறுப்பித்யாதி). வரால் - மத்ஸ்யம். "தெய்வம்" என்றது - திவ்யமென்றாய், ப்லாக்யமான நாறுகையைச் சொல்லுமென்கிறர் (மணம் நாறுகின்றுள்ள) என்று. ... ... (௩)

௪.—வாம்பரியுகமன்னர்தமுயிர் செகவைவர்கட் கரசளித்த
காம்பினார் திருவேங்கடப் பொருப்ப நின் காதலையருளெனக்கு
மாம்பொழில்தளிர் கோதியமடக்குயில்வாயது துவர்ப்பெய்த
தீம்பலங்கனி தேனதுநுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாம்பொழில்	மாந்தோட்டங்களிலே	மடம்	பவ்யதையை யுடைத்தான
தளிர்	அவற்றின் தளிர்களை	குயில்	குயில்களானவை
கோதிய	கொந்தாநின்றுள்ள	வாயது	தமது வாய்களிலே

துவர்ப்பு	துவர்ப்பென்னும் ரஸத்தை
எய்த	அடைய (அந்த ரஸத்தை மாற்றுகைக்காக)
தீ	மதுரமான
பலங்கனி	பலாப்பழத்திலுள்ள
தேனது	மதுவை
நுகர்	பாநம் பண்ணுகின்ற
திருவெள்ளறை நின்றானே! [ன்ற	
வாம்	மேல்விழுந்து வராநி
பரி	குதிரைகள்
உக	நசிக்கும்படியாகவும்
மன்னர்தம்	ராஜாக்களுடைய
உயிர்	ப்ராணன்களானவை
செக	அழியும்படியாகவும் செய்து
ஐவர்கட்கு	பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
அரசு	ராஜ்யத்தை [ழுய்
அளித்த	க்ருபை பண்ணினவ
காம்பு ஆர்	மூங்கில்கள் நிறைந்த
திருவேங்கடப் பொருப்ப	திருவேங்கடமென்னும் திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்குமவனே!
நின்காதலை	உன்விஷயமான பரமபக்தியை
எனக்கு	என்க்கு
அருள்	க்ருபைபண்ணியருளவேணும். (௪)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (வாம்பரி)தாவிவாராநின்றுள்ள குதிரைகள் உக்கிப்போம்படியாக, அவற்றை மேற்கொண்டு தோற்றின ராஜாக்கள் முடியும்படி, பாண்டவர்களுக்கு முடியைக்கொடுத்த, பரிகரத்தையுடையவர்கள் தங்களையழியச்செய்து, பாண்டவர்கள் பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணின. (காம்பினார்) மூங்கில்மிக்கிருந்துள்ள திருவேங்கடமாகிற மலையையுடையவனே! (நின்காதலையருளெனக்கு) தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாம்பொழில்) மாம்பொழிலிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான தளிரைச் செருக்காலே தன்வாயாலே கோதின, மடக்குயிலானது — பெண்குயிலானது. (வாயது துவர்ப்பெய்த) "அத்தை ரஸாந்தரத்தை யிட்டு மாற்றவேணும்" என்று, இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று அதிலுண்டான தேனைபுஜியாநின்றுள்ள. ... ... (௬)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாமித்யாதி) பக்தாக்ரேஸரரான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக நரஸிம்ஹமாயுதவின வளவன்றியே, ராஜ்யார்த்திகளாயிருப்பாரிடத்திலும் பக்ஷபதித்து *ஆதியஞ்சோதி யுருவுகொண்டே தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி, அவ்வளவன்றிக்கே, த்ருஷ்டார்த்திகளுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கவேணுமென்று ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தில்

நின்று உதவினவனல்லையோ, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யோபயோகியானப்ரீதியைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அழியச்செய்து) என்ற வநந்தரம், அதில்லாத என்று கூட்டுவது.(ச)

மூ.—மானவேலொண்கண் மடவரல்மண்மகளழுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில்
ஏனமாகியன்றிருநில மிடந்தவனே யெனக்கருள்புரியே
கானமாமுல்லைகழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற
தேனின்வாய்மலர் முருகுகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலேயுள்ள	கண்	கண்களை யுடையளா
மா	பெரிய [து		ய்
முல்லை	முல்லைக் கொடியான	மடவரல்	க்ஷமைமுதலிய ஆத்
கரும்பு	கரும்பினுடைய		ம குணங்களை யு
கழை	நுனியளவும்		டையளான
ஏறி	சென்று படர்ந்து	மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி
வெண்	வெண்மையான	அழுங்க	ப்ரளயார்ணவத்தில்
முறுவல்	புன்சிரிப்பை		மூழ்கிக்கிடக்க [லே
செய்து	செய்வதுபோல்	அன்று	அந்த ப்ரளய காலத்தி
அலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற	முந்நீர்	அந்தப்ரளயார்ணவத்
மலர்	(முல்லைப்) பூவானது		தினுடைய
தேனின்	வண்டுகளுடைய	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
வாய்	வாயிலே	ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க்
முருகு	தேனை		கொண்டு (இழிந்து)
உகுக்கும்	பெருக்காநின்ற	இருநிலம்	விசாலமான பூமியை
திருவெள்ளறை நின்றானே!		இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நின்
மானம்	பரப்பை யுடைத்தான		றும் குத்தி எடுத்த
வேல்	வேலாயுதம் போன்ற		வனே!
	தாய்	எனக்கு	அர்த்தியான எனக்கு
ஒண்	ஸுந்தரமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய் (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) இலையகன்றவேல் போலேயாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையளாய், க்ஷமை தொடக்கமான ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, தன் விபூதிமுகத்தாலே புக்கழுந்த. (முந்நீர்ப்பரப்பில்) ப்ரளயத்திலே யகப்பட்ட நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறாயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமியை இடந்தெடுத்துக்கொண்

டேறினவனே! (எனக்கருள்புரியே) அர்த்திக்கவும் மாட்டாதபூமியை ரக்ஷித்த உனக்கு, அர்த்தித்த என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ?

(கானமாமுல்லை) நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்கிற நிலங்களெல்லாம் தன்னிலே கலந்தாய்த்திருப்பது. ஊரைய ணைந்த வயலருகுண்டான காட்டில் பெரியமுல்லையானது, கரும்பின் றுணியளவும் மூடப்படர்ந்து, ஏறின ஓக்கத்தாலுண்டான ஹர்ஷத் தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினாப்போலே அலருகிற மலரானது,தன்னிலே மதுபானார்த்தமாகப்படிந்த வண்டினுடைய வாயிலே தேனை ஒழுக்கா நின்றுள்ள. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) (க) "द्रौपद्या सहितास्सर्वे नमश्चक्रुर्जनार्दनम् - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்" என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்காகத் தான் இஷ்டத்தைக் கொடுத்த வளவன்றிக்கே, பூமி அர்த்தியாதே யிருக்க ஆபத்தையே செப்பேடாக்கி உதவினவனல்லையோ, எனக்கு மருளவேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

காட்டிலிருக்கிற முல்லைக்கும் வயலிலிருக்கும கரும்புக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெய்தலித்யாதி). "முருகு" என்றதினர்த்தம் (தேனை) என்றது. உருக்கை - கொடுக்கையாய், பலிதம் (ஒழுக்காநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (௫)

௬.—

பொங்குநீண்முடியமரர்கள் தொழுதெழவமுதினைக்கொடுத்தளிப்பான்
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையையருளெனக்கு
தங்குபேடையோடூடிய மதுகரம் தையலார் குழலணைவான்
திங்கள்தோய் சென்னிமாடம் சென்றணை திருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தங்கு	பூவிலே தங்கியிருக்கிற	குழல்	கேசபாசங்களை
பேடையோடு	பெண் வண்டோடு	அணைவான்	கிட்டி (அங்கே மறைந்திருக்கைக்காக)
ஊடிய	[த]ப்ரணயகலஹம்செய்	திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்திலே
மதுகரம்	வண்டானது,	தோய்	படிந்திருக்கிற
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	சென்னி	சிகரங்களையுடைய

(க) பார-

மாடம	க்ருஹங்களை	அமுதினை	அம்ருதத்தை
சென்று	கிட்டி	கொடுத்து	கொடுத்து
அணை	சேராநின்ற	அளிப்பான்	ரக்ஷிக்கைக்காக
திருவெள்ளறை நின்றானே! [ய்		ஓர்	அத்விதீயமாய் [ன
பொங்கு	அபி(பி)வ்ருத்த(த்)ரா	அது	அப்படி பலிஷ்டமா
நீள்	சிரகாலஸ்த்தாயி யான [ரான	ஆமையாகிய	கூர்மாவதாரத்தை ப்பரிக்ரஹித்த
முடி	கிரீடங்களை யுடைய	ஆதி	காரணபூதனே!
அமரர்கள்	இந்த்ராதி தேவர்கள்	நின்	உன்விஷயமான
தொழுது	(தன்னை) ஆச்ரயிக் கைக்காக	அடிமையை	கைங்கர்யத்தை
எழ	உத்யோகிக்க,[ளுக்கு)	எனக்கு	எனக்கு
அங்கு	அக்காலத்திலே(அவர்க	அருள்	தந்தருளவேணும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்குநீண்முடியித்யாதி) விஸ்த்ருதராய், நிலைநின்ற முடியையுடையராயிருக்கிற தேவர்கள், திருவடிகளிலே விழுந்து உஜ்ஜீவிப்பதாக மநோரதிக்க; அவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த விளையைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல ஆமையின்வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து அவர்களைரக்ஷித்து, அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! (நின்னடிமையயருளெனக்கு) எனக்கு, தேவர்திருவடிகளிலுண்டான அடிமையைத் தந்து என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்.

(தங்கு) பூவிலே தங்கின பேடையோடே, அத்தை இத்தைச்சொல்லி ஊடினவண்டானது, "இதுக்குத் தெரியாததோரிடந்தேடி மறையவேணும்" என்று, அதுக்காக ஸ்த்ரீகளுடைய குழலிலே மறையக்கோலி, சந்த்ரபதந்தளவும் செல்ல ஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தான மாடங்களிலே சென்றணையாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பூமிப்பிராட்டிக்கு விபூதியாகையாலே தான் பூதர (भूधर) னானென்றார்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக பூதர(भूधर)த்தைத் தரித்து அமுதளித்தானென்று, வராஹாவதாரத்துக்கு முன்னாகச் சொல்லப்பட்ட கூர்மாவதாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அம்ருதரூப பலத்துக்குத் தொழுதெழுகை ஸாதநமாக வேண்டுகையாலே, தொழுகைக்கு, எழ - உத்யோகிக்க என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (மநோரதிக்க) என்று. (மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல) என்றது-"அது" என்றதினர்த்தம். (என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்) என்றது-* ஆதிபதஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம்.

(அத்தை இத்தைச் சொல்லி) என்றது - "நானொரு பூவில்நின்று மொரு பூவில் போக வொருப்பட்டால் (க) "𑌅𑌗𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - அக்ர தஸ்தே கமிஷ்யாமி" என்று புறப்படாதே யிருந்த உனக்கு, பூவில் கால்தங் கிற்றோ? என்னிலு முனக்குத் தேனினிதாய்த்தோ" என்றாப்போலே சொல்லுகை. ... ... (சு)

மூ.—ஆறினோடொருநான்குடை நெடுமுடியரக்கன்றன்சிரமெல்லாம்
வேறுவேறாக வில்லது வளைத்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மாறில் சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரைமலர் வார்ந்த
தேறல் மாந்திவண்டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுஇல்	ஒப்பில்லாத	ஆறினோடு	ஆறுதலைகளோடு
சோதிய	தேஜஸ்ஸை யுடையனவாய்	ஒருநான்கு உடை	ஒருநாலு தலைகளையுடையனாய்
மரதகம்	மரதக மணிபோன்ற	நெடு	தீர்க்கமான [ளுன
பாசு	பசுமை வர்ணத்தை யுடைத்தான	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
அடை	இலைகளையுடைய	அரக்கன்தன்	ராவணாஸுரனுடைய
தாமரை	தாமரைகளினுடைய	சிரமெல்லாம்	எல்லாத்தலைகளையும்
மலர்	புஷ்பங்களில் நின்றும்	வேறுவேறாக	வெவ்வேறாக (அறுந்துவிழும்படியாக)
வார்ந்த	பெருகாநின்ற		
தேறல்	தேனை	அது	அப்படிப்பட்ட
மாந்தி	பானம்பண்ணி	வில்	தநுஸ்ஸை
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளைத்தவனே	வளைத்தசக்ரவர்த்தித் திருமகனே!
இன்	ச்ராவ்யமான	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
இசை	கானங்களை	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (எ)
முரல்	பாடாநின்றுள்ள		
திருவெள்ளறை நின்றானே!			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறினோடித்யாதி) பத்துத்தலையையுடைய ராவணனுடைய தலைபத்தையும் சின்னம் பின்னமாய்ப் போம்படியாக வில்லை வளைத்தவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாறிலித்யாதி) ஒப்பில்லாத புகரையுடைய வாய் மரதகம்போலே யிருந்துள்ள பச்சையிலையையுடைத்தான தாமரைமலரில் நின்று மொழுகாநின்றுள்ள தேனைப்பருகி வண்டுகளானவை இனிய விசையைப் பாடாநின்றுள்ள.... ... ... (எ)

(க) ரா-அயோ-உஎ-சு.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆதித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதூட்டினபடி சொன்னார் - கீழ்; அவர்களுக்குக் குடியிருப் பரிதாம்படி தலைபத்தைப் படைத்தானாய் மிருந்த ராவணனை வென்று, அவர்களை ரக்ஷித்த குணத்தை யநுஸந்திக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"வார்ந்த" என்றதினர்த்தம் (ஒழுகாநின்றுள்ள) என்றது. "மாந்தி" என்றதினர்த்தம் (பருகி) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றி யிருள்மிகவும்பர்கள் தொழுதேத்
அன்னமாகியன்றருமறை பயந்தவனே யெனக்கருள்புரியே [த
மன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை வனத்திடைசுரும்பினங்கள்
தென்னவென்றுவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	மாறாதேபூத்திருக்கிற	முன்	முற்காலத்திலே
கேதகை	தாழைகளென்ன	இவ்வேழுலகு	இந்த ஸப்தலோகங்களும்
சூதகம்	மாமரங்களென்ன	உணர்வுஇன்றி	ஜ்ஞாந சூந்யமாய்க்கிடக்க
என்று இவை	என்கிற இவற்றை யுடைத்தான	இருள்மிக	அந்தகாரம் மேலிட்டு
வனத்துஇடை	சோலைகளின் நடுவே	உம்பர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
சுரும்பு	சுரும்பு என்னும் வண்டுகளுடைய	தொழுது	(உன்னை) ஆஸ்ரயித்து
இனங்கள்	கூட்டங்களானவை		[நிற்க,
தென்ன என்று	தென்ன தென்ன என்று பாடாநிற்க, (அதைக்கேட்டு)	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ண
		அன்று	அக்காலத்திலே
		அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு
வண்டு	வண்டுகளானவை		[தை
இன் இசை	(அப்பாட்டில் பரிபக்வமாய்) போக்யமான கானத்தை	அருமறை	துர்லபமான வேதத்
		பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
முரல்	பாடாநின்ற	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
திருவெள்ளறை நின்றானே!		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணு. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வேழுலகித்யாதி) பண்டு இந்த லோகங்களேழும் வெளிச்செறிப்பின்றியே இருளானது மிக ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்குடலாக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின்வடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதான, தன்படிகளை யடங்கலும் பேசவற்

ருயிருக்கிற வேதத்தை யுண்டாக்கினவனே! என் பககலிலே க்ருபை யைப்பண்ணி யருளவேணும்.

மாருத பூக்களையுடைத்தான தாழை தேயா என்கிற இவற்ருலே நெருங்கின சோலையினுள்ளே, சுரும்புகளானவை மதுபானம்பண்ணி, உள்ளுப் புக்க த்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே "தென்ன, தென்ன" என்று ஆளத்திவைக்க, வண்டுகளானவை அதில் முறுகினபாட்டைப் பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) ஊண் கொடுத்தும் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ரக்ஷித்த வளவன்றிக்கே, தேவர்களை ஓதுவித்தவனும் நீயே யல்லையோ, எனக் கருளவேணு மென்கிருரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டில் "பரிமுகமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினுன்" என்றதுக்கும், இங்கே "அன்னமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினுன்" என்றதுக்கும் தோற்றுகிற விரோதத்தை, கல்பபேதேந கூடுமென்று பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, இரண்டும் வித்யாப்ரதங்களான அவதாரங்களாகையாலே தர்மைக்யத்தைப் பற்ற ஒன்று செய்தவை மற்றையதுக்கும் சொல்லலாமென்ருதல் கண்டுகொள்வது.

(முறுகினபாட்டை) பரி பக்வமான பாட்டை. ... ... (அ)

மூ.—ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்றகலிட முழுதினையும்
பாங்கினுற்கொண்ட பரமநிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே
ஓங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழி தர மாவேறித்
தீங்குயில்மிழற்றும் படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்ருனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓங்கு	உயர்ந்து வளரா நின்ற [டைய	மிழற்றும்	அவ்யக்தமதுரமாகக் கூவாநின்ற
பிண்டியின்	அசோக மரத்தினு	படப்பை	தொடித் தோட்டங்களை யுடைத்தான
செம்மலர்	சிவந்த புஷ்பங்கள் மேலே		திருவெள்ளறை நின்ருனே!
வண்டு	வண்டுகளானவை	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
ஏறி	ஏறி [தைக்கண்டு,	வேள்வியில்	யாகத்திலே [லே
உழிதர	ஸஞ்சரியாநிற்க (அ	ஆங்கு	அந்த மஹாஸபையி
தீன்	மதுரமான ஸ்வரத்தை யுடைய	சென்று	போய்
குயில்	குயில்களானவை	இரந்து	யாசித்து
மா ஏறி	மாமரங்கள் மேலேறி நின்று	அகல்	பரந்த

இடமுழுதினையும்	பூமி யெல்லாவற்றையும்	கொண்ட	தானம்வாங்கி ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட
பாங்கினால்	செவ்வையினாலே (அந்த மஹாபலியினுடைய இடமாக எண்ணி)	பரம	ஸர்வாதிகனே!
		நின்	உன்னை
		பணிந்து	பணியவேணுமென்று
		எழுவேன்	உத்யோகித்திருக்கிற
			எனக்கு அருள்புரி. (௯)

வ்யா--ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்குமாவலி யித்யாதி) மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞவாடமான அவ்விடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கொண்டுசென்று, பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் அவனதாகக்கொண்ட ஸர்வாதிகனே!. ராவணாதிகளைப் போலே தலையையறுத்துப் பொகட்டு வாங்கிக்கொள்ளலா யிருக்கச்செய்தே ஔதார்யத்துக்குசசமைந்திருந்தபடியாலே, தன்னை இரப்பாளனாக்கி அவனதாகக்கொண்டானாய்த்து. (நிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே) இந்த்ரனுடைய ஆச்ரயணத்தோபாதி போராதோ என்னுடைய ஆச்ரயணம்.

(ஓங்கித்யாதி) ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமானது சிவக்கப்பூத்துக்கிடக்க, "இதிலே மதுபானம் பண்ணலாம்" என்று அதுக்காக வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்க, அத்தைக்கண்ட குயில்களானவை "நெருப்பு" என்று அருகுசெல்ல அஞ்சி நின்ற மாவிலே ஏறி, இவை நெருப்பிலே அகப்பட்டனவாகக் கொண்டு அநக்ஷரஸமான பேச்சாலே "படுகுலை கிடிகோள்" என்றுப்போமிலை கூப்பிடா நின்றதாய்த்து. இதில் வாஸமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) அமரர்களை யமுனாட்டிக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்து வேதாத்யயநத்தைப் பண்ணுவித்த வளவன்றியே, அவர்களுக்காகத் தானிரந்திட்டான் என்று ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"ஆங்கு" என்றதுக்கு - ஒரு தேச விசேஷமும், அவ்விடத்திலே மாவலி வேள்வியும், ‡(அருகேயொருப்ரதேசமுமாகத்)தோன்றுகையால் அதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "மாவலி வேள்வியில் - ஆங்கு" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). இப்போது, (அவ்விடத்தில்) என்றத்தால் - மஹா ஸதஸ்ஸென்று தோன்றுகையாலே, அப்படிப்பட்ட ஸதஸ்ஸி லிரந்தத்தாலே ஆச்ரித வாத்ஸல்யம் தோன்றுகை ப்ரயோஜநமாகவுமாம். அன்றிக்கே, இரப்பும் கார்யகரமாக

‡ குண்டலித மநக்விதம்.

வொட்டாத சக்ராதிக ளிருந்தவிடமென்றுதல் ப்ரயோஜநம் கொள்ளலா மென்று திருவுள்ளம். அவனுடையபாங்கிலுலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள் ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அவனதாகவித்யாதி). இத்தால்- அவன் "என்னது" என்று அபிமாநித்திருந்தத்தை அப்படியே தானு மெண்ணிக் கையேற்றபடி சொல்லிற்றுய்த்து. பரஸ்வத்தைத் "தன்னது" என்றிருந்தால் தலையறுக்க வொண்ணுதோ, பிச்சையெடுக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ராவணுதி யித்யாதி). "கொடுக்கவேணும்" என்று இச்சை யுண்டாகையாலே பிச்சை யெடுத்தானென்று கருத்து.

படப்பை - கொடித்தோட்டம். ... ... (௯)

மூ.—மஞ்சுலா மணி மாடங்கள் சூழ் திருவெள்ளறை யதன்மேய
அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை யாதியை யமுதத்தை
நஞ்சுலாவிய் வேல்வலவன் கலிகன்றி சொல்லையிரண்டும்
எஞ்சலின்றி நின்றேத்தவல்லா ரிமையோர்க்கரசாவர்களே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத் தள வும்	அமுதத்தை	போக்ய பூதனுமான ஸர்வேஶ்வரன் வி ஷயமாக,
உலா	சென்று ஓங்கியிருக் கிற	நஞ்சுஉலாவிய	விஷம்போலே திரி யாநின்றுள்ள
மணி	ரத்நங்களிழைத்த	வேல்வலவன்	வேலை ஆளுமவரான
மாடங்கள்	க்ருஹங்களிலுலே	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சூழ்	சூழப்பட்ட	சொல்	அருளிச்செய்த
திருவெள்ள றையதன்	திருவெள்ளறை என் னும் அந்தத் திவ்ய தேசத்திலே	ஐயிரண்டும்	இந்தப் பத்துப்பாட் டுக்களையும்
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனுய்	எஞ்சலின்றி	குறைவின்றி
அஞ்சநம் பு ரையும்	அஞ்ஜநத்தோடொத் த	நின்று	ஒருப்படிப் பட்டுநின்று
திரு	ஸௌந்தரமான	ஏத்தவல்லார்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணத் தகுந்தவர்கள்
உருவனை	வடிவை யுடையனுய்	இமையோர்க் கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனுய்	அரசாவர்கள்	ராஜாக்கள் போலே ஆதரணீயராவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செ ல்ல வோங்கியிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட

திருவெள்ளறையதன், மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அஞ்சன மித்யாதி) அஸங்கிஹிதனே யாகிலும் விட வொண்ணுதாய்த்து வடிவழகு; அழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து ப்ராப்தி; ப்ராப்தியில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து போக்யதை. (நஞ்சித்யாதி) த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கிற வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் ஒன்றும்விடாதே ஏத்த வல்லவர்களை, நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைவிட்டு இவர்களை ஆதரியா நிற்பர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) (போக்யதை) என்றது- மற்றை ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முள்ள போக்யதை. "எஞ்சலின்றி" என்றதினர்த்தம் (ஒன்றும் விடாதே) என்றது. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி

உந்திமேல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை யெனக்கருள்புரியே" என்றார்-கீழிற்றிருமொழியிலே; " 'அருள்புரியே' என்று நீரிங்ஙனே இழவாளராய் ப்ரார்த்திக்கிறதென், நாமுமக்கொன்று முபகரித்திலோமோ, உபகரிக்கவன்றோ நாம் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்து" என்று இங்ஙனே ஸந்நிஹிதனுனபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான், அத்தை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய் *இனித்தான் அறிவுடையாரடங்கலும் ப்ராப்யபுத்தி பண்ணி விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று அது தன்னைப்பேசி இனியராகிறார். ... ... (*)

அரு.—உந்திமேலின் ப்ரவேசம்.—"அருள்புரியே" என்று ஒருகால் சொன்னற்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னவிடத்திலும் வாய்திறவாதே

யிருக்கவும், இவர் "இன்னமொரு தேசத்திலே யாகிலும் முகங்கொடுப்பன்" என்னும் நசையாலே யிருக்குமளவில், அரங்கத்தம்மான் அப்படியே தி(-ம)த்த ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதராஞரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (நின்குரைகழலித்யாதி) (உபகரித்திலோமோ) என்ற வநந்தரம்"அப்படியே மேலும்"என்று சேஷம். *(இனித்தான்)த்ருஷ்டரா யநுபவிக்கு மிடத்திலே. ... ... (*)

மூ.—உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தானுலகுண்டவ
னெந்தைபெம்மா னிமையோர்கள் தாதைக்கிடமென்பரால்
சந்திேனாடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி
அந்திபோலும் நிறத்தார் வயல்சூழ் தென்னரங்கமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்திேனாடு	சந்தநக்கட்டைகளோடு கூட	உந்திமேல்	(தன்னுடைய) திருநாபியிலே [மாவை
மணியும்	ரத்நங்களையும	நானமுகனை	சதுர்முகனை ப்ரஹ்
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற	படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
புனல்	ஜலத்தையுடைய	உலகு	(ப்ரளயகாலத்திலே) லோகங்களை
காவிரி	திருக்காவேரி நதியினாலும்,	உண்டவன்	அமுதுசெய்து தன் வயிற்றிலே வைத்தவனும்
அந்திபோலும்	ஸந்த்யாகாலம் போன்ற	எந்தை	என்னுடைய தகப்பன் முதலானபெரியோர்களுக்கு
நிறம்	வர்ணத்தினால்		
ஆர்	பூர்ணமான	பெம்மான்	ஸ்வாமியானவனும்
வயல்	கழனிகளாலும்	இமையோர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட		
தென்	ஸுந்தரமான	தாதைக்கு	நாதனானவனுமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
அரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசமானது,	இடம் என்பர்	வாஸஸ்த்தாநம் என்றுசொல்லுவர்கள்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான்) ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவ்வருகுள்ள தடங்கலும் தானே கைதொட்டாக்கி, பின்னை "இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை இவன்வழியாலே யுண்டாக்கவேணும்" என்று தன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். (உலகுண்டவன்) அப்படி. கார்யங்

கொள்ளுமவர்களை ப்ரளயங்கொண்டவாறே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவன். (எந்தை பெம்மான்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி என் குலத்துக்கு நாதனானவன். (இமையோரித்யாதி) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனானவன் வர்த்திக்கிறதேச மென்னுநிற்பர்கள். (க) "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று சொல்லும் நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்தை விரும்பி, இங்கே படுகாடு கிடப்பர்களாய்த்து.

(சந்தித்யாதி) சந்தநத்தோடே கூட மணிகளையும் கொழித்தெற்றா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான காவேரி; அந்தியுண்டு -ஸந்த்யை, அதுபோலே யிருண்ட நிறத்தையுடைத்தான வயல்; இவற்றாலே சூழப்பட்ட தென்னரங்கமே. (உ)"கருநெற் சூழ் கண்ணமங்கை" என்னுமாபோலே - கருவடைந்த பயிராகையாலே எங்குமொக்க இருண்டு தோற்றுமாய்த்து. ஸந்த்யை சிவந்தன்றோ விருப்பது என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நுனி நெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட என்றுகிறது. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) (ந) "ஈச்வராயநிவேதிதும் - ஈச்வராயநிவேதிதம்" என்கிறபடியே - தமக்குக் கரண களேபரப்ரதாநம் பண்ணினது தமக்குபகாரமாகத் தோற்றுவிக்க, இப்படி உபகரித்தவன்றானே ஆட்கொள்ளானே என்று ஹ்ருஷ்டராய், அவன் கரணகளேப்ரப்ரதாநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மநுஸந்திக்கிறாரென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக் கித்யாதி). எந்தைகளுக்குப் பெம்மான் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி). தம்மைக்கொண்டு மேல் கைங்கர்யம் கொள்ளுவ னென்கைக்கு ஸூசகம் - "இமையோர்கள்" என்ற தென்று விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடியார்களித்யாதி). அவர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுமாபோலே, ருசியுடைய தம்மையும் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுவரென்று ஹ்ருஷ்டராகு றென்கை. ... ... (க)

மூ.—வையமுண்டாலிலை மேவுமாயன் மணி நீண்முடிப்
பைகொள் நாகத் தணையான் பயிலுமிடமென்பரால்
தைய நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலைச்
செய்ய சாந்தும் கலந்திழி புனல்சூழ் தென்னரங்கமே. (உ)

(க) தி-வாய்-உ-ங-கம- (உ) கம-கு-க. (ந) விஷ்ணுதத்வம்.

பதம்.	உரை
நல்	ஸாத்விகாசாரமுடைய
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடைய[ரான
குழல்	கேசங்களிலே சூட்டப்
மாலையும்	பூமாலையும், [பட்ட
மற்று	அதுக்குமேலே
அவர்	அந்தஸ்த்ரீகளுடைய
தடம்	விசாலமான
முலை	ஸ்தநங்களிலே பூசப்
செய்ய	சிவந்த [பட்ட
சாந்தும்	சந்தநமும் (ஆகிய இவற்றோடு)
கலந்து	சேர்ந்து (கலங்கி)
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற
புனல்	(காவேரி) ஜலத்திலே
சூழ்	சுற்றப்பட்ட
தென்னரங்கம்,	
வையம்	பூமியை

பதம்.	உரை.
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்திலே) அமுதுசெய்து
ஆலிலை	ஆலந்தளிரிலே
மேவும்	பொருந்தி கண்வளர்ந்தருளாநின்ற
மாயன்	ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனாய்,
மணி	ரத்நங்களிழைத்த
நீள்	தீர்க்கமான [னாய்
முடி	கிரீடத்தை யுடைய
பைகொள்	விசாலமான [ஜற
நாகம்	திருவநந்தாழ்வானை
அணையான்	படுக்கையை யுடையனுமான ஸர்வேச்வரன்
பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
	இடம் என்பர். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமுண்டித்யாதி) ப்ரளயத்திலே பூமிப்பரப்படங்க எடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்ய சக்தியுக்தன். (மணியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடையனா யிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று சொல்லாநிற்பர்கள்.

(தையல் நல்லாரித்யாதி) குழலிலே பூக்களை வைத்து முலைகளைக் குங்குமத்தாலே அலங்கரித்திருந்துள்ளவர்கள், படுக்கையைவிட்டு ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே ஸ்நாநார்த்தமாக இழிவர்கள்; குழலில் மாலையும் குங்குமமுமாய்க் கலங்கி யோடாநிற்குமாய்த்து. ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "உலகுண்டவன்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, "இம்மையோர்கள் தாதை" என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமான அநந்த சாயித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

—௧௧௦—

னைதயலாரென்னதே, "நல்லார்" என்கையாலே - (க) "வெள்ளரைப் பதன் முன்னம் துறைபடிந்து" என்கிறபடியே-ஸாத்விக காலத்தில் துறை படிந்தமை நன்மையென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராஹ்ம மூஹூர்த்தத்திலே)என்று. மற்று-அதுவொழிய, அவர்களுடைய தடமூலைச் செய்ய சாந்தும் என்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (குழலி வித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—பண்டிவ்வையமளப்பான் சென்று மாவலி கையில் நீர்
கொண்ட வாழித் தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால்
வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்திழி காவிரி
அண்ட நாறும் பொழில் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	இவ்வையம்	இந்தபூமியை
பாடும்	பாடும்படியாக	அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக
மது	தேனையுடைய	சென்று	போய்
வார்	ஒழுகாநின்ற	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
புனல்	ஜலமானது	கையில்	கையில்நின்றும்
வந்து	வந்து	நீர்	தானஜலத்தை
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	ஆழி	திருவாழியை ஏந்தத் தக்க
காவிரி	திருக்காவேரியினாலும்;	தடம்	விசாலமான
அண்டம்	ஆகாசமெங்கும்	கை	ஸ்ரீஹஸ்தத்திலே
நாறும்	பரிமளியாநின்ற	கொண்ட	ஏந்தின
பொழில்	சோலைகளாலும்	குறளன்	வாமநனுடைய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	இடம் என்பர்.	
அழகு ஆர்	மிக அழகியதான		
தென்னரங்கம்,			
பண்டு	பூர்வகாலத்தில்		

(ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, திருவாழியைப் பிடிக்கக்கடவ கையாலே நீரை ஏற்ற ஸ்ரீவாமநன் வர்த்திக்கிற தேசமென்னாநிற்பர்கள்.

(வண்டித்யாதி) ஜலத்திலுண்டான ரஸ்யதையாலே வண்டுகளானவை மொய்த்துக்கிடக்குமாய்த்து, வண்டுகளானவை மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகைக்கீடான மதுவொழுகாநின்றுள்ள புனலானது

(க) நா-தி-க-உ.

வந்திழிகாவிரியாலும், அண்டாவகாசமடைய கந்தி(?)யாநின்றுள்ள பொழிலாலும் சூழப்பட்டு தர்ஶநீயமான தென்னரங்கமே. அண்ட நாறுமென்று - நாவி கஸ்தூரி தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லவுமாம்.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) தமக்குக் கரணகளேபரப்ரதானம் பண்ணியும் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த உபகாரத்தையும் கீழ்ப் பாட்டுக்களி லருளிச்செய்து, "எந்தை பெம்மான்" என்று சொல்லும்படி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்டானென்னு முபகாரத்தை யநுஸந்தித்து; அதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வையங்கொண்டசெயலே அருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

"அண்டம்" என்றபதம் - ஆகாச வாசக மன்றிக்கே, புழுகுபூனையின் பீஜவாசகமாய், அது உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அண்டமித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—விளைத்த வெம்போர் விறல் வாளரக்கன் நகர் பாழ்பட
வளைத்த வல் வில் தடக்கையவனுக் கிடமென்பரால்
துளைக் கை யானை மருப்புமகிலும் கொணர்ந்துந்தி முன்
திளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளை	த்வாரத்தையுடைய	விறல்	பலிஷ்டனுமாய்
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனுமான
யானை	யானையினுடைய	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்	நகர்	பட்டணமான லங்கை யானது [க
அகிலும்	அகில் கட்டைகளை		
கொணர்ந்து	அடித்துக்கொண்டு வந்து	பாழ்பட	அழிந்து போம்படியா
		வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னே	வல்	த்ருடமான
உந்தி	தள்ளி [ஶ்வர்யத்தை	வில்	தநுஸ்ஸை
செல்வம்	(லீலாரஸமாகிற) ஐ	தடம்	விசாலமான
திளைக்கும்	அநுபவியாநின்ற	கை	கையிலேயுடையனான
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	அவனுக்கு	அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர்.	(௪)
வெம்போர்	க்ரூரமான யுத்தத்தை		
விளைத்த	செய்யுமவனாய்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) வெம்போரை விளைப்பானாய், பெருமிடுக்கனாய், அந்தாலே வழிகெட வர்த்திப்பானாய்,

ஸாயுதனுயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரயானது (க) "ஶ்மஶாந ஸத்ருஶ்ம்ஶாந ஸத்ருசியாகவேணும்" என்றபடியே - பாழ்பட்டுப் போம்படியாக வளைத்த பெருமிடுக்கையுடைத்தான வில்லையும், அதுக்காஶ்ரயமாகப் போரும்படியான கையையு முடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் சாய்ந்தருளுகிற தேசமென்னு நிற்பர்கள். (௨) "செருவிலே யரக்கர் கோனைச்செற்ற நம் சேவகனுர் மருவிய பெரியகோயில்" என்பர்களிறே.

(துளைக்கை) துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனைக்கொம்பும் அகிலும் தொடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து, "கொள்வாருண்டோ" என்று கொடுப்பாரைப்போலே தள்ளி, தன் செருக்காலே லீலாரஸ மநுபவியா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான. சக்ரவர்த்தித் திருமகன்படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) "எந்தை பெம்மான்" என்னும்படி என்னைத் தனக்காகக் கொள்ளுகையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத்யகதமான (௩) *ஆக்கையின்வழி யுழலுகையைப் போக்கின உபகாரத்தையு மெண்ணி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இலங்கை யழித்தமையை யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

(௪) "ஸஹபத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத் - ஸஹபத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்கிறபடியே -பெருமாளுக்கு உபாஸ்யரான பெரிய பெருமாளை அவராகச் சொன்னுருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (செருவிலே யித்யாதி).

"முன்-உக்தி" ‡வேர்த்து-க்ருத்தம்பண்ணி யென்ருய் அருளிச்செய்கி (கொள்வாரித்யாதி). லீலாரஸாநுபவத்திலே த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிருர்(சக்ரவர்த்தியித்யாதி). ஓரம்பாலே இலங்கையழிக்க வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும் செருக்காலே சர(ஶர)பரம்பரையாலே விளையாடினுப்போலே, அலைகளை மேன்மேலுமெறிந்துகொண்டு விளையாடுகிற தென்று கருத்து. ... ... (௪)

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக
அம்புதன்னால் முனிந்த வழகனிட மென்பரால்
உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டி வணங்கும் நற்
செய்பொனுரும் மதிள் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ரு)

(க) ரா-ஸு-உ௯-உ௯. (௨) திருமா-கக.
(௩) தி-வாய்-௩-உ-க. (௪) ரா-அயோ-௬-க.
‡ (பா) திற்று.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்	தேவதைகளுக்கு [ம்	வம்பு	பரிமளமானது
கோனும்	நாதனான ப்ரஹ்மாவு	உலாம்	உலாவாநின்ற [ளான
உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
வந்து	இட்டு	மண்டோதரி	மண்டோதரிக்கு [ன்
ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு	காதலன்	வல்லபனான ராவண
வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்குமதாய்,	வான்	வீரஸ்வர்க்கத்தை [க
நல்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,	புக	ப்ரவேசிக்கும் படியா
செம்பொன்	பசும்பொன்னோடு	அம்புதன்னால்	பாணத்தினாலே [ற)
ஆரும்	ஒத்திருக்கிற காந்தியை யுடையதுமான [லே	முனிந்த	சீறி (அவனைக்கொன்
மதின்	ப்ராகாரங் களினு	அழகன்	வீரஸ்ரீயை யுடையனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
சூழ்ந்து அழகுஆர் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்புலாம்கூந்தல்) பிராட்டியோடே கூட சக்ரவர்த்தித்திருமக னநுபவிக்கத் தானும் மண்டோதரியோடே அநுபவிக்கை யன்றிக்கே வழிகெட வநுபவிப்பதாகப்பாரித்த ராவணனையவன் சித்ரவதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தைப்ராபிக்க, அவர்களைப்போலே வழிகெடவன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அம்பாலே அழியச்செய்த வீரஸ்ரீயால் குறைவற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்று நிற்பர்கள். எதிரிகளும் (க) "ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" என்னுநிற்பர்களிறே.

(உம்பரித்யாதி) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும் அவனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளாரும் திரண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படியாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான தென்னரங்கமே. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) எந்தை பெம்மானுகையாலே (உ) "என்னைத் திமனம் கெடுத்தாய்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, (௩) "தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம்" என்று சொல்லத்தக்க ராவண நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கo௯-௯. (உ) தி-வாய்-உ-எ-அ. (௩)

ராவணனை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—கலை யுடுத்த வகலல்குல் வன் பேய்மகள் தாயென
முலை கொடுத்தா ளுயி ருண்டவன் வாழுமிடமென்பரால்
குலையெடுத்த கதலிப் பொழிலூடும் வந்துந்தி முன்
அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. ... (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடுத்த	உயரவெடுக்கப்பட்ட	அகல்	விசாலமான
குலை	குலைகளையுடைத்தான	அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தை யுடையளாய்
கதலி	வாழைகளுடைய	தாயென	தாயான யசோதையைப்போலே
பொழில் ஊடும்	சோலைகளினுள்ளே	முலைகொடுத்தாள்	முலையைக் கொடுத்தவளுமாய்,
வந்து	ப்ரவேசித்து (அம்மரங்களைப்பறித்துக் கொண்டு)	வன்	க்ரூர ஸ்வபாவையுமாய்
முன்	முன்னே	பேய்மகள்	பேய்ச்சியுமான பூதனையினுடைய
உந்தி	தள்ளி	உயிர்	ப்ராணனை
அலையெடுக்கும்	அலைவீசி யடியாநின்ற	உண்டவன்	பக்ஷித்த கண்ணன்
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர். (கூ)	
கலை	பட்டவஸ்த்ரத்தை		
உடுத்த	அணிந்த		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கலையுடுத்தவகலல்குல்) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலையை யுடுத்து அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடைய. (வன்பேய்மகள்) யசோதைப்பிராட்டியி லிவளுக்கோரேற்றம் - வன்மையாய்த்து. (தாயித்யாதி) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவெல்லாம் தோற்ற ஒசழக்காகத் தூக்கியெடுத்து. (முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன்) அவள்முலை கொடாவிடில் தரியாதாளாய் வந்தாப்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் அவளுயிரை முடித்தவன். இன்னு மிங்ஙனொத்த விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக அணித்தாகவந்து வர்த்திக்கிற தேசமென்று நிற்பர்கள்.

(குலை) ஓங்கின குலைகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாழைச்சோலைக்குள்ளே வந்துபுகுந்து அவற்றையடையப் பறித்துக் கொடுபோந்து

சுமை தள்ளுவாரைப்போலே தள்ளாநின்றுள்ள புனலை யுடைத்தான காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. க்ருஷ்ணன் விரோதிகளைப்போக்குமாபோலே, நேரேநின்ற மரங்களைப் பறித்துக் கொடுவந்து பொகடாநிற்குமாய்த்து. ... ... (சு)

அநு.—ஆரும்பாட்டு. (கலை யித்யாதி) (க) * கள்ளத்தே நானும்தொடாய்த்தொண்டுக்கே கோலம்பூண்ட யாதொரு கள்ளமனமுண்டு, அத்தையும் தவிர்த்து, (உ) * மருவித்தொழும் மனமேதந்த உபகாரத்தை எண்ணி, இதுக்கு நேரான த்ருஷ்டாந்தமாக பூதநா நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

(ஓசழக்காகத்தூக்கி) சற்றே தூக்கி. ... ... (சு)

மூ.—கஞ்சன்நெஞ்சும் கடுமல்லரும் சகடமும் காலினால்
துஞ்ச வென்ற சுடராழியான் வாழுமிடமென்பரால்
மஞ்சு சேர் மாளிகை நீடகிற்புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத்தை
சேர்	(ஓங்கி) அளாவியிருக்கிற [டாய்
மாளிகை	க்ருஹங்களிலே யுண்
நீடு	ஓங்கிப்போகா நின்ற
அகில்புகையும்	அகில் தூமமும்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களாலநுஷ்ட்டிக்கப் பட்டதாய்
செம் சொல்	அழகிய சொல்லான வேதத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டதான
வேள்வி	யாகத்திலேயுண்டான
புகையும்	தூமமும்
கமழும்	பரிமளியாநின்ற தென்னரங்கம்,
கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
நெஞ்சும்	மநஸ்ஸும்
கடு	க்ரூரமான
மல்லரும்	சாணூராதிகளும்
சகடமும்	சகடாஸுரனும்
துஞ்ச	அழியும்படியாக
காலினால்	திருவடிகளினாலே
வென்ற	(உதைத்து) ஜயித்தவனாய்
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
ஆழியான்	திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரன்

வாழும் இடம் என்பர். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கஞ்சனுடைய திண்ணிய நெஞ்சும், அவன் தன் கார்யத்தில் அவன் தன்னிலும் பரிவராகை

(க) திருமா-ஙச. (உ) தி-வாய்-உ-எ-எ.

யாலே கடியராயிருக்கிறமல்லரும்,கடுமைதோன்றுதபடி மறையநின்ற சகடமும். (காலினல்) திருவாழியும் கையிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தே அதுகொண்டு வ்யாபரிக்கப் பற்றாமையாலே, (க) "திருக்காலாண்ட பெருமான்" என்கிறபடியே - திருவடிகளாலே யழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள். தலைமயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு முதுகிலே திருவடிகளாலே பாய்ந்தும், மல்லவர்க்கத்தைத் தானே திருவடிகளாலே நெருக்கியும், முலைவரவு தாழ்த்து நீட்டின வ்யாஜத்தாலே உதைத்தும் திருவடிகளாலே யிறே நிரஸித்தது.

(மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின மாளிகைகளிலே அகில்களாலே ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓங்கின புகையும், வேதவிஹிதமானபடியே அங்குத்தை ப்ராஹ்மணர் யாகாதிகளிலே யுண்டாக்கின ஹோமதூமமும், இவை தன்னிலே விரவிக்கொண்டு கமழாநின்றுள்ள தென்னரங்கமே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) தம்முடைய ஸகலவிரோதி பாபங்களையும் போக்கினது தன் கால்வலத்தாலே என்றெண்ணி, இவ்வுபகாரத்துக்கு மொரு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கஞ்சனும் என்னவேண்டி யிருக்கவும் "நெஞ்சம்" என்று சொல்லுகை இவனுடைய நெஞ்சே அதிக்ரூரமென்று தோற்றுகைக்கென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (திண்ணியநெஞ்ச) என்று. காலினல் பாய்ந்தது சகடத்தையன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தலையித்யாதி). (திருவடிகளாலே) என்ற வநந்தரம், "கஞ்சனை" என்று கூட்டுவது.

(விரவி) பரவியென்கை. ... ... (எ)

மூ.—ஏன மீனமையோடரியும் சிறு குறளுமாய்த்
தானுமாய தரணித் தலைவனிட மென்பரால்
வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்தீண்டி வணங்கும் நல்
தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	புகுந்து	வந்துப்ரவேசித்து
		ஈண்டி	ஒன்றாகத் திரண்டு
மண்ணும்	பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும்	வணங்கும்	ஆஸ்ரயியாநிற்க (அப்பொழுது)
நிறைய	ஸம்பூர்ணமாக	நல்	மதுரமான

(க) தி-வாய்-ள-கூ-ச.

தேனும்	தேனும்
பாலும்	பாலும்
கலந்தன்னவர்	ஒன்றாகச்சேர்ந்தாப் போலே ஏகரஸரா யிருக்கிற பக்தஜநங்கள்
சேர்	அடைந்திருக்கிற
தென்னரங்கம்,	
ஏனம்	மஹாவராஹமாகவும்
மீன்	மத்ஸ்யரூபியாகவும்
அரியும்	நரஸிம்ஹமாகவும்
சிறு	மிகவும் சிறியனான
குறளும்	வாமநனாகவும்
ஆய்	அவதரித்தவனாய்,
தானும் ஆய	தானே பூர்ணாவதார மெடுத்தவனாய்க் [கொண்டு
தரணி	பூமிக்கு
தலைவன்	நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்தவனுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு

இடம் என்பர். (அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ரக்ஷகனானவன் அவ்வவதாரகாலங்களில் பிற்பாடர்க்கு இழக்க வேண்டாதபடி வந்து ஸந்நிஹிதனான தேசம் கோயிலென்கிறார்

(ஏனமித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை யெடுத்துக்கொண்டேறுகைக்காக வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்தும், அப்படிப்பட்ட ப்ரளயந்தன்னைத் தன் செலுவிலே யடக்கவற்றான மத்ஸ்யமாயும், மந்தரம் கீழ்விழாதபடி தரிக்கவல்ல ஆமையாயும், இப்படி யொருவடிவு கொண்டுவந்து உதவுகையன்றிக்கே, சேராத வடிவைச்சேர்த்துக் கொடுவந்து தோற்றின நரஸிம்ஹமாயும், நாட்டில் வாமநர்களடங்கலும் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னும்படி குறள்வடிவைக் கொண்டும். (தானுமாய) (க) "முன்னு மிராமனாய்த்தானாய்ப் பின்னு மிராமனாய்" என்னக்கடவதிறே. அல்லாதவிடங்கள் சக்த்யைக தேசம், அவன்றானே வந்தானென்னக் கடவதிறே ராமாவதாரத்தை. அப்படியே பூமிப்பரப்படங்கலுக்கும் நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வானுமித்யாதி) பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நிறையப்புகுந்து திரண்டு ஆச்ரயிக்க, நன்றான தேனும்பாலும் கலந்தாப்போலே யாய்த்து இங்குள்ளாரெல்லாரும் தங்களிலே ஒருமிடறு யினியராயிருக்கும்படி. விஜாதீயத்ரவ்யம் கலந்தாப்போலன்றியே, ஸஜாதீயம் கலந்தாப்போலே யாய்த்து. நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசிதெரியாதே ஒரு *நீராய்ப்பரி

(க) அ-அ-௯௦.

மாறுகிற்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புக்கால், "பிரிந்துபோகா நின்றோம்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாயிறே யிருப்பது. ... ... (அ)

அ௫.—எட்டாம்பாட்டு. (எனமித்யாதி) கீழெல்லாம் தமக்கு பஹு விதோபகாரங்களைப் பண்ணினவன் பலபடிகளைக் கொண்டானென்றதுவுமொரு தமக்கு உபகாரமென்றநுஸந்திக்கிறாரென்னும் ஸங்கதி தன்னை ஸூசிப்பிக்கிறார் (அநேகேத்யாதி).

(தன்செலுவிலே) தன் கீழ்வயிற்றிலே. ப்ரளயஜலத்தைக் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி ப்ராணிகளைத் தன்மேலே வைத்தான் மத்ஸ்யாவதாரத்திலே யென்று கருத்து. "தரணித்தலைவன்" என்றால் போராதோ, "தானுமாய" என்று விசேஷண மிடவேணுமோவென்ன; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கு மாகரமாயிருக்கு மிருப்பு ராமாவதாரத்தில் ஸ்ப்புடமாகையாலே விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்க்கிப்படி கருத்தென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மூன்று மித்யாதி). அப்பாட்டில் தானும் அல்லாதவவதாரத்தைப் பற்றத் தானென்னுந் தன்மை யருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத வித்யாதி). ராமாவதாரம் பூர்ணாவதார மாகையால் மற்றை யவதாரங்களை சக்த்யாவேசமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்குமென்று கருத்து. இத்தால் - மற்றையவற்றுக்கு அபூர்த்தி சொல்லவந்ததில்லை; ஈஷிரித்தாஸ்யாயேந ராமாவதாரத்தி லேற்றம் சொன்ன இத்தனை யென்றதாய்த்து.

தேனும்பாலும் கலந்தால் மாதுர்ய ரஸமொன்றுமே விஞ்சியிருக்குமாபோலே ஏகரஸமாக விருந்தவர்களென்று ஒருயோஜனை யருளிச்செய்து, தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் தன்னில் தான் கலந்தாப்போ லிருந்தவர்களென்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விஜாதீயேத்யாதி). ... (அ)

௬௦.—சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணேர்மையினையவிம்
மாயையை யாரு மறியாவகையானிடமென்பரால்
வேயின்முத்தும்மணியும் கொணர்ந்தார் புனல்காவிரி
ஆய பொன் மா மதிள் சூழ்ந் தழகார் தென்னரங்கமே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேயின்	மூங்கில்நின்று முதிர்	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
முத்தும்	முத்துக்களையும் [ந்த	புனல்	ஜலத்தையுடைய [ம்,
மணியும்	ரத்நங்களையும்	காவிரி	திருக் காவேரியினுடு
கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து	ஆய	தகுதியாய்
	ளாநின்றுள்ள	பொன்	பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய்

மா	பெரிதுமான	இம்மாயையை	இந்த ஆஶ்சர்ய சக்தியை
மதின்	ப்ராகாரங்களிலும்	யாரும்	எவராலும்
சூழ்ந்த அழகு	ஆர் தென்னரங்கம்,	என்றும்	எக்காலத்திலும்
சேயன்	தூரஸ்தனுயிருந்தும்	அறியா	அறியக்கூடாத
மிகப்பெரியன்	ஸர்வாதிகனுயிருந்தும்	வகையான்	ப்ரகாரத்தை யுடையனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய
நுண்	ஸூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களிலும்		
நேர்மையினுய	உட்புக்கு அதிஸூக்ஷ்மமா யிருக்கையாகிய		
		இடம் என்பர்.	(௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) தூரஸ்தனுய் ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கு மிருப்பு, ஸூக்ஷ்மத்வத்தி லதி ஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்க ளெங்கும் புக்கு வ்யாபித்துத் தரித்துக் கொண்டுநிற்கையாகிற இந்த ஆஶ்சர்ய சக்தியோகம், எத்தனையே னுமளவுடையாரு மொருநாளு மறியவொண்ணுதபடி யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேச மென்பர்கள்.

(வேயித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லுண்டானவேய்க ளுதிர்த்த முத்தும், அதிலுண்டான மணிகளையும் கொண்டுவந்து ‡எறடாநின்றுள்ள மிக்க புனலையுடைத்தான காவிரி. உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணுகப் போரும்படியான ஸ்ப்ருஹணீயமா யிருந்துள்ள மதிள்களாலே சூழப்பட்ட தர்ஶநீயமான கோயில். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) கீழ் அவதாரங்களை யெல்லாம் ஸ்வார்த்தமாக அநுஸந்தித்தாப்போலே வ்யாப்தியையும் ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்தித்து, தம்மைப்பிடிக்க வளைத்தானென்று அவ்வுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"என்றும்" என்றபதத்தை "ஆரும்" என்றவநந்தரம் அந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (ஒருநாளும்) என்று.

"ஆய" என்றதினர்த்தம் (அரணுகப் போரும்படியான) என்றது. (௯)

மூ.—அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கத்தைக்
கல்லின் மன்னுமதிள் மங்கையர் கோன்கலிகன்றிசொல்
நல்லிசை மாலைகள் நாலிரண்டு மிரண்டுமுடன்
வல்லவர் தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

‡ (பா) திரட்டாநின்றுள்ள.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடைய [பிராட்டியார்	சொல்	அருளிச்செய்ததாய்
மாதர்	பெண்ணான பெரிய	நல்	அழகியதாய்
அமரும்	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணாநின்ற	இசை	கானத்தோடுகூடின
திரு	அழகிய	மாலைகள்	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான
மார்வன்	திருமார்பை யுடையனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	நால்இரண்டும் இரண்டும்	பத்துப் பாட்டுக்களையும் [தோடு
அரங்கத்தை	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக, [டு	உடன்	அர்த்தானுஸந்தானத்
கல்லில்	கல்லாலே கட்டப்பட்	வல்லவர்தாம்	அப்யஸிக்குமவர்கள்,
மன்னு	த்ருடமாயிருக்கிற	உலகு	பூலோகத்திலுள்ள திருவரங்க மென்னும் திவ்யதேசத்திலே (இருந்து)
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய	ஆண்டு	பகவத்குணங்களை அநுபவித்து,
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	பின்	இந்த சரீரம் கழிந்தவாறே
கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு	வானுலகு	பரமபதத்தை
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	ஆள்வர்	ஆளக்கடவர்கள். கo)

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாதரமரும் திருமார்வனரங்கத்தை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. "இம்மார்வைவிட்டு, பழைய தாமரைப் பூவிலே போயிருக்க வேண்டில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சும்படியான மார்வைப்படைத்தவன். (க) "அகலகில்லேன்" என்றிறே வார்த்தை. (கல்லிலித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நன்றான இசையோடே கூடின தொடை நாலிரண்டு மிரண்டினையும். இதிலுண்டான ஆதரத்தாலே சேர்த்தநுபவிக்கிறார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், கோயிலிலே யிருந்தநுபவித்து, பின்னை சரீர ஸமநந்தரம் பரமபதம் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர்கள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-வாய்-சு-கo-கo..

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) "அல்லி" என்று - தாமரை யிதழாய், அதில் "மாதரம்ரும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இம்மார்வை யித்யாதி). கல்லாலே, மன்னு - த்ருடமாயிருக்கிற வென்று சப்தார்த்தமாக யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). பத்து என்னாதே இப்படிப் பிரித்துச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி). இத்தால் - இரண்டிரண்டாக வொருநாலும் தனியே ஒரிரண்டுமாகப் பிரிக்கைக்கு, "உந்தி" "வையம்" என்கிற விரண்டும், உலகுண்ட வடதளசாயி விஷயதயா ஒரு சேர்த்தியுடைத்தாய், "விளைத்த" "வம்பு" என்கிற விரண்டும் - ராமன் விஷயமாகையால் ஒரு கோவையுடைத்தாய், "கலை" "கஞ்சன்" என்றிரண்டும் - க்ருஷ்ண விஷயமாகையால் அதொரு சேருடைத்தாய், பரத்வ ப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு அதுக்குறுப்பான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற "சேயன்" "அல்லி" என்கிற பாட்டுக்கள் ஒரு சேர்வை; இப்படி நாலு த்விகத்தில் ஒருப்ரேமமும் திருக்குறளன் விஷயம் ஒருபாட்டும் ஸகலாவதாரஸமுதாய விஷயமாக ஒரு பாட்டுமாயிருக்கிற "பண்டு" "ஏனம்" என்கிற விரண்டில் தனித்தனியே ஒரு ப்ரீதியு முடையராய், இப்படி விசேஷித்தா ரென்றதாய்த்து. "உடன்" என்றதுக்கு உக்தப்ரகாரமான சேர்த்தியில் கருத்துடன் என்றர்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாக) என்று. அரங்கத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற திருமொழிக்கு *அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடிருக்கையை பல(ஃபல)மாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, "உலகாண்டு" என்றது பூலோகத்தில் ஸ்ரீமந்மந்திரமான விடத்தி லிருப்பைச் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து அஞ்சாந் திருமொழி

வெருவரதாள் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிக்குமவன் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அபேக்ஷை யுண்டாயிருக்க, அபிமதமான கைங்கர்யம் பெறாமையாலே தமக்குப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, பகவத் விரஹத்தால் வந்த ஆற்றாமையோடே இருக்கிறா ளொரு பிராட்டி தசையை யநு

ஸந்தித்து, "அவனை இவளோடே கூட்டமாட்டுகிறிலேன், இவளை நோவுபடாதபடி பண்ணமாட்டுகிறிலேன், எத்தைச் செய்வேன்!" என்று நோவுபடுகிறு ளொரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார். ... ... (*)

அரு. — வெருவாதாளின் ப்ரவேசம்.—இத்திருமொழியில் தமக்கு ப்ரகாரமாக அவன் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்தவர் இதில் அவஸாதத்தாலே நோவுபடுகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன; தாம் பல திருப்பதிகளிலும் அழைந்தவிடத்திலும் நினைத்தபடி பரிமாற முகங் கொடாதிருக்க; அவன் ஏனமீனாமையோடரிகுறளாய்ப் பலபடியுடைய னாய் அபேக்ஷித்தா ரபேக்ஷித்தபடி செய்யுமவன் என்னபேக்ஷிதம் செய் யாமல் போனானென்று நோவுபட்டு பிராட்டி தசையை யடைந்து வாய் வெருவுகிறா ரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித் யாதி). ... ... (*)

மூ.—

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்
மருவாளாலென் குடங்கால் வாணெடுங்கண்டுயில் மறந்தாள்வண்டார்கொ
ண்டருவாளன் வானவர்தமுயிராளனொலிதிரைநீர்ப்பௌவம்கொண்ட [ண்ட
திருவாள னென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெருவாதாள்	(என்மகள்) அச்சமற்றவளாய்க் கொண்டு	துயில்	உறக்கத்தை
வாய்வெருவி	வாய்புலற்றினவளாய்	மறந்தாள்	மறந்துவிட்டாள் (நித்ரை போகிறிலள்);
வேங்கடமே வேங்கடமே என்கின்றாள்	திருவேங்கடமே என்று பலகாலும் சொல்லாநின்றாள்;	வண்டு	வண்டுகளினாலே
ஆல்	கஷ்டம்;	ஆர்	பூர்ணமான
என்குடங்கால்	என்மடியில்	கொண்டல்	மேகம்போன்ற [ய்,
மருவாள்	பொருந்துகிறிலள்;	உருஆளன்	திருமேனி யுடையனா
ஆல்	கஷ்டம்; [ணமாய்	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வாள்	வாள்போலே தீக்ஷ	உயிராளன்	ப்ராணபூதனாய்,
நெடு	பரப்பையுடைத்தான	ஒலி	சப்தியாநின்ற
கண்	கண்களிலே	திரை	அலைகளினுடைய
		நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான
		பௌவம்	ஸமுத்ரத்திலே [ன
		கொண்ட	பிறப்பை யுடையனா

திரு	பெரிய பிராட்டியார்க்கு [வேஶ்வரன்	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
ஆளன்	வல்லபனுமான ஸர்	நான்	நான்
என மகளை	என்னுடைய பெண் பிள்ளையை	எங்ஙனம்	எப்படி
		சிந்திக்கேன்	நினைப்பிடுவேன்? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) பெருமாளுடைய இங்குத்தை வரவாறே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம். "திருப்பாணாழ்வார் (க) 'அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை' என்று - ராவணவதமேதுடங்கிப் பெருமாளை அடியொத்தினார், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது; (உ) 'மந்திபாய்' என்று - பரமபதமே தடங்கி அடியொத்தினார், திருமலையிலே புகுந்துகிடந்தது; அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமேதுடங்கி அடியொத்தினவாறே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது' என்று, பட்டர் *அமலனாதிபிரானருளிச்செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார். (வெருவாதாள்) அஞ்சாதாளென்றபடி; நெஞ்சில்†களவு கலசாமையாலே. தனக்கோடுகிறது சிலர்க்கு அஞ்சி மறைத்தல், சிலர்க்கு வெளியிடுதல் செய்யும் பருவமல்லாதவள். ‡அஞ்சவறியாதவளென்கை. நன்னால் மறைக்கலாவதெல்லாம் மறைத்தாள், மறைக்க முடியாமை. அவ்வளவேயோ, பரத்வத்தைவிட்டு, வ்யூஹத்தை விட்டு, விபவங்களைவிட்டு, உகந்தருளின தேசத்தையே வாய்வெருவி யிருக்கும்படியாய் விழுந்தது. ஒருகால் "திருமலை" என்னு, பின்னையும் உள்ளுப்புக வறிகிறிலள். (௩) *"காட்கரையேத்தும் அதனுட் கண்ணு" என்கிறிலள். (என்கின்றாளால்) அப்பேச்சு தனக்காகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (ச) "ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் - ஸீதேதி மதுராம் வாணீம்" என்று வாய் வெருவுவானவனு யிருக்க, அத்தலை யித்தலையாய்விட்டது. "ஸீதேதி மதுராம்வாணீம்" என்று சொல்லுகிறவர் தாம் *ஸ்ரீமதாம் (ஸ்ரீமதாம்) வரராய், வார்த்தை தான் பிராட்டி விஷயமான பேச்சாய், பிரிவால் வந்த மிடற்றில் துவட்சியாலே சொல்லுகிறது சால மதுரமாயிருக்குமிறே. "பட்டர் 'அழகிய மணவாளப்

(க) அமல-உ. (உ) அமல-௩. (௩) தி-வாய்-கூ-௬-எ. (ச) ரா-ஸு-௩௬-சக.
† களவு-வெளவநம். ‡ (பா) அஞ்சிமறையாதவள்

பெருமாள்' என்னும் போதும், அநந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்னும் போதும், பா(ஜூ)வபந்தமடையத் தோற்றி யிருக்கும்படி காண்!" என்று ஜீயர்

மற்றொன்றை வாய்வெருவாள்; ஏதேனு மளவிலும் முன்பு உன் மடியிலே வைத்து ஆற்றப்பார்க்கில் ஆறும், நீ அப்படி ஆச்ரவஸிப் பித்தாலோவென்ன; பண்டு மருவிப்போந்தவள் என்மடியிலேப்போது மருவுகிறிலள். அதுதான் செய்யாமையு மில்லை; இவளிசையாமையுமில்லை; அப்படி இவளால் செய்து தலைக்கட்டப் போகிறதில்லை. "தாய்மடி" என்று ‡மனிச்சடித்து நெருப்பிலே யிருக்கப்போகாதிறே; தாய்மடியும் பொருந்தாதபடி ஆர்மடி இவளை இப்படிதுர்ஸிக்ஷை பண்ணிவிட்டதோ! அறிகிறிலேன். என் மடியல்லது அறியாதவள் என்மடியில் பொருந்துகிறிலள். மடியிலிராளாகில் படுக்கையிலே வளர்த்தி உறங்குமாகில் பார்த்தாலோ வென்ன (வாணெடுங்கணித்யாதி) அது, முதலிலே பிடித்து வ்யுத்பத்தி பண்ணுவிக்கவேணும். (வாள்) ஓராளு மொருநோக்கும் நேராயிருக்கை. (நெடுங்கண்) போக்தாவால் புஜித்துக் கரைகாண வொண்ணாதகண். பெரிய ஊர் குடி வாங்கினாப்போலே கண்ணில் பரப்பித்தனையும் நித்ரை குடிபோனபடி. ஆகையால், கண்ணில் பரப்பித்தனையும் தலைச்சுமையாய்த்து.

(க) "ஜோபஜநம் ஸ்மரன் - நோபஜநம் ஸ்மரன்" என்னப்பண்ணினாளை சொல்லுகிறதுமேல் (வண்டாரித்யாதி) வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்களாலுமாகவாய்த்து இப்படி பண்ணிற்று. அகவாயில் ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே மேகத்திலே வண்டுகள் படிந்திருக்குமென்றுமாம். (வண்டு) (உ) "செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்" என்று வண்டை வடிவுக்குப் போலியாகச் சொல்லிற்றிறே. (வானவரித்யாதி) இவ்வடிவு தன்னை அரைக்ஷணம் கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி மாறவைக்கில், ஒருநாடாக ஜீவியாதபடி பண்ணுமவன் (ஒலியித்யாதி) கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவன். (என்னித்யாதி) அவளைப் பெறுகைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை நோவுபடுத்துகைக்குச் செய்ததும். (எங்ஙனமித்யாதி). இவள் தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நேர்ந்து செய்தத்தை என்னாலே நினைக்கப்போமோ? அவனகப்படுத்த இவள் குமிழி

(க) சாந்தோ-அ-கஉ. (உ) நா-தி-கூ-ரு

‡ மனிச்சடித்து-முறையாலே சலிகைபண்ணி. சலிகை-செல்வாக்கு.

நீருண்ணும்படித்தனை யொழிய, கரையிலே நிற்கிற வென்னுல் "இன்ன படி." என்று நினைக்கப்போமோ? ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) கீழே திருவரங்கத்தை அநுபவித்தவராயும், மேலும் அரங்கத்தையே அநுபவிக்கையாலும், இத் திருமொழி நிகமத்திலே - "திருவரங்கத் தம்மானைச் சிந்தைசெய்த" என்கிருக்கையாலும், கோயிலையன்றே வாய்வெருவ வேண்டுவது, திருமலையை வெருவுகைக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருமாளுடைய வித்யாதி). (க) "ஸுதீர்க்காஸ்யஸுகஸ்ய ஸஞ்சாரஸீலஸுதேபுந: । தத்ராய விதேரிக்ஷ்வாகு லப்த்தாய விபீஷணக்ருதேபுந: தத்ராய" என்றன்றோ வரவாறு, திருமலை வரவாருவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருப்பாணாழ்வாரித்யாதி). *அமலனாதிபிரானில் முதற்பாட்டில் - பரமபதத்தையும் திருமலையையும் திருவரங்கமுமாக அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுலகளந்தவனையும் காகுத்தனையு மநுபவித்தும், மூன்றாம்பாட்டில் - திருவேங்கடத்தை யநுபவித்தும், இங்ஙனே அரியுருவையும் ஆலினிலையானையும் வெண்ணெயுண்டவாயனையு மநுபவித்துப் போந்ததெல்லாம், (உ) "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்ற அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்துக்குச் சேர அடியொத்தின தித்தனை யொழிய, இவர்க்கு அவற்றிலும் ப்ராதாந்யேந ப்ரேமமில்லையென்ன வேண்டுகையாலே, பட்டர் திருவாசற்களாலே புகுந்ததாக அநுபவமுண்டாய்த்தென்று அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவ்வாழ்வாரும், கீழ்த்திருமொழியில் - ஆலிலைமேவு மாயன் முதலாக ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களை எல்லாம் பெரியபெருமாளாக அநுபவித்தபடி சொல்லுகையால், பாரிசேஷ்யாத் திருமலையை அடியொத்தின படியையும் சொல்ல வேண்டுகையாலே அத்தை இப்பாட்டி வருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம். "மந்திபாயென்று" என்றத்தை, "நின்றபடியைக்கண்டார்" என்றத்தோ டந்வயிப்பது. அஞ்சாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நெஞ்சி லித்யாதி). களவு கலசாமையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). ‡பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமை யன்றிக்கே, அவஸ்த்தை முறுகி அத்தாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்ச வித்யாதி). எத்தனைதசை முறுகினாலும் தாய்க்கு ஒளிக்கவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னுலித்யாதி). (முடியாமை) என்றவநந்தரம், வெருவுகிறாள் என்று சேஷம். (அவ்வளவேயோ) என்

(க)- (உ) அமல-கூ.

‡ தாய்க்கு மறைக்கையும் தோழிக்கு வெளியிடுகையும். பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமை யன்றிக்கே அவஸ்த்தைமுறுகி அதினாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்சி மறையாதவ ளென்கை) என்று அரும்பதாந்தரம்; இதுக்கநுகுணமாக, "அஞ்சி மறையாதவள்" என்று சில வ்யாக்யாந ப்ரதிகோசங்களில் பாடம் காணகிறது.

றது- அவன் பேரைச்சொல்லி வாய்வெருவுகிற மாத்ரமேயோ என்றபடி. வீப்ஸாதாத்பர்யம் (ஒரு காலித்யாதி). உள்ளுப்புக - திருவேங்கடத்தான் பேர்சொல்ல. வெருவாநின்றாள் என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே, கீழே "வெருவி" என்றுவைத்து "என்கின்றாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அப்பேச்சித்யாதி);"ஆல்"என்று ஆஶ்சர்யமாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம்."என்கின்றாள்" என்கிற வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தாலே - பெண்பிள்ளைக்கு இதிலினிமை தோற்றுகையால், அத்தைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறாளாக யோஜிக்கவுமாம். பெண்பிள்ளை பேச்சினிதானப்போலே அழகிய மணவாளப்பிள்ளை பேச்சு மினிதாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). அன்றிக்கே, ஆல் - விஷாதத்திலே அதின் தாத்பர்யமாகவுமாம். இடைவிடாம லநுஸந்திக்கைக்கு போக்யதை குறைவற்றிருக்கு மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகதந பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம். "ஸீதே" என்று இரண்டெழுத்துக் கூட்டினால் இதில் மாதுர்ய முண்டாகைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி) இப்பெண்பிள்ளை தனக்கினிமை தோற்றச் சொன்னாளென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (பட்டரித்யாதி). அன்றிக்கே, பாவபந்தமுடையார் சொல் எல்லார்க்கும் போக்யமாயிருக்கு மென்கைக்கு நியாமக மாகவுமாம்.

மேலுக்கவதாரிகை (மற்றொன்றை யித்யாதி). (வெருவாள்) என்ற வநந்தரம், ஆகிலும் என்று சேஷம். இப்போது "மருவாள்" என்றதுக்கு, முன்பு மருவுதலுண்டாகவேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பண்டித்யாதி). இப்போது மருவாமைக்கு ஹேது என்குடங்காலாகை யென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி). நான் தாயாரானகையாலே ஆஶ்வஸிப்பியாதே உபேக்ஷித்தவளுமன்று, பெண்ணாகையாலே அவள் வந்திராதே போனவளுமன்று, மடியிலிருப்பு அவள்மடியிலிருப்புக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதக (ஸா்ஷ) மாகையாலே இருக்கமாட்டாதே போனாளென்று கருத்து. "ஆல்" என்று விஷாதப்படுகைக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தாயித்யாதி). தாய் மடியிலிருக்கப் போகாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். பிண்டிதார்த்தம் (என்மடி யித்யாதி). "கெடும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி)

வண்டோடொத்த உருவமென்று சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நிசங்கணித்யாதி). (சொல்லிற்றிறே) என்ற வநந்தரம், அப்படியாகவுமாம் என்று சேஷம். பௌவத்திலே பிறப்பைக்கொண்ட திருவானனென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடலையித்யாதி). "நான் சிந்திக்கேனே" என்கையாலே - அவனையு மிவளையும் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் (இவள் தன்னித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—

கலையாளா வகலல்குல் கனவளையும் கையாளா வென்செய்கேன் நான்
விலையாளாவடியேனை வேண்டுதியோ வேண்டாயோவென்னும்மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன் மராமரமேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளனென் மகளைச் செய்தனக ளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.
அகல்	ப்ரந்த
அல்குல்	நிதம்பப்ரதேசமானது
கலை	வஸ்த்ரத்தை
ஆளா	தரிக்கிறதில்லை;
கனம்	ஸ்வர்ணமயமான
வளையும்	வலயங்களும்
கை	(இவள்) கைகளைப் பற்றி
ஆளா	ஆளமாட்டுகிறதில்லை; (தங்குகிறதில்லை);
நான்	நான்
என்செய்கேன்	எத்தைச்செய்வேன்?
அடியேனை	தாஸ்யத்திலே பொருந்தின என்னை
விலையாளா	க்ரய விக்ரயார்ஹையாம்படி கொள்ளுகைக்கு
வேண்டுதியோ	இச்சிப்பாயோ?
வேண்டாயோ	இச்சிக்கமாட்டாயோ?
என்னும்	என்று சொல்லாநின்றாள்;
மெய்யம்	திருமெய்யமென்கிற
மலை ஆளன்	திருமலையைவாஸஸ்தானமாக உடையனாய்
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலை ஆளன்	ஸ்வாமியாய்க் கொண்டு
ஏழ்	ஏழான
மராமரம்	ஸால வ்ருக்ஷங்களை
எய்த	பிளந்துவிட்டதும்
வென்றி	ஜயசீலமுமான
சிலை ஆளன்	பாணத்தை யுடையவனுமான சக்ரவர்த்தித் திருமகன்

என்மகளைச் செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கலையாளாவகலல்குல்) அடியில், அகன்றிருக்கும் நிதம்பப்ரதேசமானது இப்போது விரஹக்ருசமாகையாலே பரியட்டத்தை ஆளுகிறதில்லை. (கனவளையுங்கையாளா) ஶ்லாக்யமானவளை கையில் தங்குகிறதில்லை. (என்செய்கேன்நான்) இவள் பரியட்டப்பண்பும் கையும் வளையுமே ஜீவநமாயிருக்கக்கடவ நான் எத்தைச்செய்வேன்? பரியட்டத்தையும் வளையையும் தங்கும்படி பண்ணுவேனோ, இவளை ஈடுபடாதபடி பண்ணுவேனோ, அவனை ஆளாகக்கொள்ளும்படி பண்ணுவேனோ, எத்தைச்செய்வேன். (விலையாளாவித்யாதி) இது இரண்டுபடி,- விலையை ஆளாத அடியேனை உன்னாலும் பிறர்க்காக்கவொண்ணாதபடி அநந்யார்ஹையான வென்னை; அன்றிக்கே, விலையாளாக - உனக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹையாக

இஷ்டவினியோகார்ஹையாக, என்னைக்கொள்வுதியோ? கொள்ளாயோ? நான் ஜீவியாதொழிய என்னும்; (க) "தாவத்த்யஹம்" இத்யாதிவத்.

(மெய்யமித்யாதி) * அயர்வறு மமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி "கலையாளாவடியேனை வேண்டுதியோ?" என்று இவளையிட்டுச் சொல்லுவித்துக் கொள்கைக்காகத் திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவன்;(உ)*பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியிற்போலே;- (௩) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே-முற்பாடரான ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாயிருந்துவைத்து, இவ்வருகுண்டான பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவிறே இங்கு வந்ததும். (மராமரமித்யாதி) தன்னைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதார்க்கும் மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரியம் செய்யுமவனன்றோ. (என்மகளித்யாதி) மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை விஶ்வாஸம் குலைக்கைக்குச் செய்ததும். தானே ரக்ஷகன் என்றிருக்குமிவளை, வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினானே. பெறுவிக்குமத்தைப் பார்த்தால், "நமக்கொன்று செய்யப்ராப்தியுண்டோ" என்றிருக்கிறாளிவள்; "பெறுவதவனையானால் இருந்தவிடத்தே யிருக்கப்போமோ" என்றிருக்கிறாள் மகள். ... ... (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வடவேங்கடத்தை வாய் வெருவினவளவன்றிக்கே, தெற்கில் திருமெய்ய மலையாளனை முன்னிட்டு வந்து ஸம்ஶ்லேஷியாமையால் பொய்யமலை யென்றெண்ணி, "வேண்டுதியோ வேண்டாயோ" என்னும்படி விரஹகார்ஶ்யம் மிகுத்து வாய்வெருவினமையைச் சொல்லித் திருத்தாயார் கூப்பிடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

அல்குல் அகன்றிருந்ததாகில் கலையாளாதே யிருக்குமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அடியிலித்யாதி). அடியில்- விஶ்லேஷத்துக்கு முன்பு என்றபடி. கையில் தங்கி நிறம்பெற விருக்கும் வளைகளும் கையைப்பற்றி ஆளமாட்டாதாய்த் தென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஶ்லாக்யேத்யாதி). "கனம்" என்றது - கடைக்குறைத்தலாய், கனகமென்றபடி. "கான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). (பண்பும்) உடையழகும். இத்தால்-"கனவளை அஹம் மமக்ருதிகள்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யமானவை இரண்டும் ஆகாராந்தரத்தாலே (ச) "தாஸோஹம்" என்கிறபடியே உபாதேயங்களாய், நானென்று அபிமானித்

(க) ரா-ஸு-௩௪-௩௧. (உ) தி-மொ-௧௦. (௩) பு-ஸூ-௫- (ச) ரா-ஸு.

துக்கொண்டு கையும் கைங்கர்யமுமா யிருக்கை உபாயாத்ய(ர்)வஸாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்ற ஸ்வாபதேசம் ஸூசிதமாய்த்து.(ஆளாகக்கொள்ளும்படி) இவளை அடிமை கொள்ளும்படி. (கொள்வுதியோ) என்ற வநந்தரம், ஜீவிக்கும்படி என்று சேஷம். அவனுளனாவிட்டால் ஜீவியேனென்றவிடமுண்டோ வென்ன (தாவத்த்யஹமித்யாதி);"నచాస్యమాతా న పితా న చాన్యస్స్నేహో ద్విశిష్టోస్తి మయాసమో వా। తావద్ధ్యహం దూత జిజీవిషేయం యావత్ప్రవృత్తిం శృణుయాం ప్రియస్య- நசாஸ்ய மாதாநபிதா நசாந்யஸ்ஸ்நேஹாத் விசிஷ்டோஸ்தி மயாஸமோவா । தாவத்த்யஹம்தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய" என்று - பெருமாளிடத்தில் ஸ்நேஹத்தில் வந்தால், தாயும் தகப்பனும் மற்றுமுள்ள பந்துஜநமும் என்னிலும் மிகுத்தாரும் ஒத்தாருமில்லை, ஆகையாலே, பெருமாளுக்கு நானும் வேணும் வேண்டாவென்னும் ப்ரக்ருஷ்டையான மநோவ்ருத்தி கேட்குமளவும் ஜீவித்திருக்க நினையாநின்றேன் என்கையாலே - வேண்டாதபோது ஜீவியாமை ஸித்தமிறே என்று கருத்து.

"வானவர்தம் தலையாளன், மராமரமேழெய்த வென்றிச்சிலையாளன்- மெய்யமலையாளன்" என்றங்வயித்தருளிச்செய்கிறார்(அயர்வித்யாதி).(ஸௌலப்யத்தை) என்றது - மஹாராஜர்க்காக மராமரமெய்த ஸௌலப்யத்தை என்கை. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (பின்னுமித்யாதி). "இமையோர்க்கென்றும் முன்னோய்" என்றத்தையும் கூட்டி ப்ரமாண பூர்வகம் பாசுரத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). ஸௌலப்யத்தைக் காட்டினமையை ப்ரதீக பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "என்மகளை செய்தனகள்" என்று வெறுத்திருக்கிற திருத்தாயார், இங்ஙனே விஶ்வாஸ ஹேதுவான அபதாநத்தைச் சொல்லுகை எங்ஙனே சேருமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரை யித்யாதி). விஶ்வாஸம் குலையும்படி பண்ணின தென்னென்ன (தானே ரக்ஷகனித்யாதி); இத்தால் ருஶ்ய(ஶ்ருங்க)மூக பர்வதத்தில் தன்னுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹார்த்ருத்வமாகிற உபாயத்வத்தில் விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து உபாயத்வத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதெல்லாம், ஸத்யபர்வதமான மலையில்வந்து ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, "அவனே உபாயம்" என்றிருக்கிற பெண்பிள்ளை அத்யவஸாயத்தைப் போக்கி, ஸ்வயத்ந பரையாக்க வந்தானென்னும்படி வந்தாலும், தததநுகுணமாக ஆளாதே கூப்பிடப் பண்ணினானென்று வெறுக்கிறாளென்று தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. இவள் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மடியாகக் கூப்பிடுகிறாளென்றறிந்தாளாகில் "எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேன்" என்று விசாரப்பட்டு வெறுப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறுவிக்கு மத்தை யித்யாதி). இத்தால் - இவள் கூப்பீடு உபாய கோடியிலேயாய் விழுமோ என்னு மதிசங்கையாலே விசாரப்படுகிறாளென்றதாய்த்து. பெறுவிக்குமது - உபாயம், பெறுவது - ப்ராப்யம். ... ... (உ)

மூ.—
மானைய மென்னோக்கி வாணெடுங் கண்ணீர் மல்கும் வளையுஞ் சோரும்
தேனைய நறுந்துழா யலங்கலின் திறம்பேசி யுறங்காள்காண்மின்
கானாயன் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற
ஆனாயனென் மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீர் அறிகிலேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
மானைய	மானோடொத்ததாய்	உறங்காள் காண்மின்	தூங்குகிறிலள் கிடீ கோள்; [ளாய்
மென்	ம்ருதுவான	கான் ஆயன்	காட்டிலே தங்குமவ
நோக்கி	கண்களையுடைய என் பெண்ணானவள்	கடி	ரக்ஷையை யுடைத்தான
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாய்	மனையில்	இடையர்களுடைய க்ருஹங்களிலே
நெடு	தீர்க்கமான	தயிர்	தயிரை [யுள்ள
கண்	கண்களிலே	உண்டு	புஜித்து
நீர்	ஜலத்தை	நெய்	நெய்யை [யாக
மல்கும்	விழவிடாநின்றாள்,	பருக	பாநம் பண்ணும்படி
வளையும்	வலயங்களும்	நந்தன்	நந்தகோபர்
சோரும்	(கைகள் நின்றும்) நழுவாநின்றன;	பெற்ற	லபித்த [னன்
தேனைய	தேனைப் பரிபூர்ணமாக உடையதாய்	ஆனாயன்	இடையனை க்ருஷ்
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான	என்மகளை	என் பெண்பிள்ளையை வசீகரிக்கைக்கு
துழாய்	திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
அலங்கலின்	மாலையினுடைய	அம்மனைமீர்	ஓ தாய்மார்களே!
திறம்	ப்ரகாரங்களை	அறிகிலேன்	அறியமாட்டுகிறிலேன். (௩)
பேசி	சொல்லிக்கொண்டு		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானைய) முக்த்த ([illegible]) மாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடையவள். (வாளித்யாதி) எதிர்த்தலையிலே கண்ணைநீரை யுண்டாக்கக் கடவ கண். வாளென்று - ஒளியாகவுமாம்; ஓராளு மொருநோக்கும் நேரானதென்றுமாம். (நெடும்) போக்தாவினளவல்லாத கண். கண்ணநீரையும் தாங்கப்போகிறதில்லை; வளையையும் தாங்கப்போகிறதில்லை. நித்ரையாலே போதுபோக்கப் பார்த்தாலோவென்ன (தேனையவித்யாதி) ஒரு தேன்வெள்ளமே! ஒரு செவ்வியே! ஒரு தொடையழகே! ஒரு குளிர்த்தியே! ஒரு மணமே! என்னாநின்றாள்.

(கானாயனித்யாதி) தானென்ன கார்யத்துக்கு வந்தான், இப்போது செய்து திரிகிறதென்னப்புது என்று ஒன்று மறிகிறிலேன்.

(காஞபன்) (க) "கான்ம்சேர்ந்து" என்னும்படி-காட்டிலே தங்குமவன் நாகரிகர் செயலிலே அந்வயிப்பதே!. காட்டில் மரங்களின் வாசியறி யக்கடவவன், பெண்களின் வாசியறிவதே! கடி என்று-அரண் *தன்னுபடல்களை யிட்டடைத்துச் சேமித்துவைப்பர்களிறே. (கபிரித்யாதி). (உ) "மஹதா தபஸா - மஹதாதபஸா" என்று சக்ரவர்த்தி "ராடாளவொருபிள்ளை பெறவேணும்" என்று ஒருநோன்பு நோற்றுபெற்றாப்போலே, "த(ஃ)வ்யங்கள் பாழ்போகவொண்ணாது, இவற்றை புஜிப்பானொரு பிள்ளைவேணும்" என்று இதுக்சன்றோ இவனைப்பெற்றது. (ஆனுபன்) பசுக்களை மேய்க்குமவனேதான். (என்மகளித்யாதி) (ந) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ-யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்கிற பகவதுத்கர்ஷத்தைச் சிறிதறியலாம், ப்ரணயதாரையில் அவன் செய்துநிற்கிறவிவை என்னுலொன்று மறியப்போகிறனவில்லை. (அறிகிலேன்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒரு திவ்யாத்ரமித்தனை, என்னாலறியப்போகாது ... ... (ந)

அந.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானயவித்யாதி) திருமலையிலும் மெய்யமலையிலும் வாய்வெருவி மகளிடுபட்டபடிக்கு "நான்-என்செய்கேன்" என்று சிந்திக்கிற திருத்தாயாரைத்தேற்றுகைக்காக, சில அசலகத்தார்வந்து, "பதினாறாமாயிரவர் முதலான பெண்களை யாண்டவனன்றோ, வாசியறிந்து தானே வருவன்" என்று உணர்த்தி உறங்கப்பண்ணிக்கொண்டிருக்கலாகாதோ" என்று முந்துறத்தோற்றினவாறே, அவர்களைக்குறித்து.*காடு வாழ்சாதியை விஸ்வஸித்துத் தேற்றக் கூடுமோ, அவன் செய்தனகள் எனக்குத் தெரிந்ததில்லை என்கிருளென்று ஸங்கதி.

"மானய" என்றது - மான் நோக்குப் போலேயாய் என்று விவக்ஷித்து, பலித்தஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மூக்த்நமாய்) என்று. கண்ணையிப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (எதிரித்யாதி). "வாள்"-ஆயுதமாய், அர்த்தாந்தரம் (ஓராளுமித்யாதி). ஒருவெட்டுக்கு ஓராள் விழுமாபோலே ஒருபார்வைக்கு ஒருவன் வசப்படுமென்கை. தேனேயென்னலாம்படி தத்ப்ரசுரமாய், என்றும் பரிமளத்தை யுடைத்தாய், துழாயலங்கலின் - திருத்துழாய்மாலையின், திறம் - ப்ரகாரங்களை, பேசி என்று சப்தார்த்தமாய், உக்தாநுக்தப்ரகாரங்களை எல்லாம் பேசி ஈடுபடுகிருளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (ஒருவித்யாதி).

இவளிப்படி துழாயின்திறங்களிலே ஈடுபட்டு உறங்காமைக்கு அவன் செய்தவை என்னென்றும், வாராமைக்கு ஹேதுவென்னென்றும் வரும்

(க) இ-பா-உஅ. (உ) ரா-ஆர-கூக-கரு. (ந) தை-ஆந-க.

சங்கையிலே, "காறையன்" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்து, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (என்னகாரியத்துக்கு) என்றது-காட்டில் வஸிக்கைக்கும், மரங்களின் வாஸிய்றிகைக்கும், நந்தன்மனையில் செய்யும் பாதுமூண்கைக்கும், பசுமேய்க்கைக்கும் என்றபடி. (செய்துதிரிகிறது) என்றது - ப்ரணயதாரையில் தாழ்ந்து பரிமாறின செயல்களைச்செய்து திரிகிற தென்றபடி. இவரிப்படி படுகைக்குஹேது - ப்ரணயதாரையில் செயல்களும், வருவனென்று நிச்சயியாமைக்குஹேது - காட்டில் வஸிக்கை முதலானவையு மாகையாலே, என்பெண்ணைத் தேற்றப்போகிறதில்லை என்று கருத்து. மேலே "ஆறையன்" என்று சொல்லாநிற்கவும், இங்கே "ஆயன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காநமித்யாதி). "கான்" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலேயித்யாதி). (அவனேதான்) என்ற வநந்தரம், இங்கு வரப்புகுகிறான் என்றுசேஷம். "கண்ணீர்மல்கும்" என்று-ப்ரணயதாரையிலவன் செய்தமை இடையாமையால் வந்தவிகாரங்களைச் சொல்லியிருக்க, நீ "அறிகிலேன்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). †(இங்மாத்ரம்-) ஏகதேசம்.

மூ.—

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள தடமென்கொங்கை
யேயாரச்சாந்தணியா ளெம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும்
பேய்மாயமுலையுண்டிவ்வுலகுண்ட பெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்
மாமாயனென்மகளைச் செய்தனகள் மங்கைமீர் மதிக்கிலேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாய்	தாயான என்னுடைய	அணியாள்	(முன்புபோலே) அலங்கரிக்கிறிலள்,
வாயில்	வாயினால் மொழிந்த		
சொல்	சொல்லையும்	எம்பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவன் எழுந்தருளியிருக்கிற
கேளாள்	கேட்கிறிலள்,		
தன்	தன்னுடைய		
ஆயத்தோடு	ஸகிஜநங்களோடும்	திருவரங்கம்	திருவரங்கம் என்னும் திவ்யதேசமானது
அணையாள்	சேரமாட்டாள்,		
தடம்	பரந்தும் [மான		
மெல்	ம்ருது ஸ்வபாவமு	எங்கேஎன்னும்	எங்கேயென்று கேளாநின்றாள்;
கொங்கையே	ஸ்தநங்களையே		
ஆர	ஸம்பூர்ணமாக	மங்கைமீர்	யுவதிகளான
சாந்து	சந்தநத்தினாலே	நங்காய்	பெண்களே!

† "(இங்மாத்ரம்) இக்கு என்று - ஏகதேசமாய், அல்பமென்றபடி." என்று அரும்பகாந்தரம்.

பேய்	பூதனையானவள்
மாய	முடியும்படியாக
முலை	அவள் முலையை
உண்டு	புஜித்து,
இவ்வுலகு	இந்தபூமியை
உண்ட	(ப்ரளய காலத்தில்) விழுங்கின
பெருவயிற்றன்	பெரிய திருவுதரத்தை யுடையனாய்
மா	அபரிச்சின்னமான
மாயன்	ஆஶ்சர்யசக்தி யுடையனான அவன்
என் மகளை	என்னுடைய பெண் பிள்ளை விஷயமாக
செய்தனகள்	செய்தவற்றை
பேசில்	சொல்லப்புகில்
மதிக்கிலேன்	பரிச்சேதித்துச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாய்வாயிலித்யாதி) ஏதேனும் தசையிலும், தாய்சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமிறே; (க) "ஜீவதோர் வாக்யகரணாத்". தனக்கோடுகிற ப்ரேமத்துக்கு அபிமதமாக நான் வார்த்தைசொல்லிலும், தாய்வார்த்தையன்றோ! என்கிறாகின்றாள். (கேளாள்) அநுஷ்டியாதொழிய வமையாதோ? ஹிதம்சொல்லும் த்யாஜ்யகோடியை விடுகிறாள்; ப்ரியம்சொல்லும் உபாதேயரை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? தோழிமாரும் தாய்மாரோபாதியாய்விட்டது. (உ) "மாதரம்" என்றவோ்பாதி * "ஸகீ-ஸகீர்" இறே. இங்குவந்தால், அன்னைபக்கலணைவுண்டு, வார்த்தை கேளாதொழிகிற வித்தனை; அவர்கள்பக்கல் அணைகையேபிடித்துச் செய்கிறிலள். அவர்களையிட்டு வளைத்துக்கொள்ளலா மென்னுமிடமும் போய்த்து. (தடமித்யாதி) தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் விட்டால், அவனை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அவன் வரக்கடவனே, தகர்த்ருமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களைத் தவிர்ந்தாளென்றபடி. போக்யதையாலும் பெருத்து விரஹஸஹமல்லாதபடி ம்ருதுவுமாயிருக்கையாலே அத்தையே பேணுமாய்த்து அல்லாத காலங்களில். (கொங்கையே ஆர) அவன்வந்திருந்தாலும் அவனை த்ருணீகரித்து இத்தையே பேணுமித்தனைகாணும். (எம்பெருமானித்யாதி) தாயையும் அல்லாதாரையுமொக்க உபேக்ஷிக்கும்படி. நிருபாதிகபந்துவான தன்பக்கலிலே பாவ(ஞ)பந்தத்தைப் பிறப்பிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்கோ? என்னாநின்றாள். ஸ்வாமித்வம் இவைபோல் ஔபாதிகமல்லவிறே. (எம்பெருமான்) என்னைத் தோற்பித்தவன் என்றேகாணும் அவனையறிவது; இதிறே * நபஶ்யப்தார்த்தம்.

(க) (உ) விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை-௨ உ-படலம்.

(பேயித்யாதி) பேயினுடைய, தாய்முலையாக வஞ்சித்துக்கொடு வந்த முலையென்னுதல்; பேய்மாயும்படியாக வென்னுதல். (இவ்வுலகித்யாதி) அநுகூலரக்ஷணத்தோடு விரோதிநிரஸநத்தோடு வாசியில்லையாய்த்து அவனுக்கு ஊணாகை. (நங்காய்) (க) "மைத்ரேய-மைத்ரேய" என்னுமாபோலே. (மாமாயன்) பிரிவில்முடியவொண்ணாத ஆஶ்சர்யங்களையுடையவன். ஒருபால்யத்திலே பேய் முலையையுண்பதாம். செய்வதறியாதே என்மகளைச்செய்தன. (மங்கைமீர்) நீங்களுமெல்லாம் ஒருபருவம் ஸ்த்ரீத்வமுடையிகோளாயிருக்கிறிகோளிறே. (மதிக்கிலேனே) என்றால் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லை. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) இங்ஙனே நீ "அறிகிலேன்" என்று சொல்லக்கடவையோ, ஹிதபரையான நீயும் ப்ரியபரரான தோழிமாரு மிருக்கப் பெண்ணை வசப்படுத்த வொண்ணாதோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யகோடியிலே யாக்கி, *வெண்ணெயுண்டவாயன் பள்ளிகொண்டருளும் போகமண்டபத்தைப் பிதற்றாநின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

என்வாய் என்னாதே, "தாய்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). தாய்வார்த்தை கேட்கவேணுமென்னு மிதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜீவதோரித்யாதி). ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதாபித்ரோ: ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதாபித்ரோ: என்றிறே இதுக்கர்த்தம். தாய்ச்சொல் என்ன வமையாதோ, "வாயில்" என்பானென்னென்ன; அஹ்ருதயமாக வாயிலே ப்ரியமானவார்த்தை வந்தாலும் அதுவும் என்வாய்என்று நினைத்துக்கேளாளென்கிறாள் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). செய்யாள்என்னாதே, "கேளாள்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அநுஷ்டியாதித்யாதி). தன் - தனக்கு அஸாதாரணரான, ஆயத்தோடு, ஸகீஜநத்தோடு - சேராளென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதமித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்யாதி). அவனை உபேக்ஷிக்கையாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரமாவது- (உ) "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல்" என்கிறபடியே விரஹதசையிலும் வருவன் என்றெண்ணித் தன்னை அலங்கரித்திருக்கை என்கை. "ஆரச்சாந்தணியாள்" என்றால் - சிறிதணியாநின்றாளென்று தோற்றுமே, அது கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (போக்யதையாலுமித்யாதி). "தடம்" என்றதினர்த்த

(க) வி-பு-க-க-கஉ. (உ) நா-தி-அ-எ.

தம் (போக்யதையாலும் பெருத்து) என்றது. இத்தால் - முன்பெல்லா மாரச் சாந்தணியுமவள் இப்போது சிறிது மணியாளென்றதாய்த்து. ஏவ காரார்த்தம் (அவனித்யாதி). தாய்முதலாக எல்லாரையும் விடுவானென்? நீ அலங்கரியாதிருப்பானென்? என்று கேட்டார்க்குச் சொல்லும் வார்த் தையைக் கேளிகோளென்று சொல்லுகிருளென்னு மிடந்தோற்ற அரு ளிச்செய்கிருர் (தாயையு மித்யாதி); இத்தால் எம்பெருமானுகையாலே தாய் முதலானுரை விட்டேனென்றும், திருவரங்கத்தில் புகுராமையாலே அலங்கரிக்கவில்லை என்றும் சொன்னுளென்றதாய்த்து.

இப்படி தசைமுறுகினல் இவள் தரித்திருக்கும்படி எங்ஙனே என் னு மபேக்ஷயிலே, "பேய்மாய" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செ ய்கிருர் (பேயினுடைய வித்யாதி). மாயமுலே - வஞ்சகமான முலேயென்று சப்தார்த்தம். (மைத்ரேய என்னுமாபோலே) என்றது - மேலே "மங்கை மீர்" என்று பருவத்தைச் சொல்லி ஸம்போதித்ததிலும், ஆத்மகுணமான பூர்த்திக்கு வாசகமான இதுவே விசேஷ்யபதமென்றபடி. "மாமாயன்" என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஒருவித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (செய்வ தறியாதே) என்றது; செய்யலாம் செய்யப்போகாது என்றறியாதே என்ற படி. "நங்காய்" என்றது- ஜாத்யேகவசநமாய், [மங்கைமீரான - நங்கை காள், பேய்முலேயித்யாதி, பெருவயிற்றன் - மாமாயன், என்மகளேச் செ ய்தன - பேசில் - மதிக்கிலேன்] என்றந்வயம். ... ... (௪)

மூ'—

பூண்முலேமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையெழுதாள்பூவைபேணுள்
எண்ணறியாளெத்தனேயுமெம்பெருமான்திருவரங்கமெங்கேயென்னும் [ள்
நாண்மலராள் நாயகனுய் நாமறிய வாய்ப்பாடி வளர்ந்தநம்பி
ஆண்மகனுயென்மகளேச் செய்தனகளம்மனேமீரறிகிலேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூண்	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பேணுள்	ஆதரிக்கிறிலள்;
முலேமேல்	ஸ்தநங்கள்மேல்	எத்தனேயும்	ஏதேனுமொரு வஸ் துவையும் [ள்;
சாந்து	சந்தநத்தை	எண் அறியாள்	எண்ண மாட்டுகிறில
அணியாள்	பூசுகிறிலள்;	எம்பெருமான்	உபகாரகனுனஸர்வே ஶ்வரனுடைய
பொரு	ஒன்ருேடொன்று ஸத்ருசமான		
கயல்	மத்ஸ்யங்கள்போன்ற	திருவரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசமானது
கண்	கண்களிலே		
மை	அஞ்சநத்தை	எங்கேஎன்னும்	எங்கே யிருக்கிறது என்றுநின்ருள்;
எழுதாள்	இடுகிறிலள்;		
பூவை	லீலாசுகத்தை	நாள்	செவ்வியழியாத

மலரான்	கமலப்பூவில் வாஸம் பண்ணுநின்றபிராட்டிக்கு	வளர்த்த	வளர்த்தருளின
நாயகனாய்	வல்லபனாய்	நம்பி	பூர்ணனுமானவன்
நாம்அறிய	நாமெல்லாரும் அறியும்படியாக	ஆண்மகனாய்	புருஷஶ்ரேஷ்டனாய்க்கொண்டு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலே	என்மகளைச் செய்தனகள் அம்மனைமீர் அறிகிலேன்.	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பூண்முலே) முத்தாரம் பூண்டிருக்கிற வென்னுதல்; தானே ஆபரணமான முலேயென்னுதல். (பொரு) வேறொன்றால் ஒருதன்னேற்றம் செய்யவொண்ணாத கண்களில், மங்களார்த்தமாகவும் அஞ்ஜநமெழுதுகிறிலள். (பூவை) "தன்னது" என்னத்தொடங்குவதுக்கு முன்னே பேணிப்போரு மவற்றையும் பேணுகிறிலள். (ஏணறியாள்) அநுஸந்தேயபதார்த்த மின்னதென்று, லோகயாத்ரையிலொன்று மநுஸந்திக்கிறிலள். (எம்பெருமானித்யாதி) அதில் மாஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டுகிறதில்லே.

(நாண்மலராளித்யாதி) ஶ்ரிய:பதி என்று ஒருத்தியை யிட்டன்றோ தம்மை வ்யபதேசிப்பது. (நாமறிய)இதொருபழங்கிணறு கண்வாரவேணுமோ; இவ்விசைவிருந்தபடி எல்லாருமறியோமோ?(நம்பி) பெண்களுக்குக்கையாளாய், அத்தாலே தன்னைப்பூர்ணனாகநினைத் திருக்குமவனன்றோ? (ஆண்மகனாய்) இவ்வளவிலே வந்தவாறே,(க)"ஶம் ஸப்ரதஸ் - பதிம்விர்வஸ்ப" என்று ப்ரபுத்வம் கொண்டாடாநின்றான். பெண்ணடியான் முதன்மை கொண்டாடுவதே! (என்மகளித்யாதி) † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில் தம்முடைய முதன்மை ஒறுவாய்ப்போமோ? ... ... (௫)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பூணுக்யாதி) தாய்மார் தோழிமாரெல்லாரும் த்யாஜ்யகோடியிலேயாம்படி தசை முறுகிற்றென்ன நின்றாயாகிலும், சிறுபருவமே தொடங்கி தானே ஆதரித்து வளர்த்த பூவைமுதலான லீலோபகரணங்களைக் காட்டி ஆற்றவொண்ணாதோவென்ன; அதுவும் செய்யவொண்ணாதபடி யாறானென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"பொரு" என்று-ஒப்பாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமதொழிய வேறொப்பில்லாம லிருக்கிற கயல்கள்போலே யிருக்கிற கண்களென்கையா

(க) தை-நா-கக. † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில்- இவளொருத்திக்கும் தாழுங்காட்டில்.

லே - நிரதிசய ஸௌந்தர்யம் ஸஹிதமாகையாலே - மையால் இதுக்கொரு அதிசயம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாமை பலிக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வேறித்யாதி). *பூவையைச் சொன்னது-லீலோபகரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி, எம்பெருமானோடே "உன்னது, என்னது" என்று ப்ரணயகலஹம் பிறக்கைக்கு முன்புதானே பால்யர்தொடங்கி விரும்பப்படு மவை என்றி விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னதித்யாதி). "எத்தனையும் - எணறியாள்" என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அநுஸந்தேயேத்யாதி). எத்தனையும் - ஏகதேசமும். இத்தால் அநுஸந்தேயமான எம்பெருமானையும் மற்றும் லோகயாத்ரையிலொன்றும் எண்ணமாட்டா ளென்றதாய்த்து. எண்ணமாட்டாளாகில், "எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதி லித்யாதி).

தம்பெண்ணை இப்படி படுத்தின கொடுமையாலே திருத்தாயார் இப்போது ஸ்ரிய꞉பதித்வத்தைச் சொல்லுகைக்கு வெறுப்பாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய꞉பதி யித்யாதி); இத்தால் - இப்படி என்மகளைப் படுத்தில் அவன் முகம்கொடுப்பளோ, அவளாலன்றோ தன்ஸ்வரூபம், அதறியாதே இப்படி படுத்தலாமோ வென்று கருத்து. (பழங்கிணறு கன்வார) என்றது - (க) "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ - ஹ்ரீஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதியான அநாதிஸ்ருதியில் விபரீதார்த்த கிரஸந பூர்வகமாக, ஊற்றுகண் ஙளம்ப தூர்வாரவேணுமோ வென்றபடி. (இவ்விசைவிருந்தபடி) - இப்படி பெண்கள் இன்றாக இசைந்த ப்ரகாரம். (இவ்வளவிலே) - இப்போது இவ்வளவிலே என்றபடி. (பெண்ணடியான்) - இப்பெண்பிள்ளை முதலான். "ஆண்மகனாய்" என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). (ஒருவாய்ப்போமோ) மூளியாமோ வென்றபடி. ... ... (இ)

மூ.—தாதாடுவனமாலைதாரானோவென்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின்
யாதானுமொன்றுரைக்கிலெம்பெருமான்திருவரங்கமென்னும்பூமேல்
மாதாளன்குடமாடிமதுசூதன் மன்னர்க்காய்முன்னம்சென்ற
தூதாளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	வனம்	காட்டிலேயுண்டான
ஆடு	நடையாடாநின்ற (தாதுகள் நிறைந்த)	மாலை	பூமாலையை
		தாரான்	தாராதொழிந்தான்,

(க) பு-ஸ-ஓ-

ஓ	கஷ்டம்!	மாது	பெண்ணான பெரியபி ராட்டியார்க்கு
என்று என்றே	என்று பலகாலும் சொல்லி	ஆளன்	வல்லபனாய், [னாய்,
தளர்ந்தாள்	சிதிலையாகாநின்றாள்	குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடினவ
காண்மின்	காணும்கோள்,	மதுசூதன்	மதுவென்னும் அஸு ரனை ஸம்ஹரித்த வனாய்,
யாதானும்	ஏதாவது		
ஒன்று	ஒருவித வசநத்தை		
உரைக்கில்	சொல்லப்புகில்	மன்னர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்க ளுக்காக
எம்பெருமான் திருவரங்கம்	ஸர்வேஶ்வரன்எழுந் தருளி யிருக்கிற திருவரங்கம்	முன்னம்	முற்காலத்தில்
என்னும்	என்றுஅதுக்குப்பதில் உரையாநின்றாள்;	தூதுசென்ற	தூதுபோன
		ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
பூமேல்	தாமரைப்பூவின்மேல் நித்யவாஸம் பண் ணுகின்ற	என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சொல்லுகேனே. (கூ)	

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (தாதாடு) தாதுமாறுதல் ஆடுகையாவது-நடையாடுகை. காட்டிலேதானும் (க) * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளுங் கூடப்பறித்துச் செவ்வியழியாதமாலையை. அது பார்த்தமென்றிருந்தோம்; அத்தை "தாராளோ" என்று வெண்கலத்வநிபோலே ஒரு சொல்லுக்கொருசொல்லு ஓயாநின்றாள். இனி இத்வநிதானும் கேளாதொழியப் புகுகிறேனோ. (யாதானுமித்யாதி) "இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதுகாண், இது குடிப்பிறப்புக்குப் போராதுகாண், இது தர்மி(ஷ்டி)லோபத்தை பலி(ஷ்டி)ப்பிக்குங்காண், அவன் ஸ்த்ரைணன் காண்" என்று ஒருஹிதவசநம்பண்ணினால், அதுக்கு உத்தரமாக, என்னை அநங்யார்ஹையாக்கினவன்வர்த்திக்கிறதேசமென்னாநின்றாள்.

(பூமேல்) ஒருத்தியை அநபாயிநியாம்படி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. பிரிவென்றறியாதபடி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. (குடமாடி) பெண்களுக்காக மன்றிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனன்றோ. (உ) [மங்கையர்தம் கண்களிப்பக் கொன்னவிலும் கூத்தனாய்] அவன் கையில்படுமது நன்றாய்த்து. அக்கூத்திற்காட்டிலும் (மதுசூதன்) ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநமே என்று மொக்கயாத்ரையாய்ப் போருமவன். (மன்னர்க்கித்யாதி) உகந்தார்க்குத் தன்னை அழிவுக்கிடுமவன். (என்மகளை) இப்போது இவளை அழிவுக்கிட்டுத் தன்னைக்கொண்டு எழுகிற்கிறபடியை என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன். (கூ)

(க) பெரி-திரு-ங-க-க. (உ) பெரியதிருமடல்-சஉ.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தாதித்யாதி) லீலோபகரணங்களை முதலா யுபேக்ஷிக்கும்படி இத்தனை கைகழியவிடலாமோ, நீங்கள் தாய்மாராயி ருக்கவைத்து நாநாமுகமாக ஹிதம்சொல்லி அடக்கவேண்டாவோ வென் ன; நாங்களெத்தைச்சொன்னாலும் காதில்புகுராதே "திருவரங்கம்" என் று மித்தனை, வேறுரைக்கவில்லை, என்ன சொல்லுவேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வகத்திலுண்டாக்கின மாலைஎன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலே யித்யாதி). "தாரான் ஓ!" என்று பதத் தைப் பிரித்து, "ஓ" என்று - விஷாத ஸூசகத்வமியாய், அதுக்குத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). இங்ஙனன்றாகில் மிகவும் தளர்த்தி சொல்லக்கூடாதிறே என்று கருத்து. முன்னிலையாக இவளைப் பார்த்தி ருப்பார்க்கு "காண்மின்" என்று காட்டவேணுமோ வென்ன; தன்னு டைய அவஸாதத்தாலே சொல்லுகிறாளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மரு ளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பிரிவித்யாதி). கொல்லுகையை நவிலுமதான கூத்தென்று எடுத்த பாசுரத்தில் பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம்வேறாயின வாறெண்ணாளெண்ணில்
பேராளன்பேரல்லால்பேசாளிப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன்நான்
தாராளன் தண்குடந்தை நகராளனைவர்க் காயமரிலுய்த்த
தேராளனென் மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்செப்புகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேரல்லால்	திருநாமமல்லது
ஆளும்	ஆள(கட்ட)த்தகுந்த தாய் [டைய	பேசாள்	உரைக்கமாட்டாள்,
இளம்	இளம்பருவத்தை யு	இப்பெண்பெற்றேன்	இவ்விதமான பெண் ணைப்பெற்ற
கொங்கை	ஸ்தநத்தினுடைய	நான்	நான்
வண்ணம்	வர்ணமானது	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்;
வேறாயின	வேறுபட்ட படியை		[தவனாய்
ஆறு		தார்ஆளன்	திருமாலையைத் தரித்
எண்ணாள்	நினைக்கிறிலள்,	தண்	குளிர்ந்த
எண்ணில்	நினைக்கப்புகில்	குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தையிலே
பேர்	பெரியோனான	ஆளன்	சேர்ந்தருளினவ னாய்
ஆளன்	ஸ்வாமியினுடைய		

ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களு [க்காக	ஆளன் ஸ்வாமியானவன்
அமரில்	யுத்தத்தில்	என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ங
தேர்	ரதத்தை	னம் நான் செப்புகேனே.
உய்த்த	நடத்தின	செப்புகை - சொல்லுகை. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளும்) போகயோக்யமாய், "இலக்கைக்காட்டு, காட்டு" என்று கிளர்ந்துவருகிற சொற்கேளாப்பருவமான முலையானது. வாராலே தாங்கவேண்டும்படியாய், "காட்டு, காட்டு" என்று வளருகிறமுலையானது, அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே. தன்னிறம்மாறி விவர்ணமாகிறபடி யொன்று மெண்ணுகிறிலள். ஸ்வவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லை. (க) [विस्मारततात्मानम् - விஸ்மார ததாத்மாநம்] தன்தசையை எண்ணுதவள் வேறொன்றை எண்ணுகையில்லையிறே; (எண்ணில்) எண்ணுதிருக்கும் போதாய்த்துப் பெரிது; அர்த்தாத் ஒன்றை எண்ணில், ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமமல்லது சொல்லாள். (உ) "अवाप परमां काष्ठां मनसश्चापि संयमे -அவாப பரமாம் காஷ்ட்டாம் மநஸஶ்சாபி ஸம்யமே" இறே; ஆகையாலே எண்ணுவது மில்லை; மநஃபூர்வகமாகச் சொல்லுவதுமில்லை. (இப்பெண்ணித்யாதி) புறம்பொன்றை நினையாமையும், பகவத்விஷயத்தில் நினைவும் சொலவும் மாறுதிருக்கிறபடியையு மநுஸந்தித்து, பிறர்க்கு வெறுக்கிறளாய், தன்களிப்புத்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகிறள். ஸ்வவிஷயத்திலும் இதரவிஷயத்திலும் விரக்தியும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதியும்மாறுதே செல்லும்படியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை, என்னைப்போலே புறப்பு பெற்றுருண்டோ வென்கிறுள்.

(தாராளன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவன் கிடீர் ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுகிறுன்!. (தண்குடந்தை) குறைவற்றுரான நித்யஸூரிகளுக்காக வன்றிக்கே, குறைவாளருடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் கிட்டப் புடைவீடுசெய்துகொடு கிடக்கிறவன்கிடீர்!. (ஐவர்க்கித்யாதி) அத்தை அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக்கி, உகந்தார்க்குத் தன்மார்விலே அம்பேற்குமவன்கிடீர்!. (ங) "தேசமறியவோர் சாரதியாய்" என்று எல்லாரும் காணத்தன்னை ஸாரதியாக்கி ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறுமவனிறே. (என்மகளையித்யாதி) அப்போது பீஷ்மாதிகளம்

(க)

(உ)

(ங) தி-வாய்-எ-தி-கூ.

புக்குத்தன்னை இலக்காக்கிறைப்போலே, இப்போது தனக்காக இவளைக் காமசரத்துக்கு இலக்காக்குகிறான்; இப்போதிவளை அழிவுக்கிட்டபடி என்னாலே பேசப்போமோ வென்கிறாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) ஹிதவசநம் கேளாதபடியிருப்பாருண்டோ, மெய்மறந்தாளோ, நாங்களும் பெண்களைப் பெறவில்லையோ வென்ன; இப்படிப்பட்ட பெண் பெற்றேன், என்செய்கேன் என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழ்விசேஷணங்களுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்தாராய், வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாராலேயித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயத்தி லித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகைக்காக கீழ்பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). யதி(கு)சப்தத்தாலே பலித்தவர்த்தம் (எண்ணுதித்யாதி). (ஒன்றை யெண்ணில்) என்றவநந்தரம், சொல்லி என்று கூட்டுவது. பேர் - பெரியோனை, ஆளன் - ஆளுமவனென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகனை) என்று. (அல்லது) என்ற வநந்தரம், எண்ணாள் என்றும் கூட்டுவது. இப்படி மூலத்திலும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. "யகலப்சாபி" என்கையாலே-வாங் நியமமும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). "தாயைப் பார்த்து மகளைக்கொள்" என்கிற கணக்கிலே, பெண்பிள்ளை இப்படி அதிப்ரவணையானாகில் தாய்க்கும் பகவத்விஷய ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவேண்டாவோ, கேவலம் வெறுத்துக்கொண்டே யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன; அங்ஙனன்று, உள்ளே உகப்புண்டு என்று விவக்ஷித்து, அத்தை "இப்பெண்" என்கிற பதத்தில் ஏறிட்டு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (களிப்பு) என்ற வநந்தரம், தனக்கு என்று சேஷம்.

"அமர்" என்று - யுத்தமாய், பலிதார்த்தம் (அம்பேற்குமவன்) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—உறவாது மிலளென்றென்றொழியாது பலரேசுமலராயிற்றால்
மறவாதேயெப்பொழுதும்மாயவனே யாதவனேயென்கின்றாளால்
பிறவாத பேராளன் பெண்ணாளன் மண்ணாளன் விண்ணோர்தங்க
ளறவாள னென்மகளைச் செய்தனகளெம்மனைமீரறிகிலேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆதும்	எவ்விதமுமான	ஒழியாது	தீராமல்
உறவு இலள்	சுற்றத்தாரை யுடையளாயிருக்கிறிலள்,	பலர்	அநேகரும்
		ஏசும்	குற்றம் சொல்லும்படி
என்றென்று	என்று இவ்வளவுமாத்ரத்திலேயே	அலர்	பழியானது (மேலாகமெங்கும்)

ஆயிற்று	உண்டாயற்று,
ஆல்	கஷ்டம்!
மறவாதே	விஸ்ம்ருதி யில்லாமல்
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
மாயவனே	ஆஸ்சர்யபூதனே!
மாதவனே	ஸ்ரியஃபதியே! [ருள்;
என்கின்றுள்	என்று சொல்லாநின்
பிறவாத	ஜந்மத்தைப் போக்குமதான் [ளுய்
பேர் ஆளன்	திருநாமத்தை யுடைய
பெண் ஆளன்	பெண்களுக்கு நிர்வாஹகனுய்
மண் ஆளன்	பூமிக்கு ரக்ஷகனுய்
விண்ணோர் தங்கள்	நித்யஸூரிகள் விஷயத்தில்
அறவாளன்	ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யுடையனுன அவன்

என்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீர் அறிகிலேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவாதுமிலளென்று) பெற்ருரோடு தோழிமாரோடு வாசியற இவளிப்படி கண்ணுறவதே என்பர்கள்; பழமைகள்பார்த்து ஒன்றும் உறவுடையளாயிருக்கிறிலள். (க) ''பிதாநாமஹூர்த்தஸ்ரிரோரோகஃ - பிதாநாமஹூர்த்தஸ்ரிரோரோகஃ'' என்ருய்த்திருக்கிறது. (உ) [த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்வா பஹிர் குரும் - த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும்] இதுக்கு பட்டர் ''இவள் க்ருஷ்ணவிஷய ப்ரேமத்தில் புதியதுண்டிலள் காண்'' என்றருளிச்செய்தார் சிலரைக் கண்ணுக்குத்தோற்றிற்றிறே என்று. (ஈ) [காசித் - காசித்] ஸ்ருத்தி புறப்பட்டு க்ருஷ்ணன் பாடேறப்போனுள். வழிகாட்டிஞாரரென்ன; ப்ரேமத்தாலே யிருண்டது, அவ்விருட்சி வழிகாட்டப்போனுள். (என்றித்யாதி) இத்தையே சொல்லிவிடாதே பலருமேசும்படி பழியாய் விழுந்தது. (மறவாதே) ஸ்மாரகருண்டாக மறப்பு வாராதிறே. இவளையும் அவனையும் சொல்லி அடுத்திறே பழிசொல்லுவது. இப்படி பழிசொல்லுகிறபோது அவள் செய்கிற தென்னென்னில்; (மாயவனே) ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! (மாதவனே) ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாலே பரமரஸிகனுனவனே! என்னுநிற்கும். அதாவது- கலக்கிறவிடத்தில் தாழநின்று பரிமாறினபடியையும், அதுக்கடியான சீலத்தையும், கலந்தபோதை பரிமாற்றத்தின் வகைகளையும், இதில் ஸ்ரோத்ரியனுகைக்கு வ்யுத்பத்திபண்ணினவிடத்தையும் சொல்லாநிற்கும்.

(க) (க) வி-பு-நி-நக.உ௰. (உ) வி-பு-நி-நக-நக

(பிறவாத) ஆஶ்ரிதார்த்தமாக நாலுயிரம்படி பிறவாநிற்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாய், (க) "ఋణం ప్రవృద్ధమివ - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ" என்னும்படியான ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹாதிசயத்தை யுடையவன். பெரியோனென்றபடி. அன்றிக்கே, பிறவியை அறுப்பதான திருநாமத்தையுடையவன். துக்கநிவர்த்தகமான திருநாமங்கள் கிடீர்! இவளுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணுகிறது. (பெண்ணாளன்) பெண்பிறந்தாரையடைய இப்படி பண்ணுமவன்; (உ)†("நங்கைமீர்" இத்யாதி). (மண்ணாளன்) (ங) "రక్షితా జీవలోకస్య - ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய". (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் தன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தைக்கொண்டாட, அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்குமவன். (என்மகளித்யாதி) இவளளவில் அவன்பண்ணின ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள் என்னால் பேசிமுடியப்போகாது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவித்யாதி). "இப்பெண் பெற்றேன்" என்று - கூடபாவை(గూఢభావై)யாய், உகப்பு உள்ளிருக்க மேலாக வெறுத்தவாறே, அவர்கள் ‡பாவ (భావ)ஜ்ஞராய், தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் மற்றுமெல்லாரையும் விட்டு நாயகனையே விரும்பினால் நாட்டார் பழிசொல்லாரோ, நீ உபேக்ஷிக்கலாமோ வென்ன; பழியும் விளைந்து அந்தரலே மிகவும் ப்ராவண்ய மிரட்டித்தது, எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லையென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

இப்படி பகவத்விஷயத்திலே உறவுகளற்று வர்த்தித்தாருண்டோவென்ன (பிதாநாமேத்யாதி ப்ரமாணத்ரயம்). "కాచిదావసథస్యాన్తే దృష్ట్వా స్థిత్వా బహిర్గురుమ్ । తన్మయత్వేన గోవిన్దం దధ్యౌ మీలితలోచనా - காசிதாவஸதஸ்யாந்தே த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும் । தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா" இத்யாதி. ப்ரேமம் விஞ்சினால் குருதர்சநம் இவளுக்குக் கூடுமோவென்ன (இதுக்கித்யாதி). "యయౌ చాన్యా చిత్ప్రేమాన్ధా తత్పార్శ్వమవిలమ్బితమ్- யயௌசகாசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ஶ்வ மவிலம்பிதம்" என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருத்தி யித்

† குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்கமாகிலும் "பெண்பிறந்தாரை அப்படி படுத்துமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நங்கைமீரித்யாதி)." என்று. அரும்பதாந்தரத்தில் காணகையால், ப்ரக்ஷிப்தமன்று.

‡ இது ஸந்திக்த்தம். பாவஜ (భావ) ஞஜ்ஞராய் என்றிருக்கலாமோ?

(க) பார-உத்யோ-நிஅ. (உ) தி-வாய்-ச-உ-ங. (ங) ரா-ஸு-கூஇ-கம.

யாதி) (ஸ்மாரகர்)-பழியிடுவார். (ப்ரோத்ரியன்)-ப்ரணயதாரையில் ஸமர்த்தன்

(ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது-விபரீதார்த்த லாக்ஷணிகம். ... ... (அ)

மூ.—

பந்தோடுகழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்
வந்தானோ திருவரங்கன் வாரானோ வென்றென்றே வளையும்சோரும்
சந்தோகன் பவழியனைந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி
அந்தோவந் தென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீர றிகிலேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்தோடு	பந்தோடுகூட	சோரும்	இழவாநின்றாள்;
கழல்	கழல்என்கிற (பெண்களாடுகிற) காய்களை	சந்தோகன்	ஸாம விசேஷத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
மருவாள்	விரும்புகிறிலள்,	பவழியன்	கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும் [யும்
பை	பசுமையான	ஐந்துஅழல்	பஞ்சாக்நிமத்யவர்த்தி
கிளியும்	கிளிக்கும் [றிலள்,	ஓம்பு	ஹோமம் பண்ணுமவனும்
பாலூட்டாள்	க்ஷீரபாநம் செய்விக்கி	தைத்திரியன்	தைத்திரீயோபநிஷத்தினர்த்த மறிந்தவனும்
பாவை	பொம்மையை	சாமவேதி	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனுமான அவன்
பேணாள்	ஆதரிக்கிறிலள்,	வந்து	இவளிருக்குமிடம் வந்து
திருவரங்கன்	அழகிய மணவாளன்	என்மகளைச்செய்தனகளம்மனைமீர றிகிலேனே.	
வந்தான்	எழுந்தருளினான்	அந்தோ	கஷ்டம். (கூ)
ஓ!	அதிசயம்		
என்று	என்றுசொல்லியும்,		
வாரான்	வருகிறிலன்		
ஓ!	கஷ்டம்		
என்றே	என்று சொல்லியும்		
வளையும்	(கைகளில்) வலயங்களையும்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்து) நித்ராஸமயத்திலும் ஒன்றல்லாவொன்று கைவிடாதவள் இரண்டையும் விட்டாள். (பைங்கிளியும்) பெற்றாரை உபேக்ஷிக்கையன்றியே, பிறந்தாரையும் உபேக்ஷியாநின்றாள். (பாவைபேணாள்) முன்பு இவளுக்குச் சிலர் அநபிமதம் செய்கையாவது — பாவைபேணுதொழிகையாய்த்து; அத்தைத் தானே செய்யாநின்றாள். (க) * [illegible] †[illegible]

(க) † (பா) [illegible]-ஸதா:

தஸ்யாத்பால்யே வி ாத்மா யதேத ஸ்ரேயஸே நர: ஆனபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக, பழைய யாத்ரையையடையக் கைவிட்டா ளென்றபடி. (க) [परित्यक्ता मया लङ्का - பரித்யக்தா மயா லங்கா] ப்ராபகவிஷயத்தில் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினால் இதரோபாயங் களோபாதி, ப்ராப்யவிஷயத்திலும் அல்லாதவை ப்ராப்யாபாஸமாய் த்யாஜ்யமாயிருக்குமிறே.

புறம்புள்ளவற்றையடையக் கைவிட்டாள்; அவன்வரவு நிஸ்சித மென்றிருந்தாள்; தன்தசையே செப்பேடாக (வந்தானே' திருவரங் கன் என்று) புறம்புள்ளபற்றறுக்க வந்திருக்கிறவன் பற்றற்றாலும் வந்து முகங்காட்டானோ என்னுமாய்த்து. (வாரானோ') நாணித்தசை யோடே முடியுமித்தனையோ என்னும். குணதிகரல்லாதார் விஷயத் தில் பற்றோபாதியாய் விழுந்ததே நமக்கு இவ்விஷயத்தில் பற்றும் என்னும். (வளையும்)பந்து கழல்கள் பாவையோபாதியாய் விழுந்தது வளையும். (உ) "शैथिल्यमुपयान्त्यग्नि - சைதில்ய முபயாந்த்யாசு"

(சந்தோகனித்யாதி) இத்தை ஒரு அஜ்ஞன்செய்தானாகில் பொ றுக்கலாய்த்திறே; (ங) "वेदविदेवसाहम् - வேதவிதேவசாஹம்" என் றவன் கிடீர் இத்தைச்செய்கிறான். (சந்தோகன்) என்கிறவிது - சந் தோக ஸாமத்தைப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே, இத் தால் - வேதைக ஸமதிகம்ய னென்றபடியாய், மேல் - வேதாந்தவித் தமனென்றதாகவுமாம். (அந்தோவித்யாதி) ஒருஸர்வஜ்ஞன், அஜ்ஞன் செய்வத்தைச்செய்தால், இதுக்குமேல் என்னால் போக்கடிதேடப் போமோ? (வந்து) இவள் தன் திறத்துப்படாதிருக்கத் தானேவந்து இப்படிபண்ணி, தானே உபேக்ஷிப்பதே!. முன்தீமை செய்வானும் தானேயாய் உபேக்ஷிப்பானும் தானேயாவதே!. (என்பொன்மகள்) என்றுபாடமானபோது - ஸ்லாக்யையான பெண்பிள்ளையென்றபடி.

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்தித்யாதி) உன் பெண்பிள்ளை பழியே ஹேதுவாக ப்ராவண்ய மதிசயித்து இப்பாடு பட்டால் "அவனென்மக ளைச் செய்தனகள்" என்று வெறுப்பானென், "குற்ற மென்பெண்ணது" என்று ஆறியிருக்கலாய்த்தே என்ன; ஸர்வஜ்ஞ னறியானோ, பழி விளையா மல் பண்ணி ஆளவேண்டாவோ, உபேக்ஷித்தவரை யொழிய வெறுப்பது ஆரை என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கக-டு. (உ) வி-பு-டு-க அ-௦-க. (ங) கீ-கரு-கரு.

பந்தோடு மருவாள் கழலோடு மருவாள் என்று சப்தார்த்தமாய், மருவு-ஸதா(సదా)பரிசயமாய், அதினெல்லையிலத்தனவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (நித்ரேத்யாதி). "இனியும்" என்ற சகாரத்தாலே தோற்றின ப்ராதாந்யத்தை, "உறவாது மிலள்" என்கிறத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (பெற்றுரை யித்யாதி). மரப்பாவையை ஆதரியாளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(முன்பித்யாதி). இத்தால் ஸ்வாபதேசமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தஸ்மாதித்யாதி); "బాల్యే క్రీడనకాసక్తాః యౌవనే విషయోన్ముఖాః। అజ్ఞా నయన్త్యశక్త్యా చ వార్ధకం సముపస్థితాః ॥ తస్మాద్బాల్యే వివేకాత్మా యతేత శ్రేయసే నరః - பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா: யௌவநே விஷயோந்முகா:। அஜ்ஞா நயந்த்யசக்த்யாச வார்த்தக்யம் ஸமுபஸ்திதா:। தஸ்மாத் பால்யேவிவேகாத்மா யதேத ஶ்ரேயஸே நர:" என்கிறபடியே - க்ரீடநகங்களான பந்தும் கழலும்-விஷயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக, இனி பாலனவ இவற்றையெல்லாம் விட்டாளென்ற தாய்த்து. ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு இவள் யத்நம் பண்ணுகை யாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆக வித்யாதி). இப்படிவிட்ட பேருண்டோ வென்ன (பரித்யக்தேத்யாதி). ப்ராபகாந்தரத்யாக மன்றோ வேண்டுவது, ப்ராப்யாந்தரத்யாகமும் பண்ணவேணுமோ அவன் வருகைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (புறம்பித்யாதி). "வந்தானோ!" என்றவிடத்தில் "ஓ!" என்றது-ஹர்ஷத்திலே. "வாரானோ!" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்புள்ள பற்றித்யாதி). "வாரானோ" என்கிற ஓகாரத்துக்கு - அவன் வரக்காணமையாலே விஷாதத்திலேயாய், அதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (காணித்யாதி). "திருவரங்கன்-வந்தானோ - என்று, திருவரங்கன்-வாரானோ - என்றேவளையும் சோரும்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி "என்றே" என்ற ஏவகாரத்துக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (குறுகிகரித்யாதி). தானே வளைகள்சோர்ந்த விடமுண்டோ வென்ன (சைதில்ய மித்யாதி); "అనురాగేణ శైథిల్యమస్మాసు వ్రజతో హరేః। శైథిల్యముపయాన్త్యాశు కరేషు వలయాన్యపి - அநுராகேண சைதில்யமஸ்மாஸு வ்ரஜதோ ஹரே:। சைதில்யமுபயாந்த்யாசு கரேஷு வலயாந்யபி" என்று வசநசேஷம். "ஹரேள வ்ரஜதிஸதி-அஸ்மாஸு-சைதில்யமுபயாதி" இத்யந்வய:.

"వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః వేదాన్తకృద్వేదవిదేవ చాహమ్ - வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: வேதாந்தவித் வேதவிதேவசாஹம்" என்கிறபடியே-வேதவேத்யனுகையாலும், வேதவேதாந்தார்த்த வித்தமனுகையாலும், ஸர்வஜ்ஞனுக ப்ரஸித்தனுனவனே செய்தால் பொறுக்க வொண்ணுதென்னு மர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (இத்தை யித்யாதி) "சந்தோகன்" என்றது - ஸாம விசேஷார்த்தவித்தென்றும்,

"பவுழியன்" என்றது கௌஷீதகிப்ராஹ்மணத்தி னர்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழல்" - பஞ்சாக்நி மத்யவர்வியாய், "ஓம்பு-" ஹோமசீலனாய், இத்தால் - வேதார்த்தாநுஷ்ட்டாதாவென்றும், "தைத்திரியன்-" தைத்திரீய சாகார்த்த வித்தென்றும், "சாமவேதி" ஸாமசாகேய ஸாமவேதார்த்த வித்தென்றும் ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தாராய்; *சந்தஸ்ஸப்தம்-ஸாமசாகேய வேத பரமாக்கி, அத்தாலே - ஸகல வேதங்களை யடைந்தவ னென்றதாய், தத்ப்ரதிபாத்ய னென்றுக்தி, மேல்சொல்லுகிற "பவுழியன்" என்றது - உபநிஷத்தாகையாலே வேதாந்தார்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி" என்றதுக்கு - முன்புபோலே வேதார்த்தாநுஷ்ட்டாதாவாய்க்கொண்டு வேதார்த்த வித்தென்றும் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஆக, இத்தால் - "சந்தோகன்" என்றதுக்கு - இரண்டர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. எல்லாவற்றாலும் - ஸர்வஜ்ஞனென்றதாய்த்து. கீழெல்லாவற்றாலும் தோற்றின விஷாதாதிசயத்தை "அந்தோ!" என்கிற பதாரூடமாக்கிக் காட்டுகிறார் (ஒருவித்யாதி). "வந்து" என்கிற பதமில்லாமல் வேறு பாட (ஊர்) முண்டென்று காட்டி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (௧௦)

மூ.-சேலுகளும்வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச்சிந்தைசெய்த நீலமலர்க்கண்மடவாள் நிறைவழிவைத் தாய் மொழிந்தவதனை நேரார் காலவேல் பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலை கற்றுவல்லார் [தாமே, மாலைசேர் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வர்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேல்	மத்ஸ்யங்களானவை	நிறைவு	ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தி
உகளும்	துள்ளாநின்ற	அழிவை	அழிந்தமையை
வயல்	கழனிகளாலே	தாய்	தாயானவள்
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்களெங்கும்	மொழிந்த	சொன்ன
சூழ்	வ்யாப்தமான	அதனை	அந்த அவஸ்த்தாவிஷயமாக,
திருவரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற	நேரார்	எதிர்த்துவந்த சத்ருக்களுக்கு [கிற
		காலன்	யமன்போலே யிருக்
		வேல்	வேலாயுதத்தையுடையராய்(அதிலே)
அம்மானை	ஸ்வாமியான நம்பெருமாள் விஷயமாக	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போன்றவரான
சிந்தைசெய்த	நினைப்பிட்ட		
நீலமலர்	கருநெய்தல்போன்ற	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
கண்	கண்களையுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
மடவாள்	பெண்ணினுடைய		

மாலே	சப்தஸந்தர்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்
கற்று	ஆசார்ய ஸகாசத்தில் அப்யஸித்து
வல்லார்	அறிய வல்லவர்கள்
மாலேசேர்	முத்துமாலேகள் ஸரம் ஸரமாக சேர்ந்திருக்கிற
வெள்	வெளுத்திருக்கிற
குடைக்கீழ்	குடையின் கீழிருந்து
மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் ராஜ்ய பரிபாலநம் பண்ணி (அநந்தரம்)
பொன்னுலகில்	பரமபதத்தில்
வாழ்வர்	ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிற்பர்கள்.(கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலுகளும்) திர்யக்குக்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்கும்படியான வயல்சூழ்ந்த கோயிலிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனைச் சிந்தைசெய்தபடியாய்த்து. (நீலமலரித்யாதி) எதிர்த்தலை சிந்திக்கும்படியான வடிவழகையுடையவள். (நிறைவழிவை) ஸ்த்ரீத்வமழிந்தபடியை. (தாய்) அவள்தான் அறிவுநிறைவுகள் அழிந்துகிடக்க, திருத்தாயார் அவள்தசையைச் சொன்னபாசுரமாய்த்து. (நேராரித்யாதி) "நானெதிரி" என்று மார்தட்டி நேரேநிற்கும் எதிரிகளுக்கு ம்ருத்யுவான வேலே யுடையராகையாலே - பரகாலனென்று பேர்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சொல்தொடையைக் கற்றுவல்லார்கள். கைப்பறிபறிக்கையன்றிக்கே, இதின்பொருளை ஆசார்யர்களோடே கற்றறியுமவர்கள். (மாலேயித்யாதி) தனிமுத்துக் குடைக்கீழே இதிலபேக்ஷையுண்டாகில் ஐஶ்வர்யத்தை அநுபவித்து, பரமபதத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலித்யாதி) பெண்பிள்ளை திருவரங்கத்தை "சேலுகளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திர்யகித்யாதி). திர்யக்குக்களும் களிக்கும் தேசமாகையாலே நாமிங்கே களிக்கவேணுமென்று சிந்தை செய்தாளென்றதாய்த்து. "வல்லார்" என்றபோதே கற்கை அர்த்தஸித்தமா யிருக்க, "கற்று" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (கையித்யாதி). ஸ்ரீகோசத்தைப் பற்றி பலாத்கார்த்தாலே தன் புத்தி பலத்தாலே, ஸ்வரஸமான அர்த்தம் கிடக்க, அதிலர்த்தத்தை அறிகையன்றிக்கே என்றபடி. "மாலே"-முத்துமாலேயாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தனியித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஆறாந் திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

—ooo—

வ்யா.—"மறவாதே எப்பொழுதும் மாயவனே மாதவனே என்கின்றாள்" என்று - திருநாமங்களைப் பலகாலும் தானே சொல்லியும், திருத்தாயார் அவற்றை அநுபாஷிக்கக்கேட்டும், ஆக இப்படி திருநாமங்களிலே வாஸனை பிறந்தது; ஸத்தாதாரகமாயிறே திருநாமங்கள் தானிருப்பது; அத்தாலே உணர்ந்து தரித்தார். தரித்தவநந்தரம், "நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நாமிங்கே வந்து ஸுலபராகிறது உமக்காகவன்றோ" என்று அவதார ஸௌலப்யங்களையும்காட்டி, "அங்ஙன் காதாசித்கமாகவன்றிக்கே கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதராகிறதும் உமக்காக, அந்தப்பொதுவுமன்றிக்கே விசேஷித்துக் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்ததும் உமக்காக, நம்முடைய ஸந்நிதியாலுள்ள பல(ஃல)ந்தான் நீர் பெறுவதும் செய்தீர், நாமே உம்முடைய கார்யத்துக்குக் கடவோம் என்று நம் தலையிலே ந்யஸ்தபரராயிருக்கப் பெற்றீரிறே, இனி அலமாக்கிறதென்" என்ன; ஸ்ரீகௌஸலையார், பெருமாள் காடேறப்போகிறபோது, "ஏகபுத்ரையாயிருக்கிற நான் உம்மைவிட்டிருக்கமாட்டேன்" என்று புறப்பட; ஒருகால் அவர் முகத்தைப்பார்த்து, "ஆச்சி! நீர் சொல்லுகிறது தர்மஹாநிகிடீர்!, இனி பர்த்தாவிருக்க புத்ரனை அநுவிதாநம் பண்ணவும் கடவதல்ல, ஆனபின்பு, இனி மீளும்" என்ன; அவள் காப்பிட்டு மீண்டாளிறே; அப்படியே, இவர் அவ்வார்த்தையாலே ஹ்ருஷ்டராய், பெற்றதிலே லாபாம்சத்தைச்சொல்லி க்ருதார்த்தராகிறார். ... ... *

அரு.—கைம்மானம் ப்ரவேசம்.—*வெருவாதாளில்-நிறைவழிந்தபடியைத் தாய்மொழியும்படி அவஸாதமுண்டாயிருக்க, "யான் கண்ட தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே" என்று களிக்கக்கூடுமோ வென்ன; ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக, அவஸாதம்தீர்ந்து ஹர்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (மறவாதே யித்யாதி). ... ... *

மூ.—கைம்மான மழ களிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரதகத்தை மறையுரைத்த திருமாலை
எம்மானை யெனக்கென்று மினியானைப் பனி காத்த
வம்மானை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானம்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	எனக்கு	(அவனை அநுஸந்தியா நின்ற) எனக்கு
கை	துதிக்கையை யுடைத்		
மழம்	இளம்பருவத்ததான	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
களிற்றை	யானை போன்றவனு	இனியானை	போக்யபூதனாய்,
கடல்	ஸமுத்ரத்தில் [ய்,	பனி	கல்மழையை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	காத்த	(கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துத்)தடுத்து ரக்ஷித்த [வனை
கருமணியை	நீலரத்நம் போன்றவனாய்,		
மை	ச்யாமவர்ணமானது	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியான
மானம்	அதிசயித்திருக்கிற	யான்	நான்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சை போன்றவனாய்,	அணி	அழகியதான [டு
		நீர்	ஜலத்தினால் சூழப்பட்
மறை	வேதங்களாலே	தென்	ஸுந்தரமான
உரைத்த	ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட	அரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசத்தில்
திருமாலை	ச்ரியஃபதியாய்,		
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,	கண்டது	காணுநின்றேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) (க) "ஆனையில் கிடந்தகிடக்கை" என்று ஓரானை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக் கொடு கிடக்குமாபோலே கிடக்கிற கிடை. நீண்ட துதிக்கையையுடைத்தாய், பருவத்தால் இளையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாப் போலே யிருக்கிறவனை. (கடலித்யாதி) கடலில் பாழ்நீரும்படி ஒரு நீலரத்நம் சாய்ந்தாப்போலே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தவனை. (மையித்யாதி) ச்யாமத்வம் மிக்கிருந்துள்ள மரதகரத்நம்போலே யிருக்குமவனை. (மறை) வேதங்களாலே ஒருமிடறுசெய்து பேசப்பட்ட ச்ரியஃபதியை. (உ) "ஹ்ரீச்சதே - ஹ்ரீச்சதே" (ங) "ஸத்யஸா - அஸ்யேசாநா".

(எம்மானை) இருவருமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. (எனக்கு) ஏதேனும் நொந்தநசையிலும் தன்னை

(க) பெரு-திரு-எ-உ. (உ) பு-ஸூ-௫- (ங) ச்ரீஸூ-

அநுஸந்தித்தால் எனக்கினியனாயிருக்குமவனை. (பனி) இப்படியே தானல்லது ரக்ஷகரில்லாதாரை அரியன செய்தும் ரக்ஷிக்குமவனை; "ஒருகால் மலையை எடுத்துப் பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷித்தான், திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தான்" என்று கேட்டார் வாய் கேட்கையன்றிக்கே, நான் கோயிலிலே காணப்பெற்றேன். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு.(கைம்மானமழ்யாதி). தாத்பர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீண்டவித்யாதி); மானமான கையையுடைய மழலையான ஆனையென்று சப்தார்த்தமென்று கருத்து. ஏகதேசத்தைச் சொல்லாமல், "கடல்" என்ற ஸாமாந்யோக்திக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி).

"பனி" என்று - கல்மாரியை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார் (இப்படியே யித்யாதி). இத்தால் - தம்முடைய விஶ்லேஷவ்யஸந ஜநிதமான கண்பனி காத்தமை ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, மேலுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகா லித்யாதி). .. (க)

மூ.—பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானைத் திருத்தண்கா
லூரானைக் கரம்பனூருத்தமனை முத்திலங்கு
காரார் திண்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டு
ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேர் என்னும் திவ்யதேசத்திலே ஸந்நிஹிதனாய்,	கார் ஆர்	கருமைமிக்கதாய்
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	திண்	த்ருடமான (அசலிப்பவநீயமான)
எம்பெருமானை	ஸ்வாமியாய்,	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்
திருத்தண்கால் ஊரானை	திருத்தண்கால் என்னும் திவ்யதேசத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்,	ஏழ்மலை	ஸப்தகுலாசலங்களையும்
கரம்பனூர்	திருக்கரம்பனூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும்	ஏழ் இவ்வுலகு	ஸ்பதத்வீபங்களையுமுடைய இந்தலோகத்தை
உத்தமனை	ஸர்வாதிகனாய்,	உண்டு	அமுதுசெய்து
முத்து	முத்துக்களானவை	ஆராது என்று	த்ருப்தி பிறக்கவில்லை என்று
இலங்கும்	ஒளிவிடாநிற்பதாய்	இருந்தானை	ரக்ஷணத்தில் அபூர்த்தி தோற்ற இருந்தவனுமான ஸர்வேஶ்வரனை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரானை) ஆற்றங்கரையிலே,ஸர்வ ஸ்போகயமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குறுங்குடி) திருக்குறுங்குடியிலே ஒரு விசேஷ ப்ராப்தியுண்டிறே இவர்க்கு; — ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே அங்கு நடப்பது. (திருத்தண்காலூரானை) அவ்வூரிலுள்ளவர்களிலே தானுமொருவனாய்,தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றாதபடி யிருந்தவனை.(கரம்பனூர்)வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.

(முத்தித்யாதி) முத்துக்கள் ஒளிவிடாநிற்பதாய், கருமைமிக்கு, தான் கரையை அதிக்ரமிக்கக் கடவதன்றிக்கே நிற்கிறநிலையை ஒருவரால் கொலைக்கவொண்ணாதபடி அதில் திண்ணிதாயிருக்கிற கடல்களேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே இருக்கிற மலைகளேழுமான இந்த லோகங்களேழையும் தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாயிருக்கையாலே, உபகாரம் கொண்டார்க்கு ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டாதபடி யிருந்தவனை. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.(பேரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் கிடையழகிலீடுபாட்டாலே, பாற்கடல் கிடக்கையையும், தம்முடைய *ஸந்ததது:க்கவர்ஷிணி ஸந்ததது:க்க வர்ஷத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமான பனிகாத்தமையு மநுஸந்தித்தவராகையாலே, அத்தோடு தோள் தீண்டியான திருப்பேரிலும் திருக்கரம்பனூரிலும் கிடந்தபடியை அநுபவித்துக்கொண்டும், "தெற்கு வீட்டிலே உம்மபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்" என்று பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்ட திருக்குறுங்குடிக்குப் போகிற வழியில் திருத்தண்காலூரானோடு கூடத் திருக்குறுங்குடி யெம்பெருமானை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (திருக்குறுங்குடியித்யாதி). விசேஷப்ராப்தி ஏதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). இத்தால், பெரிய பெருமாள், இவர் திருமேனியில் சாபல்யத்தாலே, இங்கே இவர் (க) "மங்கவொட்டு" என்று சொன்னவளவிலும் ஸம்மதியாதே யிருந்து, *திருவாணையிடும்படியான பாகம்(ஐங்கு)முதிர்ந்தவாறே இங்குதாம்காணமாட்டாமல் தெற்குவீட்டுக்கு அருள்பாடிட,அவர் "நமக்கு ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்ய மன்றோ ஸ்வரூபம், இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையு மன்றோ க்ருத்யம்" என்று வீடு கொடுக்கையாலே, ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யம் நடந்ததென்று கருத்து. தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யத்

(க) தி-வாய்-௧0-எ-௧0.

தாலே உத்தமனென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறர் (வழியித்யாதி). எல லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவ ஸரமில்லே யென்று கருத்து. ... ... (உ)

மூ.—ஏனுகி யுலகிடந்தன் றிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
தானுய பெருமானைத்தன்னடியார் மனத்தென்றும்
தேனுகி யமுதாகித் திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால்
ஆனுய னுனைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வராஹகல்பாதியில்	தன் அடியார்	தன் தாஸபூதருடைய
ஏனுகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	மனத்து	மநஸ்ஸில்
உலகு	பூலோகத்தை	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனுமாய்,	தேனுகி	தேன்போலவும்
இரு	விசாலமான	அமுதாகி	அம்ருதம் போலவும் போக்யபூதனுக
நிலனும்	பூமியையும்	திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனுய்,
பெரு	பரந்த	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுடனே
விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்	ஒருகால்	த்வாபராந்தத்தில் [ல
தானுய	தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனுன	ஆன்	பசுக்களைமேய்க்க வல்
பெருமானை	ஸ்வாமியுமாய்,	ஆயனுனை	இடையனுன க்ருஷ்ணனுமானவனை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)	

வ்யா.—மூன்ரும்பாட்டு. (ஏனுகி) பூமியை ப்ரளயங்கொண்ட வன்று ஏனமாய் இத்தை இடந்தெடுத்து, (இருநிலனும்) பூம்யந்த ரிக்ஷாதிகளுடைய "தான்" என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி இத் தை ப்ரகாரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (தன்னடியாரித்யாதி) ஒரு வன் காலிலே முள்பாய்ந்தால் சரீரியானவன் நோவுபடுமாபோலே, ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்து தன்னதாம்படி இதுக்கபிமாநியாயிருக்கிற விருப்பை யநுஸந்தித்திருக்கும்.

தனக்கஸாதாரணரானுர்க்கு ஸர்வவிதபோக்யனுய், அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்குமவனை. (மகிழ்ந்தித்யாதி) க்ருஷ்ணனுயவதரித்து, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நமக்கிங்கே வந்து குறையநிற்க வேண்டாநின்றது" என்னும் இன்னுப்போடன்றிக்கே, "இப்படியா கிலு மிவர்களுக் குறுப்பாகப்பெற்ருேம்!" என்னும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்

தோடே, பண்டொருகால் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்குமி டையனாய், அதில் புரையற வர்த்தித்தவனை. ... ... (ச)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏனாகியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் தம்மை ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றுமெடுத்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வராஹகாயனார் வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறரென்றுதல்; "ஒருபாகவதனுக்கு போக்யபூதரைத் திருக்குறுங்குடியிலேயிருந்தேன்"என்று பூமிப்பிராட்டிக்கு உரைத்த கைசிக வ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்றவாதல் ஏனத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி. ... (ரு)

மூ.—வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம்
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன்றி ரணியனைப்
பிளந்தவனைப் பெருநில மீரடிநீட்டிப் பண்டொருநா
ளளந்தவனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்	விசாலமான	அன்று	அக்காலத்தில்
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
வளர்ந்தவனை	கண் வளர்ந்தருளின	பிளந்தவனை	கிழித்துப் பொகட்டவனாய்,
வலி	த்ருடமான [வனாய்,		
உரு	சரீரத்தையுடைத்தாய்	பண்டு ஒருநாள்	முன்பு ஒருகாலத்திலே
திரி	ஊர்ந்துவாராநின்ற		
சகடம்	சகடாஸுரனை [ய்	பெரு	விசாலமான
தளர்ந்து	ஸந்திபந்தம் சிதிலமா	நிலம்	பூமியை [ங்கும்படி
உதிர	விழும்படி	ஈரடி	இரண்டடியிலே யட
உதைத்தவனை	உதைத்தவனாய்,	நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டி
		அளந்தவனை	அளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனை
தரியாது	ப்ரஹ்லாதனுடைய துஃக்கத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய்க் கொண்டு	யான்கண்ட	தணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை) பரப்பையுடைய கடலிலே, அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாம்படி வந்து கண்வளர்ந்தவனை. (வலியித்யாதி) பின்பு, "அஸுரர்கள் மிகைத்தார்கள்" என்று கேட்டவாறே வந்தவதரித்து, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையுடைத்தாய் ஊர்ந்துவருகிற சகடம் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படி திருவடிகளாலே உதைத்தவனை. (தரியாது) சிறுக்கனைக் கடலிலே தள்ளு

வது, மலையிட்டு அமுக்குவதாகப் புக்கவாறே, அத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலே, நாஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனைப் பிளந்து பொகட்டவனை.

(பெருநிலமித்யாதி) பரப்பையுடையபூமி இரண்டடியிலே யடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டி யளந்துகொண்டவனை. ... (ச)

அ௩.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்த்தவனை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஆனையனையும் ஏனத்தையும் அநுபவித்தவ ராகையாலே; (க) “ఏష నారాయణః శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవ నికేతనః - ஏஷநாராயண ஶ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:” என்கிறபடியேயாய், அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையும், ஏனத்துக்கு அநந்தராவதாரங்களான நாரஸிம்ஹ வாமநாவதாரங்களையு மநுபவிக்கிறுரென்று சங்கதி.

“ திரிசடகம் ” என்னவேணுமோ, சகடமானபோதே திரியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அஸுரேத்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை யன்றரக்க
னூரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணுமே
பேரழலாய்ப் பெருவிசும்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின்
ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீராய்	ஜலஸ்வரூபியுமாய்	உண்டானை	அழித்தவனாய்,
அழலாய்	அக்நிரூபியுமாய்	பேர்	பெரிய [பியாய்
நெடு	விசாலமான	அழலாய்	பட(ப3) பாக்நி ஸ்வரூ
நிலனாய்	பூமியுமாய்	பெரு	அபரிச்சிந்நமான
நின்றானை	இப்படி பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்குமவனாய், [ல்	விசும்பாய்	பரமபதத்துக்குநிர்வாஹகனாய்,
அன்று	ராமாவதார காலத்தி	பின்	அதுக்குமேலே [ய
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடை
ஊர்	லங்காநகரத்தை	மந்திரத்து	மந்த்ர (பூ) பூதமான ஹவிஸ்ஸை
கண்டார்	(முன்னே) கண்டவர்கள்	ஆர் அழலால்	(அந்த ஹவிஸ்ஸுக்களாலே) த்ருப்தனான அக்நிமுகத்தாலே
	அநந்தரத்தில்		
காணுமே	(அவ்வழகுடன்) கா	உண்டானை	அமுதுசெய்தவனை
அழலால்	அக்நியினால்[ணுமற்படி	கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)	

(க) ஹரிவம்சம்-ககரு-௬உ.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) த்ரிவ்ருத்கரணத்தாலே பஞ்சீகரணத்தைச் சொன்னபடி. (அன்றித்யாதி) ராவணன் மிகைத்தவன்று, அவனூரை அரணும் அட்டாலேயும் தெருவுமாகக்கண்டவர்கள், அநந்தரக்ஷணத்திலே அப்படி காணாதே (க) * ...-ஸ்மசாந ஸத்ருசமாகக்காணும்படி அக்நியாலே அத்தை முடித்தவனை.

(பேரழலாய்) படபா(...)முகாக்நியாய். இங்குத்தை மர்யாதை குலைத்தப்பி அவ்வருகு பட்டார்க்கு ப்ராப்யமான பரமபதமுமாய். (மறையோரித்யாதி) அத்தை அவர்கள் பெறுகைக் குறுப்பாக, ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே மந்த்ரபூதமான ஹவிஸ்ஸுக்களை த்ரேதாக்நிமுகத்தாலே புஜிக்குமவனை; (உ) "...- அஹம்ஹி". (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-வாமநனாய் மண்ணளந்த த்ரிவிக்ரமாபதாந வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகையாலே காரணாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு,பேரழலானது உபலக்ஷணமாய் கார்யாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு வாசியற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் நிரஸ்யனான ஹிரண்யனுடைய மறுபிறவியில் ப்ராதிகூல்யத்தைப்போக்கின ராமாவதாரத்தில் (ந) *சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றின செயலோடு, தத்ஸாதந பூதகர்மாராத்யத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நீராய்; அழலாய், நிலனாய்" என்று மூன்றைச் சொன்னது - மற்றையிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமாகைக்கு ச்ருதியை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார் (த்ரிவ்ருதித்யாதி). சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன த்ரிவ்ருத்கரணம் உபலக்ஷணமானாப்போலே இதுவு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. "அன்றரக்கனூர், கண்டார் பின்காணாமே - அழலாலுண்டானை" என்றந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). (அட்டாலே) மேல் தளம்.

*இன் - சாரியைச் சொல்லாய், "மந்திரத்து" என்ற பதம் - லக்ஷணயா ஹவிஸ்ஸைச்சொல்விற்றாய், ஆரழல் - ஹவ்யங்களால் த்ருப்தி பிறந்த அழலென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாதி). அத்தை - பரமபதத்தை. ... ... (ரு)

மூ.—தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியைத்தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்றன் றுலகமுண்டு மிழ்ந்த கற்பகத்தை
வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த
அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (சு)

(க) ரா-ஸு-உ.சு-உசு. (உ) கீதை-கூ-உ.ச. (ந) பெரு-திரு-கஉ-கo.

பதம்.	உரை.
தம்	தங்களுடைய
சினத்தை	கோபத்தை
தவிர்த்து	விட்டுவிட்டு [ளுடைய
அடைந்தார்	தன்னை அடைந்தவர்க
தவம்	அத்யவஸாயரூபமான
நெறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக் குமவனாய்,
தரியாது	(தாய்தமப்பன்மார் பட்ட துக்கத்தைப்) பொறுமல்
கஞ்சனை	கம்ஸனை
கொன்று	ஸம்ஹரித்தவனுமாய்,
அன்று	அப்ப்ரளயகாலத்தில்
உலகம்	லோகத்தை
உண்டு	விழுங்கி
உமிழ்ந்த	ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்வெளிப்படுத்தின
கற்பகத்தை	பரமோதாரனாய்,
வெம்	அத்யுக்ரமான [னாய்
சினத்த	கோபத்தை யுடைய
கொடும்	க்ரூரமான
தொழிலோன்	வ்யாபாரத்தை யுடையவனுமான ருத்ரனுடைய [ன
விசை	வேகத்தை யுடைத்தா
உருவை	சரீரத்தை
அசைவித்த	(பாணயுத்தத்தில்) சலிக்கப் பண்ணினவனுமாய்,
அம்	அழகிய
சிறை	இறகுகளையுடைய
புள்	பெரிய திருவடியை
பாகனை	நடத்துமவனுமானஸர்வேஸ்வரனை
யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. கூ

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை) (க) "[illegible] அநஸூயவே" என்று—"உன்றனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலேன்காண், என் வைபவத்தைச் சொன்னவிடத்தில் சீறிலென்றிருந்திலே, இன்னமும் எனக்கு வைப்பானவற்றைச் சொல்லுகிறேன், செவிதாழ்த்துக்கேட்டுக்காண்" என்றானிறே. ப்ரத்வேஷம் பண்ணுதொழியு மத்தனையாய்த்து வேண்டுவது, த்வேஷத்தைத் தவிர்ந்து தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயத்தைத் தானே நிர்வஹித்துக் கொடுக்குமவனை. (தரியாது) த்வேஷமேயாயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஸ்ரீவஸுதேவனையும் தேவகியாரையும் நலியப்புக்கவாறே, அத்தைப்பொறுதே, "இனி அரைக்ஷணமிவனை வைக்கவொண்ணுது" என்று அவனைக் கொன்றாய்த்து. (அன்றித்யாதி) த்வேஷமும் பண்ணுதே தன்னை யடைவதும் செய்யாதேயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஆபத்தை அடையாளமாக ரக்ஷிக்குமித்தனை யாய்த்து. தானறிந்த ஸம்பந்தத்தையேயார்க்கு மித்தனை. (கற்பகத்தை) "இப்படி உபகரித்தோம்" என்று நினைத்திராதவனை.

(க) கீதை-கூ-க.

(வெஞ்சினத்தவித்யாதி) வெவ்விய சினத்தையுடையனாய், ப்ராணி ஹிம்ஸாரூபமான உபஸம்ஹாரத்தைத் தொழிலாகவுடைய ருத்ரனுடைய, பெரியவேகத்தையுடைய வடிவை அசைவித்தானாய்த்து. ருஷபம் வாலையெடுத்துக்கொண்டோட, தான் ஜடையைவிரித்துக்கொண்டு முதுகுகாட்டி, (க) ‟కృష్ణ కృష్ణ మహాబాహో-க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ" என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டோடும்படி பண்ணின, திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனை. இது, † (பாணனை என்றும் சொல்லுவர்கள்). நரகனையென்றும் சொல்லுவர்கள். ... (க)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தஞ்சினத்தை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-மோக்ஷஸாதநமான கர்மாராத்யதையையும், அதுக்குறுப்பான அந்தர்யாமித்வத்தையும், மோக்ஷத்தை ப்ரஸ் (ரூப,ம.) நம் பண்ணின ராமனையு மநுபவித்தவர், இப்பாட்டில் - மோக்ஷத்துக்குத்தானே உபாயபூதனென்னுமதுக்குறுப்பாக, விரோதி நிரஸநசீலனாய், ஆபத்ஸகனாய், ரக்ஷகாந்தரத்தில் நசையறப் பண்ணின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சினத்தை - குணங்களில் தோஷபுத்தியாகிற அஸூயா ஹேதுவான த்வேஷத்தை, தவிர்த்து, தன்னை யடைந்தவருடைய, தவமாகிற - அத்யவஸாய ரூபமாகிற, நெறியை - மார்க்கமானவனை என்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்து, தத்தேகோபாயத்வத்துக்கு வேண்டு மதிகாரம் - த்வேஷமின்றிக்கே யிருக்கையே என்றதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (அநஸூயவே இத்யாதி). ‟ఇదన్తు తే గుహ్యతమం ప్రవక్ష్యామ్యనసూయవే । జ్ఞానవిజ్ఞాన సహితం యజ్జ్ఞాత్వా మోక్ష్యసేఽశుభాత్-இதந்துதே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸஹிதம் யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽசுபாத்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (சிவில்) அஸஹ்யப்படுகை. ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் (ப்ரத்வேஷ மித்யாதி). அந்வயமுகேந வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (த்வேஷத்தை யித்யாதி). (அடையாளம்) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினகுறி. ஆபத்து ரக்ஷணத்துக்குக் குறியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன. வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (உ) ‟మామ్ - மாம்" என்கிற ஸமாதிக்குச் சேரப் பொருள் (இப்படி யித்யாதி).

அசைவித்தபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ருஷபமித்யாதி). ‟கொடுந்தொழிலோன்" என்றது - ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, நரகாஸுரனைச் சொல்லவுமாமென்கிறார் (இதித்யாதி). ... ... (க)

(க) வி-பு-ரு-ருரு-சக. † குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.
(உ) கீதை-கஅ-கசு.

மூ.—சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமாலைப் பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை வரிவண்டார்
கொந்தணைந்த பொழிற் கோவலுலகளப்பானடிநிமிர்த்த
வந்தணனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
சிந்தனையை	என்னுடைய மநோரதத்துக்கு விஷயமானவனும்,	வண்டு	வண்டுகளினாலே
தவம்	அத்யவஸாய ரூபமான	ஆர்	நிறைந்த
நெறியை	உபாயத்தைநிர்வஹிக்குமவனும்,	கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
திருமாலை	ச்ரிய:பதி யானவனும்,	அணைந்த	நெருங்கியிருக்கிற
வடமலையை	திருவேங்கடத்தை	பொழில்	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
பிரியாது	விஸ்லேஷியாமல் (அங்கேநின்று)	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
வந்து	அங்குநின்றும் வந்து	உலகு	லோகங்களை
எனது	என்னுடைய	அளப்பான்	அளக்கைக்காக
மனத்து	மநஸ்ஸில்	அடி	திருவடிகளை
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்,	நிமிர்த்த	நீட்டிய
வரி	ரேகைகளையுடைய	அந்தணனை	ஸ்வாமியுமானவனை
		யான் கண்டதணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை) (க) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்றுண்டான என்மநோரதத்துக்கு விஷயமாய் ப்ராப்யமாயுள்ளவனை. (தவநெறியை) அத்தைப் பெறுவிக்கு முபாயம் தானேயாயுள்ளவனை. இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கிறவஸ்து தானேதென்ன (திருமாலை) ப்ராபகத்தில் புருஷகாரமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு அவனோபாதி யாயிறேயிருப்பது. (பிரியாதித்யாதி) திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாயிருந்துவைத்து, இவ்வவஸ்தைகளை என்னெஞ்சிலே பிறப்பிக்கைக்காகத்தானே வந்து மநஸ்ஸிலே விடாதே பொருந்தியிருக்கிறவனை.

(வரியித்யாதி) நல்லநிறத்தையுடைய வண்டுகள் படிந்திருக்கும் பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கின பொழிலையுடைய திருக்கோவலூரிலே, இந்தலோகங்களை அளக்கைக்காகத் திருவடியை நீட்டிக்கொடு நிற்கிற

(க) தி-வாய்-ங-ங-க.

விரீதவ்வேஷத்தைக்காட்டி இத்தையடையத் தன்னதாக்கிக் கொண்டவனை. (யான்கண்டது) தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டிருக்க, நான்கண்டது கோயிலிலே. ... ... (எ)

அரு—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்க, அத்தால் பெறும் ப்ராப்யமும், பெறுவிக்குமவளோட்டைச் சேர்த்தியும், இதெல்லாம் காணலாம்படி வடவேங்கடத்திலிருந்து திருவடிகளின் கீழிட்டுக்கொண்டபடி யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி, த்வயத்தின் பதங்களின் பொருளை அநுஸந்தித்திருக்கும்படி கடாக்ஷித்த பெரிய பெருமாளிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

விசிஷ்டத்துக்கு ப்ராபகத்வம் சொல்லும்போது விசேஷணமான திருவுக்கும் ப்ராபகத்வம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி). (இவ்வவஸ்த்தைகள்) என்றது-த்வயத்தில் பதங்களில் தோற்றின ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபத்திகள்.

"அந்தணனை" என்று - வேதத்தைக் காக்குமவனை என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மசாரியானவிரீத வேஷத்தைச் சொன்னதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச்சமணர்க்கும்
அவர்கட்கங்கருளில்லா வருளானைத் தன்னடைந்த
எமர்கட்கு ‡மடியேற்கு மெம்மாற்கு மெம்மனைக்கும்
அமரர்க்கும் பிரானாரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரித்த	செகப்பாகப் பண்ணின	தன் அடைந்த	தன்னையேஆஸ்ரயித்த
உடையவர்க்கும்	காவிவஸ்த்ர மணிந்த புத்தர்க்கும்	எமர்கட்கும்	என் ஸம்பந்த முடையார்க்கும்
தூய்மை இல்லா	பாரிசுத்ய மில்லாத	அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும் [கும்
சமணர்க்கும்	ஜைநர்க்கும்	எம்மாற்கும்	என்னுடைய தந்தைக்
அவர்கட்கங்கு	இப்படி வேதபாஹ்யரான அவர்கள் விஷயத்தில்	எம்மனைக்கும்	என்னுடைய தாய்க்கும்
அருள் இல்லா	க்ருபைபண்ணாத	அமரர்க்கும்	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
அருளானை	க்ருபாவானுமாய்,	பிரானாரை	உபகாரகரு மானவரை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)	

‡ "அடியேற்கும்"என்றே மூலஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறது; அரும்பதத்துக்கு "அடியேர்க்கு" என்று பஹுவசநமாக பாடமாம்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (துவரித்த) சிவந்தவாஸஸ்ஸைத்தரிக்கக் கடவ புத்தர்க்கும், வைதிகரல்லாமையாலே ஸ்பர்ஶயோக்யரல்லாத அமணர்க்கும், வேதோக்தமான கர்மத்தாலே தன்னை ஆஶ்ரயியாதாராகிலொருகாலும் க்ருபைபண்ணக்கடவ தன்றிக்கேயிருக்குமருளையுடையவனை. பால்மரமே யாகிலும் அகாலத்திலே குத்தினால் பால் மறுத்திருக்குமாபோலேயாய்த்திருப்பது.

(தன்னடைந்தவித்யாதி) தன்னையேபற்றின என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும்;- வைஷ்ணவர்களுக்கு மென்றபடி; எனக்கும், எனக்குத் தாயும் தமப்பனுமென்றிருக்கிற விவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கு மொக்கத் தரம் வையாதே சேஷியாயிருக்குமவனை. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.(துவரித்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன த்வயார்த்த நிஷ்டரிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள க்ருபையை யநுஸந்தித்து, இப்படி பரம வைதிகரான தம்மிடத்தில் (க) *கேசவன்தமரிற்படியே திருவடிகளின் ஸம்பந்தமுடையாரோடு திருமேனி ஸம்பந்தமுடையாரோடு வாசியற எல்லாரிடத்திலும் நித்யஸூரிகளிடத்திற் போலே பரிமாறினபடியைக் கண்டு, தம்மோடெதிரிட்ட புத்தாதிகளிடத்தில் பத்த(பத்)வைரராயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தினி பராஶரென்று ஸங்கதி.

"துவரித்த வுடையவர்க்கும்" என்றும் "சமணர்க்கும்" என்றும் எடுத்திருக்க, மீளவும் "அவர்கட்கு" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜநம் ஸப்ரதி கோடித்வம் தோற்றுகைக்காக என்று விவக்ஷித்து, "அவர்கட்கு" என்றது- அவர்களிடத்தி லென்றுப்போலே ஸப்தம்யர்த்த மாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேதோக்தமான வித்யாதி). "அருளானை" என்று - அருளே நிரூபகமானால் அவர்களிடத்தி லருளில்லாதவரா யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பால்மர மித்யாதி).

விவரணம் (வைஷ்ணவரித்யாதி). "அடியேர்க்கும்" என்றது-ஸ்வாபாவிக பகவத்தாஸ்ய ப்ரபாவத்தாலே பூஜார்த்தம் பஹுவசநமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார். (எனக்கும்) என்று. "எம்மனைக்கும்" என்றதினர்த்தம் (தாயும்). என்றது. "எம்மாற்கும்" என்றதி னர்த்தம் (தமப்பனும்) என்றது. ... ... (அ)

கூ.—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகனை
மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ணமரதகத்தின்
அவ்வண்ணவண்ணனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (கூ)

(க) தி-வாய்-உ-எ.

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பொய்	அநித்யங்களான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களினுடைய	வித்தகனை	ஆஶ்சர்ய பூதனும்,
வண்ணம்	ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி	மைவண்ணம்	அஞ்ஜநத்தின் நிறம் போலவும்
மனம்	மநஸ்ஸை [யிருக்கிறயும்	கருமுகில்போல்	இருண்ட மேகம்போலவும்
அகற்றி	நீக்கி	திகழ்	விளங்காநின்ற
ஐந்துபுலன்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	வண்ணம்	வர்ணத்தையுடைய
செலவைத்து	விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பாக்கி	மரதகத்தின்	மரதகமென்னும் ரத்நத்தினுடைய
மெய்வண்ணம்	யதார்த்தமாக	அவ்வண்ணம்	அப்படிப்பட்ட நிறம் போன்ற [னவனை
நினைந்தவர்க்கு	தன்னைத்யாநித்தவர்களுக்கு	வண்ணனை	நிறத்தையுடையனுமா
மெய்நின்ற	யதார்த்த பூதனை	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௯

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்வண்ணம்) பொய்யென்றது-ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களை (க) "𑌸𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌞𑍍𑌚 - ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச" பொய்யினுடைய வண்ணத்தைப்பற்றின மநஸ்ஸை. (அகற்றி) ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களை "நன்று, ஸ்த்திரம்" என்றுப்போலே நினைத்திருக்கு மவற்றைவிட்டு. (புலனித்யாதி) மநஸ்ஸை அகற்றினாலும் பின்னையு மவற்றிலே கொடுபோய் மூட்டுமவையிறே - பாஹ்யேந்த்ரியங்கள்; அவை விஷயங்களில் போகாதபடி பண்ணி. (மெய்யித்யாதி) ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வகமாகத் தன்பக்கலிலே பக்தியைப்பண்ணுமவர்களுக்கு. (மெய்நின்றவித்தகனை) தன்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும் விஸ்மயநீயனை.

அவர்களுக்கு உள்ளபடியேகாட்டிக் கொடுப்பதெத்தை என்ன, (மையித்யாதி) (உ) "𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 - விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" அஞ்ஜநத்தினுடைய நிறம் இருண்டமேகம்போலே விளங்கா நின்றுள்ள நிறத்தையுடைய மரதகத்தினுடைய அந்த நிறம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை... ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-புத்தாதிகளான பொய்யர்க்கெல்லாம் பொய்யனானபடியும், தம்மிடத்தில் மெய்யனாய் ஸம்பந்திகளளவும் க்ருபை பண்ணுமவனென்றநுபவித்தவர், தம்

(க) தைத்திரீ-ஆந-௬. (உ) கடோப-௫-௨௩.

மைப்போலே நிரதிசயபக்தி நிஷ்டரான ஆழ்வார்களிடத்தில் (க) * அரவத்தமளிப்படியே யெழுந்தருளி யிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிருரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, பரிநிஷ்பந்நமான ஸாதநபக்தி நிஷ்டரிடத்திலே யிருந்தாப்போலே என்பக்கலனுக்ரஹித்தாரென்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாக அநுஸந்திக்கிருரென்னவுமாம்.

(அர்ருதம்) என்றது-அஸ்த்திரங்களான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறது. "செல" என்றது-செல்லவென்ருய், விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பே போம்படி பண்ணியென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர் (அவைபுரிந்யாதி). ... ... (கூ)

ரு.—ஆமருவி நிரைமேய்த்த வணியரங்கத்தம்மானைக்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி யொலிசெய்த மலிபுகழ்சேர்
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோடிரண்டினையும்
தாமருவி வல்லார் மேல் சாரா தீவினை தானே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
மருவி	பொருந்திநின்று
மேய்த்த	ரக்ஷித்தவனாய்,
அணி	பூலோகத்துக் கலங்காரமான
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலே கண் வளர்ந்தருளுகிற
அம்மானை	ஸ்வாமியானவன் விஷயமாக,
காமரு	ஆசைப்படத்தகுந்த
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடைய
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்
மலி	ஸம்ருத்தமான
புகழ்சேர்	கீர்த்தியை யுடையதாய்
நாமருவு	நாவிலே பொருந்தியிருக்குமதாய்
தமிழ்மாலை	த்ராவிடகாதா (ஸூக்த) ரூபமான
நால் இரண்டோடு இரண்டினையும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
தாம்	தாங்கள்
மருவி	பொருந்தியிருந்து
வல்லார்மேல்	அப்யஸித்தவர்களிடத்தில்
தானே	ஸ்வயமே
தீவினை	பாபங்களானவை
சாரா	அணையமாட்டா. கo

வியா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி) ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு ஒருகைம் முதலில்லாத பசுக்களை அவற்றோடேபொருந்தி ரக்ஷித்து, "அது

(க) பெரி-திரு-இ-உ-கo.

தான் பரதசை'' என்னும்படி கோயிலிலேவந்து ஸுலபனானவனை. எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்ததாகச்செய்த தமிழ்மாலை. (நாமருவு) பநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, இத்தை ஒருகால் நாக்கிலேயிட்டால், பின்னை நா விடாதே யிருக்குமாய்த்து. (மருவிவல்லார்) மநஸ்ஸோடே இத்தை யநுஸந்தித்துக் கற்றவர்கள்மேல், இவர்கள் "போக்கவேணும்'' என்று நினையாதிருக்க, துஷ்கர்மங்கள், தானே "இது நமக்கு நிலமல்ல'' என்று விட்டோடிப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி யித்யாதி) "ஆ - நிரையை - மருவி - மேய்த்த'' என்று அர்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணத்துக் கித்யாதி). (நாவிடாதே) என்றது - நாக்கானது ரஸ்யதையாலே விடாதே யென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி

பண்டை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஜகத்காரணபூதனாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய், ஸகலசேதநர்க்கும் து:க்கநிவர்த்தகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனானஸர்வேஸ்வரன், அவ்வவதாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற காலங்களிலுதவாதாரு மிழக்கவேண்டாதபடி, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணியருள, கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்றினியராய்ப் பேசுகிறார்.

அரு.—பண்டைநான்மறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் தாம் கண்டுகளித்தமையை அநுபவித்தவர், இத்திருமொழியில் அவன் ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்டையா யிருந்தமையை அநுஸந்தித்து இனியராகிறுரென்னும் ஸங்கதி யுட்கொண்டு, ப்ரமேயோபந்யாஸம் பண்ணுகிறுர் (ஜகதித்யாதி).

மூ.—

பண்டைநான்மறையும்வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும்பதங்களின்பொரு
பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகியபுனலொடுநிலனும்[ளும்
கொண்டல்மாருதமுங்குரைகடலேழுமேழுமாமலைகளும்விசும்பும்
வண்டமும் தானுய்நின்ற வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டை	அநாதியான	கொண்டல்	மேகமும்,
நால் மறையும்	சதுர்வேதங்களும்,	மாருதமும்	காற்றும்,
வேள்வியும்	யாகங்களும்,	குரை	சப்தியாநின்ற
கேள்வி	கேட்டறியவேண்டிய	எழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்,
பதங்களும்	வ்யாகரண சாஸ்த்ரமும்,	மா	பெரிய [ளும்,
		ஏழ்மலைகளும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க
பதங்களின்	சப்தங்களினுடைய	விசும்பும்	ஆகாசமும்,
பொருளும்	அர்த்தமான (சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமான) ஜீவ ஸமஷ்டியும்,	அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும் (ஆகிய இவற்றை)
		தானுய்	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனுய்க்கொண்டு
பிண்டமாய்	காரணுவஸ்த்தமாயிருந்து		
விரிந்த	(பின்பு) விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ளதாய்	நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
		எம்பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரன்
பிறங்கு	விளங்காநின்ற [ன		
ஒளி	காந்தியை யுடைத்தா	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கமென்னும் பெரிய திவ்யதேசத்தில்
அனலும்	அக்நியும்,		
பெருகிய	ப்ரவஹியாநின்ற		
புனலொடு	ஜலத்தோடுகூடின	அமர்ந்தான்	கண்வளர்ந்தருளாநின்றுன். (க)
நிலனும்	பூமியும்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பண்டைநான்மறையித்யாதி)(க)"[illegible]-பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததுாசு:" என்கிறபடியே - பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணமாகையாலே, புருஷபுத்த்யதீநமானுல் வரக்கடவ தோஷங்களொன்றுமில்லாத வேதங்களும், அவ்வேதங்களாலே விதிக்கப்படுகிற யாகாதிக்ரியைகளும், பதரூபத்தாலும் அக்ஷரரூபத்தாலும் ஸ்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படியிருக்கிற வ்யாகரணசாஸ்த்ரமும், அவ்

(க)

வோபதங்களாலே யறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும், நாநாவான கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற அசித்ஸமஷ்டியில் நின்றும் விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி என்றுப்போலேசொல்லுகிற ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், சேதநர்க்கு அபேக்ஷித ஸமயங்களிலே முகங்காட்டி உபகரிக்கக்கடவமேகங்கள், அப்படி உபகரிப்பதான வாயுதத்வமும், பூமிக்குவேலியிட்டாப்போலேயாய் மிக்க கோஷத்தையுடைத்தான ஸப்தஸமுத்ரங்களும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலேயிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இத்தனைக்கும் அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், இவை எல்லாமாயிருக்கிற அண்டமெங்கும்புக்கு அநுப்ரவேசித்து, (க) "ஸர்வாணி தத்வபு: - தாநிஸர்வாணி தத்வபு:" என்கிறபடியே இவற்றைச்சொன்னபாசுரம் தன்னளவும் வரும்படியாயிருக்கையாலே இவையடைய "தான்" என்று சொல்லும்படி சரீரதயா சேஷமாகத்தான் சேஷியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பண்டையித்யாதி) பண்டை- அநாதியான, நாலுவகைப்பட்ட மறைகளென்று சப்தார்த்தமாய், அப்போதைக்கப்போது உச்சார்யமாணமாயிருக்க அநாதித்வ மெங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ இத்யாதி). கேள்விக்கே யோக்யமாய் பதஸமுதாயாத்மகமான வ்யாகரணமென்றருளிச் செய்கிறார் (பதேத்யாதி). (அக்ஷரரூபத்தாலும்) என்றது "அ இ உண்" இத்யாத்யக்ஷரரூபத்தாலும் என்றபடி. மேல் அசித்தைச் சொல்லுகையாலே "பொருள்" என்று சேதந ஸமஷ்டியாக்கி அருளிச் செய்கிறார் (அவ்வோவித்யாதி). கட(஘ட)சராவாதிகளுக்குக் காரணவஸ்த்தமான பிண்டாவஸ்த்தைபோலே காரணவஸ்த்தாபந்நமான அவ்யக்தாவஸ்த்தமாய், விரிந்த- மஹதாதி ரூபேண விஸ்த்ருதமாய், பிறங்கு - விளங்காநின்றுள்ள, ஒளியையுடைய அனலும், ப்ரவஹிக்கை ஸ்வபாவமான ஜலமும், பூமியுமான தேஜோऽபந்நங்களை மற்றை இரண்டுக்கு முபலக்ஷணங்களாக்கி, காரணவஸ்த்தங்களான பஞ்சீக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நாநாவித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—

இந்திரன்பிரமனீசனென்றிவர்க ளெண்ணில் பல்குணங்களேயியற்ற
தந்தையும் தாயும் மக்களும் மிக்க சுற்றமும் சுற்றிநின்றகலாப்

(க) வி-பு-க-உ.௨-அக

...ந்தமும்பந்தமறுப்பதோர்மருந்தும் பான்மையும்பல்லுயிர்க்கெல்லா
அந்தமும் வாழ்வு மாய வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரன்	இந்த்ரன்	சுற்றமும்	ஜ்ஞாதிகளும்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மா	சுற்றிநின்று	சூழ்ந்திருந்து
ஈசன்	ருத்ரன்	அகலா	விட்டுநீங்காத
என்று	என்றுசொல்லப்பட்ட	பந்தமும்	பந்துக்களும், [தை
இவர்கள்	இவர்கள்	பந்தம்	ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்
எண்ணில்	அஸங்க்யேயமான	அறுப்பது	போக்காநின்ற
பல்குணங்கள்	அநேக குணங்களைச் சொல்லி [நிற்கு	ஓர்	அத்விதீயமான
		மருந்தும்	ஔஷதமும், [ம்
இயற்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	பான்மையும்	ப்ராப்ய ஸ்வபாவமு
பல்லுயிர்க்கெல்லாம்	அநேக ஜீவ கோடிகளுக்கும்	அந்தமும்	லயஸ்த்தாநமும்,
		வாழ்வும்	ஸ்ருஷ்டிகமும்,
தந்தையும்	தகப்பனும்,	ஆய	ஆகிய இந்த ஸ்வரூபியா யிருக்கிற
தாயும்	மாதாவும்,		
மக்களும்	பிள்ளைகளும்,	எம்பெருமான்	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தானே.
மிக்க	அதிகமான		(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) தன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் என்று ப்ரதாநராகச்சொல்லுகிற இவர்கள். இதில், இந்த்ரனை முற்படவெடுத்துப் பின்னை இவர்களைச் சொல்லுகையாலே-இவனோடு அவர்களோடு வாசியில்லை; சதுர்முகனை ஈச்வரன் என்று சிலர் சொல்லுமன்று ருத்ரன்பக்கல் ஈச்வரத்வமுள்ளது; இப்படி ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருக்கிற விவர்கள், பக்தாபிமாநராய்க்கொண்டு, அஸங்க்யேயமான பலகுணங்களையும் சொல்லி ஸ்துதியாநின்றுகொண்டு ஆச்ரயிக்க; ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதப்ரவர்த்தகராயிருக்கக்கடவ பிதாவும், ப்ரியத்திலே நடக்கக்கடவ தாயும், நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர்களும், அளவிறந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும், விட்டுவிடாதே நிற்கக்கடவ பந்துவர்க்கமும்,இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைப் போக்கக்கடவதான பேஷஜமும், இஸ்ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றால் இருக்கக்கடவ நிஷ்களஸ்வபாவமும், ஸகலசேதநர்க்கும் ப்ராப்தி ஸ்ருப்பிடமாயிருக்குமவனும், பாலநத்தால் வரக்கடவதான ஸ்ருஷ்டிகமும், இவ்விரண்டாலும் ஸ்ருஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இப்படி ஸகலப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் கடவனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன். ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு: (இந்திரனித்யாதி) (க) "வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்" என்கிறபடியே - ஏத்துகைக்காக, கீழ்ப்பாட்டில் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரேண ஸர்வவ்யாபகத்தைச் சொல்லும்வகையாலே ஸகல ஜகத்காரணத்வம் சொன்னாராய், அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநமான ப்ரஹ்மாத்யாஶ்ரயணத்தை இப்பாட்டிலருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உள்ளது) என்ற வநந்தரம், "என்று சிலர் சொல்லும்" என்று அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. "பந்தமும்" என்றது-ஸம்பந்தமுடைய பந்துவர்க்கத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (கிட்டியித்யாதி). (நிஷ்கள ஸ்வபாவம்) முக்தஸ்வரூபம். "அந்தம்" என்கிற நாசவாசகமான சப்தம் - அதிகரண வாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லயத்தி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—

மன்னுமாநிலனும் மலைகளும் கடலும் வானமும்தானவருலகும் [ய
துன்னுமாயிருளாய்த் துலங்கொளிசுருங்கித்தொல்லைநான்மறைகளும்மறை
பின்னும்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும்நல்கிப் பிறங்கிருள்நிறங்கெடவொருநா
அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ள்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	த்ருடமாய்(கடினமாய்)	துலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
மா	விசாலமான	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
நிலனும்	பூமியும்,	சுருங்கி	ஸங்கோசமடைந்து,
மலைகளும்	குலபர்வதங்களும்,	தொல்லை	அநாதியான
கடலும்	ஸமுத்ரமும்,	நால் மறைகளும்	நான்கு வேதங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்,		
தானவர்	அஸுரர்களுடைய	மறைய	அந்தர்த்தாநமாய்விட (அக்காலத்தில்)
உலகும்	லோகமும் (குடியிருப்பும்) (இவையெல்லாம்)	பின்னும்	மறுபடியும்
		வானவர்க்கும்	தேவர்கள் விஷயத்திலும்
துன்னு	நெருங்கியிருக்கிற	முனிவர்க்கும்	ருஷிகள் விஷயத்திலும்
மா	பெரிய		
இருளாய்	அந்தகார(த்தினால் ஆவ்ருத)மாய்க்கொண்டு,	நல்கி	ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி
		பிறங்கு	மிக்குவாராநின்ற
		இருள்	அந்தகாரமானது

(க) திருவாய் ௩-க-எ.

திறம் கெட	கழியும்படியாக	அரு	பெறுதற் கரிதான
அன்று ஒருநான்	அப்போதொரு காலத்தில் [கொண்டு	மறை	வேதங்களை
அன்னமாய்	ஹம்ஸ ரூபியாய்க்	பயந்தான்	கொடுத்தருளினவன்
அங்கு	அவர்கள்விஷயத்தில்	அரங்கமா நகரமர்ந்தான்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னுமாநிலனித்யாதி) கடினையான ப்ருதிவியும், குலபர்வதங்களும், ஸமுத்ரமும், ஆகாசமும், அஸுரர்களுடைய குடியிருப்பும், இவையடைய நெருங்கினபேரிருளாய், ப்ரகாசதத்வந்தான்போய் ஸங்குசிதமாய், ப்ரகாசத்தைப்பண்ணித் தரக்கடவதாயிருந்துள்ள வேதங்களும் மறைய. (பின்னும்) பின்னையும். (க) "யோவைவேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்கிறபடியே - ஒருகால் ஓதுவித்துவிட்டோமாகில் அத்தைப்பறிகொடுத்தபின்பு இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ! என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, தேவர்கள்பக்கலிலும் ப்ராஹ்மணர்கள் பக்கலிலும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி, மிக்கவிருளானது கழியும்படியாக, தன்னைப் பேணாதே கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டுகிறதோ! என்று கூசவேண்டாதவுடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவொண்ணாத வேதங்களை வெளியிட்டவன். (அரங்கமாநகரமர்ந்தானே) அன்று ப்ரமாணத்தை வெளியிட்டுத்தந்தவன், இன்று ப்ரமேயபூதனான தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு வந்து கண்வளர்ந்தருளினான். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ப்ரஹ்மாதிகளுக் காஶ்ரயணீயனா யிருக்கும்படியைச் சொன்னாராய், இதில் - அதுக்குறுப்பாக வேதப்ரதாநாதி முகேந து:க்கநிவர்த்தகத்வம் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"துன்னு" எனறதினர்த்தம் (நெருங்கினால்) என்றது.... ... (௩)

மூ.—மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசுணமதனொடுமளவி
பாயிரும்பௌவம்பகடுவிண்டலறப்படுதிரைவிசும்பிடைப்படர
சேயிருவிசும்புந்திங்களும் சுடரும்தேவரும்தாமுடன்திசைப்ப
ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்ரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

(க) ஶ்வேதாஶ்வ-சு.

பதம்.	உரை.
மா	அகன்றும்
இரும்	உயர்ந்துமிருக்கிற
ஒன்று	அத்விதீயமான
குன்றம்	மந்தரபர்வதத்தை
மத்தாக	கவ்வமாகநாட்டி,
அதனொடும்	அத்தோடும் (அந்த பர்வதத்தில்)
மாசுணம்	வாஸுகி யென்னும் பாம்பை
அளவி	சுற்றி,
பா	பரந்தும்
இரும்	நீண்டுமிருக்கிற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது
பகடுவிண்டு	வாய்திறந்து
அலற	கூப்பிடும்படி யாகவும்,
படு	(அதில்) உண்டாகாநின்ற
திரை	அலைகளானவை
விசும்பிடை	ஆகாசத்தின் நடுவே
படர	வ்யாபிக்கும்படியாகவும்,

பதம்.	உரை.
சே	தூரஸ்த்தமாய்
இரு	பரந்திருந்துள்ள
விசும்பும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும்
திங்களும்	சந்த்ரனும்
சுடரும்	(மற்றஎல்லாத்) தேஜஸ்ஸுக்களும்
தேவரும்	தேவதைகளும்
உடன்	ஏககாலத்திலே
திசைப்ப	ஆஶ்சர்யப் படும்படியாகவும்,
அலை	அலை யெறியாநின்ற
கடல்	ஸமுத்ரத்தை
ஆயிரம் தோளால்	ஆயிரம் தோள்களாகத்தோற்றும்படியான நாலு திருத்தோள்களினால்
கடைந்தான்	மதநம்பண்ணினவன்

அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) அகலத்தாலும் அளவாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள மந்தரபர்வதமானது மத்தாக, வாஸுகியினுடம்பை அத்தோடேசுற்றி, பரந்து நீண்டிருந்துள்ள கடலானது ஆனை பிளிறுமாபோலே கிடந்து கோஷிக்க, அப்போதை க்ஷோபத்திலேயுண்டான திரைகள் ஆகாசத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு படர; தூரஸ்த்தமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும், சந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேஜஃபதார்த்தங்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஏககாலத்திலே விஸ்மயப்படச்செய்த கார்யம். (ஆயிரந்தோளால்) நாலுதோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான், ஆயிரந்தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தான் என்னலாமபடி யாய்த்து. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - வேதப்ரதாநமுகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதில் - அம்ருதப்ரதாநமுகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அளவால்) என்றது - ஔந்நத்யத்தால் என்றபடி. "மாசுணம்" என்றது - பாம்பாய், அதினர்த்தம் (வாஸுகி) என்றது. பகடு - வாயாய், வி

ண்டு - நிறந்தென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்) என்றது - தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறது. (ச)

மூ.—எங்ஙனேயுய்வர்தானவர் நினைந்தா லிரணியனிலங்கு பூணகலம்
பொங்குவெங்குருதிபொன்மலைபிளந்துபொழிதருமருவியொத்திழிய
வெங்கண்வாளெயிற்றோர்வெள்ளிமா விலங்கல்விண்ணுறக் கனல்விழித்தெ
அங்ஙனேயொக்கவரியுருவானானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ழுந்தது

பதம்.	உரை.
தானவர்	அஸுரர்கள்
நினைந்தால்	(இந்த ஹிரண்யவதத்தை) நினைந்தார்களாகில்
எங்ஙனே உய்வர்	எப்படி ப்ராணதாரணம் பண்ணுவார்கள்? [டைய
இரணியன்	ஹிரண்யாஸுரனு
பூண்	ஆபரணங்களாலே
இலங்கு	விளங்காநின்றுள்ள
அகலம்	மார்பில்நின்றும்,
பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநிற்பதாய்
வெம்	உஷ்ணமாயிருக்கிற
குருதி	ரத்தமானது,
பொன்மலை	ஸ்வர்ணமயமான மேரு மலையை
பிளந்து	பிளந்துகொண்டு
பொழிதரும்	ப்ரவஹியாநின்ற
அருவி ஒத்து	மலையாறுபோலே
இழிய	பெருகும்படியாக,
வெம்	சிவந்திருக்கிற
கண்	கண்களையும்
வாள்	வாளாயுதம்போன்ற
எயிறு	பற்களையுமுடையதாய்
மா	பெரிதாய்
ஓர்	அத்விதீயமான
வெள்ளிவிலங்கல்	வெள்ளிமலையானது
விண் உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி,
கனல்விழித்து	தீவிழி விழித்து
எழுந்தது ஒக்க	தோற்றினதுபோலாநின்ற
அங்ஙன்	அப்படிப்பட்ட
அரி உரு ஆனான்	நரஸிம்ஹாவதாரம் பண்ணினவன்
அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனே) நம்மைப்போலே அநுகூலித்து, ப்ரஹ்லாதனைப்போலே "இது நமக்காகச்செய்தசெயல்" என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவிக்குமத்தனைபோக்கி, சத்ருபக்ஷமான அஸுரவர்க்கம் இவ்வபதாநத்தை ஸ்மரித்தால் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி? ஹிரண்யனுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாகா நின்றுள்ள மார்வானதில் (பொங்குவெங்குருதி) போக்கிடம் காணாமையாலே பெரியகிளர்த்தியோடே கோஷித்துக்கொண்டுவருகிற ருதிரவெள்ளமானது, மேருவைப்பிட்டுக்கொடு வெள்ளமிடாநின்றுள்ள அருவிபோலே வந்திழிய. அவனும் ஹிரண்யனிறே. நாநாவான தாதுக்களா

லே கலங்கி மேருவைப்பிட்டுக்கொடு இழிகிறது, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்து கிழித்துக்கொடு இழிகிற ருதிரம்போலே யிராநின்றதாய்த்து. வெவ்விதான கண்ணையும், ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுமுடைத்தாய், வெள்ளியாலே சமைந்ததொரு பெரியமலையானது, ஆகாசத்தை ஊடுருவி அக்நிகல்பமாகப் பாராநின்றுகொண்டு தோற்றினது போலே யிருக்க, நரஸிம்ஹவேஷத்தைக் கொண்டவவன், இன்னமப்படிக்கொத்த விரோதிவர்க்கம் வந்து கிட்டினால் போக்குகைக்காக இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். ... ... (ரு)

அரு —அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனேயித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-வேதப்ரதாநத்தாலும் அம்ருத ப்ரதாநத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய துக்கம் போக்ினபடி யருளிச்செய்தாராய், இனி அஞ்சு பாட்டாலும் - துக்க நிவர்த்தகனான மாத்ரமன்றிக்கே ஆச்ரித ரபேக்ஷித்தபோது முகங்காட்டி உதவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(பிட்டுக்கொடு) பிளந்துகொண்டு. பொன்மலையை த்ருஷ்டாந்தமாக்கினதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனுமித்யாதி). அருவி வெளுத்தன்றோ விருப்பது, குருதிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காநாவான வித்யாதி). ... ... (ரு)

சுறு.—

ஆயிரங்குன்றம்சென்றதொக்கனையவடல்புரையெழில்திகழ்திரடோள்
ஆயிரந்துணியவடல் மழுப்பற்றி மற்றவனகல்விசும்பணைய
ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்சவறிதுயிலலைகடல்நடுவே
ஆயிரஞ்சுடர்வாயரவணைத் துயின்றானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரங்குன்றம்	ஆயிரம் மலைகள்	துணிய	அறும்படியாக,
		அடல்	யுத்தத்திலே [தை
தொக்கு	சேர்ந்து	மழு	மழுவென்னும்ஆயுதத்
சென்றது அனைய	சென்றாப்போலே யிருந்ததாய் [யாய்	பற்றி	கையிலே தரித்து,
		மற்று	அதுக்குமேலே
அடல்புரை	யுத்தத்துக்குத் தகுதி	அவன்	அந்தகார்த்த வீர்யனானவன்
எழில்	காந்தியானது		
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்	அகல்	பரந்திருந்துள்ள
திரள்	திரண்டிருக்கிற	விசும்பு	வீரஸ்வர்க்கத்தை
தோள்ஆயிரம்	(கார்த்த வீர்யனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களும்	அணைய	அடைய, (அநந்தரம்)
		அமரர்	தேவர்கள்
		சென்று	கிட்டி

ஆயிரம்பெயரால்	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச் சொல்லி	ஆயிரம்வாய்	ஸஹஸ்ரமுகங்களையுடைய
இறைஞ்ச	ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநிற்க	அரவு அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
அலை	அலைமோதாநின்ற	அறிதுயில்	யோக நித்ரையை
கடல்நடுவே	ஸமுத்ரத்தின் மத்யத்தில்	துயின்றான்	பண்ணினவன்
சுடர்	உஜ்ஜ்வலங்களான	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான்.	(௬)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (ஆயிரம் குன்றமித்யாதி) ஆயிரம் மலைகள் தன்னிலே திரண்டு சென்றாப்போலே, யுத்தத்துக்குத் தகுதியாய், எழில் விளங்காநிற்பதாய், திரண்டிருந்துள்ள தோள்களாயிரமும் துணியும்படியாக, யுத்தத்திலே கையிலே மழுவைத்தரித்து, மற்றவனுண்டு-ஸஹஸ்ரபாஹ்வர்ஜுநன், ஸ்வஹஸ்த வதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்க; அவனாலே பீடிதரான தேவர்களடங்கலும், அநந்தரம் திருநாமங்களாயிரம் சொல்லி ஆஶ்ரயிக்க, யோகநித்ரையை, ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே களித்துத் திரை மோதாநின்றுள்ள கடலின் நடுவே, நித்யாநுபவம் பண்ணுகையால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப், புகரையுடைத்தான பலவாய்களையுமுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன், அப்படியே காணலாம்படி இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான் ... ... (௬)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு (ஆயிரமித்யாதி) "ஆயிரம் - குன்றம் - தொக்கு - சென்றது - அனைய" என்றந்வயித்தருளிச்செய்தார் (ஆயிரமித்யாதி). (யோகநித்ரையை) என்றதுக்கு, (கண்வளர்ந்தருளினவன்) என்றத்தோடந்வயம்; பாகம் பசதி (पाकं पचति) என்னுமாபோலே. ... ... (௬)

மூ.—

சுரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவிசையரக்கன்
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடிபொடிசெய்திலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி
வரிசிலை வளைய வடிசரம்துரந்து மறிகடல் நெறிபட மலையால்
அரிகுலம்பணிகொண்டலைகடலடைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரி	ஸுந்தரமான	திருவினை	பிராட்டியை
குழல்	கேசங்களையும்	எரிவிழித்து	க்ரூரமாகப்பார்த்து
கனி	கோவைப் பழம்போன்ற	பிரித்த	விஶ்லேஷிப்பித்தவனாய்,
வாய்	அதரத்தையுமுடைய		

கொடுமை	க்ரௌர்யத்தையும்	அடு	கொல்லவல்ல
கடுவிசை	அதிவேகத்தையு முடையனான	சரம்	பாணங்களை (அதிலே)
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய	துரந்து	(ஸந்திப்பித்து) ப்ரயோகித்து,
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்றுள்ள	மறி	அலைகள் மடியாநின்ற
மணி	ரத்நமயமான	கடல்	ஸமுத்ரமானது
முடி	கிரீடங்களை	நெறிபட	வழிபடும்படியாக
பொடிசெய்து	சூர்ணமாக்கி	அரிகுலம்	வாநரஜாதியை
இலங்கை	லங்கையை	பணிகொண்டு	அடிமையாகக் கொண்டு
பாழ்படுப்பதற்கு	அழிக்கவேணுமென்று	அலை	அலைமோதாநின்ற
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து,	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
வரி	ஸுந்தரமான	மலையால்	பர்வதங்களினாலே
சிலை	தநுஸ்ஸை	அடைத்தான்	ஸேதுபந்தநம் பண்ணினவன்
வளைய	வளைத்து	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சுரிகுழல்) (க) "ஸுகேஶ்யா- ஸுகேஶ்யா" என்றும், (உ) "சாருகேஶீம்-சாருகேசிம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே- அழகிய திருக்குழலையும், கனிந்த அதரத்தையுமுடையளான பிராட்டியை. (பிரித்த) (ங) "அநந்யா ராகவேணாஹம்- அநந்யா ராகவேணாஹம்" (ச) "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா- அநந்யா ஹிமயாஸீதா" என்று இரண்டுதலையும் சொல்லலாம்படி யிருக்கிற இருவரையும் இரண்டிடத்திலே யாம்படி பண்ணி, க்ரௌர்யத்தையும் பெரிய வேகத்தையுமுடையனான ராவணனுடைய, அக்நிகல்பமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட முடிகளைப் பொடிசெய்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, எரிவிழித்து- திருவிளைப்பிரித்த வென்னுதல். லங்கை மூலையடியே நாயும் நரியும் போம்படியாகப் பாழ்படுத்தும்படி மநோரதித்து; தர்சநீயமான வில்லு வளையக் கொலையம்புகளை நடத்தி; பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடல்வந்து முகங்காட்டி, "நானே முதுகுகாட்டிச் செறிந்து தருகிறேன், அடைத்துக்கொடுபோவது" என்று வழிபட. ஏதேனுமாக இட்ட தடையக்கொண்டு ஆழக்கடல கடல் வழிபட, நீரிலேபுக்கு அமிழக்கடவ மலைகள் மிதந்து அணையாக, கணக்கு வழக்குப்பட ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணமாட்டாத வாநர

(க) (உ) (ங) ரா-ஸு-உ௬-௧௯. (ச) ரா-யு-௧௨௦-௧௩.

ஜாதியைக் கொண்டு அடிமைகொண்டு, நீர்க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலை யுடைத்தான். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சரியித்யாதி). (கனிந்த) - கனிபோலவருந்த. *கடுமையும் *விசையும் அர்த்தம் மீமிசை யாகையாலே (பெரிய வேகத்தை) என்றது. அடுகையே ப்ரயோஜநமான சரமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கொலையம்புகளை) என்று. மறிகடல் - திரைகளானது ஒன்றுக்கொன்று மறிக்கும்படியான கடலென்று பலிதார்த்தம் (பெரியக்ஷோபத்தை) என்று. ... ... (எ)

மூ.—

ஊழியாயோமத்துச்சியா யொருகாலுடைய தேரொருவனாயுலகில்
சூழிமால்யானைத்துயர் கெடுத்திலங்கைமலங்க வன்றடுசரம்துரந்து
பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவனொளி கெடப் பகலே
ஆழியா லன்றங்காழியை மறைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.
ஊழியாய்	காலாதி ஸகலபதார்த்த நிர்வாஹகனாய்,
ஓமத்து	ஹோமத்திலே
உச்சியாய்	(ஆராத்யனாய்க் கொண்டு) ப்ரேஷ்டனாய்,
ஒருகால் உடைய	ஒரு சக்ரத்தையுடைய
தேர்	தேரை யுடையனான ஸூர்யனுக் கந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு
ஒருவனாய்	அத்விதீயனாய், [து)
உலகில்	லோகத்திலே (வந்
சூழி	முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய்
மால்	மதத்தையுடைத்தான
யானை	கஜேந்த்ராழ்வானு
துயர்	துக்கத்தை [டைய
கெடுத்து	போக்கி,
இலங்கை	லங்கையானது [க
மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியாக
அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
அடு	கொல்லவல்ல [லே
சரம்	பாணங்களை
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,
பாழியால்	பல(஬ல)த்தினாலே
மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன் விஷயத்தில்
அருளி	க்ருபைபண்ணி,
பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
கெட	மங்கும்படியாக,
பகலே	திநத்திலேயே
அங்கு அன்று	அந்த பாரத ஸமர ஸமயத்தில்
ஆழியால்	திருவாழியினாலே
ஆழியை	ஸூர்யனை
மறைத்தான்	மறைத்தவன்
அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாய்)காலோபலக்ஷிதமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், (க) "அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா-அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" (உ) "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்-போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாய், ஏகசக்ரமான ரதத்தையுடைய ஆதித்யனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாஸ்யனாய், லோகத்திலே, முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய் மத மூதிதமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கி, லங்கையானது ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி கொலையம்பு நடத்தி, பல (பல)த்தால் மிக்கிருந்துள்ள அர்ஜுநனுக்குக் க்ருபைபண்ணி, ஆதித்யனனவு ளொளிமழுங்கும்படியாக, அவனுடைய ப்ரகாசத்துக்கு அடைத்த காலந்தன்னிலே, அநேகமாயிரம் ஆதித்யர்கள் சேர உதித்தாப்போலே யிருந்துள்ள புகரையுடைய திருவாழியைக்கொண்டு அந்த ஆதித்யனை மறைத்தவன். இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே, தமஸ்ஸை போம்படியாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழி யாழ்வான் தேஜஸ்ஸு நேர் கொடு நேர்கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை இருளப்பண்ணிற்று. பகலே - பகலவ னொளிகெட. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாயித்யாதி) ஓமத்துக்குச்சி - ஆராத்யத்யா ஸ்ரேஷ்டனென் றருளிச்செய்கிறார்(அஹம்ஹியித்யாதி). கர்மாராத்யனைக் குறிப்பாக இந்த்ராத்யந்தராத்மத்வம் சொல்லவேண்டுகையால், "ஊழியாய்" என்றத்தை யருளிச்செய்தாராய், இங்கே ஆதித்யாந்தர்வர்த்தித்வம் சொன்னது-கர்மாங்கியான ஸர்வவித்யோபாஸ்யத்வம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வழியாலே யித்யாதி). கீழ் அந்தர்யாமித்வம் சொல்லி, இத்தால் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் இவ்வுலகில் வந்து செய்த செயல்களை அருளிச்செய்கிறு ராகையாலே, "உலகில்" என்றது-"மறைத்தான்" என்னுமளவும் அந்வயிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலே யித்யாதி). "சூழி" - முகப்பட்டமென்றருளிச்செய்கிறார் (முகப்பட்டத்தை யித்யாதி). "பாழியால்" என்றதினர்த்தம் (பலத்தால்) என்றது. நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியால் ஆதித்யனை மறைத்தால் இருளுண்டாம் வழியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (பகலேயித்யாதி) ... (அ)

(க) கீதை-௯-உச. (உ) கீதை-௫-உ௯.

மூ.—
பேயினார்முலையூண்பிள்ளையாயொருகால் பெருநிலம்விழுங்கியதுமிழ்ந்த
வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து மணி முடி வானவர்தமக்குச்
சேயனாயடியேற்கணியனாய் வந்தென்சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும்
ஆயனாயன்றுகுன்றமொன்றெடுத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே, (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேயின்	பூதனையினுடைய	வானவர்தமக்கு	தேவதைகளுக்கு
ஆர்	விஷத்தினால் பூர்ண	சேயனாய்	தூரஸ்தனுமாய்,
முலை	ஸ்தநத்தை [மான	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு [ண்டு
ஊண்	உண்ட	அணியனாய்	ஸந்நிஹிதனாய்க் கொ
பிள்ளையாய்	பேதையாய், [தில்	வந்து	தானேவந்து
ஒருகால்	ஒரு (ப்ரளய) காலத்	என்சிந்தையுள்	என் மநஸ்ஸினுள்ள
பெரு	விசாலமான	வெம்	க்ரூரமான
நிலம்	பூமியை	துயர்	துக்கத்தை [ய்,
விழுங்கி	உண்டு,	அறுக்கும்	நசிப்பிக்குமவனுமா
அது	அந்தபூமியை (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணவதார ஸமயத்தில் [ண்டு
உமிழ்ந்த	வெளியிலே புறப்படவிட்ட [னுமாய்,	ஆயனாய்	க்ருஷ்ணனாய்க்கொ
வாயனாய்	அதரத்தை யுடைய	ஒன்று குன்றம்	ஒரு கோவர்த்தந மலையை
மாலாய்	ஸர்வாதிகனுமாய்,	எடுத்தான்	உயரவெடுத்துப் பசுக்களை ரக்ஷித்தவன்
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (௯)
வளர்ந்து	கண் வளர்ந்தருளினவனுமாய்,		
மணி	மணிமயமான		
முடி	கிரீடங்களையுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேயினாரித்யாதி) பேயினுடைய, விஷத்தாலே நிறைந்த முலையை, தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாதே யுண்ட முக்த (ஸ்வ)னாய். (ஒருகால்) விழுக்காடறியாமை என்றும் ஒக்குமாய்த்து. ஒருகால், பரப்பை யுடைத்தான பூமியை வயிற்றிலே வைத்து, அது ஸாத்மியாமையாலே உமிழ்ந்த திருவதரத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனாய், சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவ னான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு தூரஸ்தனாய், என்போல்வார்க்குக் கையாளாய், என்பக்கல் அபேக்ஷாமாத்ர

மு மின்றிக்கே யிருக்கத் தானே வந்து என்னுடைய மாநஸ வ்யஸநத்தைப் போக்குமாயனாய். (அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான்) கோவர்த்தநகிரியைத் தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களையும் இடையரையும் நோக்கினவன். ... ... (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேயினாரித்யாதி) ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், எத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷத்தாலே) என்று. உட்கருத்தருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "வந்து" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (என்பக்க லித்யாதி). ... (கூ)

மூ.—

பொன்னுமாமணியும் முத்தமுஞ்சுமந்து பொருதிரை மாநதிபுடை சூழ்ந்து
அன்னம் மாடுலவு மலைபுனல்சூழ்ந்த வரங்கமா நகரமர்ந்தானை
மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும் பழவினை பற்றறுப்பாரே.... (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்	புனல்	சந்த்ரபுஷ்கரிணி முதலான தடாகங்களால்
மா	ச்லாக்யமான		
மணியும்	ரத்நங்களையும்		
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு மிருக்கிற
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கத்தில்
பொரு	ஒன்றோடொன்று உதையாநின்ற	அமர்ந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் விஷயமாக,
திரை	அலைகளையுடைத்தான		
மா	ச்லாக்யமான	மன்னு	அழிவற்ற
நதி	திருக்காவேரியினால்	மா	ச்லாக்யங்களான
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்களிலே	மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டும்,	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
மாடு	பர்யந்தங்களிலே	தலைவன்	ஸ்வாமியாய்
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	மானம்	அளவுடைத்தான
உலவும்	ஸஞ்சரியா நிற்பனவாய்	வேல்	வேலாயுதத்தையுடையரான
அலை	திரைகளையுடைத்தான		

கலியன்	ஆழ்வா [ய்,	பாடுவார்	அப்யஸிக்குமவர்களை
வாயொலிகள்	அருளிச் செய்ததா	நாளும்	திநந்தோறும் [களை
பன்னிய	லக்ஷணங்களினால் குறைவற்றதான	பழவினை	ப்ராசீநமான கர்மங்
		பற்று அறுப்	ஸவாஸநமாகப்போக்
பனுவல்	பாசுரங்களை	பார்	குவர்கள். (௰)

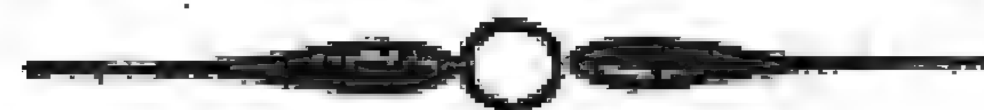
வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னும், பெருவிலையுடைய ரத்நங்களும், முத்துக்களும் சுமந்து, தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள திரைகளையுடைய மஹாநதியுண்டு - காவேரி, அது பர்யந்தத்திலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், அருகே அன்னங்கள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணி தொடக்கமான பொய்கைகள் சூழ்ந்த கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனை, ப்ரளயங்களுக்கு மழியாத மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், அளவுடைத்தான வேலைப் பரிகரமாகவுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த, லக்ஷணங்களிலொன்றும் குறையாதபடி விஶுத்தமான வித்தை அப்யஸிக்கவல்லார், ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கப் பெறுவர். ... ... (௰)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) "நதிபுடைசூழ்ந்து" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அலைபுனல்சூழ்ந்து" என்றால் புநருக்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணியித்யாதி). ... (௰)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.



ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி

ஏழை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவ்வாழ்வாரானிவர் - சாஸ்த்ரவாஸனையாலே யாதல் தபஸ்ஸாலே யாதலன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தத்வத்ரயத்தையும்

யதாதர்ஸநம் பண்ணியிருப்பா ரொருவராய்த்து. பரஸ்வரூபத்தை யதார்சநம் பண்ணுகையாவது ஏதென்றால்; ஸ்ரியஃபதியாய், அகில ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அந்த குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யாகரமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையனாய், உபய விபூதிநாதனாய், நிரதிசய போக்யனா யிருக்குமென்றறிகை; ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதார்சநம் பண்ணுகையாவது - அநந்யார்ஹமாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியின்றிக்கே பரதந்த்ரமா யிருக்குமென்றறிகை; அசித்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யதார்சநம் பண்ணுகையாவது-ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதார்சநம் பண்ணவொண்ணாதபடி இடைச்சுவராய்க் கொண்டு விரோதித்வமே ஸ்வரூபமா யிருக்குமென்றறிகை. இவ்விரோதியைக் கழித்து இச்சேதநன் விலக்ஷணவஸ்துவை லபிக்கும் போது அதுக்கநுரூபமா யிருப்பதொரு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணிக் கொள்ளவேணுமிறே. இம்மூன்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மநுஸந்தித்தால் அவனையே பற்றவேணும்; விரோதி ப்ரபலமாகையாலே அவனைக்கொண்டே கழித்துக்கொள்ளவேணும்; ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதபடி பரதந்த்ரமாகையாலே அவனையே பற்றவேணும்; அவ்வஸ்துதான் அநந்யஸாத்யமாகையாலும் அவ்வஸ்துவையே பற்றவேணும். இப்படி அவனே உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்குமிடத்தில், பரத்வம், தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாய்க் கழிந்தது; வ்யூஹம், தத்ப்ராயமாய் ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறுமையாலும் பகவத் வைபவத்தாலும் கழிந்தது; ஆபத்துண்டானபோது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணியமாதல் ஸநகாதிகளுக்குக் காதாசித்கமாக ஆஸ்ரயணீய மாதலத்தனையிறே; விபவமும், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே மண்டல வர்ஷம்போலேயாய்க் கழிந்தது; அக்குறைகள்தீர, ஸ்வஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஆஸ்ரிதாதீநமாம்படி பண்ணிக்கொடு நிற்கிற நிலையிறே - அர்ச்சாவதாரம். அதாவது- ஆஸ்ரிதருகந்த த்ரவ்ய விசேஷத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்கையும், தன் க்ருஹத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்திலே திருப்பள்ளியறையாக்கி "இங்கே எழுந்தருளி யிருக்க வேணும்" என்றால் அங்கே எழுந்தருளி யிருக்கையும், "திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யருளவேணும், அமுது செய்தருளவேணும்" என்றால் அப்போது அமுதுசெய்தருளுகையும்; அவற்றை இவன் அநாதரிக்கும்போது தானும் அநாதரிக்கையும், அவதாரங்களிற்போலே

அஜஹத்ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபிமத பல(ஃல)ப்ரதானம் பண்ணுகைக்கும், ஆஶ்ரயணீயனாகைக்கு முண்டான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடேகூட *ஆஶ்ரித பராதீநனாகையு மாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அர்ச்சாவதாரத்தை யாய்த்து இவர் ஆஶ்ரயணீயஸ்தல மாக நினைத்திருப்பது. முதல் தன்னிலே (க) "சூழ் புனல்குடந்தையே தொழுது" என்றும், (உ) "தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி" என்று மிறே இவரிழிந்தது; ஆகையாலே, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரண்யரான பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

இவர் (ங) *தாயே தந்தைதுடங்கிப் பலவிடங்களிலும் சரணம் புக்குப் போந்தார்; பகவல்லாபத்துக்கு ஸக்ருத்க்ருத மமைந்திருக்கச்செய்தே பலகாலும் சரணம்புகுகிறது த்வராதிசயத்தாலே யிறே. இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-நீர்மையுடைய பெரியபெருமாள் சரண்யராகையும், ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையும், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையும், த்ருப்த (த்ரு ஷ்)ப்ரபந்நரான நமக்கு இவ்வார்த்தி இல்லையேயாகிலும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்லவே இவரளவிலே இவர்க்கிரங்கினாப்போலே பெரிய பெருமாளிரங்குவரென்கிறதும். ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவும், துஃக்க நிவ்ருத்திக்காகவும் சரணம்புகுகிறவர்கள் பாசுரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்; அப்படி என்னென்னில்; அவ்வோப்ரயோஜநங்களில் அவர்களுக்குள்ள ஆதரம் இவ்விஷயத்தே தமக்குண்டாகையாலும், அவர்களுக் ககப்பட இரங்குமவர் தமக்கிரங்காமையில்லை என்று நினைத்திருக்கையாலும்.

திருமாலையில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லிற்று; *அமலனாதிபிரானில் - ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியில் - ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. ... ... (*)

அரு.—ஏழையேதலன்ப்ரவேசம். — கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும்-பெரியபெருமாளாலே ஸமாஹிதராய்த் திருவரங்கத்தில் கண்டு களிச்சவர், (ச) "அடியேற்கணியனாய் வந்தென் சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும் ...." என்று துஃக்க நிவர்த்தகத்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்கச் செய்தேயும், தம்மை

(க) க-க-எ. (உ) க-க-ரு (ங) ச-க. (ச) ரு-எ-க.

*அநந்தக்லேச பா (பூ)ஜநமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கக்கண்டு, விரோதி யான தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கக்காணுமையாலே ஆர்த்தி மிகுந்து, பெரியபெருமாளைச் சரணம் புகுகிருரென்னும் ஸங்கதி சொல்லுகையில்; இவர்க்கிப்படி ஆர்த்தி மிகும்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுக்கு மூலமேதென்றும், ப்ரத்வாதிகளிருக்க இங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இவர் கீழே சரணம் புகுந்ததில்லையோ? மீளவு மிங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இத்திருமொழிக்குச் சரணம் புகுந்த திருமொழிகளில் வாசிதானென்னென்றும், இதில் ப்ரயோஜநாந்தர பரரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொள்ளுவானென்னென்றும் வருகிற சங்காபஞ்சகத்தையும் பரிஹரிக்கிருர் (இவ்வாழ்வா ரித்யாதி). கீழ் - ஆர்த்தி பிறக்கும்படியான ஜ்ஞாநம் வருகைக்கு மூல மருளிச்செய்தாராய், தத்கார்யதயா உபாயவரணத்தை அருளிச்செய்கிருர் (இவ்விரோதியை யித்யாதி). உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணவேண்டிஞல் கர்ம ஜ்ஞாநாதிக ளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இம்மூன்றி னித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). இத்தால் - தத்வத்ரயத்தையும் அவன் ப்ரஸாதத்தால் யதாதர்சநம் பண்ணினவராகையாலே அவனையே உபாயமாகப் பற்றினுரென்றதாய்த்து. அவனையே பற்றினுல் பரத்வாதிகளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இப்படி யித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (மண்டலவர்ஷம்) வர்ஷாகாலவர்ஷம். "ப்ரவ்ருத்தி" என்றது நிவ்ருத்திக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிருர் (அவற்றை யித்யாதி). ஸத்தாதிகள் இவனிட்ட வழக்காஞல் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் வேண்டாவோ ஆஸ்ரயணீயனுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவதாரங்களி லித்யாதி).

கீழ் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் ஆர்த்த்யதிசயத்தாலேயிறே, இத்திருமொழியிலார்த்தி மிகவும் அதிசயித்திருக்கு மென்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்கிற சங்கையிலே, இதினேற்றஞ்சொல்லவே தானே தோற்றுமென்று இதின் ஸர்வாதிசாயித்வத்தை யருளிச்செய்கிருர் (இப் ப்ரபந்தத்துக் கித்யாதி). இத்தால் -(க) "என்னடியாரது செய்யார்" என்னும்படி குணபூர்த்தியுள்ளவர் விஷயமாகையால் ஆர்த்தி மிகுத்திருக்குமென்னுமது தோற்றுகையாலும், *மயர்வற மதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையாலே நீர்மையுள்ள விஷயத்தி லார்த்தி மிகுகை யுக்தமாகையாலும், எல்லார்க்கும் தெரியும்படி தமிழாகச் செய்கையாலே இதிலர்த்த விசாரத்தாலே ஆர்த்தியினுதிக்யம் காணலாமாகையாலும், ஆர்த்தியில்லாதார்க்கும் இதிலந்வய மாத்ரத்தாலே ஆர்த்தி யுண்டானதாக இரங்கும்படி யிருக்கையாலும், இதிலார்த்தி மிகுத்திருக்குமென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி ஈடுபடுகிருரென்னவுமாம்.

(க) பெரி-திரு-௯-௯-௨.

பெரியபெருமாள், திருமாலை பாடிலும் அமலனாதி பிரான்பாடிலும் இரங்கரோ, இதுவே இரக்கத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருமாலை யித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—ஏழை யேதலன் கீழ் மகனென்னா
திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சுரந்து
மாழை மான் மட நோக்கி யுன்தோழி
உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ யெனக் கிங்கொழியென்ற
சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட
ஆழிவண்ணா நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.
ஏழை	விஷயசபலன் (அஜ்ஞன்)
ஏதலன்	சத்ரு,
கீழ்மகன்	நீசஜாதி,
என்னாது	என்று நினையாமல்
இரங்கி	தயைபண்ணி
மற்று	அதுக்குமேலே
அவற்கு	அந்த குஹப்பெருமாள் விஷயத்தில்
இன்	இனிதான (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான)
அருள்	க்ருபையை
சுரந்து	பண்ணி,
மாழை	முக்தமான
மான்	மானினுடைய
மடம்	ம்ருதுவான
நோக்கி	கண்கள்போன்ற கண்களையுடைய இந்த ஸீதை
உன்தோழி	உனக்கு ஸகி,
உம்பி	உனக்குத் தம்பியான லக்ஷ்மணன்
எம்பி	என்னுடைய தம்பி,
என்று	என்று சொன்ன இவ்வளவு மாத்ரத்தி

பதம்.	உரை.
ஒழிந்திலை	விடாதவனைக் கொண்டு,
உகந்து	ஆதரத்துடனே
நீ	நீ
எனக்கு	எனக்கு
தோழன்	ஸ்நேஹிதன், [ய்
இங்கொழி	இங்கே நிற்கக்கடவா
என்றசொற்கள்	என்றுசொன்ன உக்திகள் [வந்து
வந்து	கர்ணகர்ணிகையாக
அடியேன்	தாஸபூதனை என்னு
மனத்து	மாநஸ்ஸில் [டைய
இருந்திட	பொருந்தியிருக்க, (அதிலீடுபட்டு)
ஆழி	ஸமுத்ரம்போன்ற
வண்ணா	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே!
அணி	அலங்காரமான
பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த
திருவரங்கத்து	திருவரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற
அம்மானே	ஸ்வாமியே! [டிகளை
நின் அடியிணை	உன் இரண்டு திருவ
அடைந்தேன்	சரணமாகப் புகுந்தேன். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (ஏழை) அஜ்ஞன். ஏழையென்ன அஜ்ஞன் என்று காட்டுமோவென்னில்; சபலனென்றபடி. விஷயசாபல்யம் - அஜ்ஞாந கார்யமிறே. அஜ்ஞாநந்தான், ஜ்ஞாநாநுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்று த்ரிப்ரகாரமாயிறே இருப்பது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஜ்ஞாநாநுதயம் போம்; யதாஜ்ஞாநத்தாலே அந்யதாஜ்ஞாநம்போம்; விஷய ப்ராவண்யரூபமான விபரீதஜ்ஞாநமிறே போக்கவரிது. (க) "𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 - ஜ்ஞாநஸம்பந்நஃ" என்கிற தேவர்க்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கிறபடி. இத்தால்-ஜ்ஞாநக்கொத்தையைச் சொல்லிற்று.

(ஏதலன்) சத்ரு. தாயைச் சோறுவேண்டும்போதும் வாளை விதிர்த்த வேண்டும்படியான சாத்ரவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உ) "𑌰𑌿𑌪𑍂𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌃 - ரிபூணாமபி வத்ஸலஃ" என்கிறதுக்கு எதிர்தட்டாயிருக்கிறபடி. (ங) "𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚 - மர்யாதாநாஞ்ச" என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாம்படி மர்யாதாபங்கம் பண்ணியிறே இருப்பது. இத்தால் - வ்ருத்தத்தில் கொததை சொல்லுகிறது.

(கீழ்மகன்) இவை இத்தனையும் பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தை யுடையவன். கீழ்ச்சொன்னவை இரண்டும், ஜ்ஞாநஸாத்யமாயும் ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமாயு மிருக்குமிறே; இது, வேறொன்றால் கழிக்கவொண்ணாதே. (ச) "𑌇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌵𑌂𑌶𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 - இக்ஷ்வாகுவம்சப்ரபவஃ" என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. இத்தால் - ஜந்மத்தின் கொத்தைசொல்லுகிறது. இம்மூன்றாலுமாக, பெருமாளுடைய நீர்மையிலேற்றம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(என்னுதிரங்கி) இவையொன்றும் பாராதேயாய்த்து இரங்கிற்று; (ரு) "𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 - ருஷீணா மக்நிகல்பாநாம்" என்று ஜந்ம வித்யா வ்ருத்தங்களையுடையரா யிருக்கும் உபாஸகரான ருஷிகளுக்கும், (சு) "𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்னும் இளையபெருமாளுக்கும், ஸாதநஸித்த்யர்த்தமாகவும் போக(?) ஸித்த்யர்த்தமாகவும் இரங்கு மிரக்கத்தை யிறே இவனளவி லிரங்கிற்று. அதவா, (என்னுதிரங்கி) இப்பாசுரம் சொல்லாதிருக்க, இரங்கி.

(க) ரா-பால-க-கஉ. (உ) ரா-யு-ருo-ருசு. (ங) ரா-ஸு-நகூ-சக.
(ச) ரா-பா-க-அ. (ரு) ரா-பா-க-சரு. (சு) ரா-அயோ-நக-உரு.

(௧) "[Grantha] - நதர்மநிஷ்ட்டோஸ்மி" (௨) "[Grantha] - அமர்யாதா" (௩) "[Grantha] - ராவணோநாம" இத்யாதிகளிலே - சரணம புகுவார் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளக்கடவர்கள் என்னு நின்றதிறே.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவருடைய கருத்தாலே. (மற்றவற்கு) அவ னுக்கு அதுக்குமேலே. (இன்னருள் சுரந்து) இவ்விஷயீகாரத்துக்கு மேலே, இனிய அருளைச்சுரந்து. (இன்னருள்) தன்பேறான அருள். (சுரந்து) வத்ஸ ஸகாசத்தில் தேநு (தேநு)வானது க்ஷீரத்தைச் சுரக்கு மாபோலே, குணங்களைச் சுரந்து.

இத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (மாழை மான் மடநோக்கி) நிகர்ஷம் சொன்னல், ப்ரதமத்தில் முன்னிடக்கடவ அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. முக்த (முக்த)மான மானினுடைய ம்ருதுவான நோக்குப் போலேயுள்ள நோக்கையுடையவள். இத்தால்-ஸம்பந்தம் இருவரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவளுடைய கடாக்ஷத்தினுடைய முற்பாடு சொல்லுகிறது. இவனைப்பாரா அவனைப்பார்க்கும்; (௪) *[Grantha] - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா: இறே. ப்ரணயிநி, ப்ரணயிகளுக்கு வாயால் சொல்லுவதில்லையிறே. "இத்தனை குறைவாளனை விஷயீகரியா தொழிகிறதென்!" என்னுப்போலேயாய்த்துப் பார்வை இருக்கிறது. இவள் பருவத்தையும் நோக்கையும் கண்டால் இவள் வழியே போர்வானொருவனிறே. (உன்தோழி) உனக்கு ஸ்வாமிநி என்னுதே, தோழி என்கிறார் - நீர்மையாலே; சிரியார், சேஷபூதரையும் "அண்ணு" "ஆச்சி" என்னு நிற்பர்களிறே. இவர்கள்தான் இங் ஙனல்லது சொல்லமாட்டார்கள். (௫) "[Grantha] - மித்ரபாவேந" (௬) "[Grantha] - மித்ரமௌபயிகம்" (௭) "[Grantha] - தேநமைத்ரீ பவதுதே" இவ்வார்த்தை போழ்க்கனு யிருக்கையன்றிக்கே, ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், (௮) "[Grantha] - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று குணஸாம்யத்தையும் போக (போக)

(௧) ஸ்தோ-ர-உஉ. (௨) ஸ்தோ-ர-கூஉ. (௩) ரா-யு-களஎ-கஉ.
(௪) (௫) ரா-யு-கஅ-௩. (௬) ரா-ஸு-உக-௧௧.
(௭) ரா-ஸு-உக-உக. (௮) முண்ட-௩-௧-௩.

ஸாம்யத்தையும் தேஹஸாம்யத்தையும் போக்ய (भोग्य) ஸாம்யத்தை யும் கொடுத்திறே வைப்பது.

(உம்பி எம்பி) உன்னுடைய தம்பி, என்னுடையதம்பி. இங்ங னே சொல்லுவானென்னென்னில்; பெருமாள் விஷயீகரித்திருக்குமவர்களை அவரோபாதியாக நினைத்திருக்கும் இளையபெருமாள் கருத்தாலே; (௧) "भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते। तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथा ह्यहम् - பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மின் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்றும், (௨) "தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட அருளினாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (௩) "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்று - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஒருவன் முக்தனாய்ச்சென்றால் ஸ்ரீபாதம் விளக்கி ஸூரிகள் ஆதரிக்கக்கடவர்கள் என்னுகின்றதிறே. அவர்களிலே பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தவரிறே இளையபெருமாள். இத்தால் - வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி. (௪) "அவன் செய்யும் சேமம்" என்றும், (௫) "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (என்றொழிந்திலை) அவ்வளவில் விட்டிலை. பிராட்டியை "தோழி" என்றும், இளையபெருமாளை "தம்பி" என்றும் சொன்னபோதே, ஆர்த்த (अर्थ)மாக வருமிறே தம்முடைய தோழமை.

(உகந்து) உகப்பாலே, "தோழன்நீ" என்கிறார். உகப்பு ஓரளவில் நிற்குமதன்றே. (தோழன்நீ எனக்கு) ஸ்வநிகர்ஷத்தைச் சொல்லிப் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு வைஷ்ணவாங்கீகார முண்டானால் அநந்தரம் உபாயஸ்வரூபம் அநுஸந்தேயமாகக் கடவதிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறது. (இங்கொழி) பின்தொடர்ந்து போகப்புக்கார் போலே காணும் இவரும். படைவீடு கெடாமைக்கு ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாதபடி இங்கேயிரும். ஸ்வேச்சாநுரூபமாக வன்றியிலே, (௬) *க்ரியதாமிதியிலேயிறே அங்குமுள்ளது. (என்ற சொற்கள்) அவ்வார்த்தைகளன்றிக்கே, அப்பாசுரங்காணு மிவர வருத்துகிறது. (வந்து) ஒருகால விசேஷத்திலே யாயிருக்க, கர்ணபரம்ப

(௧) (௨) திருமா-௪௨. (௩) திருவாய்-௧௦-௯-௧௦.
(௪) திருவாய்-௭-௫-௧௦. (௫) அமல-௧. (௬) ரா-ஆர-௧௫-௭.

ளாயாகவந்து; இவர்நெஞ்சிலே யாய்த்து ஊற்றிருந்தது. இப்பாசுரந் தன்னை (க) "...... - குஹேநஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியேன் மனத்திருந்திட) (உ) "...... - ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி" என்னுமாபோலே இவர் நெஞ்சிலேயாய்த்து வேர்விழுந்தது. சேஷபூதனுடைய தயநீயமான பாசுரம் சேஷிநெஞ்சிலே வேர்விழுந்து ரக்ஷணத்துக்காய்க் கிடக்குமாபோலே, சேஷிபாசுரம் சேஷபூதனுடைய நெஞ்சிலே கிடக்கக்கடவதிறே கைங்கர்யத்துக்காக.

(ஆழிவண்ண) ரத்நங்களாலே கடல் நிரம்பி யிருக்குமாபோலே, ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாலே நிரம்பின கடல். (ங) "...... - அபாரகாருண்ய" இத்யாதி. (ச) [...... - யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக। ததா குணாஸ்த்வநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:] உத்பத்தியு மங்கேயாய், வாஸமும் அங்கேயாய், புறம்போரிடத்தி லின்றிக்கே எல்லாரு மாதரிக்கும்படி ரத்நங்களிருக்குமாபோலே யாய்த்து குணங்களிருக்கும்படி. அதவா, கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! வடிவைக்கண்ட போதே ஸாம்ஸாரிகமான தாபங்களடைய ஆறும்படியாய்த்திருப்பது. (நின்னடியிணை) அநந்தரத்தில் (ரு) "...... - சரணௌ" என்கிற பதத்தை நினைக்கிறது. (அடைந்தேன்) க்ரியாபதத்தில் வர்த்தமாநம் கௌண (......)மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(அணிபொழிலித்யாதி) ராமாவதாரத்தைச் சொல்லி இங்கே ப்ரசக்கையாலே (சு) "நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே - அவரே இங்குச்சாய்ந்தாரென்கிறது. அணி என்று - பொழிலுக்கு விசேஷணமுமாய், கோயிலுக்கு விசேஷணமுமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கை. சொலைவாய்ப்புக்கண்டு சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கச்செய்தேயும், ஆஸ்ரயிப்பார் தேட்டமாயன்றோ இங்குச்சாய்ந்தருளிற்று. (அம்மானே)

(க) ரா-பா-க-ருo. (உ) ரா-ஆர-கஉ-நக. (ங) கத்ய-
(ச) (ரு) த்வயம். (சு) தி-மா-கக.

உடையவனுகையாலே உடைமை தேட்டமாயன்றே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. மேல்பாட்டில் - "வாதமாமகன் மற்கடம்" என்று திருவடியை விஷயீகரித்தமையைச் சொல்லுகையாலே, இதுக்கு முன்னே விஷயீகரித்த ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். விஷயசாபல்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநம் - அபோக்யங்களில் போக்யதாபுத்தி யாகையாலே, அதின் கொடுமை சொல்லுகைக்குறுப்பாக அவாந்தரபேதங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநந் தாநித்யாதி). (விஷயப்ராவண்ய ரூபமான) என்றது-விஷயப்ராவண்யமாகப் பரிணமித்தவென்றபடி. இத்தால்-"ஏழை" என்றசப்தம் - அமுக்யமாக விபரீதஜ்ஞாநத்தைக் காட்டுமென்றபடி. (க) ,,ನರಾಮಃ ಪರದಾರಾಂಸ್ತು ಚಕ್ಷುರ್ಭ್ಯಾಮಪಿ ಪಶ್ಯತಿ - நராமஃ பரதாராம்ஸ்து சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி" என்கிறபடியே யுண்டானபுகழை (உ),,ಯಶಸ್ವೀ-யஶஸ்வீ" என்றதாய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநஸம்பத்தியைச்சொல்லி, தத்பலமான சுசி (ಶುಚಿ)த்வம் சொல்லுகையாலே விஷய ப்ராவண்யலேசமில்லாதபடி சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்துக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி).

(பூஷணமாம்படி) என்றது-குணமென்று சொல்லலாம்படி என்கை.

இவையொன்றும் பாராதே இரங்கினுரென்கையாலே-இரக்கத்துக்குத்தகாத விஷயமென்றதாய்த்து. ஆனால் இரங்கத்தக்க விஷயமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ருஷீணாமித்யாதி). ‡(பாசுரத்தை) என்றவநந்தரம், சொல்லாதிருக்க என்று சேஷம்.

‡"அவர்க்கு" என்று - குஹப்பெருமாளை உபசரித்துச் சொல்லுகையால், தம்கருத்தால் சொன்னவரன்றென்று கருத்து.

(முன்னிடக்கடவ அர்த்தம்) புருஷகாரமென்றபடி. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பெருமாள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நாலடியிட்டுவர, பெருமாள் கடாக்ஷிக்கைக்கு முன்னுகை,பிறந்தகத்தில் தோழன்மார்வந்ததாகக் கடாக்ஷித்து, அநந்தரம் பெருமாளை அங்கீகாரஹேதுவாக் அழகாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும்பார்க்க, இவற்றை யெல்லாமறிந்து பெருமாள் "மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழி" என்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் "தோழன் நீ யெனக்கு" என்றாப்போலே சொல்லாதே, "உன்தோழி" என்றத்தால் பலித்தகருத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). நோக்கையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு(ஜு)பாவம் (இவளையித்யாதி). "மடம்" என்றத்தால் தோற்றின ம்ருதுத்வந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யாதி). "மாழை" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவள்பருவமித்யாதி). எத்தனை நீர்மையுண்டானாலும் தம்பெருமை போகச்சொல்லுவரோ

(க) ரா-அயோ-எஉ-சஅ. (உ) ரா-பா-க-கஉ.

‡ இவ்வாக்யத்வயம் அநந்விதம்.

வென்ன (சரியாரித்யாதி).லோகத்தில் நியமோக அப்படியே வ்யவஹரிப்ப ரென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்தானித்யாதி). ஆனாலும், உபசரித்துச் சொன்னவார்த்தை நீர்ஸமக்குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (போழ்க்கன்) காபட்யம்.

உம்பியான இளையபெருமாள் எம்பிஎன்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). பெருமாள் தன்னீர்மையாலே ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பராகையாலே அப்படி"உம்பி"என்று அருளிச்செய்தாரே யாகிலும், அத்தை அநுவதிக்கிற ஆழ்வார் அங்ஙன் அநுவதிக்கக் கூடுமோ, வானவரில் தலையானவர்க்கும், "ஏழையேதலன்" இத்யாதிப்படியே வானவரில் தலையானவர்க்கும் நெடுவாசியுண்டே என்னும் சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்ஙனே இத்யாதி). (இவரும்) ஆழ்வாரும், சொல்லலாம் என்று சேஷம். இளையபெருமாள் அப்படி பகவத்ஸமராக நினைத்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (பக்திரித்யாதி). இந்தப்ரமாணம் இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்காகச் சொன்னதன்றோ, இளைய பெருமாள் நித்யஸூரிகளன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதியினி லித்யாதி). பெருமாள் "உம்பி" என்றத்தால் பலித்த வர்த்தமென், "உன்தோழி" என்றத்தால் கொடுத்தநரம்போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (அங்கீகாரம்) என்றது - உத்தேஶ்யதயா எண்ணும்படி பண்ணுகை. இப்படி அவன் வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "சேமம்"என்றது - பாகவதாபிமாநம் என்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீலோகஸாரங்க முநிகள் தம்மைத் தோளிலே கொண்டுவரச்செய்தே அவர்க்குத்தாம் பரதந்த்ரரானபடியை அநுஸந்தித்தபடியாலே "ஆட்படுத்த" என்கிறதே என்று கருத்து.

"உன்தோழி" என்றுப்போலே உனக்கு நான் தோழன் என்னவேண்டியிருக்க, "தோழன் நீஎனக்கு" என்றத்தாலே - தமக்குள்ள தோழமை ஒரு சரக்காகத் தோன்றுமையாலே, அவர் தம்மைத் தோழமை கொண்டதே கனக்க நினைத்தருளிச்செய்தார்; இத்தால்-உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினபடியாய்த் தென்கிறார் (ஸ்வநிகர்ஷத்தை யித்யாதி). (க) "ப்ரத்யாஸமிகம்ஸ்ய ஸ்நேஹஸர்வஞ்சைவ - பத்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்சநேந" என்று சொல்லுகிறபடியே - நாலடிவருகையே ஸங்கப்ரபத்தி யென்றெண்ணி யிருந்தாரென்ற தாய்த்து. ஆழ்வார்க்கு கங்காகூலம் விப்ரக்ருஷ்டமா யிருக்குமே, ஓரிடத்தில் தாமுமவரு மிருந்து சொல்லுமாபோலே"இங்கு"என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்(பின்னித்யாதி.) (இவரும்) என்ற வநந்தரம், அவரைப்போலே என்று சேஷம். ஆனால்

(க) ரா-அயோ-௯௦-௪௦.

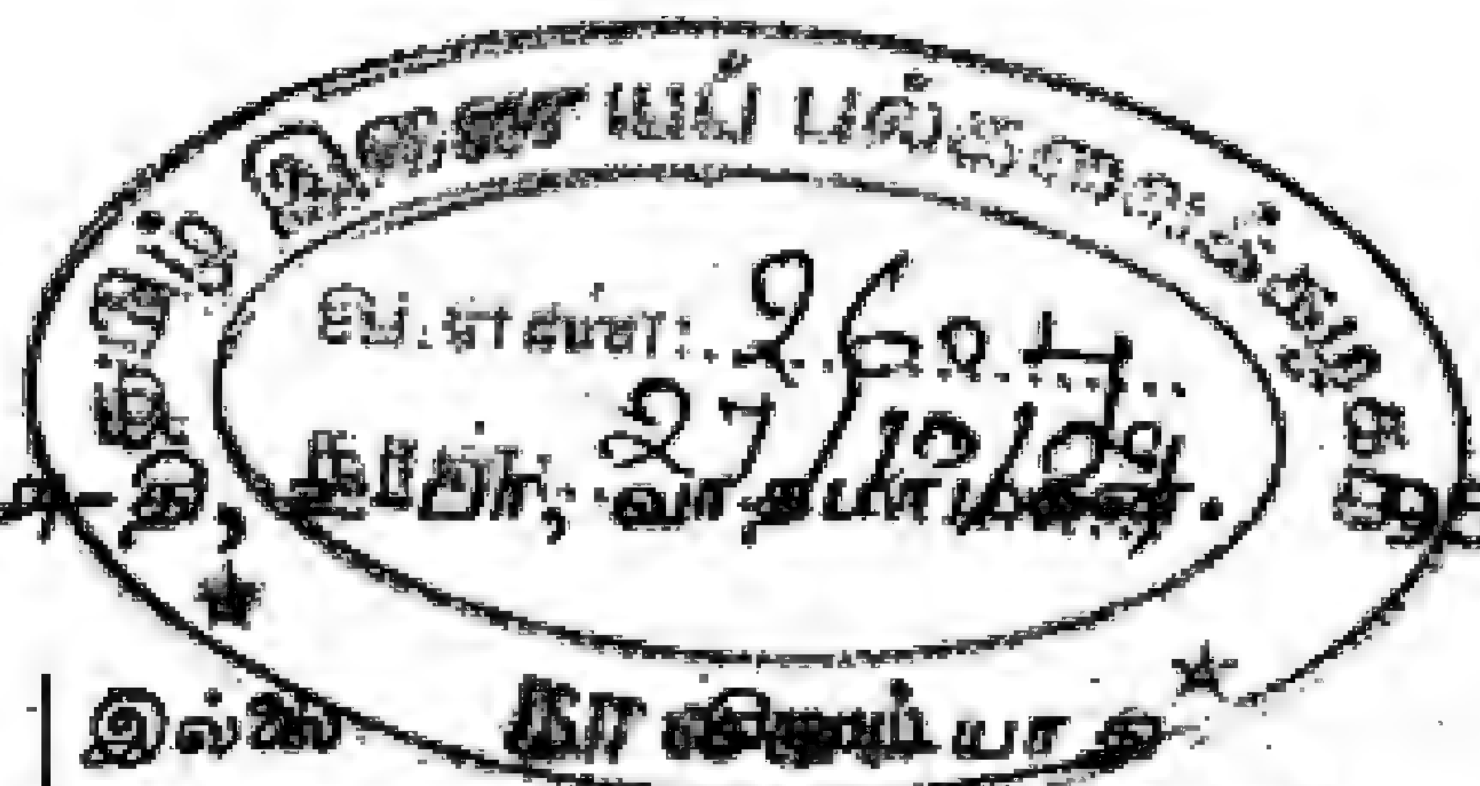
அவர் பின்தொடர்ந்தால் காட்டுக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போகவொண்ணாதோ, "ஒழி" என்று நிஷேதிக்கை தோழமைக்குச் சேராதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (படையித்யாதி). இத்தால் - "பரதாழ்வானுக்கு நாம் போனவழிகாட்டு" என்று இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி பண்ணி யருளுகையாலே நிரதிசய புருஷார்த்தத்தை நியமித்தாரென்றதாய்த்து. கர்ணபரம்பரயா வந்ததென்றதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (இப்பாசுரந்தன்னை யித்யாதி). "గుహమాసాద్య ధర్మాత్మా నిషాదాధిపతిం ప్రియమ్ గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేనచ సీతయా-குஹமாஸாத்யதர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம்ப்ரியம்। குஹேந ஸஹிதோராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்றத்தாலே - இளையபெருமாளுக்கு முற்பட குஹரோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லியும், அநந்தரம் அவர்க்கு இவர் தம்பிஎன்னும்படி ஸ்நிக்த்தரான இளையபெருமாளைச் சொல்லியும், அதுக்கநந்தரம் இருவர்க்கும் புருஷகார பூதையான பிராட்டியைச் சொல்லியும் போருகையாலேயும், "ப்ரியம்" என்கையாலேயும், "உன்தோழி உம்பி, எம்பி, தோழன் நீஎனக்கு" என்றவை சொல்லிற்றாய்த்தென்று திருவுள்ளம். பரதாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே சிரகாலம் கிடந்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்மராமியித்யாதி).

"யதா - ததா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பத்தியு மித்யாதி).

"அணி" என்றது * அரங்கத்துக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). * பொழிலுக்கு விசேஷணமான போது தாத்பர்யம் (சோலையித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—வாத மா மகன் மற்கடம் விலங்கு
மற்றோர்சாதியென்றொழிந்திலை உகந்து
காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்
தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று
கோதில்வாய் மையினுயொடுமுடனே
உண்பனுனென்ற வொண்பொருளெனக்கும்
ஆதல் வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.
மற்றோர்சாதி	வேறொரு (மநுஷ்ய ஜாதியல்லாத) ஜாதியில் பிறந்தவன்,
விலங்கு	(அதாவது) ஜ்ஞாந ஹீநமான திர்யக் ஜாதி,



மற்கடம்	(அதிலும்) குரங்கு,	இல்லை	[illegible]
வாதம்	(அதுக்குமேலே அஹங்கார ஹேது வான) வாயுவினுடைய	என்று	என்றுசொல்லி,
		கோதுஇல்	நிர்த்தஷ்டமான
		வாய்மையினுயொடும்	(ப்ரிய) பா(ஷா)ஷணத்தை யுடையரான உம்மோடு
மா	ப்லாக்யமான		
மகன்	பிள்ளை	உடனே	கூடியிருந்தே (உம்மைத் தழுவிக்கொண்டு)
என்று	ஆகிய இந்தத்தண்மைகளைப் பார்த்து		
ஒழிந்திலே	கைவிடாதவனாய், (அதுக்குமேலே)	நான்	நான
		உண்பன்	(நிரதிசய ஸுகரமான திருமேனியை) அநுபவிக்கக் கடவேன்
உகந்து	(அவன்விஷயத்தில்) ப்ரீதிபண்ணி,		
காதல்	ஸ்நேஹமும்		
ஆதரம்	(அதின் முதிர்ந்தநிலமான) காமமும்	என்ற	என்றருளிச்செய்த
		ஒள்	அழகியதான
கடலிலும்	ஸமுத்ரத்தைக்காட்டிலு மதிகமாக	பொருள்	அர்த்தமானது
		எனக்கும்	என் விஷயத்திலும்
பெருக	வளராநிற்க,	ஆதல்வேண்டுமென்று	உண்டாக வேணுமென்று கருதி
செய்	(நீர்) செய்த [குந்த]		
தகவினுக்கு	உபகாரத்துக்கு (த்தகைம்மாறு		அடியிணையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (உ)
கைம்மாறு	ப்ரத்யுபகாரமானது,		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணவேணுமென்று சரணம்புக்கார் - கீழிற்பாட்டில்; மநுஷ்ய ஸஜாதீயத்வம் கிடக்கச்செய்தே வந்த நிகர்ஷமிறே-கீழ்ச்சொல்லிற்று; இங்கு-விஸஜாதீயமான திர்யக்கையகப்பட தத்கத(ஜ்ஞ)நிகர்ஷம்பாராதே விஷயீகரித்தமாத்ரமேயன்றிக்கே அந்தபுரகைங்கர்யத்திலே எவிபடிமைகொண்டாப்போலே, என்னளவிலும் கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு விஷயீகாராநந்தரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்குமத்தனைபோக்கி, ஸாதநத்திலந்வயிக்கவேண்டுவதில்லைபோலேகாணும். "இங்கொழி" என்றவிடத்தில் சொல்லிற்று இத்தனையிறே.

(வாதமாமகனித்யாதி) விஷயீகாரத்துக்கு நிகர்ஷத்தை முன்னிடுமாபோலே, கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷத்தைமுன்னிடவேணுமிறே;

விஸஜாதீயர் நிகர்ஷம் சொல்லும்போதும் "மற்றோர்சாதி" என்னவமையுமிறே. அது தன்னிலே வருகிற நிகர்ஷம் சொல்லுகைக்காக (விலங்கு) என்கிறது - திர்யக்கு; ஜ்ஞாநத்தில் விலங்குதலையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (க) "யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்திஸ்ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே - யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே"என்னக்கடவதிறே. ஜ்ஞாநத்துக்கு விலங்குதல் வருவது - ஆஹாரநியதி இல்லாமையாலும், ஜந்யஜநகபாவத்தில் முறையிலே பரிமாறுமையாலுமிறே. (மற்கடம்) அதிலும் தண்ணியதொன்று சொல்லுகிறது. தானே இரங்கிக்கொடுக்குமத்தையும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே அபஹரித்துக்கொண்டதாயிறே இருப்பது; (உ) "வாநரேண மயாஸஹ-வாநரேண மயாஸஹ" என்னுமாபோலே. (வாதமாமகன்) வாயுவினுடைய ஸ்லாக்யபுத்ரன். நிகர்ஷம்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறது எதுக்குறுப்பாகவென்னில் ; ஜாதியைப்பற்றவன்றிக்கே, ஸ்வபாவத்தைப்பற்றவிறே. கீழ் உக்த நிகர்ஷம்போலன்றே"வாயுபுத்ரன்" என்கிற அஹங்காரத்தால் வந்த நிகர்ஷம். அர்த்தகாமங்களுக்கடி - அஹங்காரமிறே; ஸ்வரூபநாசத்தைபலி(ஃப)ப்பிக்குமிறே. இந்த அஹங்காரத்துக்கடி-அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம். (ங) "புண்யபாபே விதூய - புண்யபாபே விதூய" என்னுமாபோலே த்யாஜ்யத்தில்முற்படவேண்டுவது இதிறே; ஆகையிறே (ச)"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய-ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறது. (என்றொழிந்திலை) இவையோரோரொன்றே போருமிறே கைவிடுகைக்கு; இவைபார்த்துக்கைவிட்டிலை, இரக்கமுடையவனுக்கு இவைபார்த்துக் கைவிடவொண்ணாதிறே.

கைவிடாதவளவேயன்று (உகந்து) அதாவது-சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யத்தை உண்டாக்குகையும் அவனுக்கு ப்ராப்தமென்று நினைத்திருக்கையுமன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாற வேண்டாமையும். உகப்பை உபபாதிக்கிறது மேல். (காதலாதரம்) இது புநருக்தமன்றோவென்னில்; அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்திரஹிதமான லக்ஷணவாக்யத்தில் புநருக்திதோஷமாவது ; ஆற்றாமையும் ஆதரமும் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறதாகையாலே தட்டில்லை. கிஞ்ச, அபிஸந்திபேதத்தாலே புநருக்தமுமன்று,-(ரு) "செங்

(க) (உ) (ங) முண்ட-ங-க-ங.
(ச) கீதை-க அ-சுசு. (ரு) தி-வாய்-உ-ரு-க.

தாமரைத்தடங்கண்" என்கிறது தன்னையே பலகாலும் சொல்லுகை றதுக்குத்தாத்பர்யமிதிறே. காதலினுடைய கார்யமிறே-ஆதரமாகிறது. (க) "ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:-ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்கிறபடியே-விஷயபர்யந்தமாகச்சிலவர்க்கு வருமத்தையிறே பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் சொல்லுகிறது. பிராட்டிக்கு, பெருமாளைக் கண்டபோதே, "வில்லைமுறித்துக் கைப்பிடிக்கவல்லரே!" என்று ஸங்கம்பிறந்தது; பின்னை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாததசை-காமம்; அவர்க்கு திருக்குநதாரம் என்று பிறந்ததுஸங்கம். (உ) "குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:- குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:" என்கிறபடியே-குண ரூபசேஷ்டிதங்களைப்பற்றப் பிறந்தது-காமம். (கடலினும்பெருக) கடல்களைப்படியாம்படி பெருகுகிறஸமயத்திலே. இரண்டாஶ்ரயமும் கடல் போலேகாணும். பெருகுகையாவது - மர்யாதாபங்கம் பிறக்கை யிறே. அதாவது - (ங) "தத்தஸ்ய - தத்தஸ்ய" என்கிறநிலை குலைந்து வெண்யுத்க்ரதந்திலே ஒருப்படுகையும், (ச) "அவாப்தஸமஸ்தகாம: - அவாப்தஸமஸ்தகாம:" என்னும் நிலைகழிந்து (ரு) "அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே- அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே" என்னும்படியாகையும்.

(செய்தகவினுக்கு) தகவாகிறது-தர்மம். அதாகிறது-ஒருப்ரயோ ஜநத்தைக் கணிசியாதே செய்யுமதிறே. (சு) "தர்மத: பரிரக்ஷிதா:-தர்மத: பரிரக்ஷிதா:" என்கிறபடியே-ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக எங்களை எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனல்லையோ. (இல்லைகைம்மாறென்று) சேஷபூதன் சேஷியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரத்தை சேஷிசொல்லுகிறநீர்மையாலே. என்கையிலே திருவாழிமோதிரத்தைத் தந்து எல்லாரும் தேடிக்கொடு திரியாநிற்க, (எ) "ஸோயம் ஸாதிதோ மயா-ஸோயம் ஸாதிதோ மயா" என்று நானிப்பேறு பெறும்படி பண்ணுவதே! என்று நான் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவதே! என்கிறஇவருடைய அபிப்ராயம்.

(கோதில்வாய்மையினோயொடும்) வாய்மை-வாகிந்த்ரியவ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். அதுக்குக் கோதில்லாமையாவது-(அ) "ஸம்ஶ்ரவே மதுரம் வாக்யம் - ஸம்ஶ்ரவே மதுரம்வாக்யம்" என்று பிராட்டியுடைய திருவுள்ளத்தே மெய்யென்றுபட்டு அவள் தரிக்கும்படி சொல்லு

(க) கீதை-உ-௬உ. (உ) ஸ்தோ-ர-௩அ. (௩) ரா-ஸு-௩௧-௩௦.
(ச) சாந்தோ-௩-௧௪-உ. (ரு) ரா-யு-௫-அ. (சு)
(எ) ரா-ஸு-௩௧-௧௯. (அ) ரா-ஸு-௩௧-௧.

கையும, (க) "दृष्टा सीता - த்ருஷ்டாஸீதா" என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், .(உடனேயுண்பன் நானென்ற) இனி நாமொக்க ஜீவிக்கக்கடவோம்.

இவ்வர்த்தம் (உ) "एष सर्वस्वभूतस्तु - ஏஷஸர்வஸ்வ பூதஸ்து" என்கிறத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அநுபாவ்யமிறே திருமேனி. [ஸர்வஸ்வபூதஃ] ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலும் பிராட்டிமாரிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே. அதாவது - ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமா யிருக்கையாலும், ஸதாதர்சந விஷயமாயிருக்கையாலும், ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிறே; அவ்வுடம்போடே யணைந்த உடம்பென்றிறே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதே யிருக்கிறது.

(ஒண்பொருள்)சீரிய அர்த்தம். (எனக்குமாதல்வேண்டுமென்று) இப்பெரியபேற்றை ஆசைப்படுகையாவதென்! என்று கைவாங்கார்களிறே க்ருபணாரயிருப்பார். (அடியிணையடைந்தேன்) சரணாகதிக்கு பலி(ஃபலி)யாததொன்றுமில்லை என்றிருக்கிறார். அத்தலையாலே வருமன்று எல்லாம் கைபுகுருமிறே. (அடியிணையடைந்தேன்) உன்னுடைமைகண்டேன் என்று வந்தவனில் வ்யாவ்ருத்தி.

(அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே) ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (உ)

அரு—இரண்டாம் பாட்டு. (வாதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பகவத் விஷயீகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடனே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ, கைம்முதலை யன்றோ ப்ரார்த்திக்க வடுப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி). ஆனல் விஷயீகரித்தவுடனே ஸ்ரீகுஹப் பெருமானைக் கொண்டு கைங்கர்யத்தைக் கொண்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்கொழி யித்யாதி).

விஷயீகரிக்கைக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமானை வ்யாஜீகரித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிட்டாரே யாகிலும், விஷயீகாரம் பெற்றபின் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்போது திருவடியை வ்யாஜீகரித்து நிகர்ஷத்தை முன்னிடவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வநிகர்ஷமும் முன்னிட வேண்டியிருக்கு மென்றதாய்த்து. "ஏழை, ஏதலன்,

(க) ரா-பால-க-எஅ. (உ) ரா-யு-க-கச.

ற்மகன்" என்றவிடத்தில் உத்தரோத்தரம் நிகர்ஷாதிக்யம் சொல்லுமா போலே, இங்கே க்ரமேண சொல்லுமளவில் உத்தரோத்தர நிகர்ஷம் சொல்லக்கூடாமையாலே வ்யுத்க்ரமேண வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார் (விலங்கிலே யித்யாதி). (அதுதன்னிலே) - அந்த நிக்ருஷ்ட ஜாதிதன்னிலே. "மர்கடம்" என்றபோதே "விலங்கு" என்றது ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களிலும் தண்ணிதானமையை உபபாதிக்கிறார் (தானே யித்யாதி). இத்தால் - பஶ்வாதிகளுக்குப் புல்லிட்டால் முகம்பார்த்துத்தின்னும்; குரங்குகளுக்குச் சோறுகாட்டினால் பறித்துக்கொண்டோடும்; அங்ஙனே, நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ஸர்வஜ்ஞன் கொடுத்தத்தையும் தன்னாலே வந்ததாக எண்ணியிருக்கை மிகவும் தண்ணிதென்ற தாய்த்து. "உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்த்யாஜ்யம்" என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (ஆகையிறே யித்யாதி). ஆனால் "வாதமாமகன்" என்றதொன்றைச் சொல்ல வமைந்திருக்க, இதிலும் குறைந்தவற்றை அருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவையித்யாதி). தோஷங்களில் ப்ரதாநங்களை முந்துறச் சொன்னத்தால் கைவிடுகைக்கு எல்லாம் துல்யங்களென்கைக்காக வென்று கருத்து.

அவ்யாப்தியாவது - லக்ஷ்யைக தேசத்தில் லக்ஷணமில்லாமலிருக்கை, அதிவ்யாப்தியாவது-அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணம் வர்த்திக்கை; புநருக்தியென்றது - புந: அவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல், அதிவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல் பதாந்தரங்களுண்டாகை. திருவடி விஷயத்தில் பெருமாள்செய்த ஆதரத்தில் இவ்வாழ்வாருக்கு ஆற்றாமையாதல் ஆதரமாதல் சொல்லுவிக்கையாலே புநருக்தியாகிலும் தோஷாயவன்றென்கிறார் (ஆற்றாமை யித்யாதி). இங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கு முள்ள ஸங்கதாமங்களை "காதலாதரம்" என்கையாலே புநருக்தியில்லையென்கிறார் (இஞ்சேத்யாதி). கீழே முன்னேசொன்ன யோஜனையை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (செந்தாமரை யித்யாதி). இரண்டாம்பக்ஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (காதலினுடைய வித்யாதி). கர்மநிபந்தநமான காதலாதரம் அவதார விசேஷமான இவர்களுக்குக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸங்காதித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இரண்டித்யாதி). கடல் போலே ஒருவர் பாவ (ஜாவ) மொருவர்க்குத் தெரியாதபடி கம்பீரரானவர் இப்படி படுகிறாரென்று கருத்து.

பெருமாள் நினைவு இதானால் திருவடி நினைவு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என் கையிலே யித்யாதி).

பிராட்டிமாரிலு மபிமதமானதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (அதஸந்நித்யாதி); ஆஶ்ரிதோப யோகியாகையாலே அபிமதமென்று கருத்து. (அவன்) திருவடி. "எனக்கும்" என்கிற சகார ஸப்யார்த்த மருளிச்செய்

கிறார் (இப்பெரிய வித்யாதி). "ஆதல்வேண்டும்" என்றது - ஆகவேணும் என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. "வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்" என்று ஸாதநமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையித்யாதி). தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைமை யித்யாதி). கார்யம் செய்துவந்தவனுக்கு முகங்கொடுத்தா யென்னுமதன்றிக்கே காலைப்பற்றிக் கிடக்கிறேனென்ற வ்யாவ்ருத்தி என்று கருத்து.... ... ... (உ)

மூ.—கடிகொள் பூம்பொழில் காமரு பொய்கை
வைகு தாமரை வாங்கியவேழம்
முடியும்வண்ணமோர் முழு வலி முதலை
பற்ற மற்றது நின்சரண் நினைப்பக்
கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்
கொண்டசீற்ற மொன்றுண்டுள தறிந்துன்
அடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடிகொள்	பரிமளத்தை யுடைத்தான	அது	அந்த யானையானது
பூ	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	நின்சரண்	உன் திருவடிகளை
பொழில்	சோலையினால் சூழப்பட்டதாய்	நினைப்ப	த்யாநிக்க (அப்பொழுது)
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான	கொடிய	க்ரூரமான
பொய்கை	மடுவிலே	வாய்	வாயையுடைய
வைகு	இராநின்ற	விலங்கின்	திர்யக்கான முதலையினுடைய
தாமரை	தாமரைப்பூவை	உயிர்	ப்ராணனானது
வாங்கிய	பறித்த	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியாக
வேழம்	ஸ்ரீ கஜேந்த்ரனை,	கொண்ட	ஏறிட்டுக்கொண்ட
முடியும்வண்ணம்	(தன்னுடைய சாபம்) முடியும் விதத்தை	ஒன்று	அத்விதீயமான (ஆஸ்ரிதார்த்தமான)
ஓர்	ஆலோசியாநின்றதாய்	சீற்றம்	கோபமானது
முழுவலி	பூர்ணப(ப)லத்தை யுடையதான	உண்டு	உண்டாயிற்று,
முதலை	முதலையானது	உளது	(இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக) உன்ன கோபத்தை
பற்ற	நெருக்கிப்பிடிக்க,		
மற்று	அதுக்குமேலே		

அறிந்து	அறிந்து	வந்து	அகிஞ்சநனாய்வந்து
உன்	உனக்கு		அடியிணையடைந்தேன் அணிபொ
அடியனேன்	தாஸபூதனான நான்		ழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (கூ)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. விஷயீகாரத்தையும் விஷயீகார பலமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்று-கீழ்; கைங்கர்யத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியைப் போக்கி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்தாப்போலே, என்னுடைய விரோதியைப் போக்கி, என்னைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்க வேணுமென்கிறார். விஷயீகாரத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுகையாலே சொன்னார் - கீழ்; விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுவதில்லை யிறே; விஷயீகாரமாகிறது- உபாயத்தளவும் செல்லப் (பு)க்குமதிறே; அவன் உபாயமானால் பின்னை கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கு மித்தனை; அதுக்கு விரோதி யறுகையிறே பின்னையுள்ளது; அந்த விரோதிதான் உபயாகாரமா யிருக்கக்கடவது; அவை யாகிறன- இந்த்ரியவஶ்யதையும், யமவஶ்யதையு மிறே. மேலிற் பாட்டில் - யமவஶ்யதை; இங்கு இந்த்ரியவஶ்யதை சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதியானமுதலையை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு விரோதியான இந்த்ரியங்களை நிரஸித்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு இந்த்ரிய வஶ்யதை யாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் முதலாய் கைங்கர்ய ஸ்பர்சியான அஹங்கார மமகாரம் முடிவாயிறே யிருப்பது.

(கடிகொளித்யாதி) "பொய்கைவைகு தாமரை" என்ன வமையுமிறே இவனதிகரித்த கார்யத்துக்கு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநாவ்ருஷ்டியாலே நாடெல்லாம் நோவுபட்டு ஓரிடத்திலு மொரு புஷ்பமின்றிக்கே தட்டித்திரியாநிற்க, இவனுக்கு முற்படக் கண்ணிலே படுமதிறே சோலை; அந்தச் சோலைதான் தளிரும் முறியும் செருந்துமாய் நிற்கையாலே, இங்கேயொரு பொய்கையு முண்டென்று தோற்றிற்று. (கடிகொள் பூம்பொழில்) பரிமள ப்ரசுரமாய் பூவை யுடைத்தான பொழில். "அச்சோலையை நோக்கிப்போக" என்று புக்கவாறே, பரிமளம் வந்து தாரை விஷயமாய், அங்கே புஷ்பமுண்டென்று தோற்றிற்று.

(காமருபொய்கை) ஆகர்ஷகமான பொய்கை - ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாவது- அகாதமாய், "துஷ்ட ஸத்வங்களு முண்டாயிருக்குமோ"

என்று விவேகியாதே மேல்விழும்படியாயிருக்கை. (வைகு தாமரை) அநாவ்ருஷ்டியாலே தாமரைப்பூக்கள் எங்குமொக்கக் குடிவாங்கி பர்வ தாக்ரத்திலே ஒரு பொய்கையிலே வந்து தங்குமாய்த்து. (வாங்கிய வேழம்) தன் மிடுக்காலும் அபிநிவேசத்தாலு மாக, வைத்தது வாங்கிறுப்போலே வாங்கிற்று.

(முடியும்வண்ண மித்யாதி) இவ்வாதரத்தோடே புக்குத் தாமரைப்பூவைப் பறித்தவளவிலே, "ஓரானைக்கால் காணவல்லோமே" என்று பார்த்துக்கொடு கிடக்கிறமுதலை ஆனைக்காலைப் பற்றிற்று. (வேழம் முடியும்வண்ணம்) ஆனையை முடிக்கவேணும் என்றன்றே அது பற்றிற்று; தன்னுடைய சாபவிமோசநத்துக்காக விறே. இவர் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிற பாசுரமிறே இது.

(ஓர்முதலை) அத்விதீயமான முதலை. இதுக்கு முன்பு ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்காக அநுகூலனை வந்து பற்றிற் றொரு முதலையல்லவிறே. (முழுவலி)தன்னில மல்லாமையாலே ஆனைக்கு மிடுக்குக்குறைந்தது; தன்னிலமாகையாலே முதலைக்கு மிடுக்கு மிக்கிருக்கை. (பற்ற) (க) "ചരണം ഗ്രാഹം ... - சரணௌ காடம் நிபீட்ய" என்னுமாபோலே - தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்காக அதின் காலை உறைக்கப் பற்றுகை. கரணாந்தரமில்லையாகையாலே உள்ளத்தைக் கொண்டு பற்று மித்தனையிறே யுள்ளது.

(மற்றது) பின்னை அந்த ஆனையானது. (உ) "... - கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே-அநேககாலம் ‡(முதலை) நீர்க்கிழுக்க, ‡(ஆனை)கரைக்கிழுக்க, நோவுபட்டு மிடுக்கற்றது. அஹங்காரமிறே பல (ബല)ஹாநிக்கடி; அத்தைப் பொகட்டு ஈஶ்வரனைப்பற்றின வாறே பல(ബല)வானுமிறே. (நின்சரண் நினைப்ப) இப்படி நோவுபடாநிற்க இவன் நினையாதொழிந்தது - "ஒரு நீர்ப்புபூவுக்காக ஸர்வேஶ்வரனை அழைக்கவோ, நாமே வெல்லுகிறோம்"என்றிருந்தான்; இவனிப்படி நெடுநாள் நோவுபடுகிறபடி அறியாதிருக்கிறானன்றே; "இவனுடைய அஹங்கார ஸ்பர்சமற்றால் முகங்காட்டுகிறோம்" என்றிருந்தா னத்தனையிறே. (சரண்நினைப்ப) இவன் மிடுக்கற்று, (ங)"മനസാ ചിന്തയൽ ഹരിം- மநஸா சிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே திருவடிகளைநினைக்க. தான், "நெடுநாள் நோவுபடாநிற்க முகங்காட்

(க) ரா-அயோ-நக-உ. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-௬அ. (ங) விஷ்ணுதர்-௬அ.
‡ ருண்டலிதத்வயம் க்வாசித்கம்.

..ர தொழிவதே!"என்று கிலாய்க்க ப்ராப்தமிறே; அது செய்ததில்லை. [பரமாபதமாபந்ந: - பரமாபதமாபந்ந:] ஆபத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது ஸர்வேச்வரன் வந்து உதவும்படியாயிருக்கை; அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கை. [நாராயண பராயண: - நாராயண பராயண:] ப்ரஹ்மாதிகளைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகச் சரணம் புகுகையன்றிக்கே இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுகை. நெடுநாள் வ்யாபரித்த சரீரமானது மிடுக்கற்றது. (க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா!" என்கிற வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரமும் ஓவி, (உ) "வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" என்கிறபடியே - நெஞ்சாலே நினைக்கும்படியாயிற்று.

(கொடியவாய்விலங்கு) முதலை, ஆனையின் காலையன்றோ பற்றிற்று; புண்படுகிறது தம் திருவுள்ளமிறே. ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு வந்த ஆபத்துத் தனக்கு வந்ததாக நினையாதவன்று, வைஷ்ணவத்வமில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்; புத்ராதிகளுக்கு வந்த விரோதம் தனக்கு வந்ததாக நினையாதபோது தேஹாபிமாநத்துக்குக் கொத்தையாமாபோலே. (உயிர்மலங்க) தேஹமாதல், இந்த்ரியமாதலன்றிக்கே, ப்ராணனுக்கு மகப்பட மலங்க. (கொண்டசீற்றம்) (௩) "ஸசிவ்யம் ப்ரசார: - ஸசிவ்யம் ப்ரசாரநாத்மா" என்கையாலே ஆச்ரயத்தின் நிலம், (ச) "க்ரோதமாஹாரயத் - க்ரோதமாஹாரயத்" என்கிறபடியே - காலத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்.

(௫) [ததஇத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவான் - ததஇத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவாந்] சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி பேசாதிரானே; வந்தேறியான தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றி சேதநன் பின்னே போமாபோலே, இவன் கர்மமிட்ட வழக்காமாபோலே அவன் அநுக்ரஹமிட்ட வழக்காய் அதின்பின்னே போகாநிற்கும். (ஒன்றுண்டு) தரித்ரனானவன் தநிகனை அடையுமாபோலே, "சீற்றமுண்டு" என்றுய்த்து இவர் பற்றுகிறது. ஆச்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீல்யாதிகள்; விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகாரமிறே சீற்றம். (உன்னடியேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்கு மித்தனையிறே.

(க) பெரிய திரு-௫௦. (உ) சாந்தோ-௬-அ-௬. (௩) ரா-அயோ-௯-௩௦.
(ச) ரா-ஆர-உ௪-௩௪. (௫) ரா-யு-௫௯-௧௩௬.

(அணிபொழி லித்யாதி) (க) "[illegible] - த்வராயை நம:" என்கிறபடியே - மடுவின்கரை தேடிவர வேண்டாதே, நாணகப்பட்ட மடுவிலே யன்றோ வந்து சாய்ந்தருளுகிறது. அங்கு முதலையொன்று; இங்கு ஐந்து. (உ) "[illegible] - திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்கிறபடியே - காலம் அளவுபட்டிருக்கும் அங்கு; இங்கு, காலம் அநாதி. அங்கு, பொய்கை அளவுபட்டிருக்கும்; இங்கு, * ஸம்ஸா ரார்ணவம், ... (௩)

அ௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (கடியித்யாதி) விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர் ஷம் முன்னிடவேண்டா தொழிவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி); விரோதி நிரஸநம் உபாயபூதன் கார்யமாகையாலே வேண்டாவென்றபடி. இப்பாட்டில் இந்த்ரியவஸ்யதையை நிவர்த்திப் பிக்க வேணுமென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி); அர்ச்சாவதாரத்தில் பூவிடவேணுமென்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதி முதலையாகையாலே, இவ்விபூதியில் கைங் கர்யத்தைப் பண்ணு மதிகாரிக்கு ப்ரஸக்தமான விரோதி இதுவே யிறே என்று கருத்து.

பறித்த என்னாதே, "வாங்கிய" என்றதுக்கு வாஸனை (தன்னித் யாதி.)

வேழத்தை - தன்சாபம் முடியும்வண்ணம் ஓராயிரமுள்ள முதலை யென்றாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதரத்தோடே யித்யாதி). அர்த்தாந் தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி).

அத்விதியத்வர்தன்னை விவரியாநின்று கொண்டு, ஈடுபாடாகத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வதிகாரியைப் பற்றி இவ் விந்த்ரியங்கள் (௩) * முடியானேயிற்கரணங்கள்போலே உஜ்ஜீவிக்கு மென்று கருத்து. அபிமதம் பெறவேண்டினால் கையாலே பற்றவேண் டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணாந்தர மித்யாதி).

"நினைப்ப" என்று இத்தை ஆஸ்சர்யமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தான் நெடுநாளித்யாதி). எடுத்த ஸ்லோக சேஷத் துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பரமபத மித்யாதி). "மநஸா சிந்த யத்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி).

விலங்கை "கொடிய" என்று விசேஷித்ததால் பலி(த்)த்தவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முதலை யித்யாதி). (தம் திருவுள்ளம்) ஆழ்வார் திரு வுள்ள மென்றபடி.

(க) ர-ஸ்த-௨-௫௭. (௨) விஷ்ணுதர்-௬௯-அ. (௩) தி-வாய்-௩-அ.

செற்றம்வந்தேறி என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (தத இத்யாதி). “ తతో రామో మహాతేజా రావణేన కృతవ్రణః। దృష్ట్వా ప్లవగశార్దూలం కోపస్య వశమేయివాన్ - ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம்। த்ருஷ்ட்வா ப்லவகசார்த்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்” என்கிறபடியே - திருவடிக்குப் பட்ட புண்ணால் பெருமாளுக்குப்பிறந்த கோபத்துக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் (சரீரமித்யாதி). திருவடியைச் சரீரமென்றெண்ணிக் கோபிக்கக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தேறியித்யாதி). தேஹாத்மாபிமாநி யாகையால் இவன் தேஹத்தின் பின்னே போனால் அவன் போக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி).

இப்பாட்டுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி) (௩)

மூ.—நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சின வரவம்
 வெருவிவந்து நின்சரணெனச் சரணாய்
நெஞ்சிற்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்
 கடைக்கலம் கொடுத்தருள் செய்ததறிந்து
வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர் கடியர்
 கொடியசெய்வன வுள வதற்கடியேன்
அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்
 அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான	நஞ்சு	விஷத்தை
சொலாளர் கள்	சொற்களை யுடையரான	சோர்வது	உமிழாநின்றதாய்,
நமன் தமர்	யமதூதர்கள்	ஓர்	அத்விதீயமாய்
கடியர்	பயங்கரமான வேஷத்தை யுடையராய்க்கொண்டு	வெம்	அதிக்ரூரமான
கொடிய	(மரணகாலத்தில்) அதிக்ரூரமாக	சினம்	கோபத்தை யுடையதான
செய்வன	செய்கிற வ்யாபாரங்கள்	அரவம்	ஸுமுகனென்னும் பாம்பானது
உள	(பல) உண்டு;	வெருவி	(தன்னைக் கொல்ல வந்த பெரிய திருவடிக்கு) பயந்து
அடியேன்	தாஸபூதனான நான்	வந்து	உன்னிடத்தில் வந்து
அதற்கு	அந்த வ்யாபாரங்களுக்கு	நின் சரண் என	நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமென்று சொல்ல,
அஞ்சி	பயந்து,		

சரணாய்	(அதுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,	கொடுத்து	ஒப்பித்து
நெஞ்சில்கொண்டு	(அதின் சொல்லைத்) திருவுள்ளம்பற்றி,	அருள்செய்தது	க்ருபைபண்ணி ரக்ஷித்த விதத்தை
நின்	உனக்கு சேஷபூதனாய்	அறிந்து	உணர்ந்து,
அம்சிறை	அழகிய இறகுகளை யுடையனான [தில்	வந்து	என் அபராதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து
பறவைக்கு	பெரிய திருவடியிடத்	நின் அடியிணை யடைந்தேன் அணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே!. (ச)	
அடைக்கலம்	(அப்பாம்பை) ரக்ஷ்ய வஸ்துவாக		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. விஷயீகாரம் சொல்லி, விஷயீகார கார்யமான கைங்கர்யம் சொல்லி, அதுக்கு இடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும் என்கிறதாய் - இரண்டு பாட்டாலே; அதில் தேஹஸம்பந்தம் கிடக்கச்செய்தே அநுபவ விரோதியான பாபைகதேசபலமான இந்த்ரிய வஶ்யதையைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்றார் - கீழ்ப்பாட்டிலே; இதில், சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஸர்வ பாபபலமாய் அநுபவ விரோதியாய்க்கொண்டு வரும் யமவஶ்யதையைத் தவிர்க்கவேணு மென்கிறார்.

(நஞ்சித்யாதி) ஸுமுகனுக்குப் பெரிய திருவடியால் வந்த பயத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கு யமவஶ்யதையால் வந்த பயத்தை யறுத்து, அவனையிட்டே (க) "[Grantha] - பரிஹர" என்னும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். சரணம் புகுவார், தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிறே சரணம்புகுவது. அந்நிகர்ஷந்தான், ஆகிஞ்சந்ய ரூபமாயும் அபராத ரூபமாயுமிறே இருப்பது. அத்தாவது - நன்மையில்லை யென்கையும், தீமையுண்டென்கையும். அது தன்னை அநுஸந்தித்தாரிறே அடைவே (உ) "[Grantha]-நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி" (ங) "[Grantha]-நிந்திதம் கர்ம" என்று. (ச) "[Grantha] - ஜ்ஞாநக்ரியாச பஜநா" இத்யாதிகளும். ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டது - கீழ்; இதில் - அபராதத்தை முன்னிடுகிறது.

"நஞ்சு, அரவம்" என்ன வமைந்திருக்க, (நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்) என்கிற தென்னென்றால்; (ரு) "வாயவனை யல்லது

(க) வி-பு-ரு-எ-கச. (உ) ஸ்தோ-ர-உஉ. (ங) ஸ்தோ-ர-உங.
(ச) (ரு) க-திரு-கக.

வூழ்த்தாது'' என்றும், (க) ''[illegible] - ஸாஜீவ்மவா'' என்றும் - அவ னைச்சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவ வாயைக்கொண்டு, பிறருடைய நாசத் துக்கும் பரிகரமான நஞ்சையுமிழ்ந்து கொண்டாய்த்து வருகிறது; இவ்வாக்கைக்கொண்டு இவர் "சரணம்" என்றதென்கைக்காக. இதில் பலித்த தென்னென்னில்; சரணாகதிக்கு அர்ஹரல்லாதாரில்லை என் கைக்காக. (வெஞ்சினம்) அத்விதீயமான சினம். ஹ்ருதயத்திலே கிடந்தபோது பாதக (ஸாத்ய)மாகாதிறே. சினமுண்டானுலிறே உமி ழுவது. ''சீற்றமுண்டு'' என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாகை. (அரவம்) கீழ்ச்சொன்னவை பூஷணமாம்படியான ஜந்மம். (உ) ''[illegible] - ஸர்பஜாதிரியம் க்ரூரா''.

(வெருவிவந்து) சத்ருப(ஃ)ய பீ(ஃ)தனாய்க் கிடீர்வந்தது. (நின்சர ணென) நீ எனக்குப் புகலாகவேணும் என்ன. அதுதான் உக்திமாத் ரம். (சரணாய்) பெரியதிருவடிக்கு ப(ஃ)க்ஷ்யமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தையும் தவிர்த்தான். ''பண்ணின சரணாகதிதானேது'' என்று நெகிழாதே, ''மித்ரபாவமே யமையாதோ!'' என்று ரக்ஷகனாய்.

(நெஞ்சிற்கொண்டு) "இத்தனை தண்ணியனா யிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறு புகலிடமில்லை" என்று நெஞ்சிலே கொண்டு. அதி கார பூர்த்தியும் சரணாகதி பூர்த்தியுமன்றே பல (ஃல) ப்ரதமாவது; சரண்யனுடைய நினைவேயிறே. இங்ஙனல்லாதவன்று, ஸ்ரீ பரதாழ் வான் ப்ரபத்தியும் பலிக்க வேணுமே.

(நின்னித்யாதி) பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனையிட்டு ரக்ஷிப்பித்தாய். ஈஸ்வர ஹ்ருதயத்துக் கொரு ப்ரிய மிறே யிது. (ங) ''[illegible] - ரக்ஷமாமி'' (ச) ''[illegible] - நத்யஜே யம்'' என்கிற இவ்விரண்டும் சேரவிடவேணுமே இவனுக்கு. சரணாக தனைக் கைவிடவொண்ணாது; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபராதம் பொ றுக்கவொண்ணாது; தன்னை ப(ஃ)க்ஷிக்கவந்த திருவடியை எதிரிடுவ தும் செய்யாதே, வேறோரிடத்தில் போவதும் செய்யாதே, தன்னைச் சரணம்புக்க ஸுமுகன் பண்ணிற்றேதேனு மபராதமுண்டோ?*ரக்ஷ மாமி யாவதென்னென்னில்; ஈஸ்வர ஹ்ருதயமென்றொன்றுண்டு என் றாராய்ந்து பார்த்தால், ஜகத்தையடைய ஆஸ்ரிதார்த்த மென்றாய்த்தி

(க) (உ) (ங) வராஹபுரா.
(ச) ரா-யு-கஅ-ங.

ருப்பது; அப்படியிருக்க, பெரியதிருவடிக்குத் தான் ஙியதாஹாரனு யிருக்கச்செய்தே "அது தலைக்கட்டாதே போருவதே!" என்று திரு வுள்ளம் சிவீலென்றிருக்குமிறே. வாலி, "நீரென்னைக் கொன்றதென்" என்ன; "ப்ராத்ருபார்யாபஹாரம் பண்ணிணுய்" என்று அவனுக்குக் குற்றமாகச் சொன்னவர்தாமே, அக்குற்றம் மஹாராஜர் பக்கலுண்டா யிருக்க, "அது சொன்னுருண்டாகில் கண்டவிடமெங்கும் கழுமலை யாக்குவேன்" என்றாரிறே.

"நக்ஷமாமி" "நத்யஜேயம்" என்கிற இரண்டும் சேருகிறபடி யென்னென்றால்; நம்மைச் சரணம்புகுந்த இவன் நம்கிழே கிடக்கிரு னென்றிருக்கை யன்றிக்கே, பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடு த்து அவனை யிட்டிறே ரக்ஷித்தது. தானேயிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தா லும் அவன் துணுக்குத் துணுக்கென்கை போகாதிறே; "தானே ரக்ஷிக்கவல்லனுயிருக்க நம் கையிலே காட்டித்தருவதே!" என்று, இவ னைக் கைக்கொண்டபோதே அவன் பசியும் தீர்ந்தது. இனி இருவர்க் கும் அந்யோந்யம் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவ (ஸ்ர்வ)மிறே யுள்ளது; பாத்ய (ஞ்வ)பாதக (ஞ்க) ஸம்பந்தம் போய்த்தே. முன்பு ஸஹஜ சாத்ரவ முண்டேயாகிலும், பகவதாஸ்ரயணம் பண்ணிணுல் ஒரு நீராய்விடு மித்தனையிறே.

(மின்னஞ்சிறைப் பறவை) தன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தால் ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறது சேஷியினுடைய நினைவே நடக்கவேண்டுகை யாலே யிறே. சேஷபூத ரிருவர்க்கும் வந்த விரோதத்துக்கு சேஷி யுடைய முகமிறே வாடுவது. (க) "ராமமேவானுபஶ்யந்தௌ நாப்யஹிம்ஸதாம் பரஸ்பரம் - ராமமேவாநுபஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸங் பரஸ்பரம்" என் னக்கடவதிறே. (அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்த தறிந்து) உணர் ந்து நோக்கும்படி பண்ணி. (அருள்) (உ) "அவன் செய்யும் சேமம்" என்கிறபடியே ஒருநாளும் பிரியாதபடியாய்த்துச் செய்துகொடுத்தது.

அவன் சத்ருபி(ஷ்)தனுய்வந்து சரணம்புக, அவனை நோக்கினேம்; நீரார்க்கு பயப்பட்டு நம்மைச்சரணம் புகுகிறீரென்ன (வெஞ்சொலா ளர்கள்) அவர்கள்செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம்; அவர்கள் பாசு ரம் கிடீர் பொறுக்கவரிது. (நமன்றமர்) நாலுமூன்று சாஸநம் மறுக் கும்படி அவனுக் கந்தரங்கரானவர்கள். (கடியர்) வேஷம் பொறுக்கப்

(க) ரா-யு-கஙக-கௌஉ. (உ) தி-வாய்-எ-ரு-கஎ.

போகாது. (கொடிய செய்வனவுள) ஆஶ்ரயாநுரூபமாக வன்றிக்கே, பாபாநுரூபமாக நலியாநிற்பர்கள். (உள) பாபத்துக் கவதியுண்டாகி லிறே இவர்கள் செய்லுக்கவதியுண்டாவது.

(அதற்கு) யமபடருடைய கொடுந்தொழில்களுக்கு. (அடியே னஞ்சிவந்து)சேஷபூதனைக்கும் யமாதிகளுக் கஞ்சுகைக்கு மென்ன சேர்த்தியுண்டு. (க) "[illegible] - பயம் பயாநாம்" இத்யாதி. (நின்னடியிணை யடைந்தேன்) யமன்றனஞ்சி (உ) "[illegible]-பரிஹர" என்னும்படியான உன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) அநுபவ விரோதிகளைப்போக்கி ஆஶ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நஞ்சித்யாதி)பகவத்விஷயீகார பல(ஃல)மான கைங்கர்யந் தானிரண்டு-இவ்விபூதியில் கைங்கர்யம், அவ்விபூதியில் கைங்கர்யம்; அதில், இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவரான இந்த்ரிய வஶ்யதையைச் சொல்லுகிற மூன்றும்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிகாஸங்கதி காட்டினார்-கீழ்ப்பாட்டால்; அவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரச்சொன்ன நாலாம்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிகாஸங்கதி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி). (தேஹஸம்பந்தத்தை) என்றது - தேஹஸம்பந்த மூலமான பாபத்தை யென்றபடி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்யம் (ஸமுகனுக்கித்யாதி). இப்போது, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணம் ஸமுகனுடைய விபூதி விரோதித்வம் தோற்றுகைக்காக வென்று கருத்து. அன்றிக்கே, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணத்தாலே பலித்த ஸ்வீகாரநு ஸந்தாநம் செய்தருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மூன்றுபாட்டிலும் விஷயீகாரமும் கைங்கர்யமும் விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தித்திருக்கவும், இரங்காமைக்கடி, தம்முடைய அபராதமாக வேணுமென்றெண்ணி, மீளவு மருளை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத்யந்தரம் சொல்லுகிறார் (சரணமித்யாதி); இங்ஙன் ஸங்கத்யந்தர மென்றுவிடில், "விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டுவதில்லை" என்று கீழ்ப்பாட்டி லவதாரிகையிற் சொன்னது சேராதிறே. (இத்யாதிகளும்) என்றது - ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஶ்லோகங்களு மென்றபடி; உண்டிறே என்று சேஷம். மீளவும் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆகிஞ்சந்யத்தை யித்யாதி).

(க) வி-பு-க-கஎ-௬௩. (உ) வி-பு-௩-எ-௧௪.

"சோர்வது" என்றதினர்த்தம் (உமிழ்ந்துகொண்டு) என்றது. முன்னின ஸங்கதிக்குச் சேர "நஞ்சு" இத்யாதிக்கு ப்ரஸ்நபூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி); தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிடுகைக்கென்று கருத்து. "வெஞ்சினம்" என்று இத்தைச் சொல்லுவானென், "நஞ்சசோர்வது" என்றபோதே ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ருதயத்திலே யித்யாதி). "வெம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (சீற்ற மித்யாதி); ரக்ஷணோபயோகியன்றிக்கே க்ரூரமென்று கருத்து.

"சரணென நெஞ்சிற்கொண்டு" இத்யாதி அமைந்திருக்க, "சரணாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி).

வெருவி வந்ததும் சரணென்றதுமானவற்றை நெஞ்சிற்கொண்டென்ன வொண்ணாதோ, "நஞ்சு" இத்யாதியால் பலித்த நிகர்ஷத்தை "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரிய திருவடிகையில் காட்டிக்கொடுப்பானென்னென்ன (ஸர்வ ரேத்யாதி). அவனைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பிக்கை ப்ரியமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ஷமாமி யித்யாதி). அநாஸ்ரிதனை ஸுமுகன் செய்ததை அபராதமாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியுடைய கார்யத்தை அநபராதமாக நினைத்தும் ரக்ஷிக்கையாலே ஆஸ்ரிதர் குற்றம்பாரானென்கை பலிக்கையால், அதுக்கொரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வாலி இத்யாதி). (கழுமலே) என்றது - வெட்டிப்பொகட்ட விடத்தில் தின்ன வந்து மலைமலையாகக் கழுக்களிருக்கும்படி யென்கை.

தான் ரக்ஷியாமையாலே *க்ஷமாமிக்கும் சேரும்; அவனைக் கொண்டாகிலும் ரக்ஷிக்கையாலே *ஸத்யஜேயத்துக்கும் சேருமென்றபடி. அவன் நினைவைப்பின் சென்று ரக்ஷியாவிட்டால் விரோத மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானேறிட்டித்யாதி). திருவடி ரக்ஷித்ததுக்கடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மாக மா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்
மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்
தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்
துற்றிலாமையிலத்த விங்கொழிந்து
போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே
போதுவாயென்ற பொன்னருளெனக்கும்
ஆகவேண்டுமென் றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத் தம்மானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பரந்த	மயிலன்னவர்	மயிலோடொத்த மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள் கலவியிலுண்டான
கம்	பரமாகாசத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	இன்பம்	ஸுகத்தை
மா	விசாலமான	துற்று இலாமையில்	அநுபவியாமையால்,
நிலம்	பூமியோடு கூடின அண்டாந்தர்வர்த்திகளும்	இங்கு ஒழிந்து	(சிலகாலம்) இங்கேயிருந்து
முழுதும்	எல்லாரும்	போகம்	ஸ்த்ரீஸம்போக ஸுகத்தை
வந்து	திரண்டுவந்து	எய்தி	அநுபவித்து,
இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயியாநின்ற	பின்னும்	அதுக்குமேலே
மலர்	புஷ்பம்போன்ற	நம்மிடைக்கே	நம்மருகே
அடி	(உன்) திருவடிகளை	போதுவாய்	வரக்கடவாய்
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த	என்ற	என்றருளிச்செய்த
மா	மஹத்வமுடைய	பொன்	ஶ்லாக்யமான (ஆஶ்ரித ஶ்ருதயாநுஸாரியான)
மறையாளன்	கோவிந்தஸ்வாமி யென்னும் ப்ராஹ்மணனைக் குறித்து,	அருள்	க்ருபையானது
அத்த	அப்பா! (தபஸ்ஸுபண்ணும்காலத்தில்)	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
நீ	நீ,	ஆகவேண்டுமென்று	உண்டாகவேணுமென்று
தோகை	தோகையை யுடைய		
மா	சிறந்த		

அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!(ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்திலுடைய உபயாகாரமான விரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும் என்றது- கீழ்; இதில், கோவிந்தஸ்வாமியுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே என்னுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார். கீழ்நின்ற நிலைக்கு இவர்க்குக் கருத்தாவது - இந்த்ரிய வஶ்யதைக்கும் யமவஶ்யதைக்கு மடியான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்கை. (க) "மரணமானால்" என்கிறபடியே தன்னடையே சரீரவிஶ்லேஷம் ஸித்திக்குமாகில் அபேக்ஷிக்கிறதென்னென்னில்; க்ரமப்ராப்தி பற்றாத த்வராதிரேகத்தாலே.

(மாக மித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு ப்ராஹ்மணன், இதிஹாஸபுராண ஶ்ரவணத்தாலே, க்ருஷ்ணனுடைய பால்ய

(க) தி-வாய்-க-கO-தி.

சேஷ்டிதங்களையும் ராஸக்ரீடாதிகளையும் ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய், "முன்பு (க) 'காணவாராய்' என்றெண்ணியிருப்பார்க்கு (உ) 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம் - பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கு மவ்வாசையுண்டானால் ஸித்தியாமையில்லை, ததர்த்த(மர்த்த)மாக அர்த்திப்போம்" என்று சரீரத்தை ஒறுத்து தபஸ்ஸுபண்ண; இவன் நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் படிகளை யடைய ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்டி அநுபவிப்பித்து, "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று கேட்டருள; "கூடப்போந்து இப்படி தேவரை அநுபவிக்குமித்தனை" என்ன; நீ தபஸ்ஸுபண்ணுகிறபோது விஷயவிதூரனாய் அந்நபாநாதிகளையும் கழித்து உடம்பையும் நாரும் நரம்புமாக்கிக் கொடுபோந்தாய், இங்கே இருந்து செகிழ்ந்த போகங்களையும் கழித்துவா" என்று அவன்கருத்தறிந் தருளிச்செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார்.

இவ்வர்த்தம் சாப்தமன்றிக்கே யிருக்க இவருக்கிது கருத்தாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரகரண பலத்தாலும், அர்த்தக்ரமத்தாலும். (ங) "நாசமானபாசம்" என்றும், (ச) "போந்தேன்" என்றும் சொல்லுகிற இவர்க்கு இது கருத்தாக வேணுமிறே.

(மாகமித்யாதி) உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படியான திருவடிகளைக் கண்டு. இவ்வாஸ்ரயணம், தர்மிப்ரயுக்தமல்ல, க்ருஷ்ணாவதார ப்ரயுக்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிகளாஸ்ரயிக்கும்படி யென்னென்றால்; (ரு) "ஆச்சாத்யாநுயயௌ சேஷ: பணைராநக துந்துபிம் - ஆச்சாத்யாநுயயௌ சேஷ: பணைராநக துந்துபிம்" என்றும், (சா) "வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானை" என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. திவ்யாயுதங்களும்கூட கர்ப்ப(கர்ப்ப)வாஸம் பண்ணியிறே பிறந்தது. (மாநிலம்) இடையரோடு, அவர்கள்தான் வஸிஷ்ட்டாதிக ளென்னும்படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பீஷ்மாதிகளோடு வாசியற ஆஸ்ரயித்ததிறே.

(முழுதும்) உபரிதந லோகங்களிலுள்ளாரும். மத்யராத்ரத்திலே பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவளவிலே, இந்த்ரன் திரு

(க) தி-வாய்-அ-ரு-உ. (உ) கீதை-ச-அ. (ங) க-ங-அ.
(ச) சு-ங-ச. (ரு) வி-பு-ரு-ங-கள. (சா) நா-தி-க-ங.

வாசலிலே வந்தநிற்க, புறப்பட்ட தாஸிகளுக்கு "நான் வந்தேனை என்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்" என்று உள்ளேபுகுந்த இந்த்ரன், "நரகன் என்னுடைய சதுர்த்தந்தியையும் தரவேணுமென்று நெருக்காநின்றான்" என்ன, "கையைத்தா" என்று எழுந்திருந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலே ஏறி எழுந்தருளி நரகவதம் பண்ணினானென்று நின்றதிறே. (க) "பாதேந கமலாபேந" இத்யாதிகளாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளும் சொல்லாநின்றதிறே. (உ) "ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம்" என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிறே.

(மலரடி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். பசுக்களின்பின்னே போவது, தேர்த்தட்டிலே நிற்பது, தூது நடப்பதாகிற வளவிலே கிடீர்! ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயனாய்த்து. (கண்ட) எல்லாருமொக்க இருந்தவிடத்தே சென்று ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும்படியான திருவடிகளை யாய்த்துத் தானேவர இவன் கண்டது. (மாமறையாளன்) சாஸ்த்ரத்தாலே யாதல் உபதேசத்தாலே யாதலன்றிக்கே, கண்ணாலே காணப்பெற்ற வைதிகாக்ரேஸரன்.

(தோகையித்யாதி) கண்டவளவிலே "கூடப் போருமித்தனை" என்ன; "அது பின்னைசெய்கிறாய்" என்ன; "அதுக்கடியென்" என்ன; "இழந்த போகங்களை புஜிக்க வேணுங்காண்" என்ன; "அதுதான் வேண்டுகிறதென்" என்ன; "நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது இதர விஷயங்களிலே ஸங்கம் கிடக்கச்செய்தே அவற்றைச் செறுத்து புஜியாதே போந்தாய்காண்" என்றான். மோக்ஷ ப்ரதனான ஸர்வேஸ்வரன்தன்னை யொழியச்செல்லாமையை யுடையராய், கூடப்போவோமென்பாரளவில் "போதரே" என்னு மித்தனை போக்கி, விட்டுப் போவா னொருத்தனல்லன். அவன்பக்கலிலே அதி ப்ரவணனாயிருக்குமவன், அவனை யொழிய விஷய ப்ரவணமாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை இசையான். ஆனால் இவனை "இரு" என்கைக்கும், இவன் இருப்பை இசைகைக்கு மொரு கருத்துண்டாகவேணும், அதாவதென்னென்னில்; ஈஸ்வரன் நினைத்தால் விஷயப்ரவணரையும் இவ்வாஸனை யறுத்துக்கொடுபோக சக்தனென்னு மிடமும், எத்தனையே

(க) (உ) ஸ்வே.தஉ-கக-கரு.

னும் பகவத்ப்ரவணரையும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொடு போய் விநாசத்தை பலி(ஃபி)ப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானிறே எதிரம்பு கோத்தான். இதுக்கு நேரே உதாஹரணம்-ஸ்ரீ மாலாகாரரளவிலே செய்ததிறே;- மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே புக்கு, பூத்தொடுக்கிறவனை "அய்யே! நீ எங்களுக்குப் பூவிடவல்லையே!" என்ன; அவனும் இவ்வடிவு கண்டபோதே "கம்ஸன் வெட்டிவைத்தானுகில் வெட்டிவைக்கிறான், இம்மாலைகளை இங்கே சாத்துவோம்" என்று சாத்த; ப்ரீதனாய், "இவனை (க) *கூட்டு நன்மாலைப்படியே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்ப் பூவிடுவித்துக்கொள்வோமோ? இங்கே வைப்போமோ?" என்று விமர்சித்து, "கம்ஸனை மதியாதே நம்மை ஆதரித்த இவனை ஐஹிகபோகங்களை புஜிப்பித்துப் பின்னை அவ்வருகே கொடுபோகிறோம்" என்று வைத்தானிறே.

(உ) [భుక్త్వాచ విపులాన్ భోగాన్- புக்த்வாச விபுலாந் போகாந்]கம்ஸனிட்ட சோற்றளவன்று காண் நான் தருவது. [త్వమన్తే - த்வமந்தே] இவன் கொடுக்கிற போகங்கள் தான் அளவுபட்டவையல்லாமையாலும், போக்தாவானவன் ஓரளவிலே மீளுமவனல்லாமையாலும், இதுக்கொரு முடிவில்லையிறே; (ங) "న జాతు కామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి । హవిషా కృష్ణవర్త్మేవ భూయ ఏవాఽభివర్ధతే- நஜாதுகாமஃ காமாநாமுபபோகேந சாம்யதி। ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே" (ச) యత్పృథివ్యాం వ్రీహియవం హిరణ్యం పశవస్స్త్రియః । ఏకస్యాఽపి న పర్యాప్త మితి మత్వా శమం వ్రజేత్ -யத் ப்ருதிவ்யாம் வ்ரீஹி யவம் ஹிரண்யம் பசவஸ்ஸ்த்ரியஃ। ஏகஸ்யாபி நபர்யாப்த மிதிமத்வா ஶமம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே - இவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தால் பிரியலாம்படியன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இங்ஙனே இருக்கச்செய்தேயும், பகவத் ப்ரவணனாயிருக்கு மவனுக்கு நினைத்தபோது கால்வாங்கலாயிருக்கும். ஸௌபரி, மத்ஸ்யதர்சநத்திலே ஐம்பது வடிவுகொடு புஜித்து, தானே ஓரளவிலே அருவருத்து மீண்டானிறே. கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் இரண்டுங்கூட நடக்கிறதிறே. கர்மவாஸநை, விஷயங்களிலே மூட்டும்; ஜ்ஞாநம் அருவருத்து மீளப்ப

(க) தி-வி-உக. (உ) வி-பு-இ-கக-உ௪. (ங) பாரதம்-ஆதிப-எக-கஉ. (ச) பாரதம்-ஆதிப-எக-கங.

ன்னும். ஔபாதிக கர்மத்தை ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநம் மேலிடுமிறே. [“மத்ப்ரஸாதாத் ஸ்மரணம் ப்ராப்ய - மத்ப்ரஸாதத: மபாது ஸ்மரணம் ப்ராப்ய”] உபாஸகனுக்கு நம்ப்ரஸாதத்தாலே அந்திம ஸ்ம்ருதி யுண்டாமாபோலே, நீயும் நம்முடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெற்றென்னுதல்; நீ நினைக்கமாட்டாத குறைதீர நாமே நினைக்கக்கட வோம். ஸ்வீகாராத்யவஸாய மிறே அத்தலைக்கு வேண்டுவது

(தோகைமாமயிலன்னவ ரின்பம்)தோகையை யுடைத்தான ஸுந்தரமான மயில்போலே இருக்கிற ஸ்த்ரீகள். இத்தால் - தூரஸ்த்தரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியான மயிர்முடியையும் நடையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி அநுபவித்தால் அது தன்னிலொன்றும் காணவொண்ணாதே ஸ்நாநோபகரணங்களைக் கொண்டு மீளும்படியிறே இருப்பது. (அன்னவரின்பம்) ஆராய்ந்தால் அநுபாவ்ய மொன்று மில்லை. “தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்” என்று ஒன்றாக ஆக்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறார். (க) “தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்” என்றவர் வார்த்தையிறே; முரிக்குக் கிழங்கென்னிலும் இவர்நாவீறுதான் இங்ஙனல்லதிராமையாலே யாதல். (துற்றிலாமையில்) கலவிரஸத்தை யநுபவியாமையால்.

(அத்த) தான் நியமித்தபடியே அவன் செய்கைக்காக, அப்பனே! என்று அநுரயித்துச் சொல்லுகிறார். (இங்கொழிந்து) இந்நிலத்திலே சிலநாளிருந்து. (போகம் நீயெய்தி) இழந்த போகங்களையடைய புஜித்து. (நீயெய்தி) நினைத்தபோது ‡கால்வாங்கவல்ல அளவுடைய நீயல்லையோ இதிலதிகரிக்கிறாய். நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிற நாளில் விட்டவிஷயங்கள் இப்போது உனக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகவற்றோ? (பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்) நினைத்தபோது மீட்கவல்ல தன் வைலக்ஷண்யம் தோற்றச் சொல்லுகிறார். நேரே வகுத்த விஷயமான நம்பக்கலிலே வரக்கடவை. (என்ற பொன்னருள்) ஸ்ப்ருஹணீயமானவருள். (எனக்கு மாகவேண்டுமென்றடியிணையடைந்தேன்) அவன் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே, என் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணும்.

(க) க-கூ-க. ‡ (பா) மீட்கவல்ல.

(அணிபொழிலித்யாதி) ஆஶ்ரிதாநுரூபமாக அபேக்ஷிதங்களை ஆராய்ந்து செய்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ஐஶ்வர்யம் வேணுமென்பார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கவும்; தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுப்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவும், தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவு மன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமியை த்ருஷ்டபோகங்களிலே மூட்டிப் பின்பு மோக்ஷம் கொடுத்தாப்போலே தம்மை த்ருஷ்ட போகங்களிலே மூட்டச்சொல்லுகிறாரோ வென்ன; அன்றென்கிறார் (கீழ்நின்ற வித்யாதி).

ஸங்கதி யருளிச்செய்தாராய், கோவிந்தஸ்வாமி வ்ருத்தாந்தத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கோவிந்தேத்யாதி); திருமலையிலே வர்த்திக்கிற கோவிந்தஸ்வாமி, மோக்ஷார்த்தமாகவு மன்றிக்கே, விஷயங்களிலே அருசிபிறந்து மன்றிக்கே, கேவலம் "க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்" என்று தபஸ்ஸு பண்ணுகையாலே, விஷயங்களிலே ருசி கிடந்ததாய், அத்தையறிந்து "அநுபவித்துவா" என்று வைத்தானென்று கருத்து.

சாப்தமானவர்த்தம் த்ருஷ்டாந்த பல(ஃபல)த்தாலே த்ருஷ்டபலா(ஃபலா)பேக்ஷயா யிருக்க, அதுக்கு ப்ரதிகோடியாக, தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத்தரவேணுமென்கை கருத்தாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தமித்யாதி). (ப்ரகரணபலம்) என்றது-விரோதிநிவ்ருத்தி சொல்லுகிற ப்ரகரணபல மென்றபடி. (அர்த்தக்ரமம்) என்றது - பாபபல(ஃபல)மான இந்த்ரிய வஶ்யதையும் யமவஶ்யதையும் நிவ்ருத்தமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த வநந்தரம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான தேஹஸம்பந்த நிவ்ருத்தியே சொல்லத்தக்கதென்கிற அர்த்தக்ரமம் என்றபடி.

(தர்மிப்ரயுக்தமல்ல) என்றது-(க) *மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணனை திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியல்ல வென்றபடி. (ஆநகதுந்துபிம்) வஸுதேவனை.

(சதுர்த்தந்தியையும்) என்ற சகாரம்-அதிதி (குண்டலங்களையும் வருணசத்ர(ஃச்ச)த்தையும் கொண்டுபோனான் என்னுமத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

கண்ணனைக்கண்ட என்ன வமைந்திருக்க, அடிகளைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களி னித்யாதி). "வந்து" என்ற

(க) தி-வாய்-க-அ-ங.

பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எல்லாரு மித்யாதி). "மா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி).

உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்டவித்யாதி). மலரடியைக் கண்டவனை இருக்கச்சொல்லக்கூடுமோ, இவன்றானிருப்பனே என்னும் சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கிறார் (மோக்ஷேத்யாதி, வெளியிட்டது இத்யந்தம்). அப்ரதிஹத ஸ்வதந்த்ரனானவன் நசையறுத்துக் கொண்டுபோக வல்லனாகிலும், தேஹ ஸம்பந்தத்தால் இவனுக்குப் பிறந்த நசையைப் பின்சென்று நாலுநாளிருந்து வரட்டும் என்று வைத்தானென்று கருத்து.

பகவத்ப்ரவணரை தேஹம் தன்வழியே இழுத்தவிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாதுக்களுக் கித்யாதி). தேஹஸம்பந்தம் பகவத் ப்ரவணரையும் தன்வழி இழுத்துக்கொண்டதுக்கு உதாஹரணங்காட்டி, விஷய ப்ரவணனையும் தன்னைக்காட்டி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துக்கொண்டு போக சக்தனென்னு மதுக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). ஸ்ரீமாலாகாரரை விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுக்கு உதாஹரணமானால், த்ருஷ்டபோகங்களைக் கொடுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாலாகார ரித்யாதி). இவ்விரண்டையும் அபேக்ஷியாமலிருந்தாலும் ஔதார்யத்தா லிரண்டையும் கொடுத்தானென்று கருத்து.

ஐஹிகபோகத்தை புஜிப்பித்தான் என்கிறதுக்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார் (புக்த்வேத்யாதி). "விபுலாந் - விபுலாந்" என்று வைத்தும் "புக்த்வா" என்று காலநியமமும் பண்ணியிருக்க, "அந்தே" என்கிறதுக்குக் கருத்து - ஆசாந்தே (ஆசாந்தே) என்றாக்கி, அதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). ஆசைக்கு முடிவில்லையோ, இப்படி சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கஜாதுகாம இத்யாதி). இப்படி ஆசைக்கு முடிவில்லாவிட்டால், இனி "அந்தே" என்கைக்கு முடிவதா னெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யதித்யாதி). ப்ரமாணத்வயத்துக்கும் அடைவே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய வித்யாதி). (கால்வாங்கலாயிருக்கும்) என்றது - பகவத்வைலக்ஷண்யத்தாலும் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டதையாலும் கால்வாங்கலாமென்கை. கால்வாங்கின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி). ஜ்ஞாநாதிகனான ஸௌபரி, விஷயங்களிலே விழுகைக்கும் மீளுகைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி). இரண்டும் ஹேதுவாகை ஒத்திருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கு நியாமகமேதென்ன (ஔபாதிகேத்யாதி). "த்வமர்த்தே" என்றதின் சேஷத்தை யெடுத்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மத்ப்ரஸாதத இத்யாதி).

(கடவேர்ம்) என்றவநந்தரம், என்னுதல் என்று சேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரேத்யாதி).

ஆகர்ஷகத்வ மொழிய வேறு பசையில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). விரக்தரானவர் இப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தோகையித்யாதி). (ஆக்ஷேபித்து) நிந்தித்து. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தாயே யித்யாதி). அன்றிக்கே கவிலக்ஷணத்தாலும் வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (முரிக்கித்யாதி). (முரி)-கரை. (அதுக்குக் கிழக்கு) கிழக்குப்பட்ட ஜலம். (என்னிலும்) நிஷ்ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லிலும்.

விஷயங்கள் ப்ரதிபந்தகமாகாதோ என்று அவனுக்குக் கருத்தாக, "நம் "என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தவித்யாதி).(ரு)

மூ.— மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற
 மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றன்
தன்னையஞ்சி நின்சரணெனச் சரணாய்
 தகவில் காலனை யுக முனிந்தொழியாப்
பின்னையென்றும் நின் திருவடிப்பிரியா
 வண்ணமெண்ணிய பேரருளெனக்கும்
அன்னதாகுமென் றடியிணையடைந்தேன்
 அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	நித்யமாய் [ன	வெம்	அதிக்ரூரனான
நால்	நாலுவகைப்பட்டதா	கூற்றன் தன்னை	யமனை(க்கண்டு)
மறை	வேதங்களை யோதுமவனாய்	அஞ்சி	பயந்து,
மா	ச்லாக்யமான(அநந்யப்ரயோஜநமான)	நின் சரண் என	நீயே (எனக்கு) அபயமென்றுசொல்ல
முனி	த்யாநயோகத்தையுடையனானருஷியானவன்,	சரணாய்	(அவனுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,
பெற்ற	தான்பெற்ற	தகவு இல்	தயையில்லாத
மைந்தனை	மார்க்கண்டேயனென்னும் பிள்ளையை	காலனை	யமனை
மதியாத	(பாகவத புத்ரனென்று) கணிசியாதவனாய் (வந்து கிட்டின)	உக	(அவன்) மங்கும்படி
		முனிந்து	கோபித்து, [தே,
		ஒழியா	அவ்வளவிலே விடா
		பின்னை	அதுக்குமேலே
		என்றும்	எக்காலும்.

நின் திருவடி	உன் திருவடிகளை	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
பிரியாவண்ணம்	விஸ்லேஷியாம லிருக்கும்படி	அன்னதாகும்	அப்படி யுண்டாகவேணும்
எண்ணிய	ஸங்கல்பித்த	என்று	என்று நினைத்து
பேர் அருள்	(உன்னுடைய) பெரிய க்ருபையானது		

அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! கூ

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. கோவிந்தஸ்வாமி கருத்தறிந்து அவனுடைய கார்யம்செய்தாப்போலே என்கருத்தறிந்து என்னுடைய அபிமதம் செய்யவேணுமென்கிறார்-கீழ்; மார்க்கண்டேயன் ம்ருத்யுபயபீத ([illegible])னாய் சரணம்புக, அவனுக்கு ம்ருத்யுவைநிரஸித்து அந்த பய ([illegible])நிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்த வளவன்றிக்கே, ஒருகாலமும் உன்திருவடிகளைப் பிரியாதபடியானபேற்றை அவனுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, என் ஸம்ஸாரபயத்தைப் பரிஹரித்து உன் திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியானபேற்றைப் பண்ணித்தந்து, அநு நாணர்த்திக்க இரப்புக்குக்காரியம் செய்ததாய் காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமாபோலே பண்ணப்பெறவொண்ணாது, என் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றுகிறது - நீ தரப் பெறுமது, அது வேணுமென்கிறார்.

(மன்னித்யாதி) "மூனிபெற்ற" என்னவமையும், "மன்னு நான்மறைமாமுனி" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; இப்படிப்பட்ட ஆபிஜாத்யத்தை மதியாதே கிடீர்! வந்து கிட்டிற்றென்கை. நித்யமாய் நாலுவகைப்பட்ட வேதாத்யயநபரனாய்; அதில் சொல்லுகிறபடியே பகவதுபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். அவைதிகமாக உக்த்யுபபத்திகளாலே உபாஸிப்பாருமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, (க) "[illegible]-வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யः" என்கிற வஸ்து உபாஸ்யமென்றறிந்து, உபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். மஹத்த்வதயாவது - ப்ரயோஜநாந்தரவிதுர ([illegible])மாக (உ) "[illegible] - வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" என்கிறபடியே - "எல்லாமவனே" என்று உபாஸிக்கை.

நான்மறையிலே மன்னிப்போருகிறவன். உபாஸகனுக்கு அத்யயநம், (ங) "[illegible] - ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞாஶ்ச" என்கிறபடியே உருவ அநுவர்த்திக்குமிறே. (ச) "[illegible]

(க) கீதை-கரு-கரு. (உ) கீதை-எ-கக. (ங) கீதை-ச-உஅ. (ச)

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌾𑌮𑌨𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌯𑍋𑌗 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇- ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமாமநேத் । ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே" என்கிறபடியே - வேதவிஹிதமானபடியே யோகாரூடனாகக் கடவனாய், "யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவஸ்து கர்மாநுரூபமாக அந்யதாவாகத்தோற்றுகிறதோ, அன்றிக்கே யதாவாகவோ!" என்று அறிகைக்காகப் பின்னையும் அத்யயநபரனாகை. ஆசார்யன் சிஷ்யனைப்பார்த்து (க) "𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - யதோவா இமாநி பூதாநி" இத்யாதிகளை உபதேசித்து, "இதில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸ்யவஸ்து ப்ரகாசிக்குந்தனையும்போய் தபஸ்ஸுபண்ணு" என்ன; அவனும் தபஸ்ஸு பண்ண; (உ) "𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்" என்கிறபடியே - "அந்நமோ ப்ரஹ்மம்" என்ன; "அதுவும் போதாது, இன்னமும் தபஸ்ஸுபண்ணு" என்ன; *ஆநந்தமயனளவும் தபஸ்ஸுபண்ணிவர, "அதுகாண் ப்ரஹ்மம்" என்று விட்டானிறே. (முனிபெற்ற) ஜ்ஞாநவிபாகதசையிலே பிறந்தவன்.

(மதியாத) பகவத்ஸம்பந்த முடையராயிருக்குமவர்கள்பங்க்தியிலுமகப்பட (ங) "𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰 - பரிஹர" என்னவேண்டியிருக்க, வைஷ்ணவஸம்பந்த முடையார்பக்கல் கிட்டவொண்ணாதிறே; அப்படியிருக்க, மதியாதே வந்துகிட்டினான். (ச) [𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌽𑌵𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇- நாஸ்யாऽவரபுருஷா: க்ஷீயந்தே] பாகவதனுக்கு வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலுமாக ஸந்தாநத்வயமுண்டாய்ப் போரக்கடவதிறே; இரண்டு திறத்தார்க்கும் க்ஷயமில்லை யென்கிறது. அணுவாய் நித்யமான ஆத்மாவுக்கு க்ஷயமாகிறது - ஜ்ஞாநஸங்கோசம்; அதுவாராது. இதினுடைய உபப்ரும்ஹணமிறே (ரு) "𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌤𑍇-குலம் தாரயதே". இத்தை அநுவர்த்திக்குமவர்களும் (சு) "எமரேழேழுபிறப்பும்" என்றாரின்றார்களிறே.

(வெங்கூற்றம்) இவனுடைய உத்கர்ஷம் பாராதே தங்களையே பார்த்து, க்ரௌர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்தது. (வெங்கூற்றந்தன்னை யஞ்சி நின்சரணென்ன) ம்ருத்யு பய பீத (𑌭𑍀𑌤)னாய்க்கொண்டு "நீயே எனக்குப் புகலாகவேணும்" என்று. (நின்சரணென்ன)

(க) தை-ப்ரு-க. (உ) தை-ப்ரு-உ. (ங) வி-பு-ங-எ-கச.
(ச) சாந்தோ-ச-கங-உ. (ரு) (சு) தி-வாய்-உ-எ-க.

(க) "ममास्ति चक्र प्रतिहत वीर्यबलस्य - மமாஸ்தி சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபலஸ்ய" என்று யமாதிகளஞ்சும்படியான பரிகரத்தையுடைய நீ புகலாக வேணும். [वसति मनसि यस्य सोऽव्ययात्मा - வஸதி மநஸியஸ்ய ஸோவ்யயாத்மா] இவன் வைமுக்க்யம்பண்ணிப் போருமன்றும் விடமாட்டாதே நித்யாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு போருமவன். [पुरुषस्य - புருஷஸ்ய] அவனே உபாயமென்றிருக்கை. [न तस्य दृष्टिपातेऽपि तव गतिः - நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே தவகதிः] அப்படியிருக்குமவனுடைய கண்வட்டத்திலும் நீ ஸஞ்சரியாதேகொள். (உ) "व्रज परिहृत्य यथाग्निं माज्यसिक्तम् - வ்ராஜ பரிஹ்ருத்ய யதாக்நி மாஜ்யஸிக்தம்" என்னும்படியே அழலுடையாரையிறே யிருப்பது. [अतथ मास्ति चक्र प्रतिहत वीर्यबलस्य - அத(த)வா மமாஸ்திசக்ர ப்ரதிஹத வீர்யப(ப)லஸ்ய] அவனுடைய பெருமையைப்பார்த்தால் ‡எனக்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயன்றோ இருப்பது. அதுக்கடி, (ங) "अव्याहतानि कृष्णस्य चक्रादीन्यायुधानि तम् । रक्षन्ति सकलापद्भ्यो येन विष्णुरुपाश्रितः - அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம் । ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸிதः" என்கிறபடியே - திவ்யாயுதங்களுக்கஞ்சினபடி. (ச) [கொடுமைசெய்யும் கூற்றமுமென்கோலாடி குறுகப்பெறா தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே] கிட்டிலுணில் திருவாழியாலே தலையையறுத்தல் தூரத்திலேயாகில் கொட்டம்பாலே உருட்டுதல் செய்யுமவன். சரீரியன்றோவென்ன, [शार्ङ्ग लोक्यः - ஶார்ங்ய லோக்யः] அவனித்தேசத்திலே நடையாடுவானொருத்தனல்லன்காண். (ரு) "நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார்" என்னக்கடவதிறே. (சரணாய்) சரண்யரல்லாதாரைப் பற்றினானோ?

(மன்னித்யாதி) ஆபிஜாத்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லி அவன் சரணம்புக்கானென்றது - இங்கு; "ஏழையேதலன்" என்னும் "வாதமாமகன்" என்றும் "நஞ்சுசோர்வதோர்" என்றும் நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிற்று - கீழ்; இரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்; உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களிரண்டும் சரணாகதிக்கு அப்ரயோஜகமென்கை. வெல்வெட்டிநம்பியார்க்குப் பிள்ளையருளிச்செய்தவார்த்தை.

(நகவில்காலனை) இரங்கவேண்டும் தசையிலும் இரக்கமற்றிருக்கை. இவனுடைய பாபத்தையும் தன்னுடைய நியாமகத்வத்தையுமே

‡ (பா) எனக்கு இங்கு குடிகிடக்க வொண்ணாதபடி யன்றோ.

(க) வி-பு-ங-எ-ங௪. (உ) வி-பு-ங-எ-கஅ. (ங) விஷ்ணுதர்-எஅ

(ச) பெரி-திரு-தி-௪-௪ (ரு) தி-வாய்-தி-உ-கூ.

யாய்த்துப்பார்ப்பது. (உகமுனிந்து) அவன்றுனிவனளவிலே நினைத்தத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினன் "நாளையும் வைஷ்ணவ பரிகரமாயிருப்பாரை நலியவொண்ணாது" என்று உருமாய்த்துவிட்டான்; (ஒழியா) "இவனைநலிந்த ம்ருத்யுவை யழியச்செய்து இவனைப் பரிஹரித்தோமாகிலமையாதோ" என்றுவிடாதே.

(பின்னையித்யாதி) ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடியான பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தாய். (நின்திருவடிப்பிரியா) ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறுகை கேவலனுக்குமொக்குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிகளைக் கிட்டும்படியான பேற்றையாய்த்துப் பண்ணிக்கொடுத்தது. (எண்ணியவித்யாதி) க்ருபையையன்றிக்கே, ஔதார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இவன் ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு வந்து கிட்டினனும் *ஸகலபலப்ரதனைகையாலே விலக்காத ஸமயம்பெற்றால் விடானிறே. ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கும் ஔதார்யகுண மநுஸந்தேயம். (க) "ஔதார்ய-அபாரகாருண்ய" இத்யாதி.

(எனக்கும்) அவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநமான ஏற்றமின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கும். அதாகிறது - (உ) "பாவமேசெய்து பாவியானேன்" (ரு) "எப்பாவம் பலவுமிவையேசெய்து" என்று சொல்லுமவரிறே. (அன்னதாகுமென்றடியிணை யடைந்தேன்) அவன்நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "நாம்கொடுத்தா லிவன்விலக்கான்" என்னுமிதுவே பற்றாசாக உன்னைப்பிரியாத பேற்றைப்பண்ணி அவனுக்குக் கொடுத்தாப்போலே, உன்விருப்பத்தாலே நானும் அப்பேறு பெறவேணுமென்று சரணம்புகுந்தேன்.

(அணிபொழிலித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு வந்தாஸ்ரயித்தவர்களுக்கும் விலக்காமையுண்டாகில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-என் கருத்தறிந்து என்னுடைய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணும் என்றாராய், அது தானும் தமக்காகச் செய்தாலும் (ச) "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு

(க) கத்யத்ரயம். (உ) க-கூ-கூ. (ரு) க-கூ-நு.
(ச) தி-வாய்-உ-கூ-ச

யீர்த" என்றபெற்றோடே விரோதிக்கு மாகையால், எனக்காகத் தகு கையாகிற விரோதியைக் கழிக்கவேணு மென்கிறு ரென்னும் ஸங்கதியை ஸ்புரிப்பிக்கிறுர் (கோவிந்தேத்யாதி). "பேரருள்" என்றதைக் கடா க்ஷித்து அருளிச்செய்கிறுர் (கானர்த்திக்க வித்யாதி).

- வேதம் சொல்லுகிறபடியே உபாஸிக்கிறவன் என்பானென், வேத ருசிதமான உபாஸநமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அவைதிகேத் யாதி).

யோஜநாந்தரம் (நான்மறையிலே யித்யாதி). மன்னுதல் - புந: புந: பரிசயமன்றோ, மாமுனியானவனுக்கும் மறையிலே மன்னவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (உபாஸகனுக் கித்யாதி). ப்ரமாணுந்தரம் (ஸ்வயஞ்யாயாதித்யாதி). தபஸ்ஸாலே ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்ற விட முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்யனித்யாதி). (ஆசார்யன்). குருணன். (சிஷ்யனை) ப்ருகுவை.

பெற்றமைந்தனுகை மதிக்கைக்கு ஹேதுவென்று விவக்ஷித்து, கை முதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறுர் (பகவதித்யாதி). (பங்க்தி) ஸந்தாநம். புகவத்ஸம்பந்த மாத்ரமுண்டானவன் ஸந்ததியி லிப்படி யிருக்க, பாகவத ஸம்பந்தம் நேரே யுண்டானவனிடத்திலே கேட்கவேண்டாவிறே என்று கருத்து. வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் யமன் சங்கைக்குக் காரணம் காட்டுகிறுர் (நாஸ்யாவரேத்யாதி). "அவரபுருஷா:" என்று ஜந்ம ஸம்பந்த முடையாருமாக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இதி னித்யாதி). பூமியில் நீர் நிற்கப் பண்ணினவனுக்கு மூவேழுதலைமுறையும் உத்தரிப்பிக்கையைச் சொன்னுல் பாகவதனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயஸித்த மென் வருகையால் உபப்ரும்ஹண மென்று கருத்து.

யமன் அஞ்சுமென்னுமதுக்கு எடுத்த ப்ரலோகத்துக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கு அடியெடுக்கிறுர் (வஸதீத்யாதி). "వసతియనసీయస్య ప్రో క్తా పురుషవరస్య నతస్య దృష్టిపాతే। తవ గతిరథవా మమాzస్తి చక్రప్రతి హతిగ బలస్య సోzన్యలోక్యః-வஸதிமநஸீயஸ்ய ஸோவ்யயாத்மா புருஷவர ஸ்ய நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே। தவ கதிரதவா மமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஹத வீர்ய பலஸ்ய ஸோந்யலோக்ய:". (சரீரியன்றோ வென்ன) என்றது - பாகவத னும் சரீரத்தோடே யன்றோ விருப்பது, அவன் பாபம்பண்ணினுல் நாமா ராய வேண்டாவோ என்று தூதன் சொல்லவென்கை. எத்தேசத்தா னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நேமிப்பிராணித்யாதி).

"முனிந்து" என்றது போராதோ, "உக-உக்கிப்போம்படி" என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறர் (நாளையுமித்யாதி).

"அருள்" என்னுதே "பொன்னருள்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறர் (க்ருபையை யித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பும்
உனக்கு முன் தந்த வந்தணனொருவன்
காதலென்மகன் புகலிடம் காணேன்
கண்டு நீ தருவா யெனக்கென்று
கோதில்வாய்மையினு னுனை வேண்டிய
குறைமுடித்தவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓது	அத்யயநம் பண்ணப் படுகிற [த்தையும்	கண்டு	(அவனிருக்குமிடம்) அறிந்து
வாய்மையும்	வசநரூபமான வேத	எனக்கு	என்னிடத்தில் (கொண்டுவந்து)
உவனியம்	உபநயநத்தாலே உண்டாகிற	தருவாய்	கொடுக்கவேணும்
பிறப்பும்	(த்விஜத்வமாகிற) ஜந்	என்று	என்றுசொல்லி
உனக்கு	உனக்கு [மத்தையும்	உனை	உன்னைக்குறித்து
முன்	முதலிலே	வேண்டிய	கேட்டுக்கொண்ட
தந்த	கொடுத்த [ய்	குறை	(அவனுடைய) குறையை (மநஸ்ஸங்கோசத்தை) [றி
ஒருவன்	அத்விதீய (வித்வா)ரு		
கோது இல்	பழுதுபோகாத		
வாய்மையினுன்	வசநத்தை யுடையனை	முடித்து	போக்கி (நிறைவேற்
அந்தணன்	ஸாந்திபிநியென்னும் ப்ராஹ்மணன்,	அவன் சிறுவனை	அவனுடைய பிள்ளையை
காதல்	என்னுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமான	கொடுத்தாய்	யமலோகத்தில் நின்றும் கொண்டுவந்து கொடுத்தாய்,
என்மகன்	என்பிள்ளை	ஆதலால்	இப்படி ஸர்வசக்தியாகையாலே,
புகல் இடம்	போனவிடத்தை		வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
காணேன்	அறிகிறிலேன்.		
நீ	ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தனான நீ	அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச்சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு விரோதியாய்வருமதில் இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்த்துத் தரவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியான பாபமடியாகவந்த யமவஶ்யதையைப்பரிஹரிக்கவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணுமென்றுசொல்லி, கருத்தறிந்து செய்யுமளவன்றிக்கே உன்பரிவாலே செய்யவேணுமென்று நின்றது - கீழ்; இதுக்கவ்வருகு அபேக்ஷிக்கலாவதில்லாமையாலே மேலிற்பாட்டுக்களுக்கு உதயமில்லை. ஆனால் மேல் செய்கிறதென்னென்னில்; "ஆழ்வீர்! சேஷியும் சேஷபூதனுமானால் சேஷிசெய்தபடிகண்டு (க) "[Sanskrit] - தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்று சேஷபூதனிருக்குமத்தனை யல்லது இத்தனை த்வரிக்கக் கடவதல்லகாணும்" என்ன; தன்னைப்பார்த்தால், தன்சரீராவஸாநத்தில் தான் பேறுண்டோ? உன் ஸர்வசக்தித்வத்தாலே த்வரிக்கிறே னித்தனையன்றோ; அவனுடைய போக்யதைபோலே ஸர்வசக்தித்வமும் த்வரிப்பிக்குமிறே; ஸாந்தீபிநீபுத்ரனைக் கடல்கொள்ள மீட்டுக்கொடுத்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தையும் விஞ்சியிருப்பதொன்றிறே ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற என்னையும்மீட்டு உன்திருவடிகளைத் தருகையாகிறது; தேவரீருடைய ஸர்வசக்தித்வத்தாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

(ஓதுவாய்மையும்) வாய்மை - வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். ஒருவசநத்திலர்த்தத்தை நினைத்துப் பாசுரமிடுகிறார் பர்யாதாஸ்த்தாபநார்த்தமாக. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் திருவுள்ளத்திலே அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும், (உ)"உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்றாரிறே. சப்தோச்சாரணம் பண்ணுவதில்லை; அர்த்தத்திலொன்றும் விடுவதில்லை. (ஓதுவாய்மை) என்கிறது- (ங) "[Sanskrit] - பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏதனூசு:"என்கிறத்தைப்புஸ்தக நிரீக்ஷணம் பண்ணுதல், செவியேறாக வருகையாதலன்றிக்கே, ஆசார்யோச்சாரணாநந்தரமாக அநூச்சாரணம் பண்ணிப்போருகை. சப்தராசிக்ரஹணத்துக்கு உச்சாரணாநூச்சாரணாபேக்ஷை என்னென்னில்; அப்படி

(க) ரா-ஸு-ருகூ-ருO. (உ) தி-வாய்-க-க-எ. (ங)

யல்லது அர்த்தப்ரகாசமில்லாமையால். (க) «अर्थं तं-அர்த்தம் தம்" இத்யாதிப்படியே - அக்நிஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத்தன்னை ஆமூலசூடமாகக் காட்டுமாபோலே, ஸதாசார்யோபதேச ஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காய்த்து வித்யை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது.

(உவனியப்பிறப்பும்) ப்ராஹ்மணனுக்கு ஜந்மம் இரண்டிறே. பக்ஷிக்கு மூண்டிறே த்விஜத்வம். பக்ஷியினுடைய பூர்வாவஸ்த்தை போலே இவனுடைய யோநிஜந்மம்; இரண்டாம் ஜந்மத்திலேயிறே நீட்டி முடக்கவல்லது. கம்ஸவதாநந்தரமாகவிறே த்விஜத்வம்; பின்பு செய்ததும் யாதவர்களோடு ஸாஜாத்யமுண்டாகைக்காகவிறே. உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி, ஸ்வதர்மாரூடனுக்கி, ராஜ்யமும் மடிபட்டபின்பு, "அவந்தீபுரத்திலே ஸாந்தீபிநிபக்கலிலேபோய் உபநயநாதி ஸம்ஸ்க்ருதராவோம்" என்று அவனைச்சென்றுகிட்டி, "முன்பே கர்க்க(ரோ)ன்வந்து ஜாதகர்ம நாமகரணுதிகளடையப் பண்ணினுன், உத்தரதந்த்ர மநுஷ்ட்டிப்பிக்கவேணும்" என்ன; மேலுள்ளதெல்லாம் செய்தானிறே.

(உனக்கு) (உ) «यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै - யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்கிறபடியே - ப்ராஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதத்தைக்கொடுத்த உனக்கன்றோ தந்தது. (௩) «अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य - அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" என்கிற வாக்யத்திற்படியே - ஜீவத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபவிபாகம்பண்ணினுன் தானேயிறே; (ச) «नाम रूपञ्च भूतानाम् - நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம்" இத்யாதி. த்வாபராந்தத்திலேயிறேயிது; இவரிப்போது பெரியபெருமாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகையாலே அவருமிவருமொருவரென்றபடி. (அந்தணன்) அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கதிகாரி. (ஒருவன்) அத்விதீயன். வித்யாஸ்த்தலங்களுக்கடையத் தானே யாம்படி சமைந்தவன். அத்யயநத்திலே அந்தர்ப்பூதமே அல்லாத வித்யாஸ்த்தலங்களும். (ரு) «शिक्षायाम्-ஶிக்ஷாயாம்" இத்யாதி. தநுர்வேதமும் ஆயுர்வேதமு மகப்பட அங்கேயிறே அதிகரித்தது. முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையு மதி

(க) (உ) ச்வேதாச்வ-சு. (௩) சாந்தோ-சு-௩.
(ச) மநு- (ரு) ராமா-பா-உ-கூ-அ.

கரித்து, பாபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளு மதி கரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம்படி பிள்ளையைப் போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே "ஒருத்தன்" என்பது.

இப்படி அப்யஸிப்பித்தவளவிலே, க்ரஹணவேளையில் ஜ்ஞாநத்தையும் அதிகரிக்கிற சக்தியோகத்தையும் கண்டு, "தக்ஷிணையாக இவனை எத்தை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்று, "என் புத்ரன் கடலிலே புக்கான், அவனெங்கேபோனானென்றறிகிலேன், ஆராய்ந்து அவனை உருவழியாதபடி கொடுவந்து தரவேணும்" என்ன; கையில் வில்லை வாங்கிக் கடற்கரையிலே சென்றபோதே அஞ்சி, வருணன் முகங்காட்ட; "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே புக்கான், காட்டித்தா" என்ன; அவனும் போக்கற்றவாறே, "பஞ்சஜநன் பக்ஷித்தான்" என்ன; முனநாளுண்ட சோற்றை வாங்கவொண்ணாதிறே; கடலில் நீர் நீங்கிக்கொடுக்க சங்க (ஸ்ரூ)ரூபியான அவனை யகற்றினவளவிலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வான் வந்து ஆவேசிக்க; திருப்பவளத்தேவைத்து முழக்கிக்கொடு யமபுரத்தேற வெழுந்தருள; அவனும், அர்க்க்யாதிகளைக்கொடுத்து "எழுந்தருளிற்றென்?" என்ன, "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே வந்தான், அவனைக்காட்டித்தா" என்ன; அவனும், நரகவிசேஷத்திலின்றும் அவனைக் கொடுவந்து காட்ட; "என்புத்ரன்" என்று அவன் ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணும்படி அவனைக்கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானிறே.

(காதலென்மகன்)காதல்தான் வடிவுகொண்டதென்னும்படியான புத்ரன். (புகலிடம்காணேன்) நரகத்திலேயோ?, கர்ப்பஸ்தனோ? எங்கே புக்கான், என்றறிகிறிலேன்.(கண்டுநீதருவாய்) ஸர்வசக்தியான நீ ஆராய்ந்து தரவேணும். வித்யாக்ரஹணதா(ஶா)ரணதிலே கண்டானிறே சக்திமத்தையை.

(கோதில்வாய்மையினான்)"காதலென்மகன்" என்ற இவனையிறே "கோதில் வாய்மையினான்" என்கிறது, அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; "஗ுருவசந மலங்க்யம் - குருவசந மலங்கநீயம்" என்கிற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே; இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே (க) "த்ருஷ்டா ஸீதா - த்ருஷ்டா ஸீதா" என்கிற திருவடியளவில் சொல்லும்வார்த்தையையிறே இவனளவிலே சொல்லுகிறது. (உனைவேண்டிய)சிஷ்ய

(க) ரா-பா-க-எஅ.

னென்றிறே அவனுக்கு ப்ரதிபத்தி; மோக்ஷப்ரதனென்றன்றே. அபி ஜாவித்யா வ்ருத்தங்களால் வருமதன்றே மோக்ஷருசி; நைர்த்தோஷ்ய மடியாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வரவேணுமே; அது உண்டாகிறிறே இத்தை அபேக்ஷிப்பது. (குறைமுடித்து) "என்பிள்ளையைக் கொடுவந்து காட்டித்தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம்" என்ற போதே அற்றதிறே அவன்குறை.

(அவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்) மோந்துபார்த்தாலும் குடற்றுடக்குத் தோன்றும்படியிறே கொடுத்தது. (க) [மாதவத்தோனித்யாதி, உருவுருவே கொடுத்தான்] "இப்போது கொடுக்கிற வடிவுதான் பழைய வடிவுதான்" என்னும்படியாய்த்துக் கொடுத்தது. [தக்கணையா] சிஷ்யத்வ ஸித்திக்காக. [உருவுருவே] (உ) "అసన్నేవ - அஸந்நேவ" என்னும்படியான வஸ்துவுக்கு சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உருவுண்டாக்கி, சேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைக்கொடுக்கை.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) "சரீராவஸாநத்தில் பேறு தப்பாதிறே, நீர் ஸர்வசக்தியானபின்பு அவ்வளவுதாழுமிருக்கிறதென்?" என்னும் த்வரையாலே சரணம்புகுந்தேன். (அணிபொழிலித்யாதி) கடல்கொண்ட வஸ்துவைமீட்டு உருவுருவே கொடுத்தாப்லே, ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்டவென்னைமீட்டு வ்ருத்திபர்யந்தமாக்கித்தருகைக்கன்றோ தேவரீரிங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) கீழ் ஆறுபாட்டுக்கும் மேல் இரண்டு பாட்டுக்கும் ஆக்ஷேபஸமாதாந முகேந ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்தை யித்யாதி) "இத்தனையன்றோ" என்ற வநந்தரம், என்று மேலிரண்டு பாட்டாற் சொல்லுகிறார் என்று சேஷம்

ஓதப்படுகிற வசநம் என்று சொல்லுகிறதென், அந்த ஶ்ருதிவசநந்தன்னைச் சொல்ல வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவசநத்தி லித்யாதி). "ஓதுவாய்மை என்கிறது" என்ற பதத்துக்கு, "பண்ணிப்போருகை" என்றத்தோடன்வயம். (வச: என்கிறத்தை) என்றது-எடுத்த வசநத்தில் "வச:" என்கிற பதத்தால் சொல்லுகிற வேதத்தை என்றபடி. சப்த முபதேசமாகக் கொள்ளாவிட்டால் அர்த்தம் ப்ரகாசியாதென்னுமத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தமித்யாதி). "అర్థం తమనర్థరూప మభిత స్సర్వ ముక్షీణా నిత్యం తైరపి దుర్గ్రహస్య

(க) பெரி-திரு-ச-அ-க. (உ) தை-ஆந-ரு.

ஸ்ம்ருதீனாம் சேஷ்ய ஸதேஷ்ய த்ரயீ। யஸ்மின்னவ்யபிசாரிணி ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ஸ்யம் தத்தே லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே-அர்த்தம் தம் தமைர்த்த ரூப மபிதஸ்ஸந்தர்ஸ்ய முக்த்தைர்ஹ்ருதா நித்யம் தைரபி துர்க்ரஹம் ஸ்வஹ்ருதயா வேஸ்யா ஸதேஸ்யா த்ரயீ। யஸ்மிந்நவ்யபிசாரிணி ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ஸ்ய பாதிவ்ரதம் தத்தே லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே'' என்கிற இந்தஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அக்நீத்யாதி).

(நீட்டி முடக்குகை) ஸ்பர்சநீயமாதிகளோடே வர்த்திக்கை.

நாமரூபாதிகளை உண்டாக்கின உனக்கன்றோ ஜாதகர்மாதி நாமரூபங்களை யுண்டாக்கிற்று என்று ஈடுபாடாக வருளிச்செய்கிறார் (அநேகநேத்யாதி).

(அகற்றின) கொன்ற.

(கர்ப்பஸ்த்தனோ) என்றது - வேறே ஜந்மமெடுக்கப் புக்கானோ வென்கை.

(அறுக்கு) என்றது - புத்ரேஷணை யுக்தனாய் ஸ்வார்த்தபரனானவனை ''கோதில் வாய்மையினான்'' என்கிறதுக்கு என்கை ''கோதில் வாய்மையினனொடும்'' என்ற பதத்தை இங்கும் ப்ரயோகித்ததுக்கு வித்தராயருளுகிறார் (இருவரு மித்யாதி). மோக்ஷத்தைக் கேளாதே பிள்ளையைக் கேட்டானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனித்யாதி). இஞ்ச, ருசிதானும் இல்லையென்று விவக்ஷித்து, வேதாத்யயந பரனுக்கு ருசிபிறவாமே போவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிஜநேத்யாதி)

''உரு உரு'' என்றதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (அஸங்கேதேத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்

எந்தை நின் சரணென்னுடை மனைவி

காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணாள்

கடியதோர்தெய்வம்கொண்டொளிக்குமென்றழைப்ப

ஏதலார்முன்னே இன்னருளவர்க்குச்

செய்துன் மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்

ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதம்	வேதங்களை	ஒளிக்கும்	மறைத்து வையாநின்றது
வாய்	வாயினால்	என்று அழைப்ப	என்று விண்ணப்பம் செய்ய, [த்தில்
மொழி	(எப்போதும்) பாராயணம் பண்ணி	அவர்க்கு	அந்த வைதிகன்விஷய
ஒருவன்	அத்விதீயனான [ன்ற	ஏதலார்முன்னே	சத்ருக்கள் முன்பே
அந்தணன்	ஜ்ஞாநசக்தியையுடைய வைதிகனானவன்,	இன்	(நீ) இனிதாக (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக)
எந்தை	எனக்குப் பிதாவான	அருள்செய்து	க்ருபைபண்ணி,
நின்	நீயே	மற்று	அதுக்குமேலே, [கள்
சரண்	(எனக்கு) உபாயமாக வேணும், (அதாவது,)	உன்மக்கள்	உன்னுடைய பிள்ளை
என்னுடை	என்னுடைய [வள்	இவர் என்று	கானழைத்துக்கொண்டுவந்த இவர்கள்தானென்று சொல்லி
மனைவி	பெண்டாட்டி யான	கொடுத்தாய்	தந்தருளினாய்;
காதல்	(தனக்கு) ப்ரியமான	ஆதலால்	இப்படி நீ ஸர்வசக்தியாகையாலே
மக்களை	பிள்ளைகளை		
பயத்தலும்	பெற்றபோதே		
காணான்	காண்கிறிலன்,		
கடியது	க்ரூரமான [யானது		
ஓர்தெய்வம்	ஏதோ ஒருதேவதை		
கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டு போய்		

வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி). வைதிகபுத்ரோதிஹாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டிலும் சொல்லுகிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தி யோகத்தை; ஆனால் வாசியென்னென்னில்; தேசகால விப்ரகர்ஷம் கிடக்கச்செய்தே கார்யம்செய்த சக்திமத்தையைச் சொல்லுகிறது.

(வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்) அந்தணனொருவன் என்னாதே, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்துக்குத்தாத்பர்யமென்னென்னில்; ஈஶ்வரனுக்குத் தீரக்கழிய இவன் கார்யம் செய்யவேண்டும்படியான இவன் வஸ்துதை சொல்லுகிறது. வேதத்தை விஷயீகரித்த வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரத்தை யுடையவன். வேதபாராயணபரன். இத்தால்-இஸ் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடையவனென்கை. வேத தாத்பர்யார்த்தத்தை நிர்ண

யித்து அதுக்கு வாசகமானபாராயணத்தைப் பண்ணுமவன். (அந்தணனொருவன்) (க) "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்னுமாபோலே- சுத்தி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மாவுக்கு சுத்தியாவது - (உ) "நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே - நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே" என்னுமாபோலே ப்ரணவோக்தஜ்ஞாந சுத்தியிறே; தபஸ் தீர்த்தயாத்ராஸேவாதடன்றே. இழ் அந்தணனென்றது-சாந்த (ஞாந்த)ஸ னென்றபடி; இங்கு வைதிகனென்றபடி. சாந்தஸராவார் - ப்ரயோஜநார்த்தயாக ஓதுவது ஓத்துச்சொல்லுவதாமவர்கள்; வைதிகராவார்- (ங) "வைதிகா: -வைதிகா: " என்கிறபடியே வேததாத்பர்ய மறியுமவர்கள். சுத்திக்கு அந்விதியன். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விஶதீகரிக்கிறது- இரண்டு பதத்தாலும்.

(எந்தை) எனக்கு உத்பாதகன். மாதாபிதாக்களைப்போலே தோற்றிமாய்ந்துபோகையன்றிக்கே, (ச) "அவ்யய: பிதா - அவ்யய: பிதா" என்கிறபடியே அழியாத பிதா என்றபடி. அடியிலே இத்தை உண்டாக்கி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரகன் என்றாய்த்து அநுஸந்திப்பது இவன் (நின்சரண்) நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அநந்ய ஸாதநனாய் அநந்ய ப்ரயோஜநனா யிருப்பானொருவன்.

"நாமே ஆஶ்ரயணியர்" என்றும் "நாமே உபாயம்" என்றும் அத்யவஸித்தாயாகில் உனக்கினி குறை யென்னென்ன; எனக்கொரு குறையில்லை; (என்னுடைமனைவி) என்னுடையக்ருஹிணி. என்னோடு ஸஹதர்மசாரிணி யானவள்; (ரு) "பித்ரம் புத்ரம் தாராந் - பிதரம் புத்ரம் தாராந்" என்று த்யாஜ்யையானவளல்லள். அவள்கண்ணில் கண்ணீரைக் கண்டால் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கார்யம் செய்யவேண்டும்படி யிருக்கிறவள். (காதல்மக்களை) பிள்ளைகள் பக்கலிலே ஸ்நிக்தை(ஸ்நேஹி)யாய்ப் போரும். (பயத்தலும் காணுள்) செய்வதெல்லாம் செய்து பத்துமாஸம் வயிற்றிலே தரித்துப்பெற்றவளவிலே காணப்பெறுகிறிலள். அதுக்கடி யென்னென்னில், (கடியதோர் தெய்வங்கொண்டொளிக்கும்) இப்படி யிருப்பதொரு தேவதையை, இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடல் கிடக்கவிறே கொண்டு போவது; பெற்று முகத்திலே விழிப்பதுக்கு முன்னே, பார்த்துக்

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) கீதை-ச-ஙஅ. (ங) ஸ்தோ-ர-கக.
(ச) ஸஹஸ்ரநா-உபோத்காதே-கO (ரு) கத்யத்ரயோபாத்தம்.

கொண்டு நின்று கொண்டு போவாரைப்போலே வடிவோடே கொண்டு போய் ஒளியாநின்றது. க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேணு மென்று நாய்ச்சிமார் செய்ததிறே. (அழைப்ப) இப்படி விண்ணப்பஞ்செய்ய.

அதாவது - க்ருஷ்ணன் ஒரு யாகவிசேஷத்திலே தீக்ஷித்து உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற நிலையிலே, இவன்சென்று "என் பார்யையானவள் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றாள், பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகாநின்றது, அவளிப்போது ஆஸந்ந ப்ரஸவை, இப்ப்ரஜையை நோக்கித் தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம், என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, தீக்ஷிதரான தேவரீரெழுந்தருளவேணுமோ, நான்போய் பரிஹரித்துப் போருகிறேன்" என்று அர்ஜுநன் சொல்ல; "அப்படியே செய்யலாகாதோ" என்று ஸ்மிதம்பண்ணி அருளிச்செய்ய; அவனும் கர்ப(கர்ப்ப)க்ருஹத்தைச் சுற்றும் சரக்கூடமாகக் கட்ட; அதுக்கு மேலே, ப்ரஜையினுடைய அழுகைக்குரல் கேட்டவாறே, ப்ராஹ்மணன், "க்ருஷ்ணன்வந்து நோக்கப்புக நீ ஒருக்ஷத்ரியாதமன், அடைகொடு பாழ்போக்கினாய்" என்று அர்ஜுநன் முன்மடியைக்கொத்துப் பிடித்து க்ருஷ்ணன் பாடே இழுத்துக்கொண்டுவர; பின்னையும், வைதிகனையும் அர்ஜுநனையும் தேரிலே ஏற்றிக்கொடுபோய் காரணத்தளவிலே நிறுத்திப்பரமபதத்திலே சென்று, பிள்ளைகளை நால்வரையும் மீட்டு, பூசின சாந்தும் மஞ்சளும் காதில் தோடுமான வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தான். காலக்ருதபரிணாம மில்லாத தேசமாகையாலே அவ்வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானாய்த்து.

(ஏதலார்முன்னே) "ப்ரஜைகள்தான் போய் நெடுங்காலமுண்டாம், இன்னவிடத்திலே புக்கார்கள் என்று தெரியாதாம், இப்படியிருக்க, க்ருஷ்ணனைக்கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறானாம்" என்று சொல்லுமவர்கள் முன்னேயிறே! மீட்டுக்கொடுத்தது. (ஏதலார்) ஆழ்வார் வார்த்தை யிருக்கிறபடி. ப்ரத்யாஸந்ந சத்ருக்கள் அதாவது (க) "*சாஸ்த்ரஃபலம் ப்ரயோக்தரி-சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரீ யன்றோ, தன் கையிலொரு முதலில்லையாம், வேறொருவராலே பெறவிருக்கிறானாய்" என்றிறே தங்களுக்கென்ன முதலுடையார்கள் சொல்லுவது. (இன்

(க) மீமாம்ஸகவசநம்.

அருளித்யாதி) நன்பேருக வாய்த்துச் செய்தது. இரங்கி என்றபடி. (உன்மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்) "உன்மக்க ளிவர்களே" என்று தேறும் படியாக அவ்வவப்படியே கொடுவந்து கொடுத்தாய்.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய அதிசயித சக்தியை அநுஸந்தித்துச் சரணம் புகுந்தேன். "அங்குள்ளாரை இங்கே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தமை யன்றி, உமக் கங்ஙனிருப்பதொன்றுண்டோ" என்ன; அதிலு மரியதொன்றன்றோ இங்குள்ளாரை அங்கேறக் கொடுபோகை. அது செய்யலாம், நன்னினைவாலே செய்யுமதாகையாலே; இத்தலையை இசைவித்து அத்தலையேறக் கொடுபோகையன்றோ வரிது.

(அணிபொழி லித்யாதி) இங்குள்ளாரை அக்கரைப்படுத்துகைக் கன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. தேஹாத்மாபிமாநியாய் விஷயப்ரவணனாய் (க) "அநந்த க்லேச பாஜநம்" - அநந்த க்லேச பாஜநம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிற என்னை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி (உ) *அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடே வைக்கைக்காகவன்றோ தேவரீரிங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.... ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி) (இவன் வஸ்துவை) என்றது - வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே பகவத்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிகை யாகிற ஸத்தை என்றபடி. "மொழி" என்றதினர்த்தம் (வ்யாபாரத்தை) என்றது. வேதயதீதி வேத: என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு இப்பதப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸ்வரூபேத்யாதி). (இஸ்ஸ்வரூபம்) என்றது-ஸ்வஸ்வரூப மென்றபடி. விவரணம் (வேதேத்யாதி). (வேதவாக்த ஜ்ஞாநம்) என்றது - சேஷத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. (சாதுவன்) தாமஸன். "வேதவாய்மொழி" என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லி, "அந்தணனொருவன்" என்றத்தாலும் - அதுவேயானல் பூர்த்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி). (இத்தை) வேதவாக்த. "வேதவாய்மொழி" இத்யாதியால் - சேஷத்வஜ்ஞாநத்தில் நிஷ்டையன் என்கையால், அநந்யப்ரயோஜநதை பலிக்குமென்று விவரிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி).

(க) "மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்" என்றும் (ச) "நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்

(க) ஜி-ஸ்தோ-௯. (உ) தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧௧.
(௩) பெரி-திரு-௧-அ-௧௧. (௪) தி-வி-௩௭.

ந" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அநந்ய ப்ரயோஜநதைக்கு ஹாஸிவார மே நோற்றுப்பெற்றவன் என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (செய்வதி யாதி). இவ்வனன்றாகில் "த்யாஜ்யையானவ னல்லன்" என்ன வொண்ண திறே. கடியதோர் தெய்வந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருவ் ணனுடைய வித்யாதி).

(காரணத்தளவிலே) ப்ரக்ருதியளவிலே.

(ஆழ்வார் வார்த்தை) என்றதுக்கு - ஸ்வயத்நபரரை "ஏதலர்" என்கி றாரென்று கருத்து.

விவரணம் (தேஹேத்யாதி). ... ... (அ

மூ.—துளங்கு நீண்முடி யரசர்தம் குரிசில்
தொண்டை மன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு
உளங்கொளன்பினோ டின்னருள் சுரந்து
அங்கொடுநாழிகை யேழுடனிருப்ப
வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவற் கருளிச்
செய்தவா றடியே னறிந்துலக
மளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (கூ

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளங்கு	விளங்காநின்றதாய்	சுரந்து	பண்ணி;
நீள்	ஆதிராஜ்ய ஸூசக மான [னாய்,	மற்று	பின்னையும்
முடி	கிரீடத்தை யுடைய	அவற்கு	அந்த ராஜாவுக்கு
அரசர்தம்	ராஜாக்களுக்கு	அங்கு	அந்த ராஜ்யபரிபால நத்தில் [அ
குரிசில்	ராஜாவாய்,	ஒடு	வ்யர்த்தமாகக் கழி
திண்	த்ருடமான	நாழிகை	காலங்களிலே
திறல்	பலத்தையுடையனாய்	ஏழு நாழிகை யோடு	ஏழர்த்தத்தோடே கூடிய நாழிகை யோடு
ஒருவன்	(அத்தாலே) அத்விதி யனான	இருப்ப	இருக்கும்படியாக (ஏ ழர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படியாக)
தொண்டைமன்னவற்கு	தொண்டைமான் சக் ரவர்த்தி விஷயத் தில், [கிடக்கிற		
உளம்கொள்	(தன்)திருவுள்ளத்தில்	வளம்கொள்	ஸர்வாதிகாரமான ஔதார்யத்தை யு டைத்தான
அன்பினோடு	ப்ரீதியோடு கூட		
இன் அருள்	ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மான க்ருபையை	மந்திரம்	திருமந்த்ரத்தை

அருளிச்செய்த ஆறு	உபதேசித்த ப்ரகாரத்தை	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்	அடியே	(உன்) திருவடிகளையே
அறிந்து	ஆராய்ந்து,	அடைந்து	சரணமாகப் பற்றி
உலகம்	லோகங்களை	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவித்தேன்
அளந்த	அளந்து வசமாக்கிக் கொண்ட		அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே - அவனுடைய சக்தியோகத்தைச் சொல்லி, உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லிற்றாய்நின்றது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென்னென்னில்; "ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நம்முடைய அதிசயித சக்தித்வத்தையு மநுஸந்தித்து த்வரிக்கையாகிற இது ஔபாதிகங்காணும், நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமக்கு ஸ்வரூபம்" என்ன; உன்னை யல்ல தறியாத தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினாப்போலே, எனக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்.

கீழே (க) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்"என்று திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த(ஸார்த்த)மாக லபித்து,(உ)"உற்றதும் முன்னடியார்க்கடிமை"என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்தார், அதின் முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையோவென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் விஸ்வஸநீயமன் றென்று காணுமிருக்க வடுப்பது. ஸ்ரீநாரத பகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு (ங) "[illegible]-கிந்தத்ர" என்றும் (ச) "[illegible]- நராஜ்ஜாதாநி" என்றும் திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக உபதேசிப்பித்து, ப்ராப்திவேளையிலே "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று ஈஸ்வரன் கேட்க, (ரு) "[illegible]- க்வாஹமத்யந்த துர்ப்புத்தி:" என்றானிறே. ஸர்வாதிகாரஸாதநமிறே சரணாகதியாகிறது.

(துளங்கு) மழுங்குத லின்றிக்கே பளபளத்திருக்கை. இத்தால்-தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதன்று, அந்யோந்யம் விரோதம் வாராதபடி நாட்டையாண்ட தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. (நீள்முடி) ஒச்சமல்ல, ராஜ்யத்திற் பரப்பையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (அரசர்தப்

(க) க-க-க. (உ) அ-கூ-கூ. (ங) இதிஹாஸஸமுச்சயம்-கூஉ.
(ச) (ரு)

குரிசில்) ராஜா. மநுஷ்யர்களுக்கு ராஜா என்னுமாபோலே ராஜாக்களுக்கு ராஜா. (க)“ராஜாதிராஜ ஸர்வேஷாம் - ராஜாதிராஜ ஸ்ஸர்வேஷாம்” நாட்டில் பரப்பாலே “இத்தேசத்துக்கு அபிஷிக்தன்” என்று தெரியாதிறே; அதுக்காக.

(தொண்டைமன்னவன்) தொண்டைமண்டலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்த காலத்து, நாடெங்குமொக்கத் தனக்காக்கிக்கொண்டது. அதுக்கடி சொல்லுகிறது (திண்டிறலொருவற்கு) (உ) “வீரபோக்யா வஸுந்தரா - வீரபோக்யா வஸுந்தரா” என்னுமாபோலே தன்மிடுக்காலே எங்குமொக்க எறிந்துகொண்டு மிடுக்குக்கு அத்விதீயனாயிருக்கிறவனுக்கு. (ங) “மருவலர்த முடல்துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்” என்றவிவர் மதித்த மிடுக்கிறே. “ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறக்க வேணும்” என்று சரணம் புகுகிறதுக்கு நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறதாகில், துர்மாநத்துக்கு ஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞான முண்டானால் இவ்விசேஷணங்கள் அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்கும் ஏகாந்தமாயிருக்கையாலே ஸ்வரூபாய வாமிறே யென்று.

(உளங்கொளன்பினோடு) ஹிதோபதேசத்துக்காகப் பண்ணின அன்பாகையாலே திருவுள்ளத்தைப் பற்றியிருக்குமிறே. (இன்னருள்) தன் பேறனவருள். (ச) “உதாரா: - உதாரா:” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரளவிலு மிருக்கச்செய்தே,(ச)“ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ” என்கிற விசேஷணமுண்டிறே. (சுரந்து) முலைக்கடுப்புத் தீரத் தரையிலே பீச்சுவாரோபாதி. (அங்கொடுநாழிகை) ராஜ்யதுர(ரு)ரோடேகூட வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே. (ஏழுடனிருப்ப) ஏழர்த்தத்தைப்பற்ற ஏழுகாலமென்கிறதிறே.

(வளங்கொள் மந்திரம்) அழகாதல், ஸஞ்சாரித்வமாதல். வளமாகிறது - ஸகலபலப்ரதனான ஈஶ்வரனைப்போலே எல்லார்பக்கலிலும் ஸஞ்சரிக்கை, கர்மாதிகளுக்கு உபகாரகமாய் ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்துமிறே. (மற்றவற்கருளிச்செய்தவாறு) அவனுக்குத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து ததீய சேஷத்வத்தை யுண்டாக்கினபடி. குறும்பறுத்த நம்பியோ

(க)

(ங) ரு-கூ-க0.

(உ) விஷ்ணுதர்மம்.

(ச) கீதை-எ-கஅ.

டே சேர்த்துவிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது;-"பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகாந்தத்தி லநுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய வநுபவித்தவித்தை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலேவலேயாகாதே!" என்னுமிறே. (அடியேனறிந்து) இவருடைய *ஞானிருக்கிறபடி.

(உலகமளந்த) விமுசர்தலையிலு மகப்படவிருந்த திருவடிகள். (பொன்னடி) ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயம். அதாகிறது - ஸ்வர்ணஸ்வபாவத்தாலே பொற்கிண்டியில் தண்ணீர் வஸிஷ்டசண்டாளவிபாகமற விநியோகங் கொள்ளலாமிறே. (அடைந்துய்ந்தேன்) "ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும்" என்று சரணம்புக்கு உஜ்ஜீவித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) திருவேங்கட முடையானளவிலே பிறந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லி, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். திருமலையில் நிலையிலே ஒரு உத்யோகமுண்டென்று தோற்றுமிறே; பின்பு போந்து சாய்ந்தவிடம் அதிறே.

"மானமுமான் மடநோக்கி" என்று துடங்கி, "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டிலும் ஏகார்த்தத்தைப் பற்றவே சரணாகதியா யிருக்கிறது. ... ... (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி)(ஔபாதிகர்காணும்) என்றது - உம்முடைய அடிக் கொதிப்பாலே ஸ்வாநந்தா(ஸ்ரா)ர்த்திமாய் விழுகையால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது காணுமென்றபடி.(ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை) என்றது - பாகவத பர்யந்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை என்றபடி.

முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை இல்லையென்று பின்னையும் அபேக்ஷித்த பேருண்டோவென்ன (ஸ்ரீ நாரதபகவானை யித்யாதி). சரணாகதி ஜ்ஞாநப்ரதமுமாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாபிமதேத்யாதி).

(குரிசில்) ராஜத்வத்தையுடைய. இவ்வளவு போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). (எறிந்துகொண்டு) வாள்வீசிக்கொண்டு.

தன்பேறு என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உதாரா இத்யாதி). இத்தால் - ராஜ்யப்ரதா(ந)நம் பண்ணினதும் தன் பேருகச் செய்தானென்ற

தாய்த்து. "ஓடு" என்றது சூழுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற - கழிகிற என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி).

"மற்றவற்கு - அங்கொடு நாழிகைகளில் ஏழுநாழிகையோ டிருப்ப வளங்கொள் மந்திரம் அருளிச்செய்தவாறு" என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஏழித்யாதி). அதாவது -(க) "దేహాసక్తాత్మబుద్ధిర్యదిభవతి పదం సాధువిద్యాత్తృతీయం స్వాతన్త్ర్యాన్ధో యదిస్యాత్ప్రథమ మితరశేషత్వ ధీశ్చేద్ద్వితీయమ్ । ఆత్మత్రాణోన్ముఖశ్చేన్నమ ఇతిచపదం బాన్ధవాభాసలోలశ్శబ్దం నారాయణాఖ్యం విషయచపలధీశ్చే చ్చతుర్థీం ప్రపన్నః-தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர்யதிபவதி பதம் ஸாதுவித்யாத்த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதிஸ்யாத் ப்ரதமமிதர சேஷத்வதீஶ்சேத் த்விதீயம் । ஆத்மத்ராணோந்முக ஶ்சேந்நம இதிச பதம் பாந்தவாபாஸ லோலஶ் ஶப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபலதீஶ்சேச் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:" என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே - தேஹாத்மாபிமாந நிவ்ருத்தியும், ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியும், அபந்துஷு பந்துத்வ ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தியும், விஷய நிவ்ருத்தியும் ஆகிற ஆறும், * நமஸ்ஸிலார்த்தமான பாகவதசேஷத்வமாகிற அர்த்தமொன்றும் ஆகிற ஏழர்த்தத்தோடே நடக்குங்காலத்தில் இருக்கும்படி யென்கை.

(அழகு) என்றது - போக்யதையைப் பற்ற. நம்பியோடே சேர்ந்ததுக்கு ஸூசக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதிவ்ரதை யித்யாதி). (அலைவலை) பகுஜல்பர்கள் என்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை நீயுண்டாக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவர், "அடியேன்" என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). வ்யவஹார ப்ராசுர்யமென்று கருத்து.

(ஏகார்த்தத்தை) என்றது-பிராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிற த்வயத்தோடுண்டான ஏகார்த்தத்தை யென்கை. ... ... (கூ)

மூ.—மாட மாளிகை சூழ் திருமங்கை
மன்னனொன்னலர் தங்களை வெல்லும்
ஆடல்மா வலவன் கலிகன்றி
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை
நீடு தொல்புகழாழி வல்லானை
எந்தையை நெடுமாலை நினைந்த
பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாட நும் மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(க) அஷ்டஶ்லோகி-ச.

பதம்.	உரை.
மாடம்	மண்டபங்களாலும்
மாளிகை	க்ருஹங்களாலும்
சூழ்	சூழப்பட்ட
திருமங்கை	திருமங்கைக்கு
மன்னன்	ராஜாவாய்,
ஒன்னலர் தங்களை	சத்ருக்களை
செல்லும்	ஜயிக்குமவராய்,
ஆடல் மா	ஆடல்மா வென்னும் பெயருடைத்தான ஆடாநின்றுள்ள குதிரையை
வலவன்	நடத்த வல்லவராய்,
கலிகன்றி	பாபநிவர்த்தகரான ஆழ்வார்,
அணி	அலங்கார்மான
பொழில்	சோலைகளையுடைய
திருவரங்கத்து	திருவரங்க மென்னும் திவ்யதேசத்துக்கு
அம்மானை	ஸ்வாமியாய்,
நீடு	அபரிச்சிந்நமாய்
தொல்	அநாதியான
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
ஆழி	திருவாழியை
வல்லானை	ஆளுமவனாய்,
எந்தையை	எனக்குஸ்வாமியாய்,
நெடு	எல்லையில்லாத
மாலை	ஆஸ்ரித வ்யாமோஹத்தை யுடையனான அழகிய மணவாளனை
நினைந்த	அநுபவித்து அதினாலுண்டான
இவை பத்து பாடல்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்,
தொண்டீர்	பாகவதர்களே!
பாடுமின்	சொல்லுங்கள்,
பாட	(இவற்றைச்) சொல்லவே
நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
பாவம்	ப்ராப்ய விரோதியான பாபங்கள்
நில்லா	நசித்துவிடுங்கள்.(கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாடமாளிகையித்யாதி). இவருடைய பாவ ([illegible])வ்ருத்தி யில்லையேயாகிலும், இவருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லவே ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் போமென்கிறது.

(மாடமித்யாதி) தமக்கிந்த நன்மையெல்லாம் இவ்வூரிற்பிறப்பாலே வந்ததென்கிறார். இத்தால்-பிறந்தகத்திலேற்றம் சொன்னபடி. "ஆப்தன் சொன்னான்" என்னவேணுமிறே லோகபரிக்ரஹத்துக்கு, (க) "[illegible] - வால்மீகிர்பகவாந் ருஷி:" (உ) "[illegible]- ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" (ங) "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே. (ஒன்னலரித்யாதி) எதிரிகள், திருமங்கையாழ்வார் அழகுசெண்டேறப் புறப்பட்டவாறே, முழுக்காயாக தன்னிலே அவியுமத்தனை. இவர்க்கு சத்ருக்களாகிறார் - ப்ரமாண

(க) ஸ-பா-ங-ஙஅ. (உ) தை- (ங) தி-வாய்-ங-கo-கக.

தூஷகரான பாஹ்யரும், ப்ரமேயதூஷகரான குத்ருஷ்டிகளுமிறே; இவர்களை வெல்லுகையாவது - (க) "ஜிதபாஹ்ய" இத்யாதிப்படியே பாஹ்யருடைய ப்ரதிஜ்ஞையையிட்டுத் திருமதிளுள்ளிட்டவை செய்தும்; ஆகமிகர் பரதேவதையாகச் சொல்லுகிற ருத்ரனுடைய பரத்வத்தை யறுத்து அது தன்னையுமெடுத்துப் போகட்டாரிறே. (கலிகன்றி) பாபப்ரதிபடர். பகவத்ப்ரபாவங்களை மதித்து சொன்ன பாசுரங்களிறே.

கவிபாட்டுண்ட விஷயமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்மேல் (அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை) என்று. "'மாடமாளிகைசூழ் திருமங்கைமன்னன்' என்றவாறே * அணிபொழில் திருவரங்கம் எங்கே புக்கொளித்தது?" என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். (நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை) (நீடு - புகழ்) அநுகூலரக்ஷணத்தில் வந்தால் திருவுள்ளத்தையும் முன்னோடி நடத்துகை; (உ) "அறமுயலாழி" என்னக்கடவதிறே. (தொல்புகழ்) இது தான் ஆகந்துகமல்ல. (ஆழிவல்லானை) திருவாழியை ஸ்வ வசமாக்கிக் கார்யங்கொள்ளவல்லன் என்னுமிதுபோலே காணும் ஏற்றம். (எந்தையை) பரிகாரமுண்டானாலும் பிறர்காரியம் செய்யவேண்டுவதில்லையிறே ப்ராப்தியில்லையாகில்; கார்யம் செய்கைக்கீடான ப்ராப்திசொல்லுகிறது. ப்ராப்தனானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே வ்யாமுக்தனன்றாகில்; அதுக்காக(நெடுமாலை) என்கிறது. இத்தால்-ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்கள்சொல்லுகிறது.

(நினைந்தபாடல்) தந்நிஷ்டரானவர் பாசுரம். அநுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட பாசுரமான-சொற்கள். (பத்திவை) முகமறிவார் முத்தைச்சேரக்கோத்துக் கையிலேயிட்டுக் காணுமாபோலே. (பாடுமின் தொண்டீர்) பகவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பார்! ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுங்கோள். (பாட நும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே) பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைச்சொல்ல ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்; (ங) * [Sanskrit] - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிபோலே. "நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை" என்று * அறம் சப்தத்தில் சக்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

(க) ஸ்-ஸ்த-க-ருக. (உ) தி-வாய்-உ-க0-தி. (ங) கீதை-அஅ-சுசு.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாடமித்யாதி) வினைத்துப்பாட என்று விசே ஷியாமல் "பாட"என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி).

தம்முடைய ஏற்றம் சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆப்தனித்யாதி). ஆடாகின்றுள்ள மாவுக்கு வலவன் என்றதுக்குத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எதிரிகளித்யாதி). "[illegible] - ஜிதபாஹ்ய ஜிநாதி மணிப்ரதிமா அபி வைதிகயந்நிவ ரங்கபுரே। மணிமண்டப வப்ரகணாந் விததே பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந்".

திருமங்கைக்கு "மாடமாளிகை" என்று விசேஷண மிடுவானென், திருவரங்கத்துக்குப் பொழிலை விசேஷணமாக்குவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாடமித்யாதி). (க) "வண்டினமுரலும் சோலை" என்கிற சோலை வாய்ப்பிலே ஈடுபட்டருளிச் செய்தாரென்று கருத்து. ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
கையிலங்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா.— பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி னார் - கீழ்த்திருமொழியிலே; இப்ப்ரபத்திக்கு பலா(ஃல)வ்யபிசார முண்டாயிருக்குமிறே; ஆனாலும், ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று ஒன்றுண்டே; கோவிந்தஸ்வாமிக்கு பகவத்ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,"க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவித்துப் பின்னைநம்பக்கல் வா" என்று விட்டதொன்றுண்டிறே; அப்படியே, உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய்த்து வாஸனை; ஆனபின்பு, "உம்முடைய அபிநிவே சாநுரூபமாக எங்கும் புக்கநுபவித்துப் பின்பு நம்பக்கலிலே வாரும்' என்றுவிட, அநந்தரம் திருப்பேரிலேபோய்ப் புக்கநுபவித்து இனிய

(க) தி-மா-௧௪.

ராய்ப்பேசுகிறார். கோவிந்தஸ்வாமிக்கு க்ஷேத்ரவிஷயங்களிலுண்டான ருசியோபாதியும் போருமாய்த்து இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே. ... ...

அரு.—*கையிலங்கு ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டிலும் ஆறும்பாட்டிலும்-என் கருத்தறிந்து தேஹஸம்பந்தத்தைப் போக்க வேணுமென்றும், அது செய்யுமிடத்தில் உன் பேருகச் செய்யவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்திருக்க,சக்திமானானவனாய்வன் செய்யாமல் போவானென்னென்னும் சங்கையிலே; நம்பேருக உம் கருத்தறிந்து செய்ய வேணுமென்றீராகில், அடிதுடங்கி உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யமுடையராய் நமக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு இங்கே சிலநாளடிமை கொள்ளுகை பேருயிருந்தது என்று திருப்பேரிலே மூட்டினுனென்னும் பரிஹாரத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார்(பெரியபெருமாளித்யாதி). தன்பேருகவைக்கையாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தின்மேலே ஆஶ்ரிதன் *நினைவின்படி செய்கையாகிற பாரதந்த்ர்யமுமொரு ஹேதுவுண்டென்கிறார் (கோவிந்தேத்யாதி). ... ... *

மூ.—கையிலங்காழி சங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன்
பொய்யிலன் மெய்யன் தன்தாளடைவரே லடிமையாக்கும்
செய்யலர் கமலமோங்கு செறிபொழில் தென்திருப்பேர்
பையரவணையான் நாமம் பரவி நானுய்ந்தவாறே. (க)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
கை	திருக்கையிலே	மெய்யன்	(ஆஶ்ரிதர்க்கு) அவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கு மவனாய்,
இலங்கு	விளங்காநின்ற	தன் தாள்	தன் திருவடிகளை [வ்
ஆழி	திருவாழியையும்	அடைவரேல்	ஆஶ்ரயித்தார்களாகி
சங்கன்	ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமுடையனாய்,	அடிமை ஆக்கும்	(அவர்களைத்தனக்கு) சேஷமாக்கிக் கொள்ளுமவனாய்,
கரு	இருண்டிருக்கிற	செய்	கழனிகளில்
முகில்	மேகம்போன்ற	அலர்	விகஸியாநின்ற [ய
திரு	அழகிய [ய்,	கமலம்	தாமரைமலர்களுடை
நிறத்தன்	வர்ணத்தையுடையனா	ஓங்கு	ஓக்கத்தையும்
பொய் இலன்	(சாஸ்த்ர ப்ரதிபாதிதமான ஸ்வவைலக்ஷண்யங்களில்) பொய்யில்லாதவனாய்(அப்படிப்பட்ட வைலக்ஷண்யங்களை யுடையனாய்),	செறி	நெருங்கியிருக்கிற
		பொழில்	சோலைகளையுமுடைய
		தென்	ஸௌந்தர்யமான
		திருப்பேர்	திருப்பேரென்னும் திவ்ய தேசத்தில்

பை	பரந்த படங்களையுடைய	நாமம்	திருநாமங்களை
அரவு	திருவநந்தாழ்வானை	பரவி	சொல்லி
அணையான்	படுக்கையாக வுடையனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய	நான்	நான்
		உய்ந்தஆறு	உஜ்ஜீவித்த ப்ரகாரம்
		ஏ	என்ன ஆஶ்சர்யம்!(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கையிலங்காழி சங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன்) என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, (கையிலங்காழி சங்கம் கருமுகில் திருநிறத்தன்) என்றாகவுமாம். வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கையிலே விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியையும் ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமுடையவன். (கருமுகில் திருநிறத்தன்)(உ)"ஆழிபோல்மின்னி" என்கிறபடியே மேகத்திலே மின்னினாப்போலே யாய்த்து திவ்யாயுதங்களோடே சேர்ந்தவடிவிருப்பது. (பொய்யிலன்) நிருபாதிகஸஜாதீயமான விக்ரஹந்தொடக்கமான வைலக்ஷண்யங்களில் அபார்த்தவாதசங்கையில்லை. (மெய்யன்) இவையுடைய, (உ) "ஸத்யகாமஸ-ஸங்கல்பம்" என்கிறபடியே-ஆஶ்ரிதார்த்தமாக்கி வைக்குமது உண்மையாயிருக்கும். (தன்தாளித்யாதி) (௩) "தேஹிமே ததாமிதே - தேஹிமே ததாமிதே" என்று ஓரோப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுகையன்றிக்கே, தன் திருவடிகளுக்கு அஸாதாரணராய் வந்து கிட்டுவர்களாகில், ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுத்து அகலவிடாதே நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கும்.

(செய்யலர்) செய்களானவை நெல்வித்தத் தாமரையாய்த்து விளைவது. செய்களிலே அலராநின்றுள்ள தாமரைகளிலேசக்கத்தையும், செறிந்தபொழிலையுமுடைத்தாயிருக்கிற தென்திருப்பேரிலே, நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமத்தை. (பரவிநானுய்ந்தவாறே) ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனால் (ச) "அஹமந்நமஹமந்நம் - அஹமந்நமஹமந்நம்" என்றும் (ரு) "ஸஹப்ரஹ்மணா - ஸஹப்ரஹ்மணா" என்றும் கூரித்துச்சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இங்கேவந்து சொல்லி ஒருவன் வாழ்ந்து போம்படியே! ... ... (க)

(க) தி-பா-௪. (உ) ஜி-ஸ்தோ-௫. (௩) யஜு-கா-௧-அ-அ. (௪) தை-ப்ரு-௧௦-௬. (௫) தை-ஆந-௧-உ.

அரு.—முதற்பாட்டு. (கையித்யாதி) கையிலே இலங்காநின்றுள்ள ஆழியென்ன, சங்கமென்ன, இவற்றை யுடையவன். சங்கன் என்று வ்யஸ்தபதமாகவும், கையிலே இலங்காநின்றுள்ள ஆழியென்ன, சங்கமென்ன, கருமுகில்போன்ற திருநிறமென்ன, இவற்றை யுடையவனென்று ஸமஸ்த பதமாகவும் பாடபேதத்தைக்காட்டி, அடைவே அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கையிலங்கு இத்யாதி வாக்ய பஞ்சகத்தாலே).

(ப்ரஹ்மணுவென்றும்) என்ற வநந்தரம், "சொல்லுகிறபடியே தனனுடைய போக்யத்வத்தையும் போக்த்ருத்வத்தையு மநுஸந்தித்து" என்று சேஷம்.... ... ... (க)

௨.—வங்கமார் கடல்களேழும் மலையும் வானகமும் மற்றும்
அங்கண் மாஞாலமெல்லா மமுதுசெய்துமிழ்ந்த வெந்தை
திங்கள் மாமுகிலணவு செறிபொழில் தென்திருப்பேர்
எங்கள் மாலிறைவன் நாமமேத்தி நானுய்ந்தவாறே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	எந்தை	என்ஸ்வாமியாய்,
ஆர்	நிறைந்த	திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்தையும் [த்தையும்
ஏழ்கடல்களும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும், [ளும்	மாமுகில்	பெரிய மேகமண்டல
மலையும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க	அணவு	அளாவியிருக்கிற
வானகமும்	ஆகாசமும்,		செறிபொழில் தென் திருப்பேர்,
மற்றும்	அதுக்குமேலே	எங்கள்	ஆஶ்ரிதரான எங்கள் விஷயத்தில்
அம்கண்	அழகிய இடமுடைத்தான	மால்	வ்யாமோஹத்தை யுடையனை
மாஞாலம்	பரந்த பூமியும்(ஆகிய)	இறைவன்	ஸர்வேஶ்வரனுடைய
எல்லாம்	இவை யெல்லாவற்றையும் [விழுங்கி	நாமம்	திருநாமங்களை
அமுதுசெய்து	(ப்ரளயகாலத்தில்)	ஏத்தி	ஸ்துதித்து
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தின		நான் உய்ந்தஆறு ஏ! (௨)

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களைக் கடலுக்குச் சிறப்பாக இட்டுச்சொல்லக்கடவது. மரக்கலங்களால் மிக்கிருந்துள்ள கடல்களேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற மலைகளும், அவற்றுக்கு அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், மற்றும், இவற்றை வேலியாக உடைத்தாயிருக்கிற பூமிப்பரப்பை

யடைய வயிற்றிலே ப்ரளயாபத்திலே எடுத்துவைத்து, "உள்ளேயிடந்து தளரவொண்ணாது" என்று, நிதியைவிழுங்கி உமிழ்ந்து பார்ப்பாரைப்போலே வெளிநாடு காண உமிழ்ந்த என்ஸ்வாமி.

(திங்கள்) சந்த்ரபதத்தளவும் மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருப்பதாய், செறிந்தபொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற தென்திருப்பேரிலே. (எங்கள்மாலிறைவன் நாமமேத்தி நானுய்ந்தவாறே) நம்போல்வாரான ஆஶ்ரிதர்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய், வ்யாமோஹமில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையுடையனான அவனுடைய திருநாமத்தை ஏத்தி. (நானுய்ந்தவாறே) (க) "[illegible]-அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்ப்போன நானுஜ்ஜீவிக்கும்படியே!(உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - தன்தாளடைவார்க்குச் செய்த உபக்ருதியை அநுபவித்தவர், அவ்வளவன்றியே தாளடையாதார்க்கும் ஆபத்ஸகனாயிருக்குமென்று அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்ப்பாட்டில் "நான்" என்றதுக்கு - "தாளடைவர்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவ்விபூதியிலுள்ளாரைப்போலிருந்த நானென்றாராய், இதில் "ஞாலம்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து இங்குள்ளாரோடொரு கோவையான நானென்றாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவேத்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—ஒருவனை யுந்திப் பூமேலோங்கு வித்தாகந்தன்னால்
ஒருவனைச் சாபம் நீக்கி யும்பராளென்று விட்டான்
பெருவரை மதிள்கள் சூழ்ந்த பெருநகரரவணைமேல்
கருவரை வண்ணன் தென்பேர் கருதி நானுய்ந்தவாறே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருவனை	அத்விதியனான ப்ரஹ்மாவை	சாபம்	(அவனுடைய) சாபத்
உந்திபூமேல்	திருநாபிகமலத்தில்	நீக்கி	போக்கி, [தை
ஓங்குவித்து	உண்டாக்கியும், [னை	உம்பர் ஆள்	("நீ முன்போலவே) மேலுலகங்களையாளக் கடவாய்"
ஒருவனை	மற்றொருவனான ருத்ர	என்றுவிட்டான்	என்று விடைகொடுத்தவனுமாய், [ன்ற
ஆகம்தன்னால்	தன் திருமார்பிலுள்ள ஸ்வேத பிந்துவினால் (ஸ்வேத பிந்துவை அவன் கையோட்டில் தெறித்து)	பெருவரை	பெரிய மலைகள்போ
		மதிள்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
		சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட [ர்நகரில்
		பெருநகர்	விசாலமான திருப்பே

(க) தை-ஆந-சா-க.

அரவு அணை மேல்	அநந்த சயநத்தின்மேலே	தென்பேர்	அவனெழுந்தருளியிருக்கும் தென்திருப்பேரில் (புக்கு)
கருவரை	நீலவர்ணமான பர்வதத்தினுடைய	கருதி	(அவனை அநுபவிக்க) ஆசைப்பட்டு
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனுமான ஸர்வேஶ்வரனை,		நான் உய்ந்த ஆறு ஏ! (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஒருவனையித்யாதி) தன்னையெண்ணினால் பின்னையொருவரை எண்ணவொண்ணாதபடி யிருப்பானாய், சதுர்த்தசபுவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவைத் திருநாபீகமலத்திலேயுண்டாக்கி, திருமார்வில் ஸ்வேதஜலத்தாலே ருத்ரனுக்கு வந்த சாபத்தைப்போக்கி. (உம்பராளென்று விட்டான்) தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியந்தாவான மேன்மையிலொன்றும் குறையாதபடி நடத்து என்று விட்டானாய்த்து. உபரிதநலோகங்களை ஆளு என்று விட்டான்.

(பெருவரையித்யாதி) பெருவரையென்னலாம்படியான மதிள்களாலே சூழப்பட்டு, (க) * கலங்காப்பெருநகரத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியான பெருநகரிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே ஓரஞ்ஜநகிரிபோலே சாய்ந்தருளினவன். (தென்பேர்கருதி) "அங்கேபுக்கநுபவிக்கவேணும்" என்று மநோரதித்த நானுஜ்ஜீவித்துப் போம்படியே! (தன்பேர்கருதி) அவ்வடிவழகுக்கு வாசகமான திருநாமத்தைச்சொல்லி ஒருவனுஜ்ஜீவிக்கும்படியே!. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஒருவனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஞாலத்துக்கெல்லா மாபத்திலே யுதவுகையைச் சொன்னாராய்,அதிலு மேற்றமாக (உ) "ஐஶ்வர்யேஹம் - ஈஶ்வரோஹம்" என்பார்க்கு முட்பட உபக்ருதி பண்ணுமவனென்று அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சப்தார்த்தம் (உபரி யித்யாதி). அர்த்தாந்தரமாதல்.

"பேர்" என்றது- திருப்பதியாக்கி, ஒரு பாடத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்து, பாடாந்தரத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வடி வித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—ஊனமர் தலை யொன்றேந்தி யுலகெல்லாம் திரியு மீசன்
ஈனமர் சாபம் நீக்கா யென்ன வொண் புனலை யீந்தான்

(க) (உ) கீதை-௧௬-௧௪.

தேனமர்பொழில்கள் சூழ்ந்த செறிவயல் தென்திருப்பேர்
வானவர்தலைவன் நாமம் வாழ்த்தி நானுய்ந்தவாறே. (௪)

பதம்.	உரை.
ஊன் அமர்	மாம்ஸம் நிறைந்த
தலை ஒன்று	ஒரு ப்ரஹ்ம கபாலத்தை
ஏந்தி	கையில் தரித்துக்கொண்டு
உலகு எல்லாம்	ஸமஸ்த லோகங்களிலும்
திரியும்	(பி(ஷ்)க்ஷார்த்தமாக) ஸஞ்சரியாநின்ற
ஈசன்	ருத்ரனானவன்,
ஈன் அமர்	"தண்மையை யுடைத்தான
சாபம்	(என்னுடைய) சாபத்தை
நீக்காய்	(நீ) போக்கவேணும்"
என்ன	என்று சொல்ல,
ஒண் புனலை	(உன் திருமார்பிலுண்டான) அழகிய(சாபத்தைப்போக்கவல்ல) ஸ்வேத ஜலத்தை
ஈந்தாய்	கொடுத்தவனாய் (அக்கபாலத்தில் நிறைத்தவனாய்),
தேன் அமர்	வண்டுகள் நிறைந்த
பொழில்கள்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
செறி	நெருங்கிய
வயல்	கழனிகளை யுடையதான
தென்	திருப்பேர்,
வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலைவன்	ஸ்வாமியானவனுடைய
நாமம்	திருநாமங்களை(ச்சொல்லி)
வாழ்த்தி	ஸ்தோத்ரித்து
நான் உய்ந்த ஆறு ஏ! (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஊனமரித்யாதி) மாம்ஸப்ரசுரமாயிருக்கிற தலையோட்டைத்தரித்து, கூறுசெய்த ஊரில் கையும் கைத்தளையுமாய்த் திரிவாரைப்போலே, மதிப்போடே திரிந்த பூமியெல்லாம் தட்டித்திரியும்படியான ருத்ரன், "அவத்யாவஹமாய்த் தண்மையை விளைக்கக்கடவதாயிருக்கிற சாபத்தைப்போக்கவேணும்" என்று திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புக; திருமார்வில் ஸ்வேதஜலத்தைக்கொடுத்துவிட்டான்.

(தேனித்யாதி) வண்டுகள் மிக்கிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்படுவதாய், செறிந்த வயலையுடைத்தான தென்திருப்பேரிலே. (வானவரித்யாதி) பாலைக்குடித்து நோயைப் போக்குவாரைப்போலே *அயர்வறு மமரர்களதிபதி திருநாமத்தைச்சொல்லி ஒருவன் வாழ்ந்துபோம்படியே!. விநாசத்தை பலி(ஷ்வி)ப்பிக்கிலும் விடவொண்ணாத திருநாமமாய்த்து. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஊனமரித்யாதி) *ஆகந்தன்னிலொருவனைச் சாபம் தீர்த்தப்ரகாரத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஈனமர்" என்றதினர்த்தம் (தண்மையை யித்யாதி).

"உய்ந்தவாறே!" என்கையாலே - உய்யாவிட்டாலும் "தலைவன் நாமம்" என்கையால் போக்யதை விடவொண்ணாதபடியா யிருக்குமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (விகாசத்தை யித்யாதி) ... ... (௪)

மூ.—வக்கரன் வாய்முன் கீண்ட மாயனேயென்று வானோர்
புக்கரண் தந்தருளா யென்ன பொன்னாகத்தானை
நக்கரி யுருவமாகி நகங்கிளர்ந்திடந்துகந்த
சக்கரச்செல்வன் தென்பேர் தலைவன்றாளடைந்துய்ந்தேனே.

பதம்.	உரை.
வக்கரன்	"தந்த வக்ரனுடைய
வாய்	வாயை
முன்	முற்காலத்தில்
கீண்ட	கிழித்துப்பொகட்ட
மாயனே	ஆஶ்சர்ய பூதனே!"
என்று	என்று சொல்லிக்கொ
வானோர்	தேவதைகள் [ண்டு
புக்கு	திரண்டுவந்து [யை
அரண் தந்தரு ளாய்	("எங்களுக்கு) ரக்ஷை கொடுத்தருள வேணும்"
என்ன	என்று ப்ரார்த்திக்க,
பொன்னாகத் தானை	(அவர்களுக்கு விரோதியான) ஹிரண்யனை
அரிஉருவமாகி	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க்
நக்கு	சிரித்து [கொண்டு
கிளர்ந்து	வ்ருத்தியடைந்து
நகம்	நகங்களினால்
இடந்து	கிழித்துப் பொகட்டு
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்
சக்கரம்	ஸுதர்சநத்தினால்
செல்வன்	ஶ்ரீமானாய்
தென்பேர்	தென் திருப்பேருக்கு
தலைவன்	ஸ்வாமியானவனுடை
தாள்	திருவடிகளை [ய
அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து
உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவித்தேன். (ரு)

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (வக்கரனித்யாதி) தேவர்களெல்லாரையும் நெருக்கி நலிந்துதிரிந்தானாய்த்து தந்தவக்ரனென்பானொருஅஸுரன்; அவன்வாயை முன்பொருகாலத்திலே அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தனே! என்று. (வானோர்) தேவர்களுடங்கலும் திரண்டு "எங்களுக்கொருபுகல் தந்தருளவேணும்" என்ன. (பொன்னாகத்தானை) ஹிரண்யனை, நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு, நக்கு - சிரித்து, பெரியகிளர்த்தியோடே திருவுகிராலே பிளந்து, "ப்ரஹ்லாதன்விரோதி போகப்பெற்றோம்" என்று உகந்த. (சக்கரச் செல்வன்) ஹிரண்யனுடல் திருவுகிருக்குப் போந்ததில்லை; பின்னை, திருவாழி, அழுக்குக்குப் பத்திரம் கட்டுவாரைப்போலே யாய்த்து. (தென்பேரித்யாதி) தென்திருப்பேரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வக்கரனித்யாதி) கீழிரண்டுபாட்டிலும் ப்ரதாநரான இருவர்க்கு முபகரித்தபடி சொன்னாராய், இதில், தேவர்க்கு

உபகரித்தவன் ஒரு அர்ப்ப(ஶர்ஷ)கனுக்கு முதலினுனென்று கொண்டாடி யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

சக்கரம் செல்வத்துக்கு உடலாய்த்தென்கிறுர் (ஹிரண்ய ஸித்யாதி). (பத்திரம்) கத்தி. ... ... (ரு)

மூ.—விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழைபொருட்டு வில்லால்
இலங்கை மாநகர்க்கிறைவ னிருபது புயந்துணித்தான்
நலங்கொள் நான்மறை வல்லார்களோத்தொலி யேத்தக் கேட்டு
மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவி நான் வாழ்ந்த வாறே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	வல்லார்கள்	அப்யஸிக்க வல்லரான ப்ராஹ்மணர்களுடைய
இழைபொருட்டு	ஆபரணங்களை யுடைய பிராட்டிக்காக	ஏத்த	உச்சமாக உச்சரிக்கப்பட்ட
விலங்கலால்	மலைகளினுல்	ஓத்துஒலி	வேத கோஷத்தை
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	கேட்டு	கேட்டு
அடைத்து	அணை செய்து,	மலங்கு	மத்ஸ்யங்களானவை
மா இலங்கை நகர்க்கு	பெரிய லங்காநகரத்துக்கு [னுடைய	பாய்	துள்ளி அப்புறம் போகாநின்ற
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவண	வயல்	கழனிகளையுடைய திருப்பேர்,
இருபதுபுயம்	இருபது தோள்களை	மருவி	(ஸேவிக்க) ஆசைப்பட்டு
வில்லால்	(தன்) வில்லைவளைத்து	நான்	நான்
துணித்தான்	சேதித்தவனை,	வாழ்ந்த	உஜ்ஜீவித்த
நலம்கொள்	ஸதாசாரங்களை யுடையராய்	ஆறு ஏ!	(கூ)
நால்மறை	நாலுவேதங்களையும்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (விலங்கல்) நீரிலே ஆழக்கடவதான மலைகளாலே கடலையடைத்து, விளங்காநின்றுள்ள ஆபரணத்தாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியுடைய ஒப்பனையிலே தோற்று, க்ஷத்ரியத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே, "ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு மழியாத லங்கையன்ரோ எனக்குப் படைவீடு, நானிவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனன்ரோ" என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணனுடைய, அவ்வூர்க்கு கணையப்போலே யிருக்கிற தோள்களைத் துணித்தானைய்ந்து.

(நலங்கொள்) நிர்த்தோஷமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதங்களை மதிகரித்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; ஆசாரத்தால்

மிக்கு, நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல். (ஓத்தொலி யேத்தக்கேட்டு) அவர்கள் உச்சமாக உச்சரிக்கிற த்வநியைக்கேட்டு, "நம்மைக்குறித்துண்டான ஆரவாரம்" என்று மலங்குகள் பாயாநின்றுள்ள வயலை யுடைத்தான திருப்பேரை மருவி நான் வாழ்ந்தவாறே. ... ... (௬)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (விலங்கலித்யாதி) கீழ் ஓரர்ப்பகனுக்கு உதவினான், அவ்வளவன்றிக்கே, ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக அகடிதங்களைச் செய்தானென்றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(கழனியம்) உழலைத்தடி - ரக்ஷகமென்கை.
(மலங்கு) மத்ஸ்யவிசேஷம். ... ... (௬)

௲௬.—வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சிக்
கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்
திண்ண மாமதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் வேலை
வண்ணனார்நாம நாளும் வாய்மொழிந்துய்ந்தவாறே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான்	யசோதை தபஸ்ஸு பண்ணிப்பெற்ற தான்	இருந்தான்	இருந்தவனாய்,
		திண்ணம்	த்ருடமாய்
		மா	பெரிதான
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை [வில்	மதிள்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்தவளா	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
ஆய்ச்சி	தாயான யசோதை	தென்	திருப்பேருள்,
வெகுண்டு	கோபித்து	வேலை	ஸமுத்ரம்போன்ற
மத்து	தயிர்கடைகிறமத்தை	வண்ணனார்	வர்ணத்தை யுடையனானவனுடைய
ஓச்சி	வீசியெறிந்து		
கண்ணி	முடிகளினால்	நாமம்	திருநாமங்களை
ஆர்	பூர்ணமாய்	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
குறு	சிறிதான	வாய்மொழிந்து	சொல்லி
கயிற்றால்	தாம்பினால்		
கட்ட	பந்திக்க [து		உய்ந்தஆறு ஏ! (எ)
வெட்டென்று	(அதுக்கு) ஸம்மதித்		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "கவ்யம் பாழ் போக வொண்ணாது, இத்தை உபஜீவிக்கைக்கொரு பிள்ளைவேணும்" என்றாய்த்து இவள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது. ஆனாலும், அதை ஸாத்மியாதபடி அமுதுசெய்யப்புக்கால் ஸம்வதியார்களோ; அவர்கள்

மறைக்க மறைக்க இவனுக்கு அதிலே ஆதரம் மிகுமே, தன் தாரக (ஜூக) மிழக்கமாட்டானே. அவர்கள் தங்களுடம்பு நோவக்கடைந்து உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்ய. (வெகுண்டு) சீறி, யசோதைப் பிராட்டியானவள் மத்தைக்கொண்டு அடிக்கக் கோலி, பல பிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட; தாம்பை நெடுகப்பண்ண வொண்ணாதே, திருமேனியிலே இடங்காணு மித்தனையிறே; அப்படிக்கட்ட. (வெட்டென்றிருந்தான்) "சாமானியனென்று இடுமீடெல்லா மிடவமையும்" என்றிருப்பாரைப்போலே, வேறொரு ஹேதுவைச்சொல்லி யன்றியே இது சொல்லியே நம்மைக் கட்டுவதே! என்று இசைந்திருந்தானாய்த்து.

(திண்ணமித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிள்களாலே சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள். (வேலையித்யாதி) கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவை யுடையரானவருடைய. அவ்வடி வழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லி ஒருவ னுஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெ யித்யாதி) *நாரீணா முத்தமைக்காக அகடிதங்களைச் செய்த வளவன்றிக்கே, இடைப்பெண்களுக் கெளியனாய் கட்டவு மடிக்கவு மானனென் றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"தான்" என்றதுக்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கவ்யமித்யாதி, மாட்டானே) என்னுமளவும். "ஓச்சி" என்றதினர்த்தம் (அடிக்கக்கோலி) என்றது. ... ... (எ)

மூ —அம்பொனாருலகமேழு மறிய வாய்ப்பாடி தன்னுள்
கொம்பனார்பின்னை கோலம் கூடுதற் கேறு கொன்றான்
செம்பொனார்மதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேவும்
எம்பிரான்நாம நாளுமேத்தி நாளுய்ந்தவாறே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்	அழகிய	கொம்பு	வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற சரீரத்தையுடைய
பொனார்	ஸ்வர்ணத்தோடொத்த(ஶ்லாக்யமான)		
உலகம்ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
அறிய	அறியும்படியாக,		
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள	கோலம்	அழகோடு
தன்னுள்		கூடுதற்கு	சேர்கைக்காக

ஏறு	ருஷபங்களை	மேவும்	பொருந்தியிருக்கிற
கொன்றான்	கொன்றவனாய்,	எம்பிரான்	நம் ஸ்வாமியுடைய
செம்	சிவந்த		நாமம் நாளும் ஏத்திநான் உய்ந்த
பொனார்	பொன்னோடொத்த[ள்		ஆறு, ஏ! (அ)
மதிள்கள்சூழ்ந்த தென் திருப்பேரு			

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சேரி மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்லாக்யமான ஏழுலகங்களுமறிய, திருவாய்ப்பாடியிலே, வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஒப்பனையோடே சேருகைக்காக, ருஷபங்களையும் நிரஸித்தான். தர்ஸநீயமான மதிள்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எனக்கு உபகாரகானவருடைய திருநாமத்தை ஏத்தி நானுய்ந்தவாறே! ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சிக்குப் பிள்ளையாய்க் கட்டுண்ட வளவன்றிக்கே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாய்வாரைப்போலே எருதுகளின் கொம்பிலே பாய்ந்து கொன்று வேறொரு கொம்பைக் கைப்பற்றினானென்றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அழகிய பொன்போ லுலகமென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஓரித்யாதி) ... ... (அ)

மூ.—நால்வகை வேத மைந்து வேள்வி யாறங்கம் வல்லார்
மேலை வானவரில் மிக்க வேதியராதிகாலம்
சேலுகள் வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண் ‡மாலோடும் வாழ்வார்
சீலமா தவத்தர் சிந்தையாளியென் சிந்தையானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்வகை	நாலுவிதமான	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமரா[ய்,
வேதம்	வேதங்களிலும்	ஆதிகாலம்	ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொட
ஐவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்	சேல்	கயல்கள் [ங்கி,
		உகள்	துள்ளாநின்ற
ஆறுஅங்கம்	வ்யாகரணம் முதலிய ஆறுஅங்கங்களி[லும்	வயல்	கழனிகளையுடைய
		திருப்பேர்	திருப்பேரில்
வல்லார்	ஸமர்த்தராய்	செம்	சிவந்த
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள[ல்	கண்	நேத்ரங்களையுடைய
வானவரில்	தேவதைகளிற்காட்டி	மாலோடும்	ஸர்வேஸ்வரனோடு
மிக்க	அதிசயித்தவராய்,		கூட

‡ "மாலொடும்," "மாலோடும்" என்று இரண்டுபாடமும் காண்கிறது யதாஸம்ப்ரதாய மநுஸந்தேயம். ஆக்யம், லக்ஷணாநுரூபம்.

வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்	ஆளி	தனக்கு வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டு ஆளுமவன்
சீலம்	ஸௌசீல்யத்தையும்		
மா	ஸ்லாக்க்யமான	என்	என்னுடைய
தவத்தர்	தபஸ்ஸையு முடையரானவர்களுடைய	சிந்தையான்	ஹ்ருதயத்தில் நித்ய வாஸம் பண்ணுகிறான். (கூ)
சிந்தை	ஹ்ருதயத்தை		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நால்வகை) நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறும், இவற்றில் வந்தால் ப்ரஹ்மாதிகளிலுங் காட்டில் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரானவர்கள். ஸ்ருஷ்டிகாலந்தொடங்கி ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கக் குடியேறி ஜீவித்துப் போருகிறவர்களாய்த்து. சீலகுணப்ரசுரராய் மிக்க தபஸ்ஸையுடையரா யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் ஹ்ருதயத்தைத் தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான். ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பெண்பித்தனானவன் இவர்! ஸகல வித்யாதிகரானவர்க்கு உபாஸ்யன், அவன் அவர்களைச் சிந்தைவிடாதாப்போலே தம் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்தானென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த னானான்) என்றத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌசீல்யத்திலும் மிக்க சீலமென்று கருத்து. ... ... (கூ)

கூ.—வண்டறை பொழில் திருப்பேர் வரியரவணையிற் பள்ளி
கொண்டுறைகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாட மங்கை
திண்டிறல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை
கொண்டிவை பாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசும்பே. ... (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo✧oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	அணையில்	படுக்கையில்
அறை	சப்தியாகின்ற	பள்ளிகொண்டு	சயனித்து [கிற
பொழில்	சோலைகளையுடைய	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
திருப்பேர்	திருப்பேரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	மாலை	ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக,
வரி	மச்சங்களையுடைய		
அரவு	ஆதிசேஷனாகிற		

கொடி	கொடிகள்கட்டின	சொலால்	தமிழினால்
மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்	மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடைய	இவை மாலை	இந்தப்பாசுரங்களை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய்,	கொண்டு	அப்யஸித்து
		பாடி	கானம்பண்ணி[னராகில்
திண்	த்ருடமான	ஆட	நர்த்தநம் செய்தார்க
திறல்	பலமுடைய	நீள்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களையுடையரான	விசும்பு	பரமபதத்தை
கலியன்	ஆழ்வார் [ரமான)	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.
செம்	அழகிய (ஸர்வாதிகா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டறை யித்யாதி) வண்டுகள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான திருப்பேரில், வரிகளையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. கொடியோடு கூடின மதிள்களையும் மாடங்களையு முடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய், திண்ணிய திறலையுடைத்தான தோளையுடையரான ஆழ்வார். (செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை) அதிக்ருதாதிகாரமான வேதார்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமான சொல்லாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. இவற்றைக்கொண்டு பாடுவ தாடுவதாக இவ்வநுபவத்துக்கு மேலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். ... (கo)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). "செவ்வியசொல்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதிக்ருதேத்யாதி). ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
தீதறுப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க)"தானுகந்த ஊரெல்லாம் தன் தாள்பாடி" என்றிறே இவர்பாரிப்பு. (உ) "ஸர்வாந் காமாந்-ஸர்வாந் காமாந்" என்னக் கடவ

(க) தி-ரு-ரு. (உ) தை-ஆந-க-உ.

திறேற, ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ‡ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்கி உதவுமவனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன் திருநந்திபுரவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானன், அங்கேபோ யநுபவிப்போ மென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... *

அரு.—இதறுப்ரவேசம்.—திருப்பேர்நகரானை அநுபவித்தது அமையாதோ, திருநந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானுகர்த வித்யாதி). அப்படி எல்லா மபேக்ஷிதமா யிருக்குமோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸர்வாநித்யாதி). எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாந்தராத்மாவா யித்யாதி).... ... ... *

மூ.—தீதறுநிலத்தொடெரி காலினொடு நீர் கெழு விசும்புமவையாய்
மாசறு மனத்தினொடுறக்க மொடிறக்கை யவையாயபெருமான்
தாய்செறவுளைந்து தயிருண்டு குடமாடு தடமார்வர் தகைசேர்
நாதனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (௧)

பதம்.	உரை.
தீது அறு	நிர்த்துஷ்டமான
நிலத்தொடு	பூமியோடுகூடின
எரி	அக்நியும்
காலினொடு	காற்றோடுகூடிய
நீர்	ஜலமும்
கெழு	ஸம்ருத்தமான(இவற்றுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்குமதான)
விசும்பும்	ஆகாசமும்
அவையாய்	ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும்அந்தராத்மாவாய்,
மாசு அறு	குற்றமற்ற
மனத்தினொடு	மநஸ்ஸோடும்
உறக்கமொடு	ஸுஷுப்தி ஸ்வப்நங்களோடும் கூடின
இறக்கை	மரணம்
அவையாய	ஆகிய அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகனான
பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,
தாய்	தாயான யசோதை

பதம்.	உரை.
செற	கோபிக்க
உளைந்து	அதுக்குப்பயந்து அகம்குழைந்தும்
தயிர்	(அதுக்குமுன்னே)தயிரை
உண்டு	அமுதுசெய்து
குடம்ஆடு	குடக்கூத்தாடினவனாய்,
தடம்	பரந்த
மார்வர்	திருமார்பையுடையராய்,
தகைசேர்	ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுண பூர்ணனான
நாதன்	ஸ்வாமியானவன்
உறைகின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுர விண்ணகரமென்ற திருநாமத்தையுடைய
நகர்	திவ்யதேசத்தை
மனமே	ஓ மநஸ்ஸே!
நண்ணு	கிட்டப்பாராய். (௧)

‡ (பா) ஸர்வபாபங்களையும்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தீதறுவித்யாதி) சேதநர்க்கு போக(ம்)ோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலா யிருக்கையாலே குற்றமற்றிருக்கிற ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கு மந்தராத்மாவாய், நிர்தோஷமான மநஸ்ஸோடேகூட ஸ்வப்ந ஸாக்ஷிகள் மாணம் என்று சொல்லப்படுகிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

அந்தராத்மதயா நின்று ரக்ஷகனும்படி சொல்லிற்று - கீழ்; கண்ணுக் கிலக்காம்படி வந்தவதரித்து ரக்ஷகனும்படி சொல்லுகிறது மேல். (தாயித்யாதி) தாயான யசோதைப் பிராட்டி சீறித் தாம்பெடுக்க, அதுக்கு முன்னே படுமதுசொல்லுகிறது. எல்லாம் செய்தாலும் அவன்தாரகத்தை விட்டிரானே. (தயிருண்டு)ஸ்வாநுபவத்தாலே த்ருப்தனுயிருக்கக்கடவவனன் அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள வெண்ணெயை புஜிக்கப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனுய், அந்த ஹர்ஷமெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடி; அந்த பௌஷ்கல்யந்தான் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவர். (தகைசேர்நாதன்) (க) "த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்- த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந் நாதவத்தரம்" என்கிறபடியே - ஒதுங்குவா ரளவுபட்டு இத்தோள்கிழலே மிக்கிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தீதித்யாதி) அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களிருக்க "தீதறு" என்னலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறூர் (சேதநர்க்கித்யாதி). உறக்கம் சொன்னபோதே ஸ்வப்நம் அர்த்தஸித்தமென் றருளிச்செய்கிறூர் (ஸ்வப்ந ஸாக்ஷிகள்) என்று

"தடமார்வர்தகை" என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறூர் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி). "தகை"என்று-ஸ்வபாவமாய், அத்தால் கல்யாண குணங்கள் சேர்ந்த நாதனென்று கருத்து. ... ... (க)

மூ.—

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்யி னுலகேழு மொழியாமைமுனநாள்
மெய்யினளவே யமுது செய்யவல வையனவன் மேவுநகர்தான்
மைய வரிவண்டு மதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளநவிற்று பொழில் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (உ)

(க) ரா-அயோ-உ-கக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொனசெய்யில்	சொன்னத்தைச்செய்யப்புகில்	மேவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயமானது	நகர்தான்	திவ்யதேசமாய், [நிற
உண்டு	உண்டு, (அதேதென்னில்,)	மைய	நீலவர்ணமாய் [தான
உலகேழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	வரி	ரேகைகளையுடைய
ஒழியாமை	ஒன்றும் நழுவுதபடி	வண்டு	வண்டுகளானவை
முனநாள்	முற் (ப்ரளய)காலத்தில்	மது	தேனை
மெய்யினளவே	திருமேனி யளவிலே (அதிக பரிமாணம் தோன்றுதபடி)	இளையோடு	புத்ரபௌத்ராதி பந்துக்களோடேகூட
அமுதுசெய்யவல	அமுதுசெய்யவல்ல	உண்டு	பானம்பண்ணி
ஐயன்	நிருபாதிக பந்துவான	மலர்	பூக்களை
அவன்	அந்த ஸர்வேஶ்வரன்	கெண்டி	கோதி,
		அதன்மேல்	அதுக்குமேலே
		கைவளம்	குறிஞ்சிராகத்தை
		நவிற்று	பாடாநின்றுள்ள
		பொழில்	சோலைகளையுடையதான

நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) நான் சொன்னவற்றைச் செய்யப்பார்க்கில், நமக்கினி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமுண்டு. "முடிந்துபோ மித்தனையன்றோ" என்றிருக்கவேண்டா. ஸகலலோகங்களிலு மொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநாள் ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "எங்குற்று"என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி திருமேனியளவிலே யமுதுசெய்யவல்ல நிருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

ஶ்யாமமான நிறத்தையும் வரியையு முடைத்தாயிருக்கிற வண்டுகள், தன் பந்துவர்க்கத்தோடே கூட மதுபானத்தைப் பண்ணி, கழுத்தே கட்டளையாக மதுபானம்பண்ணின படியாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாமை அவ்விடத்திலே யிருந்து பூக்களைக்கோதி, அதின்மேலே யிருந்து "கைவளம்" என்கிற பண்ணைப்பாடா நின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான. ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) கீழ் அந்தராத்மதையை யநுஸந்தித்தாராய், இதில் - ஆபத்ஸகத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மனமே - சொனசெய்யில் - உய்யும்வகையுண்டு” என்றநுவதித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (நாவித்யாதி). இத்தால் பலித்த வர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (முடிந்தித்யாதி).

“இனையோடு” என்றதினர்த்தம் (பந்துவர்க்கத்தோடே) என்றது. “மண்டி” என்றதினர்த்தம் (கோதி) என்றது. ... ... (௨)

மூ.—உம்பருலகேழு கடலேழு மலையேழு மொழியாமை முனைநாள்
தம்பொன் வயிறாரளவு முண்டவை யுமிழ்ந்த தட மார்வர் தகைசேர்
வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன் வரு தும்பி மணி கங்குல் வயல்சூழ்
நம்பனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே, (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்உலகு ஏழும்	மேலுள்ள ஸப்தலோகங்களையும்	மார்வர்	திருமார்வையுடையனுய்
கடல்ஏழும்	ஏழு ஸமுத்ரங்களையும்	தகைசேர்	பெருமையுடையனுய்
மலைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்களையும்	நம்பன்	விச்வஸநீயனுன அவன் உறைகின்றநகர்,
ஒழியாமை	(இவற்றில் ஒன்றும்) தவறிப்போகாதபடி	வம்பு	பூக்களானவை
முனைநாள்	முற் (ப்ரளய) காலத்திலே	மலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற
தம்	தம்முடைய	பொழில்	சோலைகளிலே
பொன்	ச்லாக்யமான	பை பொன்	அழகிய பொன்போன்றதாய்
வயிறு	திருவுதரமானது	வரு	வாராநின்ற
ஆரளவும்	நிறையுமளவும்	மணி தும்பி	ச்லாக்யமான தும்பிகளையுடைத்தாய்
உண்டு	அமுதுசெய்து,	கங்குல்	இருண்ட (பயிர்களையுடைய)
அவை	அவற்றை	வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்ட
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தின		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (௩)
தடம்	பரந்த		

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) உபரிதநலோகங்களேழும், கடல்களேழும் மலைகளேழும், இவற்றிலொன்றும் பிதிகதிர்படாதபடி, முன்பொருநாள், தம்முடைய ச்லாக்யமான வயிறு நிறையு மளவுமுண்டு, “உள்ளே கிடந்து தளரவொண்ணுது” என்று உமிழ்ந்து, இது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறுவர். தகை - பெருமை.

(வம்பு) பூவாநின்றுள்ள மலரை யுடைத்தான பொழில்; அது தன்னில் பொன்படி மாபோலே காணும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தும்பிகள். மணி - அழகு. எப்போது மொக்கக் கருவடைந்த பயிரேயாயிருக்கையாலே இருண்டிருந்துள்ள வயலாலே சூழப்பட்டு. (நம்பனுறைகின்ற நகர்) ஏதேனும் தசையிலும் விஸ்வஸநீயனா யிருக்கிறவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.... ... ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

வம்பு- அகாலபுஷ்பம். பைம்பொன்- நல்ல நிறமுடைய பொன்போலிருப்பனவாய், வாராநின்றுள்ள, தும்பிமணி - வண்டுகளி லவாந்தர ஜாதியான தும்பி ஶ்ரேஷ்ட்டங்களென்றுக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (அதுதன்னிலித்யாதி). ... ... (ங)

மூ.—

பிறையினொளியெயிறிலக முறுகியெதிர் பொருதுமெனவந்தவசுரர்
இறைகளவை நெறுநெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்றபெருமான்
சிறைகொள் மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரலவடிகொணெடுமா
சுறைசெய்பொழில் மழைதவழுநந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறையின்	பாலசந்த்ரனுடைய	வயிறு அழல	(பயந்து)வயிறெரியும் படியாக
ஒளி	காந்தியையுடைய		[நின்ற
எயிறு	பற்களானவை	நின்ற	(யுத்தத்திலெ திரிட்டு)
இலக	விளங்காநிற்க,	பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனுடையதாய்,
முறுகி	மேலிட்டுவந்து		[டைய
எதிர்	எதிரேநின்று [வோம்	சிறைகொள்	சிறந்த இறகுகளையு
பொருதும்	யுத்தம் பண்ணக்கட	மயில்	மயில்களும்
எனவந்த	என்றுவந்த	குயில்	குயில்களும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	பயில	நெருங்கி வர்த்திக்குமதாய், (அதினுல்)
அவை	அப்படிப்பட்ட		
இறைகள்	சரீரங்கள்	மலர்கள்	பூக்கள்
நெறுநெறு	நெறுநெறு வென்று	உக	உதிருமதாய்
என	முறியும்படியாக	அளி	வண்டுகள்
வெறிய	(இவன்) முஷ்டிபிடித்துவீச (அதினுல்)	முரல	சப்திக்குமதாய்,
		அடிகொள்	பரந்த மூலப்ரதேசங்களை யுடைத்தாய்
அவர்	அவ்வஸுரர்கள்		

நெடு	உயர்ந்திருக்கிற	மழை	மேகங்களானவை
மா	மாமரங்களிலே யுண்டான	தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளதுமான
நறைசெய்	தேனையுடைத்தான		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
பொழில்	சோலைகளிலே		மனமே! (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோலே இலகாநின்றுள்ள எயிறானது விளங்கும்படியாக மிகைத்துக்கொண்டு ஆபிமுக்யம்பண்ணி "எதிரே பொருமித்தனே" என்றுவந்த அஸுரர்களுடைய சரீரமானது ஸந்திகளிலே நெறுநெறென்று முறியும்படியாகவும்; (வெறியவவர்) "வெறுவியவவர்" என்னலாம்படி, கையிலாயுதங்களை (க) "சசால சாபஞ்ச முமோச" என்கிறபடியே பொகட்டு, ஹ்ருதயங்களிலே பயாக்நி கொளுந்தும்படியாகவும் நின்ற ஸர்வேஶ்வரன். அதவா, நெறுநெறென விட, எறிதல் - இடுதல். முஷ்டி ப்ரஹாரமென்றுமாம்.

(சிறையித்யாதி) (சிறகையுடைத்தாயிருக்கிற மயில்கள், குயில்கள், இவை நெருங்க, அத்தாலே பூக்கள்உதிர, வண்டுகளானவை ஆளத்தி வைக்க, பரந்த தாளையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள மாக்களில் தேனையுடைத்தான பொழிலிலே மேகங்கள்வந்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-ப்ரணயாபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்தித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே-விரோதிநிரஸநப்ரயுக்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாராய், அதில் ராவணனுடைய ப்ரதம யுத்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முறுகி" என்றதினர்த்தம் (மிகைத்துக்கொண்டு) என்றது. "இறைகளவை" என்றதினர்த்தம் (சரீரமித்யாதி). "வெறியவவர்" என்றது - ‡பயத்தாலே கண் வெளிச் செறிந்தவர்களென்கை.

"நறைசெய்" என்றதினர்த்தம் (தேனையுடைத்தான) என்றது. (ச)

ரூ.—மூளவெரிசிந்திமுனிவெய்தி யமர்செய்து மென வந்தவசுரர்
தோளுமவர்தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமளவெய்தான்
வாளும்வரிவில்லும் வளையாழி கதை சங்கமிவையங்கையுடையான்
நாளுமுறைகின்ற நகர் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (ரு)

(க) ரா-யு-கிகூ-கசக. † இது ஸந்திக்தம்.

பதம்.	உரை.
மூள	புகை மூடும்படியாக
எரி	அக்கியை
சிந்தி	சிதற விழவிட்டு
முனிவு எய்து	கோபித்து [வோம்
அமர்செய்தும்	யுத்தம்பண்ணக் கட
எனவந்த	என்று எண்ணிவந்த
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய
தோளும்	புஜங்களும்
அவர்தாளும்	அவர்களுடைய கால்களும்
முடியோடு	தலைகளோடு கூட
பொடியாக	சூர்ணமாம்படி
நொடியாமளவு	நொடி நேரத்தில்
எய்தான்	அடித்தவனாய்,

பதம்.	உரை.
வாளும்	நந்தகமும்
வரி	அழகிய
வில்லும்	சார்ங்கமும் [டைய
வளை	வளைந்த வாய்களை யு
ஆழி	ஸுதர்சநமும்
கதை	கௌமோதகியும்
சங்கம்	பாஞ்சஜந்யமும்
இவை	ஆகிய இந்த பஞ்சாயுதங்களையும் [லே
அம் கை	அழகிய திருக்கைகளி
உடையான்	தரித்தவனான அவன்
நாளும்	ப்ரதிதிநமும்

உறைகின்றநகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மூளவித்யாதி) புகையும்படி அதுக்கடியான அக்கியைச் சிந்திச் சீறிப் "பூசல் பொருமித்தனை" என்று வந்த அஸுரவர்க்கத்தினுடைய தாளைக் குறையா, தோளைக்குறையா, முடியைத்தள்ளா, ஒரு க்ஷணகாலத்திலே எய்தவன். அப்படி இன்னமும், யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான வாளும், தர்சநீயமான வில்லும், வளைந்த வாயை யுடைத்தான திருவாழியும், கதையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யமும், இவற்றை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவன், அவதாரங்கள் போலே "இப்போது ஸந்நிதியில்லை" என்னவேண்டாதபடி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. "చచాల చాపఞ్చ ముమోచ వీరః - சசாலசாபஞ்ச முமோசவீரః" என்று சொல்லுகிறபடியே கெட்டோடின படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்றாய், மீளவும் கோபாக்கி மூண்டுவர நிரஸித்த படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமர்" என்றதினர்த்தம் (பூசல்) என்றது.

"நாளும்" என்றதுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களித்யாதி).

மூ.—தம்பியொடுதாமொருவர் தன்துணைவிகாதல் துணையாகமுனநாள்
வெம்பி யெரி கானக முலாவு மவர் தாமினிது மேவு நகர்தான்
கொம்புகுதிகொண்டு குயில்கூவ மயிலாலு மெழிலார் புறவுசேர்
நம்பியுறைகின்ற நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே.(சு)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
ஒருவர்	அத்விதீய (ஸௌகுமார) ரான	மேவு	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
தாம்	தாம்	நகர்தான்	திவ்ய தேசமானது,
தம்பியொடு	தம்பியான இளையபெருமாளோடு கூட்[டு]	குயில்	குயில்களானவை
காதல்	தனக்கு ப்ரீதிவிஷயையாய்	கொம்பு	கிளைகளில்நின்றும்
தன்துணைவி	தனக்கு ஸஹாயபூதை (பார்யை) யான பிராட்டியை [டு	குதிகொண்டு	குதித்து [ட்டு
துணையா	ஸஹாயமாய்க்கொண்	கூவ	சப்திக்க, (அதைக்கே
முனநாள்	முன்பு (ராமாவதாரத்தில்) [கொண்டு	மயில்	மயில்களானவை
வெம்பி	அத்யுஷ்ணமாய்க்	ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுகிற்பதாய்
எரி	அழல்வீசாநின்ற	எழில்ஆர்	அழகுடைத்தான
கானகம்	காட்டிலே	புறவுசேர்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடைத்தாய்
உலாவுமவர்	ஸஞ்சரித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன்	நம்பி	(கல்யாணகுண) பூர்ணனான ஸர்வேச்வரன் [கிற
இனிது	(பிராட்டியோடே கூடி) உகப்புடனே	உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்யதேசமாயிருக்கும், (அப்படிப்பட்ட)
			நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) ஸௌகுமார்யத்துக்கு அத்விதீயரான தாம், தம்பியோடேகூட வெம்பி எரி கானகத்திலே உலாவிஞராய்த்து. அங்கு ஆலம்பநமென்னென்னில், (தன்துணைவி) பிராட்டியோடேகூடப் போகை நிலவெம்மை தோற்றிற்றில்லையாய்த்து. (க) "தன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பால்மேல் பஞ்சடியால்" என்று-அவள் தனக்கிருக்குமாபோலே. நெருங்கின வெய்யிலை வருநிற்குமாய்த்து வெவ்விய பரற்களானவை; அவற்றின்மேலே. [பஞ்சடியால்] பூவிலே அடியிடிலும் கொப்பளிக்கும்படியான திருவடிகளாலே. [மன்னனிராமன் பின்] அந்நில வெம்மைக்கு நீரும் நிழலு மிருக்கிறபடி.

(வெம்பி யெரி கானக முலாவுமவர்) வெம்மையை யுடைத்தாய் நிலந்தன்னையே விறகாகப் பற்றியெரிகிற காட்டிலே உலாவினவர், அப்பிராட்டியோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (கொம்பு)

(க) பெரியதிருமடல்-௫௦.

கொம்புகளில் நின்றும் குதித்து, குயில்களானவை, மூக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே கூவ, மயில்களானவை ஆட, அழகுமிக்கிருக்கிற பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நம்பியுறைகின்ற நகர்) ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன் வர்த்திக்கிற தேசம். ... (௬)

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே சொன்ன ராவணவதத்துக் கடியாகக் காட்டிலே யடியிட்டபடியை அநுஸந்தித்த முகத்தாலே, தம்மைப் பேணாதே விரோதிகளை யழித்தபடி யாகையால் வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பிராட்டி துணையானபடி எப்படியென்ன; இவளுக்குத் தாம் துணையானாப்போலே தமக்கு மவள் துணையாகப் போனாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (துன்னு இத்யாதி). "வெம்பரல்" என்கையாலே அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நெருங்கின வித்யாதி.)

மூ.—தந்தைமனமுந்துதுயர் நந்தவிருள்வந்தவிறல் நந்தன்மதலை
எந்தையிவ னென்றமரர் கந்தமலர்கொண்டுதொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடுபொழில்சூழ்
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தகப்பனாரான நந்தகோபருடைய	என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
மனம்	மநஸ்ஸை	அமரர்	தேவர்கள்
உந்து	தள்ளாநின்ற (சோரப்பண்ணாநின்ற)	கந்தம்	பரிமள ப்ரசுரமான
		மலர்	(கல்பக) புஷ்பங்களை
துயர்	(அநபத்யதா) சோகமானது	கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்டுவந்து
நந்த	நசிக்கும்படியாக	தொழ	ஆஶ்ரயிக்கும்படியாக
இருள்	அந்தகாரத்திலே (ஒருவர்க்கும்தெரியாதபடி) [வந்த	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற நகர்தான்,
		முழவு	வாத்யங்களினுடைய
வந்த	(மதுரையில் நின்றும்)	மந்தம்	மந்தமான [டு)
விறல்	மிடுக்கனாய்	ஓசை	கோஷத்தை(க் கேட்
நந்தன்	நந்தகோபருடைய	மழையாக	மேக (முழக்க) மென்று நினைத்து
மதலை இவன்	பிள்ளையான இந்தக்ருஷ்ணன்	கார்	வர்ஷாகாலத்தில்
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமி	எழு	கிளராநின்ற

மயில்கள்	மயில்களானவை [ந	பணிசெய்த	கைங்கர்யம் பண்ணி
ஆட	ர்த்தநம்பண்ணுகின்		ன [ப்படிப்பட்ட)
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்	நகர்	நகரமாயிருக்கும், (அ
	பட்டதாய், [ரசன்		நந்திபுரவிண்ணகரம் கண்ணு
நந்தி	நந்தியென்னு மோர		மனமே! (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தள்ளாநின்ற து:க்கமானது நசிக்கும்படியாக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி இருளிலே வந்த பெருமிடுக்கனான ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளை, "பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும்போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத்தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங் கொண்டு, அறிவு குறைய நின்றார் சொல்லுகை யன்றிக்கே அறிவில் தலைநின்ற நம்போல்வார் இங்ஙன் சொல்லுகிற விதுக்கு ஹேதுவென்?"என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க;"நாமேயன்று காணும்; அவதாரகாலத்துக்கு முன்பே அறிவுடையரா யிருப்பாரு மிப்படி சொன்னார்கள் காணும், (௧) 'அஸம் ஸகத்யதே ப்ராஜ்ஞை:' அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை:' இத்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு முலை சுரவா நின்றதாகில் இவன்று னஞ்சாநின்றுனாகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சியென் றூன்" என்றருளிச்செய்தார். "நமக்கு ஸ்வாமி இவன்" என்று, தேவர்கள் கல்பகவ்ருக்ஷத்திற் பூக்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி நின்ற நகர்தான்;

மந்தமான வாத்யகோஷத்தை மேகத்வநியென்று கருதி, அதுக்கீடாகக் கார்காலத்தில் மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (நந்தி பணிசெய்தநகர்) அநந்யபரன் அநந்யபரனு யடிமைசெய்து வர்த்திக்கிறதேசம். அதாவது - நந்தியென்பானொருவன் அக்காலத்தில் அங்கே அநுகூலித்து வர்த்தித்தான்போலே. ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்விரோதிநிரஸநத்வாரகமான வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீநந்த கோபருடைய அநபத்யதா து:க்கத்தைப் போக்கின வழியாலே வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(து:க்கமானது) பிள்ளையில்லாத து:க்கமானது. பெற்றதுமன்றிக்கே தத்து(ദത്ത)மன்றிக்கே ஔபாதிகமாக நாலுநாளிருந்தானாகில் அநபத்யதா

(௧)

துக்கம்போமோ என்னும் சங்கையைப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத முகேந பரிஹரித்தருளுகிறார் (பிறந்ததித்யாதி). இத்தால்-பெற்றவர்களைப்போலே மூலகாரதும் இவனும் பரதந்த்ரனாயும் நடந்து மிருக்கையாலே அநபத்யதா துக்கம் தீர்ந்த தாகலாமென்று கருத்து. (ஆராய்ச்சி) என்றது - சாஸ்த்ரீயமாய் தத்வ(வஸ்து)க்கொள்ள வேணுமென்கிற விசாரம்.

தேவதாந்தர பரனான ராஜா அத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்பரனாய் வர்த்தித்தா னென்கிறார் (அந்யபர னித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—

எண்ணில்நினைவெய்தியினியில்லை யிறையென்றுமுனியாளர் திருவார்
பண்ணில் மலி கீதமொடு பாடியவராடலொடுகூட வெழிலார்
மண்ணிலிது போல நகரில்லையென வானவர்கள் தாமலர்கள் தூய்
நண்ணியுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்ணில்	ஆராயுமளவில்,	அவர்	அவர்களுடைய
நினைவு எய்து	த்யாநத்தை யடைந்த (த்யாநவிஷயமா	ஆடலொடுகூட	நர்த்தநத்தோடுகூட,
இறை	ஸ்வாமியானவன் [ன)	வானவர்கள்	தேவர்கள்
இனி	இவனைக்காட்டிலும்	தாம்	தாங்கள்
இல்லை	வேறொருவனில்லை	எழில் ஆர்	ஶ்லாக்யமான
என்று	என்று நிஶ்சயித்து	மண்ணில்	பூலோகத்தில்
முனியாளர்	உத்தமதபஸ்விகளான ஸநகாதிகள்[மான)	இதுபோல	இத்தோடொத்த
		நகர்	இவ்யதேசமானது
திரு ஆர்	அழகுமிக்க (ஶ்ராவ்ய	இல்லைஎன	இல்லையென்று (ஸ்தோத்ரம் பண்ணி)
பண்ணில்	ஸங்கீதத்தில்		
மலி	அதிசயித்திருக்கிற	மலர்கள் தூய்	புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பி
கீதமொடு	காநத்தோடுகூட	நண்ணி	ஆஶ்ரயித்து [த்து
பாடி	ஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்லி(நர்த்தநம் பண்ண)		உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராய் ஆராயாதே சிலர்காலிலே குனியில் குனியுமித்தனை போக்கி, எண்ணில்-ஆராயில், த்யாநத்துக்கு விஷயபூதனான ஈஶ்வரன் இவனையொழிய வேறொருவரில்லையென்று, ஸநகாதிகள் அழகுமிக்கிருந்துள்ள பண்ணில் மிக்க காநத்தோடேபாடி,

அவ்வவருடைய ஆடலோடேகூட. (எழிலாரித்யாதி) "பூமியில் பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்; பண்ணின புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே க்ஷபித்தவாறே முகம் கீழ்ப்படத்தள்ளுகிற ஸ்வர்க்கமு மொருதேசமாய்த்ததோ? கோலின ப(ஃ)லங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநா நுஷ்ட்டாநம் பண்ணலாம் பாரதவர்ஷத்தை யொழிய" என்றார்க ளிறே; அப்படியே,பூமிப்பரப்பில் ஶ்லாக்யமா யிருந்துள்ள இந்த நகரத்தோடொக்கக் கடவதில்லை என்று தேவர்கள் புஷ்பாத்யுபகரண ங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி)ஆக, கீழ் ஆறுபாட்டாலும்- ஆபத்ஸகத்வத்தை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித் தநுபவித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே- மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யநுபவிக்கக் கோலி, இதில் - ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸ்யனுகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத் தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எண்ணில்" என்கிற யதி(கி) பதத்துக்கு ஹ்ருதய மருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே யித்யாதி).

"பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்" என்றத்தை உபபாதித்தருளுகிறார் (பண்ணின வித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—வங்கமலி பௌவமது மாமுகடினுச்சி புக மிக்க பெருநீர்
அங்கமழியா ரவனதாணை தலைசூடு மடியாரறிதியேல் [ல்
பொங்குபுனலுந்து மணிகங்குலிருள் சீறுமொளியெங்குமுளதா
நங்கள்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	அவனது	அந்த ஸர்வேஶ்வர னுடைய
மலி	ஸம்ருத்தமான		
அது	அந்த(பூமிக்கு ரக்ஷக மான)	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
		தலைசூடும்	சிரஸாவஹியாநின்,
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	அடியார்	தாஸபூதர்
மா	உயர்ந்திருக்கிற [ய	அங்கம்அழி யார்	சரீரநாசத்தை யடை யார்கள்,
முகடின்	அண்டபித்தியினுடை		
உச்சி	சிரஸ்ஸளவும்	மனமே	ஓமநஸ்ஸே! [ல்,
புக	வ்யாபிக்கும்படி	அறிதியேல்	(இதை) அறிவாயாகி
மிக்க	பொங்கிவாராநின்ற	பொங்கு	பெருகாநின்ற
பெருநீர்	(ப்ரளயகால) மஹா ஜலத்திலும்,	புனல்	ஜலமானது
		உந்து	ஒதுக்காநின்ற

மணி	ரத்நங்களில் நின்றும் புறப்பட்டதாய்
கங்குல்	ராத்ரியிலே யுண்டான
இருள்	அந்தகாரத்தை
சீறும்	கோபியாநின்ற (போக்காநின்ற)
ஒளி	காந்தியானது
எங்கும்	ஸர்வதேசத்திலும்
உளது	வ்யாபியாநின்றதாய்;
நங்கள்	நமது
பெருமான்	ஸ்வாமியானவன்
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுநிற்பதான

நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (௯)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற கடலானது, பாடிகாப்பாரே களவுகாணுமாபோலே பூமிக்கு ரக்ஷகமாக இட்டுவைத்த இதுதானே அண்டபித்தியளவும் சென்று நாக்கும்படி மிக்கஜலத்தில், அவனுடைய வார்த்தையை சிரஸா வஹிக்கக்கடவ சேஷபூதரானவர்கள், ப்ரளயாபத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமநுபவியார்கள்; (க) "ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே நவ்யதந்திச" என்கிறபடியே. (அதிதியேல்) சைதந்யப்ரஸரத்வாரமாகில்.

(பொங்கித்யாதி) பெருகின நீரானது கொடுவந்து தள்ளுகிற ரத்நமானது ராத்ரியிலிருளைத் தன்கிரணங்கொண்டு தள்ளுகிற ஒளி எங்குமொக்கப் பரந்திருக்குமாய்த்து. (நங்கள் பெருமானுறையும்) பராவஸ்தை நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்கும்; வ்யூஹம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பரிபவத்தைப்போக்கவாயிருக்கும்; அவதாரங்கள், ஸ்ரீவஸுதேவர் சக்ரவர்த்திகள் தொடக்கமான பாக்யாதிகருக்காயிருக்கும்; பிற்பாடரான நம்போல்வார்க்காயிருக்குமிறே உகந்தருளின நிலங்கள். நித்யஸூரிகளு மிங்குவரும்போது குறைவாளராய் வரவேணும்; அந்த(ந்)ர்க்கு வைத்தசாலையில் விழித்தார்க்கு வரும்போது கண்ணை மறைத்து வரவேணுமிறே. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி). இப்பாட்டில்-உபாஸ்யனைகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரபத்தவ்யனைகையால் வந்த மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆணை தலை சூடுமடியாராவார் - (க) "வார்த்தை யறிபவர்" என்கிறபடியே ப்ஸலோகார்த்த நிஷ்டரென்றிறே திருவுள்ளம்.

நமக்கானபடி எப்படி, அங்குள்ளாரு மிங்கு வருவர்களே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (குறைவாளராய்) என்றது - தங்கள்

(க) கீதை-௧௪-௨. (க) தி-வாய்-௭-௫-௧௦.

வேஷத்தை மறைத்து மநுஷ்யாதி வேஷத்தைக் கொண்டென்கை. - வே ஷம்மாறி வரவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்தர்க்கித்யாதி).

மூ.—

நறைசெய்பொழில்மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம்நண்ணியுறையு
உறைகொள்புகராழி சுரிசங்கமவையங்கையுடையானை யொளிசேர் [ம்
கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலி யாலையிவையைந்துமைந்தும்
முறையிலிவை பயிலவல்ல வடியவர்கள் கொடுவினைகள்முழுதகலுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறைசெய்	தேனையுடைய	ஒளிசேர்	புகரையுடைத்தாய்
பொழில்	சோலைகளிலே	கறைவளரும்	ரக்தக்கறைமிக்கிருந்த
மழை	மேகங்களானவை	வேல்	வேலாயுதத்தை [ன்ன
தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்ற	வல்ல	ஆளவல்லரான
நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுர விண்ணகர மென்னும் திவ்ய	கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த
நண்ணி	கிட்டி [தேசத்தை	இவை	இப்படி விலக்ஷணமாயுள்ள [மான
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றவனாய்	மாலே	சப்தஸர்தர்ப்ப ரூப
உறைகொள்	உறையிலே யிடப்பட்டதாய் [தான	இவை	இந்த [யும்
		ஐந்தும் ஐந்தும்	பத்துப் பாசுரங்களை
புகர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத்		
ஆழி	திருவாழியும்	முறையில்	க்ரமத்திலே (உத்தேஸ்யபுத்தியாலே)
சுரி	சுழியையுடைத்தான		
சங்கம்	சங்கும் (ஆகிய)	பயிலவல்ல	அப்யஸிக்கவல்ல
அவை	அந்த திவ்யாயுதங்களை	அடியவர்கள்	சேஷபூதர்களுடைய
அங்கை	அழகிய திருக்கையிலே	கொடு	க்ரூரமான
		வினைகள்	பாபங்கள்
உடையானை	உடையனான ஸர்வேஸ்வரன்விஷயமாக	முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
		அகலும்	நீங்கிப்போம். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) மதுமிக்கபொழிலிலே மேகங்கள் வந்து ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீநந்திபுரவிண்ணகரிலேகிட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுவதும் செய்து, விரோதிநிரஸநத்துக்குத் திருமங்கையாழ்வார் கையில்வேலுண்டானபின்பு திருவாழிஉறையிட்டிருக்கும்காண்; உறைகொண்டிருப்பதாய் புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திரு

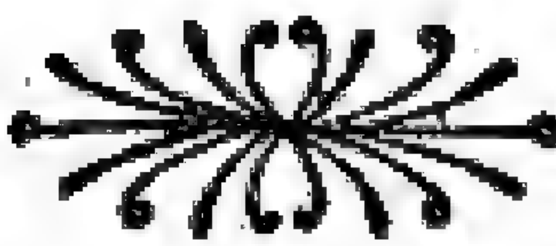
வாழிதுடக்கமான திவ்யாயுதங்களை அழகிய திருக்கையிலே யுடைய வனைக் கவிபாடிற்று. (ஒளிசேர்கறைவளரும்) உறையில்கிடக்க அவஸரமில்லையாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார் வேலுக்கு; சத்ருநிரஸநம் பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்பத்தையும். (முறையிலினைபயிலவல) "நன்னுமனமே" என்று உத்தேஶ்யபாக ச்சொன்ன தேசமாகையாலே இவ்விடம் நமக்காஶ்ரயணீய ஸ்த்தலம் என்னும் ப்ரதிபத்தியோடேகூட அப்யஸிக்கவல்ல அடியவர்களுடைய, க்ரூரமாய் அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற பாபங்கள் ஸவாஸநமாகப்போம். ... . (௧௦)

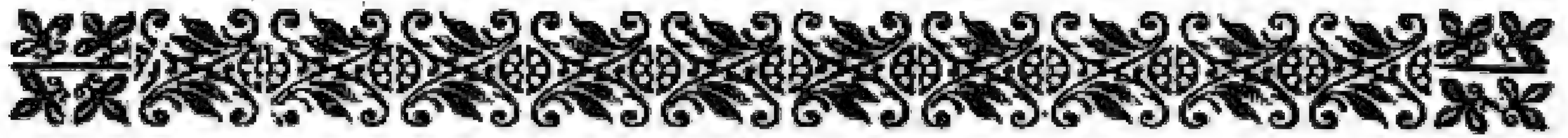
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) "உறைகொள்" என்று திருவாழிக்கு விசேஷணமிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதி யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.





ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்து முதல் திருமொழி

வண்டுணுப்ரவேசம்

—oo❖oo—

வ்யா.—இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ருசியைப் பற்ற ஈஶ்வரன் இங்கேவைத்தான், சப்தாதிவிஷயங்களும் இந்நிலத்திலேயாயிருந்தது; நீர்மணிச்சரைக் கரையிலே நிறுத்தினால் பழைய வாஸநையாலே நீரிலேபோய்ப் புகுமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் இங்கேயுண்டானாலும் விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்திலுண்டான இருப்பு அவற்றிலே கைகழியப்போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, ஈஶ்வரனுக்கும் "இவர்க்கு இங்ஙனேயுமொருநினைவுண்டோ" என்று கைகழியவிடுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே, ஸாக்ஷாத்கரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலே தமக்குண்டான ருசியையும், விட்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அருசியையும்,அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம்செய்கிறார். ஆத்மவஸ்து; பகவதர்ஹமல்லாமையன்றிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது, அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயிறே; ஆனபின்பு, இத்தைத்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணுமிறே. ... ... *

அரு.—வண்டுணுப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில்-"நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே" என்று பலகாலும் சொல்லிவைத்தவர், "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை" என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லிக் கூப்பிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்க் இத்யாதி).

மூ.— [மேல்

வண்டுணுநறுமலரிண்டைகொண்டு பண்டைநம்வினைகெடவென்றடி
தொண்டருமமரரும்பணியநின்றங்கண்டமோடகலிடமளந்தவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.
அமரரும்	தேவர்களும்
தொண்டரும்	(மற்றும்) பக்தஜநங்க[ளும்,
வண்டு	வண்டுகள்
உணும்	மதுபாநம் பண்ணுகிற்பதாய்
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான
மலர்	பூக்களினால் கட்டப்[பட்ட
இண்டை	மாலையை
கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்(டுவந்து),
பண்டை	ப்ராசீகமான
நம்வினை	எங்கள் பாபங்களை
கெட	போக்கியருளவேணும்
என்று	என்று ப்ரார்த்தித்து
அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலிட்டு
பணிய	ஆஶ்ரயிக்க, (அவர்களுக்காக)
நின்று	(மஹாபலியிடம்) இரப்பாளனாயிருந்து
அங்கு	அந்த யஜ்ஞவாடத்தில் நின்றே [கூட
அண்டமோடு	மேலுலகங்களோடு

பதம்.	உரை.
அகல்இடம்	பரந்தபூமியை
அளந்தவனே	(திருவடிகளால்) ஆக்ரமித்துக்கொண்டவனே!
ஆண்டாய்	(இதுக்கு முன்னமே) என்னை அடிமையாக்கிக்கொண்ட ஸ்வாமியே!
விண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில்
மேயவனே	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!
உன்னை	உன்னை
காண்பது	(நான்) ஸேவிக்கும்படி
ஓர் அருள்	நிர்ஹேதுகமான க்ருபையை
எனக்கு	என் விஷயத்தில்
அருளுதியேல்	செய்வாயாகில் (செய்தருளவேணும்),
மனைவாழ்க்கையை	(இனி) ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை
வேண்டேன்	(நான்) விரும்பேன்.

வாழ்க்கை-ஸுகம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டுணும்) செவ்விப்பூமாலையைக்கொண்டு. (பண்டையித்யாதி) "முன்பு நாம்பண்ணிவைத்த பாபங்களையடையப்போக்கவேணும்" என்று திருவடிகளின்மேலே, (க) "[illegible] - ஸங்கைஸ்ஸுராணும்" என்கிறபடியே, தேவர்களும், மற்றும் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரும் ஆஶ்ரயிக்க. (நின்று) அர்த்தித்துநின்று, பெற்ற அவ்விடந்தன்னிலே நின்றே அண்டங்களோடேகூட பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்டவனே!

(ஆண்டாய்) நான் இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் உன்பக்கலிலே வைமுக்க்யம் பண்ணிப்போரா நிற்கச்செய்தே, இவ்வளவும்வர என் ஸத்தையை யழியாமல் நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனே! (உன்னையித்

(க) மாங்கள்யஸ்தவம்.

யாதி) நீ அநாதிகாலம் ஸந்ததையை நோக்கிக்கொடுபோந்ததின்ப(ஃ)லம் நீயே பெறவேண்டியிருந்தாயாகில், என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். (வேண்டேனித்யாதி) "இன்னமுமிவனுக்கு ஸம்ஸாரவாஸநை கழிந்ததில்லை" என்று இருக்கவேண்டா, எனக்குலோகயாத்ரையில் ருசியில்லாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். (௧)

அரு. — முதற்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). இந்த்ரன் கார்யம்செய்ய வந்தபடியாலே, ,,స్వర్గేశ్వరాణామపి భూతలస్థైస్తథా మనుష్యైర్గగనేచరైశ్చ। స్తుతః క్రమాన్యః ప్రచకార సర్వదా మమాఽస్తు మాఙ్గళ్య వివృద్ధయే హరిః - ஸ்வர்கேச்வராணாமபி பூதலஸ்தைஸ்ததா மநுஷ்யைர்க்ககநேசரைச்ச। ஸ்துதஃ க்ரமாந்யஃ ப்ரசகார ஸர்வதா மமாஸ்து மாங்கள்ய விவ்ருத்தயே ஹரிஃ" என்கிறபடியே முந்துற அமரரைச் சொல்லுகை உசிதமாகையால், "அமரரும், தொண்டரும்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கை ரித்யாதி).

"அருளுதியேல்"- அருளவேணுமென்று கூட்டி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீ அநாதிகால மித்யாதி).... ... ... (௧)

மூ.— [டவனே

அண்ணல்செய்தலைகடல்கடைந்ததனுள்கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக்கண்

விண்ணவரமுதுண வமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமா

ஆண்டா யுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதியேல் [னே

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்ணல்செய்து	(தேவர்கள்பக்கல்) ஔதார்யத்தைப் பண்ணி	கண்டவனே	பார்த்த(ஸங்கல்பித்த) ருளினவனே!
அலைகடல்	அலைமோதாநின்ற ஸமுத்ரத்தை	விண்ணவர்	தேவர்கள் [மிர்த,
கடைந்து	மதநம்பண்ணி,	அமுது உண	அம்ருதபாநம் பண்ண
அதனுள்	(அக்காலத்தில்) அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் புறப்பட்ட	அமுதில்	(அந்த)அம்ருதத்தில் நின்றும்
நஞ்சு	விஷத்தை	வரும்	(ஸாரபூதையாய்க்கொண்டு) வாராநின்ற
நுதல்கண்	நெற்றிக்கண்ணனான ருத்ரன்	அமுது	போக்யபூதையான
உண்ண	விழுங்கும்படி.	பெண்	பெரியபிராட்டியாரை
		உண்ட	(லபித்து) அநுபவியாநின்றவனாய்
		எம்பெருமானே	எங்களுக்கு உபகாரகனானவனே! (௨

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணல்) ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லுகிறார் தம்முடைய இந்த ருசியை ஸ்த்திரமென்னு மிடத்தை அவன் திருவுள்ளத்தே படுத்துகைக்காக.

(அண்ணல்)ஔதார்யத்தைப்பண்ணி யென்னுதல், ஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹித்தென்னுதல்; பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலைக்கடைந்து. (அதனுள் - நஞ்சை - கண்ணுதல் - உண்ணக்கண்டவனே) அதிலுண்டான விஷத்தை புஜிந்து தேவர்கள் முடியாதே யிருக்கும்படியாகப் பார்த்தவனே! (விண்ணவரித்யாதி) தேவஜாதி அம்ருதத்தை புஜித்து உஜ்ஜீவிக்க, அந்த அம்ருதந்தான் கோதாம்படிவந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாரை லபித்து, அவ்வழியாலே ஆஸ்ரிதவர்க்கத்துக்கு உபகரித்தவனே! ஜநநிபக்கல் பண்ணுமுபகாரம் ப்ரஜைகளுக்கா யிருக்குமிறே.

(ஆண்டாயித்யாதி) அச்சேர்த்தியை நான் கண்டநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளுவுதியாகில், அத்தேவஜாதி உன்னைக்கொண்டு பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிற ஸம்ஸாரயாத்ரையை வேண்டேன். ... ... (௨.)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - இந்த்ரனுக்காக இரந்தாகிலும் அவன் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்தினாய், அந்தன் ஒரு ருசி எனக்கில்லை என்றார்; இதில் - தேவஜாதி யெல்லாம் சாகாமலிருக்கவேணுமென்ன, அதுக்காகக் கடல் கடைந்தாகிலும் அது தலைக்கட்டினாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு தேஹசாபல்யமில்லை யென்கிறார் என்று ஸங்கதி. (இந்தருசியை) என்றது - "மனைவாழ்க்கை - வேண்டேன்" என்னும்படியான பகவத்விஷய ருசியை என்றபடி. ... ... (௨)

மூ.—

குழல்நிறவண்ணநின் கூறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம்
விழநனி மலை சிலைவளைவு செய்தங்கழல் நிற வம்பதுவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
குழல்நிறம்	திருக்குழலின் வர்ணம்போன்ற (நீலமான)	வண்ண	திருமேனி நிறத்தையுடையவனே!
		நின்	உன் திருமேனியில்

கூறுகொண்ட	ஒருபார்ஶ்வத்தைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடையனாய் [ற	விழ	நசிக்கும்படியாக,
		நனி	பெருத்து
		மலை	மலைபோன்றதான
தழல்நிறம்	அக்நிவர்ணம் போன்	சிலை	வில்லை [து,
வண்ணன்	சரீரவர்ணத்தையுடையனை ருத்ரனை(க் கொண்டு),	வளைவுசெய்து	வளையும்படி செய்வித்
		அங்கு	அந்த வில்லிலே(தொடுக்கப்பட்டு)
நண்ணார்	சத்ருக்களான அஸுரர்களுடைய	அழல்நிறம்	அக்நிவர்ணமாய் [ன
		அது	அப்படி அதிக்ரூரமா
நகரம்	பட்டணமான த்ரிபுரமானது	அம்பு ஆனவனே	பாணத்திலே ப்ரவேசித்து நின்றவனே!

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (குழல்நிறவண்ண) திருக்குழலில் நிறத்தையுடைய திருமேனியின் நிறத்தையுடையவனே! (க) "கூறாளும்" என்கிறபடியே - உன் திருமேனியிலே கூறுடையனாய், அக்நி கல்பமான நிறத்தையுடையவன். கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனி; கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி எரிந்திருக்கும் இவன்மேனி. ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுடைய த்ரிபுரமான படைவீடு நசிக்கும்படியாக, பெருத்து மேருகல்பமான வில்லை வளைத்து, (உ) "தஸ்யாத்" என்கிறபடியே - அதுக்குள்ளீடாய்ப் புக்கு நின்றாய்த்து. இவ்வபதாநத்துக்கு ஹேது வென்னென்ன; (உ) "விஷ்ணுராத்மா" என்றதிறே. (அங்கழல் நிறவம்பது) அம்புக்குக் கூர்மையாய்ப் போய்ப்புக்கு ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து, "அந்த விஜயாபதாநத்தை அவன் செய்தான்" என்று விருதூதித்திரியும்படி பண்ணினவனே!

(ஆண்டாய்) "ஓரபதாநம் பண்ணினேன்" என்று விருதூதித் திரியும்படி பண்ணவேண்டா. (வேண்டேன்) ஸ்வரூப விரோதியைக் கழித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பண்ணித் தரவேணும். ... ... (௩)

அரு. — மூன்றாம்பாட்டு. (குழலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-சிரகாலம் ஜீவித்திருக்க யத்நம்பண்ணினார்க்கு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய், எனக்கு அதுவேண்டா என்றாராய்; இதில் - "ஜீவித்திருந்தால் 'இன்னான் இனியான்' என்று நாலுபேர் கொண்டாடவேணும்" என்றிருப்பானை ருத்

(க) தி-வாய்-௪-அ-க. (உ) பாரதம்-கர்ணபர்.

ரனுக்கும் அது தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு புகழ் வேண்டுவதில்லை யென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(நிறத்தை) என்றவநந்தரம், உபமாநமாக என்று சேஷம். "நனி" என்றதினர்த்தம் (பெருத்து) என்றது. "தழல் நிறவண்ணன்" - கொண்டு என்று அத்யாஹரித்து, "செய்து" என்றது-செய்வித்து என்றுக்தித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (தஸ்மாதித்யாதி). ருத்ரன் செய்திருக்க, "ஸர்வேஸ்வரன் செய்வித்தான்" என்கைக்கு மூலமென்? என்னும் சங்கையைக் கிளப்பி, பரிஹாரமானபடியை விவரிக்கிறுர் (இவ்வபதாநத்துக் கித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—

நிலவொடு வெயில் நிலவிருசுடருமுலகமு முயிர்களு முண்டொருகால்
கலைதரு குழவியினுருவினையா யலைகடலாலிலை வளர்ந்தவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. ... (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிலவொடு	நிலாவோடும்	உண்டு	விழுங்கி (வயிற்றிலே வைத்து),
வெயிலொடு	வெய்யிலோடும் (கூடி)	கலைதரு	அத்யல்பமான
நிலவு	உலாவாநின்ற	குழவியின்	குழந்தையினுடைய
இருசுடரும்	இரண்டு தேஜஃபதார்த்தங்களான சந்த்ரஸூர்யர்களையும்	உருவினையாய்	வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு,
உலகமும்	லோகங்களையும்	அலை	அலைமோதாநின்ற
உயிர்களும்	(அங்குள்ள) ப்ராணிகளையும்	கடல்	மஹாஸமுத்ரத்தில்
		ஆல் இலை	(ஓர்) ஆலந்தளிரில்
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ரளயத்திலே)	வளர்ந்தவனே	கண்வளர்ந்தருளினவனே! (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவொடு) நிலாவோடேகூட, வெய்யில், நிலவுகிற - ஸஞ்சரிக்கிற, சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், வர்த்தியாநின்றுள்ள நிலாவையும் வெய்யிலையு முடைய இருசுடரென்றுதல். லோகங்களும், அவற்றிலுண்டான ப்ராணிகளும், ஆகிய இவற்றை ஒருகால் வயிற்றிலேவைத்து, கலாமாத்ரமா யிருந்துள்ள குழவியினுடைய வடிவை யுடையையாய், க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே!

(ஆண்டாய்) என்பக்கல் அகடிதங்களை கடிப்பிக்க வேண்டா, உன்னைக் காண்பதொருவகை ‡ அருளவமையும். (வேண்டேன்) என் தலையால் வரும் அம்சத்தில் கண்ணழிவில்லை. ... ... (ச)

அந.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவித்யாதி) ருத்ரன் தலையில் விஜயத்தை ஏறிட்டாப்போலே, எனக்கு அவ்வளிருப்பதொரு புகழ்படைக்க வேண்டா, ஸ்வரூபவிரோதியைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றீர்;நீர் நினைத்தபோதாகச் செய்யப்போமோ, சிரகால வாஸிதமன்றோ மனைவாழ்க்கை என்னவருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நிலாவோடும் வெய்யிலோடும்கூட நிலவுகிற இருசுடர் என்றாக்கி ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து, நிலவுகிற நிலாவோடும் வெய்யிலோடும் கூடின இருசுடர் என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (வர்த்திக்கிற வித்யாதி).

மூ.—
பாரெழு கடலெழு மலையெழுமாய்ச்சீர் கெழுமிவ்வுலகேழு மெல்லாம்
ஆர்கெழுவயிற்றினி லடக்கிநின்றங் கோரெழுத் தோருருவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்எழும்	ஸப்தத்வீபங்களான பூமிக்கும் [கும்	வயிற்றினில்	திருவுதரத்தில்
கடல்எழும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களுக்	அடக்கி	(வைத்து) அடக்கிக் கொண்டு
மலைஎழும்	ஸப்தகுலாசலங்களுக் கும் [ண்டு,	அங்குநின்று	அவ்வாலந்தளிரிலே யிருந்தவனாய்;
ஆய்	நிர்வாஹகனாய்க் கொ	ஓர்	சப்தங்களில்ப்ரதான மான
சீர்கெழும்	அழகுமிக்க	எழுத்து	அகாரத்துக்கு
இவ்வுலகு ஏழும்	இந்த ஸப்தலோகங்க ளையும் [ளையும்	ஓர்உரு ஆனவனே	முக்யார்த்தமாய் நின்றவனே! (ஞ)
எல்லாம்	(மற்றும்) எல்லாவற்		
ஆர்கெழு	மிக அழகியதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) பூமிகளேழும், கடல்களேழும், மலைகளேழுமான இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய்; அழகுசெய்திருந்துள்ள இந்த லோகங்களேழு மடைய, அழகு மிக்கிருந்துள்ள வயிற்றிலே யடக்கிநின்றாய். இத்தால் - வாச்யங்களுக்கெல்லாம் தன் பக்கலிலே இருப்பாம்படி. இவற்றுக்கு ஆதாரபூதனாய் நிற்கும்படி.

‡ (பா) அருளவேணும்.

சொல்லிற்று. (ஓரெழுத் தோருருவானவனே) வாசக ஜாதத்துக்கெல் லாம் ப்ரதாநமாயிருக்கிற அகார சப்த வாச்யனானவனே!(ஆண்டாய்).

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன அகடிதகட நாஸாமர்த்யந்தனக்கும் மூலமான காரணத்வத்தால் வந்த சக்தி விசேஷத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வயிற்றிலே) என்றது - ஸங்கல்பத்திலே யென்றபடி. "உரு" அர்த்தம். ... ... (௫)

மூ.—கார்கெழுகடல்களும் மலைகளுமா யேர்கெழுமுலகமு மாகி முதலார்களுமறிவரு நிலையினையாய்ச் சீர்கெழு நான்மறையானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௬)

பதம்.	உரை.
கார்கெழு	மேகங்கள்நிறைந்த
கடல்களும்	ஸமுத்ரங்களுக்கும்
மலைகளும்	பர்வதங்களுக்கும்
ஆய்	ஆதாரபூதனாய்,
ஏர்கெழும்	ஒழுங்குபட்டிருக்கிற
உலகமும்	லோகங்களுக்கும்
ஆகி	நிர்வாஹகனாய்,
முதலார்களும்	ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்
அறிவரும்	அறியப்போகாத
நிலையினையாய்	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாய்,
சீர்கெழு	ப்ராமாண்யமாகிற அழகுடைய
நால்மறை	நாலுவேதங்களுக்கும்
ஆனவனே	ப்ரதிபாத்ய னானவனே! (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கார்) மேகங்கள் படிந்த ஸமுத்ரமும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற மலைகளும். இவ்வன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுமாய். இத்தால் - ஜகதாதாரனாய், ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (முதலார்களு மறிவரு நிலையினையாய்) சதுர்தச புவநேஶ்வரனை சதுர்முகன் தொடக்கமான ப்ரதாநரானவர்களாலும் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை யுடையையாய், ப்ராமாண்யத்துக்குப் போரும்படி யதாபூதவாதியா யிருக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யனா யிருக்கிறவனே!

(ஆண்டாய்) நீ ஜகதாதாரனாய் ஸர்வாதிகனா யிருப்புதி என்று ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, உன்னுடைய அஸாதாரணாகாரத்தை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி என்பக்கலிலே க்ருபை

யைப் பண்ணி யருளுவுதியாகில், நானும் மெய்யே இத்தை அருவருத்தேன். ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (காரித்யாதி) கீழ் - காரணத்வ ப்ரயுக்த சக்தி விசேஷத்தை அநுஸந்தித்தாராய், ஜகத்தெல்லாம் சரீரமாக நீ சரீரியா யிருப்பாரொருவ னன்றோ, எனக்கு வேண்டின புருஷார்த்தம் கொடுக்கைக்கு நீயே கடவா யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏர்" என்றதினர்த்தம் (கட்டளைப்பட்டு) என்றது. ... (௬)

மூ.—

உருக்குறுநறுநெய்கொண்டாரழலி லிருக்குறுமந்தணர் சந்தியின்வாய்
பெருக்கமொடமரர்க ளமரநல்கு மிருக்கினிலின்னிசை யானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௭)

பதம்.	உரை.
அமரர்கள்	தேவர்கள்,
பெருக்கமொடு	ஸம்பத்தோடுகூட
அமர	(தங்களுக்கு) யாகோபகரணங்களைப் பொருந்தப்பண்ணுகைக்காக,
உருக்கு உறு	உருக்கப்பட்ட
நறு நெய்கொண்டு	நாதகமான நெய்யைக்கொண்டு
ஆர் அழலில்	அழகிய அக்நியிலே

பதம்.	உரை.
சந்தியின்வாய்	ஸந்த்யாகாலங்களிலே
நல்கும்	(ஹவிஸ்ஸை) கொடாநின்றுள்ள
இருக்கு உறும்	வேதாத்யயநபரரான
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய (தநமான)
இருக்கினில்	வேதத்தில்
இன்	இனிமையான
இசை	ஸ்வரூப ப்ரணவத்துக்கு
ஆனவனே	வாச்யனானவனே! (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உருக்குறு) உருக்கின நறுநெய்யைக் கொண்டு, அக்நியிலே, இருக்குறும் ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யைகள்தோறும். (பெருக்கமித்யாதி) (க) "పరస్పరం భావయన్తశ్శ్రేయః పరమవాప్స్యథ - பரஸ்பரம் பாவயந்த ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத" என்கிறபடியே - பெருக்கத்தோடே கூட, தங்களுக்கு உபகரண ஸம்பத்தியுண்டாம்படி தேவர்கள் பண்ணுகைக்காக, அவர்களுக்கு தா(ர)ரகமான ஹவிஸ்ஸை அவர்களுக்குக் கொடாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணர்க்கு தநமான வேதத்தில் இன்னிசையுண்டு - ஸ்வரூபமான ப்ரணவம், அத்தாலே

(க) கீதை-௩-௧௧.

ப்ரதிபாத்யனுமுள்ளவனே! (க) "ஸோஹிஸ்ரீ ரம்ருதாஸதாம்-ஸாஹிஸ்ரீ ரம்ருதாஸதாம்" என்று - ஓதநர் என்னக்கடவதிறே ப்ராஹ்மணர்; "ஸ்வரம் - ஸ்வரம்" என்று - ப்ரணவத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே, (உ) "யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்த: - யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்த:" என்று. ‡ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தை ஒன்றையும் சொல்லுகிறதோ? ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதோ?" என்றால், இரண்டையும் சொல்லாநின்றதிறே - (ங) "ஆத்மானம் யுஞ்ஜீத-ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றும், (ச) "ஓங்காரோ பகவான்விஷ்ணு: - ஓங்காரோ பகவாந்விஷ்ணு:" என்றும். (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (உருக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸகலஜகச்சரீரியாய் ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனான படியை யநுஸந்தித்து, நீயே என் மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டவேணு மென்றார்; இதில்-ஸகல யஜ்ஞாராத்யனாய்க்கொண்டு, ஸகல வேதஸாரமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனான நீயே என்கார்யம் செய்யவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"இருக்கு உறும்" என்றது - ருக்குக்களை உற்றிருக்கிற வென்றபடி. தேவர்கள் யாகோபகரண ஐஸ்வர்யாதிகளைக் கொடுக்கவும், ப்ராஹ்மணர் ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கவு மாம்படி. அந்யோந்யம் ப்ரீதியோடே கொடுக்கும்படி யென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பரஸ்பர மித்யாதி). "இருக்குறும் அந்தணர் - இருக்கினில்" என்றந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக் கித்யாதி). (ஹவிஸ்ஸை) என்றது அத்யாஹார்யம். வேதம் தகும் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹீத்யாதி). "ருச:-ஸாமாநி-யஜூம்ஷி-ஸாஹிஸ்ரீ ரம்ருதாஸதாம் - ருச:-ஸாமாநி - யஜூம்ஷி-ஸாஹிஸ்ரீ ரம்ருதாஸதாம்" என்று கீழ் கூட்டிக்கொள்வது. "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றதுக்கு-ஆத்மாவை ஈஸ்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கும்போது, "ஓம்" என்று மந்த்ரத்தைச் சொல்லும்போது ஆத்மவாசகமாக வேணுமிறே என்று கருத்து. [பெருக்கமொடமரர்கள் அமர நல்கும்படியாக - சந்தியின்வாய்-உருக்குறு நறுநெய்கொண்டு ஆரழலிலே, ஹவிஸ்ஸுக்களைக் கொடாநின்றுள்ள, இருக்குறு மந்தணருடைய இருக்கினில் இன்னிசையானவனே] என்றந்வயம். ... ... (எ)

மூ.—

காதல்செய்திளையவர் கலவிதரும் வேதனைவினையது வெருவுதலாம்
ஆதலினுனதடி யணுகுவன் நான்போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (அ)

-) (உ) தை-நாரா-கo. (ங) தை-நாரா-ஙக.

‡ (பா) ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தையோ சொல்லுகிறது என்றால்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது அலர்	செவ்விய பூமாலையி லேலே அலங்கரிக்கப்பட்ட	அது	அப்படிப்பட்ட
நெடுமுடி	நீண்ட திருவபிஷேகத்தையுடைய	வினை	கர்மமானது (நினைக்கப் புகில்)
புண்ணியனே	பரிசுத்தனே!	வெருவுதல் ஆம்	(எனக்கு) பய(ப்ரத)மாகாநின்றது,
இளையவர்	யுவதிகள்	ஆதலில்	ஆகையாலே, (அது கழியும்படி)
காதல்செய்து	ப்ரீதிபண்ணி	உனது அடி	உன் திருவடிகளை
தரும்	கொடாநின்ற	நான்	நான்
வேதனை	துக்கரூபமான	அணுகுவன்	கிட்டி ஆச்ரயிக்கக்கடவேன். (அ)
கலவி	ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (காதல்) இளையவர் காதலைப் பண்ணிக்கொண்டு-ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ஸங்கத்தை யுடையராய்க் கொண்டு, தருகிற துக்காத்மகமான ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கர்மத்தை அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க எனக்கு பயமாகாநின்றது; ஆனபின்பு, இப்படிப்பட்ட அபாயங்களைத் தப்புவிக்கும் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவன் நான். அந்த ஸம்ச்லேஷந்தான் துக்காத்மகமாயிறேயிருப்பது. அநுபவிக்கப் புக்கால் ஒருநாள்வரையில் பர்யாப்தனாகிறகின்றிக்கே, தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தை அழியமாற வேண்டும்படியாய், இனித்தான் கண்டார்க்குக் கவிழ்தலை யிட்டுத் திரியவேண்டும்படியாய், மேல் நரகமாம்படி ஸ்வரூப ஹாநியை விளைக்கக்கடவதான ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தை அநுஸந்திக்கிற இது அச்சத்துக்கு ஹேதுவாகாநின்றது; ஆனபின்பு, எங்கேனும் திரியிலும் யமாதிகள் †மேலே அடியிட்டுத் திரியும்படியான திருவடிகளை அணுகுவன் நான். (போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே) வைத்தவளையமும் நீயுமாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னுடைய இதர விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த சுத்தியையுடையவனே! நாட்டார்க்கு இது பிறக்கிறதில்லையிறே. இவர்க்கே யிறே இது உண்டாய்த்து.

(ஆண்டாய்) உன்னை யொழிந்தவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கின நீயே, உன்னை நான் கண்ணாலே காணலாம்படி என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணுவுதியாகில், எனக்கு இவற்றில் அருசியுண்டு

† (பா)தலையிலே.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (காதலித்யாதி) இப்பாட்டில்-ஸகலயஜ்ஞாராத்யனை நீயே எனக்கருளவேணுமென்கிறார்; இதில் - ஆழ்வார்! ஸகல யாகங்களைப் பண்ணி அந்தணர் ஸ்வர்க்காதி பலங்களை ப்ராபிக்க, நீரொருவரும்; "வேண்டேன்" என்கிறது என் கொண்டென்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (ஸ்த்ரீகளித்யாதி). இழ- வாக்யார்த்த மருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸம்ஶ்லேஷந்தா னித்யாதி).... (அ)

மூ.— [தேன்

சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக் காதல்செய்யாதுனகழலடைந்
ஓதல்செய் நான்மறையாகி யும்பராதல்செய் மூவுருவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓதல்செய்	அத்யயநம் பண்ணப்படாநின்ற	சாதலும்	மரணமும்
நால்மறையாகி	நாலு வேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய்	பிறத்தலும்	ஜநநமும்
உம்பராதல்	தேவர்களில் ப்ரதானராக	என்று	என்று சொல்லப்படுகிற துக்க பரம்பரையை ஆராய்ந்து
செய்	பண்ணப்பட்ட	இவற்றை	இந்த ஜநநாதிகளை
மூவுரு ஆனவனே	ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களைச் சரீரமாக உடையவனே!	காதல்செய்யாது	விரும்பாதவனாய்க் கொண்டு
		உனகழல்	தேவரீர் திருவடிகளை
		அடைந்தேன்	ஆஶ்ரயித்தேன். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதல்) மரணஸமயத்திலே படும் வ்யஸநம், பின்பு நரகாநுபவம் பண்ணிப்படும் வ்யஸநம், பஞ்சாக்நி வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே கர்ப்பரூபத்தாலே படக்கடவ வ்யஸநம், இவற்றை அநுஸந்தித்து ஜந்மாதிகளில் ஆசைபண்ணாதே, இவற்றைத் தவிர்த்தருளும் தேவர் திருவடிகளை வந்துகிட்டினேன். இவற்றை ஆதரிப்பாருண்டோ வென்னில்; "அநிஷ்டாவஹமான ஜநநாதிகளைக் கழித்துக்கொள்வான் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி" என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, அது செய்யாதபோதே, இத்தை ஆதரித்தார்களாமித்தனையிறே. (ஓதல்) என்று மொக்க ஓதியே போரக்கடவதாகையாலே, நிர்த்தோஷமாயிருந்துள்ள வேதங்களை விபூதியாக வுடையையாய், தேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநராய், அதிகாரி

புருஷர்களா யிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைச் சரீரதயா சேஷமாக உடையவனே!

(ஆண்டாய்) எனக்கு இங்ஙனே யிருப்பதோரு அதிகாரத்தைத் தந்து, காற்கட்டாமது எனக்கு வேண்டா. (வேண்டேன்) அவர்களதிகாரங்களில் எனக்கு ருசியில்லை. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதலித்யாதி) நாட்டிலே இளையவர் கலவியே புருஷார்த்தமென்று ஊர்வசீ ஸாலோக்யத்துக்கு யத்நம்பண்ணு நிற்க, நீர் அதுக்கு வெருவுகைக்கு மூலமேதென்ன வருளிச்செய்கிறீரென்று ஸங்கதி.

"உம்பராதல்" உம்பராக - மேலாக, ப்ரதாநராக, செய்யப்பட்ட மூவருலையும் சரீரமாக வுடையவனே யென்றருளிச் செய்கிறார் (தேவர்களுக்கெல்லா மித்யாதி).... ... ... (௯)

மூ.—பூமரு பொழிலணி விண்ணகர்மேல்
காமரு சீர்க்கலிகன்றி சொன்ன
பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார்
வாமந னடியிணை மருவுவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ஃ—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ மரு	பூக்கள் பொருந்தின (எப்போதும்பூவாநின்ற)	பாமரு	அழகிய பாசுரங்கள் நிறைந்த
பொழில்	சோலைகளை [ய	தமிழ் இவை	த்ராவிடரூபமான இந்தப் பத்துப்பாட்டையும் [கள்,
அணி	அலங்காரமாக வுடை		
விண்ணகர் மேல்	திரு விண்ணகரென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,	பாடவல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
		வாமநன்	வாமநாவதாரம் பண்ணின ஸர்வேஸ்வரனுடைய
காமரு	ஆசைப்படத்தக்க		
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை	இணை அடி	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற திருவடிகளை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யுடைய		
சொன்ன	அருளிச்செய்த		
		மருவுவர்	கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பூமருவித்யாதி) பூமாறாத பொழிலாலே அலங்க்ருதமாயிருந்துள்ள திருவிண்ணகர்மேலே சொல்லிற்று.

நித்யவஸந்தமான திருவிண்ணகர்மேலே. (காமரு) காமரப்படுவதாய் - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவஸ்ரீ யையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நல்ல ச(ஂ)ந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான இவற்றை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (வாமனனடி) இவர் "வேண்டேன்" என்றதைத் தவிர்ந்து,"அருளுதியேல்" என்றபேற் றைப்பெறுவர்.... ... ... (கூ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பூவித்யாதி) தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கித்யேத்யாதி). (இவர்) ஆழ்வார். ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான அருசியை விண்ணப் பஞ்செய்தார்; விண்ணப்பம் செய்யச்செய்தேயும் கடுகவந்து அத்தைத் தவிர்த்துத் தன்னைக்கொடுத்துகொடு நிற்கக்கண்டிலர்; காணாமையா லே, "முன்பு அநாதிகாலம் அவற்றைவிரும்பித் தன்னைநெகிழ்ந்து போந்தோம், இப்போதும் அவ்வாஸனையைக்கொண்டு அவற்றை விரு ம்பி த்தன்னை நெகிழ்ந்திருந்தோம்" என்று நினைத்திருந்தானாக வே ணும்; பூர்வவ்ருத்தத்தை ஸ்மரிப்பித்து, அதில் எனக்கு ருசியில்லை யென்னுமிடத்தை ஸர்வஜ்ஞன் திருவுள்ளத்திலே படுத்திக் கடுகக் கிட்டலாவதொரு ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொடுநிற்கவேணுமெ ன்று பார்த்து; அதுக்குறுப்பாக, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸரித்துப் போந்தபடியையும், அது தன்னில் ஜந்ம பரம்பரைகளிலே கைகழிந் தபடியையும், அர்த்தகாமங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், இந்த்

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேன்) ஸம்ஸாரிகளை "பந்துக்கள்" என்று நினைத்திருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் சத்ருக்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அண்ணியாரைப்போலே வர்த்தித்து, இவன்பண்ணின உபகாரங்களைக் கொண்டு, உபகரியாதானாக வார்த்தை சொன்னால், "இவர்கள் வேறுசிலரை இவ்வார்த்தை சொல்லாநின்றார்களோ, நம்மை இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று நம்மோடுண்டான உறவில் ஊற்றமன்றோ" என்று, அவர்கள் சொல்லும் புல்லியசொற்களை ஸஹித்துப் போந்தேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்துதிக்கக்கடவ பாசுரங்களைக்கொண்டு, (க) "பாரிலோர்பற்றையை" என்கிறபடியே த்ருணஸமனாயிருக்கிற க்ஷுத்ரனை, (உ) "பனியிருங்குழல்கள்" என்றும் (ங) "சுந்தரத்தோள்" என்றும் சொல்லிக்கவிபாடும்படி, புல்லியசொற்களை நெஞ்சிலே தரித்துப் போந்தேனென்னுதல். சொல்லுக்குப்புன்மை, விஷயத்தைப்பற்ற வருமதிறே.

(பொருளித்யாதி)சிலரை பந்துக்களாக நினைத்திருந்தால், அவர்களுக்கு உபகரிக்கும்போது அர்த்தம்வேணுமே; பிறரைக்கவிபாடுவது அர்த்தத்துக்காகவிறே; ஆகையாலே, ஶ்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ரியதமாயிருக்கிற அர்த்த காமங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும், கடமை இறுப்பாரைப்போலே அவற்றாலேபரிபூ(பூ)தனாய்க் கொடுத்துப்போந்தேன்; இப்படி அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணப்புக்கால், அதுக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கு ஸ்நேஹித்து வாழ்விக்கக்கடவனென்றும், அதுக்கு விரோதத்தைப்பண்ணினாரைச் செற்று முடிக்கக்கடவனென்றும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அந்தஸங்கல்பத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டிப்போந்தேன்; பொருளின்பமெனவிரண்டுமிறுத்தேன்.

(அவைதன்னைமனத்தகற்றி) இப்படி நெடுநாள் வாஸனைபண்ணிப்போந்த இவற்றைக் கழித்துக்கொள்ளப்பார்த்து, அது என்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போகாதாகையாலே, வெறுத்துவந்து உன் திருவடிகளைப் பற்றினேனென்னுதல்; அன்றிக்கே இவைதன்னை ஸங்கல்பிக்குமித்தனைபோக்கி இவனால் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதே; வாஸனையாலே அவைதான் நெஞ்சிலேபட்டுக்கிடக்குமே;

(க) தி-வாய்-கூ-கூ-எ. (உ) தி-வாய்-கூ-கூ-ங. (ங) நா-தி-கூ-க.

அவற்றை ஹ்ருதயத்திலே விரிய விட்டுக்கூடுபூரித்து."அவைதன்னை" என்று-ராக த்வேஷங்களை. (வெறுத்தேன்) அதுதான் பின்னை சோக மோஹங்களோடே தலைக்கட்டுமிறே; அத்தாலே வந்து தேவர் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்தேன். (திருவிண்ணகர்)இவன் இப்போது செய்கிற இவை விபாகத்தில் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டக்கடவது; அப்போதாக "சுக்கிடத்திட்டுண்டோ" என்பாரைப்போலே, நமக்குத்தஞ்சமாவாரார்? என்று ஆராயக்கடவன், அவ்வளவில் நாம் தூரஸ்த்தராக வொண்ணாது என்று, நான் விபரீதத்திலே கைவளருகிறநாளே தொடங்கி எண்ணித் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனுகையாலே திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன் என்னுமளவுமாய்த்திறே இங்குவந்து நின்றது. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேனித்யாதி) "புன்சொல் - நெஞ்சில் - பொறுத்தேன்" என்று அந்வயித்து, "நெஞ்சில்" என்று விசேஷித்ததக்கு ஹேது பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளை யித்யாதி). லோகோக்தியன்றியே "சொல்" என்றது - கவிகளாய், அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

இவ்வர்த்தத்வயத்துக்கும் சேரத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சிலரை யித்யாதி). "ஐம்புலன்கட் கடனாயின - பொருளின்ப மெனவிரண்டும் இறுத்தேன்" என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). இத்தால் - பந்துக்களுக்காக இறுத்தேனென்று முந்தின வர்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யமும், ஐம்புலன்கட்காக இறுத்தேனென்று இரண்டா மர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாகத் தாத்பர்யமும் கண்டுகொள்வது. "ஆர்வச்செற்றத்தை - வாயிலொட்டி யறுத்தேன்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி).

"அவைதன்னை" என்றது - "பொருளின்பம்" என்றவற்றை யாதல், ஆர்வச்செற்றங்களைச் சொல்லுதல்; ஆக, இரண்டுயோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நெடுநாளித்யாதி). "மனத்தகற்றி" என்றதுக்கு - பொருளின்பங்களை மனத்தில்நின்றும் அகலும்படி பண்ணியென்றுதல், ஆர்வச்செற்றங்களை மனத்திலே, அகல - விஸ்த்ருதமாகப் பண்ணி யென்றுதல் சொல்லலாமென்று கருத்து. (சுக்கிடத்திட்டுண்டோ) என்றது - ஒருசெட்டி அக்கரைக்குப் போகாநிற்க, ஓடக்காரன் காசுகேட்க, "நான் என்காலாலே நடந்து போகாநிற்கச்செய்தே உனக்குக் காசு ஏது" என்று போனுய், திரும்பிவரும்போது நட்டாற்றிலே வருகிறவளவிலே மார்மட்டுக் கழுத்துமட்டாக, அப்போது பயப்பட்டு "சுக்கிடுகிறேன், திட்டுண்டோ - இடருண்டோ" என்றுனும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இச்சே

தானும் ஏற்கவே விசாரியாமல் ஆபத்து வந்தவேளையிலே தேடுவன், அப்போதாகவொண்ணாது என்று திருவிண்ணகரில் ஏற்கவேவந்து நின்றான் என்றதாய்த்து. ... ... (க)

மூ.—மறந்தேனுன்னை முன்னம் மறந்த மதியின் மனத்தால்
இறந்தேனெத்தனையு மதனாலிடும்பைக் குழியில்
பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் திருமார்பா
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன்னை	எப்போதும்நினைக்கத்தக்க உன்னை	பிறந்தே	இடைவிடாத ஜநந(மரண)ங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு
முன்னம்	அநாதிகாலமாக [ன்,	எய்த்து	இளைத்து (சக்தியற்றவனாய்க் கொண்டு)
மறந்தேன்	நினையாதொழிந்தே (அதுக்குமேலே)	ஒழிந்தேன்	ஸ்வயத்நத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனானே
மறந்த	நினையாதொழிந்தேனென்கிற	பெருமான்	ஸ்வாமியே! [ன்,
மதிஇல்	ஜ்ஞாந (அநுதாப)முமில்லாத [கையால்	திருமார்பா	புருஷகார பூதையான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையவனே! (இப்போது)
மனத்தால்	மநஸ்ஸை யுடையேனா		
எத்தனையும்	மிகவும்(அசித்தைக்காட்டிலும்)		
இறந்தேன்	கைகழியப் போந்தேன்; (நிக்ருஷ்டனா	நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளுக்கே (ஆட்பட)
அதனால்	ஆகையாலே[னேன்).		
இடும்பை	துஃக்கரூபமான	சிறந்தேன்	தகுந்தவனானேன்;
குழியில்	கர்ப்பத்தில்		திருவிண்ணகர் மேயவனே! (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. இத்தனையோ செய்தகுற்றமென்ன, (மறந்தேனுன்னைமுன்னம்) அந்தப்பொருளின்பங்களோபாதி உன்னையும் ஒருமூலையிலே ஆதரித்துக்கொடுபோரப் பெற்றிலேன். அது செய்து போந்தாராகில் அப்போதைக்கிப்போது அவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினாரவரோ. (மறந்தேன்) யாதொரு விஷயம்விடாதே நினைக்கவடுக்கும், அதொன்றையும் மறந்துபோந்தேன். மதுரையிலே நிர்வஹியாநிற்கச்செய்தே, ஒப்பிலாதபெருமாள் (க) "[illegible] - த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா" என்கிறவிஷயத்தையாகாதே மறந்துபோந்தது" என்றார். அல்லாதவை செய்தபடிசெய்ய, உன்னை முந்

(க)

துறமுன்னம் மறந்துகொடுகின்றேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, அநாதி காலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். இம்மறப்புப்போருகிறது நெடு நாளுண்டாகில், உன்னை முன்னம் மறந்திலேன் என்றன்றோ சொல்ல வடுப்பது என்னில்; அதுவேண்டாவாய்த்து, "உன்னை" என்கிறவிடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மரித்தவராகையாலே; ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமேயாகையாலே, முன்பு நெடுநாள் மறந்துபோரச்செய்தேயும் சில நாள் ஸ்மரித்து மறந்தாப்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று.

* கலங்காப் பெருநகரந்தன்னிலே யிருந்து மறக்கிறதன்றிறே, ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து மறக்கை குற்றமோவென்ன; அவ்வளவேயன்று, நான் சேதநனாகப்பெற்றிலே னென்கிறார். சேதநனாகில் "மறந்தோம்" என்னும் அநுதாபம் பிறக்கவேணுமிறே மறந்தால்; "மறந்தோம்" என்கைக்கு யோக்யதையில்லையிறே அசித்துக்கு; சித்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ மாகிறது - ஜ்ஞாநகுணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாகையிறே; அக்குணங்கள் தன்பக்கல் காணுமையாலே அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமுண்டாகப்பெற்றதில்லை. மறந்தோமென்கிற மதியில்லாத நெஞ்சையுடையேனென்கையாலே - அநுதாபரூபஜ்ஞாநமும் பிறக்கைக்கு த்வாரம் மநஸ்ஸிறே; அதில்லாமையாலே (இறந்தேனெத்தனையும்) அசித்துக்கும் அவ்வருகேயானேன். முதலிலே நினைக்கைக்கும் யோக்யதையில்லையிறே அசித்துக்கு; சித்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், நினையாமையாலே அசித்துக்கும் அவ்வருகே கை கழியப்போனேன். (க) "అసన్నేవ -அஸந்நேவ" என்று ப்ரமாணங்களும் சொல்லலாம்படியானேன். உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், "இல்லை" என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படி நசித்தேன்.

(அதனால்) (உ) "అవిద్యా తరుసమ్భూతి బీజమేతద్ద్విధా స్థితమ్ - அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத்த்விதா ஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே - அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும் அஸ்வே ஸ்வபுத்தியும் ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜமென்றிருப்பார்கள்; இவர், அநுதாபமில்லாமை ஸம்ஸாரபீஜமென்றிருக்கிறார். (இடும்பை) துக்கம். துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான கர்ப்பத்திலே போய்ப்புக்கு, சாவது பிறப்பதாய்க்கொண்டு க்லேசப்பட்டேபோந்தேன். (பிறந்தே) இப்படிசாவது பிறப்பதாய்ப்போராநின்றால், நடுவிலே காதாசித்கமாக பகவத் ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணிலிறே அதொரு

(க) தை-ஆந-கூ-க. (உ) வி-பு-கூ-எ-கக.

ஜந்மத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாக வற்றுவுது; அப்படி புருஷகாரங்காட்டி மீண்டதில்லை. (எய்த்தொழிந்தேன்) இன்னும் பிறக்கைக்கடியான கர்மவாஸனை யுண்டேயாகிலும், பிறக்கைக்கு த்ரவ்யமில்லாதபடி யானேன்; - கர்மவாஸனை கிடந்து பிறக்கவேண்டினாலும் பிறக்கைக்கு க்ஷமனல்லேன். ‡ (ஒழிந்தேன்-நானே-எய்த்தேன்) இனி, உடையவர்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள நல்லகாலமென்கிறார்.

உடையவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறது நீர்தாம் எது நினைத்தென்ன; (பெருமான்). உம்மை நினைத்துக் கைகழிந்தீராகில் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன; (பெருமான்) எனக்கு நானேயோ உளேன்? நீயல்லையோ? சேஷித்வப்ராப்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறீராகில், சேஷிகளானவர்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய முண்டாயிருக்குமே; ஸ்வதந்த்ரரான நம்மைச் சொல்லுகிறதென் நீரென்ன; (திருமார்வா) உன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அழித்து ஸ்வீகரிப்பிக்கும் பிராட்டியன்றோ அருகேயிருக்கிறாள். (க) “ந கஶ்சிந்ந அபராத்யதி - நகஶ்சிந்நா பராத்யதி” என்பாளன்றோ அருகே. (சிறந்தேன்) அவள் ஏதேனும் தப்புச் சொல்லிலும் விடேனென்னும் நீயும், உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யழித்து உன்னையிட்டு ஸ்வீகரிப்பிக்குமவளும், இருவரும் இங்கே ஸந்நிதிபண்ணுகையாலே, தேவர் திருவடிகளுக்குத் தகுதியானேன். (திருவிண்ணகர்) *கலங்காப் பெருநகரம் இருப்பாயிருக்க, அவ்விடத்தை விட்டுப் பிராட்டியோடே கூட, எய்த்தாரை எடுக்கைக்காகத் திருவிண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனானாய். நான் எய்த்துக் கொடுநின்றேன்; எய்த்தார்க்கும், எய்த்தாரை எடுக்கவந்து நிற்கிறவர்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லையோ?... ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மறந்தேனித்யாதி) (உ) “மேருமந்தரமாத்ரோऽபி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி - மேருமந்தரமாத்ரோபி ராசி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி” என்றிருக்க, நீரிங்ஙனே அஞ்சவேணுமோ என்னும் சங்காமுகேந ஸங்கதி ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (இத்தனையோவித்யாதி). இந்த பதத்துக்கு இப்படி அர்த்தம் சொன்னபேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மதுரையிலே யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (கலங்காவித்யாதி). சேதநனாலே அநுதாபம் வேணும் என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதந

(க) ரா-யு-ககூ-சச. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-எஅ. ‡ (பா) நான்.

னுகி லித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே); அசித்வ்யாவ்ருத்த னுகையாலே அநுதாபத்துக்கு யோக்யதை உண்டென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அநுதாபேத்யாதி). "மறந்த மதியின்மனம்" என்கையாலே - அநுதாபமில்லையென்றாய், அசித்ஸாம்யம் சொல்லிற்று; சித்துக்கு ஸாம்யம் எவ்வாகாரத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சித்துக் கித்யாதி). "எத்தனையும் - இறந்தேன்" என்றது - மிகவும் இறந்தேனென்றாய் அசித்தைப்பற்ற ஆதிக்யஞ் சொல்லுகிறது.

"பிறந்தே" என்கிற அவதாரணத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (காட்டி)புருஷகார முண்டேயென்று. "எய்த்தொழிந்தேன்" என்று முழுச்சொல்லாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இன்னுமித்யாதி). விவரணம் (கர்மேத்யாதி). இரண்டுசொல்லாக்கி அந்வயித்து "ஒழிந்தேன்" என்றதுக்கு ஸ்வயத்நத்தை விட்டேன் என்றாக்கி, அத்தாலே "எய்த்தேன்-தரைப்பட்டேன், போக்கற்றேன்" என்றாக்கி, இரண்டாலும் பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). இத்தால் - ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களுடைய னுகையாலே உனக்கு நல்ல ஸமயமென்று கருத்து.

இரண்டுபதமாக்கின பக்ஷத்துக்கு அநுகுணமாக ஓரவதாரிகை யருளிச்செய்து, முழுச்சொல்லான பக்ஷத்துக்குச் சேர "பெருமான்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (உம்மையித்யாதி).... ... ... (௨)

மூ.—மானேய் நோக்கியர்தம் வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்
ஊனேராக்கை தன்னை யுதவாமை யுணர்ந்துணர்ந்து
வானேமாநிலமே வந்துவந்தென் மனத்திருந்த
தேனே நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானே	நித்யவிபூதி நிர்வாஹகனே!	நோக்கியர்தம்	கண்ணழகையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய
மா	பெரிய	வயிற்றுக்குழியில்	கர்ப்பத்திலிருந்து
நிலமே	பூமியோடு கூடின லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே!	உழைக்கும்	க்லேசப்படுமதாய்;
வந்து	பரமபதத்தில் நின்றும்வந்து	ஊன்	மாம்ஸமயமாய்,
உவந்து	உகப்புடனே	ஏர்	புருஷார்த்தஸாதகமாகையாகிற அழகையுடையதான
என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்	ஆக்கைதன்னை	கேவல சரீரத்தையும்
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற		
தேனே	போக்யபூதனே!		
மானெய்	மானோடொத்த		

உதவாமை	(அது என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு) ஸாதநமாகாமையையும்	உணர்ந்து உணர்ந்து	நன்றாக அறிந்து
		நின் அடைந்தேன்	உன்னையே ஸாதநமாகப் பற்றினேன்.
			திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானேய்) மானேய்ந்த நோக்கையுடையராயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய. (வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் யமனுடைய தண்டலிலே உழைக்குமது கிடக்கச்செய்தே,கர்ப்பத்திலே புக்குப்படும் க்லேஶத்துக்கு அவதியில்லையாய்த் திருப்பது. தங்களுடைய பருவமும் மௌக்த்யமும் கிடக்கச்செய்தே, "ஒருப்ரஜை யுண்டாகவேணும்" என்று நோன்பு நோற்பர்களாய்த்து; இவனுடைய விநாசத்துக்காய்த்து யத்நிப்பது. (ஊனேயாக்கை) என்னவுமாம், (ஊனேராக்கை) என்னவுமாம். மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரமென்றபடி; உள்ளும் புறம்பு மொக்க த்யாஜ்யமாயிருக்கை. இதுக்கு இரண்டாகார முண்டு; தன்னை விரும்பினாரைத் தானும் விரும்பி, தன்னை வேண்டாதாரைத் தானும் வேண்டாதது; ஆகையாலே, புருஷார்த்த ஸாதநமான ஆகாரம் கிடக்கச்செய்தே பந்தகமான ஆகாரமே யாய்த்து விஞ்சிப்பது. (உதவாமை யறிந்தறிந்து) காண்கிற தேஹத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி, இது தன்னையே ஆத்மாவாக அபிமாநித்து; ஆத்மாவையும், அதுக்கு சேஷியான ஸர்வேச்வரனையும் நெகிழ்ந்துபோந்தால், பின்னை பந்தகமேயாய்த்துத் தலைக்கட்டுவது. நல்வழி போகைக்கு உடலாமது கிடக்க, அநர்த்தத்தை விளைக்குமதாய் த்யாஜ்யமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை விசதமாக வறிந்து.

(வானேமாநிலமே) உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த உயர்த்தியும் கிடக்கச்செய்தே, என்னைப் பெறுகை தனக்குப் பெறும்பேறு என்னுமிடம்தோற்ற இராநின்றான். (வானே) என்கிறது - நித்யவிபூதியை; (மாநிலமே) என்கிறது - லீலாவிபூதியை; ஆக, உபயவிபூதி யுக்தனென்றபடி. விபூதித்வயத்தையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையனாயிருந்துவைத்து என்னைப் பெறுகை தனக்குத் தேட்டமாக வந்தானாய்த்து. (வந்து வந்து) முன்பு அநாதிகாலம் இவரைப் பெறுகைக் குறுப்பாக வந்து, இவர்பக்கல் முகம் பெறாமையாலே போனமை யடையத் தோற்றி யிருக்கிறது. *எதிர்சூழல் புக்கிறே அவன் திரிந்தது. அன்றிக்கே, (வந்து உவந்து) என்னவுமாம்; அதாகிறது- *கலங்காப் பெரு

நகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன், தனக்கென்ன ஒரு குடியிருப்பில்லாதாரைப் போலேயிருக்க வந்து, த்ருப்தனானாய்த்து. (௧) *ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்ட மிஹ கானனே - ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்ட மிஹகானனே போலேயாய்த்து. (௨) [லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி - லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி] ஸுக்ரீவ மஹாராஜனை நாதராகப் பெறுகைக்கு யோக்யதை ஸம்பாதித்தபடியாய்த்து லோகநாதரானது.[நாதமிச்சதி] இச்சைக்கு விதேயத்வமில்லை. பெறுவார், பெறுதொழிவார், மூன்று இச்சியாநின்றார். (௩) "ஸ ராமோ வானரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்க்ஷதே- ஸ ராமோ வானரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்க்ஷதே". (என்மனத்திருந்த) இன்னும் வரத்தும் போக்குமுண்டு என்று தோற்றுதபடி ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்தானாய்த்து. (தேனே) தம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் வருவது போவதாய்த்திரிந்த படியை அநுஸந்தித்தவாறே தமக்கினிதாயிருக்கிறபடி; (௪) "நிவேசிதாத்மா-நிவேசிதாத்மா" (௫) "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:- விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" என்கிறபடியே. (நின்னித்யாதி) அறுகாதப்பயணத்துக்குப் பொதிசோறு கொண்டு போம் விஷயம் இங்கே ஸங்க்ரஹிதமாய்த்து. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மானித்யாதி) "எய்த்தொழிந்தேன்" என்று நீர் க்லேசிப்பானென், (௬) * ஈஸ்வராய நிவேதிதும் - ஈஸ்வராய நிவேதிதும் அன்றோ உம்மை ஸ்ருஷ்டித்ததென்ன; அங்கனுதவாது என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

நரகக்குழியிலும் ஏற்றமோ இது, "வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும்" என்று இத்தைப் போரப்பொலியச்சொல்லி க்லேசிக்கைக் கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). "மானேய் நோக்கியர்தம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தங்களுடைய வித்யாதி). முந்தின பாட்டுத்துக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மாம்ஸேத்யாதி). இத்தால் பலிதம் (உள்ளுமித்யாதி). இரண்டாம்பாட்டில், "ஏர்" என்று - அழகாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). "ஆக்கைதன்னை" என்றத்தையுங் கூட்டி "தன்னை" என்றத்தாலே மற்றொன்று உணராமை பலிக்கையால், உதவாமை உண்டாய்த்து என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (காணகிறவித்யாதி). (பந்தகமே) என்றது- பந்தகமான

(௧) ரா-ஆர-௫-௩௩. (௨) ரா-கி-௪-௧௮. (௩) ரா-கி-௪-௨௧.
(௪) ஸ்தோ-௫-௨௭. (௫) ரு-ஸூ-௰. (௬) விஷ்ணுதத்வம்.

ஆகாரமேயென்றபடி. (தலைக்கட்டுவது) என்ற வனந்தரம், ஆகையாலே என்று சேஷம்.

மேல்பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே நிர்த்தேசித்ததின் கருத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (விபூதித்வயத்தையு மித்யாதி). "உவந்து" என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாகிற தித்யாதி). இப்படி இடம் தேடிவந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவாஸமித்யாதி). உபயவிபூதி யுக்தன் இவனைப் பெறுகை பெருப்பேறு யிருந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகேத்யாதி). லோகநாதரானவர் இவரை நாதராக இச்சிக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ரீவேத்யாதி). (விதேயத்வமில்லை) என்றது - கார்யமாகாது என்கிற நியமமில்லை என்றபடி. பெருமாளுடைய இச்சையை நிரூபித்தபடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸராம இத்யாதி). அபிகம்ய காங்க்ஷதே என்று கருத்து. ப்ரமாணாந்தரமாகவுமாம். ... ... (௩)

மூ.—பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவா
தறிந்தேன் நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி
எறிந்தேனைம்புலன்களிடர்தீர வெறிந்துவந்து
செறிந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (ச)

பதம்.	உரை.
பெற்ற	ஔரஸரான
மக்கள்	பிள்ளைகள்
பெண்டிர்	மனைவிகள் [ட-
என்று	என்று சொல்லப்பட்
இவர்	இந்த பந்துக்கள் [கு
பின்	அந்த ( )காலத்துக்
உதவாது	துணை யாகாமையை
அறிந்தேன்	தெரிந்து கொண்டேன், (பின்பு)
பிறிந்தேன்	(அவர்களை) விட்டு விட்டேன்,
நீ	ஆபத்ஸகனான நீ
பணித்த	(அர்ஜுநனுக்கு) அருளிச்செய்த

பதம்.	உரை.
அருள் என்னும்	பகவதநுக்ரஹத்தையே ஸாதநமாக ப்ரதிபாதிக்கிற சரமஶ்லோகமாகிற
ஒள்	அழகிய
வாள்	கத்தியை [மூற்றி,
உருவி	உறையில் நின்றும் க
ஐம்புலன்கள்	சப்தாதி விஷயங்களாலும் அவற்றுக்கு ஸாதநங்களாலுமுண்டான
இடர்தீர	துயரம் நீங்கும்படி
எறிந்தேன்	வீசினேன்,
எறிந்து	(இப்படி அவற்றை) நிரஸித்து

வந்து உன்னிடத்தில் வந்து நின் அடிக்கே உன் திருவடிகளிலே	செறிந்தேன் இடையறப் பொருந்தினேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறிந்தேன்) ஸம்ஸாரத்திலே சிலரை பந்துக்களாக நினைத்துத் தானுபகரித்துப் போருகிறது - தனக்குத் தானுதவாதவன்று இவன் செவியிலே திருநாமத்தைச் சொல்லுதல், இவனுக்கு நல்வழி போகைக்கு விரகுபார்த்தல் செய்கைக்காகவிறே; அதில் அவர்கள் செய்வது - (க) "சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு" என்னுநிற்பர்களாய்த்து, இவன்றான், தனக்கு உணர்த்தி யுண்டானவன்றே தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் இவர்களிட்ட வழக்காக்கியாய்த்து வைப்பது. நீ மறந்து ஏதேனும் வைத்ததுண்டாகில் அத்தைச் சொல்லு என்னுநிற்பர்களாய்த்து; இவன்றனக்கும் அவர்களோபாதி புன்மை போருங்காணும். இவன் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அவர்களுக்கு ஆக்காநிற்கச் செய்தேயும், சிறிது இவன் பக்கலிலே உண்டென்று தோற்றவாய்த்து வர்த்திப்பது. [சுற்றமிருந்து] யமபடர் ஒருதிரளும், இவர்களொரு திரளுமாயாய்த்திருப்பது. இவர்கள் அலையாநின்றால் அவன் செய்வதென்னென்னில்; [ஆர்வினவிலும்,] தன்னுடைமையை அடைய எழுதிக்கொடுத்து ஸ்வீகரித்த இளையாளைக் கொடுவந்து முன்னேநிறுத்திலும்; வாய்திறவானாய்த்து.

(பெற்றவித்யாதி). வயிற்றிலேபிறந்த புத்ரன், பார்யை, இவர்களிறே அண்ணிய உறவாய்ப் போருவார்; அவர்களும், இவன்பக்கல் முன்பு உபகாரம் கொள்ளும்நாள் கொண்டு, பின்பு இவனுக்கு உதவவேண்டுமளவானவாறே போகாநிற்பர்கள். ஸ்வப்நத்தில் பதார்த்த தர்சநம் உணர்ந்தால் இன்றியே யிருக்கும்போலே யாய்த்து இவர்களோட்டை ஸம்பந்தமும். (அறிந்தேன் - பிறிந்தேன்) ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு ஒருகாலமும், த்யஜிக்கைக்கு ஒருகாலமும் வேண்டுகிறதில்லை.

இவ்வருகுண்டான பந்துக்கள் நமக்கு உபகாரகரல்லர்கள். இனி ‡இவ்வளவுக்குத் தஞ்சமாவாரார்? என்று நெஞ்சிலேபட்டவாறே, "என்னையே தஞ்சமாக நினைத்திரு" என்று அருளிச்செய்த தொரு வார்த்தை யுண்டிறே; அது இப்போது வாரா உதவிற்று. (நீபணித்த) அ

(க) பெரி-திரு-ச-கூ-ங.   ‡ (பா) அவ்வருகுக்கு.



வன் (க) "ம்ஹாமேகம் - மாமேகம்" என்றவார்த்தையாய்த்து. (அருள்) என்கிறதென்னென்றால்; என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே இவர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி என்றானிறே. (ஒள்வாள்) ஸம்சயங்களையடையத் துணித்துப்பொகட்டு, (உ) "ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே" என்னப்பண்ண வற்றாயிருக்கை. (ங) "மருவலர்தமுடல் துணிய" என்றது - உபாய விஷயமாக உண்டாயிருக்கிறது. (ஐம்புலன்) ப்ராப்யாபாஸங்களாயும் ப்ராபகாபாஸங்களாயும் வருமவையடைய நினைக்கிறது - அஹங்கார மமகாரகர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்கள் கிட்டாதபடியாகவும், தன் பக்கலிலே உத்தேஶ்யதா புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான விஷயங்கள் கிட்டாதபடியாகவும். (செறிந்தேன்) இனி அவன்றானே "நானல்லேன்" என்னிலும் அன்னத்தின் மூக்காலும் பிரிக்க வொண்ணாதபடி செறிந்தேன். (நின்னித்யாதி) இவர்க்கு இப்புத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவித்தது திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணியாய்த்து. அர்ஜுநனுடைய தேர்த்தட்டுப்போலே யாய்த்துத் திருவிண்ணகர். அர்ஜுநனுக்கருளிச்செய்த வார்த்தை அவனோடொத்த ஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கு மாமிறே. ... ... (ச)

அரு.—காலாம்பாட்டு. (பிறிந்தேனித்யாதி) உமக்கு தர்மஸாதநமான தேஹம் உதவாமே போனால் உதவுகைக்கு பந்துவர்க்கமுண்டே; அவர்களாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கலாமே யென்ன; அது ஸித்தியாதாகையாலே விட்டேன் என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பந்துக்ருத்யமாவது-ஆபத்திலே உதவுமது, அது இல்லாமையாலே விட்டேனென்கைக்காக, பந்துக்ருத்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்திலே யித்யாதி). இத்தால் - ஆத்மஹிதம் பண்ணுமவனே பந்து வென்றபடி. எல்லாம் இவர்களிட்ட வழக்காகில் இவனைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்றனக்கு மித்யாதி).

நீ பணித்தவார்த்தை என்னாமல், "அருள்" என்கிற தென்னென்று சங்காபிப்ராயம். அருளுக்கு ஒண்மை ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்சயமித்யாதி). ஸம்சயமாவது-நீயோ புத்ராதிகளோ ரக்ஷகர் என்கிற ஸம்சயம். அருளை "வாள்" என்று சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மருவலர்தமித்யாதி). சத்ருக்களைத் தம்முடைய வாளாலே துணிக்கு

(க) கீதை-கஅ-கூகூ. (உ) கீதை-கஅ-எங. (ங) ங-கூ-கo.

மாபோலே உபாய ஸம்சயங்களையும் அவனருளாகிற வாளைக்கொண்டு அணிப்பரென்றபடி. "ஒள்வாளுருவி - ஐம்புலன்கள் இடர்தீர-எறிந்தேன்." என்று அந்வயம். "எறிந்துவந்து" என்றது - அநுவாதம். "ஐம்புலன்கள்" என்று - ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லுகையாலே, ப்ராபகாபாஸங்களும் அர்த்தாத் வந்தது. (அன்னத்தின் மூக்காலும்) என்றது-பிரிக்கப்போகாத பாலையும் நீரையும் பிரிக்கும் அன்னத்தின் மூக்காலுமென்கை. இத்தால்-அன்னம்போன்ற பிராட்டியாலும் சிதகுரைத்துப் பிரிக்கப்போகாதென்கை ஸூசிதமாய்த்து. அன்று சொன்னவார்த்தை இவர்க்கு இன்றாகிற படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கித்யாதி). (௪)

மூ.—பாண்டேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப
ஆண்டார் வையமெல்லா மரசாகி முன்னாண்டவரே
மாண்டாரென்று வந்தாரந்தோ மனைவாழ்க்கை தன்னை
வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாண்	பாடாநின்றனவாய்க் கொண்டு	முன் ஆண்டவரே	(இப்படி) முன்பு ஆண்டுவந்த அவர்களே
தேன்	மதுபானம் பண்ணாநின்றுள்ள	மாண்டார்	மாண்டுபோனார்கள்,
வண்டு	வண்டுகள்	என்று	என்ற சொல்லுக்கு விஷயராய்க்கொண்டு (இப்படி)
அறையும்	சப்தியாநின்ற		
குழலார்கள்	மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள்	வந்தார்	(அநாதிகாலமாக) வருகிறார்கள், (ஒருவர்க்கும்நிலையில்லை),
பல்லாண்டு இசைப்ப	உத்தரோத்தரம் மங்களங்களை ப்ரார்த்திக்க, (இவ்வுலகத்தார்) [ண்டு	அந்தோ	ஐயோ! ஐஶ்வர்யம் அஸ்த்திரம், (ஆகையால்)
அரசாகி	ராஜாக்களாய்க் கொ	மனைவாழ்க்கை தன்னை	ஸம்ஸாரஸுகத்தை [கொண்டு
வையம் எல்லாம்	ஸகலலோகங்களையும் [கள்	வேண்டேன்	விரும்பாதவனாய்க்
ஆண்டார்	பரிபாலநம் செய்தார்	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேன்) ஆனை, குதிரை, தேர், காலாள் கூட்டி, அவை கொண்டு ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்து, அவ்வழியாலே ஐஶ்வர்யத்தையும் தன்னதாக்கிக் கொள்ளவேண்டு மதன்றிக்கே ஸித்தமான ஐஶ்வர்யத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு

வார் தேட்டமாயிருக்கை.—இன்றாக ஒரு ஐச்வர்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, முன்பே உண்டானதுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு வார்தேட்டமாயிருக்கை. பாட்டையும் தேனையும் உடைத்தான வண்டு கள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், மங்களாசாஸநம்பண்ண. (ஆண்டார்) ஒரு ப்ரதே சத்துக்குக் கடவனாகையன்றிக்கே, (க) "ஒரு நாயகமாய்" என்கிறபடி யே ஒரு முத்தின் குடையேயாம்படி பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் நிர்வஹித்துப் போந்தவர்கள். முன்பு இப்படி நடத்திப் போந்தவர் கள் தாங்களே. (மாண்டாரென்று வந்தார்) முடிசூடினான் என்று ஒரு ஓலையிலே யிட்டால் "துஞ்சினான்" என்று வேறொரு ஓலையிட்டு வரக்காட்டுகைக்கு அவஸரமில்லாதபடி முடிந்து நிற்கையாலே, அவ் வோலையில் மறுபுறத்திலே துஞ்சினான் என்று இட்டுவருமாய்த்து. ஆண்டவன் ஆண்டேவந்தானென்று சொல்லப்படுவதில்லையாய்த்து. (என்றுவந்தார்)இப்படியாய்த்து முடியச்சொல்லிப்போருவது. "ஆண் டார், மாண்டார்" என்கிற சொல்லும் இடைபொத்திருக்குமாய்த்து' (௨) [देहान्तर प्राप्तिः-ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திঃ] உத்பத்தி விநா சங்களாகிறன ஆத்மாவுக்கு அவஸ்த்தாந்தராபத்தியிறே. (ஆண்ட வரே மாண்டார்) இப்பரப்படங்கலும் தனக்கு நிலைநிற்குமென்று அ வன் விசாரியாநிற்கச் செய்தே, ஆயுஸ்ஸு அடியற்று நிற்குமாய்த்து.

இவனுடைய பாரிப்பையும் அதினுடைய நிலைநில்லாமையை யும் அநுஸந்தித்து, தயைபண்ணிப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, (அந்தோ!) என்கிறார். (௩) [नन्दन्त्युदित-நந்தந்த்யுதித இத்யாதி] அஸ்தமித்தவாறே, போகோபகரணங்களைக் கொண்டு அபிமதவிஷயங் களைப் பிறர் காணாதபடி புஜிக்கைக்குக் காலம்வந்ததென்று உகவாநிற் பர்கள்; உதித்தவாறே, அதுக்கு த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்ததென்று ஹ்ரு ஷ்டராகாநிற்பர்கள். சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை யறிந்து, நடுவுபட்டநாளிலே அவ்வருகில் எளிவரவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளவேணு மென்றிருப்பார் ஒருவரு மில்லை. (மனைவாழ்க்கை) ஆள ஆசைப்படிவிறே மாளவேண்டுவது; ஐச்வர்யம் ப்ரத்யக்ஷம், நீராசைப் படுகிறது அதீந்த்ரிய மென்ன வொண்ணாதபடி திருவிண்ணகரிலே வந்து நிற்கிறது; கைங்கர்ய ஸாம்

(க) தி-வாய்-௯-௧-௧. (௨) கீ-௨-௧௩. (௩) ரா-அயோ-௧0௫-௨௪.

ராஜ்யத்தைத் தருகைக்கன்றோ இங்கிலைதான். நீயே சரண்யனாய் வந்து நிற்கப் பெற்ற எனக்கு அவர்களைக் கொண்டு கார்யமென்? என்கிறார். (ஆண்டார், மாண்டார்) என்கிற இவை இரண்டும் இரண்டு வ்யக்தியி லேயாகப்பெற்றதில்லை. பெருக்காறு அடிசுட்டாப்போலே பட்ட தர்மஹாநியைக் கண்டு ஐயோ என்கிறார். (மனைவாழ்க்கை தன்னை வேண்டேன்) ஆள ஆசைப்படிலிறே மாளாமையை ஆசைப்படுவது; இது ஸ்த்திரமாகிலும் வேண்டேன். ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேனித்யாதி) பந்துக்களுதவார் என்றுநின்றீர், குறைவற்ற ஐஶ்வர்யமுண்டானால் பந்துக்களெல்லாரும் வந்து உதவுவர்களே யென்ன; அது ஸ்த்திரமாகிலன்றோ இதுண்டாவது என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

"அரசாகி, பாண்டேனித்யாதி, வையமெல்லாம், ஆண்டார்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "ஆகி"என்ற அபூத தத்பாவனுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (தேட்டமாயிருக்கை) என்றதுக்கு -(க) "வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்" என்ற பாசுரத்திலே நோக்கு. விவரணம் (இன்றாக வித்யாதி). சப்தார்த்தம் (பாட்டையுமித்யாதி). கீழ் "ஆண்டார்" என்றபதம் அமைந்திருக்க, "முன்னாண்டவரே" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முடிசூடினா னித்யாதி). "ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம் - ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே,"என்றேவந்தார்"என்று விவக்ஷித்து, ஆளுகைக்கு மாளுகை யுண்டானாப்போலே மாளுகைக்கு மாளுகை யில்லாமையாலே "மாண்டார்" என்கிற சொல் காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்குமென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி) அன்றிக்கே, "வந்தார்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே - ஸர்வ ப்ரதேசத்திலும் இதுவே வார்த்தையாய்த்து என்கிறாராகவுமாம். இப்போது "முடிய" என்றது - தேசமெங்கு மென்றபடி. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு மாளுகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேதேத்யாதி).

இவரைப்போலே "அந்தோ!"என்று துக்கித்த பேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நந்தந்தீத்யாதி). ஆண்டவரே மாண்டார் என்று ஆயுஸ்ஸினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தை யருளிச்செய்தாராய் கீழ், ஐஶ்வர்யத்தை "மாண்டார்" என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆண்டார் மாண்டாரித்யாதி). அஸ்த்திரமான ஐஶ்வர்யத்தை உமக்கு ஸ்த்திரமாக்கினாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) தி-பல்-க-ஈ.

மூ.—கல்லா வைம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யகில்லேன்
மல்லா மல்லமருள் மல்லர் மாள மல்லடர்த்த
மல்லா மல்லலஞ்சீர் மதிள் நீரிலங்கை யழித்த
வில்லா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லா	கல்வியில்லாத (சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடவாத)	அடர்த்த	நெருக்கி அழித்த
அவை	அதிக்ரூரமான [ம்	மல்லா	அல்ப வ்யாபாரத்தை யுடையவனே!
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்த்ரியங்களு	மல்லல்	ஸம்ருத்தமாய்
கண்ட	சப்தாதிகளை அநுபவிப்பிக்கப்பார்த்த	அம்	அழகியதான
ஆறு	ப்ரகாரத்தை	சீர்	ஸம்பத்தையும்
செய்யகில்லேன்	செய்கைக்கு யோக்யனாகிறிலேன்,	மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்
மல்லா	பலிஷ்டனே!	நீர்	(சுற்றும் துர்க்கமாக நின்ற) ஸமுத்ரத்தையுமுடைய
மல் அமருள்	மல்ல யுத்தத்தில்	இலங்கை	லங்காநகரத்தை
மல்லர்	சாணூராதிகள்	அழித்த	நாசம்செய்த [னே!
மாள	முடியும்படி	வில்லா	தநுஸ்ஸை யுடையவ
மல்	(அவர்கள்) பலத்தை	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௬)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லா) நீர்போய் கார்ஹஸ்த்யத்துக்கு எடுத்துப்போன இந்த்ரியங்களின் வழியே போய், அவை உகந்த விஷயங்களை உகந்து திரியமாட்டீரோ, இங்ஙனே என்செய்ய க்லேசப்படுகிறீரென்ன; அவை உன்னைக் காணவேணுமென்றும் கேட்க வேணுமென்றும் உடன்பட்டவன்றிறே எனக்குடலாய்த் திளவாவது, அவை இங்ஙனன்றிக்கே எல்லாம் கல்லா வைம்புலன்களாய்த்தே. ராவணனோடொக்கு மாய்த்து. மூலையடியே போக்கி முடிக்கப்பார்க்குமித்தனை யல்லது நல்வழி போகவொட்டாதாய்த்து. அவை பார்த்து வைத்த வழிபோக க்ஷமனாகிறிலேன். அதாகிறது - சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிக்கையிறே; அதுக்கு நான் க்ஷமனாகிறிலேன், மேல்வரும் அநர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே.

இந்த்ரியங்களானவை சிலரால் திரிய விடுவிக்கவொண்ணாதபடி மூலையடியே நடப்பன சிலவுண்டாகில் நம்மால் செய்யலாவதுண்டோவென்ன (மல்லா) இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்க்கைக் கிடான

சக்தி உனக்கில்லையோ? இந்த்ரியங்களை நியமிக்கப்போகாதாகில் என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை யென்றுயே. நம்சக்தி எங்கே வ்யாபரிக்கக் கண்டு நீர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறதென்ன (மல்லமரித்யாதி) மல்ல யுத்தத்திலே மல்லர் முடியும்படி அவர்கள் மிடுக்கையழித்த மல்தொழில் வல்லவனே!

(மல்லவித்யாதி) முன்கை மிடுக்காலே அழியச்செய்யவும் வல்லன்; செவ்வைப்பூசலிலே அழியச்செய்யவும் வல்லன். ஜநநி என்று வாசியறியாத ராவணனை அழியச்செய்த அருமையுண்டோ என்னுடைய இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்க்கைக்கு? நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தான ஸ்ராவணையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் கண்டு, திருவடி, (க) [𑌅𑌹𑍋𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍋𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍋𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌮𑌹𑍋𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌃। 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌾 - அஹோவீர்ய மஹோதைர்ய மஹோஸத்வ மஹோத்யுதி:। அஹோராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷணயுக்ததா] (உ) [𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀 𑌰𑌾𑌘𑌵 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 - யதீத்ருஶீ ராகவ தர்மபத்நீ] ராவணன் தானும் ஸ்த்ரீகளுமாயிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, இவ்விருப்பைப் பெருமாளும் பிராட்டியும் சேரவிருக்க ஸம்வதித்தாளுகில் இவ்வைஶ்வர்யம்‡குலையாதபடி யிருக்கலாய்த்துக் கிடீர். மதிளையும் அரணாகப் போரும்படியான கடலையு முடைய லங்கையை அழியச்செய்த வில்வலியையுடையவனே!

(நின்னித்யாதி) அந்த வில்கொண்டு வ்யாபரிக்க அங்கேவந்து முகங்காட்டப் பெற்றதில்லை என்ன; அந்த ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்து அங்ஙனே போனுயோ? போக்குக்காட்டி இங்கேயன்றோ வந்து புகுந்தது. ... ... (சு)

அரு—ஆரும்பாட்டு (கல்லாவித்யாதி)(ங)"மான வெண்குடைக்கீழ்" என்றும், (ச) "பார்மிசை அரசராகி" என்றும், (ச) "குடைநிழல் பொலிவர்" என்றும் திருமொழி கற்றார்க்கு முட்பட பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு அடுத்த ஐஶ்வர்யத்தை அஸ்திரமாகிலும் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லியிருந்தீரே, இப்போது அதின் அஸ்திரத்வத்தைச் சொல்லி "வேண்டேன்" என்பானென்னென்ன; (ரு) *𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 - ஈஶ்வராய நிவேதிதமான இந்த்ரியங்களைத் தங்களை ப்ராப்தவிஷயத்திலே யாக்கிக் கொண்டு (சு) "𑌪𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்கிற விஷயத்தில் கார்

(க) ரா-ஸு-சகூ-கஎ. (உ) ரா-ஸு-கூ-எஉ. (ங) ச-ங-கO-
(ச) சு-ஞ-கO. (ரு) விஷ்ணுதத்வம். (சு) தை-நா-ரா-கக.
‡ (பா) அவனைஶ்வர்யம்.

ஹஸ்த்யதர்மம் நடத்திக்கொண்டு வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளு கிருர் என்றிருக்கமாட்டீரோ என்னும் அபிப்ராயத்தைக் காட்டிக் கொண்டு ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிருர் (நீர்போயித்யாதி). அன்றிக்கே, ராஜபோகத்தை வேண்டுவீராகில் ஸாமாந்ய தர்மமான கார்ஹஸ்த்ய (गार्हस्थ्य) தர்மந்தன்னை அநுஷ்டிக்கமாட்டீரோ, அது நரகாவஹமன்றோ என்னு மபிப்ராயத்தைக் காட்டி ஸங்கதி ஸூசிப்பிக்கிருர் என்னவுமாம்.

(எடுத்துப்போன) படை எடுத்துப்போன. அதாவது - தகர்த்தமான வென்கை. (கல்லா வைம்புலன்களாய்த்தே) என்றது - கல்வியின்றிக்கே-சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடக்கையின்றிக்கே யிருக்கிற இந்த்ரியங்க ளென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த்ரியங்க ளித்யாதி). நாம் இந்த்ரிய வஶ்ய தை தவிர்த்துத் தருகிறோமென்று சொன்னதுண்டோ நம்மை நீர் வளைக் கைக்கென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இந்த்ரியங்களை யித்யாதி). அர்ஜுந ளுேடு சொன்னதில்லையே என்று கருத்து. சார்யார்த்தம் ஒருவார்த்தை சொன்னமட்டிலே அதைக்கொண்டு வளைக்கிறீரோ "நம்சக்தி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. (மல்தொழில்) அல்ப வ்யாபாரம்.

ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (முன்கை யித்யாதி). உட்கருத்து (ஜநநி யித்யாதி). "மல்லல்" என்று - ஸம்ருத்தியாய், அழகிய சீரென்று விசே ஷித்ததுக்கு பாவம் (நிரவதி கேத்யாதி). ஶ்லோகார்த்தம் (ராவணனித் யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—வேறு யானிரந்தேன் வெகுளாது மனக்கொளெந்தாய்
ஆறு வெந்நரகத் தடியேனை யிடக்கருதிக்
கூறு வைவர் வந்து குமைக்கக் குடிவிட்டவரைத்
தேறு துன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (எ)

பதம்.	உரை.
யான்	இந்நாள் விழுகளுகப் போந்த நான்
வேறு	த்ரு(த்ரு)ப்தனைக்காட்டிலும்வ்யாவ்ருத்த னுய்க்கொண்டு
இரந்தேன்	(உன்னை)யாசித்தேன்,
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!
வெகுளாது	கோபியாமல்
மனக்கொள்	(அத்தைத்) திருவுள்ளம்பற்றவேணும்;
ஐவர்	(அதாவது) பஞ்சேந்த்ரியங்களும்,
ஆறு	ஓய்வில்லாத
வெம்	அதிக்ரூரமான
நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே
அடியேனை	என்னை
இட	பொகட்டுவைக்கும்படி
கருதி	எண்ணி,
கூறு	(என்னைத் தங்களுக்கு) பாக(भाग)மாகக் கொண்டு
வந்து	என்னைக்கிட்டி
குமைக்க	பாதி (बाधि)யாநிற்க,

குடிவிட்டவரை (நீ என்னை நல்வழிப்படுத்துகைக்காக என்னிடத்தில்) வலிக்கப்பண்ணின அந்த இந்த்ரியங்களை	தேறுது நம்பாமல் உன் உன்னை அடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறுயானிரந்தேன்) இரந்த கார்யம் க்ரமத்தாலே செய்யலாம்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு, அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு; க்ரமத்தாலே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டு மளவும் இவன் பொறுக்கும் என்று தோற்றி யிருந்தவிடத்திலே அந்த க்ரமமும் பொறுக்குமிறே; அப்போதே செய்யாவிடில் இவனைக் கிடையாதென்று தோற்றினவிடத்தில் அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே; அதில்செய்தே அறவேண்டும்படி அர்த்தித்வத்தை யுடையேனுய்க்கொண்டு இரந்தேன் வேறுக என்றபடி. (யானிரந்தேன்) அத்தலை இத்தலையானபடியைத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். நீ *எதிர்சூழல் புக்கு இரந்துதிரிய, நானத்தை மறுத்து வைமுக்யம்பண்ணித் திரிந்தகாலத்தின் நீட்சியும் திருவுள்ளம் பற்றுகையுண்டே. நீ இரக்க மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்.

(வெகுளாது) என்னுடைய பாசுரம் கேட்டால் தேவர் திருவுள்ளத்துக்கு சிவில் என்னவேண்டும்படி யாயிருக்கும்; இன்று அநந்யகதியாய் வந்து நிற்கிறவன், முன்பு "நாம் அநாதிகாலம் பிடிக்க மறுத்துப்போந்தவ னன்றோ" என்று, என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் தேவர் சீறவேண்டும்படியா யிருக்கும். நான் ஸர்வதோஷயுக்தனுயிருந்தேன், நீ ஸர்வஜ்ஞனுயிருந்தாய், ஆனபின்பு, "நம்மையும் தன்னையும் பாராதே இவன் நிர்தோஷரைப்போலே நம்காலைப் பிடிப்பதே!" என்று சீறுதே,(மனக்கொள்)கார்யம் செய்யவேண்டுமளவிலே ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க வொண்ணுது; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். சீறுமைபோராது, இத்தைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளவேணும். உம்மை ஸதோஷராகச் சொல்லிவைத்து, ஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கிற என்னை "சீறுதே திருவுள்ளம் பற்றவேணும்" என்று நீர் சொல்லுகிறது என்னஹேதுகொண்டென்ன,(எந்தாய்)என்று ஸஹித்துக்கொள்ள வொண்ணுத ப்ரா

ப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கை யொழிய, செய்த குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுக் கைவிடலாம்படியோ தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது? (க) "பிதேவ புத்ரஸ்ய" என்று நின்றதிறே.

பொறுப்பிக்கிற விடத்திலே வந்தவாறே, செய்த குற்றத்தைப் பார்த்துச் சீறுதே, ப்ராப்தியைப் பார்த்துக் கைக்கொள்ள வேண்டும்படி உமக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன, (ஆறுவெந்நரகம்) இந்த்ரியங்களினுடைய நினைவு சாலப் பொல்லாதாயிருந்தது. செய்த பாபம் அகஞ்சுரிப்பட்ட வளவிலே விட்டடிக்கவும் கூடுமிறே. யமனுடைய தண்டல் அங்ஙனேயொளவல்ல, மாறாத நரகமாய்த்து ஸம்ஸாரம். (அடியேனை) கோமுற்றவர் படுக்கைப்பற்றிலே நலியக்கோலுமாபோலே. (௨) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்னுமாபோலே அங்குத்தைக்கு எல்லா வடிமையும்செய்து வர்த்திக்கைக்கிடான ப்ராப்தியுடைய என்னை, அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் குடிமைசெய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே போகத் தள்ளுவதாக நினையாநின்றது.

(கூறுவைவர்வந்து குமைக்க) இது ஐவர்க்குப் பொதுவிறே என்று இருக்கிறனவில்லை; அஹமஹமிகயா பற்றி நலியாநின்றன. (ஐவர்) சைதந்ய ப்ஸரத்வார பாத்ரமிறே என்றிருக்கிறிலர். சேதனரென்றே யிருக்கிறாய்த்து பாத(பா்தி)கத்வத்திலுறைப்பாலே. (ஐவர்குமைக்க) ஒரு துர்பலனை ப்ரபலராயிருப்பார் ஐந்து சேவகர் ஐந்து திக்கிலே வலித்துக் கலங்கப்பண்ணி நெருக்குமாபோலே. (குடிவிட்டவரை) நீ குடிபுகுர விட்டவர்களை. அதுக்கடி - இத்தைக்கொண்டு நம் காலிலே குனிந்து அவ்வழியாலே நம்மைப் பெறவேண்டாவோ என்னும் கருத்தாலே இத்தைத் தந்தாய்நீ, அது உன் நினைவையொழிய மற்றைப்படியே உன்பக்கல் நின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே மூட்டி முடிக்குமவையாயிராநின்றன.

(தேறுது) உன் நினைவின்படியே நடக்குமவை யன்றிக்கே யொழிகையாலே, அவற்றை விஶ்வஸிக்கப் போருகிறதில்லை. (உன்னித்யாதி) விஶ்வஸநீயனான நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, பயாவஹமான பதார்த்தங்களுக்குக் குடிமைசெய்து திரியவேணுமோ? ... (எ)

(க) தீ-கக-சச. (௨) ரா-அயோ-ருக-௨௯.

அநு.—எழாம்பாட்டு. (வேருவித்யாதி). கல்லா வைம்புலன்கள் உம்மை கலிசெறபடி யென்னென்ன; அவற்றின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிருர் என்று ஸங்கதி.

(வேருக) வ்யாவ்ருத்தமாக, அதாவது-த்ரு(ஃ)ப்தனன்றிக்கே ஆர்த்தனுய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (இரந்த கார்யமித்யாதி). "யான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்தலையித்யாதி). விவரணம் (ரீயித்யாதி).

"வெகுளுகை" சிறுதலாய், இதுக்கு ஹேது இரண்டு; அதாவது - அவன் தேடிவர வைமுக்க்யம் பண்ணினதும், ஸ்வதோஷம் பாராமல் விட்டினதும்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிருர் (என்னுடைய வித்யாதி). இரண்டாவது (நான் ஸர்வதோஷ யுக்தனித்யாதி). (ஆனைக்குப்பு) சதுரங்கம்.

(அகஞ்சுரிப்படுகை) குன்றுகை. (கோமுற்றவர்) மணியகாரர். (படுக்கைப்பற்று) அந்தஃபுரத்துக்கு விட்ட சீமை.

ஈச்வரன்மேல் குற்றமாக நீர் குடிவிட்டவர்கள் என்னப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அதுக்கித்யாதி). (இத்தை) கரணங்களை.(எ)

மூ.—தீவாய் வல்வினையாருடனின்று சிறந்தவர்போல்
மேவா வெந்நரகத் திடருற்று விரைந்துவந்தார்
மூவா வானவர்தம் முதல்வா மதிகோள் விடுத்த
தேவா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீவாய்	தீயை வாயில்நின்று முமிழாநின்ற(அதிக்ரூர பலப்ரதங்களாய்)	இடருற்று	(என்னை) இட்டுவைக்கையிலேமுயன்று
வல்	அதிக்ரூரங்களான(ஒன்றாலும்போக்கவொண்ணாத)	விரைந்து	அதிவேகத்துடன்
வினையார்	பாபங்கள்	வந்தார்	(பலப்ரதாநோந்முகங்களாக) வந்தன;
சிறந்தவர்போல்	கிட்டின பந்துக்களைப்போல்	மூவா	மூப்புமுதலிய விகாரங்களற்ற
உடன்நின்று	(என்னோடு) பிரியாமல் கலந்து நின்று,	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மேவா	(ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச்) சேராத	முதல்வா	நிர்வாஹகனே!
வெம்	அதிக்ரூரமான	மதி	சந்த்ரனுடைய
நரகத்து	நரகத்தில்	கோள்	க்ஷயரோகத்தை
		விடுத்த	போக்கின
		தேவா	தேவனே!
		நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தீவாய்) அநலஸ்யராய்த்து. நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள வாயையுடைய. (வல்) ப்ராயஸ்சித்தத்தால் பரிஹரிக்கப் படுமவையல்ல;(க)"அவஸ்ய மநுபோக்தவ்யம்- அவஸ்ய மநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே-அநுபவித்தாலல்லது போக்கி நசியாதவையாய்த்து. (உடனின்று) நிருபாதிக பந்துக்களைப்போலே விடாதே நின்று கலந்து; (உ) "கலந்து நலியும் கடுந்துயர்" என்னக்கடவதிறே. (சிறந்தவர்போல்) ஒருகாலும் விடாத ப்ராதாக்கள், மற்றையாரைப் போலே.

(மேவாவெங்நரகத்து) (௩) "ஆநந்தமய:- ஆநந்தமய:" என்கிற வஸ்துவை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்துவுக்குப் பொருந்தாதபடியிருக்கிற நரகத்திலே தள்ளுவதாக வந்தன. இங்குள்ள துக்கங்களை அநுபவித்தால்,பின்னைப்போ யநுபவிக்கும் நரகமிறே அது; இப்போது "நரகம்" என்கிறது - இந்நரகந்தன்னையே. (விரைந்துவந்தார்) இத்தால்- இக்காலத்திலொரு ஸுக்ருதம் நுழைகைக்கு அவகாசமின்றிக்கே போந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கர்மத்துக்கு ப்ராவாஹாநாதித்வ முண்டிறே.

இது நீர்பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலமன்றோ? தாந்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தந்தாமுக்கே அநுபவிக்கவேண்டாவோ? இப்போதாகச் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன, (மூவாவானவர்) அகர்மவஸ்யராய் உன்னை அநுபவிக்கும்படி பண்ணிவைத்தாயே. ஒரு விபூதியாக எப்போது மொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகரா யிருப்பர்கள். புஜிபாகிற்கச் செய்தே, "இது நமக்குக் குலைகிறதோ?" என்றிருக்க வேண்டாவாய்த்து. (முதல்வா) அவர்களை அகர்மவஸ்யராக்கி, அவர்களுக்கு அநுபவிக்கைக்கு உன்னைக் கொடுத்து, அவ்வழியாலே அவர்கள் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போராநின்றாயே. (ச) "விண்ணுளார் பெருமானேயோ"என்றாப்போலே யாய்த்து.-ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் முடிசூடி வாழாநிற்க ஒருவன் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தாப்போலே தோற்றாநின்றதாய்த்து. (ரு)[ஹா ராம ஹா ராம-ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண] இப்படிப்பட்ட அவர்க்கும் "இது மாயாம்ருகம் கிமர்" என்று உணர்த்தி நோக்கும் இளையபெருமாளே! என்னும். [ஹா ஸீதே - ஹா

(க) (உ) பெரி-திருவ-௬௯. (௩) தை-ஆ-௫-உ
(ச) தி-வாய்-எ-க-ரு. (ரு) ரா-ஸு-உ அ-அ.

ஸௌமித்ரே] அவர் தமக்கும், (க) ''ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய-ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ: - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:'' என்று ஸௌமித்ரையாரைச் சொல்லும்.

அப்பரிமாற்றமுள்ளது அவ்விபூதியிலே காணும், இங்கில்லை என்று அவனுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி (மதிகோள் விடுத்த தேவா) ஸ்வரூபலாபம் பெறவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது, இச்சரீரத்தில் வைகல்யம் போகவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது. (தேவா) ஆருடம்பில் க்ஷயந்தான் தீர்ந்ததாயிருக்கிறது. (நின்னித்யாதி) என்னுடைய க்ஷயத்தைப் போக்குகைக்காக நீவந்து ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நான் பிறர்க்குக் குடிமைசெய்து திரியவோ? ... ... (அ)

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (நீவாயித்யாதி) நம்காலில் குனிந்து வாழுகைக்கு நாமே குடிவிட்டவர் என்றறிந்தீராகில், அவை மற்றப்படியாய் நரகத்திலே இடக்கருதுகைக்குக் காரண மென்னென்னும் சங்கையிலே, வல்வினையார்கிளர் அவற்றுக்கு மூலபல மென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவத்தை ''விரைந்து'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அலஸ்யராய்த்து) என்று. சோம்பலில்லாமல் நெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டு பிடிக்கவந்தார்களென்று கருத்து. (கிருபாதிக பந்துக்கள்) பெருமாளும் பிராட்டியும் சிறந்தவர்-தகுதியானவரென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலு மித்யாதி).

''வெம்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இங்குள்ள வித்யாதி). (அது) யமதண்டநம். (இந்நரகம்) ஸம்ஸாரம். ''விரைந்து'' என்று - வேகம் சொன்னால் ஸத்தாயியானதுக் கொடிய வேகம் சொல்லவொண்ணாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கித்யாதி); ஜலகண ஸமுதாயத்தில் வேகம்போலே பாபஸமுதாயத்தில் நைரந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

மூவாமை - ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், கர்மக்ருதமான விகாரமில்லாமையைச் சொல்லிற்றாய், இப்படி விசேஷித்தது - தம்மையும் அப்படி பண்ணவேணுமென்னும் கருத்தாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அகர்மேத்யாதி). அன்றிக்கே, மூவாமை - முற்றாமையாய், அது பகவதநுபவத்தில் முற்றினமையாய், அத்தால் பலித்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (புஜியாநிற்க வித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன தாத்பர்ய த்வயத்துக் கநுகுணமாகக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்

(க) ரா-அயோ-௪௦-௫.

்யாதி). தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விண்ணுளாரித்யாதி). விவரணம் (ப்ராதாக்களிலே யித்யாதி). இத்தால் - வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்னாரென்று கருத்து. மூன்றும் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (ஹாராமேத்யாதி). ஸம்பந்தமுடையார் பேரைச்சொல்லி விஷாதப் பட்டாப்போலே விஷாதப் படுகிறாரென்று தாத்பர்யம்.

மேலுக்கவதாரிகை (அப்பரிமாற்ற மித்யாதி). மதி- சந்த்ரனுடைய, கோள் - க்ஷயத்தை, போக்கினாய் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை இப்போது சொல்லுகிறவர்க்கு, மதியினுடைய - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தினுடைய, க்ஷயத்தை விடுத்தமையும் ஸூசிதமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபலாப மித்யாதி). (கொடுப்பது) என்ற வசநந்தரம், இரண்டும் உனக்குத் துல்யம் என்று சேஷம். ... ... (அ)

மூ.—போதார் தாமரையாள் புலவிக்குல வானவர்தம்
கோதா கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த
தூதா தூமொழியாய் சுடர்போலென் மனத்திருந்த
வேதா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது ஆர்	காலத்திலே யலர்ந்த (செவ்வி யழியாத)	மன்னர்	துர்யோதநாதிகளான ராஜாக்களுடைய
தாமரையாள்	தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாக உடைய பெரியபிராட்டியாருடையவும்	இடை	ஸபாமத்யத்திலே
புலவி	பூமிப்பிராட்டி யுடையவும் [யுடைய	நடந்த தூதா	தூதுபோனவனே!
குலம்	தொண்டக் குலத்தை	தூமொழியாய்	பரிசுத்தமான (பாண்டவபக்ஷபாதியான) சொற்களை யுடையவனே!
வானவர் தம்	நித்யஸூரிகளுடையவும்	சுடர்போல்	விளக்குப்போலே உஜ்ஜ்வலனாய்க்கொண்டு
கோதா	ஸந்தோஷத்துக்கு விஷயமானவனே!	என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்
கோது இல்	ப்ரதிஹதியாகிற தோஷமில்லாத [ராய்	இருந்த	வாஸம்பண்ணி நின்றவனே!
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை யுடைய	வேதா	வேதப்ரதிபாத்யனே!
குடை	முத்துக்குடையை யுடையரான		நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிறார்.

(போதார் தாமரையாள்) காலத்திலே யலர்ந்த செவ்விப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, செவ்விப்பூவை யுடைத்தான தாமரையை வாஸஸ்தாநமாக உடையவளென்னுதல், போதுஎன்று - காலமாதல், புஷ்பத்தைச் சொல்லிற்றாதல். (புலவி) என்று - ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருநாமமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, போதார் தாமரையாள் புலவி யிடத்தில் குலவானவர்தம் கோதா என்றாகவுமாம்; அப்போது, ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்ஸ்லேஷவர்த்தகமான விஸ்லேஷங்களுண்டானால், அப்போது(க) "ரக்ஷ்யதே - ரரக்ஷ தர்மேண" என்கிறபடியே - இளையபெருமாள் ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே, அவ்வூடலைத் தீர்த்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கிற நித்ய ஸூரிகளுடைய கௌதூஹலத்துக்கு விஷயபூதனானவனே!.

(குலவானவர்) பகவதநுபவ வ்யபிசாரமில்லாதவர்கள். (உ)"வடிவுடைவானோர்"என்னுமாபோலே ‡(யாய்த்து). பெரியபிராட்டியாரோடுண்டான ஊடல் இடையாட்டத்தில் அத்தைப் பரிஹரித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூதனானவனே! "கோதுகுலம்" என்கிறவிடத்திலே "கோதா" என்கிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, (புலவிக்குலவானவர்) என்று - நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாய், அந்தப் பக்ஷத்தில், †பிராட்டியுடைய பின்பு கூடாதபடி பிரித்தபிரிவை யாய்த்துப் புலவியென்கிறது. அத்தாலே-நித்யவாஸம் பண்ணுநிற்கச் செய்தேயும், இதுக்கு முன்பு ஒருகாலமும் அநுபவித்தறியாதாரைப் போலே உண்டாகிற அத்ருப்தியைப் பற்ற அவர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஸ்வரனையிருந்து வைத்து,ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னை யழியமாறித் தூதுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - துர்யோதநாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும், பாண்டவர்களைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்வர். பாண்டவர்களுடைய சத்ரசாமராதிகளடையப் பறித்துக்கொண்டு, ஒருவரால் ப்ரதிஹதி பண்ணவொண்ணாத ஆஜ்ஞையை யுடையராய்க் கொண்டு, முத்தின்குடை நிழல்கீழே யிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே ராஜாக்களாய் நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற துர்யோதநாதிகள் நடுவே, கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டிக்

(க) ரா-கிஷ்-க-கஉ-அ. (உ) தி-வாய்-எ-உ-கூ. ‡ குண்டலிதம்க்வாசிதகம். † இக்தவாக்யம் அகர்விதம்.

கொடு தூதுபோனவனே! அன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தாலே, (கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - பாண்டவர்களையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(தூமொழியாய்) பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என்?என்று கேட்க;"அவர்களுக்கு தர்மமும் தர்மபலமான ஸ்வர்க்கமுமுண்டு; அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்; ஆகையாலே பூமிப்பரப்படைய எங்களுக்கே இடம்போரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஸூச்யக்ரமும் கொடுப்பதில்லை" என்று அவன் வார்த்தைசொல்ல; "உன்னபிப்ராயம் இதுவானபின்பு, உண்பன உண்டு உடுப்பன உடுத்துப் பூசுவன பூசி எல்லாவழியாலும் ஆஶ்வஸித்து ஒருப்பட்டிருக்கிற ராஜாவானவன் ஜயத்திலே த்வரியாநின்றான்" என்று ஆஶ்ரித விஷயத்திலுண்டான ஓரம் தோற்றச் சொன்னவார்த்தை யாகையாலே,மறுக்கவொண்ணுதபடி உஜ்ஜ்வலனாய்க் கொண்டு என் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசித்தவனே! (வேதா) இப்படி ப்ரகாசிக்கிறவன்றான் ஆரென்னில்; வேதைக ஸமதிகம்யன்.

(நின்னித்யாதி) ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகை யன்றிக்கே, கண்ணாலே காணலாம்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிதி பண்ணின உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தே னென்கிறார். ... (கூ)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (போதாரித்யாதி) எத்தனைசொன்னாலும் அவன் இவர் நினைவின்படி செய்யாதே ஈஶ்வரத்வப் பிடாரடித்திருக்கையாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறார் என்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (பிராட்டிமாரு மித்யாதி).

(புலவியிடத்தில்) புலவியிலே. ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமான பிரிவிலே என்கை. (பூதனைனவனே) என்ற வநந்தரம், என்றபடி என்று சேஷம்.

குலவானவர் - தொண்டக்குலத்திலே வானவர் என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). "குலவானவர் கோதா" என்று இவர் இவர்களை கடக(஘டக)ராகச் சொன்னாப்போலே கண்டதுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (வடிவுடை யித்யாதி). *கங்குலும் பகலில் கடகராகவெண்ணி, "வடிவுடைவானோர் தலைவனே" என்றாரிறே என்று கருத்து. இப்பாசுரத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ரமேயத்தை இவ்விடத்துக்கு அநுகுணமாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறார் (பெரியவித்யாதி). இத்தால் - பிராட்டி தசையை ப்ராப்தரான ஆழ்வார், 'தம்மிடத்திலே ஈஶ்வரனுக்குண்டான ஊடலைத்தீர்த்துச் சேர்க்கவேணும் என்னும் கருத்தாலே இப்படி ஸம்போ

இத்தார் என்றதாய்த்து. போதார் தாமரையாளென்ன, புலவியென்ன, குலவானவரென்ன, இவர்களுடைய கௌதூஹலத்துக்கு விஷயபூதனே! என்றும், தாமரையாளுடைய புலவியிலேயும் சேர்க்கும் குலவானவரென்றும், இரண்டுயோஜனை அருளிச்செய்தாராய், தாமரையாளுடைய புலவி போலேயான புலவியுடைய குலவானவரென்று மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றிக்கே யித்யாதி).

"கோதில்" என்றதினர்த்தம் (ஒருவராலித்யாதி). (ராஜா) தர்மபுத்ரன். (ஜயத்திலே) ஜய ஹேதுவான யுத்தத்திலே. ... ... (கூ)

மூ.—தேனூர் பூம்புறவில் திருவிண்ணகர் மேயவனை
வானூரும் மதிள்சூழ் வயல் மங்கையர்கோன் மருவார்
ஊனூர் வேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலை வல்லார்
கோனாய் வானவர்தம் கொடி மாநகர் கூடுவரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன் ஆர்	தேன்மிக்க	ஊன் ஆர்	சரீரங்களிலே புகக்கடவதான [யரான
பூ	பூக்களையுடைய	வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களை யுடைத்தான	கலியன்	ஆழ்வார்
திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்திலே	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
மேயவனை	பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,	தமிழ்மாலை	த்ராவிடரூபமான இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் [கள்
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தை யளாவியிருக்கிற	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மதின்	ப்ராகாரங்களாலும்	கோனாய்	ஸ்வாமியாய்(ஸ்வதந்த்ரராய்)க்கொண்டு,
வயல்	கழனிகளாலும்	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகள் வாஸம்பண்ணுகிற
சூழ்	சூழப்பட்ட [ளார்க்கு	கொடி	கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்	மா	ஶ்லாக்யமான
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	நகர்	ஶ்ரீ வைகுண்டத்தை
மருவார்	சத்ருக்களுடைய	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனூரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பூக்களையுடைய பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருவிண்ணகரிலே நித்ய

வாஸம்பண்ணுகிறவனே. தேன் என்று - வண்டைச் சொல்லிற்றாகவு மாம். (வானாரும் மதிள்சூழ் வயல்மங்கையர் கோன்) ஆகாசாவகாச மிடமடையும்படியான ஓக்கத்தை யுடைய மதிளாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (மருவாரித்யாதி) திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேலுக்கு இரை சத்ருசரீரங்களாய்த்து. சத்ரு சரீரங்களிலே குளித்த வேலையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார். (கோனாயித்யாதி) அங்கேபோய் சிலர்க்குப் பரதந்த்ரரா யிருக்கை யன்றிக்கே, (க) "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிறபடியே தாங்கள் அங்குத்தைக்கு நிர்வாஹகராய்க்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனாரித்யாதி) (சிலர்க்குப் பரதந்த்ரராயிருக்கை யன்றிக்கே) என்றது - இந்த்ரன் முதலானோர் இங்குநின்றும் போனாரைத் தமக்குப் பரதந்த்ரரென்றிருக்குமாபோலே, அங்கும் நித்யஸூரிகள் அங்ஙன் நினைத்திரார்கள் என்றபடி. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து மூன்றாந் திருமொழி
துறப்பேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(உ)*வண்டுணுநறுமலரிலே- "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே" என்று தாம் பலகாலும் விண்ணப்பம் செய்தவார்த்தை ஸஹ்ருதயமென்று அப்பன் திருவுள்ளத்திலே படும்படியாக, (௩) * பொறுத்தேனிலே - அம்மனைவாழ்க்கையிலே

(க) தி-வாய்-க0-௯-௩. (உ) சு-க. (௩) சு-உ.

அந்வயித்து அவற்றால் தாம் மறுபாடுருவ க்லேசப்பட்ட படிகளையும், தத்தேதுக்களையும் விண்ணப்பம் செய்து, இவ்வநிஷ்டமான வாழ்க்கையைத் தவிர்த்து எனக்கு இஷ்டமான உன் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியை நான் பெறும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணு மென்று திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறேன் என்றார்.

ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒரு ஸ்வபாவமுண்டு; - அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்தா னொருவன் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்து, இவை வேண்டேன் என்று இதில் தோஷங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது, இத்தைத் தவிர்த்துத் தரவேணு மென்று சரணம் புகுவதானாலும், திரியவும் பூர்வ வாஸநைகளாலே அவற்றிலே சில பாசம் கிடக்க வடுக்குமென்று, அவற்றில் தன்னு லாராயுமளவும் ஆராய்ந்து, தனக்கேற அவற்றில் கடையற ப்பாசங்கள் விட்டார்க்கன்றிக் கார்யம் செய்யான்; ஆகையாலே "பொறுத்தேன்" என்று தொடங்கிக்கீழ்வர்சொன்னவார்த்தைகளைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து, இவற்றில் அறவிடாதே "எத்தை இன்னமும் அநுஸந்திக்கப் பார்த்தீர்?" என்றாப்போலே கேட்க; அவற்றில் தமக்கு அவிருத்தமாய் விடாதே யொழிய நினைத்தவற்றையும், விருத்தமாய் விட நினைத்தவற்றையும் விண்ணப்பஞ்செய்து, (க) "குலவானவர்தம் கோதா" என்று கீழ்ச்சொன்ன தேசவிசேஷ ப்ராப்தியில் தமக்குள்ள த்வரையையும் அறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *பொறுத் தேனில் முதற்பாட்டில் "பொருளின்பம்" என்றவற்றில் ப்ரதாநமான இன்பத்தில் நீர் நின்ற எல்லை யென்னென்ன; சொல்லுகிறார். *

அரு — திருப்பேர் ப்ரவேசம். சரணம்புகுந்தால் கார்யம் செய்யாதிருப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக் கித்யாதி). ஸ்வபாவமாவது - கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து விஷயாநுபவத்திலே மூட்டிவிட்டாப்போலே இவரையும் உகந்தருளின நிலங்களில் வாஸநையாலே யுண்டான ருசியறிந்துவைத்து அதிலே மூட்டிவிடுகை. இத்தை விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதி). (தனக்கேற) என்றது - விஷயாந்தரங்களில் பாசம் ஸவாஸநமாகப் போகைக்கு அடையாளந்தன்னையும், இவ்விபூதியிலே அநுபவிக்கக் கொடுத்தாலும் விஷமிஶ்ரபோஜந மென்றாப்போலே விடும்படியான பாகம் பிறந்தமை தன் திருவுள்ளத்தில் படுகை. (உ) "மருளொழி நீ மடநெஞ்சே" என்றாரிறே ஆழ்வாரென்று கருத்து. (அறவிடாதே) என்றது - மிகவும் விடாதே என்கை இத்தால் - திருப்பேர் நகரிலும்

(க) ௬-உ-௯. (உ) தி-வாய்-௧௦-௬-௧.

திருநந்திபுரத்திலும் மண்டியிருக்குமவர், "மனைவாழ்க்கையை - வேண்டேன்" என்று அத்தனைசொல்லிச் சரணமடைந்து தேசவிசேஷத்திலே போகவேணுமென்றாலும், உகந்தருளின நிலங்களில் ஆசை பின்னாட்டுமென்று கருதி, இத்திருமொழியில் சொன்ன விபூதியில் பிறக்கும் இன்பமெல்லாம் வேண்டாவோ? என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண, அதில் உன்னை மறவாதிருக்கை யாகிற இன்பத்தை மறந்தே னல்லேன் என்று கொண்டு, இதினுடைய அபிநிவேசத்தாலே அவ்விபூதியில் த்வரை எனக்குப் பிறந்ததென்கிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (*)

மூ.—துறப்பே னல்லே னின்பம் துறவாது நின்னுருவம்
மறப்பே னல்லே னென்றும் மறவாது யானுலகில்
பிறப்பேனாக வெண்ணேன் பிறவாமைப் பெற்றதுநின்
திறத்தே னாதன்மையால் திருவிண்ணகரானே. (௧)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில் ஸந்நிஹிதனானவனே!
இன்பம்	உன்னுடைய அநுபவத்தினாலுண்டான ஸுகத்தை
துறப்பேனல்லேன்	விடுகிறிலேன், [டாமையாவது
துறவாது	(அந்த ஸுகத்தை) விடாமையாவது
நின்உருவம்	உன்வடிவழகை
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
மறப்பேனல்லேன்	மறக்கமாட்டேன் (என்றபடி).
மறவாது	மறவாமையாலே,
யான்	நான்
உலகில்	ஸம்ஸாரத்தில்
பிறப்பேனாக எண்ணேன்	(இனி) பிறப்பேனென்று நினைக்கமாட்டேன்,
பிறவாமை	(அந்த) ஜந்மம்கழிந்தமையையும்,
நின்	உன்னுடைய
திறத்தேன் ஆதன்மையால்	பக்ஷத்திலே(உனக்கு சேஷபூதனாக) ஆனபடியால்
பெற்றது	லபிக்கப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனல்லேனின்பம்) விஷயாநுபவ ஸுகத்தைத் துறக்குமித்தனை யொழிய, நின் திறத்தேனாயிருக்கிற ப்ரதாநஸுகத்தை விடுவேனல்லேன். சப்தாதிவிஷயங்களை விட்டவரேயானால் இன்பத்தை இங்குத் துறவாதொழியும் விரகென்னென்ன, (துறவாதித்யாதி) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது - உன்னுடைய வடிவை மறவாதிருக்கை. (௧) "மறந்தேனுன்னை முன்னம்"

(௧) ௬-௨-௨.

என்று கீழுள்ளகாலம் மறந்தேனேயாகிலும், இனி மேலுள்ள காலம் மறவாதே யொழியப்பார்த்தேன்.

இத்தால் பலித்த தென்னென்ன; மறந்தே னுன்னை முன்னம், அது ஹேதுவாகப் பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன் என்றேன்; இனி, உன்னை மறவாதே நினைக்கப்பார்த்தால், பிறவாமையன்றோ இதுக்குப் பலம். (என்று மித்யாதி) அம்மறவாமையால் பெற்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பேன் என்னும் மநோரதமும் தவிர்ந்தேன்.

அழகிது, தைலதாராவதவிச்சிந்நஸ்ம்ருதி உமக்குண்டாகையாலே நமக்கு இனி ஜந்மம் வாராது என்று நினைத்திருக்கிறீரன்றோ வென்ன, (பிறவாமை யித்யாதி) அந்தப் பிறவாமையை நான் லபித்தது, உன் அபிமாநத்துக்குள்ளே யடங்கி "நீயே நிர்வாஹகன்" என்றிருக்கையாலே இத்தனையல்லது, நானநுஷ்டித்த தொன்றாலல்ல. (திருவிண்ணகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றதுதானும் நீ இங்கே ஸந்நிஹிதனாகை.

(துறப்பேனல்லே னின்பம்) ஸுகத்தை ஸங்கலிப்பேனல்லேன். (துறவாது நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன்) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது-உன்னுடைய வடிவை மறவாதே யிருக்கை. (என்றும் மறவாது யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன்) மறவாமையால்பெற்றது பிறவாமை. (நின் திறத்தே னாதன்மையால் - பிறவாமைப் பெற்றது - திருவிண்ணகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றது நீ ஸந்நிஹிதனாகை. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனித்யாதி) (க)"பொருளின்பமென விரண்டு மிறத்தேன்" என்று க்லேசித்தவர், இங்கே "துறப்பேனல்லேன் இன்பம்" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயேத்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (சப்தாதீத்யாதி). (இன்பத்தை) ப்ரதாநஸுகத்தை. இவ்விபூதியில் பகவதநுபவஸுகம் விஷயாந்தராநுபவத்தோடே கலசியிருக்குமே என்று கருத்து. நீர்தானே "மறந்தேன்" என்றீரே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறந்தேனித்யாதி).

அநாதிகாலம் மறந்தவர் இனி மறவாதிருக்கப்பார்த்தால் என்ன பலம், மீளவும் மறக்கவுங்கூடுமே இவ்விபூதியில் பிறவியாலே என்னும் ப்ரஶ்நத்துக்கு ப்ரதிவசநரூபேண மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

(க) கூ-உ-க-

மறவாமையால் பிறவாமை என்றுவைத்து, “நின்திறத்தேனாதன்மையால்” என்றால் இது சேரும்படியென்னென்ன; பால்குடிக்க நோய் தீருமாபோலே விஷய ஸ்வபாவத்தால் போச்சு இத்தனையொழிய மறவாமையை உபாயமாக நினைக்கவில்லை என்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அந்தப்பிறவாமையை யித்யாதி). “நின்திறத்தேன்” என்றதுதான் உம்மால் வந்ததோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்திறத்தே னித்யாதி).

கீழ்ப்பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, புத்திஸ்த்தமாகைக்காக பதாரூடமாகக் காட்டுகிறார் (துறப்பேனித்யாதி). இன்பம் - துறப்பேனல்லேன், துறவாமையாலே, நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன், என்றும் மறவாமையால் யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன், பிறவாமை- நின்திறத்தே னாதன்மையால், நின்திறத்தேனாது திருவிண்ணகரானாகையால் என்றந்வயம்.... ... ... (௧)

மூ.—துறந்தேனார்வச் செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால்
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே யடிமை திருமாலே
அறந்தானாய்த் திரிவாயுன்னை யென்மனத்தகத்தே
திறம்பாமல் கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே. (௨)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!	
திருமாலே	ச்ரிய:பதியே!
அறம்தானாய்	ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க் கொண்டு
திரிவாய்	(பலம்கொடுக்க ஸமயம் பார்த்துத்) திரியுமவனே!
சுற்றம்	(ஸம்ஸாரிகளுடன்) உறவையும்
ஆர்வம்	ப்ரீதியையும்
செற்றம்	த்வேஷத்தையும்
துறந்தேன்	விட்டேன்;
துறந்தமையால்	விட்டபடியால்,
நின் அடிக்கே அடிமை	உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் செய்கைக்கு
சிறந்தேன்	யோக்யனானேன்;
உன்னை	இப்படியான உன்னை
என்மனத்தகத்தே	என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே
திறம்பாமல்	தவறாமல் (விச்சேதமில்லாமல்)
கொண்டேன்	வைத்துக் கொண்டேன். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) “உனக்குப் புறம்பே சில பற்றுண்டு” என்று தேவர்க்குப் பழியிட்டு விடவொண்ணாதபடி யானேன்; (௧) “𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 - பரித்யக்தா மயாலங்கா” என்னுமாபோலே. அநாதிகால வாஸனையாலே விஷயங்களிலே

(௧) ரா-யு-௧௯-௫.

ஸ்ம்ருதி பிறந்து அதடியாக ஸ்நேஹம்பிறந்து, பின்பு அவ்விஷயத்தைப் பெறில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடியுமளவாய், அது கிடையாதொழிந்தவாறே, "இவனிறே இதுக்கு விரோதகன்" என்று கண்டார் மேலெல்லாம் கோபம்பிறந்து, யுக்தாயுக்த நிரூபணக்ஷமனென்றிக்கே, தோற்றினபடி நடந்து திரியக்கடவனாய்; இவைதான் இத்தனைக்கும் அடி - புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே; அது தவிர்ந்தேன். பண்ணின ஸங்கம் தவிரவே, அதடியாக வரும் த்வேஷம் போமிறே. இவை இரண்டும் போமிறே புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்குமது தவிரவே.

(துறந்தமை யித்யாதி) புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே - இழவு வருகைக்கடி, அது தவிர்ந்தால், இப்போதாக உறவு ஸம்பாதிக்க வேண்டுவதில்லை யிறே. இவன்பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே, பாஹ்யவிஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கி திருவிடையாட்டமிறே. ராவணபவநத்தை விட்டு ஆகாசஸ்த்தனானபோதே ஸ்ரீமானானானிறே. அப்ராப்த விஷயங்களை விட்ட வநந்தரம் ப்ராப்த விஷயத்தினுடைய சரமாவதியிலே நின்றேன்; ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்துக்கு யோக்யனானேன்.

நாம் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தோம், நீர் அநாதிகாலம் புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்று இருந்தவராயிருந்தீர், இப்படி யிருக்க, இப்போது சிறந்தபடி எங்ஙனே யென்னில், (திருமாலே) ஸ்ரிய:பதி யாகையினாலே. இவன்றான் அகலநின்று பண்ணின குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுக் கைவிடு மத்தனையோ? உம்மோடுண்டான குடல் துடக்கைப் பார்த்துக்கொள்ளு மத்தனையன்றோ? என்று ஆறவிடுவார் அருகே யுண்டாகையாலே, இவனுக்கு கர்ம பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமாய், ஈஸ்வர பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வாபாவிகமா யிருக்குமிறே. (க) "ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி" என்பார் அருகே யுண்டானால், கிட்டுகைக்கு ஒரு குறையுண்டோ. பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தமும் ஒரு தலை தானுக்குபாத்ரமாய், அவன்றான் ப்ரஜைகள் பக்கலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (உ) "என்னடியாரது செய்யார்" என்று அவளோடு மன்றாடும் ஏற்றமுண்டிறே அவனுக்கு. பொறுக்கைக்கு ஒரு ஸாமக்ரி மாத்ரமாய், பொறுப்பிப்பார் வேறே சிலரா யிருக்கையன்றிக்கே,

(க) ரா-யு-கக௬-சச. (உ) பெரி-திரு-ச-௬-உ.

பொறைதானு யிருக்கை. இத்தால் - இதர தர்ம வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. கேவல தர்ம்மாகிறது தான், அசேதநமுமாய், செய்த போதே நசித்துவிடுமிறே; ஆகையால், இவன்செய்த தறியாதே, பலம் பெறுகைக்கு வேறே ஒருவனைக் காற்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே. அவன் றன்னையே பற்றிப் பெறுமிடத்து இவற்றைவிட்டே பெறவேண்டி யிருக்குமிறே; ஆகையாலிறே ஸாதந நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது. கூறுசெய்வான் ஒன்று கொடுக்கும்போது ராஜா நுஜ்ஞை வேணும்; ராஜா ஒன்று கொடுக்கும்போது கூறுசெய்வான் வேண்டாவிறே.

(அறம்தானாய்) (க) "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" (உ) "லோகாநாம் த்வம்-லோகநாம் த்வம்" (௩) "ராமோ விக்ரஹவாந் - ராமோ விக்ரஹவாந்" (ச) "ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்த:-ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்த:," (திருமாலே அறந்தானாய்த் திரிவாய்) (ரு) "திறங்கரியன் செய்ய நெடுமலராள் மார்வன் அறம்பெரியன்" என்னுமாபோலே. [ஆரதறிவார்] அவன்படி இதுவாயிருக்க, உடம்பை ஒறுத்துக் கார்யம் பாராநிற்பர்கள். (திரிவாய்) பலம் கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துத்திரியும் தர்மமாய்த்து.

(உன்னை யென் மனத்தகத்தே திறம்பாமல் கொண்டேன்) உனனுடைய தடுமாற்றத்தைத் தவிர்த்தேன். லக்ஷ்மீபதியாயிருந்த உன்னை, பிராட்டி புருஷகாரமாகவும், என்னுடைய அநந்யகதித்வத்தையும் முன்னிட்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இனி நீ கால்வாங்கில் காதக (காதக)ரோபாதி யாம்படியாக வைத்துக்கொண்டேன். நீயே வந்து புகுருகிறவிடத்தில் நான் விலக்கிற்றிலேன் என்றபடி. அநந்யகதியைவிடில் நிர்க்க்ரு(ஷ்)ணனும்; பிராட்டிக்கு அநபிமதம் செய்யில் ப்ரணயியன்றிக்கே யொழியும். ஆக, ஸ்வரூபமும், ப்ரணயித்வமும், இரண்டும் இழவாம். நீர் கொள்ளவல்லீரானபடி என்னென்ன (திருவிண்ணகரானே) நீ ஸௌலபனுகையாலே. நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானபடியாலே. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விஷயாந்தரத்தில் இன்பத்தைவிட்ட மாத்ரமொழிய ப்ராப்தமான இன்பத்தை

(க) பா-ஆர-அஅ-உகூ. (உ) (௩) ரா-ஆர-௩எ-கரு.
(ச) ரா-அயோ-உ-உகூ. (ரு) உ-திருவ-ருஉ.

"துறப்பேனல்லேன்"என்றீர்; இது இன்பமாகத் தோற்றும்போது புறம்பு பற்றற வேணுங்காணும், அதில் "ஆர்வச்செற்றமவைதன்னை வெறுத்தேன்" என்றது விஸ்ரிதமோ? என்றுகேட்க அருளிச்செய்கிறாரென்றுஸங்கதி.

ஆர்வமென்ன-ராகமென்ன, செற்றமென்ன-த்வேஷமென்ன, இவற்றுக்கு டலான சுற்றத்தைத் துறந்தேன் என்று சப்தார்த்தமாய், ப்ரஸக்திபூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). பந்துக்களடியாக ராகத்வேஷ முண்டா மென்னுமத்தை (க) "𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌃 - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்கிற ஸ்லோகத்தை உட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (அசாதீத்யாதி). தவிர்ந்த க்ரமமெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பண்ணினவித்யாதி).

"அடியேன்" என்றத்தாலே பாகவத பர்யந்தமாக விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி).

(இப்போது) என்றவநந்தரம், "துறந்து" என்று கூட்டுவது. கர்மமடியான குற்றத்தைப் பாராமல் ஸம்பந்தமடியாக ரக்ஷிக்கைக்கு, கர்மத்தைப் பற்ற ஸம்பந்தத்துக்கேற்ற மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). "திரு" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, "மால்" என்றதுக்கு - ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்தனென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). (தலைதுலுக்கு) தலையசைக்கை. ஸம்மதியாகுமென்கை. ஏற்ற மெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கித்யாதி). (ஸாமக்ரி) ஸஹகாரி. பிராட்டி ஸஹகாரிமாத்ரமென்றபடி. (பொறைதானாயிருக்கை) பொறுப்பானாயிருக்கை. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாதநாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும் பலித்ததென்று விவக்ஷித்து, பரக்க உபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

அறமாய் என்னாதே, "அறந்தானாய்" என்றத்தாலே - ஸநாதநத்வாதிகள் விவக்ஷிதமென்று ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணமித்யாதி). "𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑌹 - ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தோ தர்மஸ்சாபி ஸ்ரியாஸஹ" என்றதுக்கு - பிராட்டியோடேகூட ஸாக்ஷாத்தர்மமான ஸித்தோபாயம் பெருமாளாலே நிறைவேற்றப்பட்டதென்று; அத்தாலே அவரே ஸாக்ஷாத் தர்மமானாரென்று கருத்து.

நீர்தான் அவற்றைக் கண்டீரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீயேயித்யாதி). வரில் பொகடோம் என்றிருந்தீராகில் நாம் அகன்றுபோகிறோம் என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யகதியை யித்யாதி). யத்வா, தானே வந்து புகுரவேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). விலக்காமைதான் உமக்குப் பிறந்தது "நீர்கொள்ள வல்லீரானபடி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. ... ... (உ)

(க) கீ-உ-சுஉ.

மூ.—மானேய் நோக்கு நல்லார் மதிபோல் முகத்துலவும்
ஊனேய் கண்வாளிக் குடைந்தோட்டந் துன்னடைந்தேன்
கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திரு நறையூர்த்
தேனே வருபுனல் சூழ் திருவிண்ணகரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோனே	ஸ்வாமியே!	நல்லார்	விலக்ஷணை (ஸௌந்தரி) களான ஸ்த்ரீகளு டைய
குறுங்குடியுள்	திருக்குறுங்குடியிலே	மதிபோல்	சந்த்ரனோடொத்த
குழகா	ஸந்நிஹிதனானவனே!	முகத்து	முகத்தில்
திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழு ந்தருளி யிருக்கிற	உலவும்	உலாவாநின்ற
தேனே	போக்யபூதனே!	ஊன்ஏய்	மாம்ஸ ப்ரசுரமான
வரு	பெருகிவாராநின்ற	கண்	கண்களாகிற
புனல்	ஜலத்தினால்	வாளிக்கு	பாணத்துக்கு
சூழ்	வ்யாப்தமான	உடைந்து	தளர்ந்து
திருவிண்ணகரானே!		ஓட்டந்து	ஓடிவந்து
மான்ஏய்	மானோடொத்த [ராய்	உன் அடைந்	உன்னைச்சரணமடை
நோக்கு	பார்வையை யுடைய	தேன்	ந்தேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானித்யாதி) தப்பவொண்ணாதத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன், என்பக்கல் தயையைப்பண்ணி யருளவேணுமென்கிறார். (மானேய்நோக்கு நல்லார்) மானோடொத்த நோக்கையுடையராய், மற்ற வடிவழகுக் குறுப்பான நன்மைகளையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய, தர்சநீயமாய் தங்கள் பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமான முகத்திலே ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள மாம்ஸப்ரசுரமான கண்ணாகிற அம்புக்கு ஈடுபட்டு ஓடிவந்து உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்தேன். கண்களாலே, கார்யப்பாடில்லாதாரைப் போலே நோக்கி இவனைத் தப்பாமல் அகப்படுத்தி, இவன் ஆழங்கால்பட்ட வநந்தரம். தங்களைக்கொண்டு பேரநின்று இவனை நோவுபடுத்தாநிற்பர்களிறே; அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.

(கோனே) அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கினவிடம், தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே ப்ராப்தவிஷயமாயிருந்தது. (குறுங்குடியுள் குழகா) பரமபதம் கலவிருக்கையா யிருக்க, இவரோடே கலந்து சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகத் திருக்குறுங்

குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானேன். (திருநறையூர்த்தேனே) ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்குமாபோலே, தமக்காகத் திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற நிலையை அநுஸந்தித்தவாறே இனிதாகா நின்றது. பட்டர் "திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினையாறு படுகிறது கிடாய்!" என்றருளிச் செய்வர். (வருபுனலித்யாதி) காட்சியிலே ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படியான ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய திருவிண்ணகரிலே நீ வந்து ஸந்நிஹிதனானையாலே, அங்நோக்குக்குத் தப்பித் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டப்பெற்றேன். ... ... (௩)

அரு. — மூன்றாம்பாட்டு. (மானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ராகத்வேஷ ஹேதுவான சுற்றம் துறந்தேன் என்றீர், (க) "విద్వాంసమపి కర్షతి" — "வித்வாம்ஸமபி கர்ஷதி" என்னும்படியான கண்ணழகுகண்டு நிலைதப்பினவன்றோ சுற்றம் துறந்திராவீர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தப்பவித்யாதி). உடைந்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டு விவரிக்கிறார் (கண்களாலே யித்யாதி).

"குழகா" என்றதினர்த்தம் (இவரோடே யித்யாதி). ... (௩)

மூ.—சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத்
தாழ்ந்தேனருநரகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்
போந்தேன் புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள்
தீர்ந்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகரானே. (௪)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!	
புண்ணியனே	(என்னுடைய) ஸுக்ருதமானவனே!
சாந்து	குங்குமங்களை
ஏந்தும்	தரியாநின்ற
மெல்	ம்ருதுவான
முலையார்	முலைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய
தடம்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களோடுண்டான
புணர்	ஸம்ச்லேஷத்தில் பிறந்த
இன்பம்	ஸுகமாகிற

பதம்.	உரை.
வெள்ளத்து	ஸமுத்ரத்தில்
ஆழ்ந்தேன்	(இந்நாள்வரையில்) மூழ்கினேன்,
அரு	க்ரூரமான
நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில்
அழுந்தும்	நித்யமாக அழுந்திக்கிடக்கிற
பயன்	ப்ரயோஜநத்தை
படைத்தேன்	பெற்றேன், (இப்படியிருக்க)
போந்தேன்	(அகாரணமாக உன் திருவடிகளை) உபாயமாகக் கிட்டினேன்,

(க)

உன்னை எய்து உன்னைக்கிட்டி என் என்னுடைய தீவினைகள் கொடியபாபங்கள்	தீர்ந்தேன் திரப்பெற்றேன்,(பின் நின் அடைந் உன்னைப்ராபித் [பு) தேன் தேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தேந்துமித்யாதி) (க) "தடமுலைச் செய்யசாந்து" என்னக்கடவதிறே. குங்குமத்தைச் சொன்னபடி. "விஷயங்களைவிட்டு இவ்வருகே போந்த இவர், வீதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்?" என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பம்செய்ய; "மறிக்குக் கிழக்கு என்னும்போதும் இங்ஙனல்லது இராது காண் திருமங்கையாழ்வார் நாவிறு" என்று அருளிச்செய்தார். கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான் பெருமாள் பணித்தாகப் பலகாலும் சொல்லும்; "நான் சொல்லுகிற வாச்ய வாசகங்களேயன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு;- முன்னே நின்ற தூணை நான் 'தூண்' என்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; அவர்சொன்னவாறே தளிரும் முறியுமாய்த்தோற்றும்" என்று.

(மென்முலையார்) விரஹம்பொறுத முலையையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய. (தடந்தோளித்யாதி) முலைகளாகிற மலைகளோடே, தோளாகிற பாசங்களாலே நெருக்கிக்கட்டி, கடலிலே புகத்தள்ளுவாரைப் போலே அவர்களுடைய தோள்களோடே அணைகையாலுண்டான ஆநந்த ஸாகரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி அவகாஹித்தேன்; உன்னுடைய க்ருபைக்கும் அவிஷயமானேன். (உ) "ஆநந்தமய:—ஆநந்தமய:" என்கிற விஷயத்தை உள்ளபடி கண்ட இவர், இப்போது இங்கே இன்பவெள்ளம் என்கிறது - இவ்வளவும் வாக்காற்கட்டினபடியைக்கொண்டு. (ந) *அநந்தக்லேஶ பா(?)ஜநமான இத்தை "இன்பவெள்ளம்" என்கிறது - நெடுநாள் துவக்கினபடியைக் கண்டிறே.

இத்தாலும் பலித்தது ஒரு பலமுண்டு. (அருநரகத்தித்யாதி) காலமெல்லாம் இடைவிடாதே அவனுடைய கல்யாண குணங்களை அநுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்த நான்,காலமெல்லாம் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போகையாகிற பரியாஜநத்தைப் பெற்றேன். "விஷயப்ராவண்யம் ஸம்ஸாரபீஜம்" என்றிருக்கிறார்.

(க) தி-ச-உ. (உ) தை-ஆ-இ-உ. (ந) ஜி-ஸ்தோ-க-ச.

(போந்தேன்) ஒரு கர்மத்தை அநுஷ்டித்து அத்தாலே க்ஷீண பாபனாய், அநந்தரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அத்தாலே "இது தீது, இது நன்று" என்கிற இனிமையாலே கிட்டுகையன்றிக்கே, நினைவின்றிக்கேயிருக்க ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்குகிறவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாப்போலே திருவடிகளிலே வந்து கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டேன். இந்நாள்வரை போந்தவிடத்து ஒரு ஸுக்ருதமும் பண்ணிற்றிலீராகில் இப்போது நம்மைவந்து கிட்டினபடி எங்ஙனேயென்னில், (புண்ணியனே) எனக்கு உன்னைக் கிட்டுகைக்கு மூலஸுக்ருதமும் நீயே என்கிறார். (உன்னையெய்தி) ஸர்வாதிகனான உன்னைக் கிட்டி, என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களையடையப் போக்கினேன்.

நம்மைக்கிட்டின விரகுதானென்னென்னில் (திருவிண்ணகரானே) ராவணனாலே நெருக்குண்டு புகலிடமற்ற ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்குப் புகலாகக் கடவதாகக் கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டு நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே விஷயங்களாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகிற எனக்குப் புகலாகத் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாகையாலே, அத்தைநந் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்துபுகுந்தேன். (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கள்வலைக்குத் தப்பி ஓடிவந்தேன் என்றீர், அது ஸுகப்ராப்தி ஜநகமாயிருக்க, ஓடிவருகைக்கு மூலஸுக்ருதம் ஒன்றுண்டாக வேணுமே, அதாவதென்? என்று கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நாவீறுடையார் வார்த்தைதான் வீதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணும்படியாயிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யம் காட்டுகிறார் (இடாம்பியம்மாளித்யாதி).

ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழிக்கையாவது- காலயவநன், ஜராஸந்தன், ஸ்ரீ மதுரையை அடைமதிள் படுத்த, அப்போது விஸ்வகர்மாவை அழைப்பித்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையையுண்டாக்கி மதுரையிலுள்ளாரை நித்ரையோடே ராத்ரியோசடே கொடுபோய் வைக்கை என்கை. ... (௪)

மூ.—மற்றோர் தெய்வமெண்ணே னுன்னையென்மனத்து வைத்துப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமையெம்பெருமான்
வற்றா நீள் கடல் சூழிலங்கை யிராவணனைச்
செற்றாய் கொற்றவனே திருவிண்ணகரானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்று	மாருத	என்ணேன்	ஆஸ்ரயணீயமாக நி னைக்கமாட்டேன்,
நீர்	ஜலத்தையுடைய	எம்பெருமா ன்	ஸ்வாமியே!
கடல்	ஸமுத்ரத்திறல்		[னே
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	உன்னை	ஸர்வாதிகனான உன்
இலங்கை	லங்கைக்கு அரசனான	என்மனத்து	என்மனஸ்ஸில்
இராவணனை	ராவணாஸுரனை	வைத்து	இருத்தி [த்தேன்,
செற்றாய்	அழியச்செய்தவனே!	பெற்றேன்	(ஓரலப்யத்தை) லபி
கொற்றவனே	ராஜனே!	பெற்றதுவும்	லபித்ததுதானேதெ ன்னில்,
	திருவிண்ணகரானே!		
மற்று ஓர்தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை	பிறவாமை	(ஸம்ஸாரத்தில்) ஜந்ம மில்லாமையாம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றேரித்யாதி) மநோரத ஸமயத்திலும் வேறோராஸ்ரயணீய வஸ்து உண்டாக நினையேன். (உன்னை என்மனத்து வைத்து) ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற உன்னை, விலக்காமை மாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வைத்து, ஓரலப்ய லாபம் பெற்றேன். அப்பேறுதானேதென்னில், (பெற்றதுவும் பிறவாமை யெம்பெருமான்) இதர தேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு யோக்யமான ஜந்மமும்கூடக் கழியப்பெற்றேன். அதுக்கு யோக்யதையே துடங்கி யின்றிக்கே யிருந்தபடி.

(வற்றுவித்யாதி) ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத அரணை முறித்துப்புக்கு, "நான் இவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ?" என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனைக் கிழங்கெடுத்தவனே! அரியன செய்யுமிடத்தில் வருத்தமறச்செய்ய வல்லவனன்றோ நீ. (கொற்றவனே) பெருமிடுக்கனான ராவணனை அழியச்செய்த வருத்தமுண்டோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு? நாம் லங்கையை யழியச்செய்தது கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டுநின்று, உம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிற்று எங்கே வந்து நின்று என்ன, (திருவிண்ணகரானே) எனக்காகவந்து நிற்கிற இடம் திருவிண்ணகர் என்கிறார். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றித்யாதி) விஷயாந்தர வைராக்யமேயன்றிக்கே தேவதாந்தர வைராக்யமு மெனக்குண்டாக்கினு யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

லங்கையை இப்படி விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (அரியன வித்யாதி). "கொற்றவனே" என்று ராஜாவேஎன்று ஸம்போதிக்கையாலே ஒருவழியாலும் (க) "ந ஜஹ்யாம் - நமேயம்" என்ற ராவணனை வாத்ஸல்யத்தாலே கொல்லமாட்டாதே யிருந்து,நீராமையால் கொல்ல வேண்டினாப்போலே இங்கே செய்யவேணுமோ? நானிசைந்தேனே என்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (பெருவித்யாதி). ... (௯)

மூ.—மை யொண்கருங்கடலும் நிலனு மணிவரையும்
செய்யசுடரிரண்டு மிவையாய நின்னை நெஞ்சில்
உய்யும் வகையுணர்ந்தே னுண்மையா லினி யாதும் மற்றோர்
தெய்வம் பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே. (௰)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!	
மை	அஞ்சனம்போல்
ஒள்	அழகியதாய்
கரு	கருநிறமுடையதான
கடலும்	ஸமுத்ரமும்
நிலனும்	பூமியும்
அணி	பெருமைபொருந்திய
வரையும்	பர்வதங்களும்
செய்ய	ப்ரகாசமாகிறஅழகையுடைய
இரண்டு சுடரும்	இரண்டு தேஜஃபதார்த்தங்களான சந்த்ர ஸூர்யர்களும்
இவை	ஆகிய இவற்றை [ன
ஆய	சேஷமாகஉடையனு
நின்னை	உன்னை [யாக),
உண்மையால்	யதார்த்தமாக(சேஷி
உய்யும்வகை	(நான்) உஜ்ஜீவிக்கும்
நெஞ்சில்	மநஸ்ஸினால் [படி
உணர்ந்தேன்	அறிந்தேன்;
இனி	இப்படியானபின்பு,
மற்று	இதுக்குமேலே
பிறிது ஓர்	உன்னைக் காட்டிலும் வேறானதொரு
யாதும்	எவ்விதமான வஸ்துவையும் [யாக
தெய்வம்	ஆஶ்ரயணீய தேவதை
அறியேன்	நினைக்கமாட்டேன்.

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (மையித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமேனிக்குப் போலியாய் அஞ்ஜநம்போலே தர்ஶநீயமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரமும், அது வேலியாக உள்ளேகிடக்கிற பூமியும், அந்தப்பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இப்படிப்பட்ட இதுக்கு இரண்டு விளக்கேற்றினாப்போலே யிருக்கிற சந்த்ர ஸூர்யர்களும். (இவையாய) இப்படி ஜகதாகாரனா யிருக்கிற உன்னை.

(க) ரா-யு-௩௯-௧௧.

(நெஞ்சினித்யாதி) நெஞ்சாலே (க) “மஸ ந்நேவ-அஸந்நேவ” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய் உருமாய்ந்துபோன நான் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கும்படி தேவரை அநுவர்த்தித்தேன், “இவ்வாத்மாவுக்கு நீயே சேஷி, உன்னைக் குறித்து இவ்வாத்மவஸ்து அத்யந்த சேஷம்” என்கிற்முறையாலே.

(இனி யாதும் மற்றோரித்யாதி) தத்வமிருந்தபடி யல்லது ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவதல்லாத படியான பின்பு, வேறு சிலரை ஆஶ்ரயணீயராக நினைத்திரேன். (திருவிண்ணகரானே) இப்படி திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான உன்னையொழிய பரதத்வமுமறியேன்.

அ௬.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) தேவதாந்தரங்களை நீரெண்ணுமைக்கு மூலமென்னென்ன; உனக்கு சரீரதயா சேஷமாயிருக்க அதறியாதே (உ) “ஈஶ்வரோऽஹம்-ஈஶ்வரோऽஹம்” என்கிற ப்ரா(ஞா)ந்தரை எண்ண விருகுண்டோ வென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“உண்மையால்” என்றதுக் கர்த்தம் (இவ்வாத்மாவுக் கித்யாதி). *இதிக்கு அர்த்தம் (தத்வமித்யாதி).... ... ... (௬)

மூ.—வேறே கூறுவதுண்டடியேன் விரித்துரைக்கு
மாறே நீபணியா தடை நின் திருமனத்து
கூறேன் நெஞ்சுதன்னால் குணங்கொண்டு மற்றோர்தெய்வம்
தேறே னுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!		உன்னையல்லால்	உன்னையொழிய
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்	மற்றுஓர் தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை [ன்,
வேறே	வ்யாவ்ருத்தமாக	கூறேன்	வாயிட்டுச்சொல்லே
கூறுவதுஉண்டு	சொல்லுவதொருவார்த்தையுண்டு,	குணம்கொண்டு	(அவர்களிடத்தில்) குணவிசேஷத்தைக் கண்டாகிலும்
விரித்து	விஸ்தாரமாக	நெஞ்சுதன்னால்	மாஸ்ஸினால் (அவர்களை)
உரைக்குமாறு	(நான்) சொல்லும்படி	தேறேன்	(ஆஶ்ரயணீயராக) விஶ்வஸியேன். (எ)
நீ	நீ		
பணியாது	அருளிச் செய்யாமல்		
நின் திருமனத்து	உன் திருவுள்ளத்தில்		
அடை	(அடியேன் விண்ணப்பத்தைக்) கொண்டருளவேணும்,		

(க) தை-ஆ-௬-க. (உ) கீதை-க௬-க௪.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) இது ஓரோலக்க வார்த்தையாக வன்றிக்கே,ப(ஃ)லத்தோடே வ்யாப்தமாகவேண்டும்படி திருவுள்ளத்திலே பட விண்ணப்பம்செய்கிறேன்; (க) "விசேஷேண து ஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந்"-விசேஷேணது ஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந்"என்னுமாபோலே-முதலிகளெல்லாரையும் எல்லாத்திக்கிலும் விடாநிற்கச் செய்தே மஹாராஜர் திருவடியைப்பார்த்து அடையாளமும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்து விசேஷித்துவிட்டாப்போலே. (அடியேன் - கூறுவதுண்டு) சேஷபூதன் சேஷிசெய்தபடி செய்யக் கண்டிருக்கையிறே முறை; அப்படி ஆறியிருக்கவொண்ணுதே, என்னுடைய ஆற்றாமையாலே ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம் செய்கிறேன்.

(விரித்துரைக்கு மித்யாதி) என்னுடைய வார்த்தை அர்ஜுநனுடைய ப்ரஸ்நம்போலே யாகவொண்ணாது; (உ) "ஸ்ரீபகவாநுவாச- பகவாநுவாச" என்று தலைக்கட்டவேணும். (௩) "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே- கர்மண்யே வாதிகாரஸ்தே"என்று சிலவற்றைப்பரக்கச்சொல்ல வொண்ணாது,(௪)"ஸ்தி²தோஸ்மி- ஸ்திதோஸ்மி"என்னுமிடம் ப(ஃ)லிக்கச்சொல்லவேணும். நான் பரக்கச் சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பம் செய்யும்ப்ரகார மருளிச்செய்யாதபடி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

(கூறேனித்யாதி) நான் ஓரநந்யகதி என்கிறார் - இதர தேவதைகளை வாயால்பேசேன்; அவ்வளவேயன்றிக்கே, நெஞ்சால் அவற்றுக்கு ஓராதிக்யமுண்டாக நினையேன்; ஆபாத ப்ரதீதியில் அவற்றுக்கு ஒருத்கர்ஷ முண்டாய்த்தோற்றிற்றாகிலும், அத்தை விஸ்வஸியேன். (உன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே) ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய், நீயே ஆஸ்ரயணீயனென்று அறிவித்த பின்பு, இனி உனக்கு விபூதிபூதரானார் பக்கல் பாத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணேன். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) தேவதாந்தரத்தை யறியாதவராயும் விஷயாந்தரங்களில் ஸங்கமற்றவராயும் பந்துக்களைவிட்டும் இவ்விபூதியிலிருந்து அநுபவிக்கும்படியான திருவிண்ணகரிலே இருக்கும்படி கண்டும் இருந்தீராகில், அநுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமே இருமென்ன;

(க) ரா-கிஷ்-௪௪-௧. (உ) கீ-௧அ-௨. (௩) கீ-௨-௪௭.
(௪) கீ-௧அ-௭௩.

அத அங்ஙனேயாகிலும் இன்ன மொரு வார்த்தையுண்டென்று திருவுள்ளம் பற்றும்படி யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

"வேறே" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (இதோகித்யாதி). விசேஷித்துச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (விசேஷேணேத்யாதி). இத்தை விவரிக்கிருர் (முதலிகளித்யாதி). (பார்த்து) என்ற வநந்தரம், "விசேஷித்து வார்த்தை சொல்ல, பெருமாள்" என்று கூட்டுவது. "அடியேன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (சேஷபூத னித்யாதி).

விரித்துரைக்குமாறு – நான் விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லும்படியாக, நீ பணியாது – தேவரீரருளிச்செய்யாதே, நின் திருமனத்து அடை – திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் ஸங்க்ரஹமாக மறுமாற்றம் சொல்லவேணு மென்றதாய், பரக்கச்சொன்னதுண்டோ இப்படி நீர் சொல்லுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிருர் (என்னுடைய வித்யாதி). "பகவாநுவாச" என்ருல், மீளவும் "அர்ஜுநவுவாச – அர்ஜுநஉவாச" என்னுமது வாராதபடி சரமச்லோகம் சொன்ருல் "ஸ்த்திதோஸ்மி" என்ருப்போலே அருளிச்செய்யவேணு மென்றதாய்த்து. விவரணம் (கர்மணியேவேத்யாதி). வாக்யார்த்தம் (நானித்யாதி).

(க) "சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் – சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்ற அர்ஜுநனுக்கு விச்வரூபத்தைக்காட்டி, நாம் சரமச்லோகார்த்தம் சொன்னபின்பும், ஆபாத ப்ரதிதியாலே தேவதாந்தரங்களில் மினுக்கங்களைக் கண்டு மீண்டுபோனுனிறே, உமக்கு எத்தனையானுலும் அந்தரங்கமான உத்தரம் சொல்லப்போமோ? என்னும் ப்ரச்நத்திலே, முக்காலேக்கும் எனக்கு தேவதாந்தர விஷயத்தில் ஸங்க லேசமில்லை யென்கிருரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, வாக்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிருர் (இதரேத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—முளிந்தீய்ந்த வெங்கடத்து மூரிப்பெருங்களிற்ருல்
விளிந்தீய்ந்த மாமரம்போல் வீழ்ந்தாரை நினையாதே
அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பாலடியேற்கு வானுலகம்
தெளிந்தேயென்றெய்துவது திருவிண்ணகரானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
முளிந்(து) தீய்ந்து	(தானே) உலர்ந்து எரிந்துபோன (மரங்களையுடைய)	கடத்து	காட்டிலே யுள்ளதாய்,
		மூரி	பலிஷ்டமான
		பெரு	பெரிய
வெம்	அதிக்ரூரமான	களிற்ருல்	யானையினுல்

(க) கீ-௨-எ.

விளிந்தீய்ந்த	தள்ளப்பட்டதான	ஓர்ந்த	அநவரத பாவனையை யுடைய
மா	பெரிய	சிந்தை	மநஸ்ஸையுடையனான
மரம்போல்	மரத்தைப்போல	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
வீழ்ந்தாரை	நசித்துப்போனவரை	வானுலகம்	பரமபதத்தை
நினையாதே	மநோரதியாமல்	என்று	எப்போது
நின்பால்	உன் விஷயத்தில்.	எய்துவது	கொடுக்கப் பார்க்கிறாய்.
தெளிந்து	த்ருடாத்யவஸாயத்தை யுடையனாய்	திருவிண்ணகரானே! (அ)	
அளிந்து	ஸ்நேஹத்தை யுடையனாய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.(முளிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நிலத்துக்கடைத்த வாகை, வெண்டு என்கிறுப்போலே சொல்லுகிற சிறு மரங்களானவை, நிலவெம்மையாலே உலர்ந்து தீய்ந்துபோகிற பாலைநிலத்தில். (மூரிப் பெருங்களிற்றால்) அதன் நிலத்திலுள்ள தொன்றாகையாலே வளர்ந்து அப்ரதிஹதமாக ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஆனையாலே தள்ளுண்டு விழுந்த பெருமரம்போலே.

(வீழ்ந்தாரை நினையாதே) சில பதார்த்தங்கள் தோற்றி முடியும்; சிலர் நெடுநாளிருந்து கர்மக்ஷயத்தாலே முடிவர்கள். க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தியோடே விநாசமாயிருக்கும்; இந்த்ராதிகள்‡ (ப்ரஹ்மாதிகள்) நெடுநாள் ஜீவித்துப் பின்னை முடிவர்கள்; இதாய்த்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவம். ஆக, இங்கேயிருந்து, "இன்னார் இன்னதனை நாள் ஜீவித்து முடிந்தார்கள், இன்னவை தோற்றா நசித்தன" என்று இத்தை மநோரதியாதே.

(அளிந்தோர்ந்த வித்யாதி) உன்பக்கலிலே, தெளிவையுடையேனாய், ஸ்நேஹத்தை யுடையேனாய், அநவரதமுண்டான அவதாநத்தையுடைத்தான மநோரதத்தையுடைய அநந்யகதியான எனக்கு, அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தை என்று தருவது? (திருவிண்ணகரானே) அவ்வருகு படுத்துகைக்காக வந்திருக்கிற உனக்கு, தருமந்நாள் இந்நாளென்று தெரியுமிறே.

வெட்டிதான நிலத்திலே வலியதொரு பதார்த்தத்தாலே தள்ளுண்டு விழுந்துபோகிற மாமரம்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து ஜீவித்து முடிந்துபோவாரை மநோரதியாதே, தேவர்பக்கலிலே ஸ்நேஹித்து அவதாநத்தைப் பண்ணி அநவரதம் மநோரதிக்கும்படியான

‡ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

தெளிவையுடைய எனக்கு, புநராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷத்தைத் தரப் பார்த்தது என்று? அத்தைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிற நீ. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நீர் தேவதாந்தரங்களில் குணங்கொண்டு தேருமைக்கு ஹேதுவேதென்றும், நீர் தாம் கூறுவதென்னென்றும் கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முளிந்தீய்ந்த" என்றது-† இடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து, தானே உலர்ந்து தீய்ந்துபோன, வெம்- வெவ்வியதான, கடத்து - காட்டிடத்து என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (நிலத்துக் கித்யாதி). (வெண்டு) குழல்மூங்கில். மூரி - மிடுக்காய், அதினர்த்தம் (அப்ரதிஹதமாக) என்றது.

(மனோரதியாதே) என்றது - பாலைநிலத்திலே சிறு மரங்களும் பெரிய மரங்களும் தீய்ந்தும் முறிந்தும் போமாபோலே, ஸம்ஸாரத்தில் கர்மதாரதம்யத்தாலே உடனே நலிந்துபோகிற மனிசரைப்பற்ற நெடுநாள் ஜீவித்து முடிகிற தேவர்களுடைய ஆயுஸ்ஸு நல்லதென்று, அதுக்கடியான ஸுக்ருதம்பண்ணி நாமும் ஸுகிக்கவேணுமென்று நினையாதே என்கை. இத்தால் - அந்த தேவதைகளிடத்தில் பெறத்தக்கது தமக்கு வேண்டுவதில்லை என்றதாய், அத்தாலே அவர்களை எண்ணேன் என்றதாய்த்து.

புத்தி ஸௌகர்யார்த்தமாக பாட்டடியே பிடித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வெட்டிதான வித்யாதி). (நிற்கிறநீ) என்ற வநந்தரம், அருளிச்செய்யவேணும் என்று சேஷம். முளிந்தீய்ந்த வித்யாதி, நினையாதே-தெளிந்தே - அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பாலுடைய அடியேற்கு, வானுலகம் - எய்துவது - என்று என்றந்வயம். ... ... (அ)

மூ.—சொல்லாய்திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட
நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பீ
மல்லார் குடமாடி மதுசூதனே யுலகில்
செல்லா நல்லிசையாய் திருவிண்ணகரானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்ஆர்	மிக்க பலிஷ்டனாய்	செல்லா	நடையாடாத (அபூர்வமான)
குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனாய்	நல் இசையாய்	விலக்ஷணமானகீர்த்தியையுடையவனே!
மதுசூதனே	மதுவென்பவனை நிரஸித்தவனே!	நம்பீ	பூர்ணனே!
உலகில்	லோகத்தில்		திருவிண்ணகரானே!

---

† (பா) கடைக்குறைத்தலாய்.

திருமார்பா	பெரிய பிராட்டியை வக்ஷஸ்தலத்திலுடையவனே!	தொண்டுபட்டேன்	அடிமைபூண்டேன்
சொல்லாய்	எனக்குப் பதிலுரைக்கவேணும்;	நல்லேனை	விலக்ஷணனான என்
உனக்காகி	உன்விஷயத்தில்	வினைகள்	பாபங்கள்
		நலியாமை	உபத்ரவியாமற் படிக்கு
		நம்பு	விச்வஸித்து அங்கீகரித்தருளவேணும்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) தேவர் இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும். லக்ஷ்மீபதியாயிருக்கிற நீ எனக்கொன்று சொல்லாதொழிய வொண்ணாது. ''இவன்தான் பண்ணின பாபபலந்தான் அநுபவிக்கிறான்''என்று நீ ஆறியிருக்கைக்கு நானொரு ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானையோ பற்றிற்று? (உனக்காகி யித்யாதி) ஸ்ரிய:பதியான உன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய என்னை. எனக்கு அதிதூரத்திலே வர்த்திக்கிற கர்மங்கள் என்னை நெருக்காதபடி நீ அங்கீகரித்தருள வேணும் (நம்பீ) லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் மிகையாம்படியன்றோ தேவருடைய பூர்த்தி. (க) ''தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமே லென்னடியா ரதுசெய்யார்'' என்று அவளோடு மன்றாடும்படியான கல்யாண குணங்களால் பூர்ணனன்றோ நீ.

(மல்லார்குடமாடி) மிடுக்கால்மிக்கு, மன்றிலே குடக்கூத்தாடி, உன்வடிவழகை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனே! ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகின்றால் ஒருவரால் திரியவிடுகை† அரிதாயிருக்கை. அன்றிக்கே, (மல்லாகுடமாடி) என்று பாடமாகில், செருக்கனே! செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினவனே! என்றுகிறது. (மதுசூதனே) அஸுரவர்க்கத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! (உலகில்செல்லா நல்லிசையாய்) லோகத்தில் பரிமாறுத புகழையுடையவனே! (திருவிண்ணகரானே) பராவஸ்த்தையில் குணம் பரிச்சிந்நம்போலே. ஸம்ஸாரிகளைவிட்டு நித்யஸூரிகளுக்கு முகம்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனாகையாலே அங்கு குணம் பரிச்சிந்நமாய்த்து இருப்பது; திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்தபின்பாய்த்து குணம் அபரிச்சிந்நமாய்த்தது. (௯)

(க) பெரி-திரு-௪-௯-௨. † (பா) விடுவிக்க.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி). உகந்தருளின நிலங்களிலே பேராசையாலே "துறப்பேனல்லே னின்பம்" என்றார், "வானுலகம்-என்றெய்துவது" என்றும் பதறுகிறார், இவர்க்கு ஒன்றும்சொல்லி முடியாது என்றாப்போலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய் ஸ்மிதம் பண்ணியிருக்க; இதறியாமல் இன்னும் கைவிட நினைத்தானோ என்னும் அதிசங்கையாலே அச்சேர்த்தியிலே "எனக்கோரவதி சொல்லித் தீரவேணும்" என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நம்பு" என்றதுக்கு லக்ஷணயா அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அங்கீகரித்தருளவேணும்) என்று.

"ஆர்" என்றதினர்த்தம் (மிக்கு) என்றது. "மல்" என்று - ஐஶ்வர்யமாய், அந்தால் - செருக்கு பலிக்கும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). உலகில் - பரமபதத்தில், செல்லாத - நடையாடாத, நல்லிசையாய் - நல்ல யஶஸ்ஸை-ஸௌலப்யாதிகளால் வந்த யஶஸ்ஸை உடையையாய் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (லோகத்தி லித்யாதி). .. (௯)

மூ.—தாரார் மலர்க்கமலத் தடஞ்சூழ்ந்த தண்புறவில்
சீரார் நெடு மறுகில் திருவிண்ணகரானைக்
காரார் புயல் தடக்கைக் கலியனொலி மாலை
ஆராரிவை வல்லா ரவர்க் கல்லல் நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆர்	இதழ்களையுடைய	ஆர்	ஜலத்தினால் நிறைந்த
மலர்	பூக்களை யுடைத்தான	புயல்	மேகம்போன்ற ஔதார்யத்தை யுடையதாய்
கமலம்	தாமரைகளை யுடைய		
தடம்	தடாகங்களினாலே		
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	தடம்	பரந்திருக்கிற
தண்	குளிர்ந்த	கை	ஹஸ்தங்களை யுடைய
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடையதாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த
சீர் ஆர்	செல்வம்மிக்க	மாலை	பாசுரரூபமான
நெடு	நீண்ட	இவை	இவற்றை
மறுகில்	வீதிகளையுடையதான	ஆரார்	யவரேயாகிலும்
திருவிண்ணகரானை	திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற அப்பன் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸித்தார்களாகில்
		அவர்க்கு	அவர்களுக்கு
		அல்லல்	பாபமானது
		நில்லா	நில்லாது (நசித்துவிடும். (௧௦)
கார்	மழைகாலத்தில்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) தாரென்கிறது - இதழ். இதழ்மிக்க பூவையுடைத்தான தாமரைகளையுடைய தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட. அன்றிக்கே, தாரென்று - ஒளியாய், ஒளியையுடைத்தான பூவையுடைய வென்னுதல். ஊரில் பர்யந்தமடங்கலும் தாமரைத்தடாகங்களாலே அலங்க்ருதமாயாய்த்திருப்பது. (சீராரித்யாதி) ஐஶ்வர்ய ப்ரகாசகமாய், நெடிதான வீதிகளையுடைய திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனைக் கலிபாடிற்று.

(காராரித்யாதி) கார்காலத்தில், கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகின மேகம்போலே கொடுத்துவளர்ந்த கையையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையை வல்லார், (க) "அஹம் வக்தா பவாந் ஶ்ரோதா வாச்யோ யோகோ விமுக்திதః - அஹம் வக்தா பவாந் ஶ்ரோதா வாச்யோ யோகோ விமுக்திதః" என்கிறபடியே இது கற்பார்க்கும் இந்நன்மைகள் வேணுமோவென்னில் (ஆராரித்யாதி) ஜந்ம வ்ருத்தாதிகள் ஏதேனுமொருபடியாக வமையும், இத்தை அதிகரிக்கைக்கடியான ருசியில் கண்ணழிவற்றிருக்குமத்தனையே வேண்டுவது. அவர்களுக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவை போகவேணுமென்று ‡(இவர்கள்) இரக்கவேண்டா, அவைதானே "நமக்கிவ்விட மிருப்பல்ல" என்று கால்வாங்கிப்போம். ... ... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) "மறுகு" என்றதினர்த்தம் (வீதிகளை) என்றது.

வக்த்ரு வைலக்ஷண்யமும் ப்ரமேய வைலக்ஷண்யமும் போலே ஶ்ரோத்ருவைலக்ஷண்யமும் வேணுமோ வென்னும் சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அஹமித்யாதி). ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

ஆறும்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

(க) ‡ குண்டலிதம் அதிகம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து நாலாந்திருமொழி

கண்ணுஞ்சுழன்றுப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க) "வினைகள் நலியாமை நம்புநம்பீ" என்றார்; அவனுமப்படிசெய்வானாக ஒருப்பட்டிருக்க, அத்தனைக்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமை விஞ்சிற்று; சேஷபூதன் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமதொழியக் காற்கட்டி நிர்ப்பந்திக்கக் கடவனல்லனிறே; அம்முறைபார்த்து நிற்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமை கரைபுரளுகையாலே "இனிச் செய்யுமதென்?" என்று பார்த்து, "சரீர விஶ்லேஷத்தளவு மிருந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்த் தன்னைத் தந்தநுபவிப்பிக்குமளவும் செல்ல அவன் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலிலே ஒதுங்குவோம்" என்று பார்த்தார்; அதாகிறது - (உ) "மநோவ ஶ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ-அத்ரைவ ஶ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்கிறபடியே அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலா யிருக்கிற உகந்தருளின நிலங்களிலே அநுபவிக்கையிறே; ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்குமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியுங்கூட வந்து ஸந்நிதி பண்ணுகிற திருநறையூரிலே புக்கநுபவிக்கப் பார்த்தார்; அத்தையொழிய வேறே சிலவற்றை அநுபவிக்குமிடத்தில், அதுக்குப் பரிகாரம் சரீரமே, அதுதான் பரிணாமியாகையாலே ஒருநா ளிருந்தபடி இராதே க்ஷணந்தோறும் வேறுபடாநிற்குமிறே, அந்தச் சரீரந்தன்னைக் கொண்டநுவிக்கு மிடத்தில் அதுக்கு விஷயம் ஸ்த்ரீகளே, அவர்களாகிறார்-இவன்பக்கலேதேனும் சில உபாதியைப்பற்ற சிலநாள் ஸ்நேஹித்து அது போனவாறே அவனை அநாதரித்து உபேக்ஷாவாத(வாத)த்தைப் பண்ணிப் பரிபவிக்குமவர்களா யிருந்தார்களே, ஆனபின்பு, அவர்களைவிட்டு, ஸர்வாவஸ்த்தையிலும்சென்று பற்றலாம்படி ஸுலபனாய், தான் ஸந்நிஹிதனுமாய்க் கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், மோக்ஷார்த்தமாக யத்நித்த நீ அதில் தோள் மாறுமளவும் செல்ல அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருநறையூரிலேபுக்கு ஆஶ்ரயிப்போம்வா என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ...

(க) சு-ங-க. (உ) சரணாகதிகத்யம்.

அரு.—கண்ணுஞ்சுழன்று ப்ரவேசம்.—"வானுலகம்-என்றெய்துவதோ?" என்று கேட்க, (க) "'மரணமானால் வைகுந்தம்' என்கிறபடியே செய்வோம்" என்றிருக்கையாலே, அவ்வளவும் திருநறையூரை அநுபவிக்க ஒருப்படுகிறுரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிருர் (வினைகளித்யாதி); (உ) "நறப்பெனல்லேனின்பம்" என்றவருங் இவராகையாலும், தனக்கும் "இவரை இங்கேவைத்து சிலநாள் கைங்கர்யம் கொண்டருளவேணும்" என்னு மபிப்ராயத்தாலும், இப்படி க்ரமமாகச் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினனென்று கருத்து. ஆற்றுமை விஞ்சினுல் நிர்ப்பந்தித்துத் திருவாணையிடலாக வொண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (சேஷபூத னித்யாதி). (அத்தோடு) பரமபதத்தோடு. அதில், கீழ (ங) "திருநறையூர்த் தேனே" என்று ப்ரஸ்துதமான திருநறையூரெம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்கிறுரென் றருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஜையினுடைய வித்யாதி). சரீரா வஸாநத்திலே பேறு தப்பாதாகில் விஷயாநுபவத்தாலே காலத்தைக் கழிக்கவொண்ணுதோ? உகந்தருளின நிலங்களிலே புகுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அத்தையித்யாதி). ... ... *

மூ.—கண்ணுஞ்சுழன்று பீளையோடீளை வந்தேங்கினால்
பண்ணின்மொழியார் பைய நடமி னென்னாதமுன்
விண்ணும் மலையும் வேதமும் வேள்வியு மாயினான்
நண்ணு நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பீளையோடு	நேத்ரமலத்தோடு கூட	மலையும்	பர்வதங்களையும்
கண்ணும்	கண்களும்	ஆயினான்	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனாய்
சுழன்று	சுழலமிட்டு (அதுக்கு மேலே)	வேதமுமாயினான்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்
ஈளைவந்து	கோழைமேலிட்டு		
ஏங்கினால்	தளர்ந்தால், (அப்பொழுது)	வேள்வியுமாயினான்	கர்மாராத்யனு மான ஸர்வேஶ்வரன்
பண் இன்	பண்ணைக்காட்டிலுமினிதான	நண்ணும்	விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
மொழியார்	சொல்லையுடைய ஸ்த்ரீகள்,		
பைய	"மெள்ள	நறையூர்	திருநறையூரை
நடமின்	நடந்துபோம்"	நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!
என்னாதமுன்	என்று சொல்வதற்கு முன்னே,	நாம்	நாம்
		தொழுதும்	ஆஶ்ரயிப்போம
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	எழு	உத்யோகப்படு. (க)

(க) தி-வாய்-கூ-கo-தி. (உ) கூ-ங-க. (ங) கூ-ங-ரு.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணும்சுழன்றித்யாதி) யௌவநம் என்றொரு கைம்முதல்கொண்டு நாலுநாள் மூலையடியே தோற்றின படி நடக்குமதுவும் போய், ஒன்றைப்பார்க்கப் புக்கால் இலக்கில் தையாதபடி மாம்ஸப்ரசுரமான கண்சுழன்று, ஆற்றுப்பெருக்கில் ருஜீஷாம்சம் ஓரிடத்திலே திரளுமாபோலே பீளைசேர்ந்து, அதுக்கு மேலே ஈளை கைக்கொண்டு, பின்னை சொல்லப்புக்க வார்த்தை முடியத்தலைக்கட்ட மாட்டாதபடி இளைத்தால்; பண்ணிலினிய பேச்சையுடையவர்கள் "மெள்ள நடக்கலாகாதோ!" என்று ஸ்த்ரீகள் அநாதரிப்பதற்கு முன்பே.

(விண்ணுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்திலும் முற்பட உண்டான ஆகாசமும், பிற்படஉண்டான ப்ருதிவீகார்யமான பர்வதமும். ஆகாசத்தைச் சொன்னவிடம், ‡காரண பதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகச் சொல்லிற்று; ப்ருதிவீகார்யமான பர்வதத்தைச் சொன்னவிடம், கார்யவர்க்கத்துக் கடைய உபலக்ஷணம்; ஆக, இரண்டாலும் - ஜகதாகாரனுயிருக்கு மிருப்பைச சொல்லுகிறது. (வேதமும்) இப்படி ஜகதாகாரனாக வேதப்ரதி பாத்யனானவன். (க) "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்றிறே சொல்லுகிறது. (வேள்வியும்) அந்த வேதோக்தமான ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனானவன், ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகக் கிட்டி வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாஶ்ரயிப்போம், ஒருப்படு என்று. திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு (கண்ணித்யாதி) (உ) * ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ப்ரதானம்-ஸர்வேந்த்ரியாணும் ப்ரதாநமான கண்ணும் என்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, சில விஷயங்களில் த்ருஷ்டிபந்தம் முந்துறவேணுமே, அதுக்குடலாகாதபடியாம் என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யௌவநேத்யாதி). (ருஜீஷாம்சம்) அஸாராம்சம். ஈளை - இரப்பு. "எழு" என்றதினர்த்தம் (ஒருப்படு) என்றது. ... ... (க)

மூ.—கொங்குண் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்து நீர்
இங்கென்னிருமி யெம்பால் வந்ததென்றிகழாதமுன்
திங்களெரிகால் செஞ்சுடராயவன் தேசுடை
நங்கள் நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (உ)

(க) சாந்தோ-ஙு-கச-க. (உ) ‡ காரணபதார்த்தங்களுக் கெல்லாம்.

பதம்.	உரை.
கொங்குண்	பரிமளப்ரசுரமான
குழலார்	கேசங்களையுடைய ஸ்த்ரீகள்
கூடியிருந்து	கூட்டமாகக் கூடியிருந்து
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,
நீர்	"நீர்
இருமி	இருமிக்கொண்டு
இங்கு	இவ்விடத்தில்
எம்பால்வந்து	எங்களிடத்தில்வந்தது
என்	எதுக்காக?"
என்று	என்று
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு முன்னே,

பதம்.	உரை.
திங்கள்	சந்த்ரனையும்
எரி	அக்நியையும்
கால்	காற்றையும்
செம்	சிவந்த
சுடர்	ஸூர்யனையும்
ஆயவன்	ப்ரகாரமாக வுடையவன் வர்த்திக்கிறதாய்
தேசுஉடை	உஜ்ஜ்வலமானதாய்
நங்கள்	நமக்கு ப்ராப்யமான

நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குண் குழலார்) கொங்கு மதுவென்றுமாம்; அன்றிக்கே, பரிமளமாகவுமாம். மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள். முன்பு இவன்பக்கல் அர்த்தமும் யௌவநமு முண்டானபோது ஒருவர்க்கொருவர் சீறுபாறுஎன்று சோாதிருந்தவர்கள், அவை போனவாறே இவனை க்ஷேபிக்கைக் குறுப்பாகத் திரளவிருந்து சிரித்து. (நீரிங்கென்) உம்மை யறியீரோ, எங்களை யறியீரோ, நீர் இங்குஎன் செய்வதாக வந்தது? நீர் வருமிடமோ இவ்விடம்? என்று சொல்லுகிற அநாதரோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (திங்களித்யாதி) ஜகத்துக்கு உபகாரகமான பதார்த்தங்களை யுண்டாக்கின ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் பரிக்ரஹித்த தேசமாகையாலே உஜ்ஜ்வலமாகா நின்றுள்ள, (நங்கள் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே) அவன் நமக்காக வந்துநிற்கிற தேசத்திலே நாமும் புக்கு ஆஶ்ரயிப்போம். ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "பையநடமின்" என்றவிது (க) "போகுநம்பீ" என்றுப்போலே போக்ய([illegible]) மாயிராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கொங்குபதத்துக்கு அர்த்தத்வயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (கொங்கித்யாதி). "கூடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்பித்யாதி). "நீர், என்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (உம்மையித்யாதி). "என் - வந்தது" என்று கூட்டி

(க) தி-வாய்-௯-௨-௨.

அருளிச்செய்கிறார் (நீரிங்கென்னித்யாதி). * இங்குக்கு அர்த்தம் (நீர்வரு மித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—கொங்கார் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்தெம்மை
எங்கோலமையா என்னினிக்காண்ப தென்னுதமுன்
செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திகழூமூர்
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு ஆர்	பரிமளப்ரசுரமான	வலவன்தான்	நடத்த வல்லவனாய் அபிமாநியான சோழன் (அவ்வபிமாநம் கழிந்து)
குழலார்	மயிர்முடியை யுடையரான ஸ்த்ரீகள்		
கூடி இருந்து	திரளவிருந்து		
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	பணிந்து	(எம்பெருமானை)ஆஶ்ரயித்து
ஐயா	"கிழவரே! [ன்பு		
இனி	இப்படி நீர் மூத்தபி	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி (அபீஷ்டம்பெற்று)
எம்மை	எங்களையும்		
எம்கோலம்	எங்களுடையஅலங்காரத்தையும் (அழகையும்) [நீர்"	திகழும்	விளங்காநின்ற
		ஊர்	திவ்யதேசமாய்,
		நம்கோன்	நம்முடையஸ்வாமியானவனெழுந்தருளியிருக்கிற
என்காண்பது	எதுக்காகப் பார்க்கி		
என்னுதமுன்	என்று சொல்வதற்கு முன்னே,		நறையூர் நாம்தொழுது மெழு
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை	நெஞ்சமே!	(ரு)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) பரிமளத்தால் மிக்க குழலையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள் திரளவிருந்து சிரித்து, (எங்கோலமித்யாதி) உம்முடையபாக(ஸௌ)மொன்றையும் புத்திபண்ணுகிறிலீரோ,எங்களுடைய ஒப்பனையை நீர் இனி எத்தைக்காண்பது? என்று இங்ஙனே பண்ணுகிற க்ஷேபோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்பே. (செங்கோலித்யாதி) தூரபிமாநியான க்ஷத்ரியனானவன் பக்நா (தீரா)பிமாநியாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஶ்ரயித்து த்ருஷ்டத்தில் தனக்கு வேண்டுமவற்றைப் பெற்று உஜ்ஜ்வலனாகிற ஊர். (நங்கோன் நறையூர்) தளர்ந்தார் தாவளமாய்த்து. எல்லார்க்கும் தந்தாமுடைய அபேக்ஷிதங்கள் பெற்றுப்போகலாம்படி அவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தை நாம்போய் ஆஶ்ரயிப்போம். ... ... (ரு)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இகழ்ந்தாராகச் சொன்னாலும் (க)‘‘ஶ்ரோத்ரா ஶ்ரவணாயதே - ஆஸ்தாந்தருணயதே’’ என்கிறபடியே கண்ணைத்திறந்து பார்த்தாகிலும் போவோமென்று ஒருப்படுகை, அப்போது அவர்கள் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எம்மையும் எம் கோலத்தையும், இனி என்காண்பது - கண்டு ப்ரயோஜநமென்னென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). (பாகம்) என்றது - ‘‘ஐயா’’! என்னும்படியான - †முற்றுதல். தாவளம் - ரக்ஷகன். ... ... (ங)

மூ.—கொம்பு மரவுமும் வல்லியும் வென்ற நுண்ணேரிடை
வம்புண் குழலார் வாசலடைத் திகழாதமுன்
செம்பொன் கமுகினந்தான் கனியும் செழும் சோலைசூழ்
நம்பன் நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ச)

பதம்.	உரை.
கொம்பும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்
அரவும்	ஸர்ப்பத்தையும்
வல்லியும்	கொடியையும்
வென்ற	ஜயித்ததாய் (அவற்றிலும் மிக்க ஒசிவையும்) [உடையதாய்
நுண்	ஸூக்ஷ்மதையை(யும்)
ஏர்	அழகியதான
இடை	மத்யப்ரதேசத்தை யுடையராய்
வம்பு உண்	பரிமள ப்ரசுரமான
குழலார்	மயிர்முடியை யுடையரான பெண்கள்
வாசல் அடைத்து	(இவனை வெளியிலே தள்ளி) வாசற்கதவைச்சாத்தி
இகழாதமுன்	அவமானம் செய்வதற்கு முன்னே
கமுகு இனந்தான்	திரள்திரளாக இருக்கிற பாக்குமரங்கள் [ற
செம்பொன்	சிவந்த பொன்போன்
கனியும்	பழங்களையுண்டாக்குமதாய் [தான
செழும்	வளமையை யுடைய
சோலைசூழ்	சோலைகளாலே சூழப்பட்டதாய்
நம்பன்	விஶ்வஸநீயனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி) வஞ்சிக்கொம்பையும் அரவையும் வல்லிக்கொடியையும் மற்றுள்ள வற்றையும் ‡தோற்பிக்கவற்றான இடையையுடையராய், பரிமளிதமான குழலையுடைய

(க) † மூப்பு. ‡ (பா) தோற்பித்த அறமெலிய.

ஸ்த்ரீகளானவர்கள். (வாசலித்யாதி) முற்காலம் இவனைவிரும்பி, பின்பு வெறுவியனானவாறே, புறம்பே தள்ளிக் கதவடைப்பர்கள்; இவன்றான் பின்னையும் சாபலத்தாலே போகாதே புறம்பே நிற்கும்; லஜ்ஜித்து இவன் அங்குநின்றும் கால்வாங்கிப் போகைக்காக, இவனுக்கு போக-(ஞ்சீ)யோக்யதை யில்லாமையைச் சொல்லிப் பரிபவிப்பர்கள்; இப்படிப்பட்டவர்கள் பரிபவோக்தி செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (செம்பொனித்யாதி) அங்குள்ளவை †யடைய எப்போதும் பக்வபலமா யிருக்குமாய்த்து. கமுகுகளானவை செம்பொன் போலே யிருக்கிற, கனிகளையுண்டாக்குகிற பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கும். முக்தப்ராப்ய பூமி யென்னுமிடம் தோற்றியிருக்கும். (நம்பன்) ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் பற்றலாம்படி விஸ்ரவஸநீயனானவன் வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாஸ்ரயிப்போம். ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (கொம்புமித்யாதி)"என்கோலம் என்காண்பது" என்னச்செய்தேயும், இடையிலே துவக்குண்டு, போகவும்மாட்டாதே து(ஷ)ருக்திகளாலே கிட்டவும்மாட்டாதே இடையிலே கிடக்க, கதவடைக்கும்படி சொல்லிவிடுவாகனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லியும் போராதே "நன்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மற்றுள்ளவற்றையும்) என்று. சகார தாத்பர்யமாகவுமாம். (வெறுவியன்) தரித்ரன் வாசலடைத்தபின் இகழ ப்ரஸக்தி என்னென்ன; குழலில் பரிமளத்தை நச்சிப்போகானே, அத்தாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இவன்றானித்யாதி). கமுகினந்தான்-க்ரமுக ஸமுதாயந்தான். "செம்பொன் - கனியும்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (கமுகித்யாதி). "செழும்" என்றதின் தாத்பர்யம் (முக்தப்ராப்யேத்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—விலங்கும் கயலும் வேலு மொண் காவியும் வென்றகண்
சலங்கொண்ட சொல்லார் தாங்கள் சிரித்திகழாதமுன்
மலங்கும் வராலும் வாளையும் பாய் வயல் சூழ்தரு
நலங்கொள் நறையூர்நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கும்	(முக்த(ஞ)மான) மானையும்	வேலும்	(கூர்மையான) வேலையும்
கயலும்	(துள்ளாநின்ற) கயல் மத்ஸ்யத்தையும்	ஒள் காவியும்	அழகிய (சிவந்த)[யும் செங்கழுநீர்ப் பூவை

† (பா) அடங்க.

வென்ற	ஜயித்த	வராலும்	வராலென்ற மீனும்
கண்	கண்களையுடையராய்	வாளையும்	வாளையென்ற மீனும் (களித்து)
சலம்கொண்	(முன்பு ஆசரித்துப் ட சொல்லா போந்து,) இப்போ	பாய்	துள்ளாநின்ற
ர் தாங்	தாகக் கபடோக்தி	வயல்	கழனிகளாலே
கள்	களை யுடையரான பெண்கள்	சூழ்தரு	சூழப்பட்டதாய்
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி	நலம்கொள்	அபீஷ்ட ப்ரதத்வமாகிற நன்மையையுடையதான
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு முன்னே, [மும்		நறையூர் நாம்தொழுது மெழு
மலங்கும்	மலங்கென்னும் மத்ஸ்ய		நெஞ்சமே! (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்குமித்யாதி) கண்ணினுடைய மௌக்த்யத்துக்கு மானும், துள்ளுதலுக்குக் கயலும், கூர்மைக்கு வேலும், சிவப்புக்குக் காவியும் போலேயாய், பின்னையும் இவற்றைத் தோற்பித்த கண்ணையுடையராய், ஒருகாலும் அநுகூலவாதம் பண்ணக்கடவரன்றிக்கே ச(ு)லோக்திகளைப்‡ பண்ணக்கடவரான ஸ்த்ரீகள் அபஹஸித்து அநாதரிப்பதற்கு முன்னே. (மலங்குமித்யாதி) அங்குண்டான திர்யக்குக்களுமகப்பட "இன்னது பெற்றிலோம்" என்னும் சோகமின்றிக்கே அபிமதலாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. ஆக, இன்னது பெற்றிலோம் என்னும் சோகமின்றிக்கே உத்தேஶ்யத்தைப் பெற்றுக் களித்து வர்த்திக்கலான நன்மையையுடைய தேசத்தை நாமாஶ்ரயிப்போம். ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசலடைத்திருந்து பரிபவிக்கச் செய்தேயும் கண்ணினழகைச் சொல்லித் தம் தோல்வி சொல்லி அவர்களைக் கொண்டாடாநிற்குமே, அப்படி கொண்டாடினாலும் நெஞ்சு நெகிழாதவரா யிருப்பர்களென்று சொல்லுகிறரென்று ஸங்கதி.

தன்னிடத்தில் முன்புண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறுகையாலே "காவி" என்று - செங்கழுநீருக்குப் பேராய் பலித்த வர்த்தமருளிச்செய்கிறர் (சிவப்புக்கித்யாதி). மலங்கு-மத்ஸ்யவிசேஷம்,... (ரு)

மூ.—மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து
என்னீரிருமி யெம்பால் வந்ததென் றிகழாதமுன்
தொன்னீரிலங்கை மலங்க விலங்கெரியூட்டினான்
நன்னீர்நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௬)

‡ (பா) பருஷோக்திகளை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னேர்	மின்னோடொத்த (அதி ஸூக்ஷ்மமான)	இகழ்தமுன்	பழிப்பதற்குமுன்னே,
இடையார்	இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள்	தொல்நீர்	பழையதான ஸமுத்ரத் திஞல் சூழப்பட்ட
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்திலுண்டான) ப்ரீதியை [கொண்டு,	இலங்கை	லங்கையை [யாக
மாற்றியிருந்து	தவிர்ந்தவர்களாய்க்	மலங்க	வ்யாகுலப் படும்படி
நீர்	"மூப்பரான நீர்	விலங்கு	திருவடியைக் கொண்டு [டையதாய்
இருமி	இருமிக்கொண்டு	எரியூட்டினுன்	தீமூட்டி விட்டவனு
என்பால்வந்தது	என்னிடத்திற்கு வந்தது [துக்காக"	நல்நீர்	நன்ருன (தாபஹரமான) ஜலஸம்ருத்தியை யுடையதான்
என்	எந்த ப்ரயோஜநத்		
என்று	என்றுசொல்லி		

நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௬)

வ்யா. — ஆரும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) மின்னேடொத்த இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், இவன்பக்கல் அபிநிவிஷ்டைகளா யிருக்கு மிருப்பைத்தவிர்ந்து, நீ எங்கள்பக்கல் வருகைக்குக் கொடுவந்த பரிசிலோ? இது, இருமிக்கொண்டு எங்கள்பக்கல் என்றிய வந்தீர் என்று இங்ஙனே அநாதரோக்திகளைப் பண்ணுவதற்கு முன்னே. (தொன்னீரித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தான லங்கை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி விலங்காலே எரியூட்டினு னென்னவுமாம். அன்றிக்கே, இலங்கெரி யூட்டினுன் என்னவுமாம். விலங்கு என்றபோது திருவடியாலே என்கிறது; இலங்கு என்றபோது, முன்பு சோறுவேவப்பண்ணுகைக்கு வேண்டுமளவு புக்கு வெளுத்திருந்தது, பெருமாள் தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே வயிறு நிறைய புஜித்துத் தன்னிறம்பெற்று உஜ்ஜ்வலமான படியைச்சொல்லுகிறது. (நன்னீரித்யாதி) ஸகலதாபமு மாறும்படியான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருநறையூரை நாம் புக்கு ஆய்ரயிப்போம். பொருந்தாத ராவணனை அழியச்செய்து விபீஷணனுக்குப் புகலாய் நின்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே, நம்முடைய விரோதியை வாஸனையோடே போக்குகைக் கீடான பெருமிடுக்கனைவன் வந்து வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலே போய்ப் புகுவோம். (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே -"சலங்கொண்டசொல்லார்" என்று சொல்லப்போமோ, ஒருகாலல்லா ஒருகாலநி

னும் ஸங்கம்பிறவாதோ? என்று புறத்திண்ணையிலே கிடக்கும் முன்புத்தையில் தன்னிடத்தில் உபஹாரம் கொண்டபோதையில அபிநிவேசத்தை நினைத்து என்று கருத்தாக, அந்த அபிநிவேசம் மாற்றிப் பரிபவிப்பர்களென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பரிசில்) உபஹாரம். (இது) இருமல். ... ... (௬)

மூ.—வில்லேர்நுதலார் வேட்கையை மாற்றிச் சிரித்திவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்
சொல்லார் மறைநான்கோதி யுலகில் நிலாயவர்
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (எ)

பதம்.	உரை.
வில்ஏர்	த(ந)நுஸ்ஸோடொத்த (த(ந)நு) ஆகாரமாக வளைந்திருக்கிற)
நுதலார்	நெற்றியையுடைய பெண்கள்
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்திலுண்டான) அபிநிவேசத்தை
மாற்றி	தவிர்ந்து
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,
இவன்	"இந்தக்கிழவன் (லன்)
பொல்லான்	துஷ்டன் (ஸ்த்ரீலோ
திரைந்தான்	ஒடிந்த (சிதிலமான) சரீரத்தை யுடையவன்"
என்னும்	என்றுசொல்லுகிற
புறன் உரை	ஆதரமற்றசொல்
கேட்பதன்முன்	செவிப்படுவதற்கு முன்னே,
சொல்ஆர்	சொற்செவ்வியை யுடைத்தான (பதக்ரமாதிநியதமான)
நான்குமறை ஓதி	நாலு வேதங்களையும் அத்யயநம்பண்ணி (அவற்றை)
உலகில்	லோகத்தில்
நிலாயவர்	வ்யாபிக்கச்செய்யுமவராய் (ஸ்தாபிக்குமவராய்)
நல்லார்	விலக்ஷணமான ஆசாரத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர் வஸிக்கிற

நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) வில்லோடொத்த நுதலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், இவனைப் பெறுவிடில் பிழையாதாரைப்போலே ஆசைப்பட்டார்களாயிருக்கு மிருப்பைத் தவிர்ந்து, அது தவிர்ந்தாலும், அது தன்னை மறைத்திருக்கை யன்றிக்கே சிரித்து. (பொல்லானித்யாதி) முன்பு இவனுடைய வடிவழகையும் அதினுடைய ஏகரூபதையையும் சொல்லிக்கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், "இவன்பொல்லான், திரைந்தான்" என்று அவர்களுடைய புல்லிய

சொல்லு செவிப்படு சற்குமுன்னே. (சொல்லாரித்யாதி) பதத்தில் வர்ணக்ரமநியதத்வம்போலே யாய்த்து வாக்யத்தில் பதக்ரமநியதத்வ மிருக்கும்படி. (ஓதி) பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப் பற்ற உத்தரோத்தரோச் சார்யமாணத்வமாகிற க்ரமத்திலே அப்யஸித்து;இதுதான் காதாசித்கமா யிருக்கையன்றிக்கே, (உலகில் நிலாயவர்) வேதத்துக்கு ஸ்த்தாபகராய்ப் போருமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடையராயிருக்கை. வேதத்தில் வாஸனைபோய் ஆசாரத்தில் ஏதேனும் வைகல்யமுண்டாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஆசாரப்ரதாநரானவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நாமும்போய் ஆஶ்ரயிப்போம். ... ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - புறத்திண்ணையில் கிடக்க, வருவார்க்கு விரோதியாக இருக்கவொண்ணாது என்று, போனுனே என்று வாசல்திறந்து எட்டிப்பார்க்க, தன்மேல் அபிநிவேசத்தாலே பார்த்தார்களாகக்கொண்டு நுதலிலழகிலே ஈடுபட, அத்தைக்கண்டு, தங்கள் ஐஶ்வர்யமெல்லாம் தோற்றப் பொல்லாங்கையெல்லாம் வர்ணித்துப் புறம்பாக்கி வார்த்தை சொல்லுவர்களென்று சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"நிலாயவர்" என்றதினர்த்தம் (ஸ்த்தாபகராய்) என்றது. ... (எ)

மூ.—வாளொண்கண் நல்லார்தாங்கள் மதனனென்றூர் தம்மைக்
கேண்மின்களீளையோடேங்கு கிழவனென்னுதமுன்
வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று மறுத வூர்
நாளுநறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாளாயுதம்போல் அதிதீக்ஷ்ணமாய்	ஈளையோடு	"கோழையோடு கூடதளர்கின்ற [(இருமி)
ஒள்	அழகியதான	ஏங்கு	
கண்	கண்களை யுடையராய்	கிழவன்	(இந்தக்) கிழவனை
நல்லார்	ஸௌந்தரிகளான ஸ்த்ரீகள்	கேண்மின்கள்	(எங்கே வந்தானென்று) கேளுங்கள்"
தாங்கள்	(இப்போது இகழ்கிற) தாங்களே	என்னுதமுன்	என்று (தம்மருகிற் பெண்களைப்பார்த்துச்)சொல்வதற்கு முன்னே,
மதனன்	(இவன்) மந்மதன்		
என்னூர்தம்மை	என்று (முன்பு) சொன்ன புருஷர்களையே (பார்த்து),	வேள்வும்	யாகாதியான ஆராதநமும்
		விழவும்	உத்ஸவமும்

வீதியில்	வீதிகளில்	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
என்றும்	ஸர்வகாலமும்		நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (அ)
அறாதவூர்	மாறுதலானான நறையூர்,		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வாளொண்கணித்யாதி) ஓராணுமொரு நோக்கும் நேராய் மற்றும் கண்ணழகுக்கு வேண்டும் நன்மைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், தாங்கள் முன்பு இவன்பக்கல் யௌவநமும் த்ரவ்யமுமுண்டான வன்று "இவன் காமன்" என்று கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், அருகிருந்தாரைப் பார்த்து "கேண்மின்கள், ஈளையோடேங்கு கிழவன்" என்பதற்கு முன்னே யென்னுதல்; (ஈளையோடேங்கு கிழவன் - உங்கள் - கேள்) முன்பு, "என்னுடையவன்" என்று ஆதரித்தவர்கள், இப்போது ஒருவர்க்கொருவர் "உங்களுடைய கேள், உங்களுடைய கேள்" என்னுநிற்பர்கள். (வேள்வும் விழவுமித்யாதி) நித்யோத்ஸவமும் வைதிக ஸமாராதநமும் என்றும் மாறுத வூர். (நாளுமித்யாதி) பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம் பண்ணுமளவும் செல்ல, இப்ப்ரக்ருதியோடே, அத்தோடு போலியான திருநறையூரிலே புக்கநுபவிப்போம். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளித்யாதி) "இவன் பொல்லான்" என்றவாறே, அவர்களைக்குறித்து, நீங்கள்தானே என்னைக் கண்ணாலே அகப்படுத்தி என்னை மந்மதனாகக் கொண்டாடியிருக்க இப்போது இங்ஙனே சொல்லுவீர்களோ? என்று அந்யாயப்பட, இவன் முகம் பாராதே அருகிருந்த தன் பருவத்தோடொத்த பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து இவனுக்குத் தங்களிடத்தில் நைராஸ்யம் பிறக்கும்படி இவன் செவிப்படச் சொல்லுகிறார்களென்கிறாரென்று ஸங்கதி. ... ... (அ)

மூ.—கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட
குனிசேர்ந்துடலம் கோலில் தளர்ந்திளையாதமுன்
பனிசேர்விசும்பில் பான்மதிகோள் விடுத்தானிடம்
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனிசேர்ந்த	கோவைப்பழத்தோடொத்த	வாயவர்	அதரத்தையுடையரான பெண்கள்
இலங்கு	விளங்காநின்ற	காதன்மை	(தன்னிடத்தில்) ஆசையை
நல்	அழகிய		

விட்டிட	தவிர்ந்திருக்க, (அதுக்குமேலே)
குனிசேர்ந்து	கூனையுடைத்தான
உடலம்	சரீரமானது
தளர்ந்து	சிதிலமாய்,
கோலில்	(தனக்குத் துணையாகப் பற்றின) கோலிலே (கோலைப்பிடிக்கவும் திறமையற்றவனாய்) [ன்னே,
இளையாதமுன்	தளருவதற்கு மு
விசும்பில்	ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரியாநின்றவனாய்
பனிசேர்	குளிர்ந்தகிரணங்களையுடையனாய்
பால்மதி	பால்போல் விளங்காநின்ற சந்த்ரனுடைய
கோள்	க்ஷயரோகத்தை
விடுத்தான்	போக்கின ஸர்வேஶ்வரனுடைய
இடம்	ஸ்தாநமாய்
நனிசேர்	பெருமைபொருந்திய
நறையூர்	நறையூர் நாம்தொழுது எழு
நெஞ்சமே!	(கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யர்தி) கோவைப்பழம் போலேயாய் விளங்காநின்றுள்ள அதரத்தையுடைய ஸ்த்ரீகள், இவன் பக்கல் தாங்கள் பண்ணிவைக்கும் †ஸ்நேஹத்தைத் தவிர்த்து. (குனிசேர்ந்தித்யாதி) முன்பு இறுமாந்திறே யிருப்பது; இப்போது வளைவு தானே ஸ்வபாவமாய், நிமிர்ந்து வ்யாபரிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக்குமாய்த்து. அநந்தரம், ஒருகோலை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றும்; அத்தைத் தரிக்கப் பிடிக்கமாட்டாமையாலே அது தனக்கு அபாஶ்ரயமாகமாட்டாது, தானதுக்கு அபாஶ்ரயமாக மாட்டாதே இப்படி இளைப்பதற்கு முன்னே. (பனிசேரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்புக்கடைய தானே ப்ரகாசகனாயிருக்கிற சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப் போக்கினவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (நனியித்யாதி) பிராட்டிக்காகப் பரிக்ரஹித்தான் என்கிற பெருமையையுடைய திருநறையூரை, அவள் பரிகரபூதரான நாம்போய் ஆஶ்ரயிப்போம். நனி-பெருமை... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இவன்முகம் பாராதே பரஸ்பரம் சொல்லிப் பரிஹஸிக்க, வாயில் ப்ழுப்புக்குத் தோற்றுக் கிட்டப்போவதாக ஒருப்பட்டு எழுந்திருக்க, அதிலே கால்நடை தாராமையாலே கோலைக் கைப்பற்றி நாலாகிற்கு மத்தனைபோக்கி அடியிட்டுக் கிட்டவும்மாட்டாதே, அத்தோடே இவனும் சரமகாலம் என்று அஞ்சும்படியாய் விடுமித்தனை யாகையாலே, லோகஸ்த்திதி இதுவான பின்பு, அத்தையெல்லா மெண்ணி, நறையூரிலேபோய் ஸுகமேயிருப்போமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

† (பா) ஸங்கத்தை.

“விசும்பில்-பனிசேர்-பான்மதி” என்றந்வயமாய், “விசும்பு” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௯)

மூ.—பிறைசேர் நுதலார் பேணுதல் நம்மை யிலாதமுன்
நறைசேர் பொழில் சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமே யென்ற
கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசொல்
மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க் கின்னரசாவரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.



பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறைசேர்	(சந்த்ரனுடைய)பிறையோடொத்த	கறைஆர்	கறைமிக்கதாய்
நுதலார்	நெற்றியை யுடையரான பெண்கள்	நெடுவேல்	நீண்டிருந்துள்ள வேலையுடையராய்,
நம்மை	நம்விஷயத்தில்	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளா [ர்க்கு
பேணுதல் இலாதமுன்	ஆதரத்தைத் தவிர்ந்து (இகழ்வதற்கு) முன்னே, [நின்ற	கோன்	ஸ்வாமியான
நறைசேர்	தேன்வெள்ள மிடா	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட	சொல்	ஶ்ரீஸூக்தியான இப்பத்துப் பாசுரத்தையும் [கொண்டு
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தை	மறவாது	மறக்கில்லாதவராய்
நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!	உரைப்பவர்	அப்யஸிக்குமவர்கள்
தொழு	ஆஶ்ரயிக்கப்பாராய்	வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகள் வஸிக்கும் தேசத்துக்கு
என்ற	என்றருளிச் செய்தவராய்,	இன் அரசு	அழகிய (அப்ரதிஹதரான) ராஜாவாக
		ஆவர்	ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.— பத்தாம்பாட்டு. (பிறைசேரித்யாதி) பிறையொத்த நுதலையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், நம்பக்கல் பேணுதல் தவிருவதற்கு முன்னே. (நறைசேர்)மதுமிக்க பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே புக்கு ஆஶ்ரயிப்போமென்று தம் திருவுள்ளத்தோடே கூடி. (கறையாரித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து கறை கழற்ற அவஸரமில்லாதபடி யிருக்கிற நெடுவேலைக் கையிலேயுடையராய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, (மறவாது) ஸ்த்ரீகளும் கண்ணுக்கிலக்காய் யௌவநமுமுண்டான போ

தாக இத்தைமறவாதே அப்ப்யஸிக்கவல்லவர்கள், என்றுமொக்க பஞ்ச விம்சதி வார்ஷிகரான நித்யஸூரிகளுடைய தேசத்துக்கு நியாமக ராகப் பெறுவர். என்று மொக்க ஏகரூபராயிருக்குமவர்களிறே அவர் கள், அவன் ஸாம்யாபத்தி கொடுத்துவைக்கையாலே. ... (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) மறக்கப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுமித்யாதி). இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத் துக்குச் சேர விசேஷிக்கிறார் (என்றுமொக்க வித்யாதி). ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

கலங்க முந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவத்துக்குப் பரிஹாரமாகத் திரு நறையூரிலே புக்கு ஒதுங்குகையன்றிக்கே, அங்கேபோய்ப் புகவே, அம்ருதமதநம் துடக்கமான அபதாநங்களைப் பண்ணி தேவஜாதிக்கு உபகாரகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவும் ஸ்வபாவனாய், உதவுமிடத்துப் பிரா ட்டிமாரோடு ஆஸ்ரிதரோடு வாசியற உதவும் ஸ்வபாவனானவன் வந்து நிற்கையாலே, அவ்வருகே யுள்ளவையெல்லாம் அவன்றானே தலைக் கட்டித் தரும், அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாகை யாலே முக்தப்ராப்யமான பூமியோடு போலியான தேசமென்று அத் தேசத்தைப் பேசி அநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு. — கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் - திருவுள் ளத்தைக்குறித்து விஷயாநுபவத்துக் குறைப்பாகாத கோழைத்தனத்தா லேவந்த பரிபவங்களையெல்லாம் சொல்லித் திருநறையூரைத் தொழவோ

மென்னவே, திருவுள்ளமானது, இவ்விபூதியிலே நாமிருந்து திருநறையூரைப்பற்றி யிருந்தோமாகில் சரீரம் பரிணாமி த்ரவ்யமாகையாலே நரமிந்தபகவத்விஷயத்துக்கும் ஆளாகாதே போய்விடுவோமே, ஆகையாலே, என்றும் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராணரோடு ஒரு கோவையாயிருந்தன்றோ அநுபவிக்க ஆசைப்படுவதென்று, சரீராவஸாநத்தளவும் ஆறியிருக்கப் போமோ? என்று த்வரிக்க; நாம் ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவ பரிஹாரார்த்தமாக வன்றிக்கே கேவலம் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆஶ்ரயிக்கவே ஆஶ்ரயண விரோதி துடங்கிப் போய் நித்யகைங்கர்யாந்தமான அவ்வருகுள்ளவை யெல்லாம் தானே தலைக்கட்டும், பதறாதேகொள் என்று, அதுக்கீடாக ஈஶ்வரன் குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு திருநறையூரை அநுபவிக்கிறரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுடைய வித்யாதி).... ... ... *

மூ.—கலங்க முந்நீர் கடைந்தமுதங் கொண்டிமையோர்
துளங்கல் தீர நல்கு சோதிச் சுடராய
வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்க முடையானூர்
நலங்கொள் வாய்மை யந்தணர்வாழும் நறையூரே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தை [ம்படி	சங்கம்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
கலங்க	க்ஷோப (க்ஷு)முண்டா	உடையான்	உடையவனுமான ஸர்
கடைந்து	மத(த்)நம்பண்ணி,		வேஶ்வரனுடைய
அமுதம்கொ	(அதில் நின்றும்) அம்	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
ண்டு	ருதத்தையெடுத்து,	நலம்கொள்	ஸத்யமாகிற நன்மை
இமையோர்	தேவர்களுடைய		யையுடைய
துளங்கல்	கலக்கமா (ஆபத்தா)	வாய்மை	வாகிந்த்ரிய வ்யாபா
தீர	போம்படியாக [னது		ரமான சொற்களை
நல்கு	(அவர்களுக்குக்)கொ		யுடையரான
	டாநின்றவனாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [இற
சோதி சுடர்	(அத்தாலே) அத்யுஜ்	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஆய	ஜ்வலனாய்,	நறையூர்	திருநறை யூரென்னும்
வலங்கை	வலதுகையில்		திவ்யதேசமாயிரு
ஆழி	ஸுதர்சநத்தையும்		க்கும். (௧)
இடங்கை	இடதுகையில்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஜலராசியானது கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடைந்து, அம்ருதத்தைவாங்கி, அஸுரவர்க்கத்தாலே நோவுபடுகிற தேவஜாதிக்குக் கொடுத்து, இப்ப

டிசெய்தது அந்தஃபுரத்துக்காதல், அந்தஃபுர பரிகரத்துக் காதலன்றிக்கே, இது பெற்றவாநந்தாம் (க) "..." என்றிருக்கும் தேவர்களுக்காக வாய்த்து. இவற்றின் சேர்த்தியடையத் தன்னதாய், அம்ருதபாநம் பண்ணுகையிலே அவர்களுக்கு அந்வயமாம்படி கொடுத்து, அவர்கள் புஜிக்கப்பெற்றது தன் பேறென்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருக்கிறவன். (வலங்கையித்யாதி) அம்ருதத்தை புஜிக்கிற இவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். (நலங்கொளித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதம் கைப்பட்டிருக்கிறவர்களென்னுதல்; யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற ஊரென்னுதல். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) "அமுதங்கொண்டு - நல்கு" என்றபோதே "இமையோர்க்கு" என்கை ஸித்தமாயிருக்க, "இமையோர்" என்கையாலே-அஹங்காரிகளுக்கும் அரியனசெய்து கார்யம்செய்தவன் பரதந்த்ரரான நமக்குச்செய்யானோ? என்னுமிடம் தோற்றுமென்று உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). வாய்மை - வாக்வ்யாபாரமாய், வேதமாதல், கேவல வசநமாதல், ஆக இரண்டுயோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (யதாபூதேத்யாதி). ... ... (க)

மூ.—முனையார் சீயமாகி யவுணன் முரண் மார்வம்
புனை வாளுகிரால் போழ்பட வீர்ந்த புனிதனூர்
சினையார் தேமாம் செந்தளிர் கோதிக் குயில்கூவும்
நனையார் சோலைசூழ்ந்தழகாய நறையூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனை	யுத்தத்திலே	போழ்பட	இருகூறும்படி
ஆர்	பொருத்தமுடைய	ஈர்ந்த	பிளந்த
சீயமாகி	நரஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு	புனிதன்	பரிசுத்தனுடைய
		ஊர்,	
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனுடைய	குயில்	குயில்களானவை
முரண்	பலிஷ்டமான	சினை ஆர்	கருவடைந்த (தழைத்திருந்துள்ள)
மார்வம்	மார்பை,		
புனை	சேர்ந்திருக்கிற	தேமாம்	தேமாமரங்களுடைய
வாள்	ஒளியையுடைய	செம்தளிர்	சிவந்த தளிர்களை
உகிரால்	நகங்களினால்	கோதி	கொத்தி

(க) ஸ்ரீ-கசு-கசு.

கூவும்	கூவாநின்றதாய்,	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு [ள
கனைஆர்	அப்போதலர்ந்த பூக்கள் நிறைந்ததான	அழகாய	தர்ஸநீயமாயிருந்துள்
சோலை	பொழில்களாலே	நறையூர்	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) பூசலென்னப் பணைக்கும் நரஸிம்ஹமாய், முனையில் அநபிபவநீயனான ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டின திண்ணியமார்வை, அழகுக்குச் சேர்ந்தாப்போலே, ஒளியையுடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருவுகிராலே இரண்டு கூறும்படி கீண்டு பொகட்டு, ஆஸ்ரிதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே உதவினனென்கிற சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். ஆளிட்டந்தி தொழுகையன்றிக்கே தானே கைதொட்டுப் போக்கினசுத்தியை யுடையவன். (சினையாரித்யாதி) தழைத்திருந்துள்ள தேமாக்களிலே மதுபாநத்தைப்பண்ணின குயில்களானவை, ரஸாந்தரத்தை யிட்டு அத்தை மாற்றுகைக்காக அதினுடைய தளிர்களைக்கோதி,முக்தர்ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலேயிருந்து கூவாநிற்கும். (கனையாரித்யாதி). செவ்விப்பூமாறாதே என்றும் நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான திருநறையூர். கனை - பூமொட்டு. ... ... (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு (முனையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- காதாசித்கமாக அஹங்கரிக்கும் தேவப்ரக்ருதிகளானவர்களுக்கு உதவினமையருளிச்செய்து, அதிலுங் காட்டில்கொண்டாடும்படி கேவலம் ஆஸுரப்ரக்ருதி வயிற்றிலே பிறந்தவன்தன் பேர் சொன்னமாத்ரத்திலே ஸமயத்திலே இரண்டுபடியாலே வந்து உதவினன்என்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முனையார்" என்றத்தை * அவுணபதத்திலும் அநுஷங்கித் தருளிச்செய்கிறார் (பூசலித்யாதி). புனை - தொடையாய், சேர்ந்திருக்கிற, வாள் - காந்தியாதல், அழகாதல் சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). அழகுக்கு என்றது - உபலக்ஷணமாய், ஒளிக்கும் அழகுக்கும் என்றபடி. ஒளி- காந்தி. தர்ஸநீயம் - அழகாயிருக்கை. "புனிதன்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதனுக்கித்யாதி). (உ)

மூ.—ஆனைப் புரவித் தேரொடு காலாளணிகொண்ட
சேனைத் தொகையைச் சாடி யிலங்கை செற்றானூர்
மீனைத்தழுவி வீழ்ந்தெழும் மள்ளர்க் கலமர்ந்து
நானப்புதலி லாமை யொளிக்கும் நறையூரே (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆனை	யானைகளும்	வீழ்ந்து	(பின்பு அதினால் தள்ளுண்டவர்களாய்க்) கீழேவிழுந்து
புரவி	குதிரைகளும்	எழும்	(பின்னும் அதைப்பிடிக்க வாசையினால்)எழுந்திராநின்ற
தேரொடு	ரதங்களோடுகூட	மள்ளர்க்கு	உழவர்களுக்கு
கால்லாள்	காலாள்களுமாக	அலமர்ந்து	பயந்து
அணிகொண்ட	விந்யாஸ விசேஷத்தையுடைத்தான	நாணம்	மஞ்சளினுடைய
சேனைத்தொகையை	ஸேநாஸமூஹத்தை	புதலில்	தூற்றில்
சாடி	துகைத்து (அழித்து)	ஆமை	ஆமையானது
இலங்கை	லங்காநகரத்தை	ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
செற்றூனூர்,	அழித்தவனுடைய	நறையூர். (௩)	
மீனை	மத்ஸ்யத்தை		
தழுவி	(பிடிப்பதற்காக இரண்டு கைகளாலும்) அணைத்து,		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆனையித்யாதி) ராவணனுடைய படையெழுச்சியை அந்தக்ரமத்திலே பேசுகிறார். மலைகள் நடந்தாப்போலே யானைகளைப் புறப்படவிட்டு, அநந்தரம் குதிரைகளைவிட்டு, அநந்தரம் தேர்களாலே அலங்கரித்து, இவை இந்தனைக்கும் காவலாகக் காலாளைப் புறப்படவிட்டு, இப்படிப்பட்ட ஸேநாஸமூஹத்தைத் துகைத்துக் கழித்து லங்கையை அழியச்செய்த தசரதாத்மஜன் வர்த்திக்கிறவூர். (மீனையித்யாதி) நிலப்பண்பாலே சில மலைகள்போலே யாய்த்து மத்ஸ்யங்கள் வளர்ந்திருக்கும்படி; அத்தைப்பிடிக்கிறவர்கள், இரண்டுகையாலுமாகத் தழுவுவர்கள்; அவை பின்னையும் இவனைத்தள்ளா உதறிப்போம்; அதிலேவிழுந்த இவன் திரியவும் சாபலத்தாலே பிடிக்கக் கணிசிக்கும்; இத்தைக்கண்ட ஆமையானது தானஞ்சி வரம்பிலேநின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புக்கு மறையும். நாணம்-மஞ்சள். அன்றியே கருமுகையும் பிச்சியுமாய் நின்ற செடியிலேபுக்கு மறையும். மள்ளர் என்று - உழவர். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸ்ரிதனுக்கு உதவினமை யருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில் - உதவினதும் பிராட்டிக்கு உதவினாப்போலே யென்கைக்காக, பிராட்டிக் குதவினபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சேனை” என்றபோதே, ஆனைமுதலானவை இராதோ, விசேஷிப்

பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). க்ரமந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (மலைகளித்யாதி). "சாடி" என்றதினர்த்தம் (தகைத்து) என்றது. "அல்மர்ந்து" என்றதினர்த்தம் (அஞ்சி) என்றது. "புதலில்" என்றதினர்த்தம் (பற்றையிலே) என்றது; தூற்றிலேயென்கை. ... (௩)

மூ.—உறியார் வெண்ணெயுண் டுரலோடும் கட்டுண்டு
வெறியார் கூந்தல் பின்னை பொருட்டான் வென்றானூர்
பொறியார் மஞ்ஞை பூம்பொழில் தோறும் நடமாட
நறுநாண்மலர்மேல் வண்டிசைபாடும் நறையூரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உறி	உறிகளிலே	பொறிஆர்	புள்ளிகளையுடைத்தான (காகவர்ணமான)
ஆர்	நிறைய சேமித்துவைத்த	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை	பூம்பொழில் தோறும்	பூக்களையுடைத்தான சோலைகளெங்கும்
உண்டு	அமுதுசெய்தும்,	நடமாட	கூத்தாடாநிற்பதாய்,
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	வண்டு	வண்டுகளானவை
கட்டுண்டும்	(யசோதையினால்) கட்டப்பட்டும்,	நறு	பரிமள ப்ரசுரமாய்
வெறிஆர்	பரிமள ப்ரசுரமான	நாள்	அப்போதலர்ந்த
கூந்தல்	குழற்கற்றையையுடைய	மலர்மேல்	தாமரைப்பூக்களிலே
பின்னைபொருட்டு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	இசைபாடும்	(அவற்றினுடைய ஈர்த்தநத்துக்குஒத்ததான) காநத்தைப்பாடாநிற்கும்
ஆன்	(ஏழு) ருஷபங்களை		
வென்றான் ஊர்,	ஜயித்து அழித்தவனுடைய	நறையூர்.	(௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியாரித்யாதி). உறியிலே கள்ளக்கயிறு உருவிச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை "தெய்வம் கொண்டதோ?" என்னும்படியாய்த்து அமுதுசெய்தது; "இது இவனை யொழிப்போகாது" என்று உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுவர்கள்; அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச்செல்லாமையாலே கட்டுண்டிருக்கும்; இரண்டுக்கும் †வாசியற்றிருக்கிறபடி. (வெறியாரித்யாதி) பரிமளம் மிக்குள்ள திருக்குழலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொறியாரித்யாதி) பரப்பு மாறப்பூத்த பொழில்களின்மேலே நாநாவர்ணமான மயில்களானவை ஆலியாநிற்கும். (நறுநாணித்யாதி) செவ்வித்

† "அத்தோடு இவ்வோடு" என்று சிலகோசங்கள்.

தாமரைப்பூவிலே மதுபானார்த்தமாக இழிந்த வண்டுகளானவை, அவ
ற்றினுடைய காலுக்கு இசையப் பாடாநிற்கும். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (உறியித்யாதி) கீழ் மூன்றுபாட்டிலும் - இஷ்ட
ப்ராவண்யமும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில்,
அதுக்கநுகுணமான ஆஶ்ரிதகரஸ்பர்ஶமல்லாமல் செல்லாதபடியான ஸௌ
ஶீல்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உறியானது, ஆர் - பூர்ணமாக, முன்புபோ லிருக்கும்படியாக என்
றுக்தி யருளிச்செய்கிறார் (உறியிலே யித்யாதி). "உண்டு" என்று இரண்
டிடத்தில் போக்ய(த்³ரவ்ய)த்தையைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநு
கூலேத்யாதி). (வாசியற்றிருக்கிறபடி) என்றது-வெண்ணெயுண்கையோடு
கட்டுண்கையோடு வாசியில்லை யென்கை. (ஆலியாநிற்கும்) கூத்தாடாநிற்கும்.

மூ.—விடையேழ் வென்று மென்றோளாய்ச்சிக் கன்பனாய்
நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனூர்
பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம் பின்சென்று
நடையோடியலி நாணி யொளிக்கும் நறையூரே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழ்விடை	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	பெடையோடு	(தன்) பேடையோடு
வென்று	ஸம்ஹரித்து,	பெய்	செறிந்த [கூடி
மென்தோள்	ம்ருதுவான புஜங்களை யுடைய [திறத்தில்	வளையார்தம்	வளைகளையணிந்த பெண்களுடைய
ஆய்ச்சிக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்டி	பின்சென்று	பின்னேபோய்
அன்பனாய்	அன்பையுடையனாய்	நடையோடு	(அவர்கள்) நடையை அநுஸரித்து
நின்ற	வழியிலேநின்ற[மாய்,		
மருதம்	மருதமரத்தை [லே	இயலி	ஸஞ்சரித்து, (அப்படி நடக்கப் போகா மையாலே)
நடையால்	தவழ்கிற நடையினா		
சாய்த்த	விழத் தள்ளினவனும்		
நாதன்	ரக்ஷகனுமுடைய [மான வர்,	நாணி	லஜ்ஜித்து
		ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	நறையூர்.	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ம்ருதுஸ்வபாவ
மான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களை
ஏழையு மழியச்செய்தானாய்த்து அவளுடைய பக்கல் ப்ரேமத்தாலே.
(நடை யித்யாதி) தவழுகிற நடையாலே அஸுராவேசத்தாலே போரா
நின்ற மருதுகளை வேரோடே பறித்துவிழும்படி சாய்த்த ஸர்வ

நடைநகன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பெடையித்யாதி) அன்னமானது பேடையோடேகூட, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய நடை யழகைக் கண்டு, தானுமப்படியே நடக்கைக்காகப் பின் செல்லும்; அந்நடை யழகு தனக்கு வாராமையாலே லஜ்ஜித்து அருகே ஒதுங்காநிற்கும். ... ... (௫)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு (விடையித்யாதி). நப்பின்னைக்காக ஆன் வென்றதுக்கு ஹேதுகதநமுகேந, உரலோடு கட்டுண்டபின்பு மருதவினை ஞறித்தானுகையாலே, ஆச்ரிதர் கயிற்றுலே கட்டுண்டிருக்கச்செய்தேயும் விரோதி நிரஸநம் செய்தானென்கைக்காக அத்தை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

" பெய்வளையார்தம் - நடையோடியலி - பின்சென்று - நாணி " என்று அந்வயமாய், "இயலி" என்றது - இசலி என்றாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அன்ன மித்யாதி). ... ... (௫)

மூ—பகுவாய் வன்பேய் கொங்கை சுவைத்தாரு யிருண்டு
புகுவாய் நின்ற போதகம் வீழப் பொருதானூர்
செகுவாய் நெய்தல் பூமது மாந்திக் கமலத்தின்
நகுவாய் மலர்மேலன்ன முறங்கும் நறையூரே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பகுவாய்	பெரியவாயை யுடையளாய்	வீழ	நசித்துவிழும்படி
வன்	க்ரூர ஹ்ருதயத்தை யுடையளான	பொருதான்	யுத்தம்பண்ணினவனுமானவனுடைய
பேய்	பேயான பூதனையு	ஊர்,	[ய
கொங்கை	ஸ்தநத்தை [டைய	செகுவாய்	அலர்ந்தவாயையுடை
சுவைத்து	உண்டு	நெய்தல்பூ	கருநெய்தல் பூக்க
ஆர் உயிர்	அருமையான (அவளுடைய) ப்ராண	மது	தேனை [ளிலே
உண்டு	க்ரஸித்தும், [னை	மாந்தி	பாநம்பண்ணி,
புகுவாய்	(உள்ளே) ப்ரவேசிக்கத்தக்க வழியிலே	நகுவாய்	விகஸியாநின்ற வாயையுடைய
நின்ற	இருந்த	கமலத்தின்	தாமரையினுடைய
போதகம்	குவலயாபீடமானது	மலர்மேல்	பூக்களிலே
		அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
		உறங்கும்	கண்வளராநின்ற
		நறையூர்.	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பகுவாயித்யாதி) வடிவில் பெருமைக்குத் தகுதியான பெரியவாயையுடையளாய், இவன் கிட்டிவரச்செய்

தேயு மிரங்காதபடியான நெஞ்சில் வன்மையை யுடையளா யிருக்கிற பூதனையினுடைய முலையையுண்டு, அவ்வழியாலே அவளுடைய ப்ராணனைமுடித்து. (புகுவாயித்யாதி) புகுகிறவழியிலே நிறுத்தினாய்த்து குவலயாபீடத்தை; - ப்ரயாதத்தாலே விளைந்ததாய், தான் மாதுலனைக் கண்ணநீரை விழவிட்டு துக்கங்கொண்டாடுவானாக, மலை முறிந்து விழுந்தாப்போலே அது விழும்படி பொருத ஆண் பிள்ளை வர்த்திக்கிறதேசம். (நெருவாயித்யாதி) கட்டவிழுகிற நெய்தற்பூவிலே மதுபானத்தைப் பண்ணிக் களியவலர்ந்த தாமரைப்பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோய்ச் சாயுமாய்த்து. (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பகுவாயித்யாதி) கீழ் மரங்களை முறித்தவள வன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியிலும் திரு மதுரையிலும் மூந்துறச்செய்த அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இத்தால், சைசவதசையோடு கௌமாரதசையோடு வாசியில்லை இவனுடைய விரோதி நிரஸநசீலதை யென்கை. பகு-ப(ஹு)ஹு, அதாவது-பெருமையாய், இவன் ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைப் பற்றவென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலித்யாதி). நகுகை - சிரிக்கையாய், அலருகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (கட்ட விழுகிறவித்யாதி). "மாந்தி" என்றதினர்த்தம் (பானத்தைப் பண்ணி) என்றது. ... ... (௬)

மூ.—முந்துநூலும் முப்புரிநூலும் முன்னீந்த
அந்தணாளன் பிள்ளையை யந்நான்றளித்தானூர்
பொந்தில்வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி
நந்துவாரும் பைம்புனல் வாவி நறையூரே. (எ)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
முந்து	பழையதான (அபௌருஷேயமான)		ளர்,
நூலும்	வேத சாஸ்த்ரத்தையும் [யும்	புள்	பக்ஷிகளானவை
முப்புரிநூலும்	யஜ்ஞோப வீதத்தை	பொந்தில்	மரத்தின் பொந்துகளில் [ளில்
முன் ஈந்த	முன்னே கொடுத்த	வாழும்	வஸியாநின்ற
அந்தணன்	ஸாந்தீபனியினுடைய	பிள்ளைக்காகி	குட்டிகளின் ஆஹாரத்துக்காக
பிள்ளையை	புத்ரனை [லத்தில்	ஓடி	நெடுந்தூரம்சென்று
அந்நான்று	கடல்கொண்ட அக்கா	நந்து	நத்தைகளை
அளித்தான்	மீட்டுக்கொடுத்தவனுடைய	வாரும்	திரட்டாநின்றதாய்
		பை புனல்	தெளிந்தநீரையுடைய
		வாவி	தடாகங்களை யுடையதான
			நறையூர்.

(எ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (முந்துநூலித்யாதி) முன்பே புழக அபௌருஷேயமாய்ப் போருகிற வேதாக்ஷராசியையும் வேதாத்ய யநத்துக்கு அதிகாரத்தை யுண்டாக்கிக்கொடுக்கிற உபநயநாதி ஸம்ஸ் காரத்தையும் பண்ணிக்கொடுத்த, அந்தணனொருவன் - ஸாந்திபநி ‡(அவனுடைய)புத்ரனைக் கடல்கொள்ள,அவனை மீட்டுக்கொடுத்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். இழந்தாரிழவுகள் தீர்க்குமவன் வர்த்திக்கிறதே சம். (பொந்தில்வாழுமித்யாதி) மரத்தின் பொதும்பிலே வர்த்திக் கிற பிள்ளைக்கு ப(ஃ)க்ஷ்யம்தேடிப் புள்ளானது கழியப்போய்ச் சங் குகளை வாருமாய்த்து அதுக் களவானவற்றைத் தேடிக்கொடுக்கிறதே மென்று. நந்துஎன்று - நத்தைக்குப்பேர். ... ... (எ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (முந்தித்யாதி) திருமதுரையில் புகுந்த ஆனை யைவென்ற வளவேயோ? செத்தவனை உடம்போடே கொடுத்த அகடிக கட(ஃக)நாஸமர்த்தன் என்று ஸர்வசக்தித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

(ஸாந்திபநி) என்ற வநந்தரம், அவன்,என்று கூட்டுவது. அந்நான்று - அக்காலத்திலே என்றாய், பலித மருளிச்செய்கிறர் (கடலித்யாதி).

மூ.—வெள்ளைப் புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல் வியூகம்
விள்ளச் சிந்துக் கோன்விழ வூர்ந்த விமலனூர்
கொள்ளைக் கொழு மீனுண் குருகோடிப் பெடையோடும்
நள்ளக் கமலத் தேறலுகுக்கும் நறையூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளைபுரவி	வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டின	கொள்ளை	ஸம்ருத்தமாய்
தேர்	தேரையுடைய	கொழு	வளர்த்தியையுடைய
விசயற்காய்	அர்ஜுநனுக்காக,	மீன்	மத்ஸ்யங்களை
விறல்	பலிஷ்ட்டமான	உண்	புஜியாநின்ற
வியூகம்	ஸேநாஸமூஹமானது	குருகு	நாரையானது
விள்ள	சிந்நபிந்நமாம்படி யாகவும்	ஓடி	சென்று
சிந்துக்கோன்	ஸிந்து தேசாதிபதியான ஜயத்ரதன்	பெடையோடும்	(தன்) பேடையோடு கூட
விழ	நசிக்கும்படியாகவும்	நள்ளம்	செறிந்த (இதழையுடைய)
ஊர்ந்த	(தேரை) நடத்தின	கமலம்	தாமரைப்பூவில்
விமலன்	பரிசுத்தனுடைய	தேறல்	தேனை
ஊர்,		உகுக்கும்	பாநம்பண்ணுகின்ற
		நறையூர்.	(அ)

‡ குண்டலிதபதம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளைப்புரவி யித்யாதி) வெள்ளைக் குதிரைபூண்ட தேரையுடைய, விசயனுக்காய் - அர்ஜுநனுக்காக, பெரிய மிடுக்கையுடைத்தான கையுமணியுமாக வகுத்துக் கொடுவருகிற ஸேநாஸமூஹமானது முடிந்து போம்படியாகவும், ஜயத்ரதன் தலை அறுப்புண்ணும்படியாகவும், ஆஶ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவின ஓரத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (கொள்ளைக்கொழுமீனித்யாதி) அதுதான் ஸம்ருத்தமாய்ப் பெரிய வளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற மத்ஸ்யத்தை புஜித்த குருகு பெடையோடேகூடச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப்போய், செறிந்த இதழையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூவிலே நிறைந்திருக்கிற தேனை உகுக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) கீழ் - ஸர்வசக்தித்வத்தை அருளிச்செய்து, இப்படி சக்தனானவன் ஆஶ்ரிதனுக்குக் கையாளான ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வியூகம்" வ்யூஹமாய், அருளிச்செய்கிறார் (கையுமித்யாதி). "வின்ன" என்றதினர்த்தம் (முடிந்து) என்றது. "சிந்து" - ஸிந்து தேசத்துக்கு, "கோன்" ராஜாவென்றாய், அதினர்த்தம் (ஜயத்ரதன்)என்றது. (அதுதான்) அந்தக் குருகுதான். ... ... (அ)

மூ—பாரையூரும் பாரந்தீரப் பார்த்தன்றன்
தேரையூரும் தேவதேவன் சேருமூர்
தாரையூரும் தண்டளிர் வேலி புடைசூழ
நாரையூரும் நல்வயல்சூழ்ந்த நறையூரே. (௯)

பதம்.	உரை.
பாரை	பூமியிலே
ஊரும்	நடமாடாநின்ற
பாரம்	பா(ஞ)ரமானது
தீர	கழியும்படியாக
பார்த்தன்தன்	அர்ஜுநனுடைய [ற
தேரை ஊரும்	ரதத்தைநடத்தாநின்
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்
சேரும்	சேர்ந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
ஊர்,	
தாரை ஊரும்	(தேனின்)தா(ர)ரை வழியாநின்றதாய்,

பதம்.	உரை.
தண் தளிர்	குளிர்ந்த தளிர்களையுடையதுமான
வேலி	(அரணாகஇட்ட) வேலியாலே [தாய்,
புடைசூழ	சுற்றும் சூழப்பட்ட
நாரை ஊரும்	நாரைகள்ஸஞ்சரியாநின்ற [லே
நல்வயல்	அழகிய கழனிகளா
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
நறையூர்.	

(௯)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையூரு மித்யாதி) பொறுக்க மாட்டாதபடியா யிருக்கிற பூமியினுடைய பா(ர)ரமானது போம்படியாக, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி,(க) "ஈஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் - தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்" என்கிற தன் மேன்மை கிடக்கச்செய்தே, ஆஶ்ரிதனுக்காகத் தாழநின்று ஸாரத்யம் பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (தாரையூரு மித்யாதி) பூவைத் தோற்பிக்கும்படியான தளிரையுடைத்தான வேலியாலே சூழப்பட்டென்னுதல்; தாரை யென்று நினைக்கிறது-தா(ர)ரையாய், அத்தாலே - தேனொழுகாநின்றுள்ள வேலி என்னவுமாம். (நாரையூருமித்யாதி) நாரைகளினுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தாய் அழகிய வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (பாரையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஜயத்ரத வதம் சொன்னராய், அநந்தரத்தில் நடந்ததாய் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான பூபா(ர)ர நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

பாரை - பாரிலே, ஊராநிற்கிற, பாரம் - ஸ்வாமித்ரோஹிகளான பாரம் தீர என்றுய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறர் (பொறுக்கவித்யாதி). தாரை-பூவை, ஊரும்- தள்ளும் என்றும், தாரை-தா(ர)ரை, ஊரும்-ஒழுகு மென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறர் (பூவையித்யாதி). ... (௯)

மூ.—தாமத்துளப நீண்முடி மாயன் தான்நின்ற
நாமத்திரள் மாமாளிகை சூழ்ந்த நறையூர்மேல்
காமக்கதிர்வேல் வல்லான் கலிய னொலிமாலே
சேமத்துணையாம் செப்புமவர்க்குத் திருமாலே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளபம்	திருத்துழாயினுலே கட்டப்பட்ட	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய்,
தாமம்	மாலேயிஞ லலங்கரிக்கப்படும்	நாமம்	ப்ரஸித்தமாய்
நீள்	நீண்டுமிருக்கிற	திரள்	நெருங்கியிருக்கிற
முடி	கிரீடத்தையுடைய	மா மாளிகை	பெரிய க்ருஹங்களினுலே
மாயன்	ஆஶ்சர்யபூதனுன ஸர்வேஶ்வரன்	சூழ்ந்த	வ்யாப்தமான [மாக,
		நறையூர்மேல்	திருநறையூர் விஷய

(க) ஶ்வேதாஶ்வ-ரு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமம் கதிர்	மிக்க ஒளியையுடைய	செப்புமவர்க்கு	அப்யஸிக்குமவர்களுக்கு
வேல்	வேலாயுதத்தை	திருமால்	ஸ்ரிய:பதியானவன்
வல்லான்	பிடிக்கவல்லரான	சேமம்	எப்போதும் ரக்ஷகனை
கலியன்	ஆழ்வார்	துணை ஆம்	ஸஹாயபூதனாக ஆவான். (௧௦)
ஒலி	அருளிச்செய்த		
மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்பமான இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்		

வ்யா.— பத்தாம்பாட்டு. (தாமத்துளபமித்யாதி) திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாய், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனானவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (நாமந்திராளித்யாதி) "இன்னமாளிகை" "இன்னமாளிகை"என்கிற ப்ரஸித்தியையுடைத்தான நெருங்கின ஓக்கத்தை யுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே அருளிச்செய்தது. (காமக்கதிரித்யாதி) அழகிய புகரை யுடைத்தான. காமம் என்று - ப்ராகாமமாய், அத்தால் நினைக்கிறது - மிகுதியாய், மிக்க புகரையுடைய வேலைக் கையிலே யுடைய திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாகச் சொன்னமாலை செப்பவல்லார்க்கு. (திருமால்- சேமத்துணையாம்) இவனை அடைகொடு பாழ் போக்குகை யன்றிக்கே, இவனுடைய ரக்ஷணத்தை முடியத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்படியான துணையாம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தாமமித்யாதி) துணையாம் என்ன வமைந்திருக்க, "சேமம்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனை யித்யாதி). அதாவது - பாணாஸுராதிகள் கையிலே உபகாரங்களைக்கொண்டு, "துணையாகிறேன்" என்று சொல்லி, முதுகுகாட்டி விட்டோடி, கரம் கழியவிட்ட கபாலியைப்போலன்றிக்கே, ஆச்ரிதனை நழுவவிடாதவனென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஆறுந் திருமொழி

அம்பரம்ப்ரவேசம்.



வ்யா. — ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநஶீலனானவன் வந்து நிற்கிற தேசம் திருநறையூரென்று அநுஸந்தித்தார்; நமக்கு அந்தஸ்நேஹமு மின்றிக்கே,தார்ந(ஸ்த)ருமன்றிக்கே யிருக்கிற நாம் ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே! என்கிற, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, தான் துர்மாநியுமாய் ஸ்நேஹமு மின்றிக்கே யிருக்கிற ராஜாதான், ஶ்ரீ மார்க்கண்டேய பக வானைப்போலே தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணி அங்கு தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெறுமையாலே இங்கேவந்து பக் நா(ஶ்ரூ)பிமானனுய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தாஶ்ரயித்து ஐஹிகா மூஷ்மிகங்களிரண்டையும் பெற்றுப்போனான்; ஆனபின்பு திருநறை யூரை ஆஶ்ரயிஎன்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்து பரோப தேச ப்ரவ்ருத்தாராகிறார். நம்பி ஒரு வாள்கொடுத்தருள, அத்தைக்கொ ண்டு பூமியையடையத் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டா னென் றொரு ப்ரஸித்தி யுண்டாய்த்து. ... ... *

அரு.—அம்பரத்தின்ப்ரவேசம்.—கீழ் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்தவர் இப்போது கேவல பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஸங்கதி காணமையாலே, பரோபதேச முகத்தாலே திருவுள்ளத்துக் கருளிச்செய் கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). .. *

மூ.—அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலும் குலவரையு முண்டகண்டன்
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர்
வம்பவிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகு
செம்பியன்கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்பரமும்	ஆகாசத்தையும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
பெரு	பரந்த	வம்பு	பரிமளத்தை
நிலனும்	பூமியையும்	அவிழும்	புறப்பட விடாநின்ற
எட்டுத்திசை களும்	எட்டுத் திக்குக்களை[யும்	செண்பகத்தின்	செண்பகப்பூவி லுண்டான
அலை	அலைமோதாநின்ற	வாசம்	பரிமளத்தை
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்	உண்டு	அநுபவித்து(பின்பு)
குலவரையும்	குலபர்வதங்களையும்	வகுளத்தின் மலர்மேல்	மகிழம்பூவின்மேலே
உண்ட	அமுதுசெய்த	வைகு	தங்காநிற்பதாய்,
கண்டன்	கண்ட(ஸ்தலத்)த்தை யுடையனாய்,	செங்கணான்	சிவந்தகண்களையுடையனாய்
அமரும்	ஸம்ருத்தமான	செம்பியன்	செம்பியனென்ற பெயரை யுடையனான
கொம்பு	கிளைகளையுடைய	கோ	(சோழ)ராஜா
வடமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய	சேர்ந்த	வாஸம்பண்ணுமதாய்,
இலைமேல்	தளிரின்மேலே(ப்ரளயகாலத்தில்)	மணி	ரத்நங்களிழைத்த
பள்ளி கூடினான்	கண்வளர்ந்தருளினவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய	மாடம்	க்ருஹங்களை யுடையதான
திருவடி	ஶ்ரீபாதங்களை	திருநறையூர் கோயில்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தை
கூடகிற்பீர்	பெறவேணுமென்றிருப்பவர்களே!	சேர்மின்கள்	அடைந்து நித்யவாஸம் பண்ணுங்கள்.
மணி	அழகிய		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமுமித்யாதி). ஆகாசத்தையும், பரப்பையுடைத்தான பூமியையும், திக்குக்களெட்டும், க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடலையும், பூமிக்காணி யடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களையும் அமுதுசெய்த கண்ட(ஸ்தல)த்தையுடையவன். (கொம்பமரு மித்யாதி) தழைத்த கொம்பையுடைத்தான ஆலமரத்தி னிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அக(ஃ)டிதகடநா ஸாமர்த்யத்தை யுடையவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! (வம்பவிழு மித்யாதி) பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற செண்பகத்தி லுண்டான பரிமளத்தை புஜித்து, அத்தாலே நரைதிரைமாறி, அச்செண்பகத்தி லுண்டான வெக்கையை மாற்றுமாய்த்து மகிழம்பூவிலே படிந்து. செம்பியன்கோச் செங்கணனென்று - அவன்றனக்குப் பேர். இத்தால்

சொல்லிற்றுய்த்தென் னென்னில்; அவனுடைய அகடிதகட(னா)நா ஸாமர்த்யத்தோடு இந்த வண்டுகள் மகிழம்பூவிலே படிந்த இத் தோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறதாய்த்திவர்க்கு அவ்வூரி லுள்ளதாகையாலே. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமித்யாதி) "மணி" என்று - அழகாய், அதினர்த்தம் (நரைதிரைமாறி) என்றது; இழத்தனம் தீர்ந்தென்றபடி. செம்பியன்கோ - சோழராஜா. செங்கணான் - சிவந்த கண்ணையுடைய. செண்பகத்தில் போன வண்டு மரித்துப் போயித்தனை போக்கி நரைதிரை மாறி வரக்கூடுமோ என்னும் சங்கையிலே, வண்டுகளாவார் - அவ்வூரி லவர்களாய், அவர்கள் வர்ஜ்ஜநீயமான ப்ராக்ருத போக(ங்)களை புஜித் தும் ஸ்வரூபநாசம் பிறவாதே பகவத் போகத்தாலே அத்தால் வந்த வெக் கையை யாற்றி யிருப்பர்களென்னும் ஸ்வாபதேசத்திலே கருத்தாக்கி, ஆ னால் அது இவர்க்கு உத்தேஶ்யமோ என்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இந்த வண்டுகள்) செண்பகத்தில் படிந்த வண்டுகள் (இத்தால்) திவ்யதேசவாஸத்தாலே, நம்பெருமாள் (க) "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநா சம் வாராமையால் இவர்க்கு உத்தேஶ்யராகத் தட்டில்லை என்கை. (க

மூ.—கொழுங்கயலாய் நெடுவெள்ளங் கொண்ட காலம்
குலவரையின் மீதோடி யண்டத்தப்பால்
எழுந்தினிது விளையாடு மீசனெந்தை
இணையடிக் கீழினிதிருப்பீ ரினவண்டாலும்
உழும்செறுவில் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்தி
உலகெல்லாம் சந்தநமு மகிலும் கொள்ள
செழும்பொன்னி வளம் கொடுக்கும் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	பெருகிவாராநின்ற	குலவரையின்	குலபர்வதங்களுடைய
வெள்ளம்	ப்ரளயார்ணவ மான து [(மூழ்த்தின)	மீது ஓடி	மேலேபோய் ஸஞ்ச ரித்து,
கொண்ட	(பூமியை) ஆக்ரமித்த	அப்பால்	அதுக்குமேலே
காலம்	காலத்தில்	அண்டத்து	அண்டபித்தியளவும்
கொழு	பருத்த (ப(ட)லிஷ்ட் டமான)[கொண்டு	எழுந்து	கிளம்பி (துள்ளி)
		இனிது	ஸுகமாக
கயலாய்	மத்ஸ்ய ரூபியாய்க்		

(க) பெரி-திரு-௪-௯-௨.

விளையாடும்	ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகின்ற	உழும்	உழாநின்ற
ஈசன்	ஸ்வதந்த்ரனாய் [டைய	செறுவில்	கழனிகளுடைய
எந்தை	எம் ஸ்வாமியானவனு	கரைமேல்	வரம்புகளின்மேலே
இணை	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான	மணி	ரத்நங்களை [அ
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின்கீழே	கொணர்ந்து	திரட்டிக்கொண்டுவந்
இனிது	ஸுகமாக	சிந்தி	சிதறத்தள்ளியும்,
இருப்பீர்	இருக்க விருப்பமுள்ளவர்களே!	உலகெல்லாம்	ஸகல ஜநங்களும்
இனம்	கூட்டமாகத் திரண்ட	சந்தனமும்	சந்தநமரங்களையும்
வண்டு	வண்டுகளானவை	அகிலும்	அகில் கட்டைகளையும் [படியாக
ஆலும்	ந்ருத்தம் பண்ணுகிற்ப[தாய்,	கொள்ள	எடுத்துக்கொள்ளும்
செழு	அழகிய	வளம்	ஸம்ருத்தியை
பொன்னி	திருக்காவேரியானது,	கொடுக்கும்	தருமதுமாய்,
		சோழன்	சோழநாட்டரசன்
		சேர்ந்தகோயில் திருநறையூர். (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) மிக்க ஜலமானது பூமியையடையக்கொண்ட காலம்; கொழுவிதான - த்ருடமான கயலாய், குலவரைக்குமேலே போய் அண்டபித்தியளவும் செல்லத்† துள்ளி ஸ்வைரமாக லீலாரஸ மநுபவிக்கும் ஸ்வதந்த்ரன். (எந்தையித்யாதி) வகுத்த ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்க வேண்டியிருப்பீர்! இனவண்டு - திரண்ட வண்டுகளானவை, ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணு கிற்பதாய், உழுகிற செய்களில் வரம்பிலே மணிகளைக்கொடுவந்து சிதறுகிற்பதாய், லோகமடங்கலும் அகிலையும் சந்தநத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும்படியாக, ஸர்வஶ்ரீயமான பொன்னியானது ஸம்ருத்திகளைக் கொடுவந்து கொடுக்கிற திருநறையூரென்று ஊருக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சோழன்றனக்கு விசேஷணமாதல். அவனுடைய விலாஸ சேஷ்டிதத்தோடு, காவிரியினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சாரத்தோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறது காணும் அங்குள்ள தாகையாலே.

அரு—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரளயத்திலே வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், இதில்- அந்த ப்ரளய ஜலத்திலே துள்ளி விளையாடும் மத்ஸ்யாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

---

† (பா) துளம்பி.

(சோழன்றனக்கு) என்றது - சோழமண்டலத்தை யுடைய ராஜாவுக்கென்றபடி. (அவனுடைய) மத்ஸ்யாவதாரத்தினுடைய. ... (௨)

மூ.—பவ்வநீருடையாடை யாகச் சுற்றிப்
பாரகலம் திருவடியாப் பவனம் மெய்யா
செவ்வி மாதிரமெட்டும் தோளா வண்டம்
திருமுடியா நின்றான்பால் செல்லகிற்பீர்
கவ்வைமா களிறுந்தி விண்ணியேற்றக்
கழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேறத்
தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௩)

பதம்.	உரை.
சுற்றி	(பூமியைச்) சூழ்ந்திருக்கிற
பவ்வம்	ஸமுத்ரத்தினுடைய
நீர்	ஜலமானது [க்க
உடை	உடுத்திக்கொள்ளத் த
ஆடையாக	திருப்பீதாம்பர மாகவும்,
பார் அகலம்	பூமிப் பரப்பெல்லாம்
திருவடியா	திருவடியாகவும், [து
பவனம்	வாயு (ஸமூஹ) மான
மெய்யா	திருமேனியாகவும்,
செவ்வி	அழகிய
எட்டுமாதிரமும்	எட்டுத்திக்குக்களும்
தோளா	புஜங்களாகவும்
அண்டம்	அண்டபித்தியானது
திருமுடியா	திருவபிஷேகமாகவும் (ஆகும்படி ஜகத்ரூபியாய்) [ரனை
நின்றான்பால்	இருக்கிற ஸர்வேஶ்வ

பதம்.	உரை.
செல்லகிற்பீர்	கிட்டவேண்டியிருப்பவர்களே! [தாய்
கவ்வை	ஆரவாரத்தையுடைய
மா	பெரிதான
களிறு	யானைகளை [து)
உந்தி	தள்ளி (அழியச்செய்
விண்ணி	யுத்தத்திலே
ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த [ரான
கழல்	வீரக்கழலை யுடைய
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய
மணி	மணிமய கிரீடங்களணிந்த
முடிமேல்	தலைகளின்மேலே
காகம்	காக்கைகளானவை
ஏற	ஏறி(மாம்ஸத்தை புஜிக்கும்படியாக)
தெய்வம்	ஶ்லாக்யமான
வாள்	வாளாயுதத்தை
வலம்	வலது (கையில்)
கொண்ட	பிடித்தவனை

சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பவ்வநீரித்யாதி) கடலில் நீரானது திருப்பீதாம்பரமாய், பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாய், வாயுஸ்கந்த (ஸ்கந்த)மானது திருமேனியாகவும், அழகிய திக்குக்களெட்டும் திருத்

தோள்களாகவும், அண்ட பித்தியானது திரு வபிஷேகமாகவும், இப்படி ஜகதாகாரனா யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர். (கவ்வையித்யாதி) பெரியமிடுக்கை யுடைத்தாய்க் கதறிக்கொடுவருகிற ஆனையைத் தள்ளி. (விண்ணியித்யாதி) விண்ணி என்று - யுத்தத்துக்கும், படை வீட்டுக்கும் பேர். யுத்தத்தில் வந்தெதிர்ப்பாராய் வீரக்கழலை யுடையரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் முடிகளிலே காகமானது படியும்படியாக, ஆயுதத்தைக்கொண்டு வ்யாபரித்தானாய்த்து. அவன் ஜகதாகாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு, இவன் யுத்தத்தில் பராக்ரமித்ததோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறது காணும் அவ்வூரை ஆஶ்ரயித்து வந்த ஸம்பத்தாகையாலே.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பவ்வமித்யாதி) ஒரு பெரியமீனைத் துள்ளி விளையாடின வளவன்திக்கே, பெருப் பெருத்தவை யெல்லாம் திருமேனியாம்படி யிருப்பானொருவனென்றநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(ஸ்கந்தம்) ஸமூஹம். கவ்வை - ஆரவாரமாய், கதறுகையைச் சொல்லுகிறது.... ... ... (ரு)

மூ.—பைங்கணாளரியுருவாய் வெருவ நோக்கிப்
பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றி வாங்கி
அங்கை வாளுகிர் நுதியாலவனதாகம்
அங்குருதி பொங்குவித்தா னடிக்கீழ் நிற்பீர்
வெங்கண் மா களிறுந்தி விண்ணியேற்ற
விறல்மன்னர் திறலழிய வெம்மாவுய்த்த
செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமையான	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
கண்	திருக்கண்களையுடைய	பற்றி	பிடித்து
ஆளரி உரு வாய்	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க் கொண்டு,	வாங்கி	இழுத்து [ளுள்ள
வெருவ	(சத்ருக்கள்) பயப்படும்படியாக	அம்கை	அழகிய திருக்கையி
நோக்கி	பார்த்து,	வாள்	ஒளியையுடைய [ஞல்
வர	வர(பல)த்தாலே	உகிர் நுதியால்	நகங்களின் நுனியி
பரு	பெருத்த	அவனது	அந்த ஹிரண்யனுடை
தோள்	புஜங்களையுடைய	ஆகம்	சரீரத்தில் நின்றும் [ய
		அம் குருதி	அழகிய ரக்தத்தை
		பொங்குவித்தான்	வெள்ளமிடச் செய்தவனுடைய

அடிக்கீழ் நிற்பீர்	திருவடிகளின் கீழே இருக்க ஆசையுற்றவர்களே! [ய	விறல்	மிடுக்கரான
		மன்னர்	அரசர்களுடைய
		திறல்	பலமானது
வெம்கண்	சிவந்த கண்களையுடை	அழிய	அழியும்படியாக
மா களிறு	பெரிய யானைகளை	வெம்	கடுநடையுடைய
உந்தி	தள்ளி (நிரஸித்து)	மா	குதிரைகளை
		உய்த்த	நடத்தாநின்ற
விண்ணி	யுத்தத்திலே	செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர். (௪)	
ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ஜாத்யுசிதமான கண்ணில் பசுமையை யுடைத்தாயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய், பார்த்த பார்வையிலே அஞ்சும்படியாக நோக்கி, வரபலத்தாலே திண்ணிதான தோளையுடைய ஹிரண்யன் பக்கலிலே பிற்காலியாதே சென்று கிட்டி மடியைப் பிடித்திழுத்து. (அங்கையித்யாதி) வெறும் புறத்திலே அழகியதாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவுகிரில் ஏகதேசத்தாலே ஹிரண்யன் சரீரமானது ருதிரவெள்ளம் கொழிக்கும்படியாகப் பண்ணினவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர்! (வெங்கணித்யாதி) வெவ்விய கண்ணை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையைத்தள்ளி, யுத்தத்திலே வந்தெதிர்ந்த ராஜாக்களுடைய திறலழியும்படியாக, வெம்மாவுய்த்த - குதிரையை நடத்தினவன் வர்த்திக்கிறதேசம். அவன் ஆஶ்ரித விரோதிகளைப் போக்கினத்தோடு இவன் யுத்தத்தில் வ்யாபரித்தத்தோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) கீழ் - ஜகதாகாரதையை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்கு உபயுக்தமாக எங்கும் வ்யாபித்தபடிக்கு ஜ்ஞாபகமான நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏற்ற" என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... ... (௪)

மூ.—அன்றுலக மூன்றினையு மளந்து வேறோ
ரரியுருவா யிரணியனதாகம் கீண்டு
வென்றவனை விண்ணுலகில் செலவுய்த்தாற்கு
விருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல் பாய்ந்து

பொன்சிதறி மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்திப்
புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் பொன்னிநாடன்
தென் தமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (ரு)

பதம்.	உரை.
அன்று	வாமநாவதார காலத்தில்
உலக மூன்றிணையும்	(த்ரிவிக்ரமனாய்) மூன்று லோகங்களை
அளந்து	ஆக்ரமித்தும், [யும்
வேறு	விலக்ஷணமாய்
ஓர்	(பராக்ரமத்தில்) அத்விதீயமான
அரி உருவாய்	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க் கொண்டு
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய
ஆகம்	சரீரத்தை
கீண்டு	இருகூறாகப் பிளந்து
வென்று	ஜயித்து
அவனை	அந்த ஹிரண்யனை
விண்ணுலகில்	வீரஸ்வர்க்கத்தில்
செல உய்த்தாற்கு	செல்ல நடத்தினவனுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு
விருந்தாவீர்	அதிதிகளாக வேண்டுமவர்களே! [தாய்
மேல் எழுந்து	ஔர்த்தியை யுடைத்
விலங்கல்	மலைகளை
பாய்ந்து	உடைத்துக்கொண்டு தாண்டிவந்து

பதம்.	உரை.
பொன்	ஸுவர்ணங்களை
சிதறி	(சுற்றும்) இறைத்து (அதுக்குமேலே)
மணிகொணர்ந்து	ரத்நங்களைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து
கரைமேல்	கரைகளிலே
சிந்தி	சிதறிக்கொண்டு [கும்
புலம்	வெளி நிலங்களிலெங்
பரந்து	வ்யாபித்து (இப்படி)
நிலம்	பூமியெங்கும்
பரக்கும்	பரவாநின்ற
பொன்னி	திருக்காவேரிப்ரவஹியாநின்ற
நாடன்	நாட்டை யுடையனாய்
தென்தமிழன்	தென்திக்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டுக்கரச
வடபுலம்	வடநாட்டுக்கும் [னாய்
கோன்	ராஜாவாய்
சோழன்	(மத்யதேசமான) சோழநாட்டுக்கும் அதிபதியானவன்

சேர்ந்த திருநறையூர். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றுலகமித்யாதி) த்ரைலோக்யத்தையும் தன் காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, நாட்டில் நடையாடாததொரு நரஸிம்ஹமாய், ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைக் கிழித்து வென்று. (விண்ணுலகித்யாதி) "ஸ்வஹஸ்த வத(ஸ்)த்தாலே வீரஸ்வர்க்கம் பெற்றான்" என்னக் கடவதிறே. (விருந்தாவீர்)அவனுக்கு அதிதி

வர்க்கமாய்ப் புக்கு அங்வயிப்பீர்! (மேலெழுந்தித்யாதி) கிளர்ந்து கொண்டு, நடுவே தகைந்துகொண்டு கிடக்கிற மலைகளை முறித்து அந்த மலைகளிலும் ஸஹ்யத்திலு முண்டான பொன்களையும் மணிகளையும் கரையிலே கொடுவந்து சிந்துமாய்த்து. (புலமித்யாதி) வெளி நிலமுள்ள இடமெங்கும் பரந்து, பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே கைக்கொள்ளுமாய்த்து. பொன்னிநாடன் பொன்னி நாட்டை யுடையவன். (தென்தமிழனித்யாதி)† ஆக, மூன்று ராஜ்யத்தையும் தானே ஆண்டானுய்த்து. அவன் பூமியை யடைய அளந்து கொண்டத்தோடு இவன் பூமியை யடையத்தானே நெருக்கி ஆண்டத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதுகாணுமிவர்க்கு அவனை ஆஸ்ரயித்துவந்த ஸம்பத்தாகையாலே. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) கீழ் வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக த்ரிவிக்ரமாபதாநமாகையாலே இத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு நரஸிம்ஹாவதாரம் பின்னுட்டி அநுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(அதிதிவர்க்கமாய்) என்றத்தாலே - ப்ரியராவீர் என்கை. (மூன்று ராஜ்யம்) என்றது-பாண்டியதேசம் - சோழமண்டலம் ‡என்கை.... (௫)

மூ.—தன்னுலே தன்னுருவம் பயந்த தானுய்த்
தயங்கொளிசேர் மூவுலகும் தானுய் வானுய்
தன்னுலே தன்னுருவில் மூர்த்திமூன்றுய்
தானுய னுயினுன் சரணென்றுய்வீர்
மின்னுடு வேலேந்து விளைந்த வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலகமாண்ட
தென்னுடன் குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தன்னுலே	ஸ்வேச்சையாலே	பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த
தன்உருவம்	தன் திவ்ய விக்ரஹத்தை	தானுய்	திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை யுடையனுய்,

† "தென்தமிழன் - தென்மண்டலத்தில் ராஜா; வடபுலக்கோன் - வடதேசத்தில் ராஜா; புலம் - பூமியாய், தேசபரம். சோழன் - சோழமண்டலத்தில் ராஜா. ஆக, மூன்றுதேசம்" என்று அரும்பதார்த்தரம்.
‡ இங்கு ஒரு தேசவாசகபதம் லேகக ப்ரமாதத்தினுல் விட்டுப்போச்சுது.

தயங்கு ஒளி சேர்	மிக்க ஒளியை யுடைத்தான [யும்	உய்வீர்	உஜ்ஜீவிப்பவர்களே!
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களை	மின் ஆடு	ஒளிநடையாடாநின்ற
தானாய்	தனக்கு நிர்வாஹ்யமாக வுடையனாய்,	வேல் ஏந்து	வேலைத்தரித்த
வானாய்	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	விளைந்தவேளை	விளைந்த வேளென்பவனை
தன்னாலே	தன் ஸங்கல்பத்தாலே	விண் ஏற	வீரஸ்வர்க்கத்தை யடையும்படியாக
தன்உருவில்	தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்றும்	தனி	ஒருகால்
மூன்றுமூர்த்தியாய்	ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ர ரூபியானத்ரிமூர்த்திகளை யுண்டாக்கினவனாய், [யனாய்)	வேல்	வேலாயுதத்தை
தான்	தானே (அகர்மவஶ்	உய்த்து	ப்ரயோகித்து
ஆயனாயினான்	க்ருஷ்ணனு மானவ [னை	உலகம்ஆண்ட	லோகங்களைப் பரிபாலநம் செய்தவனாய், [ஜாவாய்,
சரண் என்று	உபாயமாக எண்ணி	தென் நாடன்	தென்தேசத்துக்கு ரா
		குடகொங்கன்	மேற்குதேசத்திலுள்ள கொங்கு நாட்டுக்கு அரசனை

சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (சு)

வ்யா. — ஆரும்பாட்டு. (தன்னாலே தன்னுருவமித்யாதி) (க) "ஶகஸ்யாதிபதி:" என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்வாதீநமாக வுடையனாகையாலே இதர விஸஜாதீயனா யுள்ளவன். தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தானிட்ட வழக்காம்படி யிருக்குமவனாய்த்து ஈஶ்வரனானவன். (தயங்கொளியித்யாதி) க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்படுகிற லீலாவிபூதி யடையத்தானிட்ட வழக்காக வுடையனாய்; தன்னதென்னு மத்தாலே, மிக்க ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு அசைந்து வருகிற-பளபளத்து வருகிற, மூவுலகு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, தயங்கொளிசேர் மூர்த்தியென்று - வடிவுக்கு விசேஷணமாதல். (தன்னாலே யித்யாதி) அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு அநுரூபமான மூன்று வடிவையுடையனாய். ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தியும், இப்படி மூன்று கார்யத்துக்கு மீடான மூன்று வடிவையு முடையனாய். (தானாயனித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தான், லீலாவிபூதியிலே தன்னுடைய விபூதி பூதரிலே சிலர் "இவனெனக்கு மகன்" என்றபிமாநிக்கும்

(க) ஶகஸ்யாதிபதி:

படி க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தவன் நமக்குப் புகலென்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (க) "ஸோஷ்க-மாமேகம்" என்றவன் திருவடிகளையே பற்றி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்ப்பீர்! (மின்னுமியித்யாதி) ஒளிவர்த்தியாநின்றுள்ள வேலைக் கையிலேயுடைய விளைந்தவேளாகிற குறும்பனை வீரஸ்வர்க்கத்தேறப் போம்படி ஏகப்ரயோகத்திலே வேலை நடத்தி, ஜகத்தை யடையத் தானிட்ட வழக்காம்படி நிர்வஹித்த ராஜாவானவன் கிட்டி ஆஶ்ரயித்த திருநறையூர். (தென்னாடனித்யாதி) பாண்டியநாட்டையும் மேல்கொங்கையும் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜகதாகாரதையோடு இவன் மூன்று ராஜ்யத்தையும் நிர்வஹித்ததோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறதாய்த்து அவ்வூரை ஆஶ்ரயித்து வந்ததாகையாலே. ... ... (சு.

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தன்னாலே யித்யாதி) கீழ் - மூன்று லோகத்தையும் காற்கீழிட்டுக்கொண்டபடி சொல்லி, அத்தாலே மூன்று லோகமும் தானானன் என்னும்படி வ்யாப்தி புதக்கணித்தமை அநுஸந்தித்திருக்கக்காலி, உபய விபூதி நிர்வாஹகன் க்ருஷ்ணன் என்று நின்றுகொண்டு அவனை யநுபவிக்கிறுமேரன்று ஸங்கதி.

விவரணம் (தன்னுடைய வித்யாதி). (உடையனாய்) என்ற வநந்தரம் "வானாய் - நித்ய விபூதியை யுடையனாய்" என்று சேஷம். தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் (தன்னதென்னு மித்யாதி). "குடக்கு" என்றது குடதிசையாய், அதினர்த்தம் (மேல்) என்றது. .. ... (சு.

மூ.—முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப் பேய்ச்சி
முதுதுவரைக் குலபதியாக் காலிப்பின்னே
இலைத்தடத்த குழலூதி யாயர் மாதர்
இனவளை கொண்டானடிக் கீழெய்த கிற்பீர்
மலைத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய
வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிநாடன்
சிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (எ.

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்	தடம்	பெருத்த
துஞ்ச	முடியும்படியாக	முலை	(அவள்) முலையிலுள்
		நஞ்சு	விஷத்தை [அ

(க) கீதை-கஅ-சுசு. ககஉஅ - வதுபக்கத்தில் அரும்பதத்தில் "வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக" இத்யாதிபங்க்தி; "வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம் த்ரிவிக்ரமாவதாரமுமாகையாலே" என்றிருக்கவேணும்.

உண்டு	அமுது செய்தவனாய்,
முது	ப்ராசீநமான
துவரை	த்வாரகைக்கு
குலபதியாய்	நிர்வாஹகனாய்,
காலிப்பின்னே	பசுக்களின் பின்னே
தடம்	பெரிய
இலைக்குழல்	இலையாலே செய்யப்பட்ட குழலை
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு போனவனாய்,
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களுடைய
வளை இனம்	வளைமுதலிய ஆபரணங்களை
கொண்டான்	(லீலார்த்தமாக) அபஹரித்தவனுடைய
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
எய்த கிற்பீர்	கிட்டி ஆஸ்ரயிக்க விரும்புமவர்களே!
மலைத்தடத்த	மலைகளின் தாழ்வரைகளிலே யுண்டான
மணிகொணர்ந்து	மணிகளைத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து
வையம் உய்ய	லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படி
வளம் கொடுக்கும்	ஸம்ருத்தியைக் கொடாநின்றுள்ள தாய்,
வரு	பெருகி வாராநின்ற
புனல்	ஜலத்தை யுடையதாய்
அம்	ஸௌந்தரமான
பொன்னி	திருக்காவேரியை யுடைய
நாடன்	நாட்டுக்கு அதிபதியாய்,
சிலை	வில்லை
தடம் கை	பரந்த கையிலே ஏந்தினவனாய்,
குலம்	க்ஷத்ரிய வம்ஸ்யனான

சோழன்சேர்ந்த கோயில். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலைத்தடத்த வித்யாதி) பூதனை முடியும்படி அவளுடைய வடிவுக்குத் தக்க பெரியமுலையை யுண்டு. (முதுதுவரை யித்யாதி) ஸ்ரீமத் த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாய், பசுக்களின் பின்னே பெருத்த இலைக்குழலை ஊதிக்கொடுபோய் அவற்றை மேய்த்து, மீண்டு திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்து, இடைப்பெண்களுடைய வளைதுடக்கமானவற்றைக் கொண்டவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! (மலைத்தடத்த மணியித்யாதி) மலைத் தாழ்வரைகளி லுண்டான ரத்நங்களைக் கொடுவந்து பூமியடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸம்ருத்தியைத் தள்ளாநின்றுள்ள, ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் தர்ஸநீயமான பொன்னிநாட்டை யுடையவன். (சிலைத் தடக்கை யித்யாதி) பெரிய ஆண்பிள்ளையானவன் அவ்வாண்பிள்ளைத்தனத்தை நிர்வஹித்துக் கொடுக்கைக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற தேசம். ...(எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆயன் ப்ரஸ்துதனாகையாலே, அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பேய்ச்சி - துஞ்ச - நடம் - முலேத்ததான நஞ்சையுண்டு" என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). முதுமை- பழமையாய், ப்ரதித்வாரகையை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்
மன்னெல்லாம் முன்னவியச் சென்று வென்றிச்
செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன்
சிரந்துணித்தான் திருவடி நும் சென்னி வைப்பீர்
இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயெண்டோ ளீசற்கு
எழில்மாட மெழுபது செய்துலக மாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலே	நும்சென்னி	உங்கள் தலைகளிலே
இலங்கு	விளங்காநிற்பதாய்	வைப்பீர்	வைத்துக்கொள்ள ஆசையுற்றவர்களே!
கனி	கோவைப்பழம் போலே	இருக்கு	ருக்குக்களாலே
துவர்	சிவந்திருப்பதான	இலங்கு	விளங்காநின்ற
வாய்	அதரத்தையுடைய	திருமொழி	சிறந்த சொல்லான புருஷஸூக்தத்தை
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்		
கேள்வன்	வல்லபனாய், [டிக்கு	வாய்	வாயிலே யுடையனாய் (ஸதா(ஸ) ஜபியாநின்ற) [யனை
முன்	முற் (பரசுராமாவதார) காலத்தில்		
மன் எல்லாம்	ராஜாக்களெல்லாரும்	எண்தோள்	எட்டு புஜங்களையுடை
அவிய	நசிக்கும்படியாக	ஈசற்கு	ருத்ரனுக்கு
வென்றி	ஜயப்ரதமான	எழில்	அழகுபூண்ட
செருக்களத்து	யுத்தரங்கத்தில்	எழுபது மாடம்	எழுபது ஆலயங்களை [ளி
சென்று	போய்		
செற்ற	சத்ருவான [னுடைய	செய்து	ப்ரதிஷ்டை பண்
வேந்தன்	கார்த்த வீர்யார்ஜுந	உலகம் ஆண்ட	லோகத்தைப் பரிபாலநம் பண்ணினவனாய், [ந்தவனாய்,
திறல்	பலத்தை		
அழிய	அழியச்செய்து		
சிரம்	(அவன்) தலையை	திருக்குலத்து	உயர்ந்தகுலத்தில்பிற
துணித்தான்	வெட்டினவனுமான வனுடைய	வளம்	ஸம்ருத்தியை யுடையனை
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	சோழன் சேர்ந்த கோயில். (அ)	

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கிலங்கித்யாதி) முருக்கம் பூப்போலேயும் விளங்காநின்றுள்ள கனிபோலேயு மிருக்கிற அதரத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபன். (மன்னெல்லாமித்யாதி) ராஜலோகமடங்க வழிபோக்கிலே முடியும்படி யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டி.(செற்றவேந்தன் சிரம்துணித்தான்)இந்த ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஹேதுபூதனான ஸஹஸ்ர பாஹுவர்ஜுநனுடைய மிடுக்கெல்லாம் போய் அவன் முடிந்துபோம்படிக் கீடாகத் தலைகளைத் துணித்த ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை உங்கள் தலைமேலே வைக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (இருக்கிலங்கித்யாதி)வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷ ஸூக்தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயையுடையராய் எட்டுத் தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு; தர்சநீயமான மாடங்களை எழுபதும் சமைத்துப், பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமையாலே அவ்வபிமத வித்த்யர்த்தமாக அவன் வந்தாஶ்ரயிக்கிற தேசம். ரத்நாதிகளைக் கொழித்துக்கொடுவருகிற ஆற்றுவரவோடு, க்ருஷ்ணன் இடைப்பெண்களுடைய துகில்களையும் வளைகளையும் வாரிக்கொடு வருகிற வரவோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லிற்று-கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருக்கிற இருப்போடு, ஆஶ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்த செயலோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதியை மேலே இப்பாட்டிலே தாமே யருளிச்செய்கிறார்.

"மன்னெல்லாம்" என்ற பதத்தாலே - ஜாதியாகப் பகை தோற்றுகையாலே, க்ருஷ்ணவதார விஷயமன்றென்று ஸ்ரீ பரசுராமாவதாராபதாகமாக வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி). செற்ற -, த்வேஷியான, வேந்தனுடைய திறலழிய என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). தலைகள் - ராஜாக்களுடையவும் தலைகள். (தேவர்க்கு) என்றது-ருத்ரனுக்கு என்றபடி. ராஜாவினுடைய அப்பொழுதையில் பூஜ்யதாபுத்தி ஸ்ப்புரிக்கைக்காக பஹுவசந ப்ரயோகமென்று கருத்து. திருக்குலத்து - க்ஷத்ரியகுல மாகையால் வந்த ஆபிஜாத்ய முடையனானவன். ஸம்பந்நனான சோழனென்றபடி. ... ... (அ)

மூ.—தாராளன் தண்ணரங்க வாளன் பூமேல்
தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற
பேராளனாயிரம் பேருடைய வாளன்
பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமை கேட்பீர்

பாராளரவ ரிவரென் றழுந்தை யேற்றப்
படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமாவுய்த்த
தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆளன்	திருமாலையினுல் அலங்க்ருதனுய்	பின்னைக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
தண்	ப்ரமஹரமான	மணவாளன்	நாயகனுன வனுடைய
அரங்கவாளன்	திருவரங்கத்தில் நித்யவாஸம் செய்யுமவனுய்,	பெருமை	அதிசயத்தை [ளே!
		கேட்பீர்	கேட்க விரும்புமவர்க
பூமேல்	தாமரைப்பூமேல் வாஸம் செய்யாநின்ற	அவர் இவர் என்று	இன்னுரின்னுரென்று ப்ரஸித்தராய்
தனியாளன்	(ஸ்த்ரீத்வத்தில்) அத்விதீயையானபிராட்டிக்கு வல்லபனுய், [கள்	பார் ஆளர்	பூமிக்கு நிர்வாஹகரான ராஜாக்கள்
		அழுந்தை	திருவழுந்தூரிலே (வந்து)
		ஏற்ற	எதிர்க்க,
முனியாளர்	ருஷிகளான ஸநகாதி	படை	(அந்த) யுத்தத்திலே
ஏத்தநின்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக வெழுந்தருளி யிருக்கிற	மன்னர்	(அந்த) ராஜாக்களு
		உடல்	சரீரமானது [டைய
		துணிய	துண்டு துண்டாம்படி
பேராளன்	பெருமையை யுடையனுய்	பரிமா	குதிரைகள்
		உய்த்த	கட்டப்பட்ட [னுய்
ஆயிரம்பேர் உடையவாளன்	ஆயிரம் திருநாமத்தை யுடையனுய்,	தேராளன்	தேரை நடத்தினவ
		கோ	ராஜாவான
		சோழன் சேர்ந்த கோயில். (கூ)	

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராளனித்யாதி) உபயவிபூதியினுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலை யிட்டிருக்கிறவன். (தண்ணரங்கவாளன்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகக் கோயிலை வாஸஸ்தானமாகக்கொண்டிருக்கிறவன். (பூமேலித்யாதி) தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், அத்விதீயமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபன். (முனியாளரித்யாதி) கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவ (னை)யையே யாயிருக்கிற ஸநகாதிகள் ஏத்துகையால்வந்த பெருமையை யுடையவன். (ஆயிரமித்யாதி) அநுபவிப்பார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படியாக ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடைய

வன். (பின்னைக்கி; ாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய பெருமையைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பீர்! (பாராளரித்யாதி) பூமிப்பரப்புக்கடைய நிர்வாஹகராய், இன்னார் இன்னார் என்று ப்ரதித்தரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் ஸபரிகரராய்க் கொண்டு திரு வழுந்தூரிலே வந்து எதிரிட, அவர்களுடைய உடல் துணியும்படிக் கிடாக. (பரிமாவுய்த்த தேராளன்) குதிரைபூண்ட தேரை யுடையவன். (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராளனித்யாதி) கீழே சில விபவங்களை அநுஸந்தித்தவர், ப்ரீத்யதிசயத்தாலே பரத்வாதி பஞ்சாவஸ்த்தைகளையும் ஸாதாரண ஸூசகங்களாலே அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்; அன்றிக்கே, "மூரிக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்" என்ற க்ருஷ்ணாவதாரத்தையே ஸ்வாபாவிகாகாரத்தாலே கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்.

பஞ்சாவஸ்த்தையில் என்ற பக்ஷத்திலே, "முனியாளர்" இத்யாதியாலே வ்யூஹம் ஸூசிதம்; ஸநகாதிகளுக்கிறே முகம்கொடுப்பது; "ஆயிரம்பேர்" இத்யாதியாலே ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலே ஸூசிதம் அந்தர்யாமித்வம் என்று கண்டுகொள்வது. ... ... (௯)

மூ.—செம்மொழிவாய் நால்வேத வாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மாலைப்
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி யின்பப்பாடல்
பாடுவார் வியனுலகில் நமனார்பாடி
வெம்மொழி கேட்டஞ்சாதே மெய்ம்மை சொல்லில்
விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெருந் தக்கோரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்மொழி	யாதார்த்த்ய மாகிற செம்மையையுடை[ய	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றதாய்,
வாய்	சொற்களையுடையரான	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங்களை யுடையதான
நால்வேத வாணர்	நாலுவேதங்களையும் வல்லரான ப்ராஹ்மணர்	திருநறையூர்	திருநறை யூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்

செங்கண்மாலை	சிவந்தகண்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
பொய்ம்மொழி	அஸத்ய வசகமானது
ஒன்றுஇல்லாத	சிறிதும் கலசாத
மெய்ம்மையாளன்	ஸத்ய வசநத்தை யுடையராய்,
புலம்	தர்சநீயமான
மங்கைக்குலம்	திருமங்கையி லுள்ளவர்களுக்கு
வேந்தன்	ராஜாவாய்,
புலமைஆர்ந்த	ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையதாய்
அம்மொழி	அப்படிப்பட்ட சொற்களையுடைய
வாய்	திருமுகத்தை யுடையரான
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
இன்பம்	அநுபவ ஜநிதப்ரீதியுண்டான [ளை
பாடல்	(இந்தப்) பாசுரங்க
வியன்	பெருமைபொருந்
உலகில்	லோகத்தில் [திய
பாடுவார்	அப்யஸிக்குமவர்க
நமனார்	யமனுடைய [ள்,
பாடி	தூதர்சொல்லுகிற
வெம்மொழி	க்ரூரமானசொற்களை
கேட்டு	கேட்டு [க்கொண்டு
அஞ்சாதே	பயப்படாதவர்களாய்
மெய்ம்மை	(மேல்வரப்போகிற பலத்தின்)உண்மையை [லம்,)
சொல்லில்	சொன்னால் (அந்தப
விண்ணவர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
விருந்துஆகும்	ஆதரணீயரான
பெரும் தக்கோர்	பெரிய ஜ்ஞாநிகராவர்கள். (கO)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செம்மொழியித்யாதி) யதாபூத வாதிகளாய்† வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம்செலுத்த வல்லாரியிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற, தர்சநீயமான மாடங்களையுடைய திருநறையூரிலே வர்த்திக்கிற புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (பொய்ம்மொழி யித்யாதி) அவ்வேதசப்தம்போலே யிருக்கிற சப்தத்தை யுடையவர். (புலமங்கையித்யாதி) தர்சநீயமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார், அறிவு நிறைவெல்லாம் பேச்சிலே தோற்றும்படியான, அப்படிப்பட்ட பேச்சையுடைய ஆழ்வாருடைய, இன்பப்பாடலுண்டு - அநுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுச் சொன்ன பாசுரம், அத்தை (வியனுலகில் பாடுவார்) புறம்பே உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற ஸம்ஸார விபூதியிலே வ்யாவ்ருத்தராய்க் கொண்டு அதிகரிப்பார், யமபடருடைய க்ரூரமான சப்தம் கேட்டஞ்சாதே. (மெய்ம்மைசொல்லில்) மேல் பெறும்பேறிருந்தபடி சொல்லில், பரமபதத்திலேபோய், (க) "பதியினில் பாங்கினில்" என்கிற

(க) தி-வாய்-கO-க-கO. † (பா) யதாபூதவாதியான வேதத்துக்கு.

படியே - நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தந்தாமிருப்பிடங்களிலே கொண்டு புக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழவிருந்து ஸ்ரீபாதம் விளக்கிக் கொண்டாடும்படியான பெருமையை யுடையராவர்கள். (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.(செம்மொழியித்யாதி)“மெய்ம்மை” என்றது-ஸத்யவசநமா யிருக்கவும், “பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத” என்கையால் பலித (ஃலித) மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வேதசப்த மித்யாதி); பொய்யும் கலந்த மெய்யன்றென்கை. புலப்படும் மங்கை என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயமான) என்று. “விருந்தாகும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பதியினியித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் ஆறுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஏழாந்திருமொழி

ஆளும்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ராஜ்யலாபத்துக்காக ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைக் கொண்டானென்னை, ஆனபின்பு, ஆபந்நராணர்க்கெல்லாம் புகல் அவனல்லதில்லை, இப்படி இருந்தபின்பு, எல்லாரும் அத்தேசத்திலே போய்ப்புக்கு அவனை அநுபவிக்கப்பாருங்கோ ளென்கிறார். புநஸ்ச, நான்சொன்ன ஹிதத்தில் நாட்டார்க்கு அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், எனக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமான கைங்கர்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து அதுக்கு விரோதியையும் போக்கின அவனல்லது ஆபந்நராணர்க்குப் புகலில்லை, ஆனபின்பு அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமே ஆச்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறார். *

அரு.—ஆளும்ப்ரவேசம். ஏழ்த்திருமொழியிலே - திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிற வ்யாஜேந பரோபதேச ப்ரவ்ருத்த ரானபடியாலே, அவர்கள் இவ்வாழ்வாரைக் குறித்து“தேவரீர் சோழன் பணிந்ததை

யே பலகாலு மருளிச்செய்தீர், அவன் த்ருஷ்டார்த்தியன்றோ, ஸம்ஸார பய பீதர்க்கு ஆஶ்ரயித்து அநுபவிக்கக்கூடுமோ?'' என்னும் கருத்தாலே, கேவல பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறரென்றும்; தம் திருவுள்ள மானது நான் கேட்டதுக்கு நம்மைக்குறித்தருளிச் செய்யாதே ஸாமாந்ய மாக பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு அவர்கள்வந்து புகுகிறார்களோ? என் ன; மீளவும் தம் திருவுள்ளத்துக்கே அருளிச்செய்கிறரென்றும் இர ண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறர் (ராஜ்யேத்யாதி). இப்பாட்டுக்களிலே உபயஸங்கதிக்கு மநுகுணமாக, ''ஆஶ்ரயணீயன்'' என்று க்ரியையை அத் யாஹரிப்பது என்று திருவுள்ளம். ... ... *

மூ.—

ஆளும்பணியு மடியேனைக் கொண்டான் விண்ட நிசாசரரைத்
தோளும்தலையும் துணிவெய்த சுடுவெஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்தான்
வேளும் சேயு மனையாரும் வேற்கணாரும் பயில் வீதி
நாளும் விழவி னொலியோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	ப்ரதிகூலரான	பயில்	வாஸம் பண்ணுகின்ற
நிசாசரரை	ராக்ஷஸர்களை	வீதி	தெருக்களில்
தோளும்	புஜங்களும்	நாளும்	நித்யோத்ஸவமும்
தலையும்	தலைகளும்	விழவின்	நைமித்திகோத்ஸவங்களுடைய
துணிவுஎய்த	துண்டு துண்டாம்படியாகச் செய்து, (பின்னும்)	ஒலி	ஆரவாரமும்
		ஓவா	மாறுமலிருக்கிற
		நறையூர்	திருநறையூரில்
சுடு	கொளுத்தாநின்ற	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
வெம்	அதிக்ரூரமான	நம்பி	பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரன், [என்னை
சிலைவாய்	தநுஸ்ஸில்நின்றும்		
சரம்	பாணங்களை	அடியேனை	ஸ்வதஃ தாஸபூதனை
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனும்,	ஆளும்	தாஸபூதனென்கிற புத்தியை யுடையேனும்படி பண்ணி
வேளும்	மந்மதனோடும் [ம்		
சேயும்	குமாரஸ்வாமியோடு		
அனையாரும்	ஸத்ருசரான அழகிய புருஷர்களும்	பணியும்	கைங்கர்யத்தையும்
வேல்	வேல்போன்ற	கொண்டான்	ஸ்வீகரித்தான் (ஆகையால்)
கணாரும்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளும்		அவனே ஆஶ்ரயணீயன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) தன் திருவடிகளுக்கு அர் ஹமான வஸ்து †தனக்குரித்தென்றிராதபடி ஆளாக ஸ்வீகரித்து,

† (பா) தனக்கரிதென்றிராதபடி.

அந்த ஆளானதினுடைய பல(ஃல)ரூபமான கைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். (அடியேனை ஆளும்பணியும் கொண்டான்) முதல் தன்னிலே யோக்யமான வஸ்துவையும், அயோக்யதையேயாய், தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக புத்திபண்ணி வைக்கையன்றிக்கே, பரசேஷமென்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்தானென்கையும், அந்த சேஷத்வத்தினுடைய பல (ஃல)மான தாஸ்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்தானென்கையும். (விண்டவித்யாதி) இவ்வடிமையில் பொருந்தாதபடியான ஜந்மத்தையுடைய துஷ்ப்ரக்ருதிகளை அழியச்செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இவர்களுக்கு இன்னும் இதிலே ருசி பிறக்கக்கூடுமோ? என்று ஆந்தனையும் அவஸரம்பார்த்து நின்று (க) "[Grantha] - த்விதா பஜ்யேய மப்யேவம் ந நமேயந்து கஸ்யசித்" என்று அவர்கள் பொருந்தாமையிலே நிலைநின்றால், பின்னைக் கண்பாராதே அழியச்செய்யும். தோளைக் கழிப்பது, தாளைமுறிப்பது, தலையை அறுப்பதாய்க்கொண்டு சிறிதுபோது காலயாபநம் பண்ணி, பின்னை அம்பிலே அழிக்கைக்காக, காணவே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லில்நின்றும், (உ) "[Grantha] - தீப்தபாவக ஸங்காசைः" என்கிறபடியே-தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், சத்ருசரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்புகளை நடத்தினான்.

(வேளும் சேயுமித்யாதி) அத்தேசத்திலே வர்த்திப்பாரெல்லாம் போ(ஃபோ)க்தாக்களும் போக்யை(ஃபோக்ய)களுமான ஸ்த்ரீகளுமே யாய்த்து. வடிவழகுக்குக் காமவேளையும் ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் போலேயிருக்கும் புருஷர்களும், அவர்கள் தங்களையும் ஒரு நோக்காலே அநங்யார்ஹராம்படி பண்ணவல்ல ஸ்த்ரீகளும் வர்த்தியாநின்றுள்ள. (நாளும் விழவினொலியோவா) (ங) "திங்களும் நாளும் விழாவறாத" என்கிறபடியே-நாள் திருநாளும் திங்கள் திருநாளும் மாறாதேயிருக்கிற திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நம்பி-ஆளும் பணியுமடியேனைக் கொண்டான். ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (முதலித்யாதி). இத்தால் - ஆட்கொள்ளுகைக்கும் பணிகொள்ளுகைக்கும் பேதம் சொல்லிற்றாய்த்து; தாத்பர்யாந்தரமாகவுமாம். ஆளாக

(க) ரா-யு-நகூ-கக. (உ) ரா-யு-ககூ-உஉ.

(ங) தி-வா-எ-ங-ங.

அபிமானித்துப் பணியைக்கொண்ட தன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிசேஷங்களை யுண்டாக்கினானென்று கருத்து. ... ... (க)

மூ.—

முனியாய்வந்து மூவெழுகால் முடிசேர் மன்னருடல்துணியத்
தனிவாய் மழுவின் படையாண்ட தாரார் தோளான் வார்புறவில்
பனிசேர்முல்லை பல்லரும்பப்பான லொருபால் கண்காட்ட
நனிசேர் கமல முகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (உ)

பதம்.	உரை.
முனியாய்	பரசுராமாழ்வானாய்
வந்து	வந்தவதரித்து,
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு கால்
முடிசேர்	கிரீடங்களை யுடையரா
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய [ன
உடல்	சரீரமானது
துணிய	துணியும்படியாக
தனி	அஸத்ருசமான
வாய்	முகத்தை (நுனியை) யுடைய
மழு	மழுவென்கிற
படை	ஆயுதத்தை [வனும்,
ஆண்ட	நிர்வஹித்த (உடைய)
தார் ஆர்	மாலையினால் அலங்க்ருதமான [ய்,
தோளான்	புஜங்களை யுடையனு
வார்	நீண்ட (விசாலமான)
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களில் [யிருக்கிற
பனிசேர்	குளிர்ந்த அழகியதா
முல்லை	முல்லைப்பூவானது
பல்	(அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய) பற்களைப் போல்
அரும்ப	மொட்டுவிடாநிற்க,
பானல்	பானலென்னும்பூ
ஒருபால்	ஒருவகை
கண்காட்ட	(அவர்கள்) கண்களைக்காண்பியாநிற்க,
நனிசேர்	பெருமையை யுடைய
கமலம்	தாமரைப்பூவானது
முகம்காட்டும்	முகத்தைக் காட்டாநிற்பதான
நறையூர்நின்ற	திருநறையூரில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை [யன்).
நம்பி	நம்பியே (ஆஸ்ரயணீ

முல்லை முதலியவை ஸ்த்ரீகளுடைய பற்கள் முதலியவற்றைப்போல் விளங்குகின்றன வென்றபடி. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்ய வ்ரதப்ரதாநனான் ருஷியாய்வந்து. அவ்வாந்ருசம்ஸ்ய வ்ரதர்க்கும் வைதஹிம்ஸையில் கைகூச வொண்ணாதிறே. (மூவெழுகாலித்யாதி) இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரிய வம்சத்தை அறுத்துத் தூயும்படி அத்விதீயமான வாயை யுடைத்தான மழுவை ஆயுதமாக நிர்வஹித்த. (தாரார்தோளான்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலை யிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவன். (வார்புறவி லித்யாதி) நீண்ட புறவில் - பரந்த பர்யக்

தத்தில், தர்சநீயமான முல்லையானது, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய தந்தபங்க்தியைக் காட்ட, நெய்தலில் அவாந்தர ஜாதியான பானலானது, கண்களைக்காட்ட. (கனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்) கடல் போலே பரந்த வயலிலே முத்தானது அலையாநின்றுள்ள. அன்றிக்கே, ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக, (கமலம்) என்றதாகில், அவ்விரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான முகத்தை, பெருத்த தாமரையானது காட்டும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) நிசாசரரை வென்றவனன்றிக்கே, ராஜாக்கள் சிறிதும் அதிமாத்ரமாகக் கைவிஞ்சினால் கொல்லவல்லனென்று ஸ்ரீ பரசுராமனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு ஹிம்ஸை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாந்ருசம்ஸ்யேத்யாதி). "கனிசேர் கமலமுகங் காட்டும்" என்று பாடாந்தரமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (௨)

மூ.—

தெள்ளார் கடல்வாய் விடவாயச் சின வாளரவில் துயிலமர்ந்து
துள்ளாவருமான் வீழ வாளி துரந்தானிரந்தான் மாவலிமண்
புள்ளார் புறவில் பூங்காவி புலன்கொள் மாதர் கண்காட்ட
நள்ளார் கமலமுகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௩)

பதம்.	உரை.
தெள் ஆர்	தெளிவை யுடைத்தான (ஸ்வச்சமான)
கடல்வாய்	திருப்பாற் கடலில்
விடவாய	விஷத்தை யுமிழாநின்ற வாயையுடையனாய்,
சினம்	(ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேல்) கோபத்தையுடையனாய்,
வாள்	ஒளியையுடையனான
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே
துயில் அமர்ந்து	கண்வளர்ந்தருளி,(அநந்தரம்)
துள்ளாவரு	துள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற
மான்வீழ	மாயா ம்ருகம் நசிக்கும்படியாக
வாளி	பாணத்தை

பதம்	உரை.
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனாய்,
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்
மண்	பூமியை
இரந்தான்	யாசித்தவனாய்,
புள் ஆர்	பக்ஷிகள் நிறைந்த
புறவில்	பர்யந்தங்களில்
பூ காவி	அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூவானது
புலன்கொள்	தர்சநீயமான ஆபரணங்களணிந்த
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
கண்	நேத்ரங்களை
காட்ட	காட்டாநிற்பதாய்,
நள் ஆர்	(இதழ்) செறிவை யுடைய
கமலம்	தாமரையானது

முகம்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) தெண்மையார்ந்து திரைகொழித் தெறட்டாநின்ற கடலிலே; செந்தெங்குக்கு முள்கட்டி னுப்போலே வஸ்துவின் நீர்மைக்குத் தக்கபடி ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள வாயையுடையனாய், அவர் கள்மேலே மிக்க சினத்தை யுடையனுமாய், நிரந்தர பகவதநுபவத் தால் வந்த ஒளியையுடையனுமா யிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அவன்மேலே சாய்ந்து, ராவணாதி கண்டகர் வந்து தோற்றினவாறே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதரித் து, அங்கே இங்கே துள்ளிவருகிற மாயாம்ருகமானது இலக்குப் பட்டு விழும்படி அம்பை நடத்தினவன். (இரந்தானித்யாதி) அவ்வ ம்பு கையிலே யிருக்கச்செய்தே, ஓர் இயற்றி யில்லாதாரைப்போலே, மஹாபலி பக்கலிலே சென்று மண்ணை இரந்தான். ஸாமத்துக்குச் செல்லாத விடத்திலே யாய்த்து பேதத்தி லிழிவது. (புள்ளாரித் யாதி) அன்னம் தொடக்கமான பக்ஷிகளாலே நெருங்கி யிருந்துள்ள பர்யந்தத்திலே, தர்சநீயமான செங்கழுநீரானது, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளா யிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகள் கண்ணைக்காட்ட, செறிந்த இதழையுடைய தாமரைப் பூவானது அக்கண்களுக்கு ஆஶ்ரயமான முகத்தைக் காட்டாநின்றுள்ள திருநறையூர். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஶ்ரீ பரசு ராமாழ்வானை அநுபவித்தவர், இரண்டிடத்திலு முண்டான ராமாவதா ரத்திலும் ஶ்ரீ வாமநாவதாரத்திலும் திருவுள்ளமோடி, இவற்றுக்கெல் லாம் நாற்றங்காலான க்ஷீராப்தி நாதனை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தெண்மை) தெளிவு. கடல் பதவாஸனை (திரையித்யாதி). (செந் தெங்கு) செவ்விளநீர் மரம். (நீர்மைக்கு) *'ரிபூணாமபிவத்ஸலர்' என்னும் படியான வாத்ஸல்யத்துக்கு. (இயற்றி) அதிசயம். புலன்என்று - இந்த் ரியமாய், அத்தால் - அதுக்கு விஷயங்களான ஆபரணங்களைச் சொல்லு கிறது. ... ... (௩)

மூ.—

ஒளியா வெண்ணெயுண்டா னென்றுரலோ டாய்ச்சியொண் கயிற்றால்
விளியா வார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல்
களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தென்ற லலர்தூற்ற
களிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளியா	ஒளித்துநின்று	கள்	தேனை (நிஷித்த த்ரவ்யத்தை)
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உண்ண	பானம்பண்ண,
உண்டான் என்று	விழுங்கினானென்று	காமர்	அழகிய
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
விளியா	கோபித்து	அலர் தூற்ற	புஷ்பங்களை இறையாநிற்க (அவ்வண்டுகளுக்குப் பழிசொல்லாநிற்க),
ஒள்	அழகிய	நளிர்	பெருமை பொருந்திய
கயிற்றால்	தாம்பினால்	வாய்	முகத்தையுடைய
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
ஆர்க்க	கட்ட [கொண்டு	முறுவலிக்கும்	அலராநிற்பதான (மந்தஸ்மிதம் பண்ணுகின்றதான)
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டவனாய்க்		நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௪)
விம்மி	ஏங்கி		
அழுதான்	அழுதவனாய்		
மெல்	ம்ருதுவான		
மலர்மேல்	பூக்களிலே		
வண்டு	வண்டுகளானவை		
களியா	உகப்புடனே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவெண்ணெ யித்யாதி) மறைய நின்று சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை "தைவங்கொண்டது" என்னும்படியாக அமுதுசெய்து. அன்றிக்கே, மறைக்க வரிதான வெண்ணெயை அமுதுசெய்தான் என்று யசோதைப் பிராட்டியானவள் சீறி உரலோடே சேர்த்துத் திருமேனியிலே அழுந்தும்படியாகக் கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்ட. அன்றிக்கே, திருமேனியை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றது என்று "ஒண்கயிறு" என்றாராகவுமாம். (ஆப்புண்டு) அநுகூல ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே அப்படி கட்டுண்டு. நாகபாசாதிகளை யிட்டுக் கட்டிலிறே அறுத்துக் கொடு போக வல்லனாவது; அன்றிக்கே துர்யோதநாதிகள் கட்டிலாதல்; அநுகூலர் கட்டினால் போகமாட்டான்; (க) "ஙஜீஷ்ஷீ - யதிசக் ரோஷி" என்றாளிறே. வங்கிபுரத்து நம்பி, பலகாலும் "திருவாராதநக்ரம மருளிச்செய்யவேணும்" என்று போருமாய், அவஸரஹாநியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீஹநுமத்தாஸர்க்கும் அதுதன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச், சமைகிறவளவிலே நம்பிதோற்ற,

(க) வி-பு-ரு-௬-கரு.

திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போ தருளிச்செய்தவார்த்தை;- "என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்சயந்தீரப் பெற்றோமாகிறது - நியாமகன்நி யாம்யங்களிலே சிலர்க்கஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுது நின்றான் என்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்முடைய ஹ்ருதயம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும்" என்று. (விம்மியழுதான்) அகவாயி லோட்டத்துக்கு ஓரெல்லையில்லை யிறே. அதெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்குவிட்டு அழுதபடி. வாய்விட்டழ வொண்ணாதபடி "வாய், வாய்" என்னுமே.

(மென்மலரித்யாதி) கண்டவிடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துக் கிடக்குமிறே; அதிலே மதுபாநார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டுகள், அத்தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து, சிக்ஷித்த ஸேவை பண்ணுவாரைப்போலே மதுபாநத்தைப் பண்ணிற்றின. அத்தைக் கண்ட ஸ்ப்ருஹணீயயான தென்றல், நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்று; அத்தைக்கண்ட முல்லை, புகுந்த ப்ரமாதத்தை அநுஸந்தித்து, அது தானப்படி செய்கிறது, இது தானிப்படி செய்யக்கடவதோ? என்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமை ஸ்மிதம் பண்ணிற்று. ... (ச)

அரு.—காலாம்பாட்டு. (ஒளியாவித்யாதி) இப்ப-க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தை அநுஸந்தித்தாராய், (க) "ఏష నారాయణ శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవ నికేతనః। నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్ - ஏஷநாராயண ஸ்ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதநः। நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்கிறபடியே - க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்து நியாம்யனாய் குணத்தில் தாம் ஆப்புண்டபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"விளியா" என்றதினர்த்தம் (சீறி) என்றது. அழுதும்படி கேரிதாயிருக்கை - ஒண்மை என்று கீழருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). நியாமகன் நியாம்யர்க்கஞ்சினமைக்கு ஒரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வங்கிபுரத் தித்யாதி). (திருமலையிலே) என்கிறதுக்கு முன்னே, எம்பெருமானார் என்று கூட்டுவது; (உ) "గురోర్నామ న కీర్తయేత్ - குரோர்நாம ந கீர்த்தயேத்" என்கிற சூத்ரத்தாலே அருளிச்செய்யாதொழிந்தது. (இரண்டிழவுக்கும்) என்றது - அவரபேக்ஷித்தபோது சொல்லக் கூடாமையாலும், இப்போது தானுமிவர்களோடே கூடச் சொல்லக்கூடாமையாலு முண்டான இழவுக்கு மென்கை. (அதுவும்) க்ருஷ்ணனஞ்சினதுவும். இத்தால் - நியாமகரான எம்பெருமானார், நியாம்யரான வங்கிபுரத்து நம்பியைக்கண்டு, துணுக்கென்றபோதே

(க) ஹரிவம்சம். (உ)

யசோதைப் பிராட்டிக்கும் க்ருஷ்ணன் தனுக்கென்னக் கூடுமென்றபடி.

"களியா" என்றதினர்த்தம் (களித்து) என்றது. வண்டு மதுபாகம் பண்ணுகிறத்தையும் தென்றல் வீசுகிறத்தையும் முல்லை அலருகிறத்தையும் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்யுமிடத்தில், "கள்" என்றது - தேனையாகிலும், "அலர்தூற்ற" என்றதுக்கு-பூக்களை இறைக்கை சப்தார்த்தமாகிலும், மூறு வலிக்கைக்கு விகாஸமே சப்தார்த்தமானாலும் இவற்றுக்கு ப்ரஸித்தியால் தோற்றும் த்வந்யர்த்தங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கண்டவிடமெங்கு மித்யாதி). (அதுதான்) அந்த வண்டுதான். (இதுதான்) இந்தக் காற்றுத்தான்.

மூ.—

வில்லார்விழவில் வடமதுரை விரும்பி விரும்பா மல்லடர்த்துக்
கல்லார் திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல்
சொல்லார் சுருதி முறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர்
நல்லார் மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
வடமதுரை	வடதிக்கிலுள்ள ஸ்ரீ	சொல் ஆர்	(நிர்த்துஷ்டமான)
	மதுரையில்		சொற்களை யுடை
வில் ஆர்	வில்லை யுடைத்தான	சுருதி	வேதங்களை [யதான
விழவில்	தநுர்யாகத்திலே	முறை	க்ரமத்திலே
விரும்பி	(போக) ஆசைப்பட்டு	ஓதி	அத்யயநம்பண்ணி,
	(அங்கே)	சோமு	ஸோமயாகம் முதலி
விரும்பா	(தன்னை) உகவாத		யவற்றை[
மல்	சாணூராதி மல்லர்க	செய்யும்	அநுஷ்டியாநின்ற
	ளை [பு)	தொழிலினோ	கர்மட (ஞ)ராய்
அடர்த்து	பொடியாக்கி, (பின்	ர்	
கல் ஆர்	கல்லோடொத்த (த்	நல்லார்	விலக்ஷணரான (அந
	ருடமான) தாய்		ந்ய ப்ரயோஜநரா
திரள்	திரண்டிருக்கிற [ன		ன) [ர்கள்
தோள்	புஜங்களை யுடையனு	பலர் மறை	அநேகம் ப்ராஹ்மண
கஞ்சனை	கம்ஸனை	யோர்	[நின்ற
காய்ந்தான்	சீறிக்கொன்றவனாய்,	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
காளியன்மேல்	காளியன் தலைமேலே		நறையூர் நின்ற நம்பியே. (ரு)
பாய்ந்தான்	குதித்தவனாய்,		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாரித்யாதி) கம்ஸன் மாதுலனாய், "வில்விழவு" என்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு அழைப்பித்து, வாசலிலே ஆனையைநிறுத்தி, அது கொன்றதென்று கண்ணநீர் விழவிட்டு

துங்கக்கங்கொண்டாடி யிருப்பானுகக் கோல; அத்தை அறியாதாஞ யிருக்கை யன்றிக்கே, அடியேதுடங்கி அவன் பண்ணிப்போருகிற ப்ராதிகூல்யத்தை அறியச்செய்தேயும், அத்தை மதியாதே, "வில் விழவுக்கு" என்று அவ்விடத்தை உகந்து புகுந்தானுய்த்து. (விரும்பாமல் லடர்த்து) உகவாத மல்லவர்க்கத்தை அழியச்செய்து. (கல்லாரித்யாதி) திண்ணிய தோளுடைய கம்ஸன் கோலின கோலுதலை அவன்றன்னோடேபோம்படி பண்ணி அவனைமுடித்து. (காளியன் மேல் பாய்ந்தான்) கம்ஸன் முதுகில் பாய்ந்தாப்போலே, காளியன் தலையில் பாய்ந்தபடி.

(சொல்லாரித்யாதி) புருஷ புத்த்யதீந மல்லாமையாலே நிர்த்தோஷமாயிருக்கிற ஶ்ருதிகளைப் பதங்யமங்களோடே அதிகரித்து; கேவலாத்யயநம் பண்ணுகையன்றிக்கே அதினுடைய அநுஷ்ட்டாநத்தளவும் போருமவர்கள்; அதுதான் காதாசித்கமாயிருக்கை யன்றிக்கே அதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள்; அது தன்னை ஒரு பல (ஃல)த்துக்காக அநுஷ்ட்டிக்கையன்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அநுஷ்ட்டிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்கள். ...(ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஶ்ரித பவ்யனு யிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தாராய், ஆஶ்ரித விரோதிகள்மேல் தானேபோய் வெல்லவல்லனென்று க்ருஷ்ணவதாரத்திலே தானே ஆழங்கால் படுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"மறை" என்றதினர்த்தம் (பதங்யமேத்யாதி). (சோமு) ஸோமயாகமாய், அதுதான் உபலக்ஷணமென் றருளிச்செய்கிறுர் (கேவலேத்யாதி). "செய்யும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் (அதுதானித்யாதி). "தொழிலினோர்" என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அது தன்னை யித்யாதி) ... ... (ரு)

மூ.—

வள்ளி கொழுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணுன் [தான்]
வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன் தோள் வனத்தைத் துணித்துகந்
பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன் முகம் நோக்கி
நள்ளி யூடும் வயல் சூழ்ந்த நறையூர் நின்ற நம்பியே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வள்ளி	வள்ளியென்ற சண்டாள ஸ்த்ரீக்கு	கொழுநன்	வல்லபனை ஸுப்ரஹ்மண்யனை

முதலாய	ப்ரதாநனை வுடைய	கமலத்து இடை	தாமரைப்பூவின் நடுவே [ய்)
மக்களோடு	புத்ரர்களோடு கூட	பள்ளி	படுக்கைக்கு(ப் போ
முக்கணன்	த்ரிணேத்ரனான ருத்ரன் (தோற்று)	பட்ட	(அங்கே) அகப்பட்டுக் கிடந்த [தான
வெள்கி	வெட்கப்பட்டு	பகுவாய்	பெரியவாயை யுடைய
ஓட	ஓடிப்போக,	அலவன்	ஆண் நண்டினுடைய
விறல்	மிடுக்கனான		(புஷ்பதூளி படி
வாணன்	பாணாஸுரனுடைய	முகம்	முகத்தை [ந்த)
வியன்	பெருத்திருந்துள்ள	நோக்கி	பார்த்து
தோள் வனம்	புஜங்களாகிற பெரும் காட்டை	நள்ளி	பெண் நண்டானது
		ஊடும்	ப்ரணயகலஹம் பண்ணுகின்ற
துணித்து	சே (ச்சே)தித்து	வயல்	கழனிகளாலே.
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட

நறையூர்நின்ற நம்பியே. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளிகொழுந ளித்யாதி) "வள்ளி" என்று- ஒரு சண்டாள ஸ்த்ரீக்குப்பேர்; அவளுடைய கொழுனனாய்த்து - ஸுப்ரஹ்மண்யன்; அவன் துடக்கமான புத்ராதிகளோடே கூட, (க) "அவிநீதப்ருத்யவர்க்கः - அவிநீதப்ருத்யவர்க்கः" என்னுமித்தனையிறே இங்கு. (உ) [முண்டன் நீறன் இத்யாதி] தலையைச்சிரைத்து சாம்பலைப்பூசி யிருப்பானொருவனும், அவனுடைய புத்ரர்களும், ஜ்வரங்களும், பிடாரியும், அக்நியும்,இவையடைய முதுகுகாட்டி ஓட; அத்தைக்கண்டு, † "ஸ்த்ரீப்ரதாநரானவர்களோடே யாகாதே நாம்பொர விழிந்தது" என்று லஜ்ஜித்து. [வாணனுக் கிரங்கினான்] "ஆஶ்ரயணீய ரல்லாதாரை ஆஶ்ரயித்துவந்தானத்தனை" என்று அவனுடைய தசையை யநுஸந்தித்து க்ருபை பண்ணினானாய்த்து. (முக்கணன் வெள்கியோட) ருத்ரன்தான் நோக்குவதாக ஏறிட்டுக்கொடுவந்து வாணனைக் காட்டிக்கொடுத்து, பரிகாரத்தோடே லஜ்ஜித்தோட, பெருமிடுக்கனான வாணனுடைய பாஹுவநத்தை சேதித்து ஹ்ருஷ்டனானான். தேவதாந்தர பஜநத்துக்குப் பரிகாரமான தோள்களைத் துணித்தான். ஒருகையாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் கையைத் தெறிப்பதாகச் சொல்லாநின்றதிறே.

(க) (உ) தி-௪-வி-௭௧. † (பா) ஸ்த்ரீப்ராயரான.

(பள்ளி கமலமித்யாதி) "பட்ட ரருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு" என்றருளிச்செய்வர்;—"பகுவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளிபட்டது, நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே கேதி(கீ?)த்திருக்க, 'அதுக்கு இனியது இடவேணும்' என்று, மது வுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப்பூவிலே வந்திழியக் கொள் ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்ரி அதிலே தங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பி லே கிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது; இது போன போதே தொடங்கி, கதவைத்திறந்து வரவு பார்த்துக்கொடுநின்ற நள்ளி யானது, இத்தைக்கண்டு, ராத்ரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடி ருந்தபடியாலும் 'இது வெறுமனல்ல' என்று முகம்மாறிக் கதவை யடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது." இத்தை பட்டர் அருளிச்செ ய்த வனந்தரம், பிள்ளை திருநறையூரரையர் "ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம் பினால் பின்னை யன்றோ தண்டிப்பது" என்ன; 'என்செய்வோம்! கே ள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்து"என் றருளிச்செய்வர்.(கூ)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸுரப்ர க்ருதிகளான கம்ஸ காளியங்களை வென்றபடி சொல்லி, அவ்வளவன்றிக் கே, தேவஜாதியனை ருத்ரனையும் எதிர்த்தால் முதுகுகாட்டும்படி பண்ணி னன் என்று அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யநுபவிக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"மக்களோடு" என்ற த்ருதியை - ப்ராதாந்யத்திலேயாய், மக்களை ப்ரதாநராகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறர் (அவிர்தேத் யாதி). எடுத்த ஸம்வாதத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறர் (தலையை யித் யாதி). "மோடி" என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்த்ரீ ப்ரதாநரானவர்களோடே) என்றது இரங்கக்காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறர் (ஆய்ரயணீய ரித்யாதி) தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணினால் கையைத் தெறிக்கவேணுமோ வென்ன; பகவத்விஷயத்திலும் ஏக ஹஸ்தத்தாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் தெறிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க இதர விஷயத்தில் அஞ்ஜலிபண்ணி னால் கேட்கவேணுமோ? என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறர் (ஒரு கை யாலே யித்யாதி).

குறிப்பாகக் கேட்டிருந்தபடி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறர் (பகுவா யித்யாதி). பகு - விஸ்த்ருதமான, வாயையுடைய, அலவன்-புருஷ நண்டு. நள்ளி - பெண்நண்டு. போது - ஸூர்யன். பரஸ்பரம் ப்ரியத்தையே நடத்து மிவற்றுக்குப் பிரிவுவர ஹேது வேறின்றியிலே யிருக்கையாலே அதுக்கு உசிதமான ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறர் (கர்ப்பேத்யாதி).

நீலோத்பலத்திலிருந்த நள்ளிஎன்று கருதி, போது விடிந்து அதுவந்தால் இது முகுளிதமாய் (அத்தாலே கதவையடைத்து) என்றது. (பெண்ணை ரக்ஷிக்க நாடாய்த்தே!) என்றது -நாய்ச்சியார் கோயில் பற்றுகையாலே, நள்ளிக்கு செவிகை விஞ்சியிருக்குமே யென்கை. .. .. (௬)

மூ.—மிடையா வந்த வேல்மன்னர் வீய விசயன் தேர் கடவிக்
குடையா வரை யொன்றெடுத் தாயர் கோவாய்நின்றான் கூராழிப்
படையான் வேத நான்கைந்து வேள்வி யங்க மாறிசை யேழ்
நடையாவல்ல வந்தணர் வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (எ.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிடையா	நெருங்கி (கூட்டமாகக்கூடி)	நின்றான்	ஆனவனும்,
வந்த	(யுத்தத்துக்கு) வந்த	கூர் ஆழி	கூர்மைமிக்க திருவாழியை
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடைய	படையான்	ஆயுதமாக வுடையவனும்,
மன்னர்	ராஜாக்கள்	நான்குவேதம்	நாலுவேதங்களையும்
வீய	நசிக்கும்படி	ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும்
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய	ஆறு அங்கம்	சிக்ஷைமுதலிய ஆறங்கங்களையும்
தேர்	தேரை	ஏழ்இசை	ஸப்தஸ்வரங்களையும்
கடவி	நடத்தினவனும்,	நடையாவல்ல	எப்போதும் நடத்த வல்லரான
ஒன்றுவரை	கைப்பட்ட தொருமலையை	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்
குடையாவெடுத்து	குடையாகத் தூக்கி (கோகுலத்தை ரக்ஷித்து)	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
ஆயர் கோவாய்	(அத்தாலே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியாக		நறையூர்நின்ற நம்பியே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி) துர்வர்க்கமடைய அப்பக்ஷத்தைத் திரண்டுவந்ததாய்த்து. பூமிப்பாப்படங்களும் நெளியும்படி நெருங்கி ஸாயுதராய் வந்த ராஜாக்கள் முடிய, கையில் ஆயுதங்கொண்டு வ்யாபரிக்க அவகாசமறும்படி அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, இந்த்ரனுடைய கல்வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கைக்கெட்டிற்றொருமலையை வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமான குடையாக எடுத்து. ஒருமலையை யெடுத்தானு மிருக்கையன்றிக்கே அநாயாஸமாயிருந்தபடி. (ஆயர்கோ) அந்த இந்த்ரன் தானேவந்து கோவிந்தாபி(ஷி)ஷேகம் பண்ணும்படி இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் நின்றான். (கூராழிப் படையான்) கையிலே திருவாழியு மிருக்கச்

செய்தேயாய்த்து மலையை யெடுத்தது. "பசியிலே நலிந்தோமாகில் தானே தவிருகிறான், அவ்வளவும் நாம் நம்பரிகரத்தை நோக்குவோம்" என்று பார்த்தான்.

(வேதநான்கித்யாதி) இவையே யாத்ரையாம்படி கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற தங்களை நோக்குகைக்காகத் தங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களாலே அவன்றன்னையும் நோக்க வல்லவர்களாய்த்து.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - படையெடுத்துப்போய் வாணன் தோள்துணித்து முக்கண்ணனை முதுகுகாட்டின செயலைச் சொல்லிற்றாய், அவ்வளவன்றிக்கே, துர்வர்க்கமுடைய எதிரிட்டவளவிலும் கையி லாயுதமின்றிக்கே வென்ற சதிரையும் மலையையெடுத்து இந்த்ரனைவென்ற படியையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). "ஒன்று" என்ற விசேஷணத்தாலே தோற்றின லகு(லக்ஷ)த்தையை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி)."(க) *கருதுமிடம் பொருதுவருகிற திருவாழியாழ்வான் அழகுக்குடலாயிருக்கப் போமோ? மலை சுமக்கப்பண்ணி" என்னும் ப்ரஸ்தத்திலே உத்தரமாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசியிலே யித்யாதி). (நலிந்தோம்) அவனாலே நலிவுபட்டோம். (பரிகரம்) திருவாழி. (நோக்குகை) இந்த்ரன் மேல் போகாமல் பிடிக்கை. (உ) "வாழாள்பட்டு" என்கிறவிடத்திற்போலேயான வாழ்ச்சி என்று விவக்ஷித்து, "வாழ்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தங்களை யித்யாதி). (தங்களை நோக்குகை) தங்கள் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நோக்குகை. (அவன்றன்னையும் நோக்குகை) மங்களாசாஸநத்தால் நோக்குகை. ... ... (எ)

மூ.—பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக்
கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்தான்
செந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர்
நந்தா வண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	பந்தை (லீலார்த்தமாக) உடைய	பாஞ்சாலி	த்ரௌபதியானவள்
விரலாள்	கை விரல்களை யுடையளான	கூந்தல்	(தன்) தலைமயிரை
		முடிக்க	முடித்துக் கொள்ளுகைக்காக,

(க) தி-வாய்-கo-கூ-அ. (உ) தி-பல்-க.

பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	செந்தாமரை மேல்	சிவந்த (திருநாபி)கமலத்தின்மேலே யுண்டான
கந்து ஆர்	(மதஜலத்தின்) கந்த(ஹ்ந)த்தாலே பூர்ணமான	அயனோடு	ப்ரஹ்மாவோடும்
களிறு	யானைகளின் மேலே ஏறி வாராநின்ற	சிவனும் அனைய	ருத்ரனோடொத்த
கழல்	வீரக்கழலை யுடையரான	பெருமையோர்	ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையராய்
மன்னர்	(துர்யோதநாதிகளான) ராஜாக்கள்	நந்தா	அழியாத [ய
கலங்க	மதிமயங்கும்படி	வண்	ஔதார்யத்தையுடை
சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை	கை	கைகளை யுடையரான
வாய்வைத்தான்	திருப் பவளத்திலே வைத்து ஊதின வனாய்,	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்

வாழ்நறையூர்நின்ற நம்பியே.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) பந்துகொண்டு லீலாவிநோதம் பண்ணுமதொழிய, பரிபவத்துக்கு யோக்யையல்லாத த்ரௌபதி பரிபூ(ஃபூ)தையாய்க் குழலைவிரித்து, "இது, என்னுடைய சத்ருக்களை யழியச்செய்து அவர்கள் தலைமேலே யிருந்தல்லது முடிப்பதில்லை" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண; (பாரதத்தித்யாதி) ராஜாக்கள் தூசியேறின யுத்தத்திலே, கம்பத்தை முறித்துக்கொண்டு திரிகிற மத்த கஜங்களை மேற்கொள்ளவல்லரான வீரக்கழலை யுடைய ராஜாக்கள் முழுக்காயாக அவியும்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைத்து திருவூத்து.

(செந்தாமரை யித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத்துக்கு க்ஷமராய், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களிற்காட்டில் ஏற்றமான ஔதார்யத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) இப்பாட்டில் சொன்ன பாரத ஸமரத்துக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்துகொண்டு, யுத்தாரம்ப ஸம்ப்ரமத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கந்து - கந்தமாய், மதகந்த(ஹ்ந)த்தாலே பூர்ணமான களிறென்றாய், அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கம்பத்தை யித்யாதி).

நந்தாத - நசியாமலிருக்கிற என்றாய், அருளிச்செய்கிறார். (ஏற்றமான) என்று. ... ... (அ)

௯.—ஆறும்பிறையு மரவமு மடம்பும் சடைமே லணிந்துடலம்
நீறும் பூசி யேறூருமிறையோன் சென்று குறை யிரப்ப
மாறொன்றில்லா வாசநீர் வரை மார்வகலத் தளித்துகந்தான்
நாறும் பொழில் சூழ்ந் தழகாய நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆறும்	கங்கையையும்	இரப்ப	(போக்கும்படி) யாசி
பிறையும்	சந்த்ர கலையையும்		க்க, (அப்போது)
அரவமும்	ஸர்ப்பத்தையும்	வரை	மலைபோன்ற
அடம்பும்	அடப்பம்பூவையும்	அகலம்	பரந்த
சடைமேல்	ஜடையின்மேலே	மார்வத்து	(தன்) திருமார்பிலு
அணிந்து	தரித்து,		ண்டான
உடலம்	சரீரத்தில்	ஒன்று மாறு	ஒரு ப்ரதியில்லாத
நீறு	சாம்பலையும்	இல்லா	(அஸத்ருசமான)
பூசியும்	பூசிக்கொண்டு	வாசநீர்	பரிமளம்மிக்கஸ்வேத
ஏறு ஊரும்	ருஷபத்தை நடத்தா	அளித்து	கொடுத்து [ஜலத்தை
	நின்ற [ருத்ரன்	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனும்,
இறையோன்	ஈஶ்வராபிமாநியான	நாறும்	பரிமள ப்ரசுரமான
சென்று	கிட்டி	பொழில்	சோலைகளாலே
குறை	(தன்னுடைய ப்ரஹ்ம	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
	ஹத்யை யாகிற)	அழகாய	தர்சநீயமாயிருக்கிற
	குறையை		நறையூர்நின்ற நம்பியே. (௯)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறும்பிறையு மித்யாதி) "என்னுடைய ரக்ஷணம் நானே பண்ணிக்கொள்ள வல்லேன்" என்று துர்மாநத்தைப் பண்ணி, அதுக்கீடான †அடையாளங்களை யுடையனுமிருக்கிற தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே கங்கையைத்தரித்து, போக (ஷ்ரீX) ப்ரதாநனென்று தோற்ற சந்த்ரனைத்தரித்து, ஸர்ப்பத்தையும் ‡அடப்பம்பூவையும் ஜடையிலே அணிந்து, உடம்பிலே பஸ்மத்தையுமணிந்து, ருஷபத்தை நிர்வஹியாநின்றுள்ள, இறையோனுண்டு - ஈஶ்வராபிமாநியானவன், லோககுருவுமாய்த் தனக்குப்பிதாவுமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையைச்சேதித்து அத்தாலே பாதகியாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே தன்குறையை அறிவிக்க. (மாறித்யாதி) (க) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 - ஸர்வகந்த:" என்கிற திருமேனியில்

(க) சாந்தோ-௩-௧௪-௨.
† (பா) அதுதோற்றும்படி. ‡ "அடம்பப்பூ" என்றும் காண்கிறது.

ஸ்வேதஜலத்தைக் கொடுத்து, "மதிப்பனாய்த் திரிகிற இவனுடைய குறைதீரப் பெற்றோம்" என்று அத்தாலே தானுகந்தானாய்த்து.

(நாறும்பொழில்) (க) "ஸர்வகந்த:-ஸர்வகந்த:" என்கிற வஸ்துவையும் துவக்கவற்றான பரிமளத்தையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்டு தர்சநீயமாயிருக்கிற திருநறையூர். ... ... (௯)

அரு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "கோவிந்தா" என்றவள் குழல்முடிக்க மஹாபாரதத்தை நடத்தினனென்றதிலும் ஏற்றமாம்படி, தாபி(தீ)மாகியாய் தம: ப்ரசுரனை காபாலிக்கும் உதவினானென்று குணாதிக்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அடப்பம்பூ) என்றது - கடம்பமரத்தில் விசேஷமான மரத்திற் பூவென்றபடி. ... ... (௯)

மூ.—நன்மையுடைய மறையோர் வாழ் நறையூர் நின்றநம்பியைக்
கன்னிமதிள்சூழ் வயல்மங்கை கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை
பன்னி யுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழவினைகள்
மன்னி யுலக மாண்டு போய் வானோர்வணங்க வாழ்வாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்மையுடைய	அநந்யப்ரயோஜநதை யாகிற நன்மையை யுடைய	தமிழ்மாலை	தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப் பாசு[ரங்களை
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்	பன்னி	பரிசீலித்து
வாழ்	வர்த்தியாநின்ற	உலகில்	(இந்த) லோகத்தில்
நறையூர்நின்ற	திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற	பாடுவார்பாடு	பாடுவர்களுடைய ஸமீபத்திலும்
நம்பியை	நம்பிவிஷயமாக,	பழவினைகள்	ப்ராசீந கர்மங்கள் [தக்குமேலே)
கன்னி	அழிவில்லாத	சாரா	அணையமாட்டா; (அ
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்	மன்னி	(அவர்கள்) நெடுநாளிருந்து
வயல்	கழனிகளாலும்		
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	உலகம்	இந்த லோகத்தை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா	ஆண்டு	பரிபாலநம் பண்ணி
கலியன்	ஆழ்வார் [ஹகரான	போய்	(அநந்தரம் பரமபதத்துக்குப்) போய்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த		

(க) சாந்தோ-௩-௧௪-௪.

வானோர்	(அங்கு) நித்யஸூரிகள்	வாழ்வார்	பகவதநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.
வணங்க	ஆதரிக்கும்படியாக		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனை. (கன்னியித்யாதி) அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜாவானஆழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடையை லோகத்திலே ஆராய்ந்து சொல்லுமவர்களுடைய அருகு பாபங்களானவை கிட்டாது. பாபங்கள்வரப் போக்கவேணுமென்று அர்த்திக்கும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, "இவ்விடம் நமக்கு இருப்பிடமன்று" என்று ப்ராக்தநமான பாபங்கள்தானே விட்டுப்போம். (மன்னியுலகமாண்டு) ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளிருந்து ஐஹிகபோக(ஞ்க)ங்களையும் புஜித்து, பின்னை பரமபதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்க நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) கன்னி - அழிவில்லாமையாய், அத்தால் பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). "வினைகள் சாரா" என்றுஅவற்றின்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்துச் சொன்னதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களித்யாதி). ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து எட்டாந்திருமொழி
மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இந்த்ராதிதேவதைகள் தன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமின்றிக்கே ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிக்க, அவர்களுக்காகத் தன்னைப் பேணாதே இரப்பாளனாக்கியும், கடல் கடைந்தும், இப்படி அபேக்ஷித

ஸம்விதாநம்பண்ணுமவனை நான் உத்தேஸ்யனாகப்பற்ற, அவன் ஸந்நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன், அந்தேசமே உத்தேஸ்யமென்கிறார். ... **

அவ. — மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.—கீழெல்லாம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசிக்க, அத்தால் பிறந்த அநுபவப்ரகர்ஷத்தாலே, ஸம்ஸ்லிஷ்மாகைக்காக அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ண, அவனைத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேனென்று களிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இந்த்ராதீத்யாதி). .. .. *

மூ.—மான்கொண்டதோல் மார்வில் மாணியாய் மாவலிமண்
தான்கொண்டு தாளாலளந்த பெருமானைத்
தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை
நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மான்கொண்	மானுடையதான	அளந்த	ஆக்ரமித்த
ட	[த்தை)	பெருமானை	ஸர்வ சேஷியாய்,
தோல்	தோலை (க்ருஷ்ணாஜிந	தேன்கொண்	தேனையுடைத்தான
மார்வில்	மார்விலே த(ஞ)ரித்த	ட	[ய
மாணியாய்	(வாமந) ப்ரஹ்மசாரி	சாரல்	தாழ்வரைகளை யுடை
	யாய்க் கொண்டு	திருவேங்கட	திருவேங்கட மலையி
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்	த்தானை	லே எழுந்தருளியி
	நின்றும்		ருக்கிறவனை
மண்	பூமியை [னதான்		
தான்	(அதுக்கு) ஸ்வாமியா	நான்	இந்நாள் விமுகனாகப்
கொண்டு	(தாநம் வாங்கித்) தன்		போந்த நான் [ய்
	னதாக்கிக்கொ	நாடிச்சென்று	தேடிக்கொண்டு போ
	ண்டு [லே	நறையூரில்	திருநறையூரில்
தாளால்	(பின்பு) திருவடிகளா	கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மான்கொண்ட வித்யாதி) மானுடைத்தானதோலை மார்விலேயுடைய மாணியாய், தன்னுடைய விநீதவேஷத்தைக் காட்டி அவன் நெஞ்சை நெகிழ்த்து, பின்னையாய்த்து பூமியை வாங்கிற்று. (மாணியாய்) "பூர்வஜந்மமும் இரந்தேயோ ஜீவித்தது" என்று தோற்றவிருக்கை. "கொண்டல்லது போகேன்" என்று இரப்பிலே தகணேறினபடி. (மாவலிமண் ணித்யாதி) கிடந்தானைகண்டேறின மஹாபலியதான பூமியைத் தான் அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்றானாயிருக்கை. அவனதல்லாதத்தை அவனதாக்கி, உடைய தான்

தன்னதல்லாதது ஒன்றுஅவன் பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. "நமக்கேதேனுமாகப் பெறுமிந்தனையே யன்றோ வேண்டுவது" என்றிருந்தான். (தாளாலித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்தஅநந்தரம் அவன் மறுமாஸ்ஸ படுவதுக்குமுன்னே, எல்லைநடந்து கொண்டானாய்த்து. பிராட்டி திருமுலைத்தடத்திலும் கண்ணிலும் வைத்துக்கொள்ளுகைக்கு அர்த்திக்கும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலேயாய்த்து காடு மேடையு மளந்து கொண்டது. (பெருமானை) ஸர்வசேஷியாய் ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் இப்படி தன்னைத் தாழவிட்ட விடத்திலும் தாழ்ந்தது தோற்றாமையிறே தாழவிடவல்லனாய்த்து.

(தேன்கொண்ட வித்யாதி) தேன்மிக்க பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே வந்துநிற்கிறவனை. தாளாலளந்தபோது தப்பினார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நின்றானாய்த்து. (நான் சென்றுநாடி) அவன் நாடித்திரிகிறபோது வைமுக்யம்பண்ணி இருய்த்துத்திரிந்த நான், தேடிச்சென்று (நறையூரில்) அறுகாதப்பயணம்போய் பரமபதத்திலே காண்கையன்றிக்கே, விடாய்த்த விடத்திலே தண்ணீர்குடிக்கப் பெறுவாரைப்போலே திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணித்யாதி) (மாணுடைத்தான) மாணுடையதான. விசேஷணப(ப)லத்தாலே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸித்தித்திருக்கவும், "மாணி" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பூர்வஜந்மமித்யாதி). "தான் கொண்டு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இடந்தானை யித்யாதி). விவரணம் (அவனதல்லாதத்தை யித்யாதி). "கொண்டு" என்றது - இரந்துகொண்டு என்றாய், இரக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). "தாளால்" என்று விசேஷித்தது ஈடுபாட்டிலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை மூழ்த்தநாள்
அந்நீரை மீனாயமைத்த பெருமானைத்
தென்னாலிமேய திருமாலை யெம்மானை
நன்னீர்வயல்சூழ் நறையூரில் கண்டேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீரை	ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமென்று மூன்றுவகைப்பட்டநீரையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை	பெருமானை	ஸ்வாமியாய்
முன்னாள்	முற்காலத்தில்	தென் ஆலி	தர்சநீயமான திருவாலியிலே
கடைந்தானை	மதநம் பண்ணினவனாய்	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
மூழ்த்தநாள்	(அந்தஸமுத்ரமேலோகங்களை)க்ரஸித்த ப்ரளயகாலத்திலே	திருமாலை	பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடின ஸர்வாதிகனாய்
மீனாய்	மத்ஸ்ய ரூபியாய்க் கொண்டு	எம்மானை	எனக்கு சேஷியுமானவனை,
அந்நீரை	அந்த ஸமுத்ரத்தை	நல்நீர்	ஸம்ருத்தியாகிற நன்மையையுடைய ஜலத்தை யுடைத்தான
அமைத்த	(தன் கீழ்வயிற்றில்) அடக்கிக்கொண்ட	வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்ட

நறையூரில் கண்டேனே. (௨)

வ்யா —இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) மூன்று வகைப்பட்ட நீர்திரண்ட கடலை க்ருதயுகத்திலே கடைந்தவனை. தேவர்கள் அஸுரர்கள் கையிலேயகப்பட்டுக் கிடக்கப் புக்கவாறே, அவர்களை ஜீவிப்பிக்கைக்காகக் கடலை நெருக்கிக் கடைந்தானாய்த்து. (மூழ்த்த நாள்) லோகத்தை ப்ரளயங்கொண்டகாலத்து. (அந்நீரை) அந்நீர் தானே, பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே ஜகத்தையடையக் கோக்க, ஒரு மத்ஸ்யமாய் அத்தைத் தன்னுடைய செலுவில் ஏக தேசத்திலே அடக்கினானாய்த்து. கடல் கடைகைக்கு தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கூட்டித் தானான மேன்மைகுறையாதே நிற்க வேண்டிற்று; ஜகத்துக்காக வந்தப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கிற விடத்தில் அங்கனொரு ஸஹாயமுமின்றிக்கே தானும்தன்னைக் குறையவிட்டு நிற்கிறவளவிலே யாய்த்து; ஒன்று செய்யுமிடத்தில் அநேகம்பேரைக்கூட்டிக்கொண்டு செய்யவும் வல்லனாய், தனியேயும் செய்யவல்லனாயிருக்கிற பெருமானை. ஸர்வாதிகனுடைய செயலிறே.

தேவர்களுக்குக் கடல்கடைந்தாப் போலேயும், ஜகத்துக்கு ப்ரளயத்தைப் பரிஹரித்தாப் போலேயும், என்னுடைய ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகப் பிராட்டியோடுங்கூடத் திருவாலியிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. அன்றிக்கே, தேவர்களோடு லௌகிகரோடு என்னோடு வாசியற அபேக்ஷிதம் செய்யும்படியான ஸர்வேஶ்வரனை; ப்ராப்தியுடையவனை. (நன்னீரித்யாதி) கெட்ட நீரன்றிக்கே மிகுதி

குறைவற்று வேண்டுமளவான நீரையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். ... ... (உ)

அந — இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) இந்த்ரனுக்காக இரந்து கார்யஞ்செய்த அபதாநத்தை யநுஸந்தித்தார்; இதில், அந்த இந்த்ராதிகளுக்காக அமுதமளிக்கவேண்டி உடம்புநோவக் கடல் கடைந்தபடியும் அதிலும் ஆஶ்சர்யாவஹமாக, மீனாய் ப்ரளயாபத்ரக்ஷகனானபடியும் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.—

(அந்நீர்தானே) பூமிக்கு அரணாகவைத்த ஸமுத்ரந்தானே; இதுக்கு "நோக்க" என்றதோடு அந்வயம். அமைக்கையாவது - ஜலத்தையெல்லாம் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி லோகத்தை முதுகிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). (செலுவில்) கீழ் வயிற்றுப் பார்ஶ்வத்தில். பெருமையாவதென்னென்ன; அத்தைக் கீழே கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே).

"எம்மானை - திருமாலை - தென்னறையூர்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுக்கித்யாதி). "எம்மானை" என்றது - ஸர்வேஶ்வரனென்றாய், அதுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). பலிதம் (ப்ராப்தியித்யாதி). (உ)

௩.— தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து துறை வேழம்
மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானைத்
தேவாதிதேவனைச் செங்கமலக் கண்ணானை
நாவாயுளானை நறையூரில் கண்டேனே. (௩)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ ஆய	நிர்த்துஷ்டமான	தேவாதி தேவனை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய்,
புள்	பெரிய திருவடியை	செம்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற [யனாய்,
ஊர்ந்து	நடத்திக்கொண்டு	கண்ணானை	திருக்கண்களை யுடை
துறை	(மடுவின்) கரையிலே	நாவாய்	திருநாவா யென்னும் திவ்யதேசத்தில்
வந்து	சென்று [ன்	உளானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனை
வேழம்	ஶ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வா		நறையூரில் கண்டேனே. (௩)
மூவாமை	நலிவுபடாதபடி [ளி,		
நல்கி	க்ருபைபண்ணி யரு		
முதலை	(அவனுக்கு சத்ருவான) முதலையை		
துணித்தானை	இருதுண்டமாக்கினவனாய்,		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (தூவாய வித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரன் திருவடியை மேற்கொண்டு தன்திருவடிகளாலே தாக்கி நடத்தப்புக்கால், அந்த ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே திமிர்த்து, "எங்களம்மை நாயனாருடைய ஸ்பர்ஶ ஸுகமிருந்தபடி யென்!" என்று ஏத்தும் வாயையுடையவாதல்; அன்றிக்கே, நிர்த்தோஷமான சப்தத்தை வடிவாகவுடைய வென்னுதல்; (க) "ஸ்தோத்ரம்-வேதாத்மா" என்னக்கடவதிறே. (புள்ளூர்ந்து வந்து துறை) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகவேகம் போராமை நடத்திக்கொண்டு, அவனிடர்பட்ட பொய்கைக் கரையிலேவந்து. (வேழம் மூவாமைநல்கி) அது முடியாதபடி அதின்பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணினாய்த்து. அதாவது-பூவில் செவ்விமாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டானாய்த்து. (முதலேயித்யாதி) தானும் மூவாமை பெற்றானாய்த்து; அவன் ஆபந்நனானபின்பு அரைக்ஷணம் தாழ்த்தானாகில் தன்குணங்களை இழந்து போனானிறே; இடர்பட்ட பொய்கையிலேபோய்ப்புக்குப்பெரிய அவதா(ரா)நத்தோடே இரண்டையும் கூடக் கரையிலே கொடுபோய்வைத்து, ஆனைக்கு இடரின்றிக்கே முதலைக்கே இடராம்படி பண்ணினானாய்த்து. "ராஜபுத்ரர்களைப் பிணைத்தால் கைக்கூட்டனுக்கும் பாலும் சோறும் இடக்கடவது காண்" என்றருளிச் செய்தார்பட்டர். (துணித்தானை) பீஷ்மாதிகள்மேலே கிளருமாபோலே, எதிரிகள் பக்கல் சீறுமாபோலே, நீர்ப்புழு என்று பாராதே சீறினாய்த்து ஆஶ்ரிதவிரோதி என்னுமாகாரத்தாலே கனத்துத் தோற்றுகையாலே.

ஆனை இடர்பட்ட மடுவின்கரையிலே பெரிய சீற்றத்தோடே தன்னைப்பேணாதே வந்து விழுந்தவன்றானொன்னில்; (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர் களதிபதியாய்த்து. (செங்கமலக்கண்ணானை) புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனை. (நாவாயுளானை) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருநாவாயிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. அந்தத்திருநாவாய் தான் பரமபதத்தோபாதியாம்படி அடுத்தணித்தாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (தூவாயவித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கும், மேல்வரும் நோயறியாதே லோகத்துக்கும் உபகரித்தபடியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் பூவிடப்பெறாத இழவுதீரப்பெரிய

(க) சதுஶ்ஶ்லோகீ-க.

திருவடிமேற் கொண்டுவந்து நோக்ினபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எறிவந்து என்னாதே "ஊர்ந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய வித்யாதி). (ஓரத்தை) பக்ஷபாதத்தை. முதலை துணித்தபின் தேவாதி தேவனானன் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தானுமித்யாதி). மூவாமை - குணமிழக்கையென்று விவரிக்கிறார் (அவனித்யாதி). †(கையிலான்) அசக்தனென்றபடி. முதலையை விடுவிக்க வொண்ணாதோ, துணிப்பானென்னென்ன; அதுக்கு இஷ்டமான சாப விமோசநத்துக்கு உடலாகையாலே செய்தானென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ராஜபுத்ரர்களை யித்யாதி). முடித்தானை என்னாதே, பரிப்புத் தோற்ற "துணித்தானை" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பீஷ்மேத்யாதி). அதுக்கு நியாமகம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (ஆனையித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—ஓடாவரியா யிரணியனை யூனிடந்த
சேடார்பொழில் சூழ் திருநீர்மலையானை
வாடாமலர்த்துழாய் மாலை முடியானை
நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடா	(சத்ருமுன்பே) பிற்காலியாத	வாடா	செவ்வியழியாத
அரியாய்	ந்ருஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு	மலர்	புஷ்பத்தையுடைய
இரணியன்	ஹிரண்யனுடைய	துழாய்	திருத்துழாயினால் கட்டப்பட்ட
ஊனை	சரீரத்தை	மாலை	மாலையை
இடந்த	கிழித்துப் பொகட்டவனாய்,	முடியானை	திரு வபிஷேகத்தி லணிந்தவனானவனை
சேடு ஆர்	இளமைமிக்க	நாள்தோறும்	ப்ரதிதிநமும்
பொழில்	சோலைகளாலே	நாடி	தேடித்திரிந்து
சூழ்	வ்யாப்தமான		நறையூரில் கண்டேனே. (ச)
திருநீர் மலையானை	திருநீர்மலையிலே எழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக்கண்டால் பிற்காலியாத நரஸிம்ஹமாயென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நரஸிம்ஹமாய், வரப(ப)லத்தாலே பூண்கட்டின ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைப்பிளந்து, "இன்னும் இங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகள் ஆஸ்ரிதர்க்கு அடர்த்துவரில் செய்வதென்!" என்று, அவற்றைப் போக்குகைக்காக, இளமை மிக்க பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருநீர் மலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனை.

† "கையிலான்" என்னும் பதம் வ்யாக்யானத்தில் காணவில்லை.

ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு முடிகவித்து மாலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனை, நாடோறும் நித்யஸூரிகளுடைய ஆசையே யாத்ரையாக உடையனுய்க்கொண்டு இங்கே காணப்பெற்றேன். ... ... (௪)

அந —நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஆனைக்கு உதவப்புள்ளூர்ந்து வந்த படியை அருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; அங்ஙனே தேசாந்தரத்தில் வரவேண்டாதே நினைத்தவிடந் தன்னிலே ஸந்நிஹிதனாய் ஆஸ்ரிதனுக்கு உதவினமையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சேடு” என்றதினர்த்தம் (இளமை) என்றது. ... ... (௪)

மூ.—கல்லார்மதிள் சூழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன்
வல்லாகம் கீள வரி வெஞ்சரம் துரந்த
வில்லானைச் செல்வ விபீடணற்கு வேறாக
நல்லானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல் ஆர்	கல்லினால் கட்டப்பட்ட	வரி	அழகியதாய்
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே	வெம்	அக்நிகல்பமான
சூழ்	சூழப்பட்டும்	சரம்	பாணத்தை
கடி	(அகழ்முதலிய) கட்டுடையதுமான	துரந்த	ப்ரயோகித்த
இலங்கை	லங்கைக்கரசனாய்	வில்லானை	தநுஸ்ஸையுடையனாய்
கார்	தண்ணியனான	செல்வம்	ஸ்ரீமானான
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய	விபீடணற்கு	ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானிடத்தில்
வல் ஆகம்	பலிஷ்டமான சரீரமானது	வேறாக	விலக்ஷணமாக
கீள	பிளக்கும்படியாக	நல்லானை	ஸ்நேஹத்தையுடையனானவனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௫)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) கல்லார் மதிள் சூழ்ந்து அரண்மிக்கிருந்துள்ள லங்கையில் கறுத்த நிறத்தையுடையனான ராவணனென்னுதல்; அன்றிக்கே தண்ணியனென்னுதல். ‘கறுப்பு - தண்மைக்கும், நிறத்துக்கும் இரண்டுக்கும் பேரிறே. (வல்லாகம்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்குப் பிளையாதபடி வரபலத்தாலே திண்ணிதான உடல் கிழியும்படிக் கீடாக, தர்சநீயமாய் (க) “தீப்தபாவகஸங்காஶை:-தீப்தபாவக ஸங்காஸை:” என்கிறபடியே தொடுத்துவிடும்போது

(க) ரா-யு-கக-உ௨.

அம்பாய், சத்ருக்கள் சரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்பை நடத்தின வில்வலியை யுடையவனை.

(செல்வவிபீடணற்கு) ராவணபவநத்தை விட்டு ஆகாசஸ்தனானபோதே (க) "அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந் - அந்தரிக்ஷ கதஸ் ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யம் குடிகொண்டதாய்த்து. (வேறாக நல்லானை) "வருகிற விபீஷணன் புகுரக்கடவனல்லன்" என்று மஹாராஜருள்ளிட்டார் நிரோதிக்க; "அவனைக் கைக்கொள்கை தவிரோம்" என்று பெருமாளும் நிர்ப்பந்திக்க; "ஆகில் நிஷ்கர்ஷையில் பரிகரமிங்ஙனே விடைகொள்ளுகிறது" என்ன; "வேணுமாகில் அது செய்கிறது, இது ஒருபடியாலும் தவிரோம்" என்று அவன் பக்கலிலே விசேஷித்து ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனை. (நாடி நறையூரில் கண்டேன்) நான் அவனைத்தேடித் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) தமப்பன் பகையாகப் பிள்ளைக்கு உதவினபடி சொல்லிற்று - கீழ்; தமயன் பகையாக உதவினபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கடி - கட்டாய், துர்க்க (दुर्ग)ச்சவரணையைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, "கல்" இத்யாதியாலே விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கல்லித்யாதி). லக்ஷணயா தண்மை சொல்லுமென்கிறார் (கறுப்பித்யாதி).

"வேறாக" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வருகிற வித்யாதி). (உ) "ஸத்யஜேயம் கதஞ்சந - நத்யஜேயம் கதஞ்சந" என்றத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆகிலித்யாதி). ... ... (ஞ)

மூ.—உம்பருலகோடுயிரெல்லா முந்தியில்
வம்பு மலர்மேல் படைத்தானை மாயோனை
அம்பன்ன கண்ணாளசோதைதன் சிங்கத்தை
நம்பனைநாடி நறையூரில் கண்டேனே. ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர் உலகோடு	தேவலோகத்தோடு கூட	உந்தியில்	(தன்) திருநாபியிலுள்ள
உயிரெல்லாம்	ஸகல ப்ராணிகளையும்	வம்பு	பரிமள ப்ரசுரமான

(க) ரா-யு-கக-கள. (உ) ரா-யு-கஅ-௩.

மலர்மேல்	கமலப் பூவின்மேலே	அசோதை	யசோதையுடைய
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்த [ளுய்	தன்	[ன்ளையாய்
மாயோனை	ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்த	சிங்கத்தை	ஸிம்ஹம்போன்ற பி
அம்பன்ன	அம்போடொத்த [ன	நம்பனை	விஶ்வஸநீயனு மான
கண்ணான்	கண்களை யுடையனா		வனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)	

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (உம்பருலகித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மநுஷ்யாதிகளையு மடையத் தன் திருவுந்தியிலே செவ்விப்பூவின்மேலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத் தாலே யுண்டாக்கின ஆஶ்சர்யபூதனை ஸர்வேஶ்வரனை.

தன் ஸங்கல்பத்தாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்குமவன்றான் மெய்யே வந்தவதரித்தானாய்த்து. (அம்பன்ன கண்ணானித்யாதி) பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் "பிள்ளைக்குத் தாய்வழியாகாதே கண்" என்றருளிச்செய்வர். (நம்பனை) தன்னை யணுகினவர்க்குத் தன் கை யிலே யடைப்பிக்கலாம்படி விஶ்வஸநீயனானவனை. (நாடி நறையூரில்) ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே அவனை விஶ்வஸித்து பற்றப்பெற் றேன். ... ... (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் - பிள்ளைக் கும் தம்பிக்கும் தாமே உதவினவளவு சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றியே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுக்கு உத்பாதகனாயிருந்தவன் தன்மேன்மை பாராதே ஓரிடைச்சிக்கு மகனாயிருந்தபடியால் வந்து உதவின ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் சொல்லுகிறரென்று ஸங்கதி.

சதுர்முகனை மலர்மேல் படைத்தத்தாலே "ஸ்ருஜ்யங்களெல்லாம் மல ர்மேல் படைத்தான்" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிக ளித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (தன்னித்யாதி). (க) ‹‹[illegible]– தந்யோ மாத்ரு முகஸ்ஸூதஃ’’ என்றத்தை யுட்கொண்டு அசோதையின் கண்ணழகை அருளிச்செய்ததுக்கு உட்கருத்தை ஸம்வாதமுகேக வருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—கட்டேறு நீள் சோலைக் காண்டவத்தைத் தீமூட்டி
விட்டானை மெய்யமமர்ந்த பெருமானை
மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை
நட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (எ)

(க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
கட்டு ஏறு	காவல்மிக்கிருந்ததாய்	பெருமானை	ஸர்வாதிகனாய்,
நீள்சோலை	பரந்தபொழிலையுடையதான	மட்டு ஏறு	தேன் மிக்கிருந்துள்ள
காண்டவத்தை	காண்டவவநத்தை [க)	கற்பகத்தை	கல்பக வ்ருக்ஷத்தை
தீ	அக்நிக்கு (ஆஹாரமா	மாதர்க்காய்	ஸத்யபாமைக்காக
மூட்டிவிட்டானை	அநுமதிபண்ணி ஏவிவிட்டவனாய்	வண்துவரை	அழகிய த்வாரகாபுரியில் (ஸத்யபாமையகத்தில்)
மெய்யம்	திருமெய்யத்தில் [ந	நட்டானை	ஸ்தாபித்தவனுமானவனை
அமர்ந்த	பொருந்தி வர்த்திக்கி	நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௭)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறு நீள்சோலை) இந்த்ரனுடைய காவற்காடென்கிற மதிப்பாலே மிக்க அரணை யுடைத்தாயிருக்கிற. (காண்டவத்தைத் தீமூட்டி விட்டானை) அர்ஜுநனும் தானுமாய் யமுநாதீரத்திலே பூம்பந்[illegible]ட்டு விளையாடாநிற்க, அக்நி ஒரு ப்ராஹ்மணவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து நிற்க, "நீ இந்த்ரனுடைய காவற்காட்டை புஜி" என்று விட்டான். (மூட்டிவிட்டானை) துஷ்ட ம்ருகங்களின்மேலே விட்டானாய், தான் கிட்டுகைக்கு ப(ீ)யப்படுமாபோலே, ப்ரவேசிப்பிக்கையிலுண்டான அருமை சொன்னபடி. (மெய்யமமர்ந்த பெருமானை) "இன்னும் ஆரேனும் அர்த்தித்து வரில் செய்வதென்!" என்று திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனை.

(மட்டேறித்யாதி) பரிமளம் மிக்குவாரா நின்றுள்ள கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. (மாதர்க்காய்) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டிபக்கல் தாதர்த்ந்ய(ஸ்ஸு)த்தை முடிய நடத்தினபடி. (வண்துவரை நட்டானை) இந்த்ரனுக்கு நரகாஸுரனோடே விரோதம் விளைய, அவனுக்காக எடுத்து விட்டு அவனை யழித்து மீண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தைக் குடியேற்றுகிற வளவிலே, இந்த்ராணியானவள், கல்பகவ்ருக்ஷத்தின் பூவர, "உங்களுக்கிது பொருதிறே, உடம்பு வேர்க்குமிறே, தரையிலல்லது கால்பாவாதே" என்று இங்ஙனே தன்னுடைய தேவத்வத்தையும் இவளுடைய மநுஷ்யத்வத்தையும் சொல்லி க்ஷேபித்துச் சூடினாள்; அவளும், க்ருஷ்ணன் தோளைப்பற்றி "இத்தை என் புழைக்கடையிலே நடவேணும்" என்ன; அத்தைப் பிடுங்கிக் கொடுபோந்து ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நட்டு, பின்னையாய்த்து திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்று. "தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன்னைக் குடியிருத்தின

வன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பைமேனியைப் பிடுங்கினானென்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு துடருவதே!'' என்று பிள்ளை யமுதனார் பணிக்கும்படி, என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருநறையூரிலே வந்து நின்றவனைக் காணப்பெற்றேன். ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - யசோதை தன்மையை ப்ரஸ்தாவித்தாராய், அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும் அவதார ப்ரதா(ஞா)நப்ரயோஜநத்தையும் இரண்டுபாட்டாலு மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அக்நிதானே மூளமாட்டாதே, மூட்டிவிட வேண்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (துஷ்டேத்யாதி). (தான்) என்றது - அக்நிதானென்றபடி.

(சொப்பன) நன்றாக. ... ... (எ)

மூ.—மண்ணின் மீபாரங் கெடுப்பான் மறமன்னர்
பண்ணின்மேல் வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து
விண்ணின் மீதேற விசயன் தேரூர்ந்தானை
நண்ணி நான் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணின்மீ	பூமியின்மேலே (அஸுர வர்க்கத்தில்) உண்டான	வந்த	எதிர்த்துவந்த
பாரம்	பா(ஞா)ரத்தை	படை எல்லாம்	எல்லாச்சேனையையும்
கெடுப்பான்	அழிக்கைக்காக,	விண்ணின்மீது	வீரஸ்வர்க்கத்தில்
மறம்	கோபத்தையுடையரான	ஏற	போய்ச் சேரும்படியாக
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்
பண்ணின் மேல்	ஸேநாவிந்யாஸத்தோடு கூடி	விசயன்	அர்ஜுநனுடைய
		தேர் ஊர்ந்தானை	தேரைநடத்தினவனை
		நண்ணி	ஆசைப்பட்டு
		நான்நாடி நறையூரில் கண்டேனே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணின் மீபாரமித்யாதி) எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவ பூமி, "பொறுக்கப்போகிறதில்லை" என்ன; அதினுடைய பா(ஞா)ரத்தைப் போக்குகைக்காக, மறத்தையுடைய கர்ண துர்யோதநாதிகள் கையு மணியும் வகுத்து மேலிட்டுவந்த பரிகரமடைய மீளவும் அவ்வூரில் போகாதே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்படி, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தினவனை. (நண்ணி நான்

காடி) ஆசையுடையேனைக் கிட்டி; அவ்வாசைக்கு அநுரூபமாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (அ)

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) (க) †“కించిత్పర్వతాభారం నాభారం సప్తసాగరమ్ । స్వామిద్రోహ మిదంభారం భారం విశ్వాసపాతకమ్ - கிஞ்சித் பர்வதாபாரம் நாபாரம் ஸப்தஸாகரம் । ஸ்வாமித்ரோஹ மிதம் பாரம் பாரம் விஸ்வாஸபாதகம்” என்கிறத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (எல்லாவற்றையு மித்யாதி). மண்ணின்மேலே யுத்தப்பண்போடே என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (கையுமணியும் வருந்து) என்று.

மூ —பொங்கேறு நீள் சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும்
சங்கேறு கோலத்தடக்கைப் பெருமானைக்
கொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானை
நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்கு ஏறு	மேன்மேலும் ஸம்ருத்தி அதிசயித்து வாராநின்ற	தடம் கை	பரந்திருந்துள்ள திருக்கைகளையுடைய
நீள் சோதி	அபரிச் சிந்நமான தேஜஸ்ஸையுடைய	பெருமானை	ஸர்வேஸ்வரனை,
பொன்	ஸுந்தரமான	கொங்கு ஏறு	தேன் மிகுந்திருக்கிற
ஆழிதன்னோடும்	ஸுதர்சநாழ்வானோடு கூட	சோலை	பொழில்சூழ்ந்த
சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமான	குடந்தை	திருக்குடந்தையில்
ஏறு	குடிகொண்டிருக்கிற	கிடந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுமவனை,
கோலம்	அழகியதாய்	நம் கோனை	நமக்கு ஸ்வாமியானவனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கேறு நீள் சோதியித்யாதி) மிகைத்து ஆற்றுப் பெருக்குபோலே எறிவாராநின்றுள்ள நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழியோடே கூட, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருத்தோள்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். ஆழ்வார்களை யொழியவே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்து திருத்தோள்களழகிருக்கும்படி. ஆபரணத்துக்கும் ஆபரணம்போலே.

(கொங்கேறு சோலையித்யாதி) பரிமளமாதல், தேனாதல், பரமபதத்திலிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்குமாபோலே நமக்குஸ்வாமி

(க) † இந்தஸ்லோகத்தை ப்ரத்யந்தரங்களைக்கொண்டு சுத்தமாக்கிக்கொள்ளவேணும்.

யானவனை, நடக்காகட்டாது நிற்கிற திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௯)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) (க) "சொடாதென்கோவலன்" என்கிறபடியே - ஆழ்வார்க்கு க்ருஷ்ணாவதாரமாக அநுஸந்திக்கலாம்படி யிருந்தபடியாலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்தித்தவுடனே ஆராவமுதமூற அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நங்கோனை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபதத்தி லித்யாதி). (௯)

மூ.—மன்னுமதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை
நன்னறையூர் நின்றநம்பியை வம்பவிழ் தார்க்
கன்னவிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார்
பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளிராகுவரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாதே பொருந்தியிருக்கிற	கல்நவிலும்	கல்லென்றுசொல்லப்படுகிற (த்ருடமான)
மதுரை	ஸ்ரீ மதுரையில்	தோளான்	புஜங்களையுடைய
வசுதேவர்	வஸுதேவருடைய	கலியன்	ஆழ்வார் [ரான
வாழ்	ஜீவநமாகிற வாழ்ச்சிக்கு	ஒலி	அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களை [கள்
முதலை	காரணபூதனாய்,		
நல் நறையூர்	விலக்ஷணமான திருநறையூரிலே	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற	பொன் உலகில்	அழகியதான பரமபதத்தில் (போய்)
நம்பியை	கல்யாணகுணபூர்ணனானவன் விஷயமாக,	வானவர்க்கு	(அங்குள்ள)நித்யஸூரிகளுக்கு [ராக)
வம்புஅவிழ் தார்	பரிமள மலராநின்ற மாலையையுடையராய்	புத்தேளிர் ஆகுவர்	தேவர்களாக (பூஜ்யஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுமதுரை யித்யாதி) விஸ்தாரமமாய் ஸ்ரீவாமநனிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணி,ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடுசெய்து, ஸர்வேஸ்வரன் தானுகந்து வந்தவத

சித்து, ஆனைபடும் அடவிபோலே பகவத்ஸம்பந்தம் மாறுததேசம். (வசுதேவரித்யாதி) ஸ்ரீவஸுதேவருடைய ஸத்தைக்கு நிமித்த பூதனுயுள்ளவனை. இவனைக்கண்டு அத்தாலே உளராயாய்த்துத் திரிவது. (நன்னகரூரித்யாதி) ஸ்ரீ மதுரையிற்காட்டிலும் மிக்க நன்மையையுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனை.

(வம்பவிழ்தாரித்யாதி) செவ்வி மாலையையும் அதுக்காஸ்ரயமாய் கல்லென்றுசொல்லப்படும் திண்ணிய தோளையுமுடையரான திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை வல்லவர்கள், பரமபதத்திலே அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தைவங்களாவர்கள். (க) "வைகுந்தன் தமரெமர்" என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீய ராவர்கள். ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) மன்னுதல் - பொருந்துதலாய், பகவானுல் பொருத்தமுடைமையை யருளிச்செய்கிருர் (ஷித்தேத்யாதி). (படுகை) உண்டாகை. வாழ்ச்சிக் குறுப்பானபிள்ளை யென்றுய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ரீ வஸுதேவரித்யாதி).

"புத்தேளிர்" என்றதினர்த்தம் (தைவங்களாவர்கள்) என்றது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

பெடையடர்த்தப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேன்" என்று ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவை ஒரு தேசவிசேஷத்தில் போய்க்காண்கை யன்றிக்கே ஸம்ஸாரபூமியிலே திருநறையூரிலே காணப்பெறுகையால் வந்த அலப்ய(ஸ்)லாபத்தாலே ஹ்ருஷ்டராஞர்; "அவனைக்காணப்பெற்ற

(க) தி-வாய்-௧௦-௯-௯.

பின்பு அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணப்பார் கிடாய் நெஞ்சே!" என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். திருநறையூரில் திர்யக்குக்களுமகப்படப் பேடைப்ரதாநமாயாய்த்திருப்பது; ஆகையாலே அங்கு நிற்கிறநம்பிக்கும் பிராட்டி ப்ராதாந்யமுண்டாகக்கடவதே; ஆகையாலே ஆஶ்ரயணீயதை குறைவற்ற தேசமாய்த்து. க்ஷணந்தோறும் ஸுகுமாரராயிருக்குமவர்கள் முகத்திலே நீர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுமா போலே ப்ராப்தியளவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபடியாய்த்து. (க)*ஸக்ருதே(ஹே)வவுக்கு "ஸக்ருதேவ" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிப்பதொரு பொருளுண்டிறே; "ஒரு ஜந்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும் அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ? பெறுகிற பேற்றைப் பார்த்தால்" என்றருளிச்செய்தார் எம்பார். பக(ஃ)வல்லாப மொழியப் புறம்பு த(ஃ)ரிக்க வல்லரல்லர், இதொழிய வேறேயு மொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கு மவரல்லர்; வேறேயு மொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கும்படியன்றிறே இதிலுண்டான நிலை. ... ... *

அரு. — பெடையடர்த்த ப்ரவேசம்.—(அநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தை) என்றது- அநந்யபோக்ய(ஃ)த்வாது குணமான ப்ரபத்தியை என்றபடி. "பெடையடர்த்த" இத்யாதியாலே ஸ்த்ரீ ப்ராதாந்யத்தையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருநறையூரிலேயித்யாதி). (உ) *ஏழையேதலனிலே ப்ராப்திக்காக பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினபின்பு, எம்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் இவருடைய உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலும் இங்கே இன்னும் வைத்துக்கொண்டு அநுபவிக்கத்தேட, அப்படி யநுபவித்துக்கொண்டுவருகிற இவர், ப்ரபத்திக்குக் குறைவற்ற தேசமான மட்டிலே மீளவும் சரணமடைவானென்னென்ன; அந்த ப்ரபத்திதானும் பரமபோக்ய(ஃ)மாகையாலே விடமாட்டாமல் பண்ணுகிறுரென்று பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (க்ஷணந்தோறு மித்யாதி). ஆர்த்த்யதிசயத்தாலே இவ்வாழ்வார் கீழே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணினாராய்த்து; இப்போது போக்யதையாலும் விடமாட்டாதே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாராய்த்து. ஆனால் "ஸக்ருதேவ இத்யாதி வசநத்துக்கு விரோதியாதோ?" என்னும் ப்ரஸங்கத்திலே, விளம்ப விஷேதபரமாயித்தையொழிய இவ்வதிகாரிக்கு ஆவ்ருத்தி நிஷேதமன்றென்றும், ஆவ்ருத்தி நிஷேதபரமானாலும் பக்தி (ஃ)க்கு வேண்டினாப்போலே அநேகஜந்மாவ்ருத்தி வேண்டாமை யாகலாமென்றும் பரிஹா

(க) ரா-யு-கஅ-௩௩. (உ) ௯-அ.

ரித்த புடைகளுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதேவவுக்கித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ) ஸக்ருத் தென்னலாயிருக்குமன்றோ ப்ரபத்தி என்றபடி. (க) "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு-ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி இதுக்கு வேண்டாவிறே. திருநறையூரில் கண்ட மட்டிலே அங்கே நினைத்தபடி அநுபவிக்கக்கோலி, ததர்த்தமாக மீளவும் ப்ரபத்தியை யொழிய அறியாமையாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாரென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ... *

மூ.—பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலம்
மடலெடுத்து மதுநுகரும் வயலுடுத்த திருநறையூர்
மூடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்
இடர்கெடுத்த திருவாளனிணை யடியே யடைநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.
பெடை	பேடையினாலே
அடர்த்த	ப்ரணய கலஹத்தில் நெருக்கப்பட்டதாய் (அத்தாலே)
மடம்	(அப்பேடைக்கு) பவ்யப்பட்டதான
அன்னம்	ஹம்ஸ பக்ஷியானது
பிரியாது	(அப்பேடையோடு) விஶ்லேஷியாமல் (எப்போதும்கூடியிருந்து),
கமலமலர்	தாமரைப்பூவில்
மடல்எடுத்து	இதழ்களைக்கழற்றிப் பொகட்டு
மது	தேனை
நுகரும்	பாநம்பண்ணுகின்ற
வயல்	கழனிகளாலே
உடுத்த	சூழப்பட்ட
திருநறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளி யிருப்பவனாய்,

பதம்.	உரை.
மூடைஅடர்த்த	துர்க்கந்தம் மிக்க
சிரம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்தை
ஏந்தி	கையில்கொண்டு
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களிலும்
பலி	பி(ஞ்)க்ஷார்த்தமாக
திரிவோன்	ஸஞ்சரியாநின்ற ருத்ரனுடைய
இடர்	சாபத்தை
கெடுத்த	போக்கின
திருவாளன்	ஸ்ரியப்பதியானவனுடைய
இணை	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான
அடி	திருவடிகளை
நெஞ்சே	ஓ மநஸ்ஸே!
அடை	ஆஶ்ரயிக்கப்பார்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (பெடையடர்த்த மடவன்னம்) பூவிலே ஸஞ்சரிக்கையாலே பேடைக்குச் சேவலின்பக்கலிலே எப்போதுமொக்க அதிசங்கை வர்த்தியாநிற்குமாய்த்து. பேடையாலே அடர்க்கப்பட்ட மடவன்னமானது. மடவன்னம்போய், அத்தலையித்தலையானபடி; - பல் காட்டுவது, காலைப்பிடிப்பது, இரப்பதாகாநிற்கும்.

(க) ஸக்வத்ரிஸ்ம்ருதி-

(பிரியாது) ஒருக்ஷணம் இத்தைவிட்டுப் புறம்புபோகாதே. "இதுக்கு இனியது கொடுவந்து இடவேணும்" என்று மதுபாகார்த்தமாகவும் போகாதே. (மலர்க்கமலம் மடலெடுத்து) வேறொருபூவிற்போயன்றிக்கே அந்தப்பூத் தன்னிலேயிருந்து, மது நிரம்பின பூவில்நின்றும்; மடலே வாங்கித்தான் ஸேவிப்பது, பேடையை ஸேவிப்பிப்பதாகா நிற்கும்.

இதுவாய்த்து இவ்வூரில் வயலிருக்கும்படி. உள்ளுநிற்கிறவன் எத்தனையேனும் அபிமாநிகளுக்கும் புகலாம்படி யிருக்குமவன். (மூடையித்யாதி) லோககுருவுமாய் தனக்குப் பிதாவுமாயிருந்தவனுடைய தலையையறுத்து அத்தாலே பாதகியாய், மூடைமிக்கிருந்துள்ள - துர்க்கந்தம் மிக்கிருந்துள்ள, ப்ரஹ்மஶிரஸ்ஸைத் தரித்து, கூறுசெய்த ஊரிலே கையும்-கைத்தலையுமாய்த் திரியும் கூறுசெய்வானைப்போலே, ஈஶ்வராபிமாநியாய் தான் செலுத்திப்போந்த பூமிப்பரப்பெங்கும் பிக்ஷைக்குத் திரிந்தானாய்த்து. (இடர்கெடுத்த திருவாளன்) "அருமந்தானொரு மதிப்பன் இப்படி எளிவரவு படுவதே!" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, அவனுடைய சாபத்தைப் போக்கினானாய்த்து. அதுக்கடியென்னென்னில்,(திருவாளன்)(க)"ஶ்ரீ ... -தத்ர நாராயண ஶ்ரீமாந்" என்கிறபடியே ஶ்ரியஃபதியாகையாலே. அவனுடைய (இணையடியே யடைநெஞ்சே) அபிமாநிகளும் ஆபந்நரானவன்று பற்றும் திருவடிகளை நீ பற்றப்பார். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பெடையித்யாதி) ஸ்த்ரீதர்மமன்றோ மடப்பமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பேடையித்யாதி). (மடவன்னம் போய்) என்றது - மடவன்னமாயிருக்கைபோய் என்றபடி. இப்படிபவ்யமான சேவல் பிரிய ப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). பிரியாதேநுகரும் என்கையாலே போக்த்ரு (ஸ்த்ரீ) ஸாஹித்யத்தை விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேறொரு வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இதுவாய்த்தித்யாதி). இத்தால் - புருஷவஶ்யதையும் ஸ்வயமேவ வத்ஸலனாயிருக்குமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (ஆய்த்து) என்றவனந்தரம், ருத்ரன்என்று சேஷம். ... ... (க)

மூ.—கழியாரும் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி
வழியார முத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்
பழியாரும் விறலரக்கன் பருமுடிக ளவைசிதற
அழலாரும் சரந்துரந்தா னடியிணையேயடைநெஞ்சே. (உ)

(க)

பதம்.	உரை.
கழி	உவர்க்கழிகள்
ஆரும்	நிறையும்படியாக
கனம்	பெருமைபொருந்திய
சங்கம்	சங்குகளானவை
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
கலந்து	வந்துசேர்ந்து
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக நிருந்து
ஏறி	(பின்பு அக்கழிகளில் நின்றும்) மேலே வந்து
வழிஆர	வீதிகள் நிறையும்படி
முத்து	முத்துக்களை
ஈன்று	ஈரந்து

பதம்.	உரை.
வளம்கொடுக்கும்	(இப்படி) ஸம்ருத்தியைக்கொடாநின்ற திருநறையூர்,
பழிஆரும்	மிக்க அபவாதத்தையுடையனாய்
விறல்	மிடுக்கனான
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய
பரு	பெருத்த
அவைமுடிகள்	அந்த (பத்துத்) தலைகளும் [யாக
சிதற	அறுந்து விழும்படி
அழல் ஆரும்	நெருப்புப்போன்ற
சரம்	பாணங்களை [ய
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனுடை
அடிஇணையே அடைநெஞ்சே! (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாருமித்யாதி) ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் சங்குகளானவை கழிநிறையும்படியாக வந்து புகுருமாய்த்து உப்புநீரில் நின்றும் ரஸித்த ஜலத்துக்காக. (கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி) கர்ப்ப கேத(ஸீத)த்தாலே ஐப்பசித் திருநாளுக்கு ப்ராணிகள் ஸர்வதோ தி(க்)க்கமாக வந்து புகுருமாபோலே, எங்குமொக்கக் கலந்து ஒழுகுமாறுதேவந்து புகுந்து. (வழியார முத்தீன்று) ஊரேற்றின தார்மிகர் அவகாசமுண்டாம்படி குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவுமுண்டாக்கினார்கள்; இவை ஸஞ்சாரயோக்யதையில்லாதபடி வழிகளிலே முத்தை மலையாகச் சுரவாநிற்கு மாய்த்து.

(பழியாரும்) ஜநநி என்று வாஸிபார்க்க மாட்டாமையாலே மிக்க பழியைத் தரித்திருப்பானாய், முன்கை மிடுக்காலே தோன்றினபடி நடந்து திரிகிற ராவணனுடைய தலைகள் சிதறும்படியாக, எதிரிகளை அம்பாய் நலிகையன்றிக்கே நெருப்பாகச் சுடுகிற அம்புகளை நடத்தினவனுடைய. ... ... (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு (கழியாருமித்யாதி) இப்பாட்டில் - தலையறுத்துத் திரிந்தபாதகியையும் அருள்செய்தபடி சொல்லிற்று; அப்படிப்பட்ட குணாதி(தி)களுங்கூட ஸர்வதா (ஸ) (க) "நமேயம்" என்றால் தலையறுத்து விடுமாகையாலே "நமேயம்" என்னப்பாரார்தே, அப்படிநெஞ்சே

(க) ரா-யு-ருகூ-கக.

வன்கிருரென்று ஸங்கதி.

“நிறைந்து” என்றதினர்த்தம் (ஒழுகுமாறுதே) என்றது. ... (உ)

மூ.—சுளைகொண்ட பலங்கனிகள் தேன்பாயக் கதலிகளின்
திளைகொண்ட பழம் கெழுமி திகழ் சோலைத் திருநறையூர்
வளைகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் மூவுலகோடு
அளைவெண்ணெயுண்டான் றனடியிணையே யடைநெஞ்சே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுளைகொண்ட	சுளைகளையுடைத்தான	வண்ணத்தன்	வர்ணத்தையுடைய பலராமனுக்கு
பலங்கனிகள்	பலாப்பழங்களில் நின்றும்	பின்தோன்றல்	பின்பு (தம்பியாக) அவதரித்தவனாய்,
தேன்பாய	தேன் வெள்ளமிடாநிற்பதாய்,	மூவுலகோடு	மூன்று லோகங்களோடுகூட
கதலிகளின்	வாழைமரங்களில்	அளை	கடையப்பட்ட தயிரையும்
திளைகொண்ட	பருத்திருந்துள்ள	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
பழம்	பழங்களானவை	உண்டான்தன்	அமுது செய்தவனுடைய
கெழுமி	நெருங்கி	அடியிணையே அடைநெஞ்சே!	
திகழ்	விளங்காநின்றதான		
சோலை	சோலைகளையுடைய		
திருநறையூர்,			
வளைகொண்ட	சங்கு வர்ணம்போன்ற		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளைகொண்ட வித்யாதி) சுளைமிக்கிருந்துள்ள பலாப்பழமானது தேனொழுக, வாழைகளில் பருத்த பழங்களானவை நெருங்கி விளங்காநின்றுள்ள சோலையாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர்.

(வளைகொண்ட வண்ணத்தன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்குப் பின் பிறந்தவன். (மூவுலகித்யாதி) பூமிப்பரப்போடே கூட, தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனுடைய திருவடிகளை அடை.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளையித்யாதி) ஸர்வாத்மா “நமேயம்” என்பாரைத் தலையறுப்பானாயிருந்தவனென்கிறார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அநுகூலர் விஷயத்திலே கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதானாயிருப்பானுகையாலே அவனை அடையென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“திளை” என்றதின் பலிதார்த்தம் (பருத்த) என்றது.

“அளை” என்றது - அளையப்பட்டது என்றாய், அதினர்த்தம் (தயிரையும்) என்றது. ... ... (ங)

மூ.—துன்றோளித் துகில்படலம் துன்னி யெங்கும் மாளிகைமேல்
நின்றார வான் மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
மன்றாரக் குடமாடி வரையெடுத்து மழை தடுத்த
குன்றாரும் திரடோளன் குரைகழலே யடைநெஞ்சே. (௪)

பதம்.	உரை.
துன்று	நெருங்கி யிருக்கும்படி
ஒளி	வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட
துகில்படலம்	வஸ்த்ரங்களினால் செய்த கொடிகளின் ஸமூஹமானவை
மாளிகைமேல்	க்ருஹங்களின் மேலே
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
துன்னி	நிபிடமாய்
ஆர்நின்று	பரம்பியிருந்து
வான்	ஆகாசத்தை
மூடும்	மறையாநின்றதாய்
நீள்	அபரிச்சிந்நமான
செல்வம்	ஸம்பத்தை யுடையதான

பதம்.	உரை.
	திருநறையூர்,
மன்று ஆர	வெளிநிலமெங்கும்
குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடியும்
வரை எடுத்து	கோவர்த்தந மலையை யெடுத்து
மழை தடுத்த	மழையைப் பரிஹரித்த]ய்
குன்று ஆரும்	மலையோடொத்ததா
திரள்	திரண்டிருந்துள்ள
தோளன்	புஜங்களை யுடையவனுமானவனுடைய
குரை	சப்தியாநின்ற வீரக்கழலையுடைய
கழல்	திருவடிகளை
அடைநெஞ்சே! (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (துன்றோளி) நெருங்கி ஒழுங்காயிருந்துள்ள துகில்களாலே சமைந்த கொடிகளானவை, மாளிகைகளெங்குமாகப் பரம்பி நெருங்கி, ஆகாசம் தோற்றாதபடி மறைக்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருநறையூர்.

(மன்றாரவித்யாதி) மன்றில் பரப்படையப் பாழ்தீரும்படி குடக்கூத்தாடி, (வரையெடுத்து) இந்த்ரன் வர்ஷிப்பிக்க மலையை யெடுத்து வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த. (குன்றாரும் திரடோளன்) மலையாலே மலையை யெடுத்தாப்போலே திரண்ட தோளையுடையவன். *

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (துன்றித்யாதி) ஆச்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதவனென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வாச்ரிதரிலே விரோதமுண்டானால் தான் மலையெடுத்தாகிலும் விரோதத்தைப் பரிஹரித்தவன்காண், அடை, என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஒளி" என்றதினர்த்தம் (ஒழுங்கு) என்றது. துகில்களுடைய, படலத்தாலே - ஸமூஹத்தாலே என்று உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்

(துகில்களாலே) என்று.

ஆர்தல் - பொருந்துகலாய், குன்றேரொத்த என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மலையாலே யித்யாதி) ... ... (ச)

மூ.—அகில்குறடும் சந்தனமுமம் பொன்னுமணி முத்தும்
மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன் பொன்னித்திருநறையூர்
பகல் கரந்த சுடராழிப் படையா னிவ்வுலகேழும்
புகக் கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே யடைநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகில்குறடும்	தேவதாருக்கட்டைக ளேயும் [யும்	கரந்த	மறைத்த
சந்தனமும்	சந்தனக் கட்டைகளே	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
அம்பொன் னும்	அழகிய ஸுவர்ணங் களையும் [யும்	ஆழி	சக்ரத்தை [ய்,
அணிமுத்தும்	அழகிய முத்துக்களே	படையான்	ஆயுதமாக வுடையனு
மிக கொணர் ந்து	அதிகமாகத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து	இவ்வுலகு ஏழும்	இந்த ஸப்தலோகங்க ளேயும்
திரை	அலேகளானவை	புக	உள்ளே ப்ரவேசிக் கச் செய்து
உந்தும்	தள்ளாகின்ற	கரந்த	(ஒருவரு மறியாதப டி) ஒளித்த
வியன்	ஆம்சர்யகரமான,	திருவயிற்றன்	திருவுதரத்தை யுடை யவனு மானவனு
பொன்னி	திருக்காவேரியை யு டைய		டைய
திருநறையூர்,		பொன்	ஸுந்தரமான
பகல்	(பாரதயுத்தத்தில்) ஸூர்யனே	அடியே அடைநெஞ்சே!	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அகிலித்யாதி) அகிற்குறடும், சந்தனமும், அம்பொன்னும், அழகிய முத்தையும், போ(஭ோ)க்தாக்க ளளவல்லாதபடி கனக்கக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள ஆம்சர்ய மான பொன்னியை யுடைய திருநறையூர்.

(பகற்கரந்த சுடராழிப் படையான்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜ: பதார்த்தத்தை மறைத்தானாய்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு கண்கொண்டு முகக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே இருண்டு காட்டிற்றாய்த்து. (இவ்வுலகேழும்) லோகங்களேழையும் வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "இங்குண்டோ" என்று பண்டையிலு மிளேத்துக்காட்டும் திருவயிற்றை யுடையவன். (பொன்னடியே

யடை) தன்னைப்பற்றினரை உள்ளேயிட்டுத் தன்னை ப்ரளயத்துக்கு இலக்காக்கி நோக்குமவன் திருவடிகளிலே அடையப்பார். ... (௫)

அரு— அஞ்சாம்பாட்டு. (அகலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஒரு ருக்ஷாக வந்த வர்ஷப்ரளயத்தைப் போக்கினபடி சொல்லிற்று; இதில் - லோகத்துக்காகவந்த ப்ரளயத்துக்கு உட்படாதபடி வயிற்றிலே வைத்திருந்தவனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வியன்" என்றதினர்த்தம் (ஆஸ்சர்யமான) என்றது.

"பகல்" என்றதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்றது. தேஜஃ பதார்த்தத்தைக்கொண்டு மறைக்கும்போது இருள்வருவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனுடைய வித்யாதி). பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயதையாய், அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—பொன்முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம் மா கரிக்கோடும்
மின்னத்தண்டிரை யுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர்
மின்னொத்த நுண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில்
மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே யடைநெஞ்சே. (௬)

பதம்.	உரை.
பொன்	பொன்னையும்
முத்தும்	முத்துகளையும்
அரி	ஸிம்ஹத்தினுடைய
உகிரும்	நகங்களையும்
புழை	த்வாரத்தையுடைய
கை	துதிக்கையை யுடைய
மா	பெரிய [தான
கரி	ஆனையினுடைய
கோடும்	கொம்புகளையும்,
மின்ன	(மேற்கே) மின்னல் கண்டவளவிலே
தண்	குளிர்ந்த ஜலத்தினுடைய
திரை	அலைகளானவை
உந்தும்	(திரட்டிக்கொண்டுவந்து) ஒதுக்காநின்ற
வியன்பொன்னித் திருநறையூர்,	
மின் ஒத்த	மின்னோடுஸ்த்ருசமாய்
நுண்	அதிஸூக்ஷ்மமான [ய்
மருங்குல்	இடையையுடையவளாய்
மெல் இயலை	ஸௌகுமார்யத்தை ஸ்வபாவமாக வுடையளான பெரியபிராட்டியை
திருமார்பில்	அழகிய மார்பிலே
மன்ன	பொருந்தும்படியாக
தான்	தானே [உ
வைத்து	ஸ்த்தாபித்துக்கொண்
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனுடைய
மலர்	புஷ்பம்போல் ஸுகுமாரமான

அடியே அடைநெஞ்சே! (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்முத்தும்) ஸிம்ஹங்கள் ஆனைக ளோடே கூடப் பொருது அதின் மஸ்தகத்தைக் கிழித்து அது உதிர்த்த முத்துக்களையும், மலைகளிலுண்டான பொன்னையும், ஸிம்ஹங்களுடைய உகிரையும், ஆனைக்கொம்புகளையும், ஆற்றுத்தலையிலே மேற்கே மின்ன, தண் திரைகளான்று - நீர்வரவானது, கொடுபோந்து தள்ளாநிற்குமாய்த்து.

(மின்னுத்தவித்யாதி) மின்போலே நுண்ணிய இடையையுடையளாய், ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தானும் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரை, திருமார்வில். (மன்ன)நாம் சென்று திருவடிகளைக் கிட்டினால் அவன் நம்முடைய தோஷங்களைக் கணக்கிடுவானுல் (க) "ஜநகாத்மஜா பராதீநா - நகஶ்சிந்நா பராத்யதி" என்று அத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியை உகந்து எப்போதும் திருமார்விலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளை அடை. மதுப்பில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) இவ்வெல்லாம் ஆபத்ஸகத்வாதிகளைச் சொல்லும் புடையாலே நாராயண சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், இதில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தாநம் செய்தருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

முத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச்செய்கிறுர் (ஸிம்ஹங்களித்யாதி). "புழை" என்று - துளையாய், அப்படிப்பட்ட கையையுடைத்தாய், மா - மஹத்தான, கரிஎன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுர் (ஆனையித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—சீர்தழைத்த கதிர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடையின்
பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநறையூர்
கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணபிரான் விண்ணவர்கோன்
தார்தழைத்த துழாய்முடியன் தளிரடியே யடைநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தழைத்த	ஸம்ருத்தமான	செங்கமலம்	செந்தாமரையினுடை-
சீர்	அழகையுடைய [ன	இடை இடையில்	நடுநடுவே [யவும்
கதிர்	கதிர்களை யுடையதா	பார்	க்ரமமாக
செந்நெல்	செந்நெல் பயிரினுடையவும் (அதினிடையில் முளைத்த)	தழைத்த	வளராநின்ற
		கரும்பு	கரும்பானது

(க) ரா-யு-கக௬-சச,

ஓங்கி உயரவெழுந்து
பயன் பலங்களை
விளைக்கும் கொடாநின்ற
திருநறையூர்,
தழைத்த (ஆகாசமெங்கும்)படி
ந்திருக்கிற
கார் மேகம்போன்ற
திருஉருவன் அழகிய ரூபத்தை யு
டையனாய்,
பிரான் உபகாரகனாய்,
விண்ணவர் தேவர்களுக்கு
கோன் ஸ்வாமியாய்,
தழைத்த ஸம்ருத்தமான
தார் பூந்தாரையுடைய
துழாய் திருத்துழாய் சூடின
முடியன் திருவபிஷேகத்தை யு
டையவனுமான
கண்ணன் க்ருஷ்ணனுடைய
தளிர் தளிர்போன்ற
அடியே அடைநெஞ்சே! (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சீர்தழைத்த கதிர்) அழகுமிக்க கதிரை யுடைய செந்நெல் - வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்சநீயமான கதிரையுடைய செந்நெல், அப்படியிருக்கிற தாமரை. (பார்தழைத்துக் கரும்போங்கி) முதல் தன்னிலே கரும்பிடு நிலத்திலே யாய்த்து செந்நெலை நடுவது; அதுக்குக் களையாக இடையிலே தாமரையெழும்; முன்பு வெட்டிப்போகட்ட கருப்பங்கட்டை பழைய வாஸநை கொண்டெழும்; அது பலிக்க வேணுமென்று அபிஸந்திபண்ணி க்ருஷிபண்ணின செந்நெலுக்கு முன்னே பல(ஃல)த்தைக் கொடுக்கும்.

(கார்தழைத்த வித்யாதி) கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகி, ஆகாசாவகாசம் இடமடையும்படியான வடிவை யுடைத்தாய் துளித்துக்கொடுவந்து தோற்றுகிற மேகம்போன்ற வடிவழகையுடையவன். (கண்ணபிரான்) உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன். (விண்ணவர் கோன்) *அயர்வறு மமரர்களதிபதி. (தார்தழைத்த துழாய் முடியன்) உபயவிபூதி நாயகனென்னுமிடந் தோற்ற வைத்த வளயத்தை யுடையவன். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்ரீமத் பதார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், * ச(ஃ)ரண சப்தத்தாலே உபலக்ஷிதமான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து, அப்படியாலே, நித்யரோடு அடியாரோடு வாசியற உஜ்ஜீவித்து, அத்தால் க்ருதார்த்தனாய்த் தனிமாலை யிட்டிருக்கு மவனடியை அடையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சீர்தழைத்த” என்றது - *செந்நெல் பதத்துக்கும் *கமலப்பதத்துக்கும் விசேஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (அப்படி யித்யாதி). ... (எ)

மூ.—குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசுங்காயும் பாளைமுத்தும்
தலையார்ந்த விளங்கமுகின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர்
மலையார்ந்த கோலம்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி
நிலையார நின்றான்றன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குலைஆர்ந்த	குலைகளிலே நிறைந்து	சோலை	சோலைகளை யுடைய
பழுக்காயும்	பழுத்திருந்துள்ள காய்களும்		திருநறையூர், [தான
பசுங்காயும்	பழுக்கப்போகிற காய்களும் [டான	மலைஆர்ந்த	மலைபோன்றதாய்,
பாளை	பாளைகளிலே யுண்	கோலம்சேர்	அழகியதாய் [லே
முத்தும்	முத்துக்களும்	மணிமாடம்	மணிமயமான கோயி
தலை	(இளம்) குலைகளும்(ஆகிய இவைகளினால்)	மிக மன்னி	மிகவும் மனப்பொருத்தமுடையவனாய்
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	நிலைஆர	நிலையையுடையனாக (ஸ்த்திரமாக)
இளம் கமுகின்	இளம்பருவமான பாக்கு மரங்களை யுடையதாய்	நின்றான்தன்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனுடைய [க்க
தடம்	விசாலமான	நீள்	போக்ய(ஸ்ரீ×ஓ)ைதமி
		கழல்	திருவடிகளை
			அடைநெஞ்சே! (அ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையார்ந்த வித்யாதி). குலைமிக்கிருந்துள்ள பழுக்காயும், (பசுங்காயும் பாளைமுத்தும்) ப்ரதமாவஸ்த்தையும் சரமாவஸ்த்தையும் ஒருகாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியிருக்குமாய்த்து. (தலையார்ந்த விளங்கமுகு) தலைநிறைந்திருந்துள்ள.

(மலையார்ந்த கோலம்) மலைபோலே தர்சநீயமான திருமணிமாடக் கோயிலினுள்ளே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நிலையார நின்றானாய்த்து. நிற்கிறபோதை அழகைக்கண்டு, "இவனிருத்தல் சாய்ந்தருளுதல் செய்து இவ்வழகை இழக்கவரில் செய்வதென்" என்று அநுக்குத் தானுக்கென்ன வேண்டும்படியா யிருக்கும். மலையொத்த ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், அழகையுடைய மணிமாடங்கள் மிகவுடைய திருநறையூரிலே மன்னி நிலையாரநின்றான்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - (க) "ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய - மாம் சரணம்வ்ரஜ" என்று நின்றநிலையை அநுஸந்தித்தாராய்

(க) கீ-௧௮-௬௬.

அதிலும் வ்யாவ்ருத்தமான நிலையென்று சரணத்வத்துக்கு உடலானபடியை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

பசுங்காயும் பழுக்காயும் என்னவேண்டியிருக்க, "பழுக்காயும் பசுங்காயும்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறர் (ப்ரதமேத்யாதி). (தலை) கீழ்ச்சொன்ன குலைகள்.

மேலே தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் காட்டுகிறர் (மலையொத்த வித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—

மறையாரும் பெருவேள்விக் கொழும்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும்
நிறையார வான்மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
பிறையாரும் சடையானும் பிரமனு முன் தொழுதேத்த
இறையாகி நின்றான் றன்னிணையடியே யடைநெஞ்சே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறைஆரும்	வேதப்ரதிபாத்யமான	திருநறையூர்,	[த்தான
பெருவேள்வி	மஹாயஜ்ஞங்களிலுண்டான	பிறைஆரும்	சந்த்ரகலையை யுடை
கொழும்புகை	ஸம்ருத்தமான புகையானது	சடையானும்	ஜடையையுடையருத்ரனும்
வளர்ந்துபோய்	மேலே கிளம்பிப்போய்	பிரமனும்	ப்ரஹ்மாவும்
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	முன்	முன்னேநின்று
நிறைஆர	நிறைந்திருந்து	தொழுது	ஆஶ்ரயித்து
வான்	ஆகாசத்தை	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
மூடும்	மறையாநின்றதாய்	இறையாகி	ஸர்வாதிகனுய்க்கொண்டு
நீள் செல்வம்	நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையதான	நின்றான்தன்	நின்றவனுடைய
		இணையடியே	அடைநெஞ்சே! (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையாரு மித்யாதி) வேதோக்தமான மஹாயஜ்ஞங்களை அநபி(ஃ)ஸம்ஹிதப(ஃ)லமாக அநுஷ்டிடியாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமத்திலுண்டான கொழுவிய புகையானது பரப்புள்ள விடமெங்கும்போய், ஆகாசாவகாசத்தை மறைக்கையாலே ஆகாசம் தோற்றுதபடியிருக்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தான.

(பிறையாரும்) ஸாதகவேஷம் தோற்றும்படி ஜடையையும் போக(ஃ)ப்ராதாந்யம் தோற்ற சந்த்ரனையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

ருத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஶ்ரயிக்க. (இறையாகி நின்றான்) லோகத்துக்கு ஆஶ்ரயணீயரா யிருப்பார்க்கும் ஆஶ்ரயணீயனா யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகன்; அவன் திருவடிகளையே ஆஶ்ரயிக்கப்பார். ... ... (௯)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - "நிலையாராநின்றான்" என்று அநுஸந்தித்தார்; அந்நிலையிலே வந்து, ஆஶ்ரயணீயரென்று ப்ரமிக்கத்தக்க ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் வந்தாஶ்ரயியாநின்றார்களாகையாலே, வேறு ஆஶ்ரயணீயரில்லை யென்று நெஞ்சுக்கு அறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எங்கும் நிறைந்து, ஆர - பொருந்த என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரப்பித்யாதி). ... ... (௯)

மூ—திண்களகமதிள் புடைசூழ் திருநறையூர் நின்றானை
வண்களக நிலவெறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன்
பண்களகம் பயின்ற சீர்ப்பாட லிவைபத்தும் வல்லார்
விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	த்ருடமாய்	ஆளன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார்
களகம்	சந்தநப்பூச்சை யுடைத்தான	பண்கள்	காநங்களில்
		அகம்	உள்ளேயிருக்கிற(ஸாரமான) காந்தி
மதிள்	ப்ராகாரங்களினால்		
புடை	சுற்றும்	பயின்ற	அருளிச்செய்த [லே
சூழ்	சூழப்பட்ட	சீர்	அழகிய
திருநறையூர்	திருநறையூரில்	இவைபத்துப் பாடலும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் வி	வல்லார்	அப்யஸிக்குமவர்கள்
வண்	அழகிய [ஷயமாக	விண்கள்	ஸ்வர்க்காதி மேலுலகங்களில்
களகம்	ஹம்ஸங்களாகிற		
நிலவு	நிலாவினால்	அகத்து	ஶ்ரேஷ்டமான பரமபதத்தில் (போய்)
எறிக்கும்	ப்ரகாஶியாநின்ற [ன		
வயல்	கழனிகளையுடைத்தா		
மங்கைநகர்	திருமங்கையென்னும் நகரத்துக்கு	இமையவராய்	நித்யஸூரிகளுடன் கலந்தவர்களாய்

வீற்றிருந்து வேறுபாடுதோற்ற விருந்து	வாழ்வார் பகவதநுபவம் பண்ணிஸுகிப்பர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்களக மதிள்புடை) திண்ணியதாய், சாந்திட்ட மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநறையூரிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. வஸ்துவின் சீர்மைக்குத்தக்க அரண் போரு மாய்த்து. அழகியதான அன்னங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தையாதல், அன்றிக்கே, செந்நெற்கதிர்களினுடைய ஒளியாதல். களகமென்று - அன்னத்துக்குப் பேராய், அவையாகிற நிலவையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார். (பண்களகம்) பண்களினுடைய அகமான பண்ணிலே சொன்ன இப்பாடல் பத்தும் வல்லார். (விண்களகத்திமையவராய்) போக (ஞ்ரீX)பூமிகளில் ப்ரதாநமான பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய், அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்ணித்யாதி) "களகம்" என்றதினர்த்தம் (சாந்து) என்றது. "அகம்" என்று - உள்ளுக்குப்பேராய், பண்களில் ரஸமான பண்ணுடைய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பண்களினித்யாதி). விண்களில்- ஸ்வர்க்காதிகளில், அகம்- ஸாரமாய், அத்தால் ப்ரதாநவிடத்து என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (போகேத்யாதி).... ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து பத்தாந் திருமொழி

கிடந்த நம்பி ப்ரவேசம்.



வ்யா. — திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "திருவடிகளிலே சரணம் புகு" என்றார்; சரணம்புகுகைக் கீடாக இங்கெல்லாம் சரண்யதை குறைவற்றதோவென்ன; "அவனுடைய திருநாமம் கேட்டறிவதில்லையோ?" என்கிறார். ஆஸ்ரித ஸுலபனாய், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், விரோதி நிரஸநசீலனாய், உபயவிபூதி யுக்தனா யிருக்கிற இருப்புக்கு வாசகமான †திருநாமத்தோடே, ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு. — கிடந்த நம்பியின் ப்ரவேசம் —கீழ்த்திருமொழிக்கும் இதுக்கும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை-யித்யாதி). அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயு மிருக்கும் இந்தத் திருநறையூர் நம்பியிடத்தில் சரண்யதை குறைவறச்சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே, ப்ரதமத்திலே (௧) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்ற திருநாமத்தை மறந்தாயோ என்று அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ... *

மூ—கிடந்தநம்பி குடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை
இடந்தநம்பி யெங்கள் நம்பி யெறிஞராணழியக்
கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை யுலகை யீரடியால்
நடந்தநம்பி நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	உலகை	லோகங்களை
மேவி	பொருந்தி [இற	இடந்த	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்த
கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்		
நம்பி	(அழகினால்) பூர்ணனாய்,		
கேழலாய்	வராஹ ரூபியாய்க் கொண்டு	நம்பி	(ஸாமர்த்யத்தினால்) பூர்ணனாய்,

† (பா)திருமந்த்ரத்தோடே. (௧) ௧-௧-௧-

எங்கள்	ஸம்ஸாரிகளான எங்களுக்கு
நம்பி	(குறையைத்தீர்க்க வல்ல)பூர்ணனாய்,
எறிநீர்	சத்ருக்களுடைய
அரண்	கோட்டையானது
அழிய	அழியும்படியாக
கடியார்	க்ரூரமான ராக்ஷஸர்களுடைய
இலங்கை	லங்கையை
கடந்த	ஆக்ரமித்த (அழியச் செய்த)
நம்பி	(வீர்யத்தினால்)பூர்ணனாய்,
உலகை	லோகங்களை
ஈரடியால்	இரண்டடியாலே
நடந்த	அளந்துகொண்ட
நம்பி	(அத்புதகர்மத்தால்) பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
நாமம்	திருநாமத்தை
சொல்லில்	சொல்லப்புகில்(அது)
நமோநாராயணமே	நமோ நாராயணமென்றிருக்கும். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கிடந்தநம்பி யித்யாதி) பரமபதத்திற் காட்டிலும் திருப்பாற்கடலிற் காட்டிலும் திருக்குடந்தையிலே பொருந்திச் சாய்ந்தருளினபோதை அழகை, "கிற்றல் இருத்தல்செய்து இழக்கவரில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகாலே பூர்ணனானவன்; அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி, அதுக்கடியான ஸாமர்த்த்யத்தால் குறைவற்றவன். (எங்கள்நம்பி) ஸம்ஸாரிகளாய்க் குறைவே நிரூபகமாம்படி யிருக்கிற நம்முடைய குறைவு தீர்க்கைக் கடியான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவன்.

(எறிநீரித்யாதி) சத்ருக்களிட்ட அரணழியும்படி க்ரூரரான ராக்ஷஸர் திரண்ட லங்கையை யழியச்செய்து, அத்தால்வந்த வீர்யத்தால் குறைவற்றவன். பரப்புடைத்தான பூமியையடைய இரண்டடியாலே அளந்த அத்புதகர்மத்தால் குறைவற்றவன்; அவனுடைய பேர்சொல்லில், நமோநாராயணமே. ... ... (க)

அரு — முதற்பாட்டு. (கிடந்தவித்யாதி) "குடந்தைமேவி - கிடந்த நம்பி" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி). (பௌஷ்கல்யத்தை) குணபௌஷ்கல்யத்தை.

"எறிநீராணழிய - கடியாரிலங்கை - கடந்தநம்பி" என்றந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்க ளித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—விடந்தானுடைய வாவம் வெருவச் செருவில் முனநாள் முன்
தடந்தாமரைநீர்ப் பொய்கைபுக்கு மிக்க தாடாளன்
இடந்தான் வையம் கேழலாகி யுலகை யீரடியால்
நடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

பதம்.	உரை.
விடம்உடைய	விஷத்தையுடைய
அரவம்	காளியனென்னும்ஸர்பமானது
வெருவ	பயப்படும்படி,
முனநாள்	முற் (க்ருஷ்ணாவதார) காலத்தில்
செருவில்	யுத்தத்திலே [ன்னே,
முன்	இடைப்பிள்ளைகள் மு
தடம்	ப்ரந்திருந்துள்ள
தாமரை	தாமரைப் பூக்களையும்
நீர்	ஜலத்தையு முடைத்தான
பொய்கை	மடுவிலே [துறத்தி)
புக்கு	ப்ரவேசித்து (அவனைத்
மிக்க	மேன்மைபெற்ற

பதம்.	உரை.
தாளாளன்	திருவடிகளை யுடையனாய், [கொண்டு
கேழலாகி	மஹா வராஹமாய்க்
வையம்	லோகத்தை
இடந்தான்	(பாதாளத்தில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனாய்
உலகை	(வாமநாவதாரத்தில்) லோகங்களை
ஈரடியால்	இரண்டடியினாலே
நடந்தானுடைய	அளந்துகொண்டவனுமானவனுடைய

நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானுடைய வித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னவை திரியட்டும் பின்னாட்டினபடி. விஷத்தையுடைய காளியன் அஞ்சும்படியாக, யுத்தத்திலே முன்பொருநாளிலே, (க) * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுக்குமுன்னே, பரப்புமாறப்பூத்த தாமரைகளையும்,நினைத்த வகைகளெல்லாம் விநியோகம்கொள்ளலாம்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுமுடைய பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு அவனைத்துறத்தின ஏற்றத்தையுடையவன். (தாளாளன்) திருவடிகளையுடையவன்.

நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வடிவைக்கொண்டு ப்ரளயங்கதை (X ஆ) யானபூமியை எடுத்துக்கொண்டேறினான். லோகத்தை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவனுடைய நாமம். ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன விரோதி நிரஸநசீலதையை முகாந்தரேண உபபாதித்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் அத்புத கர்மத்தையும் மீள வநுஸந்திக்கிறார் ஈடுபாட்டாலே என்னும் ஸங்கதி தாமே தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழித்யாதி). "முனநாள்" என்றத்தோடு "முன்" என்றது புநருக்தமாகாமை, புரஃப்ரதேசமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி). ... ... (உ)

(க) பெரி-திரு-ங-க-க.

மூ.—பூணாதனலும் தறுகண்வேழம் மறுக வளைமருப்பைப்
பேணான்வாங்கி யமுதம்கொண்ட பெருமான் திருமார்வன்
பாணுவண்டு முரலும் கூந்தலாய்ச்சி தயிர்வெண்ணெய்
நாணாதுண்டான் நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூணா	(கட்டுத்தறியிலேசேர்க்கிலும்) சேராததாய்க்கொண்டு	கொண்ட	(க்ஷீராப்தியில் நின்றும்) கடைந்தெடுத்தவனுமான
அனலும்	நெருப்பையுமிழாநின்ற (பெருமூச்சையுடையதாய்),	பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,
		திருமார்வன்	பிராட்டியை மார்பிலேயுடையவனாய்,
தறு	வட்டமான [ன	பாணு	பாட்டையுடைத்தான
கண்	கண்களையுடையதா	வண்டு	வண்டுகளானவை
வேழம்	குவலயாபீடமென்னும் யானையானது	முரலும்	சப்தியாநின்ற
		கூந்தல்	மயிர்முடியையுடைய
மறுக	வ்யாகுலப் படும்படியாக	ஆய்ச்சி	யசோதை(சேமித்துவைத்த)
பேணான்	(அதை) மதியாதே	தயிர்	தயிரையும்
வளை	(அதினுடைய) வளைந்திருக்கிற	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
		நாணாது	(அவளை) மதியாமல்
மருப்பை	கொம்பை	உண்டான்	அமுதுசெய்தவனுமானவனுடைய
வாங்கி	பறித்தும்,		
அமுதம்	அம்ருதத்தை		நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பூணாதனலும் தறுகண்) தறியோடே சேரக்கடவதன்றிக்கே, சேர்க்க நினைத்தார் பக்கலிலே நெருப்பையுமிழும்படியாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது கலங்கும்படி, அதினுடைய வளைந்த குவடுகளை, பெரிய ப(ப)லத்தையுடையதொரு பதார்த்தமென்று பாராதே அநாதரித்து, வைத்தது வாங்குவாரைப்போலே பறித்தான்; அதுக்குமேலே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி, அது புஜித்தார்க்கு வரக்கடவ ப்ரீதி தனக்குண்டாம்படி யிருந்தான். அதுக்கடியென்னென்னில்; ஸர்வேஶ்வரனாகையாலே. (திருமார்வன்) (க)"பத்ம

(க) வி-பு-க-கூ-உ0ரு.

ஈ॰ "ஸர்வதேவாநாம்-பஶ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம்" என்கிறபடியே - பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையனாயிருக்கிறவன்.

(பாணுவண்டித்யாதி) சிக்ஷாபலத்தாலே மதுபாநமத்தமாய், பாடும்போது பண்ணிலே ஆளத்தி வையாநின்றுள்ள வண்டுகளையுடைத்தான மயிர்முடியையுடைய. (ஆய்ச்சிதயிர்) யசோதைப்பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்யப் புக்கால், அவள் கண்டுபிடித்துக் கட்டுவது அடிப்பதாக நிற்குமிறே; அப்போது "வெண்ணெயைக் களவுகண்டோமென்றால் வருவதோரெளிவரவுண்டோ?" என்றிருக்குமாய்த்து. ... ... (௨)

அரு. — மூன்றாம்பாட்டு. (பூணித்யாதி) முதற்பாட்டில் விவக்ஷிதமான விரோதி நிரஸநசீலதையும் அத்புத சாரித்ரத்தையும் ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யத்தையும் ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அனனுகை-ஜ்வலிக்கையாய், அருளிச்செய்கிறார் (சேர்க்கவித்யாதி). பேணான் - பேணாதே - மதியாதே என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பெரியவித்யாதி). ஈந்த என்றதே, "கொண்ட" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கேத்யாதி). பெண்ணமுதமுண்டதும் ஒரு அத்புதசாரித்ரமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார (பஶ்யதாமித்யாதி).... (௩)

மூ.—கல்லார்மதிள்சூழ் கச்சிநகருள் நச்சிப் பாடகத்துள்
எல்லாவுலகும் வணங்கவிருந்த வம்மானிலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்தவெந்தை விபீடணற்கு
நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லாலே கட்டப்பட்[ட	அம்மான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,
மதிள்	ப்ராகாரங்கள்	இலங்கை கோன்	லங்கைக்கு ராஜாவான ராவணனுடைய
சூழ்	சூழ்ந்த [ஸத்தை)	வல்ஆள்	அதி பலிஷ்டமான
கச்சிநகருள்	காஞ்சீநகரத்தில் (வா	ஆகம்	சரீரத்தை
நச்சி	ஆசைப்பட்டு	வில்லால்	தநுஸ்ஸினாலே
எல்லாஉலகும்	ஸகல ப்ராணிகளும்	முனிந்த	கோபித்து அழித்த
வணங்க	ஆஶ்ரயிக்கும்படி	எந்தை	என் ஸ்வாமியாய்,
பாடகத்துள்	(அங்கே) திருப்பாடகமென்னும் திவ்ய தேசத்தில்	விபீடணற்கு	ஶ்ரீ விபீஷணாழ்வான் விஷயத்தில்
இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கிற		

கல்லானுடைய	ப்ரீதியாகிற நன்மையையுடையவனுனவனுடைய	நாமம்சொல்லில்	நமோநாராயணமே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கல்லார் மதிளித்யாதி) அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தான திருக்கச்சியை ஆசைப்பட்டுத் திருப்பாடகத்திலே ஸர்வலோகமும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

(இலங்கையித்யாதி) "இவ்வூர்க்கு நான் நியாமகனல்லேனோ" என்று தர்மாநத்தையுடைய ராவணனுடைய வல்லாண்மையுடைய சரீரத்தை வில்லாலே வேண்டோமென்ற என்னையன். (விபீடணற்கு நல்லான்) தமையன் பக்கல் த்வேஷம் மிக்கிருக்குமாபோலேயாய்த்து இவன் பக்கல் ராக(ம்)ம்மிக்கிருக்கும்படி. முதலிகளெல்லார்பக்கல் பண்ணும் பரிவை இவனொருவன் பக்கலிலும் பண்ணினவனுடையநாமம் சொல்லில். (நமோநாராயணமே) வாத்ஸல்யத்துக்கும் வாசகமிறே.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) முதற்பாட்டில் சொன்ன ஆஸ்ரித ஸௌலப்யத்தை பங்க்யந்தரேண (भङ्ग्यन्तरेण) அருளிச்செய்து கொண்டு, அங்குச்சொன்ன விரோதி நிரஸநத்தை விசேஷித்தருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ராகம் மிக்கிருக்கும் ப்ரகாரமெங்ஙனே யென்ன; (க) "மித்ரபாவேந" என்கிற ஸ்லோகத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறுர் (முதலிகளித்யாதி). (க) "दोषो यद्यपि तस्य स्यात् - தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றது திருநாமத்தில் தோற்றிலிறே அவனுடைய நாம மென்னலாவது; அதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (வாத்ஸல்யத்துக்குமித்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—குடையாவரையால் நிரைமுன்காத்த பெருமான் மருவாத
விடைதானேழும் வென்ருன் கோவல்நின்ருன் தென்னிலங்கை
அடையாவரக்கர் வீயப்பொருது மேவி வெங்கூற்றம்
நடையாவுண்ணக் கண்டான் நாமம் நமோநாராயணமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்தில்	நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
குடையா	குடையாகக்கொண்[டு]	காத்த	ரக்ஷித்த
வரையால்	கோவர்த்தந மலையினால்	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
		மருவாத	[சேராத (ஒன்றோடொன்று)

(க) ரா-யு-கஅ-ங.

ஏழ்விடையும்	ஏழு ருஷபங்களையும்
வென்றான்	(கொன்று) ஜயித்தவனாய்,
கோவல்	(இப்போது) திருக்கோவலூரில்
நின்றான்	எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்,
தென் இலங்கை	தெற்கேயுள்ளலங்கையில்வஸிப்பவராய்
அடையா	தன்னை ஆஸ்ரயியாதவர்களான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்
வீய	நசிக்கும்படி
பொருது	(அவர்களோடு) யுத்தம்பண்ணி,
வெங்கூற்றம்	க்ரூரஸ்வபாவனான ம்ருத்யுவானவன்
மேவி	(பயப்படாமல்) பொருந்தியிருந்து
நடையா	இதுவேயாத்ரையாக
உண்ணக்கண்டான்	(அவ்வரக்கரை) புஜிக்கும்படி ஸங்கல்பித்தவனுமானவனுடைய

நாமம் நமோநாராயணமே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையாவரை யித்யாதி) வரையைக் கொண்டு நிரையைக் காக்கிறான். மலையெடுத்தானாய் சுமையாயிருக்கை யன்றிக்கே, வர்ஷத்துக்கு ஒரு குடையெடுப்பாரோ பாதியாய்த்து. (பெருமான்) பசுக்களையும் இடையரையும்நோக்கி அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் நின்றநிலை. (மருவாத) அஸுராவேசத்தாலே ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத ம்ருத்யுஸத்ருசமான ருஷபங்களேழையு மழியச்செய்தான். (கோவலித்யாதி) அதொரு காலவிசேஷத்திலேயாய், பிற்பட்டோம்! என்னவேண்டாதபடி திருக்கோவலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்.

(தென்னிலங்கை) லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர் "ஒருவழியாலும் உன்னோடு பொருந்தோம்" என்ன; பின்னை, அவர்களை முடியும்படி பொருதானாய்த்து. (மேவிவெங்கூற்றம்) பண்டு ம்ருத்யு, ராக்ஷஸரைக் கிட்ட அஞ்சியாய்த்திருப்பது; இப்போது, பெருமாள்தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே பொருந்தி புஜியாநிற்குமாய்த்து. (நடையா) இதுவே ஸ்வபாவமாம்படி பண்ணினவனுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வேறொருபடியாலே அநுஸந்தியாநின்று கொண்டு, விரோதி நிரஸநத்தையே விடாமல் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விடையென்றதே "தான்" என்றதக்குத் தாத்பர்யம் (ம்ருத்யுவித்யாதி).

அடையாதே யிருக்கிற அரக்கரென்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வித்யாதி).... ... ... (ஜ)

மூ.—கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படை யாவடலரக்கர்
மானமழித்துநின்ற வென்றியம்மா னெனக்கென்றும்
தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்
நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலே வஸியாநின்ற	எனக்கு	எனக்கு
எண்கும்	கரடிகளையும்	என்றும்	ஸர்வகாலமும்
குரங்கும்	குரங்குகளையும்	தேனும்	தேன்போலவும்
முசுவும்	கோ(ஸ்)லாங்கூல மென்னும் குரங்குகளையும் [டு	பாலும்	பால்போலவும்
படையா	ஸேனையாகக்கொண்	அமுதும்	அம்ருதம்போலவும்
அடல்	பலிஷ்ட்டரான	ஆய	போக்யபூதனானவனுமான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	திருமால்	ஸ்ரிய:பதியினுடைய
மானம்	கர்வத்தை	திருநாமம்	திருநாமமான
அழித்துநின்ற	அழியச்செய்த	நமோநாராயணம்	நமோநாராயண மென்பதை [நானும்
வென்றி	ஜயசீலனான	நானும்	விஷயாந்தர ஸக்தனான
அம்மான்	ஸ்வாமியாய்,	சொன்னேன்	சொன்னேன்;
		நமரும்	நம்முடையவர்களும்
		உரைமின்	சொல்லுங்கோள்.(கூ)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (கானவெண்கு மித்யாதி) இந்த்ராதி தேவதைகள் முதுகிட்டுப் போமதொழிய எதிர்நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணும் மிடுக்கையுடையனான ராவணனுடைய துர்மானத்தைப் போக்குமிடத்தில், இடக்கை வலக்கை வாசியறியாதே என்றும் காட்டிலே வர்த்திக்குமதொழியப் பூசல்கண்டறியாத, எண்கும் - கரடியும், குரங்கையும், முசுவையும் ஸேனையாகக்கொண்டு, திக்பாலாதிகளை அழியச்செய்த மிடுக்கையுடைய ராவணனுடைய துர்மானத்தைப் போக்கின ஸர்வாதிகன்.

(எனக்கென்று மித்யாதி) எனக்கு ஸர்வவித போக்ய(ஸ்)முமான ஸ்ரிய:பதியுடைய திருநாமத்தை. மிது(ஸ்)நமான வேஷமே

காணும் இவர்க்கு ரஸிப்பது;(க)"ரமமாண வநே த்ரய:-ரமமாணா வநே த்ரய:" என்னுமாபோலே. (நானும் சொன்னேன்) இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப்போந்த நானுமன்றோ சொன்னேன். †இனி இதுகண்டால் எல்லார்க்கும் சொல்லத் தட்டில்லையிறே; என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங்கோள். (நமோநாராயணமே) நமக்கு வகுத்தத்தைச் சொல்லிப் போருங்கோள். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இதொழிய வேறொரு திருநாமமுண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை; உண்டாகில், ஆயிரம் என்று திரளச் சொல்லுமித்தனை; (உ)"பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்" (ஙு) "தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந் - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்" பலபசுவுடையன் என்னுமாபோலே. ஶ்ருதி வேறொரு திருநாமமுண்டாகச்சொல்லுமன்றாய்த்து இவர்கள் வேறொரு திருநாமமுண்டாகச் சொல்லுவது. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தோடு காரணவாக்யங்களோடு வாசியற இத்தையிறே சொல்லுவது. இதொழிந்தவை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளைப்போலே. இது ஜ்ஞாநாநந்தா(ந)மலத்வாதிகள்போலே ஸ்வரூப நிரூபகமாயிருக்கும். ... ... (கூ)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (கானமித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிரஸநத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்கிறொரென்று ஸங்கதி.

"கானம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதீத்யாதி).

மிருகமான வேஷத்தை ரஸித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரமமாண இத்யாதி). இருவரும் அந்யோந்யம்கண்டு ஆநந்தித்தாப்போலே, இருவர் சேர்த்தியையும் கண்டு ஆநந்தித்தாரென்று கருத்து. இப்படி யருளிச்செய்ததுக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி). "நமரும்" என்ற ச(உ)காரம்- அநுக்த ஸமுச்சயமாக்கி, (எல்லாரும்) என்றது. "நாராயணமே" என்றுஇத்தை அவதா(தா)ரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி). "மாதவன்" இத்யாதிகளைச் சொன்னதுண்டாயிருக்க, இல்லையென்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகி லித்யாதி). அவற்றையும் பல விடங்களி லருளிச்செய்தாலும் அதெல்லா மொருதட்டும், இதொருதட்டுமாகச் சொன்னார்களென்று கருத்து. அப்படியிருக்கச் செய்தவிடமெங்

† (பா) இனி அதுகண்டால் எல்லார்க்கும் இடக்கடவதிறே.

(க) ரா-பா- க-௯௩. (உ) தி-வாய்-கூ-ங-க.

(ஙு) பார-ஸபா-ஙு௪-கக.

கே யென்ன (பேரித்யாதி); "பேராயிரம்" என்று சொல்லியிருக்கவும் உடனே "நாராயணன்" என்று விரும்பினுரிறே என்று கருத்து. *பேரா யிரத்தாலே *பீடுடையனுகைக்கு ப்ரமாணம் (தேவோநாமேத்யாதி). * நாமஸஹஸ்ரவானுகையாலே தேவனென்றுகருத்து. அதிசய ஹேது வானபடி எங்ஙனேயென்ன (பலவித்யாதி). ஆழ்வார்களிப்படி விரும்பு கைக்குக் காரணமென்னென்ன(ஸ்ருதியித்யாதி).ஸ்ருதிதானப்படி விரும் பிற்றே வென்ன (அந்தர்யாமி யித்யாதி). ஸ்ருதியும் ஆழ்வார்களும் விரும் புகைக்கு இதுக்கு ஏற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இதொழிந்த வை யித்யாதி).... ... ... (சு)

மூ.—நின்ற வரையும் கிடந்த கடலும் திசையு மிருநிலனும்
ஒன்றுமொழியா வண்ணமெண்ணி நின்றவம்மானுர்
குன்று குடையாவெடுத்த வடிகளுடைய திருநாமம்
நன்றுகாண்மின் தொண்டீர்சொன்னேன் நமோநாராயணமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸ்த்திரமாகநின்ற	அம்மானுர்	ஸர்வாதிகனுய்,
வரையும்	பர்வதங்களும் [ற	குன்று	மலையை
கிடந்த	ஒரேஇடத்தில் கிடக்கி	குடையா	குடையாக
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	எடுத்த	உத்த(த்)ரித்த [டைய
திசையும்	திக்குக்களும்	அடிகளுடைய	ஸ்வாமியு மானவனு
இரு நிலனும்	பரந்தபூமியும் (ஆகிய	திருநாமம்	நமோநாராயணம்,
ஒன்றும்	சிறிதேனும் [இவை)	தொண்டீர்	ஓ! பக்தஜநங்களே!
ஒழியாவண்ணம்	பாழாகாதபடி [மேலும்)	நன்று	இனிதாக (உங்களுக்கு)
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து (மேன்	சொன்னேன்	உரைத்தேன்இடி
நின்ற	(ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு) இருக்கிற	காண்மின்	கோள். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நின்றவரை யித்யாதி) பூமிக்கு ஆணி யடித்தாப்போலே பேராதே நிற்கிற குலபர்வதங்களையும், ஈஸ்வரஸங் கல்பத்தளவும் செல்ல கரையை அதிக்ரமியாதே கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிறகடலும், பராபரவிபாகம் பண்ணுகைக் கீடாயிருக்கிற திக் குக்களும், ப்ராணிகளுக்கு ஸஞ்சார யோக்யதை யுடைத்தாம்படி பரப் புடைத்தான பூமியும், இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் குறையவொண்ணுதென்று தன் ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டா க்கிக் கொடுநிற்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

(குன்றுகுடையா வித்யாதி) வர்ஷத்தாலே நோவுபடுகிற பசுக்க

ளுக்கும் இடையர்க்கும் ஒரு நோவு வாராதபடி மலையைக் குடையாகக்கொண்டு நோக்கின ஸ்வாமியுடைய திருநாமம். (நன்று காண்மின்) காரணபூதனானவன் பேர் சொல்லுகை ப்ராப்தமிறே. ப்ராப்தம் செய்யப் பார்த்திலிகோளாகில் இனியதுதான் வேணுமே. (தொண்டீர் சொன்னேன்) பகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்ய ருசியுடையாரெல்லார்க்கும் சொன்னேன். இது செய்யாதார் கேளாதாராமித்தனை. (நமோநாராயணமே) ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரமாயிருக்கிறது மல்ல. ... ... (எ)

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (நின்ற வித்யாதி) முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஆபத்ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யத்தைப் பின்னாட்டி யநுஸந்திக்கிற இவர், இதுக்கு ஹேதுத்வேந காரணத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பராபரவிபாகம் பண்ணுகை) என்றது - மேற்கே நிற்கிறவன் பரனென்றும், கிழக்கே நிற்கிறவன் அபரனென்றும் பிரிக்கை யென்கை.

"நன்று" என்றது-இனியதென்றாய், அதுக்கு உபபத்தியுடனே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காரணேத்யாதி). "தொண்டீர்" என்று விசேஷிப்பானென், எல்லார்க்கும் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதித்யாதி). கைங்கர்ய ருசியில்லாவிடில் திருநாமத்தைத் தாம் சொன்னாலும் கேளார்கள் என்று விசேஷித்தார் என்று கருத்து. (எ)

மூ.—கடுங்கால் மாரி கல்லேபொழிய அல்லேயெமக்கென்று
படுங்கால் நீயே சரணென்றாயரஞ்ச வஞ்சாமுன்
நெடுங்கால்குன்றம் குடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால்
நடுங்காவண்ணம் காத்தான் நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)

பதம்.	உரை.
கடு	க்ரூரமான
கால்	காற்றோடுகூடிய
மாரி	மேகமானது
கல்	கல்லே
பொழிய	வர்ஷிக்க,
எமக்கு	"நமக்கு (இது)
அல்லே	காளராத்ரியே யாயிருந்தது"
என்று	என்று [தில்
படுங்கால்	நெஞ்சில்பட்ட காலத்
ஆயர்	இடையர் (அப்பொழுது) [யே
நீயே	"ஸர்வரக்ஷகனான நீ கரும

பதம்.	உரை.
சரண்	(எங்களுக்கு) ரக்ஷகன்"
என்று	என்று சொல்லி
அஞ்ச	(அம்மழைக்கு) பயப்பட,
அஞ்சாமுன்	அந்த பயம்கார்யகரமாவதற்கு முன்னமே
நெடும்கால்	பெரியனவாய் சுற்றுமுள்ள மலைகளோடு கூடிய
குன்றம்	கோவர்த்தந மலையை

ஒன்றுகுடை	ஒரு (அபூர்வமான) குடையாக	நடுங்காவண்	நோவுபடாதபடி ணம்
ஏந்தி	தரித்து	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனுடைய நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)
நிரையை	பசுக்கூட்டங்களை		
சிரமத்தால்	ச்ரமத்தினல்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்கால் மாரியித்யாதி) வெட்டிய காற்றையுடைத்தான மாரியானது கல்லை வர்ஷிக்க, (அல்லே எமக்கு) "நமக்கு இது ப்ரளயத்தில் செல்லுகிற ராத்ரியாகாதே!" என்று அவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டவளவிலே, "நாங்கள் எங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவோமல்லோம், நீ எங்களுக்கு ரக்ஷகனுகவேணும்" என்று இடையரஞ்ச; அந்த அச்சத்தினுடைய கார்யம் பலிப்பதுக்கு முன்னே, நெடியகாலையுடைத்தான மலையைத்தரித்து-பர்யந்தபர்வதங்களையுடைத்தான மலையைத்தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களை ச்ரமத்தாலே நோவுபடாதபடியாக ரக்ஷித்தான். தான் அறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமிறே வேண்டுவது ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணழிவில்லையே. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்காலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ரக்ஷணமே பின்னாட்டிற்றென்று ஸங்கதி.

"படுங்கால்" என்றதுக்கு, நெஞ்சிலேஎன்று கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). கால்என்றது - காலத்திலென்றபடி. (க) "மஹீத்ர: ப்ரத்யந்த பர்வதா: - பாதா: ப்ரத்யந்தபர்வதா:" என்றத்தை உட்கொண்டு "கால்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பர்யந்தேத்யாதி). அவர்களைச் சிரமத்தால் காத்தானென்ன வேண்டியிருக்க, "நிரையை" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). இத்தால் - அவர்கள் "சரண்" என்றத்தோடு, பசுக்கள் வெறுமனே யிருந்தத்தோடு வாசியற ரக்ஷித்தானென்கைக்காக இப்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. இதுக்கு ஹேது வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—பொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை நிலமாமகள் மலர்மா
மங்கை பிரமன் சிவனிந்திரன் வானவர் நாயகராய
எங்களடிகளிமையோர் தலைவருடைய திருநாமம்
நங்கள்வினைகள் தவிர வுரைமின் நமோநாராயணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்கு	கிளர்த்தியை யுடைய	கடல் சூழ்	ஸமுத்ரத்தினல் சூழப்பட்டவளாய்
புணரி	அலைகளையுடைத்தான		

(க) அமரகோ-உ-௩அ.

ஆடை	(அதையே) அரைநூல் மாலையாக உடையவளான	நாயகராய்	நிர்வாஹகனும்,
நிலமாமகள்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	எங்கள்	எங்களுக்கு
மலர்	கமலப்பூமேல் வஸிக்கிற	அடிகள்	ஸ்வாமியாய்,
மாமங்கை	பெரியபிராட்டிக்கும்	இமையோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
பிரமன்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	தலைவருடைய	ப்ரதாநனுமானவனுடைய
சிவன்	ருத்ரனுக்கும்		திருநாமம் நமோநாராயணம்,
இந்திரன்	இந்த்ரனுக்கும்	நங்கள்	நம்முடைய
வானவர்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்களுக்கும்	வினைகள்	பாபங்கள்
		தவிர	தீரும்படியாக
		உரைமின்	சொல்லுங்கோள். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்குபுணரி யித்யாதி) பலகாலும் இத்தை ஆதரியாநின்றீர், இதுக்கு அர்த்தமென்னென்ன; இன்னதென்கிறார். கிளர்ந்ததிரையை யுடைத்தாயிருக்கிற கடலாலே சூழப்பட்ட மேகலையை யுடையளாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மலர் மா மங்கை) தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார். (பிரமனித்யாதி) ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்த்ரன் தொடக்கமான தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனாயுள்ளான்.

(எங்களுடையவடிகள்) (க) "அஸ்மத் ஸ்வாமிந்" - அஸ்மத்ஸ்வாமிந்" என்னுமாபோலே. (இமையோரித்யாதி). இங்கே - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிநிற்கையாலே, இமையோர் என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியுடைய திருநாமம். ஆக, உபயவிபூதியுக்தனென்றபடி. உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகையிறே இதுக்கர்த்தம். ஆக, குறைவற்றாரோடு குறைவற்றாராக ப்ரமித்திருக்கிறாரோடு, குறைவாளரோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நிர்வாஹகனாயிருக்கை. (நங்கள் வினைகள்) நீங்கள் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினபாபம் தீரும்படி சொல்லப் பாருங்கோள். எண்ணாயிரத்துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வான், நஞ்ஜீயரை, "ப்ரபத்தியாகிறது, புத்திபூர்வம் பண்ணினபாபத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்றோ? ப்ரமாதிகத்துக்கேயோ?" என்ன; "அதினுடைய ப்ராபாவத்தைப்பார்த்தால் புத்திபூர்வத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்று, ஜ்ஞாநம் நடையாடினவிடத்தில் அநுதாபமின்றிக்கேயிராதிறே, ஆகையாலே இவன்

(௧) சரணாகதிகத்யம்.

பக்கல் ப்ராமாதிகமல்லது கூடாது, பூர்வாக(ஃ)த்தைப் போக்குகிற இது புத்திபூர்வத்துக்குப் பரிஹாரமாகாது என்னவொண்ணுதே அதில் புத்தி பூர்வமொழிய இல்லாமையாலே." (நமோநாராயணமே) வினையைப் பண்ணுவதாலுலும் சொல்லவடுப்பது இது. ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) "வினைகள்" என்று ஸாமாந்யமாயிருக்க, அநாதிபுத்தி பூர்வகங்களென்று ஓதுக்குவானென்னென்ன; ஸம்வாதருகேக, முன்பெல்லாம் புத்தி பூர்வகங்களும் பின்பெல்லாம் ப்ராமாதிகங்களொழியக் கிடையாதே யென்றருளிச்செய்கிறுர்(என்னுயிரத் தித்யாதி); ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு புத்தி பூர்வத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லை, ப்ரஸக்தமாளுலும் அர்த்தாத் பூர்வ ப்ரபதநஸ்மரணம் வாராதிராது, வந்தால் அது நிய்ந்து ப்ராமாதிகமாயே விடும்; ஆகையாலே, ப்ராமாதிகங்கள் அஶ்லிஷ்டங்களாய்ப் போகையாலே, "வினைகள் தவிர" என்னும்போது - அநாதி புத்தி பூர்வகங்களைச் சொல்லுமென்றதாய்த்து. இப்போதும் புத்தி பூர்வகத்தைப் போக்குமென்றதுக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அதிலித்யாதி). (அதில்) பூர்வாக(ஃ)த்தில். (கூ)

மூ.—வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாற்று நறையூர் நெடுமாலை
நாவில்பரவி நெஞ்சில்கொண்டு நம்பிநாமத்தைக்
காவித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலியனொலிமாலை
மேவிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நில்லா வீயுமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாவி	குளங்களிலுலும்	கண்	நேத்ரங்களை யுடையரான
தடம்	பொய்கைகளிலுலும்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுக்கு [ருந்த
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	கேள்வன்	(முன்பு) நாயகராயி
மணி	ரத்நங்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார், [னுடைய
முத்து	முத்துக்களையுமுடைய	நம்பி	திருநறையூர் நம்பியி
ஆற்று	திருக்காவேரியை யுடையதான	நாமத்தை	திருநாமத்தை
நறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற	நாவில்	நாவிலுல்
நெடுமாலை	ஸர்வாதிகன் விஷயமாக,	பரவி	ஸ்துதித்தும்
காவி	கருங்கழுநீர்ப்போன்ற	நெஞ்சில்	மநஸ்ஸிலுல்
தடம்	விசாலமான	கொண்டு	அநுஸந்தித்தும்
		ஒலி	அருளிச்செய்த
		மாலை	தமிழ்த் தொடையான இப்பத்துப் ப்ரகாரங்களையும்

மேவி	(இதிலே) பொருந்தியிருந்து (அபிநிவேசத்துடன்)	பாவம்	பாபமானது
சொல்லவல்லார்	சொல்ல வல்லவர்களுடைய	நில்லா	நிலைநில்லாது;
		வீயும்	உருமாய்ந்துவிடும்.

(௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வாவித்தடம் சூழித்யாதி) பொய்கைகளையும் அளவுபட்ட நீர்நிலங்களையு முடைத்தாயிருந்துள்ள திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனை. நம்பியுடைய திருநாமத்தை நாவாலேயும் நெஞ்சாலே அநுஸந்தித்து. (காவித்யாதி) முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப்பிறந்த செவ்வியும் கண்டிகோளே. இப்போது மநோவாக்காயங்கள் மூன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டிகோளே. (மேவிச் சொல்ல வல்லார்) இதிலே பொருந்தி இத்தைச்சொல்ல வல்லவர்களுடைய பாபம் இவர்கள் பக்கல் நில்லா. இவர்களைவிட்டுப் போய், பின்னையும்தான் நிற்கையன்றிக்கே நசிக்கும். (௧)"ஸுஹ்ருத: ஸாது க்ருத்யாம் - த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" என்கைக்கு முதலில்லை. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு. — பத்தாம்பாட்டு. (வாவியித்யாதி) (எனக்கேற்றம்) அவர்களுக்கு நாயகனென்கை. (செவ்வி) பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை. கண்டிகோளே என்கையாலே - காயிகம். ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

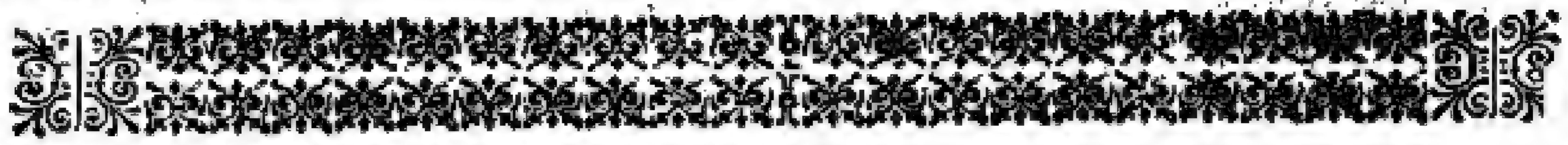
ஆறும்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆறும்பத்து ஸம்பூர்ணம்.



---

(௧) சாட்ட்யாயந சாகை.



ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து முதல் திருமொழி

கறவா ப்ரவேசம்.



வ்யா.—(கறவாவித்யாதி). கீழே ஸம்பந்த ஜ்ஞானம்பிறக்கையாலே கைங்கர்யலாபத்துக்குக் கூப்பிட்டார்; நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், உமக்கு எல்லாம் பெறுகைக்கு உறுப்பாகவன்றோ நாமிவ்வோவிடங்களிலே நிற்கிறதென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையைக் காட்ட, இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய், க்ருதார்த்தராகிறார்.

அரு.—கறவாமட நாகின்ப்ரவேசம்.—(கீழே) என்றது- (க) *பெடையடர்த்தவிலும் - *(உ) கிடந்தநம்பியிலும், என்றபடி. (கூப்பிட்டார்) என்றது - இத்திருமொழியில் முதலிரண்டு பாட்டால் கூப்பிட்டாரென்கை. (உகந்தருளின நிலங்களிலே) என்றதுக்கு முன்னே, மூன்றும்பாட்டிலே என்று கூட்டுவது. ஆகக் கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும், திருமந்த்ரத்தை யநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே சரணம் புகுருகையாலே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை தலையெடுத்து, கூப்பிட்ட கூப்பீடுக்கு ஸமாதானம்பண்ண, ஸமாஹிதராகிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து ... ... *

மூ.—கறவாமடநாகு தன் கன்றுள்ளினாற்போல்
மறவாதடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
நறவார்பொழில்சூழ் நறையூர்நின்றநம்பி
பிறவாமையெனைப்பணி யெந்தைபிரானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவா	பால்கறக்கப்பெறாத	நறவு ஆர்	தேன்மிக்கிருக்கின்ற
மடம்	ப(ஃ)வ்யமான	பொழில்சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த
நாகு	பசுவை [னது	நறையூர்	திருநறையூரில்
தன்கன்று	தன்னுடைய கன்று	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உள்ளினாற் போல்	நினைக்குமாபோலே [ன நான்	நம்பி	கல்யாணகுண பூர்ணனே!
அடியேன்	உனக்கு சேஷபூதனை	எந்தை	எனக்குப் பிதாவாய்
மறவாது	விஸ்ம்ருதியில்லாமல்	பிரானே	உபகாரகனானவனே!
உன்னையே	ஸ்வாமியான உன்னையே எப்போதும் (சொல்லி)	எனை	என்னை
		பிறவாமை	(இனிஸம்ஸாரத்தில்) பிறவாதபடி
அழைக்கின்றேன்.	கூப்பிடாநின்றேன்;	பணி	செய்தருளவேணும்.

(க) ௯-௯. (உ) ௭-௰.

அவ.—அநுபவ விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்தருள் வேணுமென்கிறார். ... ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கறவாவித்யாதி) கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. கறவாமடநாகானது, தன்கன்றையுள்ளினுப்போலே, என்று சொல்லநினைத்து, அர்த்தத்துக்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளைபமுதனார்; அதுதான் - அபக்ஷதர்மமாமிறே; ஆகையாலே, பட்டரருளிச்செய்யும்படி - கறவாமடநாகை, தன்கன்றுள்ளினுப்போலே என்று. கறக்கப்பெறாமையாலே, முலைக்கடுப்பால் வந்த நோவுண்டிறே அதுக்கு; அத்தாலே, அவனுடைய ஆற்றாமையெல்லாம் தோற்றுமிறே. (தன்கன்றுள்ளினுற்போல்) என்கையாலே, முலையுண்ணப் பெறாமையால் வந்த நாக்கொட்டுதல் தோற்றுமிறே; அத்தாலே, இத்தலையிலாற்றாமை யெல்லாம் தோற்றுமிறே. கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று, தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. (மறவாது) மறக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே மறவாதே அநந்யார்ஹனை நான், ஸ்வாமியான உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றேன்.

(நறவாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட நறையூரிலே வந்துநிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனே! (பிறவாமை) பிறக்கை மறப்போடே வ்யாப்தமாயாய்த் திருப்பது. அந்த மறப்பு வருகைக்கிடான பிறப்பு பிறவாமையை நான் பெறும்படி பண்ணி யருளவேணும். (எந்தைபிரானே) கடவ நீயே என்னுடைய விரோதியைப் போக்காவிட்டால்,வேறுசிலர் கடவாருண்டோ? நீயே நினைத்துக் கார்யம் செய்யில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி அநந்ய கதியாயிருக்கிற நான், ஸ்வாமியான உன்னையே நினைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன். என்னுடைய விரோதியை நீயே போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் போக்குவாருண்டோ? ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அநுபவேத்யாதி).

சப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (கறக்கவித்யாதி). (தாயை) என்றது - அர்த்தஸித்தார்த்தம். யதாச்ருதத்தில் விரோதத்தைக் காட்டிக் கொண்டு, உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கறவா வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (அபக்ஷதர்மம்) என்றது - ஆழ்வாருக்கு மெய்

பெருமானுக்கும் தாயாகையும் கன்றாகையும் கூடாதென்கை. இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றாமை வேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக, "கறவா" என்றும், "தன்" என்றும் விசேஷித்தா ரென்றருளிச்செய்கிறார் (கறக்க வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). "மறவாது" என்றதுக்கு நினைத்துக் கொண்டே என்று சப்தார்த்தம் ஸிப்புரிக்கும்படி, கீழ்ச்சொன்ன சப்தார்த்தந்தன்னை மீளவு மருளிச்செய்து அந்வயிக்கிறார் (கறக்கப் பெறுதவித்யாதி). நினைத்துக்கொண்டே என்று சொல்லவொண்ணாதோ? "மறவாது" என்றதுக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறக்கைக்கித்யாதி).

பாட்டுக்கெல்லாம் தேர்குத்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீயே யித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—வற்று முது நீரொடு மால்வரை யேழும்
துற்றாக முன் துற்றிய தொல்புகழோனே
அற்றே னடியே னுன்னையே யழைக்கின்றேன்
பெற்றே னருள் தந்திடு மெந்தை பிரானே. (உ)

பதம்.	உரை.
வற்று	வடியாத
முதுநீரொடு	ஸமுத்ரத்தோடுகூட
மால்	பெரிய
வரைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்களையும்
முன்	முன்னே
துற்றாக	ஒருபிடியாக
துற்றிய	(வாரி) விழுங்கின
தொல்	அநாதியான
புகழோனே	கீர்த்தியை யுடையவனே
எந்தைபிரானே!	
அற்றேன்	உனக்கே அநந்யார்ஹனாய்த் தீர்ந்த,
அடியேன் உன்னையே அழைக்கின்றேன்,	
பெற்றேன்	இப்பெரும்பேற்றை லபித்தேன்,
அருள்	(தேவரீருடைய) க்ருபையை
தந்திடும்	(என்விஷயத்தில்) பண்ணியருள வேணும். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுமுது நீரித்யாதி) இதுதான் மிகையன்றோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீ எடுத்தது ஆர்கூப்பிட நீ யறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமன்றோ வேண்டுவது உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு. ப்ரளயம்கொண்ட பூமி ஆழ்ந்த வித்தனையல்லது, "என்னை எடுக்கவேணும்" என்றதோ? (வற்றுமுதுநீர்)வற்றாத ஜலத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரஜலத்தோடே கூட குலபர்வதங்களையும், அதுக்காச்ரயமான பூமியையும், ஓரவதாரமாக (அவதாரமாக) அமுதுசெய்து, இப்

படி பழையதாக நீ ஆர்ஜித்தகுணங்களை, நான் கூப்பிட அரைக்ஷணம் தாழ்த்து இழக்கவிறே புகுகிறாய்.

ப்ரளயத்தி லகப்பட்ட பூமியிற் காட்டில், இவர்க்குண்டான வாசி - அவன் பக்கலிலே வ்யவஸிதனானையும், ஸ்வரூபத்தை யுணருகையும், அநந்யகதிகளாகக் கூப்பிடுகையும். (பெற்றேன்) ஆபந்நனை போதாக என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு, நான் நாலடி யிடத்தேடாதே உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாகிற இப்பேறுபெற்றேன். (அருள்தந்திடும்) இனி உன்னுடைய அருளுக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பில் லையிறே. நாம் எல்லாம் செய்வோமாக விருக்கச்செய்தே, நீ ஒட்டுதிறிலே யென்னவேண்டாவே. நான் கைவாங்கினேன். அருள்தந்திடு எனக்கு என் குலநாதனே! ... ... (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுவித்யாதி) ஸங்கதியைக்காட்டி யருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (இதுதான்) கீழில் பாட்டில் கூப்பிடுகைதான். "ஏழும்" என்ற ச(ஞ)காரார்த்தம் (பூமியையும்) என்றது. "தற்று" என்றதினர்த்தம் - (அவதாரம்). (அவதாரமாக) - ஒருபிடியாக வென்றபடி.

இப்படி அவனுக்குத் தம்முடைய கூப்பீடு மிகையென்றிருந்தாராகில், மீளவும் "உன்னையே யழைக்கின்றேன்" என்கிற தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). வாசிதானென்னென்ன (அவனித்யாதி). "அற்றேன்" என்றதினர்த்தம் (வ்யவஸிதனானையும்) என்றது. ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தை யுடையனாகையு மென்றபடி. அத்யாஹ்ருதமான இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆபந்நனை வித்யாதி). "பெற்றேன்" என்றத்தை - ஸாதநமாக்கி அருள்தரச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன; அருளுகிறார் (இனியித்யாதி). விவரணம் (நாமித்யாதி). (உ)

ரூ. — தாரேன் பிறர்க்குன் னருளென்னிடை வைத்தாய்
ஆரேனதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்
காரேய் கடலே மலையே திருக்கோட்டி
யூரே உகந்தாயை உகந்தேனடியேனே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன் அருள்	உன்னுடைய க்ருபையை	அடியேன்	அடியேனிடத்தில்(லே)
என்னிடை	என் விஷயத்தில்	உகந்து	ப்ரீதிபண்ணி (அதினுடைய
வைத்தாய்	பண்ணியருளினாய்,	காரேய்	மேகங்கள் படிந்திருக்கிற
பிறர்க்கு	அயலார்க்கு	கடலே	திருப்பாற்கடலையும்
தாரேன்	(அவ்வருளைக்) கொடுக்கமாட்டேன்,	மலையே	திருமலையையும்

திருக்கோட்டியூரே	திருக்கோட்டியூரையுமே	பருகி	அநுபவித்து
உகந்தாய்	(வாஸார்த்தமாக) ப்ரீதிபண்ணியருளினாய்;	ஆரேன்	த்ருப்தியடையாதவனாய்க்கொண்டு,
அதையே	அந்த அருளையே	களிக்கின்றேன்	(அவ்வருளையேபருகி) ஸந்தோஷியாநின்றேன். (௩)

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (தாரேன் பிறர்க்கித்யாதி) வேறொருவர்க்குக் கொடேன். தேவருடைய ப்ரஸாதத்தை வேறொருவர்க்கு விட்டுக்கொடேன். இவர்கொடாதே யொழிகையாவது என்னென்றால்,† விஷயஸூசகமான உக்தியிருக்கிறபடி. உன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை என்பக்கலிலே வைத்தாய். (ஆரேனதுவே பருகி) உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து பர்யாப்தனா யிருக்கையன்றிக்கே, மேன்மேலென அபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே செருக்கி யயாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன்.

(காரேயித்யாதி) என்னை உகந்துவந்த உன்னை, நானுகந்து. மேகங்களாலே நெருங்கியிருந்துள்ள (கடலே மலையே திருக்கோட்டியூரே யுகந்தாயை) ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு, அவ்வோவிடங்கள்தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படி வர்த்தியாநின்றான். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (தாரேனித்யாதி) "அருள் தந்திடும்" என்னவே திருப்பாற்கடலுள் கிடந்ததும், திருமலையில் நின்றதும், திருக்கோட்டியூரில் வந்ததும் உமக்காக வன்றோவென்ன; அத்தால்வந்தஹர்ஷத்தாலே களித்து, இனி எமக்கொழிய பிறர்க்கிந்தவருளைக் கொடேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் வந்து வணங்கும்படியான ஸர்வ ஸௌஹார்த்தத்தாலே எங்குமிருக்க, இவர் கொடாதொழிகை யாவதென் என்னும் ப்ரஶ்நத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவரித்யாதி). (விஷயஸூசகமான) என்றது - நானே விஷயமுன்னருளுக்கு; வேறு விஷயம் இடையாதென்னு மர்த்தத்தைச் சொன்னவென்கை. "அதுவே பருகி ஆரேன்" என்றும், "அதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்" என்றும் உபயத்ர அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி).

"உகந்து, உகந்தாயை" என்று, அடியேனுக்கு உகந்து வர்த்திக்கிறா

† (பா) ஹர்ஷஸூசமான.

யென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னை யித்யாதி). "கடலே" "மலையே" "ஊரே" என்ற அவதா(தா)ரணங்களுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரி இத்யாதி). ... ... (ங)

மூ—புள்வாய்பிளந்த புனிதா வென்றழைக்க
உள்ளே நின்றென்னுள்ளம் குளிருமொருவா
கள்வா கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே
வள்ளாலுன்னை யெங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள் வாய்	பக்ஷியாகிய ப(ப)காஸுரனுடைய வாயை	கள்வா	அறியவொண்ணாத (ஸ்வபாவத்தையுடைய)வனே!
பிளந்த	கிழித்துப்பொகட்ட	கடல்மல்லை	திருக்கடல் மல்லையில்
புனிதா	பரிசுத்தனே!	கிடந்த	பள்ளிகொண்டருக்கிற
என்று அழைக்க	என்று (நான்) கூப்பிடாநிற்க,	கரும்பே	போக்யபூதனே!
உள்ளே நின்று	என் ஹ்ருதயத்திலே யிருந்து	வள்ளால்	உதாரனே
என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸு	உன்னை	உன்னை
குளிரும்	குளிரும்(தாபமாறும்) படியா யிருக்கிற	நான்	நான்
ஒருவா	அத்விதீயனே!	எங்ஙனம்	எந்த உபாயத்தினால்
		மறக்கேன்	மறக்க சக்தனாகிறேன்? (ஒருநாளும் மறவேன்). (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (புள்வாய்பிளந்த) பகாஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்து, ஆஸ்ரிதவிரோதியை, ஆளிட்டு அந்திதொழாதே, தானே கைதொட்டுப் போக்கினனென்னும் சுத்தியை யுடையனாயிருக்கிறபடி. (புள்வாய்பிளந்த புனிதா) என்றாய்த்து இவர் கூப்பிட்டது. பின்னை அவன் செய்ததென்னென்னில்; (உள்ளேநின்று) புறப்பட்டுவந்து தோற்ற இவர்க்குப் பற்றாதென்று பார்த்து, ஹ்ருதயத்திலேநின்று, கமர் பிளந்திடமெங்கும் வவ்வவிடும்படி பண்ணினானாய்த்து.

(கள்வா) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இவன் செய்யுமவை பரிச்சேதிக்கப் போகாதாய்த்து. (கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே) திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து சாய்ந்தருளின பரமரஸிகனே! "கரும்பே" என்கிறது - கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகை யின்றிக்

கே யிருக்கை. (வள்ளால்) (க) "...... - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்கிறபடியே, தன்னுடைய வடிவழகை முற்றூட்டாக ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. (உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே) மஹோபகாரகனுயிருக்கிற உன்னை, உன்னாலே உபகாரம் கொண்டிருக்கிற நான், எத்தைச்சொல்லி மறப்பது. ... ... (ச)

அரு —காலாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-உகப்பு தலை மண்டையிட்டபடி சொல்லிற்று; அது தெருட்டி மறக்கத்தேட, மறவாதபடி உள்ளே புகுந்து வஸிக்கையாலே மறக்க விரகில்லை என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

மேலுக்கவதாரிகை (புள்வாயித்யாதி) (புறப்பட்டு) புறம்பே யிருந்து என்றபடி.

(ரஸிகன்) என்றது - ரஸ: அஸ்யாஸ் தீதி என்கிற மதுப்பின் மேலே க(ந்)ப்ரத்யயமாய் ரஸவானென்றபடி. பாலே என்றதே, "கரும்பே" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கரும்பித்யாதி). கைபட்டால் தின்றுபோமே பாலாகிலென்று கருத்து.... ... ... (ச)

மூ.—வில்லேர்நுதல் வேல் கெடுங்கண்ணியும் நீயும்
கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்த களிறே
நல்லாய் நரநாரணனே யெங்கள்நம்பி
சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாறே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கற்கள் நிறைந்ததாய்	திரிந்த	ஸஞ்சரித்த
கடும்	(துஷ்ட ம்ருகங்களினால்) அதிக்ரூரமாயிருக்கிற	களிறே	மத்தகஜமே!
கானம்	காட்டிலே,	நல்லாய்	ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற நன்மையுடையவனே!
வில்ஏர்	தநுஸ்ஸோடொத்த	நரநாரணனே	(ப்ரஜைகளுக்காக) நரநாராயணுவதாரம் பண்ணினவனே!
நுதல்	நெற்றியையும்		
வேல்	வேல்போன்றதாய்		
கெடு	நீண்டுமிருக்கிற		
கண்ணியும்	கண்களையுமுடைய ஸாணப்பிராட்டியும்	எங்கள்	எங்களுடைய (குறை) தீரும்படியான)
நீயும்	அவளுக்கு வல்லபனான நீயுமாக	நம்பி	பூர்ணனே! [ன்னை
		உன்னை	ஸர்வஸ்வாமியான உ-

(க) கடோப-க-உ-உக.

யான்	சேஷபூதனான நான்	தொழும்ஆறு ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை
வணங்கி	திருவடிகளிலே விழுந்து	சொல்லாய் அருளிச்செய்ய வேணும். (ரு)

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேர்நுதலித்யாதி) வில்லோடொத்த நுதலையும், வேலோடொத்த கண்களையுமுடையளுமாய், உனக்குக்கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாரும், அவள் தானும் கூடத் துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும், துஷ்டஸத்வ ப்ரசுரமாய், ஸஞ்சாரயோக்யதையில்லாத காட்டிலே, ஒருகளித்த ஆனை, பிடியோடேகூட ஸ்வைரமாக ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, (க) * ஆள்பார்த்துழிதருவானையக்கொண்டு திரிந்தவன்.

(நல்லாய்) ப்ரஜைகள் விஷயத்தில், அவர்கள் தங்களில் காட்டிலும் வத்ஸலனாயிருக்குமவனே!. (நாராணனே) ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்காகக் குடிநீர் குடிக்கும் தாயைப்போலே, இவர்களுக்காகத் தபஸ்ஸு பண்ணுமவனே! (எங்கள் நம்பி) குறைவாளரான எங்கள் குறையை †நிரப்புகைக்கீடான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவனே! (சொல்லாய்) "உன்னுடைய கைங்கர்யத்துக்கு விரோதிகளை நானே போக்கித்தருகிறேன், அஞ்சாதே கொள்," என்று (உ) "மாஶுச:" என்றுப் போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும். (ந) "ஸர்வபூதேப்ய: அபயம் ததாமி-ஸர்வபூதேப்ய: அபயம் ததாமி" என்றுப்போலே யிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். ... ... (ரு)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் மறக்க விரகில்லாதபடி அநுபவித்தபடி யருளிச்செய்தார்; அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியால் கைங்கர்யம் பண்ணும் விரகை எனக்கருளிச் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறா ரிங்கென்று ஸங்கதி.

"கடும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துஷ்ட ஸத்வப்ரசுரமாய்) என்றது. "கல்லார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸஞ்சாரேத்யாதி).

(அவர்கள் தங்களில் காட்டில்) ப்ரஜைகளுடைய மாதாபிதாக்களைக் காட்டில் என்றபடி. (தபஸ்ஸாவது) சிஷ்யாசார்யக்ரம மநுஷ்டிக்கை.

மூ.—பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே
முனியே திருமூழிக்களத்து விளக்கே

(க) ச-திரு-சுO. (உ) கீ-கஅ-சுசு. (ந) ரா-யு-கஅ-நுந.
† (பா) போக்குகைக்கீடான.

இனியாய தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய
கனியே உன்னைக்கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பனியேய்	பனியினால்ப்ரசுரமாய்	விளக்கே	ஸ்வயம்ப்ரகாசனே!
பரம்	ஶ்ரேஷ்டமா யிருக்குன்ன	இனியாய	போக்யபூதனே!
குன்றின்	ஹிமவத் பர்வதத்திலுள்ள திருப்பிரிதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற	தொண்டரோம்	அடிமைபூண்ட நாங்கள்
		பருகு	பானம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாய்
பவளம் திரளே	பவளக்கொடியின் திரள்போல் ஸுந்த்ரனானவனே!	இன் அமுதாய	மதுரமான அம்ருதம் போன்றவனே!
முனியே	(ஆஶ்ரிதருடைய ஹிதத்தைச்)சிந்திக்குமவனே!	கனியே	பழுத்த பழம்போன்றவனே,
		உன்னை	இப்படிப்பட்ட உன்னை
திருமூழிக்களத்து	திருமூழிக்கள மென்னும் திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற	கண்டுகொண்டு	ஸாக்ஷாத்கரித்து
		உய்ந்தொழிந்தேன்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். (கூ)

வயா.—ஆறும்பாட்டு. (பனியேய்பரங்குன்றித்யாதி) பனி மிக்கிருந்துள்ள ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே, ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே! (முனியே) இச்சேதனர் அறியாதிருக்கச் செய்தே எப்போதுமொக்க இவர்களுக்கு ஹிதத்தை அநுஸந்திக்குமவனே: (திருமூழிக்களத்து விளக்கே) திருமூழிக்களத்திலே வந்து உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு நீயே ப்ரகாசகனாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே!

(இனியாய்)இனிமைக்கு ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுகையன்றிக்கே, இனிமை தானாயிருக்கை. (தொண்டரோம்பருகு) என்று, தேவர்கள் பருகும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே,கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பருகும் அம்ருதமாய்,அப்போதே எடுத்து நுகரலாம்படி கனிபோலே யிருக்கிறவனே! (உன்னைக் கண்டுகொண்டு) காணப்பெறாமையாலே (க) "அஸந்நேவ- அஸந்நேவ" என்கிறபடியே உருமாய்ந்த நான் கண்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (கூ)

(க) தை-ஆ-அ-க.

அந.—ஆறும்பாட்டு. (பணியித்யாதி) "சொல்லாய்" என்னுநின்றீர், வடதிசைக்கு ‡ அளவான திருப்பிரிதி துடக்கமாகவந்து நிற்க, (க) "[illegible] - ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸ்ஸ்திதிஃ" என்னுமாபோலே பலவிடங்களி லிருப்பது அடிமைகொள்ளவே யன்றோவென்ன; அப்படியாமென்று சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

†பணியென்று சொல்லும்படியாய், ஸ்ரேஷ்டமான பர்வதமென்றருளிச்செய்கிறார் (பணியித்யாதி). (சேதநர்) என்றவநந்தரம் "ஹிதத்தை" என்று சேஷம். ... ... (சு)

மூ.—கதியேலில்லை நின்னருளல்ல தெனக்கு
நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே
பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர் தமக்குக்
கதியே உன்னைக்கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின் அருள் அல்லது	உன்னுடைய க்ருபையொழிய	தொத்தே	மாலைபோன்றவனே!
எனக்கு	எனக்கு	பதியே	(ஆஶ்ரிதர்க்கு)இருப்பிடமானவனே!
கதியேல்	(வேறு) உபாயமோவென்றால்	பரவி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
இல்லை	கிடையாது;	தொழும்	ஆஶ்ரயியாநின்ற
நிதியே	நிதிபோல் அநுபாவ்யனானவனே!	தொண்டர் தமக்கு	அடியார்க்கு
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையிலே	கதியே	ப்ராப்யனானவனே!
நித்திலம்	முத்தினுடைய	உன்னைக் கண்டுகொண்டு உய்ந்தொழிந்தேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியேலில்லை) கதியாகிலும் உன்னுடைய ப்ரஸாதமொழிய எனக்கு வேறொன்றில்லை. (கதி) என்றது - புகலென்றபடி. ப்ராப்யமாகிலும் உன் திருவடிகளை யொழிய வேறொன்றில்லை. நான் அநந்யகதி. (நிதியே) வைப்பானதநமே! (திருநீர்மலை) திருநீர்மலையிலே வந்து, முத்துமாலையை உடம்பிலே அள்ளி எறட்டுக்கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே எறட்டு அணைத்துக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!

(பதியே) ஆஶ்ரிதர்க்கு வாஸஸ்தாநமாயுள்ளவனே! (பரவித்தொழும்) அடைவுகெட ஏத்தித்தொழும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனே! அன்றிக்கே, (பதியே பரவித்தொழுந் தொண்டர்)

(க) ‡ அளவான-எல்லையான.
† இவ்வரும்பதத்துக்கு "பணியே" என்று பாடமிருக்கலாம்.

என்று, என்னோடு ஸகோத்ரிகளாய், (க) "தானுகந்த ஊரெல்லாம்" என்கிறபடியே, உகந்தருளின நிலமெல்லாம் புக்கு அநுபவிக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனே! (உன்னைக்கண்டுகொண்டு) நீ உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாகையாலே, உன்னைக்கண்டுகொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். ... ... (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பிறந்த போக்ய (தா)நுஸந்தானத்தாலே யுண்டான உகப்பின்மிகுதியாலே, நீயே எனக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்ததாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"கதி" பதத்துக்கு ப்ராபகத்வ விவக்ஷயா கீழருளிச்செய்து, ப்ராப்யத்வ விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி). "நித்திலம்" என்றது - பனிஸ்த்தலமென்றாய், அதினர்த்தம் (முத்து) என்றது. "தொத்து" என்றதினர்த்தம் (மாலை) என்றது.

பதியே-திருப்பதிகளையே, பரவித்தொழும் தொண்டரென்று, யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—அத்தாவரியே யென்றுன்னை யழைக்கப்
பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை
முத்தே மணி மாணிக்கமே முளைக்கின்ற
வித்தே உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அத்தா	ஸ்வாமியே!	மணி	ப்லாக்யமான
அரியே	விரோதி நிரஸநனே!	மாணிக்கமே	மாணிக்கம்போல் ஸுலபனே!
என்று	என்றுசொல்லி	முளைக்கின்ற	(பல பர்யந்தமாம்படி) முளையாகின்ற
உன்னை	உன்னை	வித்தே	விதைபோன்றவனே!
அழைக்க	(நான்) கூப்பிட,	உன்னை	ஏவம்விதனான உன்னை
பிறர்	அயலார்	நான்	உன் ஸ்வபாவமறிந்த நான்
என்னை	இப்படி கூப்பிடுகிறவென்னை	எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
பித்தாஎன்று	பித்தனே (ப்ராந்தனே)! என்று	விடுகேன்	விடசக்தனாவேன்?
பேசுகின்றார்	சொல்லுகிறார்கள்;		
முத்தே	முத்துப்போல் குளிர்ந்தவனே!		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவரியே யித்யாதி) என்ஸ்வாமியே! என்னுடைய விரோதியைப் போக்கினவனே! என்று உன்னை

(க) திருநெ-ள.

நான் சொல்லிக்கூப்பிட. (பித்தாவென்று) அத்தாவென்று அஸங்கத பாஷணம் பண்ணிக் கூப்பிடாநின்றான்; இவன் பித்தனாயிராநின்றான், என்னாநின்றார்கள், "இவர்கள் அஸங்கதபாஷணம் பண்ணாநின்றார்கள், பிச்சராயிராநின்றார்கள்" என்று நான் நினைத்திருக்குமவர்கள் என்னை.

பிறரென்னைப் பேசாநின்றார்களென்று கைவிடலாம்படி யிருக்கிறாயல்லையே நீ. (முத்தே) முத்துப்போலே ஸ்ரமத்தைப் போக்குமவனே! பெருவிலையனான மாணிக்கம்போலே யிருக்கிறவனே! ப(ஃ)லத்தோடு வ்யபிசரியாதவனே! உன்னை எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவித்யாதி) ஒருகால் சொன்னத்தையே ஒன்பதின்கால்சொல்லிக்கொண்டு நீர். தேன்குடிக்கும் நரிபோலே கண்டு களித்தீராகில் உம்மை இந்நாளிலேயே †ஓரேதத்தைச் சொல்லி *ஆதரத்தைக்கட்ட ‡மட்டிலே விட்டோடவேண்டி வரும்; இதுக்கு இத்தனைகளிக்கவேணுமோ வென்ன; பேசினார்களாகிலும் விடும்படியாயோ உன்படி என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாத்ராதிகளிருக்க ஈஶ்வரனே ரக்ஷகனென்கிறாரிறே, பித்தர்" என்பரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அஸங்கதேத்யாதி). எம்பெருமானே ரக்ஷகன், மாத்ராதிகள் ரக்ஷகரல்லரென்கிற தமக்கு ப்ரதிகோடித்வ விவக்ஷயா "பிறர்" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). "என்னை" என்றதுக்கு "என்னாநின்றார்கள்" என்றத்தோடன்வயம்.

மேலுக்கவதாரிகை (பிறரித்யாதி). மணி-அழகாய், அழகான மாணிக்கமென்கிறார் (பெருவிலையனித்யாதி). முளையாதவித்து நிஷ்ப்பலமாகையாலே, முளைக்கின்ற வித்து ஸபலமாமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பலத்தோடித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.— தூயாய் சுடர் மாமதிபோலுயிர்க் கெல்லாம்
தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணா
ஆயா வலைநீருலகேழு முன்னுண்ட
வாயா உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயாய்	பரிசுத்தனே!	தாயாய் அளிக்கின்ற	மாதாவாய்நின்று க்ருபைபண்ணியருளுகிற
சுடர்	(குளிர்ந்த) கிரணங்களையுடைய	தண்	குளிர்ந்த
மா மதிபோல்	பூர்ணசந்த்ரன்போல்	தாமரைக்கண்ணா	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
உயிர்க்கெல்லாம்	ஸகலப்ராணிகளுக்கும்		

† ஏதம்-தோஷம். * ஆதரத்தைக் கட்டுதல்-துவக்கப்பண்ணுதல்.
‡ மட்டிலே-அவ்வளவிலே.

ஆயா	க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தவனே!	உண்டவாயா	விழுங்கியவாயை யுடையவனே!
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	உன்னை	இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை
நீர்	ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட	நான்	உபகாரமறிந்த நான்
உலகுஎழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
முன்	ப்ரளயகாலத்தில்	மறக்கேன்	மறக்கக்ஷமனாகிறேன் (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாய் ஆநுகூல்யம் பண்ணினாரோடு, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினாரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மொக்க நன்மையைப் பண்ணுகையால் வந்த பாவ(भाव)சுத்தியையுடையவனே! ஸகலதாபங்களுமாறும்படி சீதமான கிரணங்களையுடைய பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே,ஸர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டளிக்கின்ற குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனே! என்று திருக்கண்களுக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிப்பாயுமாய், அவ்வாத்ஸல்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்னுதல்.

(ஆயா) இப்படி யிருந்துவைத்து, உன்னுடைய விபூதிபூதரிலே, சிலர் "இவன் என்புத்ரன்" என்று அபி(भि)மானிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தவனே! (அலைநீருலகேழும்) ஆபத்து கரைபுரண்டால் வரையாதே எல்லாரையு மொக்க ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனே! திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் சூழ்ந்தபூமியை அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவனே! இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை எங்ஙனே மறக்கும்படி. ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷமாக மாதாபித்ராதிகள் ரக்ஷகரென்று கண்டார் பலர்கூடி ஏசத்தொடங்கில்; ஶாஸ்த்ரகம்ய(गम्य)னான என்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறக்கவேண்டிவரும் கிடீர்; ஆகையாலே விடவேண்டிவரும், ஆக உம்முடைய களிப்பு ப்ரயோஜநவத்தன்றே யென்ன; நீ ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வவிதோபகாரகனாய், சிலபாக்யாதி(भाग्याढ्य)கர்க்குக் கண்ணுக்கும் விஷயமாக நிற்கிறாய், மாத்ராதி

(க) கீ-ரு-உகூ.

கனைக்காட்டில் அணித்தாய் உதவுகிறாய், ஆகையால் உன்னை ஒருகாலும் விட வேண்டா வென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

"உயிர்க்கெல்லாம்" என்ற பதத்திலே நோக்காகத் தாய்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஸுஹ்ருத மித்யாதி).

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திரையித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ. —வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர் நம்பிக்கென்றும்
தொண்டாய்க் கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை
தொண்டீரிவை பாடுமின் பாடி நின்றாட
உண்டே விசும்பு உந்தமக்கில்லை துயரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்	பக்தஜநங்களே!	இவை	இப்பத்துப் பாட்டையும்
வண்டு ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்த		
பொழில் சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த	பாடுமின்	பாடுங்கோள்; [ணி
நறையூர் நம்பிக்கு	திருநறையூர் நம்பியிடத்தில்	பாடி நின்று	(அப்படி) கானம்பண்
		ஆட	நர்த்தநம்பண்ணவே
என்றும்	எப்போதும்	உந்தமக்கு	உங்களுக்கு
தொண்டாய்	அடிமைபூண்ட	துயர்	துக்கம்
கலியன்	ஆழ்வார்	இல்லை	நசித்துவிடும்;
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	விசும்பு	பரமபதமானது
தமிழ்மாலை	தமிழ்த்தொடையான	உண்டு	கிடைக்கும். (கo)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) மதுவெள்ளத்தாலே, வண்டுகளானவை பரிமளம்போலே படிகிற பொழில்களையுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனைக் கவிபாடிற்று. (தொண்டாயித்யாதி) அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அதிகரித்த திருமங்கையாழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை, என்னைப்போலே நீங்களுமிவ்விஷயத்திலே ருசியையுடையீகோளாய் பாடுவதாடுவதாகவே, பரமபதம் தன்னடையே ஸித்திக்கும்படியாம் அதுக்கு விரோதியான பாபம் தன்னடையே போம். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) உந்தமக்கு - விசும்புண்டு - துயரில்லை என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (என்னைப் போலே யித்யாதி). ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
புள்ளாய்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(புள்ளாய்) கீழ் ஸம்பந்தஜ்ஞானம் விளைந்தபடி சொல்லிற்று; பின்பு தாம் நினைத்த பரிமாற்றம் பெறுமையாலே, (க) "பிறவாமை எனைப்பணி" என்று அபேக்ஷித்தார்; "நீரிப்பாடுபடுவதென்? உமக்காகவன்றோ நாம் உகந்தருளின இடங்களிலே வந்து நிற்கிறது" என்ன; எல்லாம் பெற்றாராய் ஸமாஹிதரானார். "இதுவே பேறுமிழவுமாகைக்கு நம்தலையால் ஏதேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார், இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கே, அவன்* எதிர்சூழல் புக்குப் பண்ணின க்ருஷி இப்படி பலித்த பலமாயிருந்தது, (உ) "ஊனேராக்கை தன்னை யுழன்றோம்பி வைத்தமையால் நானே யெய்தப்பெற்றேன்" இத்யாஜ்யமான சரீரத்தைக்கொண்டே பேற்றுக்குடலாம்படி பண்ணியருளினான் என்கிறார். ... ... *

அரு. — (புள்ளாய்ப்ரவேசம்) "கீழ்" என்றது - (ந) "கிடந்த நம்பி" என்கிற திருமொழியிலே என்றபடி. (இதுவே பேறுமிழவும்) என்றது - பகவதநுபவமே பேறும், இதில்லாமையே இழவும் என்றபடி. (இப்படி பலித்தபலமாயிருந்தது) என்றதுக்கு, இத்திருமொழியில் உயிர்ப்பாட்டைக்காட்டி அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஊனேரித்யாதி).

மூ.—புள்ளாயேனமுமாய் புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட
கள்வா வென்றலு மென்கண்கள்நீர்கள் சோர்தருமால்

(க) எ-க-க. (உ) எ-உ-கூ. (ந) சு-கO-

உள்ளே நின்றுருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (க)

பதம்.	உரை.
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
நம்பி	பூர்ணனே!
புகுந்து	(என்னுள் அந்தர்யாமியாய்) ப்ரவேசித்து
புள்ளாய்	(ஹம்ஸ) பக்ஷியாயும்
ஏனமுமாய்	வராஹமாயும் (அவதரித்த செயல்களைக்காட்டி)
என்	விஷயாந்தர ப்ரவணனான என்னுடைய
உள்ளத்தை	மநஸ்ஸை
கொண்ட	தனக்கு வசமாக்கிக் கொண்ட
கள்வா	வஞ்சகனே! [தும்
என்றலும்	என்றுசொல்லும்போ
என் கண்கள்	என்னுடைய நேத்ரங்களானவை

பதம்.	உரை.
நீர்கள்	ஆநந்தபா(ஷ்)ஷ்பத்தை
சோர்தரும்	பெருக்காநின்றன;
ஆல்	ஆஶ்சர்யம்!
நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது
உன்னை	என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்தில் வ்யாபரித்த உன்னை
உள்ளியக்கால்	அநுஸந்திக்கப் புக்கால்
உள்ளேநின்று	(என்) ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து
உருகி	நீராகக் கருகி(ப்போகாநின்றது),
உன்னையல்லால்	(இனி)உன்னைத்தவிர வேறொரு விஷயங்களை)
நள்ளேன்	ஆசைப்படேன்.

"ஓ" என்பது - ப்ரீத்யதிசய த்யோதகமான அவ்யயம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (புள்ளாயித்யாதி) என்னுடைய துக்க நிவ்ருத்திக்கு நான் பட்டது பட அமையாதோ? நானும் பிறவாத பிறவிகளையன்றோ நீ வந்து பிறந்தது. அன்னமாயும் வராஹமாயு மான செயலைக் காட்டி, என் ஹ்ருதயத்தைக் கொண்டாளுய்த்து. (க) "మనఏవ మనుష్యాణాం కారణం బన్ధమోక్షయోః - மநஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோः" என்று பந்தஹேதுவானது தன்னையே மோக்ஷஹேதுவாம்படி பண்ணியருளினான். (கள்வாவித்யாதி) இவர், "நெஞ்சிலே புகுராநின்றானென்றறியில், ஒட்டார்" என்று தெரியாதபடியாகப் புகுந்தபடி. இவ்வுபகாரத்தை அநுஸந்தித்துப் பேசப் புக்கவாறே, கண்ணானது நீர் பாயாநின்றது. (என்கண்கள்) ஸ்த்ரீ

(க) வி-பு-க-ஏ-உ-அ.

களிநினைத்து அழுதுபோந்த என்னுடைய கண்கள்.

உன்னை அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே, நெஞ்சானது உள்ளேநின்றுருகி உடைகுலைப்படாநின்றது. (நள்ளேன்) இனி வேறே நூறாயிரம் இதரவிஷயங்கள் முகங்காட்டினாலும், அவற்றோடு செறியேன். (நறையூர்) நான் நோவு படுகிற ஸம்ஸாரத்திலே, நீயே முற்பாடனாய் வந்து நின்ற பின்பு அவற்றோடு பொருந்துமோ? ப்ரீத்யதிசயத்தாலே "ஓ" என்கிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) (கான்பட்டது படவமையாதோ) என்றது - நான் மநுஷ்யனாய்ப்பிறந்து பட்டாப்போலே, காட்டில் பிறந்து மாயங்கள் செய்து படாதன பட்டது போராதோ வென்றபடி. (நானும் பிறவாத) ஹேயனான நானும் பிறக்க விரும்பாத, ஜுகுப்ஸிதமான வென்கை. "உள்ளங்கொண்டகள்வா" என்று ஸம்போதிக்கைக் கடியான மாநஸாநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அன்னமாயு மித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (அருளினான்) என்றவநந்தரம், என்றநுஸந்திப்பது என்று கூட்டுவது. புள்ளாய் ஏனமுமாயுள்ள செயலைக் காட்டி உள்ளங்கொண்டானாகில், "கள்வா" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (புகுந்தபடி) என்றதுக்கு, (க) "யமாத்மா ந வேத- யமாத்மா ந வேத" என்று அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்ததைக் களவாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்து-புள்ளாய் ஏனமுமாய் - என்னுள்ளங்கொண்ட கள்வா என்று சப்தார்த்தம்.

(உள்ளேநின்று உருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்) [நெஞ்சம்-உள்ளே நின்றுருகி, அத்தால் உன்னையல்லால், மற்றொன்றை நள்ளேன்] என்றந்வயம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி). நான் உள்ளே புகுரில் இரும்புபோல் வலியதான நெஞ்சு பதம்செய்து, அவ்வபதாநங்களைக் காட்டி ஆநந்தாஸ்ருக்களைப் ப்ரவஹிப்பித்து, நெஞ்சை எத்தனை உருக்கினாலும், பள்ளமடையான விஷயங்கள் ப்ரபலங்களானமையாலே தன்னடையே, செறியப்பண்ணுவோ வென்னும் பகவதபிப்ராயத்தாலே (நறையூர்நின்றநம்பி) என்கிறாரென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—ஓடாவாளரியினுருவாய் மருவி யென்றன்
மாடே வந்தடியேன் மனங்கொள்ள வல்ல மைந்தா
பாடேன் தொண்டர் தம்மைக்கவிதைப் பனுவல் கொண்டு
நாடேனுன்னை யல்லால் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (உ)

(க) ப்ரு-இ-எ-உ௨.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!	[டாத	மைந்தா	ஸமர்த்தனே!
ஓடா	(நாட்டில்) நடையா	பனுவல்	சாஸ்த்ர ஸித்தமான (லக்ஷணங்களை யுடைய)
ஆளரியின்	நரஸிம்ஹத்தினுடைய	கவிதைகொண்டு	கவிகளாலே
உருவாய்	வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு	தொண்டர் தம்மை	விஷயாந்தர ப்ரவணரான நீசரை
என்றன்மாடே	என்னிடத்தில்	பாடேன்	(இனி) ஸ்தோத்ரம்பண்ணமாட்டேன்,
வந்து	ஸந்நிஹிதனாய் [ந்து	உன்னையல்லால்	உன்னைத்தவிர (வேறொருவரை)க்கவி பாட)
மருவி	(என்னோடு) கலந்திரு	நாடேன்	(மநஸ்ஸில்) விசாரிக்கவும் மாட்டேன்.
அடியேன்	சேஷபூதனான என்		
மனம்	மநஸ்ஸை [னுடைய		
கொள்ளவல்ல	ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொள்ளத்தகுந்த		

வ்யா° —இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) "புள்ளாயேனமுமாய்ப்புகுந்து" என்றார் கீழே, தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே வேணுமானால் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?

நாட்டில் நடையாடாதபடியான நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையையாய். (மருவி) நரஸிம்ஹவேஷபரிக்ரஹம் பண்ணினவன்று தொடங்கி, இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேகாணும் கிட்டுவது. (என்றன்மாடே வந்து) நீ பராவஸ்தனாயாகில், என்பாடு வந்து கிட்டலாமோ? (அடியேன் மனங் கொள்ளவல்லமைந்தா) ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நெஞ்சை உனக்காக்கிக் கொண்டாயென்கிறவிது - உனக்கொரு மிடுக்கோ? என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட உனக்கு.

அதுசெய்தோமிறே, மேலே நீர் செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன, (பாடேனித்யாதி) சாஸ்த்ரோக்தங்களான லக்ஷணங்களிலே குறைவற்றிருக்கிற கவிகளைக்கொண்டு நீசரைப் பாடுவது தவிர்ந்தேன். "கவிதைப்பனுவல்" என்றது - பனுவல் கவிதை என்றபடியாய், "பனுவல்" என்று - நூலாய், சாஸ்த்ரமென்றபடியாய், ஶாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவியென்றபடி. (நாடேனுன்னையல்லால்) இவனைப் பாடுவோமோ என்று விச [illegible] வும் தவிர்ந்தேன். (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீ என்னுடை [illegible] ந்த

ரியங்களுக்கும் உன்னை விஷயமாக்கிவைக்க, நான்உன்னைவிட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? ... ... (௨)

அ௩ —இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதி யென்னென்ன; தாமே யருளிச்செய்கிறார் (புள்ளாயித்யாதி). "ஆகாதோ" என்றவநந்தரம் (என்கிறார்) என்று சேஷம்.

(நாட்டில் நடையாடாத) என்றது - *நரங்கலந்த சிங்கமாய் இந்த நாட்டிலென்கை. "ஆளரி" என்று ஆஸ்சர்யத்துக்கு ஹேதுவாகத் தோற்றுகையாலே தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நரஸிம்ஹேத்யாதி). (இட்டுவது) என்ற வநந்தரம், கேட்டமாயிருப்பது என்று சேஷம். "உனக்கொருமிடுக்கோ" என்றவிடத்தில் "உனக்கு" என்றதின் விவரணம் (என்னையுனக்காக்கி யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே யித்யாதி). (இவனை) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன நீசனை யென்றபடி. ... ... (௨)

௩.—எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப் பெற்றொழிந்ததற்பின்
அம்மானுமம்மனையு மடியேனுக்காகி நின்ற
நன்மான வொண் சுடரே நறையூர் நின்றநம்பீ உன்
மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்தமாட்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!	
எம்மானும்	என்தகப்பனும்
எம்மனையும்	என்தாயும்
என்னைபெற்று	என்னை ப்ரஸவித்து (உண்டாக்கி) பின்பு)
ஒழிந்ததற்பின்	(போக ([illegible]) விரோதி யென்று) பொகட்டுப்போன வநந்தரம்,
அடியேனுக்கு	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தையுடைய எனக்கு
அம்மானும்	தகப்பனும்
அம்மனையுமாகி	தாயுமாக

பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனே!
நல்	விலக்ஷணமாய்
மானம்	பேரளவுடைத்தாய்
ஒண்	அழகியதான
சுடரே	தேஜஸ்ஸை யுடையவனே!
உன்	உன்னுடைய
மை மானம்	மையளவான (அஞ்சநம்போன்ற)
வண்ணமல்லால்	திருமேனியை யல்லது (மற்ற திருப்பதிகளை)
மகிழ்ந்து	ப்ரீதிபண்ணி
ஏத்தமாட்டேன்	ஸ்தோத்ரம்பண்ண மாட்டேன். (௩)

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (எம்மானுமித்யாதி) நாட்டாருபக ரிக்குமளவிலே உபகரித்தாயாகிலன்றோ உன்னை மறக்கலாவது தாயளவிலே உபகரித்தான், தமப்பனளவிலே உபகரித்தான் என்ன வொண்ணாதே, அவர்கள் கைவிட்டவளவிலே, முகங்காட்டின உன்னை.

மாதாபிதாக்கள் ராகாந்த(ராகாந்)ராய், ப்ரஜையை உத்பாதித்துப் பின்பு "யௌவநவிரோதி" என்று கார்கடைக்கொள்ளுமவர்கள். ஜந்மந்தோறும் பழகிப்போந்த வாஸநையாலே, "அம்மே" என்றும், "அப்பா" என்றுமிறே இவன் சொல்லிப்போருவது; அதில் "அம்மே" என்றபோதாகப் பெண் குரலாலே "ஏன்" என்னும்; "அப்பா" என்றபோதாக ஆண்குரலாலே "ஏன்" என்றும்; இவனறிந்த வழியாலேயாய்த்து முகங்கொடுப்பது. (அடியேனுக்கு) அந்த மாதாபிதாக்களளவல்லாதபடி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான முறையையுடையவெனக்கு அம்மானுமம்மனையுமாகி நின்ற.

(நன்மான வொண் சுடரே) விலக்ஷணமாய் அளவிறந்த ஒள்ளிய சுடரையுடையவனே! அப்படியிருப்பது பரமபதத்திலேயன்றோ வென்ன; திருநறையூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான கல்யாணகுணபரிபூர்ணனே! (உன்மைம்மானவண்ணம்) அஞ்ஜநம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய உன்னையல்லது புறம்பே சிலரை, எத்தனை வேணுமென்று ப்ரேரித்தாலும் ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக ஏத்துகிறதில்லை. இப்போது புறம்பாக நினைக்கிறது, புறம்புள்ளாரை திருப்பதிகளை. (மைம்மானவண்ணம்) மையளவான வண்ணம். மைபொத்தவண்ணம்.

அரு —மூன்றாம்பாட்டு. (எம்மானுமித்யாதி) "தொண்டர்த்தம்மை பாடேன்" என்றீர், அவர்கள் உமக்கு விசேஷமாக உபகாரங்களைப் பண்ணினால் அவர்களை அதுக்காக ஏத்தவேண்டிவாராதோவென்ன; உபகாரங்களில் தலையான உபகாரங்களைப் பண்ணும் தாய் தமப்பனையன்றியே, மஹோபகாரகனான உன்னை விட்டு, இனி மற்றொரு எம்பெருமான்களைத்தான் மகிழ்ந்தேத்துவனோவென்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (நாட்டாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (உன்னை) என்றவநந்தரம், என்கிறார் என்றுசேஷம்.

வாக்யதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மாதாபிதாக்களித்யாதி).

"மான" என்றதுக்கு, பேரளவுடைத்தான என்று சப்தார்த்தமாய், (அளவிறந்த) என்கிறது. †("புலம்றேன்" என்னாதே "நாடேன்") என்ற பதவாஸனை (ப்ரேரித்தாலும்) என்றது. தன்னையல்லது அறியாத இவரை அந்யவிஷயஸ்துதியிலே மூட்டுவேனோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) ... ... (ங)

‡ குண்டலிதம் ஆலோசநீயம். தத்ஸ்தாநத்தில் "ஏத்தேன்" என்னாதே "மாட்டேன்" என்றிருக்கலாம்.



மூ.—சிறியாயோர் பிள்ளையுமா யுலகுண்டோ ராலிலைமேல்
உறைவாயென்னெஞ்சினுள்ளே யுறைவாயுறைந்தது தான்
அறியாதிருந்தறியே னடியேனணி வண்டு கிண்டும்
நறைவாரும் பொழில்சூழ் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி	அழகியதான	ஓர்	ஒரு இளமைமிக்க
வண்டு	வண்டுகளானவை	ஆலிலைமேல்	வடதளத்தின் மேலே
கிண்டு	அமைந்திருக்கும்படி	உறைவாய்	பொருந்தி யிருக்குமவனே!
நறை	தேனானது	என் நெஞ்சினுள்ளே	என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே
வாரும்	ப்ரவஹியாநின்ற	உறைவாய்	பொருந்தியிருக்குமவனே!
பொழில்	சோலைகளாலே	உறைந்தது தான்	(இப்படி நீ) பொருந்தியிருப்பதை
சூழ்	சூழப்பட்ட	அறியாது	தெரிந்துகொள்ளாமல்
நறையூர் நின்றநம்பீ!		அடியேன்	நான்
சிறியாய்	இளம்பருவத்தையுடையனாய்	இருந்தறியேன்	இருந்திலேன். (ச)
ஓர்	அத்விதீயனாயிருக்கிற		
பிள்ளையுமாய்	பாலனுமாய்க்கொண்டு		
உலகு உண்டு	லோகங்களைவிழுங்கி		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயோர் பிள்ளையித்யாதி). (க) "பாலனாயேழுலகுண்டு" என்கிறபடியே, யசோதாஸ்தநந்தயமும் நிரம்பின பருவமென்னும்படியான பருவத்தையுடையையாய், அப்பருவத்திலே ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தை யுடையையாய்! அப்படி சேராச்சேர்த்தியாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, அவ்வாலந்தளிரினளவன்றிக்கே, பரமபதத்திற்போலே இடம் பெறவிருந்து, என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட இம் மஹோபகாரத்தை அறியாதே, நான் க்ருதக்நனாயிருக்கிறேனல்லேன். அவ்விடையாட்டமு மறிந்தேயிருக்கிறேன்.

உனக்கொரு உறைவிடமில்லாமைதான் செய்தாயோ நீ. தர்மநீயமான வண்டுகளானவை மேன்மேலெனப் படிகைக்கு மேற்பட வேறொன்றில் கால் வாங்காதபடி மிக்க தேனையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரை வாஸஸ்தாநமாக உடையவனே!

(க) தி-வாய்-ச-உ-க.

உனக்கு அஸங்குசிதமாக வர்த்திக்கைக்கு ஒருஸ்த்தாநமில்லேயோ இத்தேசத்தையுடைய உனக்கு. ... ... (௪)

அரு:—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயித்யாதி) தான் ப்ரேரித்தாலும் இனி மற்றொரு திருப்பதியையும் எத்தமாட்டேனென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகையால் அத்தை மறவாமையாலேயென்று ஸங்கதியாகவுமாம்; அன்றிக்கே, நானெத்தனை உபகாரசீலனானாலும் என்னப்ரயோஜநம், நாட்டில் ஒருவரும் அத்தைநினைப்பாரில்லாதேயன்றோ இருக்கிறது; நீருமக்கனேயாருலோவென்ன; நீயென்னெஞ்சிலிருக்க, எனக்கு மறந்து க்ருதக்நனாக விரகுண்டோவென்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

"பிள்ளை" என்ற பதத்தால்தானே சிறுமை தோற்றியிருக்க "சிறியாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பாலனாயித்யாதி). "பிள்ளையும்" என்ற சகாரம் விரோதேயாய், உலகுண்கைக்கும் பிள்ளையாகைக்குமுண்டான சேராச்சேர்த்தியை, நெஞ்சினுள்ளே உறைகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (அப்படியித்யாதி). நெஞ்சிலென்னாதே, "உள்ளே" என்கையாலே பலித்தவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாலந்தளிரித்யாதி).

"அணிவண்டு" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் (உனக்கொருஇத்யாதி). கின்முகை-கெழுமுகையாய், படியும்படி, வாரும்-ப்ரவஹிக்குமென்று சப்தார்த்தமாய் பலிதார்த்தம் (மிக்கதேனை) என்றது. நறையூரை, "பொழில்சூழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்ய மருளிசசெய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). "உனக்கு" என்றது-ஸங்குசிதமானஎன் நெஞ்சிலிருந்த உனக்கென்றபடி.

மூ.—நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால்
ஆண்டாயென்றாதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை [டேன்
பூண்டேனென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகவொட்
டேண்டாலுனக்கொழிந்தேன் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (ரு)

பதம்.	உரை.
நறையூர் நின்றநம்பீ!	
நீண்டாயை	அபரிச்சின்னனான உன்னை
வானவர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
நினைந்து	த்யாகித்து
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
காண்பது	ஸாக்ஷாத்கரிப்பது
அரிது	துர்லபம்;
ஆல்	ஆச்சர்யம்;
ஆண்டாய் என்று	(எங்கள்) ஸ்வாமியே! என்று
ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு	(தேவதைகளால்) ப்ரீதிபண்ணப்படுமுன் விஷயத்தில்
நான்	நான்
அடிமைபூண்டேன்	சேஷவ்ருத்தியை வஹித்தேன்;

என் நெஞ்சி	என் மநஸ்ஸிலுள்ளே	போகவொட்டேன்	புறப்புபோகஸம்மதியேன்.
புகுந்தாயை	ப்ரவேசித்த உன்னை	நாண்தான்	லஜ்ஜையைத்தான்
		உனக்கு	உனக்காக
		ஒழிந்தேன்	விட்டுவிட்டேன். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயை யித்யாதி) உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சிலர் பேசவென்று புக்கால், எல்லாம் பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யனாயுள்ள உன்னை, ப்ரஹ்மாதிகள் நெஞ்சாலேகூட அநுஸந்தித்து ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி கண்ணாலே காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால், காணவரியையாய்! (ஆண்டாய்) என்னாயனே! என்றுஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசுரமிருக்கிறபடி.

இப்படியிருக்கிற உனக்கு, (க) "மஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி-அஹம் ஸாவஶ்ய கரிஷ்யாமி" என்று உன் திருவடிகளிலே ஸகலசேஷவ்ருத்திகளினுமதிகரித்தேன். என்னையும் அடிமையிலே மூட்டுகைக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்த உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? "வந்தகார்யம் தலைக்கட்டினோமாகில் இனி வேறே ஓரிருப்பிடம் தேடிப்போக வல்லையாதோ" என்று போக நினைத்தான், நான்போகவொட்டுவேனோ? "அடியேன்" "அடியேன்" என்னாநின்றீர்; சேஷபூதராவார் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமவர்களன்றோ? "ஒட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குப் போருமோவென்ன; (நாண்டானுனக்கொழிந்தேன்) மடலெடுக்க நினைப்பார், "இது ஆம்" "இது ஆகாது" என்று கார்யம்பார்த்தோ செய்வது? (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீயோ சால நாணுடையையாயிருக்கிறாய்? நீ முந்துற மடலெடுத்துப் பின்னையன்றோ மடலெடுப்பித்தது. அவன் மடலெடுக்கையாகிறது - முற்பாடனாய் வரநிற்கையிறே. ... ... (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநத்தாலே அடிமையிலே ஒருப்படவே, இவ்ராசையைவளர்க்க காலடிபோகப்புக்கவாறே வளைக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

இன்னபடியால் நீண்டாயை என்னாமையால் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி)-வானவர்கள், நீண்டாயை-நீண்டிருக்கிறஉன்னை, நிலைக்கேத்திக் காண்பது அரிது என்கை. அரிது - துர்க்கடம். (ஆல்) ஆஶ்சர்யம். வானவர்கள்ஆண்டாய்என்று ஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு நாணடிமை

(க) ரா-அ-கக-உ தி.

பூண்டேனென்று சப்தார்த்தமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). (காணவரியையாய்) என்றதுக்கு (இப்படியிருக்கிற) என்றவாக்யத்தோடு ஸம்பந்தம். "அடிமைபூண்டேன்" என்னவமைந் திருக்க, "நான்"என்று விசேஷித்தத்தாலே, வ்யதிரிக்தராலே ஆதரிக்கப் படுகையன்றே தோற்றுகிறது; அதுக்கு கர்த்ருபதம் எங்கேயென்ன; கீழ் "வானவர்கள்" என்றபதத்தை இங்கே அநுஷங்கித்துக்கொள்வது என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

இவர், "போகவொட்டேன்" என்கைக்கு அவன் இவரை விட்டுப் போக ப்ரஸங்கித்தானன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தகார்ய மித்யாதி) (வந்த கார்யம்) - அடிமையில் மூட்டுகை. ஆக அடிமையி லாசை வளர்க்கவேணுமென்று நாலடி போக ஒருப்பட்டானென்று கருத்து. (ஒட்டுவேனோ) என்கிறவநந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டு தொடங்கி முக்காலும் "அடியேன்" என்றத்தை யெல்லாமநுவதிக்கிறாராய், "ஒட்டேன்" என்றதின்மேலே ப்ரணயத் தாலுண்டான சிவட்குத்தோற்ற, மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செயகிறார் (அடியேனித்யாதி). ஆனால், நாணற்றாரோடு உம்மைக் கூட்டுவோமே என்னும் சங்கையிலே. (நறையூர்நின்றநம்பீ) என்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயோவித்யாதி). ... ... (௫)

மூ. —எந்தாதை தாதை யப்பாலெழுவர் பழவடிமை
வந்தாரென்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகலொட்டேன்
அந்தோ வென்னாருயிரே யரசே யருளெனக்கு
நந்தாமைத் தந்த வெந்தாய் நறையூர் நின்ற நம்பீயோ. (௬)

பதம்.	உரை.
என் ஆருயிரே	எனக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகனான ப்ராணனே!
அரசே	என்னையாளுமவனே!
எனக்கு	என்விஷயத்தில்
அருள்	க்ருபையை
நந்தாமை	நசியாமல் (விச்சேதியாமல்)
தந்த	கொடுத்த (பண்ணின)
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!
	நறையூர் நின்றநம்பீ!
எந்தாதை	நானும் என் தகப்பனும்
தாதை	அவன் தகப்பனும்
அப்பால்	அவனுக்குமுன்புண்டான

பதம்.	உரை.
எழுவர்	ஸப்தபுருஷர்களும் (ஆகிய பத்துத்தலைமுறையாக)
பழவடிமை	பழைய (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான) தாஸ்யத்தை
வந்தார்	(செய்துகொண்டு வந்தார்கள்)
என் நெஞ்சினுள்ளே	என்மநஸ்ஸில்
வந்தாயை	வந்துபுகுந்த உன்னை
போகலொட்டேன்	போகஸம்மதியேன்
அந்தோ	ஐயோ;

(௬)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (எந்தாதை யித்யாதி). நான், என்னுடைய தமப்பன், அவனுடைய ஜநகன், இவர்களோடேகூட, அவ்வருகே எழுவர். (க) "𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚-ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்னக்கடவதிறே. ஒருவனுக்குண்டான நன்மை அசல் காக்குமிடத்தில் (உ) * ஏழ்படிகால் செல்லுமிறே. இத்தால், குலமாக அநந்யார்ஹர்களென்றபடி. நானபேக்ஷியாதிருக்க, நீயே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்த உன்னைப் போகவொட்டுவேனே? கைப்பட்ட நிதியை உதறுவாருண்டோ?

(அந்தோவித்யாதி) இவர் "ஒட்டேன்" என்னச்செய்தே, பின்னையும் போவானாக நினைத்தான்; அய்யோ! இவ்வவஸ்தைவை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார். உன்னையொழிய ஜீவியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! (அரசே) என்னை வன்னிய மறுத்து ஆண்டவனே! (அருளெனக்கு நந்தாமைத்தந்தவெந்தாய்) "நீ போகாதேகொள்" என்று காலைக்கட்டி வளைக்கலாம்படி என்பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின என்னையனே! திருநறையூரிலே வந்து நின்றாய்த்து இவர்க்கு அருளிற்று. ... ... (கூ)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி) திருநறையூரில் வந்தது காணில்லாமையாலே என்றுநின்றீர்; நீர் நாணில்லாதவராகா நின்றீர், நமண்டின்றிருவரும் ஸ்வதந்த்ரராகில், நான் போகத்தட்டென்னென்ன; நீ என்குலநாதனை பின்பு, உன்னைப்போகவொட்டுவேனோவென்று காலைக் கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(எந்தாதை) என்கையாலே, அர்த்தஸித்தமாக (நான்) என்றுகூட்டுவது. (அவ்வருகே) என்றது-இவர்களுக்கவ்வருகான கொள்பாட்டனைச் சொல்லுகிறது. (எழுவர்) மூவர்க்கும்மேலெழுவர். ஆக. (ங) "𑌦𑌶𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍-தசபூர்வாந்" என்ற பதின்மரையும் சொல்லிற்றாய், இதுஉபலக்ஷணமாய் "𑌦𑌶𑌾𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍-தசாவராந்" என்ற பதின்மரையும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித்து, இதுக்குத்ருஷ்டாந்ததயா, கந்யாதாநபல (ஃல) தயா சொன்ன வசநத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸப்தேத்யாதி). இவ்வர்த்தத்துக்கு நேரே பெரியாழ்வார் திவ்யஸூக்தியையும்ப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார்(ஒருவனுக் கித்யாதி). இப்படி இவ்வாழ்வாரருளிச்செய்ததும், தேசவன்றமனிற்படியே. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுங்கூட நம்மளவு "தசபூர்வாந் தசாவராந்" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கமை பலிதமென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

(க) பார- (உ) தி-பல்-ஙு. (ங) போதாயந-

கீழ்ப்பாட்டிலும் "போகவொட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கவே இவரைப் பாரதந்த்ர்யத்திலேதானே நிறுத்தவேணுமென்று இவர்வார்த்தையை, ஆணைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க, (அந்தோ) இத்யாதி யருளிச்செய்கிருரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (இவரித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா
என்னெஞ்சத்துள்ளிருந் திங்கினிப்போய் பிறரொருவர்
வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்
நன்னெஞ்சவன்ன மன்னும் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (எ)

பதம்.	உரை.
நல்	த (ந)யாபூர்ணமான
நெஞ்சம்	மநஸ்ஸையுடையளாய்
அன்னம்	ஹம்ஸம்போன்ற நடையழகையுடையளான பெரியபிராட்டியார்
மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
	நறையூர் நின்றநம்பீ!
மன்	ராஜாக்கள்
அஞ்ச	பயப்படும்படி
ஆயிரம் தோள்	(கார்த்த வீர்யார்ஜுநனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களையும்
மழுவில்	பரசுவினலே
துணித்த	வெட்டிப்பொகட்ட
மைந்தா	பலிஷ்டனே!
என் நெஞ்சத்துள்	(இதுவரையில்) என் மநஸ்ஸுக்குள்ளே

பதம்.	உரை.
இருந்து	அநவரத வாஸம்பண்ணி,
இனி	இதுக்குமேலே
இங்கு போய்	இங்குநின்றும் புறம்பேசென்று
பிறர் ஒருவர்	அயலாரான ஒருத்தருடைய
வல்	(உன் விப்லேஷத்தில் இசைகாத) வன்மையையுடைய
நெஞ்சம்	மநஸ்ஸை
புக்குஇருக்க	ப்ரவேசித்து அங்கேபொருந்தியிருக்கும்படி
ஒட்டேன்	ஸம்மதியேன்,
வளைத்து வைத்தேன்	(நீ போகாதபடி)தடையிட்டுவைத்தேன். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி)இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த ஈஶ்வரன் போக்கைநினைத்தான், போகவொட்டேனென்ருர், ஒட்டேணுவதென், நம்மோடே மலைந்து விலசகப்போமோ உமக்கு, இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியவம்சத்தை அறுத்துப்பொகட்ட பெருமிடுக்கரல்லோமோ நாமென்ன; அதில் தட்டில்லை, ஆனலும்அவ்வோப்ரக்ருதிகளுக்கு அநுரூபமாகவன்ருே நீபரிமாறுவதென்கிருர்.

ராஜலோகமடைய அஞ்சும்படி அவர்களுக்கடியான ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜுநனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் மழுவாலே துணித்த மிடுக்கனே! நீ தொடங்கின கார்யத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுண்டாமென்றவனுமல்லேன், உன்னுடைய மிடுக்கை இசையாதவனுமல்லேன், ஆனாலும் அவ்வோருடைய ஸ்வபாவங்களையறிந்தன்றோ பரிமாறுவது. (என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து) உன்னையொழிய அறியாதபடியிருக்கிற என்னுடைய நெஞ்சிலேவந்து புகுந்திருந்து, இனி இங்குநின்றும் போயிருக்கவுமாய், போகவுமாயிருப்பார் நெஞ்சில் போயிருக்கவொட்டேன்.

ஒட்டேனென்றாலும் நாம் தவிரோமென்றால், (வளைத்து வைத்தேன்) நீ போகில் நான் முடிவனென்கிறார். இத்தலை இழக்கவருமளவிலே, இட்டஅடி பேர்க்கமாட்டான். நீர் வளைக்கிறது என்ன மிடுக்குக்கொண்டென்ன; (நன் னெஞ்சவன்னமன்னும் நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீர் குற்றங்கண்டு கைவிடப்பார்க்குமன்றும் (க) "ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி - நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவளன்றோ அருகே இருக்கிறாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி) ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்யாதி).

(சப்தார்த்தம்) (ராஜலோக மித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகைஎன்னவுமாம். (ஸ்வபாவம்) என்றது - அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாமை.

"அத்வேஷமே அமைந்திருக்க,நான் போகாதிருப்பேனோ" என்னும் பா(ஞ)வத்தாலே மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார்(ஒட்டேனித்யாதி). (நல்நெஞ்சவன்னம்) நன்றான நெஞ்சையுடைய அன்னம்போன்ற நடையழகையுடையளான பிராட்டி. "மன்னும்" என்னுமதுக்கு சப்தார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (நீர் இத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—எப்போதும் பொன்மலரிட்டிமையோர் தொழுது தங்கள்
கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்க நின்றாய்
இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன்
நற்போது வண்டுகிண்டும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ. (அ)

(க) ரா-யு-ககசு-சஈ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
நல்	ஸௌந்தரமான	கைபோது கொண்டு	புஷ்பம்போன்ற கைகளாலே
போது	பூக்களிலே	இறைஞ்சி	அஞ்சலித்து
வண்டு	வண்டுகளானவை	கழல்மேல்	திருவடிகளில் (விழுந்து)
கிண்டும்	படிந்திருக்கிற (போக்யமான)	வணங்க	ஆச்ரயிக்கும்படி
நறையூர் நின்ற நம்பீ!		நின்றாய்	எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
எப்போதும்	ஸர்வகாலமும்	இப்போது	நான் உன்னுடைய போக்யதையை யறிந்த இப்போது;
பொன்	அழகிய	என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகவொட்டேன். (அ)	
மலர்	புஷ்பங்களை		
இட்டு	ஸமர்ப்பித்து		
இமையோர்	நித்யஸூரிகள்		
தொழுது	ஆச்ரயித்து,		
தங்கள்	தங்களுடைய		

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (எப்போதுமித்யாதி) நாம் முன்பு வந்து புகுந்தது? ஒருகுறையுண்டாயோ? இப்போது போக நினைக்கைக்கு? (க) "सदा पश्यन्ति-ஸதாபஶ்யந்தி" என்கிறபடியே எப்போதுமொக்க ஸ்ப்ருஹணீயமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு நித்யஸூரிகளானவர்கள் தொழுது, தங்கள் கைகளாகிற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, அஞ்சலியைப் பண்ணிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து, ஆச்ரயிக்கும்படியிருந்தாய்.

(இப்போதென் நெஞ்சினுள்ளே) உன்னுடைய இவ்வரவுக்கு பூர்வக்ஷணத்தில் எனக்கொரு ஸ்ம்ருதியில்லை. (புகுந்தாயை) என் பக்கல் ஓரபேக்ஷாமாத்ரமுங்கூட வின்றிக்கேயிருக்க, நீயே வந்து புகுந்து உன்னுடைய போக்ய(भोग्य)தையை அறிவித்தபின்பு, இனி உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? (நற்போதுவண்டுகிண்டும்)விலக்ஷணமான புஷ்பங்களிலே வண்டுகளானவை (உ)"குடைந்துவண்டுண்ணும்"என்கிறபடியே, உள்ளேயுள்ளே அவகாஹிக்கு மத்தனைபோக்கி வேறொன்றில் போகவொண்ணாதபடி போக்யமான தேசத்தை வாஸஸ்தாநமாக உடையவனே! அவ்வூரிலவகாஹித்தார்க்கு வேறேயுமோரிடம் தேடிப்போகலாம்படியோ - அவ்வூரில் போக்யதையிருப்பது.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு (எப்போதுமித்யாதி) நீர் பிராட்டி சலிகை கொண்டு வளைக்கைக்குக் காரணமென்? முற்கோலிவந்தோமென்றதல்;

(க) ஸாம-உத்தர-கஅ-உ-ச. (உ) தி-வாய்-க-எ-கக.

நமக்கொரு குறை தீர்ந்தோமென்றாதல் உண்டாகில் சொல்லிக்காணு மென்ன; அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவம் (நாமித்யாதி). "நாம்" என்றது - பூஜ்யோக்தியாய், ஆழ்வாரே ஈஶ்வரனைப்பார்த்துச் சொல்லும் வார்த்தை. நான் முன்பாக வந்திருக்க, பின்பு நீ புகுந்ததுண்டாயோ நீ போக நினைக்க? உனக்கொரு குறையுண்டாய் என்றால் தீரப்பெற்றாய்த்தான் போகநினைக்கிறாயோ? இரண்டுமில்லை, நீயே நான் நினையாதிருக்க வந்து புகுந்து, உன் போக்யதையையு மறிவிப்பித்தாய், நீயோ பரிபூர்ணன்; என்னாலொன்றும் வேண்டுவதில்லை, நான் போக்யதையாலே போகவொட்டாமை, பிராட்டியை அண்டைகொண்டு வளைத்தேனத்தனை யென்று கருத்து. (நினைக்கைக்கு) என்றவநந்தரம் "என்கிறார்" என்று சேஷம், சப்தார்த்தம் (ஸதேத்யாதி).

நம்பியுடைய போக்யதையிலே தாமவகாஹித்ததுக்கு த்ருஷ்டார்தமாக வண்டை யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—ஊனேராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால்
யானாயென்றனக்காயடியேன் மனம் புகுந்த
தேனே தீன்கரும்பின் தெளிவே என் சிந்தைதன்னால்
நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின்றநம்பீயோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
		நறையூர் நின்றநம்பீ!	
யானாய்	எனக்கு அந்தராத்மாவாய்	ஊன் ஏர்	மாம்ஸப்ரசுரமான
என்றனக்காய்	எனக்கு விதேயனாய்க்கொண்டு	ஆக்கைதன்னை	சரீரத்தை
அடியேன்	அடியேனுடைய	உழந்து	ச்ரமப்பட்டு
மனம்	மநஸ்ஸிலே	ஓம்பிவைத்தமையால்	வளர்த்து வைத்தபடியாலே
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	என்	என்னுடைய
தேனே	தேன்போல் போக்யபூதனே!	சிந்தைதன்னால்	மநஸ்ஸினால்
தீன்	மதுரமான		
கரும்பின்	கருப்பஞ்சாற்றினுடைய	நானே	(வளர்த்த) நானே
தெளிவே	ஸாரம்போல் இனியனானவனே!	எய்தப்பெற்றேன்	(உன்னை) ப்ராபிக்கப்பெற்றேன். (கூ)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேராக்கையித்யாதி) ஈஶ்வரன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, ஸ்வயம் வரித்துக்கொடு வந்த ஸ்வீகாரத்தினுடைய பலம் பெற்றேனென்கிறார்.

மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரத்தை,வழியல்லாவழியே த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணி, அதுகொண்டுஇத்தைப் பேணிவைத்த ப்ரயோஜநம் இன்று பெற்றேன். (ய.ளுய்) "நாமும் நாமாய் இவருமிவராய் இவரோடே கலக்குமிடத்தில் இவராணையிட்டு விலக்குவர், ஆனபின்பு, இவர் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே நம்மைஅடக்கிக் கலப்போம்" என்று பார்த்து, நானுகிற சொல்லுக்குள்ளே தன்னை அடக்கிக்கொடுவந்து புகுந்தான். (என்றனக்காய்) ஸர்வாதிகனான தன்னை எனக்காக ஒக்கி.

(அடியேன்) தன்னைத்தமக்காக்கித் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து கலந்தபடியை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்கத் தமக்கு இனிதாகாநின்றது. (தேனே) எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமுமாயுள்ளவனே! (என்சிந்தையித்யாதி) வேறேயொரு சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அதுகொண்டு பெறவிருக்கையன்றிக்கே, ஊனேராக்கைதன்னைஉழந் தோம்பி வைத்தநான், இந்த சரீரந்தன்னையேகொண்டு ப்ராபிக்கப் பெற்றேன். அதுசெய்தபடிதானெங்ஙனே யென்ன,(நறையூர்நின்ற) நீ வர நிற்கையாலே நானே இப்பேறு பெற்றேன். ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார், தன்னுடைய போக்யதையிலே துவக்குண்டு, "விளைத்தேன்" என்கையாலே பரமப்ரீதனாய், ஸ்வஸ்த்திரனாயிருக்க, அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, இச்சரீரத்தோடே இப்பேறு பெற்றேனென்கிறார் என்னும் ஸங்கதியை, கீழேட்டு பாட்டையும் கடாக்ஷித்துகொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனி த்யாதி).

"உழந்தோம்பி" என்றதுக்கு - ப்ரயாஸப்பட்டு வளர்த்து என்றர்த்தமாய்,"வைத்தமையால் நானேயெய்தப்பெற்றேன்" என்றத்தோடே அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). "முதற்பாட்டில்,'புகுந்தென்னையுள்ளங்கொண்ட கள்வா' என்ற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுவதிக்கிறார் 'யானாய்' என்று" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாமும்) இத்யாதி. விவரணம் (இவரித்யாதி). "இவராய்" என்றது - இவரேயாய் என்றபடி. வருகைக்குககாரண மென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரோடே யித்யாதி). " 'புள்ளாயேனமுமாய்' இத்யாதிகளையெல்லா மநுவதிக்கிறார், 'என்றனக்காய்' என்றதாலே" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகனித்யாதி). (ஒக்கி) ஆக்கி.

"நெஞ்சில் புகுந்தபின்பு போக்யமாய், போகவொட்டேன்' என்கைக்கு மூலமான போக்யதையெல்லாமருளிச்செய்கிறார் (அடியே னித்யாதி) என்றத்தாலே" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி).

மூ.—நன்னீர் வயல் புடைசூழ் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கன்னீர் மால் வரைத்தோள் கலிகன்றி மங்கையர்கோன்
சொன்னீர் சொல்மாலை சொல்லுவார்கள் சூழ் விசும்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்வாரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்நீர்	அழகிய ஜலத்தை யுடைய	சொல்	கொண்டாட்டச் சொல்லையே
வயல்	கழனிகளாலே	நீர்	ஸ்வபாவமாகவுடையதாய்
புடை	பர்யந்தங்களிலே	சொல்மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாசுரங்களை
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	சொல்லுவார்கள்	அநுஸந்திக்குமவர்கள்,
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	சூழ்	பரந்த (போக(ப்ர)ப்ரசுரமான)
நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற	விசும்பில்	பரமபதத்தில்,
நம்பியை	பூர்ணன் விஷயமாக,	நல்	ஸ்வரூபாநுரூபமான
கல்	ஒலியாநின்ற	நீர்மையால்	ஸ்வபாவத்தாலே
நீர்	மலையருவிகளையுடைய	மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து
மால்	பெரிய	நெடு	அபரிச்சிந்நமான
வரை	மலையையொத்த	காலம்	காலத்தளவும்
தோள்	புஜங்களையுடையராய்	வாழ்வார்	ஸுகிப்பர்கள். (க0)
கலி	சத்ருக்களை		
கன்றி	கோபியாநின்றவராய்		
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு		
கோன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலானது பர்யந்தமெங்குஞ் சூழ்ந்திருக்கின்ற திருநறையூரை வாஸஸ்தாநமாக உடைய கல்யாணகுண பரிபூர்ணனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (கன்னீர்மால்வரைத்தோள்) கல்லென்று-த்வநிக்குப்பேர். மிக்க த்வநிகளையுடைத்தான அருவிகளையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய மலைபோன்ற தோள்மிடுக்கையுடையராய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸநஸ்வபாவரான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் கவிபாடினவர். (சொன்னீர் சொன்மாலை) இத்தை அநுஸந்தித்தார்க்கு, "இதொரு சப்தமே!" என்று கொண்டாடுமிதுவே ஸ்வபாவமாம்படியிருக்கிற சொல்தொடையைச் சொல்லுமவர்கள்

இத்தைச் சொல்லுகையே போருமாய்த்துப்ரயோஜநம், அதுக்கு மேலே, போக(ஜ்ஞ)பூமிகளில் மேலாயிருக்கிற பரமபதத்தேபோய், இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான முறையாலே நிரதிசய ஸ்வரூபாநந்திகளாய், பின்னை ஒருநாளும் புநராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றைப்பெறுவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.— பத்தாம்பாட்டு. (மன்னிரித்யாதி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஹேதுவாகத் தோளை வர்ணிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, மலைக்கு மிகவும் பெருமை சொல்லவேண்டி, அருவிகளின் மிகுதி சொல்லுகிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). எல்லாராலும் சொல்லும்படியான நீர்மையையுடைய சொல்மாலையை யென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (இதொருவித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் இரண்டாந் திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

சினவில் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(சினவில்) (க) "நானேயெய்தப்பெற்றேன்" என்றார் கீழ்; அந்த பேறுதன்னையே பேசுகிறாரிதில்.

அரு.—சினவில்ப்ரவேசம். (பேறுதன்னை) என்றவநந்தரம் "ப்ரீத்யதிசயத்தாலே தம்மிலேதாமே" என்று சேஷம். ... ... *

மூ.—சினவிற்செங்கணரக்கருயிர்மாளச்
செற்றவில்லியென்றுகற்றவர்தந்தம்
மனமுட்கொண்டென்றுமெப்போதும்
நின்றேத்தும் மாமுனியை மரமேழெய்த மைந்தனை

(க) ஏ-உ-௯.

நனவிற் சென்றார்க்கும் நண்ணற் கரியானை
நானடியேன் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கனவிற் கண்டேனின்று கண்டமையாலென்
கண்ணிணைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.
சினம்	கோபத்துக்கு
இல்	இருப்பிடமாய்,
செம்கண்	சிவந்தகண்களையுடையரான
அரக்கர்	ராக்ஷஸருடைய
உயிர்	ப்ராணன்கள்
மாள	முடியும்படி
செற்ற	சீறின
வில்லி என்று	தநுஸ்ஸை யுடையவனே! என்று
கற்றவர்	அறிவுடையார்
தம்தம்	தங்கள் தங்களுடைய
மனமுள்	மநஸ்ஸுக்குள்ளே
கொண்டு	த்யாநித்துக்கொண்டு
என்றும்	ஸர்வகாலமும் [ம்
எப்போதும்	ஸர்வாவஸ்த்தையிலு
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் பட்டவனாய்,
மா	பெரிய
முனியை	ஆஶ்ரித விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகார சிந்தையை யுடையனாய், [ம்
ஏழ்மரம்	மராமரங்களேழையு

பதம்.	உரை.
எய்த	அடித்த
மைந்தனை	மிடுக்கனை,
நனவில்	தெளிவிலே
சென்றார்க்கும்	நடக்குமவரான ஜ்ஞாநிகர்க்கும்
நண்ணற்கு	கிட்டுகைக்கு (ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு)
அரியானை	துர்லபனாய்,
நறையூர் நின்ற	திருநறையூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கும
நம்பியை	பூர்ணனை, [வனை
அடியேன்	சேஷபூதனான
நான்	நான்,
கனவில்	மாநஸாநுபவத்தில்
கண்டேன்	அநுபவித்தேன்,
இன்று	இப்பொழுது
கண்டமையால்	பாஹ்ய ஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தபடியால்
என்கண் இணைகள்	என்னுடைய இரண்டுகண்களும்
களிப்ப	ஸந்தோஷிக்க (அதினால்)
களித்தேன்	(நானும்) ஸந்தோஷிக்கப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) மிக்க சினத்தையுடையராய், சேதநர்விஷயமாக நிர்நிபந்தநமான த்வேஷத்தையுடையராய், அந்த த்வேஷப்ராசுர்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிற கண்ணில் சிவப்பை யுடையராயிருக்கிற ரக்ஷஸருடையப்ராணன்கள் முடியும்படி பிடித்த

வில்வலியை யுடையனே! மாதாவானவள் "ப்ரஜை" என்று பாராதே, ஹிம்ஸிக்குமாபோலே; (க) "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்- தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிற பொதுவைப் பாராதே அழித்துவிட்டானுய்த்து. இவர்களிருக்கில் ஜகதுபஸம்ஹாரமாமென்று, விபூதி குடி கிடக்கைக்காக அழித்தானுய்த்து. (கற்றவரித்யாதி) அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தம் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா அவஸ்த்தையிலும் ஒருபடிப்படநின்றேத்த, அவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தும் பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய், பெருந்தனிசுபட்டாப்போலே "இவர்களுக்குச் செய்யலாவதென்?" என்று இவற்றை அநுஸந்திக்குமவனை. (மரமேழித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தன்படி அறியாதார்க்கும் மழுவேந்தி விஶ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்த மிடுக்கனை.

(நனவிலித்யாதி) "கனவில்"என்றதுக்கு எதிராய், ஜாகருகாவஸ்த்தையைக் காட்டுகிறது. நனவு - தெளிவு. எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் நேர்கொடு நேர் சென்று கிட்டிக் காண வரியனாயிருக்கிறவனை. (நானடியேன்) இவர்களைப்போல ஸ்வயத்நத்தாலன்றிக்கே, அவன் காட்டின வழியாலே காணப்பெற்ற அடியேனான நான், திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனை. மநஸ்ஸு ஸஹகரிக்க, அத்தாலே கண்ணால் காணும் காட்சியன்றிக்கே, அந்த நெஞ்சுதானே முழுமிடறுசெய்து பூர்ணமாக நெறிபட அநுபவிக்கப் பெற்றேன். இன்றிப்படி காணப்பெறுகையாலே (கண்ணிணைகள் களிப்பக்களித்தேனே) "நெஞ்சே அநுபவித்து, கண்கள் அநுபவிக்கப் பெற்றதில்லை" என்கிற குறை கிடவாமை, கண்கள் கண்டநுபவிக்க, அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயபூதனாயிருக்கிற நானும் (உ) "என் கண்கள் களிப்பக் களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்" என்கிறபடியே, களிக்கப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) சினத்துக்கு இல் என்று பதபேதமாய், பலிதம் (மிக்கசினத்தை) என்று. விவரணம் (சேதநரித்யாதி). ஸர்வஸுஹ்ருத்தாயிருப்பான், ஒருவனுயிரை மாளப் பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாதாவித்யாதி). (ஹிம்ஸிக்குமாபோலே) பிடித்து சிக்ஷிக்குமாபோலே. ஆனால் இவர்களையும் சிக்ஷிக்கவொண்ணாதோ, கொல்லவேணுமோவென்ன; (இவர்களித்யாதி). எத்தும்படியிருக்

(க) ஜிதம-க-உ. (உ) தி-வாய்-கO-அ-ச.

கும் மாமுனியை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அறிவுடையித்யாதி). (தனிசு) கடன். (இவற்றை) எத்தும்படிகளை.

“கனவு” என்றதுக்கு முக்யார்த்தத்தைச் சொல்லி, பலிதார்த்தம் (கனவு-தெளிவு) என்று. “கனவில்கண்டேன்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (மாநஸஸித்யாதி). “என்சிந்தைதன்னால் நானே யெய்தப்பெற்றேன்” என்றத்தைப் பேசுகிறதாகையாலே. அது நிரந்தர மாநஸாநுபவமாகையாலே, “கனவு” என்றபதம் ஸ்வப்நத்தைச் சொன்னதன்றிக்கே, லக்ஷணயா மாநஸாநுபவத்தையே சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். (வெளிப்பட) என்றது - சக்ஷுர்விஷயமாக என்றபடி. ... ... (க)

மூ.—தாயை நினைந்த கன்றேயொக்க வென்னையும்
தன்னையே நினைக்கச்செய்து தானெனக்
காய் நினைந்தருள் செய்யுமப்பனை
அன்றிவ் வையகமுண்டுமிழ்ந்திட்ட
வாயனை மகரக்குழைக்காதனை
* மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி
யாயினை அமரர்க்கரியேற்றையென்
னன்பனையன்றியாதரியேனே. (உ)

பதம்.	உரை.
தாயை	(தன்) தாயை
நினைந்த	ஸ்மரியாநின்ற
கன்றேஒக்க	கன்றுபோலே,
என்னையும்	உபகாரம்பெற்ற என்னையும் [யே
தன்னையே	உபகாரகனை தன்னை
நினைக்கச்செய்து	த்யாநிக்கும்படி பண்ணி, (அதுக்குமேலே)
தான்	ஸர்வஜ்ஞனை தானே
எனக்காய்	அஜ்ஞனை எனக்காக (என்ஹிதத்தை)
நினைந்து	அநுஸந்தித்து
அருள்செய்யும்	க்ருபை பண்ணாநின்ற
அப்பனை	க்ருபாதிக பந்துவாய்,
அன்று	அந்த ஆபத்காலத்தில்

பதம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகத்தை
உண்டு	விழுங்கி, (பின்பு)
உமிழ்ந்திட்ட	வெளிப்புறப்படவிட்ட
வாயனை	திருப்பவளத்தையுடையனாய்,
மகரக்குழை	மகர குண்டலங்களையுடைய
காதனை	திருச்செவிகளையுடையனாய்,
மைந்தனை	நித்யயுவாவாய், [ய
மதிள்	ப்ராகாரங்களையுடை
கோவல்	திருக்கோவலூரில்
இடைகழி	திருவிடைகழியில்
ஆயினை	(முதலாழ்வார்கள் கூடவே) ஆன (நின்ற) வனாய்,

அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகள் நடுவே	என் அன்பனை	என்னிடத்தில் ப்ரீதியுக்தனானவனைத் தவிர வேறொருவனிடத்தில் [டேன்.
அரி	ஸிம்ஹம்போலவும்	அன்றி	
ஏற்றை	வ்ருஷபம் போலவும் மேனாணித்தவனாய்,	ஆதரியேன்	ப்ரீதி பண்ணமாட்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) தாயைநினைந்த கன்றைப்போலே, நானும் தன்னையே நினைக்கும்படிக் கூடாகப் பண்ணினான். அந்த கன்று தாயை நினைக்கிறது, வேறொரு கார்யத்துக்கன்றிறே, முன்னாள் முலைகொடுத்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலேயிறே; அப்படியே நானும் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே தன்னை நினைக்கும்படி பண்ணினான். (தானெனக்காய் நினைந்து) "எல்லாம் செய்தாலும் இவனுடைய நினைவுக்கு வைகல்யமுண்டாகக்கூடும், இவன் தலையில் இவ்வருந்தேவையிடுகிறதென்" என்று (க) "அஹம் ஸ்மராமி - அஹம் ஸ்மராமி" என்கிறபடியே, நான் நினைக்கமாட்டாக்குறைதீர, எனக்காகத் தான் நினைத்து. (அருள்செய்யுமப்பனை) என்பக்கலொரு ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க, தன்னுடைய நிரவதிகமான ப்ரஸாதத்தை ஒருதலைத்து முழுக்கப் பண்ணின நிருபாதிக பந்துவை.

(அன்றிவ்வையகமுண்டுமிழ்ந்திட்டவாயனை) ஆபந்நரானவன்று, எல்லாரையுமொக்க வரையாதே நோக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. வயிற்றிலே வைத்தும் புறப்படவிட்டும் நோக்கின திருப்பவளத்தையுடையவனை. (மகரக்குழைக்காதனை) ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. (மைந்தனை) நித்யமான யௌவநத்தையுடையவனை. (மதிள் கோவலிடைகழியாயனை) உகந்தார் நடுவே புகுந்து நெருக்குமவனை. (அமரர்க்கரியேற்றை) உகப்பார்திரளின்நடுவே புகுந்து நெருக்குமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடையவனை. இப்படி பூர்ணனாயிருந்துவைத்து, என்பக்கலிலே அன்பைப் பண்ணினவனை. (அன்றியாதரியேனே) அவன் என்பக்கலிலே அன்பைப்பண்ணி மேல்விழாநிற்க, நான் அவனையொழிய வேறுசிலரை ஆதரிப்பனோ? (உ)

அரு—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) (உ) "ஊனேராக்கைதன்னை யுழன்றோம்பிவைத்த நாமேயன்றோ எய்தப்பெற்றோம்" என்று களித்தோம்; பூர்வவாஸனையாலே மீண்டு மற்றொன்றை ஆதரிக்கவேண்டில் செய்வதென்னென்று தம்மிலே தாமே அதிசங்கைபண்ணி, "அது நம்மால் வந்ததாகிலன்றோ நாமதிசங்கைபண்ணுவது, அவனே நினைக்கப் பண்ணி

(க) வராஹசரமம்- கஙிஙி

(உ) எ-உ-கூ.

ஞனுமில் நானினி வேறொன்றை ஆதரியேன்'' என்று ஸமாஹிதராகிறார் என்று ஸங்கதி.

(உபகாரஸ்ம்ருதி) என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணுகை. உகந்தார் - முதலாழ்வார்கள். அமரர்க்குக்கூடவே அரிபோலவும் ஏறுபோலவும் மேனணித்திருக்கிறவனே யென்றாய், இழ்பாதத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உகப்பாரித்யாதி). ... ... (௨)

மூ.—வந்தநாள் வந்தென்நெஞ்சிடம்கொண்டான்
மற்றோர் நெஞ்சறியானடியேனுடைச்
சிந்தையாய் வந்து தென்புலர்க்கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன்
கொந்துலாம் பொழில்சூழ்க் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாடியகூத்தனை
எந்தையை யெந்தை தந்தைதம்மானை
எம்பிரானை யெத்தால் மறக்கேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
வந்தநாள்	என்னை முதலிலே ஸ்வீகரிக்கைக்காகத் தானே வந்தானி[லே
வந்து	என்னைக்கிட்டி
என்நெஞ்சு	என்மநஸ்ஸை
இடம்கொண்டான்	இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்,
மற்றுஓர்நெஞ்சு	வேறொருத்தருடைய நெஞ்சையும்
அறியான்	தனக்கிருப்பிடமாக அறிகிறிலன்,
அடியேனுடை	என்னுடைய
சிந்தையாய்வந்து	மநோரதத்தை யுடையனாய் (நான் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிய நித்ய கைங்கர்யத்தைத் தானே கொடுக்கக்கருதி) வந்து
தென்புலர்க்கு	தென்திக்கிலுள்ள யமதூதர்கையில்

பதம்.	உரை.
என்னை	தானேவந்து ஸ்வீகரித்த என்னை
சேர்கொடான்	அகப்படும்படி பண்ணமாட்டான்,
இது	இத்தை
சிக்கென	த்ருடமாக
பெற்றேன்	லபித்தேன்; (ஆகையால்,)
கொந்து	பூக்கொத்துக்கள்
உலா	உலாவாநின்ற (நிறைந்திருக்கிற)
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்	வ்யாப்தமான
குடந்தைத்தலை	திருக்குடந்தையிலே பள்ளி கொண்டிரு[க்கிற
கோவினை	ஸ்வாமியாய்,
குடம் ஆடிய	குடக்கூத்தாடின
கூத்தனை	ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனாய்,
எந்தையை	எனக்குப்பிதாவாய்,

எந்தை	என்பிதாவுக்கு	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரகனானவனை
தந்தை	பிதாவானபாட்டனார் முதலான என்குலத்துக்கு	எத்தால்	எந்த காரணத்தைச் சொல்லி
தம்மானை	ஸ்வாமியாய்,	மறக்கேன்	மறப்பேன்? (ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வந்தநாளித்யாதி) ப்ரதமஸ்வீகாரத்துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய், அதுக்கு உபகரித்தானாகிலிறே இந்நாளென்னலாவது, அங்ஙனொன்றில்லாமையாலே, ப்ரதமஸ்வீகாரத்தை "வந்தநாள்" என்னுமித்தனையாய்த்துச் சொல்லலாவது. (என்நெஞ்சிடங் கொண்டான்) (க) "அஹாஸ ஸ்வஹமிச்சாமி. ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" என்கிறபடியே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தைத் தனக்கிடமாகக்கொண்டான். (மற்றோர் நெஞ்சறியான்) திருவடி திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமானார் பக்கலிலும்போவானாயிருக்கிறிலன். (உ) "அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலுமைதுநொய்தாக வைத்து" என்றும், (ங) "இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" என்றும்; (ச) "கல்லும் கனைகடலும்வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவருடைய திருவுள்ளமொழிய வேறோரிடமுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலன். பின்னை அவ்வோவிடங்களில் இவனில்லையோவென்னில்; ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டு, அநுபவித்தாற்போலே, "இதுக்கவ்வருகில்லை" என்னலாம்படி அவன் முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபடி. (அடியேனுடைய மித்யாதி) (ரு) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்" என்கிற என்னுடைய மநோரதத்தைத் தானுடையனாய்க்கொண்டு வந்து, யமபடர்கையில் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பானாயிருக்கிறிலன். (இதுசிக்கெனப்பெற்றேன்) என்ஸங்கல்பமடியாக வந்ததாகிலிறே, இதுக்கு ஒரு குலைத்தலுள்ளது, அவனடியாக வருகையாலே ஒருநாளும் குலையாதபடி பெற்றேன்.

(கொந்துலாமித்யாதி) பூங்கொத்துக்களை யுடைத்தாய், நித்யவஸந்தமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (குடமாடிய) மன்றிலே குடக்கூத்தாடி வடிவழகை இடையர்க்கு முற்றூட்டாக்கினவனை. (எந்தையை) எனக்கு ஜநகனானவனை, என்

(க) ரா-ஆர-ஙி-கக. (உ) பெரி-திரு-ரு-ச-அ. (ங) பெரி-திரு-ரு-ச-கo.
(ச) பெரியதிருவ-சு அ. (ரு) தி-வாய்-ங-ங-க.

னுடைய ஆலநாதனனவனை. (எம்பிரானை) தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளை எனக்குப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரங்களை,(எத்தால் மறக்கேனே) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக்கவோ? நானிட்ட பச்சையை நினைத்து ஆறியிருக்கவோ? எவ்வழியால் மறப்பது?. (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வந்தநாளித்யாதி) எம்பெருமான் அநாதியாக ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்பண்ணி, தன்னை நினைக்கும்படி யத்நித்துக் கொண்டிருக்கச்செய்தேயும், அவனை நினையாதே வேறொன்றை ஆதரித்து, அத்தால் யமபடர்கையிலே அகப்பட்டுத் திரிந்தகாலையே, "ஆதரியேன்" என்று நிர்ணயிக்கும் விரகு எங்ஙனே என்று விசாரித்து, தன்னை மறவாதபடி தானேவந்து போக்கின்றி நிற்கக்கண்டபின்பு, நமக்கு நிர்ணயிக்கக் குறையென்னென்று ஸமாஹிதராகிறாரென்று ஸங்கதி.

"வந்து - நெஞ்சிடம் கொண்டான்" என்னவமைந்திருக்க, "வந்த நாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதமேத்யாதி). கேவலம் "வந்து" என்றால், பச்சையிடவந்தான் என்றாலும் தோற்றுமென்று விசேஷிக்கிறாரென்று கருத்து. "கொண்டான்" என்றதுக்கு வாஸனை (ஆவாஸமித்யாதி). "ஓர்" என்றுநெஞ்சை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (திருவடியித்யாதி).... .. .. (௩)

மூ.—உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்
பாரதத்தொரு தேரைவர்க்காய்ச்சென்று
இரங்கியூர்ந்தவர்க்கின்னருள்செய்யும்
எம்பிரானை வம்பார்புனல்காவிரி
அரங்கமாளி யென்னாளி விண்ணாளி
ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று
சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்
கன்றி என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உரங்களாலே	மிடுக்கினாலே	இரங்கி	(அவர்கள்விஷயமாக) மனம்தளர்ந்து
இயன்ற	(ராஜ்யத்தை) நடத்தாநின்ற	ஒருதேர்	ஒருதேரை
மன்னர்	துர்யோதநாதி ராஜாக்கள்	ஊர்ந்து	நடத்தி
மாள	நசிக்கும்படியாக	அவர்க்கு	அந்த பஞ்சபாண்டவர் விஷயத்தில்
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்	இன்	இனிய (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான)
ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக		
சென்று	போய்,	அருள்	க்ருபையை

செய்யும்	பண்ணுகின்ற	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படி
எம்பிரானை	உபகாரகனாய்,	சென்று	கிட்டி
வம்பு	புதிதான	சரங்கள்	பாணங்களை
புனல்	ஜலத்தினாலே	ஆண்ட	ப்ரயோகித்த
ஆர்	நிறைந்த	தண்	குளிர்ந்த
காவிரி	திருக்காவேரியையுடைய	தாமரை	தாமரைபோன்ற
அரங்கம் ஆளி	திருவரங்கத்தைப் பரிபாலநம் செய்யுமவனாய்,	கண்ணனுக்கு அன்றி	கண்களையுடையவனை விட மற்றொருவர் விஷயத்தில்
என் ஆளி	என்னை ஆளுமவனாய்,	என் மனம்	என் மானஸமானது
விண் ஆளி	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	தாழ்ந்து	நைச்யத்தை வஹித்து (உருக்கமுற்று)
ஆழிசூழ்	ஸமுத்ரத்தினால் சுற்றப்பட்ட	நில்லாது	இருக்கமாட்டாது. ௪
இலங்கை	லங்காபுரியானது		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உரங்களாலித்யாதி) தர்மப்ரதாநராய் நடத்துகையன்றிக்கே, அஸுராவேசத்தாலே வந்த முன்கைமிடுக்கை யுடையராய், மிடுக்காலே நடத்திக்கொடுபோருகிற ராஜாக்களுண்டு- துர்யோதநாதிகள், அவர்கள் முடியும்படிக்கீடாக பாரதஸமரத்திலே, வந்த ப்ரதிபக்ஷத்துக்கெல்லாம், ஒருதேரை எதிராகவிட்டு, தான் பாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டுச் சென்று. (இரங்கி) "அய்யோ! இவர்கள் பால்யத்திலே பித்ருஹீநரானார்கள், அரக்கு மாளிகையிலே அகப்பட்டார்கள், நீரிலேகழுவிலே அகப்பட்டார்கள்" என்று அவர்கள்பக்கல் க்ருபையைப்பண்ணி அவர்களுக்காகத் தேரைநடத்தி, அவர்களபேக்ஷிக்க அவர்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, தன்பேறாக அருளைப்பண்ணின, ஆஶ்ரித விஷயத்தில்பண்ணுமோரத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற மஹோபகாரகனை.

(வம்பாரித்யாதி) ப்ரவாஹம் மாறாமையாலே நித்யாபூர்வமான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற காவிரியையுடைய கோயிலை நிர்வாஹ்யமாக உடையவனை. (என்னாளி) எனக்கு நிர்வாஹகனை. (விண்ணாளி) நித்யவிபூதியுக்தனை. (ஆழ்சூழிலங்கைமலங்கச்சென்று) கடல்சூழ்ந்த அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படியாக எடுத்துவிட்டு அம்புகளை நடத்தின புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கல்லது. (என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே)

ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணியும், மார்விலே அம்பேற்றும் உப கரிக்குமவனுக்கல்லது, வேறுசிலர் விஷயமாக என்னுடைய ஹ்ரு தயத்திலே தாழ்ச்சி பிறவாது. ... ... (ச)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (உரங்களித்யாதி) நான் மறக்கிறேனென்று ஒம், என் நெஞ்சானது அவனுக்கே தாழ்ந்திருக்குமென்கிறுரென்று ஸங் கதி.

"உரங்களால்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கி ருர் (தர்மேத்யாதி). "ஒரு" என்றதுக்கு தாத்பர்யம்(வந்தவித்யாதி). (நீரிலே கழுவிலேயகப்பட்டார்கள் என்றுக்ருபையைப் பண்ணுகையாவது) - துர்யோதநன் தானும் பாண்டவர்களுமாக ஜலக்ரீடைக்கு உத்யோகித்து, அவ்வளவிலே ஜலத்திலே கூச்சுக்களை கட்டுவைக்க, இவர்களறியார்களென்று, க்ருஷ்ணன் அந்தக் கழுக்களைத் தப்புவித்தருளுகை. அருளுக்கு இன்மைதன்னை யருளிச்செய்கிறுர் (அவர்களித்யாதி). "செய்யும்" என்று வர்த்தமாந நிர்தேசபலிதம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

வம்பு - நூதனமான, புனல்ஆர்ந்த அரங்கமென்றருளிச் செய்கிறுர் (ப்ரவாஹமித்யாதி). மலங்குதல் - "அராஜகமாய்த்து" என்று கலங்குதலாய், அதினர்த்தம் (ஒருவனித்யாதி). ஒருவன் ஒருவன் கூறையைப் பறிக்க, அவன்கையில்நின்றும் மற்றொருவன் பறிக்க, இப்படி அராஜகமாய்ப்போகை யென்கை (எம்பிரானை) என்றவிடத்தில்ஐகாரம் சாரிகையாய், எல்லாப்பதங்களும் "தாமரைக் கண்ணனுக்கு" என்றதுக்கு விசேஷணமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறுர் (ஆஸ்ரிதர்க்காகவித்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—ஆங்குவெந்நரகத்தழுந்தும் போதஞ்சே
லென்றடியேனை யங்கேவந்து
தாங்குதாமரையன்ன பொன்னாரடி
யெம்பிரானை யும்பர்க் கணியாய்நின்ற
வேங்கடத்தரியைப் பரிகீறியை
வெண்ணெயுண்டுரலினிடை யாப்புண்ட
தீங்கரும்பினைத் தேனை நன்பாலினை
யன்றியென்மனம் சிந்தைசெய்யாதே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆங்கு	அந்த யாதநாஸ்தாநங்களி லேயுள்ள [ல்	அழுந்தும் போது	மக்னனாய் (கோவுபடு கிறகாலத்தில்), [து
வெந்நரகத்து	க்ரூரமான நரகங்களி	அங்கேவந்து	அந்தவிடங்களில் வந்

அஞ்சேலென்று	பயப்படவேண்டாமென்று
அடியேனை	உனக்கு சேஷபூதனான என்னை
தாங்கு	ரக்ஷியாநின்றவனாய்
தாமரையன்ன	தாமரைப்பூவோடொத்ததாய்
பொன் ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயதை மிக்கிருந்துள்ள
அடி	திருவடிகளையுடையனை
எம்பிரானை	என்ஸ்வாமியாய்,
உம்பர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
அணியாய்நின்ற	அலங்காரபூதனாயிருக்குமவனாய்,
வேங்கடத்து	திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
அரியை	ஸிம்ஹமாய்,
பரி	குதிரையாய்வந்த கேசியை
கீறியை	வாயைக் கிழித்தவனாய்,
வெண்ணெய் உண்டு	வெண்ணெயை (க்களவிலே) அமுது செய்து
உரல் இடை	உரலின்நடுவிலே (உரலோடு தன் இடையிலே)
ஆப்புண்ட	கட்டுண்டவனாய்,
தீங்கரும்பினை	இனிய கருப்பஞ்சாற்றோடொத்தவனாய்,
தேனை	தேன்போல் போக்யபூதனாய்,
நல்பாலினை அன்றி	மதுரமான பால்போன்றவனான புருஷோத்தமனைத்தவிர மற்றொருவரை
என் மனம்	என்னுடைய மனஸ்ஸானது
சிந்தைசெய்யாது	நினையாது. (ஞ)

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்குவெந்நரக மித்யாதி) பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே வந்துகிட்டி, அவற்றில்நின்றும் திரியவிடுவிக்கையன்றிக்கே, அவை செய்தற்று, அத்ருஷ்டரூபேண ப(லா)நுபவம்பண்ணும் துஃக்காநுபவ பூமிகளிலே-கொடிதான நரகத்திலே நோவுபடுமளவிலே. (அஞ்சேலென்று) "இவன், தான் பண்ணின பாபத்துக்கு பலாநுபவம் தானே பண்ணுகிறானாகில், நமக்கென்?" என்றிருக்கையன்றிக்கே, "நாமுளோமாக நீ பாபங்களுக்குக் குடிமகனாகவேணுமோ? நீ அஞ்சாதேகொள்" என்று அங்கேசென்று. (தாங்கு) ரக்ஷிக்குமது, செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கொண்டாய்த்து. விகாஸம் செவ்வி குளிர்ச்சி நாற்றம் இவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவல்லாதபடி அதிஸுகுமாரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையுடைய என்னையனை.

(உம்பர்க்கணியித்யாதி) திருமலையில் நிற்கிறநிலை, நித்யஸூரிகளுக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. (அரியை) உகப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்குமாபோலே, உகவாதார்க்கு அப்ரத்ருஷ்யனாயிருக்குமாய்த்து. (பரிகீறியை) கேசியுடைய வாயைக்கிழித்தவனை.

(வெண்ணெயித்யாதி) ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமை பிறந்து, அது நேர்கொடு நேர்கிடையாமை, களவுகண்டு புஜிக்கப்புக்கு, அதுதன்னை முடியச்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாமை வாயது கையதாக அகப்பட்டு, உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுண்டு, அடியுண்டு, அடிக்கிருய்த்து, உடம்புவெளுத்துப் பயர்த்துப், பேகணித்து, நின்றநிலையை அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க இவர்க்கு இவ்விருப்புத்தானேயாய்த்து ஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறது. (க)"ஸர்வரஸ:- ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே இனிதாகாநின்றது. (நன்பாலினை) இப்படி ஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறவனையொழிய என்னுடைய நெஞ்சு வேறுசிலரை அநவரதபாவனை பண்ணாது. ... ... (௫)

அ௫ —அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கேத்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸாரதியின் படியை அன்றைக்கொண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே, மற்றும் சிலஅபதானங்களை அருளிச்செய்து, தன்னெஞ்சு நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உ)"ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றவனுடைய திருவடிகளாகையாலே பாபநிவர்த்தகத்வம் அவற்றுக்கேயாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாபமித்யாதி). (அத்ருஷ்டரூபேண) பகவந்நிக்ரஹரூபேண. திருவடிகள் *திண்கழலாகையாலே, தன்னைப் பற்றினார்மேல் அநுக்ரஹத்தை உண்டாக்குமென்று கருத்து. ... ... (௫)

௬. —எட்டனைப் பொழுதாகிலுமென்றும்
என்மனத்தகலா திருக்கும் புகழ்
தட்டலர்த்த பொன்னே யலர்கோங்கின்
தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சோலையங்
கட்டியைக் கரும்பீன்ற வின்சாற்றைக்
காதலால் மறைநான்கு முன்னோதிய
பட்டனைப் பரவைத்துயிலேற்றை யென்
பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே. (௬)

பதம்.	உரை.
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
எட்டனைப் பொழுதாகிலும்	ஒருநொடிப்பொழுதுங்கூட
என்மனத்து	என் மநஸ்ஸில் நின்று
அகலாது	பிரியாமல்
இருக்கும்	[ம்] எழுந்தருளியிருக்கையாலுண்டான

(க) சாந்தோ-௩-க௪-௨. (உ) கீதை-க௮-௬௬.

புகழ் — கீர்த்தியை யுடையனுய்,
தட்டு — மிகவும்
அலர்த்த — விகஸிப்பிக்கப்பட்டதாய்
பொன்னேய் — பொன்னேடொத்து ஸ்ப்ருஹணீயமான
அலர் — புஷ்பங்களை யுடையதான
கோங்கின் — கோங்கு மரங்களினுடைய
தாழ் — தழைத்திருக்கிற
பொழில் — சோலைகளை யுடைத்தான
திருமாலிருஞ்சோலை — திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுய்,
அம் — மதுரமான
கட்டியை — கற்கண்டுபோல்போக்யபூதனுய்,
கரும்பு — கருப்புதண்டமானது
ஈன்ற — (தானே) பெருக்காநின்ற
இன் — இனிதான
சாற்றை — ரஸம்போன்றவனுய்
காதலால் — ஆசையுடன்
மறைநான்கும் — நாலுவேதங்களையும்
முன் — பூர்வம் க்ருஷ்ணவதாரத்தில்
ஓதிய — அத்யயநம்பண்ணின
பட்டனை — பண்டிதனுய்,
பரவை — க்ஷீராப்தியில்
துயில் — கண்வளராநின்ற
ஏற்றை — ஸ்ரேஷ்டனுய்,
என்பன்பனையன்றி — எனக்கு ஸுலபனுனவனையொழிய வேறொருவனை
பாடல்செய்யேன் — பாடமாட்டேன். (அ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எட்டனை யித்யாதி) வ்பதிரிக்தர்பக்கலிலே அல்பமுத்கர்ஷங்கண்டு, நான் பேசுவதாக ஒருப்பட்டாலும் என்னுடைய வாகிந்த்ரியமானது அதுக்குட்படாது.

அத்யல்பகாலமும் என்றுமொக்க என்னுடைய நெஞ்சை அகலாதிருக்கையால் வந்த புகழையுடையனுய்; பிராட்டி (க) "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுசொல்லவிருக்கிற இருப்பிற்காட்டிலும் ஏற்றமாக நினைத்திராநின்றனுய்த்து. என்று மெட்டனைப்பொழுது மகலாதிருக்குமென்றபடி. (தட்டலர்த்த) இதழ் விரியாநிற்பதாய், பொன்போலேயிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய வென்னுதல், இதழ் மிகும்படி அலரப்பண்ணப்பட்டு, பொன்போலே யிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய தழைத்த பொழிலையுடைய திருமலையிலே அநுபவயோக்யமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனை.

கைதொட்டு நெருக்குகையால் வரும் செவ்விக் கேடின்றிக்கே, அக்கரும்பினுடைய ரஸாப்சமாயுள்ளவனை. (காதலாலித்யாதி) இதுக்கு முன்பு ஓத்துப்போகாதவன் அபிநிவிஷ்டனுய் ஓதுமாபோலே, ஸாங்

(க) தி-வாய்-சு-கo-கo.

தீபங்யோடே ஸாதரமாக நாலுவேதத்தையும் அப்யஸித்த பண்டி தனே, இவ்வவதாரத்துக்கு நாற்றங்காலாய்க்கொண்டு, திருப்பாற்கட லிலே கண்வளர்ந்தருளின நீர்மையுடையவனை யல்லது பாடல் செய் யேன். ... ... (சு)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (எட்டனையித்யாதி) "பண்பனையன்றிப்பாடல் செய்யேனே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (வ்ய திரிக்த ரீத்யாதி).

(வாகிந்த்ரியமானது) என்றவநந்தரம், "நெஞ்சைப்போலே" என்று சேஷம். (உட்படாது) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே பாடல் செய்யே னென்று சேஷம்.

"எட்டனைப்பொழுதாகிலும்" என்றது - எள்ளத்தனையு மென்றபடி யாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அத்யல்பகாலமுமித்யாதி). "எட்டனை," "என்றும்," என்னும் த்விருக்தியாலே, ஆதராதிசயம் தோற்றுமென்று, தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பிரட்டியித்யாதி). "என்றும்," என்றது ஸ்தூலகாலமாகையாலே, ததந்தர்க்கதமான ஸூக்ஷ்மகாலம் பிற்படச் சொல்லவேண்டி அந்வயம் காட்டுகிறார் (என்றுமித்யாதி). அலர்ந்த என் கிறமெல்லொத்து "அலர்த்த" என்றுவல்லொத்தாய்க்கிடக்கிறதாய், அர்த்த மருளிச்செய்து, "அலர்த்த" என்கிறபடி தானே, ஸௌர்ய கிரணாதிகளால் விகஸிப்பிக்கப்பட்ட என்னலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (இதழ்மிகுமித்யா தி). "தட்டு" என்கிறபதம் அலரப்பண்ணுகையில் கர்த்தாவாக வேண்டுகை யாலே சொல்லிற்று; "அலர்த்தப்பட்ட" என்னும்போது, அலருகை தன் விகாஸந்தானே யாகையாலே, "தட்டு" என்றபதம் மிகுதியைச் சொல்லு மென்று திருவுள்ளம்.

கரும்பின்சாற்றை என்னாதே, "ஈன்ற" என்றதுக்குபாவம் (கை தொட்டித்யாதி). (ஒத்துப்போகாத) அத்யயநம் வாராத. ... ... (சு)

மூ. —பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற
பாலையாகி யிங்கே புகுந்தென்
கண்ணும்நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்
கொண்டபின் மறையோர்மனந்தன்னுள்
விண்ணுளார்பெருமானை யெம்மானை
வீங்குநீர் மகரந்திளைக்கும் கடல்
வண்ணன் மாமணி வண்ணனெம்மண்ணல்
வண்ணமேயன்றி வாயுரையாதே.

பதம்	உரை.
பண்ணின்	காநங்களிலே —
இன்	ஶ்ராவ்யமான [ன
மொழி	சொல்லை யுடைத்தா
யாழ்	வீணையினுடைய
நரம்பில்	தந்த்ரிகளில்
பெற்ற	உண்டான
பாலையாகி	பாலையென்னும் ராகம் போல் மிக இனிய ஆய்க்கொண்டு
இங்கே	இந்த என்னெஞ்சில்
புகுந்து	வந்து ப்ரவேசித்து
என் கண்ணும்	என் கண்களையும்
நெஞ்சும்	மநஸ்ஸையும்
வாயும்	வாக்கையும்
இடம் கொண்டான்	இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்;
கொண்டபின்	இப்படி அங்கீகரித்த பின்பு,
மறையோர்	வைதிகப்ராஹ்மணரு
மனம்	மநஸ்ஸை [டைய
தன் உள்	தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகவுடையனாய்,

பதம்.	உரை.
விண்ணுளார்	நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்	ஸ்வாமியாய், [னாய்
எம்மான்	எனக்கு நிர்வாஹக
வீங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்ற
நீர்	ஜலத்தை யுடையதாய்
மகரம்	மீன்களானவை [ற
திளைக்கும்	துள்ளி விளையாடாநின்
கடல்	ஸமுத்ரம் போன்ற
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனாய்,
மா	ஶ்லாக்யமான
மணி	நீலமணியினுடைய
வண்ணன்	வர்ண (ஸ்வபாவ) த்தையுடையனாய்,
எம் அண்ணல்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய
வண்ணமே	வர்ணத்தையொழிய
அன்றி	வேறொன்றை
வாய்	என்வாக்கானது
உரையாதே	சொல்லாது. (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணினின் மொழியாழித்யாதி) என்னுடைய மநோவாக் காயங்கள் அவனையல்லதறியா தென்கிறார்.

(பண்ணினித்யாதி) பண்வர்க்கத்திலே இனிய பேச்சையுடைய யாழ் நரம்பிலே யாழிலே பிறக்கப்பட்ட பாலையாகிறபண்ணாய், அப்பண்போலே போக்யனாய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து. (என்கண்ணும் நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்) கண்ணுக்கு வேறொன்றைக் காணவொண்ணாதபடி தானே விஷயமானான்; வாக்குக்குவேறே சிலரைப் பேசுகைக்கு விஷயமல்லாதபடி தானே விஷயமானான்; நெஞ்சுக்கு வேறே சிலரை நினைக்க அவகாசமில்லாதபடி தானே விஷயமானான் ஆக ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னையே விஷயமாக்கினான்.

(மறையோரித்யாதி) ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய், * அபர் வறுமமரர்களதிபதி

யாயுள்ளவனை. (எம்மானை) எனக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை. (வீங்கு நீரித்யாதி) ஸம்ருத்தமான ஜலத்தையுடைத்தாய், ஜலச (ர) ஸத்வங்கள் தன்னில்கூடி விளையாடாநிற்கிற கடல்போலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடையனாய், பெருவிலையனான நீலமணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடையனானவனை. இந்நிறத்தைக்காட்டி, என்னை அநந்யார்ஹனாக்கிக் கொண்டவனுடைய நிறத்தையொழிய என்னுடைய வாகிந்த்ரிய மானது, வேறொன்றைப் பேசாது. ... ... (எ)

அரு —ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணித்யாதி) ஸமுதாயேந கரணத்ரயத்துக்கும் அவனே விஷயமாளுனென்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி).

லோகத்தில் மநோ வாக் காயங்களென்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்ற, "கண்" பதம் காயலாக்ஷணிகமென்றுகருத்து. இத்தால்பலித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்யாதி). (பேசாது) என்றவநந்தரம், "கண்ணனது காணாது, நெஞ்சானது நினையாது" என்றுகூட்டுவது. "கொண்டபின்" என்று மூன்றுக்கும் தானே விஷயமாகுகையை ஹேதுவாக வருளிச் செய்கையாலே இங்ஙனே கூட்டவடுப்பது. ... ... (எ)

மூ.—இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்
எமக்கிம்மையேயருள் பெற்றமையாலடும்
துனியைத்தீர்த்தின்பமே தருகின்றதோர்
தோற்றத்தொன்னெறியை வையந்தொழப்படும்
முனியை வானவரால் வணங்கப்படும்
முத்தினைப் பத்தர்தாம் நுகர்கின்றதோர்
கனியைக் காதல் செய்தென்னுள்ளங்கொண்ட
கள்வனை யின்று கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
இம்மையே	இந்த லோக(ஜந்ம)த்திலேயே	எப்பாவம்	(பூர்வோத்தராகங்களில்) எவ்விதமான பாவம்
அருள்	(எம்பெருமானுடைய) க்ருபையை	வந்து எய்தும்	வந்து கிட்டப்பெறும்!
பெற்றமையால்	ப்ராபித்தபடியாலே,	சொல்லீர்	சொல்லுங்கோள்;
இனி	இதுக்குமேலே	அடும்	(ஆத்மாவை) உருமாயப் பண்ணுகின்ற
எமக்கு	நம்மை		தாய்

துனியை	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானகர்மங்களை	வணங்கப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய்,
நீர்த்து	போக்கி	முத்தினை	முத்துப்போல் குளிர்ந்த(ஸ்ரமஹரமான) வடிவையுடையனாய்
இன்பம்	ஸுகத்தையே		
தருகின்றது	கொடாநின்றவனாய்,	பத்தர்தாம்	முமுக்ஷுக்களான உபாஸகராலே
ஓர்	அத்விதியமாய்		
தோற்றம்	அழகியதாய்	நுகர்கின்றது	புஜிக்க (அநுபவிக்க) ப்படாநின்றுள்ள
தொல்	பழையதான		
நெறியை	உபாயபூதனாய்,	ஓர்	அத்விதிய மதுரமான
வையம்	லோகத்தாராலே	கனியை	பழம் போன்றவனாய்,
தொழப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்றவனாய்	காதல் செய்து	ஆசையுற்று
		என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸை
முனியை	(அவ்வவர்களுக்கு அளிக்கவல்ல ப்ரயோஜநத்தை) மநநம்பண்ணுமவனாய்,	கொண்ட	அபஹரித்த
		கள்வனை	சோரனானவனை
		இன்று	இப்பொழுது
வானவரால்	நித்யஸூரிகளினால்	கண்டு கொண்டேன்	ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இனியெப்பாவமித்யாதி) அவனுடைய நிக்ரஹபலமான பாபங்கள் என்னைக்கிட்டவற்றோ (௧) "அவஶ்யமநு ...- அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற வசநத்தைக்கொண்டு, அநுபவித்தாலல்லது நசியேனென்றுகொண்டு சிலவை நிற்றல், ப்ராரப்தங்காண் என்றுசிலவை நிற்றல்செய்யவற்றோ? "இனி" என்கிறது எத்தைக்கொண்டென்ன; (இம்மையேயருள் பெற்றமையால்) இஹலோகத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றபடியாலே, இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர். (அடுந்துனியை) (உ) "...- அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்" என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவை, (௩) "...- அஸக்தேவ" என்னலாம்படி முடிக்கிற துனி உண்டு - ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள், அவற்றை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, (௪) "...- ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்கிறபடியே, நிரதிசயாநந்தியாம்படி பண்ணுகிற, (தோற்றத்தொன்னெறியை) தோற்றம்-அழகு. தொன்மை-பெருமை. அழகிய மஹாபத(ு)ம் என்பர். இதரோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின

(௧)　　(உ) கீ-உ-உச.
(௩) தை-ஆ-௯-௧.　　(௪) தை-ஆ-எ-௧.

ர்க்கும் தன்னையே பற்றவேண்டும்படியாய், தன்னைப் பற்றினார்க்கு வேறொன்றைப்பற்றவேண்டாதபடி ப்ராதாநமாய், நிலைநின்ற உபாயமாயுள்ளவனை. (க) "அறஞ்சுவராகிநின்ற" இப்போதாக எடுக்கவேண்டா, பண்டேஎடுத்து நிற்கிறதாய்த்து. (உ) "ஸநாதநம் - ஸநாதநம்" என்கிறபடியே. அத்தையிறே அவன் (ங) "மாம் - மாம்" என்றது.

(வையம்தொழப்படும்) பூமியிலுள்ளார், இருந்ததேகுடியாக ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய், சேதநருடைய ஸ்வரூபபேதத்தோபாதியும் போருமிறே ருசிபேதமும்; அவ்வோ ருசிக்கநுகுணமான பேறுகளைப் பண்ணுகைக்கு மநநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவனை, ஒன்றிலோரபேக்ஷையில்லாத நித்யஸூரிகளாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய், அவர்களுடைய ஶ்ரமத்தைப்போக்குமவனை. (பத்தர்தாம்) ஸம்ஸாரத்தில் முமுக்ஷுக்களுண்டு - தன்பக்கல் ருசியுடையராயிருப்பார், அவர்களுக்குக் கண்டபோதே அநுபவிக்கலாம்படி பக்வபல(ஃல)மாயுள்ளவனை. அவையொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்பக்கலிலே தானே ஆசையுடையனாய், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவனை. நான் அநாதிகாலம்பண்ணிப்போந்த ஆத்மாபஹாரத்தை அரைக்ஷணத்திலே பண்ணினவனை, இன்று நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் காணப்பெற்றேன். ... ... (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (இனியித்யாதி) ஆழ்வீர்! இங்ஙனே நீர் மிகவும்களியாநின்றீர், இந்த்ரிய ஸமுதாயாத்மகமான சரீரம், கர்மாதீநமாய்த்தன்றோ, கர்மாநுகுணமாக அவைபோய்விடாவோவென்ன; பாபமாவது-பகவந்நிக்ரஹரூபேண இருப்பதொன்றன்றோ? அநுக்ரஹம்பெற்றால், அவையுண்டோவென்று மடிபிடிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் - அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்றது - ப்ராரப்தேதரபூர்வ பாபமானவற்றில் கழியுண்ணுதகொடுவினைகளை. ஸித்தோபாயத்துக்கு அழகு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). தொன்மைக்கு ப்ரமாணங்களருளிச் செய்கிறார் (அறமித்யாதி). ... (அ)

மூ.—என்செய்கேனடியேனுரையீர்இதற்கென்று
மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ்
தஞ்சையாளியைப் பொன்பெயரோன்
நெஞ்சமன்றிடந்தவனைத் தழலேபுரை

(க) திருமா-கூ. (உ) பார-ஆர-அஅ. (ங) கீ-கஅ-கூகூ.

விஞ்சவாளரக்கன்நகர் பாழ்படச்
சூழ்கடல்சிறைவைத்திமையோர் தொழும்
பொன்செய்மால்வரையை மணிக்குன்றினை
யன்றியென்மனம்போற்றி யென்னாதே. (௯)

பதம்.	உரை.
அடியேன்	பரதந்த்ரனான நான்
இதற்கு	அவன் பண்ணின இந்த உபகாரத்துக்கு
என் செய்கேன்	என்ன ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்?
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
என் மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலேயே
இருக்கும்	வாஸம் பண்ணுகையாலுண்டான
புகழ்	கீர்த்தியை யடைந்தவனாய்,
தஞ்சை ஆளியை	தஞ்சைமாமணிக்கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்,
பொன் பெயரோன்	ஹிரண்யனுடைய
நெஞ்சம்	மார்பை
அன்று	அக்காலத்திலே
இடந்தவனை	கிழித்துப்பொகட்டவனாய்,
தழலே புரை	நெருப்புபோல் கிட்டவொண்ணாதவனாய்,
விஞ்ச	அதிசயித பராக்ரமத்தையுடையனாய்
வாள்	வாளாயுதத்தையுடையனான
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய
நகர்	பட்டணமானது
பாழ்பட	(ஆள்) பாழாகப்போம்படி
சூழ்	(அவ்வூரை) சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற
கடல்	ஸமுத்ரத்தை
சிறைவைத்து	அணைகட்டினவனாய்
இமையோர்	தேவர்களால்
தொழும்	ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவனாய்,
பொன் செய்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்
மால்	பெரிதான
வரையை	பர்வதம் போன்றவனாய்,
மணி	நீலமணி மயமான
குன்றினை யன்றி	மலைபோலே குளிர்ந்த வடிவையுடையனானவனையொழியவேறொருவனை
என் மனம்	என் நெஞ்சானது
போற்றி என்னாது	வாழக்கடவாய்என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணமாட்டாது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேன்)உபகாரம் பண்ணாமலிருக்கப் பெறுகிறதில்லை, உபகரிக்கலாவதொன்றும் காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன்? (அடியேன்) எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்த்ரனான நான் எத்தைச்செய்வேன். (உரையீர்) மத்யஸ்தராய் கரைமேலே நிற்கிற நீங்கள் இதுக்

கொரு போக்கடி சொல்லவல்லிகோள். (என்றும்) என்றுமொக்க என்னுடையஹ்ருதயத்தை விடாதிருக்கையாலேவந்த புகழையுடையனாய். இங்கு புகுருகைக்குடலாகத் தஞ்சாவூரிலே நின்றவனை. (பொன்பெயரோனித்யாதி). எனக்குப் பண்டே உபகரித்து நின்றவனை. (தழலேயித்யாதி) சிலராய் வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி நெருப்பை உமிழாநிற்பானாய், அநபிபவநீயனாய், அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருப்பதொரு வாளை தேவதைபக்கலிலே பெற்றுடையனாயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரியானது பாழ்படும்படி லங்கைக்கு அகழான கடலை அணைசெய்தவனை.

இமையோருண்டு -. ப்ரஹ்மாதிகள், எங்கள் குடியிருப்புப் பெற்றோமென்று (க) "भवान्नारायणो देवः - பவாந்நாராயணோதேவ:" என்றாப்போலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அத்தாலே புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனை. "இவர்கள் கார்யம்செய்து தலைக்கட்டப்பெற்றோமிதே" என்று, அத்தாலே குளிர்ந்த நிறத்தையுடையனாய் நின்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவனையல்லது "போற்றி" என்று என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மங்களாசாஸநம் பண்ணாது. (உ) * பாழாளாகப்படை பொருதானுக்கல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயமானது பல்லாண்டு பாடாது. நித்யஸூரிகள் பெறும்பேற்றைப்பெற்றேன் ஸம்ஸாரியானநான், பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலே, ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது காணகிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன். சொல்லிகோளென்கிறார். ... ... (௬)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அவனநுக்ரஹித்தாகையாலே, நிக்ரஹரூபமான பாபம் வந்தெய்தாது என்னுமின்றீர், உம்மை இப்படி அநுக்ரஹிக்கைக்கு, உம்மால் பெறப்புகுகிற உபகாரமென்னென்ன; நான் அவன்பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணத் தேடினாலும் பண்ணவிரகுண்டோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அடியேன், இதற்கு - அவன்பண்ணின அநுக்ரஹ விசேஷத்துக்கு, என்செய்கேன்" என்றதவும் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உபகாரமித்யாதி). ப்ரஹ்லாதனுக்கு உபகரித்ததே தம்மதாக வருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி). சிறைவைக்கை - போகவொட்டாமல் தடுக்கை; அத்தால் பலிதம் (அணைசெய்தவனை) என்றது.

(க) ரா-யு-௧௨௦-௧௩. (உ) தி-பல்-௩.

"மணிக்குன்றினை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்களித்யாதி). பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி).

மூ.—தோடுவிண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர்
தோன்றல் வாள்கலியன் திருவாலி
நாடன் நன்னறையூர்நின்ற நம்பிதன்
நல்ல மாமலர்ச்சேவடி சென்னிச்
சூடியும் தொழுதுமெழுந்தாடியும்
தொண்டர்கட்கவன்சொன்ன சொன்மாலை
பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாட நும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	இதழ்களானவை	சே	அழகியதான (ஆஶ்ரிதாஶ்ரிதவிபாகமற ஸர்வஸுலபமான)
விண்டு	ஸந்திபந்தங்கள் விட்டு	அடி	திருவடிகளை
அலர்	விகஸியாநின்ற	சென்னி	தம் திருமுடியில்
பூ	புஷ்பங்களையுடைத்தான	சூடியும்	தரித்துக்கொண்டும்
பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த	தொழுதும்	ஆஶ்ரயித்தும்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	எழுந்து	எழுந்திருந்து
தோன்றல்	ப்ரதாநராய்,	ஆடியும்	நர்த்தநம்பண்ணியும்
வாள்	வாளாலே	தொண்டர்கட்கு	ஆஶ்ரிதர் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
கலியன்	சத்ருக்களை நிரஸிக்குமவராய்,	சொன்ன	அருளிச்செய்த
திருவாலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான	சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப விசேஷமான
அவன்	அந்த ஆழ்வார்,	இவை பத்து பாடல்	இந்த பத்துப்பாட்டுக்களையும்
நல்	விலக்ஷணமான	தொண்டீர்	பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையவர்களே
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பாடுமின்	காநம்பண்ணுங்கோள்,
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	பாட	காநம்பண்ணவே
நம்பிதன்	ஸகல கல்யாணகுணபூர்ணனுடைய	நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
நல்ல	அழகியதாய்	பாவம்	பாபமானது
மா	பெரிதான	நில்லா	தங்காது. (கo)
மலர்	புஷ்பம்போல் அதிஸுகுமாரமாய்		

கலின

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தோடுவிண்டலரித்யாதி) இதழ் விண்டலருகிற பூவையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராயுள்ள ஆழ்வார். (வாள்கலியன்) பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபோலேயாய்த்து, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில்வாள். (திருவாலிநாடன்) இதுவே போருமாய்த்து ஏற்றம். (நன்னறையூர்) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கையாலே கல்யாணகுணங்களால் பரிபூர்ணனானவன்.

நிரதிசயபோக்யமாய், குணகுணிநிரூபணம்பண்ணாத திருவடிகளைத் திருமுடிக்கு வளையமாக வைத்தும். (தொழுதும்) (௧) "நமஃ புரஸ்தாத்-நமஃ புரஸ்தாத்" என்கிறபடியே தொழுதும், தொழப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே இச்சரீரமிருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும். (தொண்டர்கட்கு) தாமறிந்ததாக அநுபவித்து விடுகையன்றிக்கே, பின்புள்ளார்க்கும் அநுபவயோக்யமாம்படி. (௨) "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் விருந்திட்டாராய்த்து. (பாடல்பத்து) அதுதான் ஸபாதலக்ஷக்ரந்தமாய், புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதேயிருக்கையன்றிக்கே பாடல்பத்தும், பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரித்தைப் பாடப்பாருங்கோள். (பாடநும்மிடையித்யாதி) கரும்பு தின்னக் கூலியிறே, பாடுகைதானே ப்ரயோஜநமாகப் போந்திருக்க, அதுக்குமேலே ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான பாபங்கள், "நமக்கு இவ்விடம் ஆஶ்ரயமல்ல" என்று, தன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) "தோன்றல்" என்றதினர்த்தம் (ப்ரதாநராயுள்ள) என்றது.

"சேவடி" செவ்வையானவடி என்று அருளிச்செய்கிறார் (குணகுணேத்யாதி). (வளையமாகவைத்து) தரித்து என்றபடி. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

---

(௧) தைத்-௧௧-௪௦. (௨) தி-வாய்-௯-௪-௯.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து நாலாம்திருமொழி

கண்சோரப்ரவேசம்.

வ்யா. —(கண்சோரவெங்குருதி) இது திருமங்கையாழ்வாருடைய (க) நெடுமாற்கடிமை. பாகவத சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிற திருமொழியாய்த்து. பெரியநம்பி, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறைய நின்றொருவர் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அநுகமநம் பண்ணி, தீர்த்தமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரியநம்பிபாடே வந்து, "மர்யாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?" என்ன; (க) "பயிலும் சுடரொளி (உ) *நெடுமாற்கடிமை, கடலோசையோபாதியோ? சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?" என்றருளிச்செய்தார். பிள்ளை அழகியமணவாளரரையர், கரையேபோகாநிற்க, "உள்ளேமாமதலைப் பிரானைத்திருவடிதொழுதுபோனாலோ"என்ன; "ஆர்தான் † திருமங்கையாழ்வாருடைய பசைந்தவளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்" என்றருளிச்செய்தார்.

திருநறையூரிலே புக்கு, நம்பியழகை அநுஸந்தித்து, அங்கு நின்றும் போந்து, திருச்சேறையிலே வந்து, மாமதலைப்பிரானுடைய மௌக்த்யத்தை யநுஸந்தித்து, அம்மௌக்த்யத்துக்குப் போலியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே அவதாரங்களெல்லாவற்றையு மநுஸந்தித்து, அவையெல்லாவற்றுக்கு மடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, இப்படி அவன் படிகளை அநுஸந்தித்து, (௩) "ஸர்வஸ்வமபி ஹநுமத்குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்று தோற்று எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நமக்கு உத்தேஶ்யரென்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் பேசியநுபவிக்கிறார். இத்தால், அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. அதாகிறது – ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாகையிறே. ஒன்றிரண்டுக்ரமம்சென்றால் மீளாதிறே.

(க) தி-வாய்-௩-எ. (உ) தி-வாய்-அ-கo. (௩) ரா-கி-ச-கஉ.

† (பா) திருமங்கையாழ்வார்வசைந்த.

அ௩.—கண்சோர வெங்குருதிப்ரவேசம்—கீழ் (க)*கண்ணுதவானவுணரிலே பாகவதசேஷத்வத்தைஅநுஸந்தித்தாரேயென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இறைஇத்யாதி). ஆழ்வார் (உ) * பயிலும்சுடரொளி அருளிச்செய்தாப்போலே, அங்கேயுமநுஸந்தித்தாரேயாகிலும், (௩) "நெடுமாற்கடிமை போலே இங்கேயுமநுஸந்தித்தாரென்று கருத்து. ஆழ்வார்தாம் இருகால்மட்டு அநுஸந்திப்பானென்? இவர்தாமவரைப்போலே இருகால்மட்டு அநுஸந்திப்பானென்? ப்ரமேயபேதம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (பாகவதேத்யாதி). * பயிலும்சுடரொளியில், பாகவதவிஷயத்தில்சேஷித்வாநுஸந்தாநம்பண்ணி, *நெடுமாற்கடிமையில், போக்யத்வாநுஸந்தாநம்பண்ணினவோபாதி, இவரும் கீழே * கண்ணுதவானவுணரிலே போக்யத்வேக அநுஸந்தித்தாராகையாலே இங்கே சேஷித்வாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறுரென்று கருத்து, * நெடுமாற்கடிமையென்று, இருகால்மட்டு அருளிச்செய்தமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பாகவத சேஷத்வமுத்தேஶ்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பெரியநம்பி யித்யாதி). (சிறிது குறையவாகிலும்) என்றது-(ச) "அவரெங்கள் குலதெய்வமே" என்று குலதெய்வத்தோடொக்க பூஜிக்கவேண்டியிருக்கும்; ஸ்பர்சமாத்ரமாகிலும் வேண்டாவோவென்கை. இவர்தாம் பாகவத சேஷத்வத்திலே ஊற்றிருப்பரென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (பிள்ளையித்யாதி).

கீழ்த்திருமொழிகளோடு இதுக்கு ஸங்கதிகதநமுகத்தாலே ப்ரமேயத்தை வருளிச்செய்கிறுர் (திருநறையூரிலித்யாதி). பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறுர் (இத்தாலித்யாதி). ஸ்வரூபப்ரகாசகமான ப்ரணவத்தில் உகாரார்த்தம் சேர்ந்திருக்கிறதென்று கருத்து. ... ... *

மூ.—
கண்சோர வெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை
மண்சோர முலையுண்ட மாமதலாய் வானவர்தம்கோவே யென்று
விண்சேருமிளந்திங்களகடுரிஞ்சு மணிமாடமல்கு செல்வத் [லாரே.
தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான பார்வையையுடைய	குருதி	ரக்தமானது
கண்	கண்ணானது	வந்து	வெள்ளமிட்டுக் கொண்டுவந்து
சோர	சுழலமிட்டுத் தளரும்படியாகவும்	இழிய	சரீரத்தில் நின்றும் தரையில் குதிக்கும்படியாகவும்
வெம்	உஷ்ணமான		

(க) உ-கூ., (உ) தி-வாய்-௩-எ. (௩) தி-வாய்-அ-க0. (ச) ட-அ-ச.

வெம்	வெப்பத்தை யுடைத்தான	அகடு	கீழ்வயிற்றை
தழல்போல்	நெருப்புப்போலே சிவந்திருக்கிற	உரிஞ்சு	பிளவாநின்ற
கூந்தலாளை	மயிரையுடைய பூதனையை	மணிமாடம்	ரத்நமயமான க்ருஹங்களாலே
மண்சேர	(ப்ரேதமாய்) பூமியிலே விழும்படி	மல்கும்	ஸம்ருத்தமான [ய்
முலையுண்ட	ஸ்தநபாநம் பண்ணின	செல்வம்	ஸம்பத்தையுடையதா
மா	அத்யந்தம் [ன	தண்	குளிர்ந்த ப்ரமஹரமான
மதலாய்	இளம்பருவத்தை யுடையவனே!	சேறை	திருச்சேறையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியினுடைய
கோவே	ஸ்வாமியே! [ண்ணி,	தாள்	திருவடிகளை
என்று	என்று ஸ்தோத்ரம்ப	தொழுவார்	ஆப்ரயிக்குமவர்கள்
விண்சேரும்	ஆகாசத்தையடைந்திருக்கிற	என்தலைமேலார் காண்மின்	என்சிரஸ்ஸில் திருவடிகளை வைத்து உலாவுமவர் காணுங்கோள். (க)
இளந்திங்கள்	பாலசந்த்ரனுடைய		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்சோரவித்யாதி) பூதனையானவள், யசோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொடுவந்து கிட்ட, அவளை முடித்தானுய்த்து. க்ரூரமாக நோக்கிக்கொடுவந்த கண்கள்சோர. (வெங்குருதி) முலைப்பால்வழியே உதிரவெள்ளமானது கொழித்திழிய. (வெந்தழல்) ப்ராணன் போனவாறே, ஆக்கனை ஒப்பனையும் போமிறே. நெருப்புப்போலே சிவந்த மயிர்முடியையுடையளான பூதனை பிணமாய் பூமியிலே விழச்செய்தேயும், பின்னையும் முலை யுண்ணும்படி யாய்த்து மௌக்த்யம். (வானவரித்யாதி) பூதனை, தாய்வடிவைக் கொண்டுவந்து முலை கொடுக்க, பேயென்று பாராதே முலையுண்டவன்றானுமொரன்னில்; நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கிறவனுய்த்து.

ஸ்வர்க்கத்திலே ஸுகப்ரதாநனாய் வர்த்திக்கிற சந்த்ரனுடைய கீழ் வயிற்றைப் போழும்படியான ஒக்கத்தையுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலேயிருக்கிற ஸ்வாமி. (தாள் தொழுவரித்யாதி) "திருத்துழாய் போலேயும் கௌஸ்துபம் போலேயும் உம்முடைய ஸ்பர்சம் நமக்கினிதாயிராநின்றது, உம்முடைய தலையைக்கொடுவாரும் நம்மு

டைய காலைவைக்க" என்ன; இங்கு உமக்கொழிபாது, வருத்தவர்கள் காலுக்கு இடம் போருமித்தனை. ... ... (க)

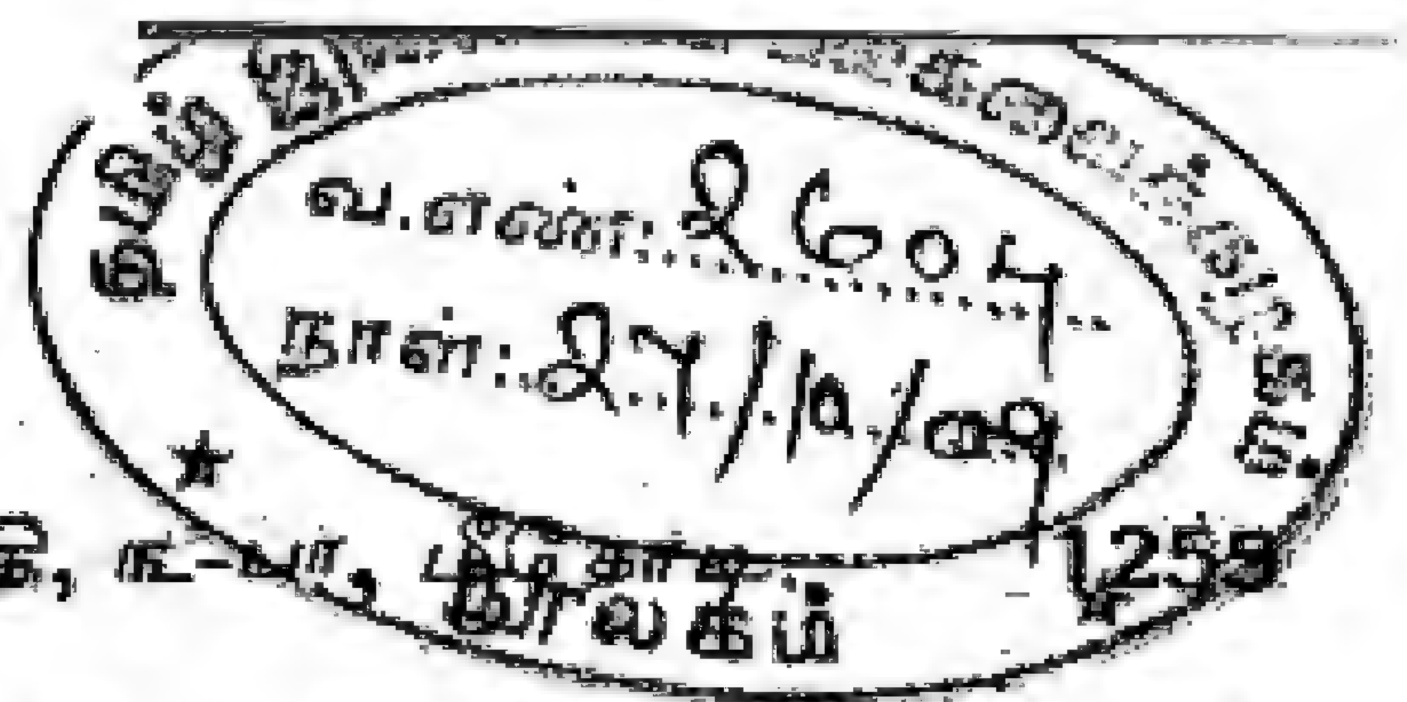
அரு.—முதற்பாட்டு. (கண்சோரவித்யாதி) வெந்தழல்போல் கூந்தலாளைப் பிள்ளைகண்டால் அஞ்சமொழியமுலையுண்ணக்கூடுமோவென்னை வருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). மேலில்பதங்களில் "வெம்" என்ற பதத்தை இங்கும் அநுஷங்கித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (க்ரூரமித்யாதி). (ஆக்கனுன) ஆக்கப்பட்ட."மதலை" என்று-பிள்ளையாய், மௌக்த்யம்தோற்ற,"மா" என்று அத்தைவிசேஷிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கெருப்பித்யாதி).

"உரிஞ்சு" என்றநினைத்தம்(போழும்படியான)என்றது. மறுபாடுருவும்படியென்கை. "காண்மின்" என்று சிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (திருத்துழாயித்யாதி). "இத்தனை" என்று வகர்தரம், "என்றுசொல்லுவன்கடிகோள்" என்றுசேஷம். ... ... (உ)

மூ.—

அம்புருவ வரி நெடுங்கணலர்மகளை வரையகலத்தமர்ந்து மல்லல்
கொம்புருவவிளங்கனிமேலிளங்கன்றுகொண்டெறிந்தகூத்தர்போலாம்
வம்பலரும் தண்சோலை வண்சேறை வானுந்து கோயில்மேய [ரே.
எம்பெருமான்தாள்தொழுவாரெப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்புருவ	அழகியபுருவத்தையும்	எறிந்த	வீசிப்போகட்ட
வரி	ரேகைகளையுடையதா	கூத்தர்	நடையழகை யுடைய
நெடு	நீண்டிருக்கிற [ய்	வம்பு	பரிமளமானது [ஹய்,
கண்	கண்களையு முடையளாய்,	அலரும்	பரம்பாகின்ற
அலர்மகளை	தாமரைப்பூவிலவதரித்தவளான பிராட்	தண்சோலை	குளிர்ந்த சோலைகளை,டைய [யில்
வரை	.மலைபோன்ற [டியை	வண்சேறை	அழகிய திருச்சேறை
அகலத்து	திருமார்வில்	வான்உந்து	ஆகாசத்தைத் தள்ளா நின்ற (உயர்த்தியையுடைய)
அமர்ந்து	பொருந்தச்செய்து,		
மல்லல்	தழைத்திருக்கிற	கோயில்	திவ்யாலயத்தில்
கொம்பு	கிளைகளை	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றவனை
உருவ	வடிவாகவுடைய		
விளங்கனிமேல்	(அஸுராவிஷ்டமான) விளாமரத்தின் பழத்தின்மேலே	எம்பெருமான்தாள் தொழுவார்,	
		எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும் [யே
இளம்கன்று கொண்டு	இளம்பருவமான வத்ஸாஸுரனைக்குறுந்தடியாகக்கொண்டு	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
		இருக்கின்றார்	வாஸம்செய்கின்றார்கள்.



வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி). அழகிய ரூபத்தையுடையளாய், செவ்வரியையும், கருவரியையுமுடைத்தாய், ஈச்வரனுக்குக் காலமெல்லாமநுபவியா நின்றாலும் உண்டறுக்க வொண்ணாதபடியான பரந்த திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பிராட்டியை, மலைபோலே யிருக்கிற திருமார்விலேவைத்து. (மல்லல் கொம்புருவவித்யாதி) இப்படி பிராட்டிக்கு இருப்பிடமென்று பாராதே, தழைத்த கொம்பு களை யுடைத்தாயிருக்கிற விளவாகிற அஸுரனை, கன்றாய் வந்த அஸுரனைக்கொண்டு, இலக்கைக்குறித்து எறிகைக்காக இட்ட நாலடி யும் நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருந்தாய்த்து. மல்லல் - பெருமை.

(வம்பலருமித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், ஸ்ரமஹரமானபொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலே, ஸ்பர்த்தையாலே ஆகாசத் தைத் தள்ளுகிறப்போலேயிருக்கிற கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுவார். (எப்பொழுதுமென் மனத்தேயிருக்கின்றாரே) (க) "ஸதத்யாஸேவ்ய: - நித்யாவிதவ்ய:" என்கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன். ... ... (உ)

அரு. —இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி) தலைமேலே அவர்களாகிலும், உம்முடையநெஞ்சு, பகவத்விஷயத்தையன்றிச்சிந்தியாதென்று நின்றீரே, அங்கே அவனே புகுந்தாலோவென்ன; அங்குமவனுக்கு இடம் கானேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமர்ந்து" என்றதை அமர்த்திஎன்றுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகிய வித்யாதி). "எப்பொழுதும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யாவிதவ்ய இத்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—

பீதோடிவாளெயிறுமின்னிலக முன்விலகுமுருவினாளைக்
காதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தா வென்று நின்று
தாதோடு வண்டலம்பும் தண்சேறை யெம்பெருமான் தாளையேத்திப்
போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே.

(க) ப்ருஹ-ச-ச-ரு.

பதம்.	உரை.
மீதோடி	ஊர்த்வமுகமாகவளர்ந்து
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற
எயிறு	கோரைப்பல்லானது
மின் இலக	மின்னல்போலே ப்ரகாசியாநிற்க,
முன்	எதிரில்(நிற்கப்போகாமல்அங்கு)நின்றும்
விலகும்	ஒதுங்கிப் போகவேண்டும்படியான
உருவினை	(பயங்கர) ரூபத்தையுடைய சூர்ப்பணகையை
காதோடு	செவியுடன்கூட
கொடிமூக்கு	கொடிபோன்ற நாஸிகையை [ல்
அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
உடன்	அந்த க்ஷணத்திலேயே
அறுத்த	சே(ஞ்)தித்துவிட்ட

பதம்.	உரை.
கைத்தலத்தா	திருக்கைகளை யுடையவனே!
என்று	என்று இவ்வண்ணமாக,
நின்று	ஒருபடிப்பட்டுநின்று,
தாதோடு	பூந்தாதுகளோடே (கூடியிருக்கிற)
வண்டு	வண்டுகளானவை
அலம்பும்	சப்தியாநின்ற
தண்சேறைஎம்பெருமான்	
தாளை	திருவடிகளை
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி,
போதோடு	புஷ்பங்களோடேகூ
புனல்	ஜலத்தை [ட
தூவும்	பரிமாறுகின்ற
புண்ணியர்	பாக்யசாலிகள்
விண்ணவரில்	நித்யஸூரிகளிற்காட்டிலும்
பொலிகின்றார்	ஸம்ருத்தராகிறார்கள் (அதிசயித்திருக்கிறார்கள்). (௩)

வ்யா. —மூன்றும்பாட்டு. (மீதோடியித்யாதி) மேலெங்கும் பரந்து, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற எயிறானது ஒளிவிட. (மின்னிலக) மின்போலேவிளங்க. (முன்விலகும்) மின்னினெதிர் விழிக்கவொண்ணாதாப்போலே துணுக்கென்னவேண்டும்படியான வடிவையுடையவளை, அன்றிக்கே, (மீதித்யாதி) மேலேபரந்து, ஒளியையுடைய எயிறானது மின்போலே விளங்க. (முன்விலகும்) முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவளை என்றுமாம். (காதோடு கொடிமூக்கு) பிராட்டியோடு போலியாகப் ‡பண்ணிக்கொடுவந்த அவயவங்களைப்போக்கின திருக்கைகளை யுடையவனே! (க) "𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃- ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்னக்கடவதிறே.

(தாதோடித்யாதி) தாதோடே வண்டுகளானவை மதுபானம் பண்ணி அறையாநின்றுள்ள திருச்சேறையிலே எழுந்தருளியிருக்

(க) ரா-ஆர-௩௪-௧௩. ‡ (பா) பேணிக்கொண்டுவந்த.

றவன் திருவடிகளை ஏத்தி. (போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே) புஷ்பங்களோடேகூட ஜலத்தைக் கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கிற பாக்யாதிகரே. (க) * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி ஆஶ்ரயிக்கிற நித்யஸூரிகளில் ஸம்ருத்தராகிறார்-அங்கேயிருந்து ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள், இங்கே யிருந்தபடியே ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களோடு ஒவ்வாரிறே. ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (நீதோடியித்யாதி) ஆழ்வீர்! நீரிவ்விபூதியிலிருக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை உமக்கு சிரஸா வாஹ்யராகவும், மநஸா த்யேயராகவும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருப்பார் அத்தனை ஶ்லாக்யரோ? அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(Xஜ்)ராளுரன்றோ உத்தேஶ்யர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முன்விலகும்" என்றதுக்கு முன் நிற்கவொண்ணாதே விலகவேண்டும்படியான வடிவையுடையவனென்றும், முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவனென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மின்னித்யாதி). முற்பட்டயோஜனையில், விரூபையாய்வருகையாலே பிற்காலிக்கவேண்டும்படியான வடிவுடையவளென்று அவளுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தைச் சொன்னாராய், இரண்டாம்யோஜனையில், காமரூபிணியாகையாலே அபிரூபையாய் ஏறிட்டுக்கொண்ட வடிவையுடையவளென்றாராகையால் இத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). இளையபெருமாளன்றோ மூக்கரிந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராமஸ்ய இத்யாதி).

(அறையாநின்றுள்ள) சப்தியாநின்றுள்ள. ... ... (௩)

மூ.—

தேராளும் வாளரக்கன்தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்பொன்றிவீழப்
போராளுஞ்சிலையதனால்பொருகணைகள்போக்குவித்தாயென்றுநாளும்
தாராளும் வரைமார்பன் தண்சேறை யெம்பெருமானும்பராளும்
பேராளன்பேரோதும்பெரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேர் ஆளும்	தேர்களை நடத்தவல்லனாய்	வெம் சமத்து	க்ரூரமானயுத்தத்தில்
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனை	பொன்றிவீழ	சிதிலமாய் அழிந்து போம்படியாக,
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய	போர் ஆளும்	யுத்தத்தை நடத்த வல்ல
தென் இலங்கை	ஶ்லாக்யமான லங்கையானது	சிலையதனால்	தநுஸ்ஸினாலே

(க) தி-வி-உக.

பொரு	(தானே) சண்டை செய்யாநின்ற	உம்பர் ஆளும்	மேலுலகங்களைப்பரிபாலனம் பண்ணுகிற
கணைகள்	பாணங்களை	பேராளன்	பெருமையுடைய (ஸர்வாதிக)னை
போக்கு வித்தாய்	ப்ரயோகித்தவனே!		தண்சேறை எம்பெருமான்
என்று	என்றுசொல்லி,	பேர்	திருநாமங்களை
நாளும்	தினந்தோறும்,	ஓதும்	கீர்த்தியாநின்ற
தார் ஆளும்	திருத்துழாய் மாலையையுடைய	பெரியோரை	மஹாத்மாக்களை
வரைமார்வன்	மலைபோன்றதிருமார்வையுடையனாய்,	ஒருகாலும்	ஒருக்ஷணமும்
		பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டேன். (ச)

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (தேராளுமித்யாதி) ஆனை குதிரை காலாளுக்கு அவதியில்லாமையாலே, தேருக்கேயாய்த்து மெய்க்காட்டுப்பட்டபோலே கொள்ளுவது. (வாளரக்கன்) அவையும் மிகையாம்படி, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில் வாளேயமையும். (தென்னிலங்கை) தேவதைகளுக்கு ப்ரவேசிக்க வரிதான ஊரைப் பூசலிலே சிதிலமாய்ப்போம்படி பண்ணி.(பொராளுமித்யாதி)யுத்தத்தைநடத்தாநின்றுள்ள வில்லாலே (பொருகணைகள் போக்குவித்தாய்) (க) "தீப்த பாவகஸங்காஶை:- தீப்தபாவகஸங்காஶை:" என்கிறபடியே, தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே நெருப்பை எரித்துக்கொடுபோய் தைக்கிற அம்பை நடத்தினவனே! என்று.

(தாராளுமித்யாதி (உ) "தாழுமருவிபோல் தார்கிடப்பச்சூழும்" என்கிறபடியே, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவன். (தண்சேறை) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான கலவிருக்கையையுடையவன். (உம்பரித்யாதி) உபரிதந லோகங்களை நடத்துகிற ஸர்வாதிகன். (பேரோதும்) வாயாலே திருநாமம்சொல்லாவிடில் தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையராய்க்கொண்டு ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுகிற பெரியோருண்டு – அவன்றானுமகப்பட (ங) "மஹாத்மாந: – மஹாத்மாந:" என்னும்படியிருக்கிற மஹாப்ரபாவர்களை. (ஒருகாலும் பிரிகிலேனே) க்ஷணகாலம் பிரிய, காலமெல்லாமிடைவிடாமல நுபவிக்கலாமென்னிலும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். ... ...(ச)

அரு.— நாலாம்பாட்டு. (தேராளுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் (ச) "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்று அநுஸந்தித்தார்; அந்த ஏற்றத்தால் இவர்களி

(க) ரா-யு-கசு-உஉ. (உ) ந-திரு-ருக. (ங) கீ-கூ-கங. (ச) தி-வி-எக.

டத்தில் தமக்குப் பிறந்த பரமபக்தியைப் பேசுகிறுரென்ற ஸங்கதி.

"தேன்" என்றது-ப்ரைஷ்ட்ட்யமாய் அருளிச்செய்கிறார் (தேவதை களுக்கித்யாதி).

(தாழுமருவி) தாழ்ந்துவருமருவி. "ஓதும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாயாலேயித்யாதி). ... ... (ச)

மூ. —

வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பில் வல்லமணர்தமக்குமல்லேன்
முந்திச்சென்றரியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால்
சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்சேறை யெம்பெருமான்தாளை நாளும்
சிந்திப்பார்க்கென் னுள்ளம் தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்குமே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரிஉருவாய்	நரஸிம்ஹமாய்க்கொ[ண்டு	மற்றவர்க்கும்	ஜைநவ்யதிரிக்தரான பௌத்தர்க்கும்
முந்தி	முன்னே	அல்லேன்	கூட்டனல்லேன்;
சென்று	போய்	சந்தப்பூ	சந்தநபுஷ்பங்களான
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனு[டைய	மலர்	விகஸியாநின்ற [வை
முரண்	பலத்தை	சோலை	பொழில்கள்சூழ்ந்த
அழித்த	அழியச்செய்த	தண்சேறைஎம்பெருமான்தாளை,	
முதல்வற்குஅல்லால்	ஜகத்காரணபூதனுக்கொழிய,	நாளும்	நித்தோறும்
வல்	வலிந்து வாதம் பண்ணுகின்றவர்[களாய்	சிந்திப்பார்க்கு	த்யாநம் பண்ணுமவர்கள் விஷயத்தில்
உடம்பில்	சரீரத்தில் [ளான	என் உள்ளம்	என் மாஸ்ஸானது
மாசு	அழுக்கையுடையவர்க	தேன்ஊறி	தேனிலே நனைந்து (தேன்வெள்ளமிடாநின்றுகொண்டு)
அமணர்தமக்கும்	ஜைநர்க்கும்,		
வந்திக்கும்	தங்கள்தேவதைகளை வந்தநம் பண்ணுகின்ற	எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும் [து.
		தித்திக்கும்	மதுரமாயிராநின்ற

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு, (வந்திக்குமித்யாதி) பௌத்தர்களுக்கும், "வந்தே" என்றுப்போலே சொல்லுவர்கள்போலே காணும். (மாசுடம்பில்) அழுக்குக்கழற்றுதிருக்குமிதுதானே தர்மமென்றிருக்கிற அமணர்க்கும் கூட்டல்லேன். (முந்தியித்யாதி) சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே முன்னேசென்று, ஹிரண்யனுடைய மிடுக்கைப்போக்கின ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கல்லது, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்குக் கூட்டல்லேன்.

(சந்தவித்யாதி) நீர்தாம் இதறிந்தபடியெங்ஙனேயென்ன; ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களென்றவாறே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு இனிதாயிரா நின்றதே; அப்படியிருக்கும்போது, நான் அவனுக்கு அநந்யார்ஹ னுனேனுகவேண்டாவோ? பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் பக்கலிலே ருசி யுடையராயிருப்பார்க்கு, பாகவதர்கள் பக்கலிலே ருசியுண்டாமோ? (சந்தப்பூவித்யாதி) சந்தநப்பூமலரையுடைத்தான சோலையையுடைத் தாய், ப்ரமஹரமாயிருக்கிற திருச்சேறையில் நாயனுருடைய திரு வடிகளை, நாள்தோறும் போக(ஷ்ய) ரூபமாக அநுபவிப்பார்க்கு, என்னுடைய ஹ்ருதயமானது தேனூறி எப்பொழுது மினிதாகாநின் றது; இது - வெறுமனேயோ? ... ...(ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்திக்குமித்யாதி) "ஒருகாலும் பிரிகி லேன்" என்று மிகவுமாதரியாநின்றீர்; பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளும் சிலஸித் தாந்தங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, ஸ்வமதநிஷ்டரைக் கொண்டாடிக்கொ ண்டு இராநின்றூர்களே என்ன; நீங்கள் நரஸிம்ஹத்தின் வாசியறிந்து விஸ்வ ஸித்து, ததீயரே உத்தேஸ்யரென்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுதிருந்தி கோளாகில், நான் அங்ஙனிருப்பனல்லேனென்று - ஸ்வவ்யாவ்ருத்தியைப் பேசுகிறூரென்று ஸங்கதி.

அமணர்க்கு மற்றவர்-பௌத்தரென்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் தங்கள் தேவதைகளை வந்திக்கிறூராகையாலே இப்படி விசேஷிக்கைக்கு உட்கரு த்தை யருளிச்செய்கிறூர் (வந்தேயித்யாதி). "தமக்கும்" என்ற சகாரம் அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி யருளிச்செய்கிறூர் (குத்ருஷ்டி) என்று.

நாங்களும் நரஸிம்ஹாவதாராபதாந ஸ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாலும் எங்களுக்கு அவனையல்லது அறியாமை பிறந்ததில்லை, நீர் இவ்விசேஷமறி ந்தது எவ்வழியாலே என்னும் ப்ரஸ்நத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு தாத பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறூர் (நீர்தாமித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—

பண்டேனமாயுலகை யன்றிடந்த பண்பாளாவென்று நின்று [ன்
தொண்டானேன் திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன் சொல்லுகின்றே
வண்டேந்து மலர்ப்புறவில் வண்சேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக்
கண்டேனுக்கிதுகாணீரென்னெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்குமாறே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	பூர்வம் [கொண்டு,	உலகை	அண்டபித்தியிலொட்
ஏனமாய்	மஹா வராஹமாய்க்		டிக்கிடந்தஜகத்தை
அன்று	அப்போது	இடந்த	குத்தியெடுத்த

பண்பாளா	ஸுசீலனே!
என்றுநின்று	என்று ஸ்த்திரசித்தனாய்ச்சொல்லி
தொண்டு ஆனேன்	(தேவரீர்க்கு) அடிமைப்பட்டேன்,
திருவடியே	(தேவரீர்) திருவடிகளே
துணை	(எனக்கு) ரக்ஷகம்,
அல்லால்	அதையொழிய
துணை இலேன்	வேறு ரக்ஷகவஸ்துவை யுடையனல்லேன்;
சொல்லுகின்றேன்	(இதை) உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன்:
வண்டு	வண்டுகளை
ஏந்தும்	தரியாநின்ற
மலர்	பூக்களையுடைத்தான
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடைய
வண்	அழகியதான
சேறை எம்பெருமான்	
அடியார்தம்மை	அடியார்களை
கண்டேனுக்கு	பார்த்தஎனக்கு,
இது	இவ்விதமாக
கண் இணையும்	இரண்டுகண்களும்
என்நெஞ்சும்	என்மநஸ்ஸும்
களிக்கும்ஆறு	ஸந்தோஷிக்கும் ப்ரகாரத்தை
காணீர்	பாருங்கள். (க)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (பண்டேனமாயித்யாதி) முன்பு வராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை எடுத்துக்கொண்டு ஏறின நீர்மையையுடையவனே! என்று மாறாதே சொல்லி, அந்நீர்மையிலே தோற்று, தேவர் திருவடிகளுக்கு அடிமையானேன். (திருவடியேதுணை) தேவர் திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறோராபாஶ்ரயத்தை யுடையேனல்லேன். (சொல்லுகின்றேன்) இது சபதம்பண்ணித்தரலாம்.

இப்படி நீர் அத்யவஸித்துச்சொல்லுகிறது என்கொண்டென்ன; (வண்டேந்துமித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான பர்யந்தத்தையுடைத்தான வண்சேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டிகோளே என்னுடைய நெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்கிறபடி; ஆனபின்பு, அத்யவஸிக்கையில் ஒருகுறையுண்டோ? ... ... (க)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்த வட்டிலே தேவர்திருவுள்ளம் எப்பொழுதும் தேனூறி தித்திக்கைக்கு மூலமென்னென்ன; எம்பெருமானுடைய ஆபத்ரக்ஷணாதி சேஷ்டிதங்களிலகப்பட்டு, அவன் திருவடியே துணையென்றிருந்தபடியால் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எனம்பண்டு" என்றதன்வயித்து, க்ரமேண அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). "சொல்லுகின்றேன்" என்றதுக்கு, இப்படி எம்பெருமா

ளோடே சொல்லுகின்றேனென்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரோ தாக்களைக் குறித்தருளிச்செய்யும் பா(ஞா)வத்தை யருளிச்செய்கிறார்(இது வித்யாதி). "ஆம்" என்றவநந்தரம், "ஏ" என்று சேஷம். இவ்வளவால், ஏழ்ப்பாட்டில் எப்பொழுதும் தேனூறுகைக்கு மூலம் சொல்லிற்றாய்த்து.

மூ.—

பைவிரியும் வரியரவில் படுகடலுள் துயிலமர்ந்த பண்பாவென்றும்
மைவிரியும்மணிவரைபோல்மாயவனேயென்றென்றும்வண்டார்நீலம்
செய்விரியும்தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்தேற்கென்
ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளானார்க்காளாமெனனன்புதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	படங்கள்	வண்டு	வண்டுகள்
விரியும்	விகஸியாநின்ற	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
வரி	மச்சங்களையுடைய	நீலம்	கருநெய்தல்கள்
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே,	செய்	கழனிகளிலே
படு	ரத்நங்களுண்டாகாநின்ற	விரியும்	மலராநின்ற
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடியை	
துயில்அமர்ந்த	கண்வளராநின்ற	சிந்தித்தேற்கு	த்யாநம்பண்ணுகின்ற
பண்பா	ஸௌலபனே!	என்	என்னுடைய
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	ஐ அறிவும்	பஞ்சேந்த்ரியங்களாலுண்டான ஐந்துவிதமான ஜ்ஞாநங்களையும்
மைவிரியும்	இருள்பரம்பாநின்ற	கொண்டானுக்கு	தன்விஷயமாக்கிக்கொண்டவனுக்கு
மணிவரை போல்	இந்த்ரநீலமணிமயமான பர்வதம்போன்ற திருமேனியையுடைய	ஆள்ஆனார்க்கு	அடிமைப்பட்ட பாகவதர்விஷயத்தில்
மாயவனே	ஆஶ்சர்யபூதனே!	என் அன்பு	என்னுடைய ப்ரீதியானது
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	ஆள் ஆகும்	அடிமைப்படும். (எ)
என்று	இப்படி பலகாலும் சொல்லி,		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியுமித்யாதி) "பை" என்று ப(ஃ)ணம். நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வைத்த கண் மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஶநீயமான வரிகளையுடையனாய், சைத்யஸௌரப்ய மார்த்தவங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (படுகடலுள்) படுகடலிலே-ரத்நாதிகள்படுகிறகடலிலே

யென்னுதல்; ஆழத்தை யுடைத்தான கடலிலேயென்னுதல். (துயில மர்ந்தபண்பாவென்றும்) வீசிவில்லிட்டெழுப்பினாலும்எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையை யுடையவனே! என்றும். (மைவிரியுமித்யாதி) மைபரம்பாநின்றுள்ள அஞ்ஜநகிரிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய ஆஸ்சர்யபூதனே! யென்றும்.

(வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத நீலபானது செய்களில், பரப்புமாற மலர்ந்து கிடக்குமாய்த்து. (தண்சேறையெம்பெருமான்) ஸ்ரமஹரமான திருச்சேறையிலே நிற்கிற நாயனாருடைய ப்ளாக்ய மான வடிவழகை அநுஸந்தித்தேற்கு. (என்னையறிவுங்கொண்டானுக்கு) ஸ்ரோத்ராதிகளைந்தாலுமுண்டான வெளிச்சிறப்பைத் தன்பக்கலிலே ஆக்கிக்கொண்டான். அதுதனக்குத் தான் விஷயமானனென்றபடி. ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளான வளவிலே நிற்கிறதில்லை; அவனுக்காளானாரளவிலே ஆளாகாநின்றது என்னன்பானது. (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியுமித்யாதி) பாகவதரைக் கண்டமாத்ரத்திலே களிக்கும்படியிருக்கையாலே அவனுக்குத் தாம் தொண்டானமையை அநுஸந்தித்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; இதில், அவனுக்குத்தொண்டானத்தாலுண்டான ப்ரீதி, பிடறி பிடித்துத்தள்ள, ஆளானார்க்காளானமையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அதாவது, தண்சேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்திக்கை - அவர்களுக்கு முகமலர்த்திக் கூறுப்பாயிருக்கை. இன்னைன்றாகில், அவனையறிவுங் கொண்டிருக்க, வேறு ஆளாகை கூடாதிறே.

(வீசிவில்லிடுகை) வன்றித்தனியிடுகை. (அநுஸந்தித்தேற்கு) என்றவநந்தரம், "இழுக்கு என்?" என்று மூல வ்யாக்யாநங்களில் கூட்டிக் கொள்வது. ... ... (எ)

மூ.—

உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாத பாவங்கள் சேரா மேலை [யினைப்
விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர்போலடியினை
பண்ணார வண்டியம்பும் பைம்பொழில்சூழ் தண்சேறையம்மான்றன்னைக்
கண்ணாரக்கண்டுருகி கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்காலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேலை	ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு மேலேயுள்ள	மண்ணோரும்	பூமியோடு கூடிய லீலாவிபூதியிலுள்ளவர்களும்
விண்ணோரும்	பரமபதவாஸிகளான நித்ய ஸூரிகளும்	வந்து	கிட்டி [ன
		இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியா

மெல்	ம்ருதுவான
தளிர்போல்	பல்லவம் போன்ற (ஸுகுமாரமான)
அடியினை	திருவடிகளை யுடைய ராய்,
பண் ஆர	காநம்பொருந்தியிருக்கும்படி
வண்டு	வண்டுகளானவை
இயம்பும்	பாடாநின்ற
பைபொழில்	பரந்தசோலைகளாலே
சூழ்	வ்யாப்தமான
தண்சேறை	அம்மான் தன்னை,
கண் ஆர	கண்கள்நிறையும்படி
கண்டு	ஸேவித்து
உருகி	மனம்நெகிழ்ந்து
கை ஆர	கைகள் நிறையும்படி (கைகளின் குறை தீரும்படி)
தொழுவாரை	ஆச்ரயிக்கும் பாகவதர்களை
கருதுங்கால்	நினைக்குமளவில், (அவர்களை),
வெம்	க்ரூரமான செயலையுடைய
கூற்றம்	யமதேவதை யானது,
உண்ணாது	புஜியாது (உபத்ரவித்து நசிப்பிக்கமாட்டாது);
ஓவாத	இடைவிடாமல் பாதி (பாதி)க்கிற
பாவங்கள்	பாபங்களானவை
சேரா	(தங்களுடைய ப(ல)லாநுபவம்செய்விக்கைக்காக) கிட்டமாட்டா. (அ)

வ்யா॰ —எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணாதித்யாதி) பாகவதர்களை நெஞ்சாலேநினைக்க, ம்ருத்யுவால்வரும் பயம் போம், பாபங்களுடைய நலிவால்வரும் பயத்துக்கு மஞ்சவேண்டாவென்கிறது. (உண்ணாது வெங்கூற்றம்) க்ரூரமான செயலையுடைய ம்ருத்யு, தன்னுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்தாலும் கிழிழிச்ச பயப்படும். (ஓவாதபாவங்கள் சேரா)ஒருக்ஷணகாலமும்இடைவிடாதே நெருங்கப்பண்ணின பாபங்கள், ப (ல) லாநுபவத்துக்காகவந்து கிட்டா; இவை இப்படிவந்து கிட்டாமைக்கடி யென்னென்னில்; உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தங்கள்ஸர்வகரணங்களாலு மநுபவிக்குமவர்கள் பக்கலிலே யன்றோ இவர்கள் ப்ரவணராய்த்து; உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்து ஆச்ரயிக்கிற ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடையவனை.

(பண்ணாரவித்யாதி) பண் பேராதபடி, வண்டுகள் த்வநியாநின்றுள்ள பரந்தபொழிலையுடைய தண்சேறையம்மான்தன்னை, கண்களினுடைய விடாய் தீரக்கண்டு, அந்த ப்ரீதியாலே இறைஞ்சி. உருகி, என்றுபாடமாகவுமாம். கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுவாரை நினைக்குங்கால், உண்ணாதுவெங்கூற்றம், ஓவாதபாவங்கள்சேரா. (அ)

அ௫. —எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணுநித்யாதி) பாகவதமுகவிகாஸமே ப்ரயோஜநமாகஎம்பெருமானை நினைத்திருக்கவொட்டுமோ? விரோதிகனத்திருக்கும் தேசமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் என்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி தொகுத்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாகவதர்களித்யாதி).

கிட்டாது என்னுதே, "உண்ணுது" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி). "ஓவாத" என்றுவைத்து "சேரா" என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). ஶ்ரோத்ருசங்காநுவாதபூர்வகமாக வ்யாக்யாதா,தாமேபரிஹரிக்கிறவழியாலே தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவையித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உபயவிபூதியிலுள்ளாருமித்யாதி).

"ஆர" என்றதின் தாத்பர்யம் (பேராத) என்றது; பொருந்தியிருக்கிறபடி. ... ... (அ)

மூ.—

கள்ளத்தேன்பொய்யகத்தேனுதலால்போதொருகால்கவலையென்னும்
வெள்ளத்தேற்கென்கொலோ விளைவயலுள் கருநீலங்களைஞர் தாளால்
தள்ளத்தேன் மணநாறும் தண்சேறை யெம்பெருமான்தாளை நாளும்
உள்ளத்தே வைப்பாருக்கிது காணீரென்னுள்ளமுருகுமாறே. (கூ)

பதம்.	உரை.
விளை	பயிரையுடைத்தான
வயலுள்	க்ழனிகளில் (மூளைத்திருக்கிற)
கருநீலம்	கரிநெய்தலை [ர்
களைஞர்	களைபிடுங்குகிற உழவ
தாளால்	(தங்கள்) கால்களாலே
தள்ள	ஒதுக்கித்தள்ள, [லே
தேன்	(அதில் நின்றுமொழுகின)தேனினுடைய
மணம்நாறும்	பரிமளம் வீசாநின்ற
தண்சேறை	எம்பெருமான்தாளை
நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
உள்ளத்தே	மநஸ்ஸிலே
வைப்பாருக்கு	இருத்தி த்யாநம் பண்ணும் பாகவதர் விஷயத்தில்
என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸு
உருகுமாறு	(ஸ்நேஹித்து) சிதிலமாகும்ப்ரகாரத்தை

பதம்.	உரை.
காணீர்	பாருங்கள்,
இது	இந்த மஹாப (ஸ்) லமானது
கள்ளத்தேன்	ஆத்மாபஹாரியாகிற சோரனும்
பொய்யகத்தேன் ஆதலால்	வஞ்சகமான நெஞ்சையுடையனுயுமானபடியால்
போது ஒரு கால்	ஒரு கொடிப்பொழுதும் (இடைவிடாமல்)
கவலை என்னும்	துக்கமென்கிற
வெள்ளத்தேற்கு	மஹா ஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற எனக்கு
என்கொலோ	எவ்விதமாகக்கிடைத்ததோ? அறிகிலேன்

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளத்தேனித்யாதி) எனக்கு இது தானுண்டானபடி எங்ஙனேஎன்கிறார்.

(கள்ளத்தேன்) (க) "[illegible]-சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்கிறபடியே, அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப் போந்தேன், அது தன்னையும் தெரியாதபடி (உ) "உன்னையும் வஞ்சிக்கும்" என்கிறபடியே, என்னந்தராத்மா அறிகிறதென்று மறைத்துப் போந்தேன். இப்படி செய்கையாலே ஒருக்ஷணமுமிடைவிடாதே, மறப்பாகிற ஸாகரத்திலே அழுந்திப்போந்தேன், துக்கஸாகரமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். (என்கொலோ) இப்படியிருக்கிறஎனக்கு இப்பேறுண்டானபடி எங்ஙனேயோ! ஆத்மஸமர்பணம் பண்ணி மெய்யான ஸ்நேஹத்தையுடையராய், அவனை அநவரதபா (வ) வனை பண்ணிக்கொண்டு போருவார் பெறும்பேற்றை, நான்பெற்றபடி எங்ஙனேயோ!

(விளைவயலித்யாதி) விளைவயலிலே களையாக முளைத்த நீலத்தைக் க்ர்ஷகரானவர்கள் காலாலேதள்ள, அவ்வசைவாலே நிரம்பியிருக்கிற தேன் வெள்ளமிட்டு, அதினுடையபரிமளமேயாயிருக்கிற தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடிகளை என்று மொக்கஹ்ருதயத்திலே வைக்குமவர்களுக்கு, என்னுடையஹ்ருதயம் அழிகிறபடிகண்டிகோளே;இப்பேறு எனக்கு வந்தபடிஎங்ஙனேயோ! (கூ)

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளத்தேனித்யாதி) "உண்ணாத" இத்யாதிப்படியே, ஸஜாதீயதாபுத்தி பண்ணி அபசாரப்படும்படியாயிருக்கிற இப்பாகவதவிஷயத்திலே உமக்கு இப்படிநிரவதிகமான ப்ரேமம்விளைந்ததுக்கு அடி சொல்லிக்காணீரென்ன; அடி தேடித்தம்மிடத்திலொன்றும் காணாமே தாமே ஆஸ்சர்யப்படுகிறாரென்றுஸங்கதி. அன்றிக்கே, பாகவதர்களை நினைக்க, விரோதிகழியுமென்றுநின்றீர் நீர், நினைக்கவொட்டாதேயிருக்கும் விரோதி போகாமையன்றோ நாங்களிப்படி பாகவதரை நினைத்தால் நெஞ்சுருகாமலிருப்பது; அது உமக்குப் போய் இதுண்டானவழியென்னென்ன; "எம்பெருமானுண்டாக்கினான்" என்னில்; எங்களுக்கு உண்டாக்கவொண்ணாதோ வென்பர்கள், என்றாலுண்டாய்த்து என்னமாட்டார் ஸத்ருசஹேதுஉண்டாகக் காண்கிறிலராகையாலே, எங்ஙனேயோவென்று பூர்வவ்ருத்தத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு விஸ்மயப்படுகிறாரென்றாகவுமாம்; இந்தஸங்கதிகளை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (எனக்கித்யாதி).

(க) பார.உத்யோ-சுக-நச: (உ) தி-வாய்-கு-க-ந.

ட அநாதிகாலம் இப்படியிருந்நீரேயாகிலும், இப்போது இசைந்து கவி பாடினீரே யென்ன; "கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேன்" என்கிறுரென்று விவக்ஷித்து, அந்த அபஹாரத்தை மெய்யாக்கிவிட்டேனென்று அர்த்தமாயருளிச்செய்கிறுர் (அதுதன்னையித்யாதி). "கவலை" என்னதுக்கு, மறப்பென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறுர் (துக்கேத்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—

பூமாண்சேர்கருங்குழலார்போல்நடந்துவயல்நின்றபெடையொடன்ன
தேமாவினின்நிழலில் கண்டுயிலும் தண்சேறையம்மான் தன்னை ம்]
வாமாண்றேர்பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலைகொண்டு தொண்டீர்
தூமாண் சேர் பொன்னடிமேல் சூட்டுமின் நும் துணைக்கையால்
தொழுது நின்றே.(கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸமானது, [ன	தேர்	தேரையுடையராய்க் கொண்டு
பூ	புஷ்பங்களிலுண்டா		
மாண்	அழகோடு	பரகாலன்	சத்ருக்களை வெல்லுமவ
சேர்	கூடியிருக்கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார் [ரான
கரும்குழலார்போல்	இருண்டமயிர் முடியையுடைய ஸ்த்ரீகளைப்போலே	ஒலி	அருளிச்செய்த
		மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான இப்பத்துப்பாசுரத்தையும்
வயல் நின்ற	கழனிகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற	கொண்டு	ஸம்பாதித்து (அநுஸந்தித்து)க்கொண்டு
பெடையோடும்	பேடையோடுகூட	தொண்டீர்	ஓ பக்தஜநங்களே!
நடந்து	உலாவி (பின்பு)	தூ	பரிசுத்தமாய்
தேமாவின்	தேமாமரத்தினுடைய	மாண்சேர்	அழகுபொருந்தியதாய்
இன்நிழலில்	(இனிய குளிர்ந்த) நிழலில்	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
		அடிமேல்	(அவன்) திருவடிகள் மேலே,
கண்துயிலும்	உறங்காநின்ற		
		நும்	உங்களுடைய
தண்சேறை அம்மான் தன்னை	குளிர்ந்த (ப்ரமஹரமான திருச்சேறையி லெம்பெருமான் விஷயமாக,	துணைகையால்	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த (அஞ்ஜலிபந்தமான) கைகளினால்
		தொழுது நின்று	ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டு இருந்து
வா	(ஓடி) வாராநின்ற		
மா	குதிரைகள் கட்டின	சூட்டுமின்	சூட்டுங்கள்(தரியுங்கள்.)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாண்சேரித்யாதி) பூக்களையுடைத் தாகையால்வந்த அழகையுடைத்தாய், இருட்சியையுடைத்தானகுழலை யுடைய ஸ்த்ரீகள்போலே நடக்கவேணுமென்று நகணிசித்த அன்னங்க ளானவை, தனியேநடக்கில் வாயாதென்று பார்த்து, வயலில்நின்ற பெடையோடொக்க நடக்குமாய்த்து. அப்படி செய்தவிடத்திலும் வாயாமையாலே லஜ்ஜித்து, தேமாவினுடைய இனியநிழலிலே போய் உறங்காநிற்கும். (வாமான்றேரித்யாதி) தாவிவருகிற மாவையுடைய தேரை, அர்ஜுநனுடைய தேரைநடத்தி ப்ரதிபக்ஷத்தை யழிக்கும் க்ருஷ்ணனைப்போலே, நடத்தி சத்ருக்களை அழியச்செய்கிற ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையைக்கொண் டு, பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையீர், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தர்சநீய மாயிருந்துள்ள திருவடிகளிலே சூட்டுங்கோள். அதுசெய்யும்போது, அஞ்ஜலியைப் பண்ணுநின்றகையையுடையராய்க்கொண்டு தொழுது இம்மாலையைச் சூட்டுங்கோள். ... ... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு' —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாணித்யாதி) மாண்பு - அழகு. காயாம் பூவால்வந்த அழகும், அதுக்குப் பரபாக(ஸு)மான கருக்குழலுமாய்கே சவனுக்குத் தகுதியான ஸ்த்ரீகளையிட்டுத் திருப்பதிக்குச் சிறப்புசொல்லு கை மாமதலைப்பிரானை க்ருஷ்ணனுக்கு உகப்பாகையாலே அன்னங்களை லங்க (ஸு) கரித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூக்களையித்யாதி). (வாயாமையாலே) என்றது - பும்ஸ்த்வத்தாலமர்ந்த கமநமே பின்னாட் டுகையாலேஎன்கை. "மா"என்று-குதிரையாய், "மாத்தேர்"என்கிறத்தை மெல்லொத்தாக்கி "மான்றேர்" என்றாய், குர்தமென்றத்தை "குன்றம்" என்கிறவோபாதி "மான்றேர்" என்று கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தாவியித்யாதி). தேரால்பரகாலனுனமையை ஸத்ருக்ஷ ...மருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநேத்யாதி). ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகால் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழே பாகவதசேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்தார், அது பகவத் விஷயத்துக்குஉத்தம்ப(ஸ்ழ)கமாயிருக்குமிறே,ஆகையாலே,அபேக்ஷைபிறந்தது; பிறந்த அபேக்ஷைதான், "வரில்பொகடேன், கெடில்தேடேன்" என்று ஆறியிருக்குமளவன்றிக்கே, "இப்போதே பெறவேணும்" என்னுமளவாயிருந்தது; அப்போதேபெறுமையால்பிறந்த ஆற்றாமை,ஒருபிராட்டிதசையைப்பிறப்பிக்க, அத்தாலேஅவனோடே காதாசித்கமாக ஸம்ஶ்லேஷத்தை யுடையளாயிருப்பாளொருத்தி, நம்மோடேநித்யஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கைக்காகதிருவழுந்தூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானனென்று ✻(அவள் பாசுரத்தாலே அங்குத்தைப் படிகளை) அநுஸந்திக்கிறார். ... ... *

அரு. —தந்தை காலின்ப்ரவேசம். —இத்திருமொழியில் பாகவத சேஷத்வத்தில் எல்லையளவும் போகையாலே, அவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத் விஷயத்தில் அறிவு மிழந்திருந்தபடி சொல்லிற்று, அத்தாலே மீளவும் பகவத்விஷயத்திலே போந்தாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (இதேழியீத்யாதி). (பிராட்டிதசையைப் பிறப்பிக்க) என்றது-(க) "மாலைப் புகுந்து" (உ) "என்னெம் புலனும்" என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. ... *

மூ. —தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண்வந்த
எந்தை பெருமானார் மருவிநின்ற வூர்போலும்
முந்தி வானம் மழைபொழியும் மூவாவுருவில் மறையாளர்
அந்தி மூன்றுமனலோம்பும் அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பத.	உரை.
வானம்	மேகமானது	உருவில்	வடிவையுடையராய்
முந்தி	(யாகத்துக்கு) முன்னமே (அதின் ப(ஃ)லமாக) [யாக	மறையாளர்	வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்
மழைபொழியும்	மழைபெய்யும்படியாக,	அந்தி மூன்றும்	மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும்
மூவா	கிழத்தனமில்லாத யௌவநப்பருவமுடைய	அனல் ஓம்பும்	அக்நியிலே ஹோமம் பண்ணுகின் [ற

✻ குண்டலிதம் ப்ராசீநகோசஸ்தி.

(க) பெ-தி-எ-ரு-ஏ (உ) பெ-தி-எ-ரு-ஸ.

அணி ஆர்	அழகு மிக்க	கள்	நெருங்கியிருக்கிற
வீதி	வீதிகளையுடைத்தா[ன]	இருள் கண்	அந்தகாரத்திலே
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரென்னும் திவ்யதேசமானது,	வந்த	கூீராப்தியில் நின்றும்வந்து திருவவதரித் தருளினராய்
தந்தை	தகப்பனுரான வஸுதேவனுடைய	எந்தை	நான் என்தகப்பன் என்குலத்துக்கு
காலில்	காலிலே	பெருமானுர்	ஸ்வாமியானவர்
பெருவிலங்கு	நெடுநாளாகப் பூட்டப்பட்ட விலங்கினுடைய	மருவி	விருப்பத்துடன்
		நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு நின்ற
தாள்	பூட்டானது	ஊர்போலும்	பரமபதம்போலே நித்யாதரணீயமாயிருந்தது. (க)
அவிழ	தானேவிட்டுப்போம்படியாக,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தந்தை காலித்யாதி) ஆபத்திலேவந்து உதவி, அவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனுய்த்து. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலிலுண்டான பெருவிலங்குண்டு – எட்டுகர்ப்ப (X6ூ) த்துக்கு அவ்வருகே இட்ட விலங்கு; அது தன்னடையே விட்டுப்போம்படியாக. இவன் வந்தவதரித்த வநந்தரம், திருவாய்ப்பாடியே றக்கொண்டுபோக வல்லாரானுரிறே. (நல்லிருட்கண்) கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி செறிந்த இருளிலேவந்து தோன்றின என்னுடைய குலநாதனுனவர். (வந்த) ஸ்ரீவஸுதேவர்க்கன்றியே, தமக்கோதான் வந்து உதவிற்று. (மருவிநின்ற) அவ்வவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, அந்தவஸுதேவர் போல்வாரெல்லார்க்கும் உதவுகைக்காக வந்து நித்யவாஸம்-பண்ணுகிற தேசம்போலும். அவன்நின்றதேசமிறே உத்தேஶ்யமாவது. ப்ராப்யபூதனை அவன் வந்துநிற்கையாலே, நமக்கு ப்ராப்யபூமிதான் போலேயிருந்தது என்று ஆதராதிசயம்தோற்றச்சொல்லுகிறது. இதுவே அல்லாதபாட்டுக்களிலவற்றுக்கும் பொருள்.

(முந்திவாணமித்யாதி) வானமானது முந்தி மழையைப்பொழியுமாய்த்து. இவர்களுடைய அபிஜாதிபொழியவேயும், அவார்தரபலங்கள் முற்பட்டிருக்குமாய்த்து. (மூவாவுருவில் மறையாளர்) அங்குள்ளாரடங்கலும் தருணக்நிஹோத்ரிகளாய்த்து இருப்பது. ஶ்ரௌத்ரோக்தமான க்ரமத்திலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமேதுடங்கி, ப்ரு

ப்தமான காலத்திலே யாகாதிகளைப்பண்ணியிருப்பார் சிலராய்த்து. (அந்தி மூன்று மனலோம்பும்) ஒரு ப(ஃ)லாபிஸந்தியைப் பண்ணிச் செய்கிறார்களன்றே; நித்யாநுஷ்ட்டாநத்துக்குக் கொள்ளுவதொரு ப(ஃ)லமில்லையிறே; ஆகையாலே இதுவே யாத்ரையாய், தர்ம்யமான வீதியையுடைத்தான தேசம். ... ... (க)

அரு. —முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) விலக்குக்குப்பெருமை நாளினுடைய நெடுமையைப்பற்ற என்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸுதேவநித்யாதி). பிறந்தபின்பும், விலங்கோடே யிருந்தாரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன் வந்தித்யாதி). அவனிருக்கிறவூரைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஆனால் ''போலும்'' என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி).

அனலோம்புகைக்கு மழைபொழிகையோ ப(ஃ)லமென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுடைய வித்யாதி). ''மூந்தி'' என்று விசேஷித்தத்தாலே பலித்தவர்த்தமென்னவுமாம். மூவாமை-பால்யமாய், அப்படிப்பட்ட பருவமுடையவரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் அங்குள்ளாரித்யாதி). அந்திகளிலே ப்ராதர்மத்ய ஸாயம் ஸந்த்யைகளில் மூன்றிலும், ஓம்பும்-ஹோமம்பண்ணு சிற்பர்களென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருப(ஃ)லாபிஸந்தியை யித்யாதி). ''யாத்ரையாய்'' என்றவநந்தரம், ''இருப்பார்கள்'' என்றுசேஷம். ... ... (க)

மூ. —பாரித்தெழுந்த படைமன்னர் தம்மை மாளப் பாரதத்துத்
தேரில் பாகனாயூர்ந்த தேவதேவனூர்போலும்
நீரில் பணைத்த நெடு வாளைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்
ஆரல் கவுளோடருகணையு மணியார் வயல்சூழழுந்தூரே. (உ)

பதம்.	உரை.
நீரில்	ஜலத்தில்
பணைத்த	ஸந்தோஷாதி சயத்தினால் அபிவ்ருத்த (அபிவ்ருத்த) மாகாநின்ற (துள்ளி விளையாடாநின்ற)
நெடு	பெரிய
வாளைக்கு	மத்ஸ்யத்துக்கு
அஞ்சி	பயந்து
போன	ஓடிப்போன
குருகு இனங்கள்	குருகென்றும் பறவைக்கணங்கள்
ஆரல்	ஆரலென்னும் சிறுமீனை
கவுளோடு	கதுப்பிலேகொண்டு
அருகு	(பின்னும்) அப்பெரிய மீனின் ஸமீபத்திலே [ய்
அணையும்	வந்து சேராநின்றதா
அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வயல் சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்டதான
	அழுந்தூர்,

பாரித்து	(க்ருஷ்ணனை ஜயிக்க வேணுமென்று) மநோரதித்து	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
எழுந்த	உத்யோகித்து வந்த	தேரில்	(அர்ஜுநனுடைய) ரதத்திலே
படை	ஆயுதங்களை யுடையரான	பாகனாய்	ஸாரதியாய் நின்று
மன்னர் தம்மை	துர்யோதநாதி ராஜாக்களை	ஊர்ந்த	தேரை நடத்தின
மாள	நசிப்பிக்கைக்காக	தேவதேவன்	நித்யஸூரிகளில் தலைவனான ஸர்வேச்வரனுடைய
			ஊர்போலும். (உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தித்யாதி) "இன்று ஸாரதியைப் பிடிக்கக்கடவோம்" என்றுஒருப்பட்டுவந்த, வெறுங்கையோடே க்ருஹத்திலே போய்ப்புக்கவாறே பொய்யாஸநமிட்டு வஞ்சிக்கத் தேடினார்களிறே. (படைமன்னர் தம்மைமாள) ஸாயுதரான ராஜாக்கள் ஆயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு முடிந்து தேர்காலிலே துகையுண்டுகிடக்க. (தம்மைமாள) அவகர்ள் தாங்கள் கோலிவந்தத்தை, அவர்கள் தங்களோடேபோக்கி. (தேரில் பாகனாயூர்ந்த) தேரிலே ரதியாய்நின்று ஊர்ந்தானாகில், அத்தால்வரும் விஜயமும் தம்தலையிலே கிடக்குமிறே. ப்ரதிபக்ஷமழியவும் வேணும், அர்ஜுநன் தலையிலே விஜயம் கிடக்கவும்வேணுமென்று, அதுக்காக ஸாரதியாய்க்கொண்டு தேரைநடத்தினாய்த்து. ஆழ்வானுக்கு மூலம்வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே, ஒருவருக்கு க்ரந்தம்பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாராகிற்கச்செய்தே, அரயன்வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர்கையில் க்ரந்தத்தை, ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம். (தேவதேவனூர்போலும்) தன்னையாராக நினைத்தான்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (ᚷᚴ)ர்க்கும் அவ்வருகாயிருக்கிறதான், ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுக்குத் தாழ்வுசெய்வதே.

(நீரில்பணைத்த நெடுவாளைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்) குருகுகளானவை, திரள் திரளாக மத்ஸ்ய(ᚷᚴ) க்ரஹணத்துக்காக நீர்நிலங்களில்வந்து இழிந்து, தனக்கு வாய்க்கடங்குவது ஒன்றைக்ரஹித்து, தன்கதுப்பிலே யிருக்கச்செய்தே, வேறேயொரு பெரிய மத்ஸ்யம்யாத்ருச்சிகமாகத் தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு, மேலே எழப்பாயும், அத்தால் வந்தஹர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொடுக்கும், அத்தைக் கண்ட இது தன்சாபலத்தாலே "ஆமிஷம்" என்று கணிசித்து வந்து

கிட்டும், இதின் வடிவில் பெருமையைக்கண்டு, "இது நீர்நிலையிலே கிடக்கிறதொன்று, பறக்கவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதொன்று" என்றறியமாட்டாதே வெருவியோடினது, பின்னையு மிதனருகே வந்து கிட்டா நிற்கும். (அணியரார் வயல்சூழழுந்தூரே) பாரத ஸமரத்தில் பீஷ்மாதிகள் "அதிரதர் மஹாரதர் என்றிங்ஙனே ஆண்பிள்ளைகளாகப் பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல் கோழைகளாக வொண்ணாது" என்று ஸாரதிபக்கலிலே வந்துகிட்டுவது, "தேர்காலிலே உழக்குண்டுபோக வொண்ணாது" என்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவுற்றைப் படாநின்றன வாய்த்துக்குருகினங்களும். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வந்தவதரித்தமையை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநப்ரயோஜநமான பூபார(भूभार)ாவதரணப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ரதியையொழிய, ஸாரதியையோ எதிர்ப்பதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (வெறுங்கையித்யாதி). தூதுவந்தபோது அப்படி பாரித்தவர, பூசல் கலையில் சொல்லவேணுமோவென்று கருத்து. தன் விஜயத்தைப் பிறர் தலையில் ஏறிட்டபடி கண்டவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வாரித்யாதி). (மூலம் வாசித்து) படிப்பித்து என்றபடி.

ஆரல் - சிறுமீனாய், அத்ஸதா கவுளைபேகதுப்பிலே கொண்டு என்றுசப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (குருகித்யாதி). திருப்பதியை இப்படி வர்ணித்தது த்ருஷ்டாந்தயா என்னுமிடம் தோற்ற உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பாரதேத்யாதி). (உ)

மூ. —

செம்பொன் மதிள்சூழ்தென்னிலங்கைக்கிறைவன்சிரங்களையிரண்டும்
உம்பர் வாளிக்கிலக்காக வுதிர்த்த வுரவோனூர்போலும்
கொம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்
அம்பராவும்கண் மடவாரைம்பாலணையு மழுந்தூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பில்	கிளைகளிலுலே	அம்புஅராவும்	பாணம்போலே (காமிகளை) பாதி (बाधि) யாநின்ற
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற		
மாதவிமேல்	குருக்கத்தி மரத்தின் மேலே [ளைக்]கிறி		
கோதி	மூக்காலே (தவிர்க	கண்	கண்களையுடையரான
மேய்ந்த	இரைதேடாநின்ற	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வண்டு இனங்கள்	வண்டுக்கூட்டங்கள்,	ஐம்பால்	ஐந்து குணங்களையுடைய மயிர் முடிகளில்

அணையும் (சென்று)சேராநின்ற அழுந்தூர்,
செம்பொன் சிவந்த பொன்போலே அழகியதான
மதிள்சூழ் ப்ராகாரங்களாலே சூழப்பட்டு
தென் தர்சநீயமாயிருக்கிற
இலங்கைக்கு லங்காநகரத்துக்கு
இறைவன் ஸ்வாமியான ராவணனுடைய
ஐஇரண்டு சிரங்களையும் பத்துத் தலைகளையும்
உம்பர்வாளிக்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு
இலக்காக லக்ஷ்யமாகப்பண்ணி
உதிர்த்த அறுத்து விழவிட்ட
உரவோன் புலிஷ்டரான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
ஊர்போலும். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) "அரணையுடைத்தான ஊரிலேயன்றோ விருக்கிறது, அவ்வூருக்குக் கடவோம் நாமன்றோ" என்று அபிமானம் பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காக்கி உதிர்த்துப் பொகட்ட உரவோனூர்போலும். இந்த்ராதிகளுடைய வஜ்ரத்துக்கு அழியாத பையல்தலைகளை, மனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான மிடுக்காலே அழித்தானூய்த்து.

(கொம்பிலார்ந்த வித்யாதி) கொம்புகள் செறிந்திருந்துள்ள குருக்கத்தியின்மேலே, (கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்) தன்செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி, அவற்றில் நின்றும் மதுபானம் பண்ணின வண்டினங்கள், "அதிற்காட்டில் போக்யதையும் இருட்சியுமாயிருப்பதொரு ப்ரதேசம் தேடிப்போய், இராத்தங்கவேணும்" என்று பார்த்து, (அம்பராவுமித்யாதி) அம்பை இளைப்பிக்கிற கண்ணையுடையராய், ஆத்மகுணோபேதைகளாயிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகளுடைய மயிர் முடியிலேபோய் சேராநிற்கும். "ஐம்பால்" என்று அஞ்சு வகையாக மயிர்முடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... (௩.)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், மஹாபாரத வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், அதிலும் ஶ்ரேஷ்டமான ஶ்ரீராமாயணத்தில் வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் இதில் என்று ஸங்கதி; அன்றிக்கே, ஸாரதியாய்வென்றபடி சொன்னவளவிலே ரதியாய் வென்றபடியும் ஸ்ம்ருதமாய் அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

‡ "உம்பர்வாளிக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளிச் செய்கிறார். (இந்த்ராதித்யாதி). குண்டிதமான என்றதைக்

‡ இங்கு மூன்றுபங்க்திகள் அசங்கிதங்கள். கோசாந்தரங்களைக்கொண்டு பரிஷ்கரிக்கவேணும்.

கொண்டே என்றது பதத்தின் கார்யமென்று கருத்து.

மேலுக்கவதாரிகை(அதிவித்யாதி).(ஐந்தவகை)என்றது-கந்த(ஸ்ப)ம், மது, மார்தவம், ஸ்நிக்தநைத, இருட்சி, ஆகிற ஐந்தவகையென்கை. (ரு)

மூ.—

வெள்ளத்துள்ளோராலிலைமேல் மேவி யடியேன் மனம் புகுந்தென்
உள்ளத்துள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்றார் நின்ற வூர்போலும்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடிப் போன காதற்பெடையோடும்
அள்ளற்செறுவில் கயல் நாடுமணியார் வயல் சூழழுந்தூரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதல்,	ப்ரேமம் மிக்கிருந்துள்ள	ஆலிலை. மேல்	வடதளத்தின்மேலே
பெடையோடும்	பேடையோடு கூட (ச் சேர்ந்து)	மேவி	பொருந்தியிருந்து, (பின்பு) [வடய
பிள்ளைக்கு	குட்டிக்காக	அடியேன்	தாஸபூதனுன என்னு
இரைதேடி.	ஆஹாரத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு	மனம்	மநஸ்ஸிலே
		புகுந்து	ப்ரவேசித்து
போன	போகாநின்ற	என் உள்ளத்துள்ளும்	என் ஹ்ருதயத்திலும்
புள்ளு	பக்ஷியானது,		
அள்ளல்	சேற்றையுடைத்தான	கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும் (விஷயமாய்க்கொண்டு)
செறுவில்	விளைநிலங்களிலே		
கயல்	மீன்களை	நின்றார்	(எப்போதும்) எழுந்தருளியிருக்குமவர் [நின்ற
நாடும்	தேடாநின்ற		
அணிஆர்வயல்சூழ் அழுந்தூர்,			
வெள்ளத்துள்	ப்ரளயார்ணவத்தில்	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஆர்	ஒரு		ஊர்போலும்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துள்ளித்யாதி) ப்ரளயத்திலே ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி. (அடியேன் மனம் புகுந்து) "இவன் ப்ரளயத்திலே கண்வளர்ந்தருளாநின்றான், ரக்ஷிகைக்கு ஒரு யசோதாதிகளுமின்றிக்கே இராநின்றது, என்வருகிற தோ?" என்று ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அதுண்டானவாறே, அதுவே ஹேதுவாக ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, "மாநஸாநுபவமேயாய் கண்ணுக்கு விஷயமாகப் பெற்றிலோம்" என்கிற விஷாதம் கெடாதபடி கண்ணுக்கும் தானேவிஷயமாய், ஹ்ருதயமும் வேறொன்றிலே போகாதபடி தானே விஷயமானவன். (நின்றவூர்போலும்)

கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு வந்துநிற்கிற தேசம்போலும்.

(புள்ளுப்பிள்ளைக்கித்யாதி) குட்டிக்கு இரைதேடிப்போகிற புள்ளானது, தனியேபோகாதே காதலேயிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும் பெடையோடேபோய். (அள்ளல் செறுவில் கயல்நாடும்) சேறென்றால் இருக்கக்கடவவை, அங்குள்ள போக்யதையின் மிகுதியாலே அத்தை மதியாதே ஸஞ்சரியாநிற்கும். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து – ப்ரளயமென்றுபாராதே ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காக மஹாவராஹமானது இறங்குமாபோலே யிராநின்றதாய்த்து. ... ... (ச)

அரு.— நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "உரவோன்" என்று மிடுக்கை அநுஸந்தித்தார்; இது பருவம் நிரம்பி விஸ்வாமித்ராதிகளாலே ஸுசிக்ஷித வித்யாஸம்பத்தையு முடைத்தாயிருந்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி, முக்த(ஓ)சிசுவாய் ப்ரளயத்தில் இளந்தளிரிலிருந்த மிடுக்கைச்சிந்திக்க, அந்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமா யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அள்ளல்-சேறுடைத்தான. செறுவில்-விளைநிலத்தில் என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சேறென்றாலித் யாதி). (ச)

ரு.—பகலுமிரவுந்தானேயாய்ப் பாரும் விண்ணும் தானேயாய்
நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றார் நின்ற வூர்போலும்
துகிலின் கொடியும் தேர்த்துகளும் துன்னி மாதர்கூந்தல்வாய்
அகிலின் புகையால் முகில்லேய்க்குமணியார் வீதி யழுந்தூரே (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துகிலின்	வஸ்த்ரங்களினால் கட்டப்பட்டதாய்	முகில்லேய்க்கும்	மேகத்தோடொத்திருக்கிற
துன்னி	நெருங்கி யிருந்துள்ள		அணியார்வீதி அழுந்தூர்,
கொடியும்	த்வஜங்களும்	பகலும்	பகலேயும்
தேர்	தேர்நடத்தும்போதுண்டான	இரவும்	ராத்ரியையும்
துகளும்	தூ (தூளி)ளியும் (இவற்றோடே கூடின)	தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய	பாரும்.	பூமியையும்
கூந்தல்வாய்	மயிர்முடிகளிலே (பரிமளத்துக்காக இடாநின்ற)	விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்
		தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
அகிலின் புகையால்	அகில்கட்டையின் தூபத்தினால்	நிகர் இல்	ஒப்பில்லாத

சுடராய்	தேஜஃபதார்த்தங்களையும்	ஆகி	விபூதியாக வுடையனாய்க்கொண்டு
இருள்	அந்தகாரத்தையும்	நின்றார் நின்ற வூர்போலும்.	(ஓ)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமிரவு மித்யாதி) "பகல்" என்றும், "இரவு" என்றும் சொல்லப்படுகிற இவற்றைத்தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய். (பாரும் விண்ணும் தானேயாய்) பூம்யந்தரிக்ஷங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய். (நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றார்) தமஃப்ரகாசங்களை விபூதியாகவுடையனாய், இப்படி ஜகதாகாரனானவன், அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்துநிற்கிற ஊர்போலும்.

(துகிலின் கொடியித்யாதி) நெருங்கக் கட்டின துகில்களாலுண்டானகொடியும், தேர்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிக்கிளப்பப்பட்ட தூளியும், மிகுதியையுடைத்தாய், அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய குழலுக்கு வாசங்கொளுத்துகைக்காக அகிலைப்புகைப்பர்கள்; அது மேகம் போலேயாய், வர்ஷாவைக்காட்டாநின்றது. வர்ஷாவில் வந்தால், ஒரு காற்றும் தூளியும் மேகமும் மூன்றும் கூடியிறேயிருப்பது; ஆதில் கட்டின கொடிகளால் வந்த காற்றுண்டாயிருந்தது. தேர்காலாலே கிளப்பப்பட்ட தூளியுண்டாயிருந்தது; அவர்கள் குழலுக்குப் புகைக்கிற அகில் புகையானது மேகமாயிருந்தது; ஆக இம்மூன்றும் கூடி நித்ய வர்ஷாவைக் காட்டாநின்றது; ருதுவிசேஷங்கள்தோறு முண்டான பதார்த்தங்களை அநுபவிக்க வொட்டுகிறனவில்லை. ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வடதளசாயியின்படியை அநுஸந்தித்து அஞ்சின இவரை "நீர் அஞ்சவேண்டாகாணும், எனக்கிதெல்லாம் விபூதிகாணும்" என்ன, அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"துன்னி" என்ற பதம் நெருங்கி என்றபடி. அத்தைத், துகில், தேர், புகை இம்மூன்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நெருங்கவித்யாதி). "முகில்" என்ற பதம், வர்ஷாகாலபர மென்றருளிச் செய்கிறார் (வர்ஷாவில்) என்று. "எய்க்கை" ஸத்ருசமாகையாய், அத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதில் கட்டினவித்யாதி). (ஓ)

மூ. —ஏடிலங்கு தாமரைபோல் செவ்வாய் முறுவல் செய்தருளி
மாடுவந்தென்மனம் புகுந்து நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
நீடு மாடத்தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல் துளிதூவ
ஆடலரவத்தார்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (௬)

T2-78

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீடு	உயர்ந்திருக்கிற [ன	எடுஇலங்கு	இதழ்களினால் (நிறைந்து) விளங்கா நின்ற
மாடம்	க்ருஹங்களி லுண்டா		
தனி	அத்விதீயமான		
சூலம்	சிகரமானது	தாமரைபோல்	தாமரஸபுஷ்பம்போலே இராநின்ற
போழ்க	(மேகத்தின் வயிற்றை)கிண்டுபிளக்க	செவ்வாய்	சிவந்த திருப்பவளத்தினால்
கொண்டல்	(அதினால்) மேகமானது	முறுவல்செய்தருளி	(முதலிலே) மந்தஸ்மிதம் பண்ணி
துளிதூவ	(மழை)த்துளிகளை இறையாநிற்பதாய்,	மாடுவந்து	(அநந்தரம் என்)ஸமீபத்திலே வந்து
ஆடல்	ஆடாநின்ற ஸ்த்ரீகளுடைய [டான	என்மனம்	(பின்பு) என்ஹ்ருதயத்தில்
அரவத்து	ஆரவாரத்தினுலுண்	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது	நின்றார்	அங்கே ஸ்த்தாவரமாயெழுந்தருளியிருக்கிறவர்
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற		
அணியார்வீதி அழுந்தூர்		நின்றவூர்போலும்.	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எடிலங்கித்யாதி) இதழ் விளங்கா நின்றுள்ள தாமரைபோலே ஸ்மிதம்பண்ணியருளி, என்னைப் பெறுகையில் வந்த அலப்யலாபம் தன்னதென்னுமிடம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி, அத்தாலே தான் செய்தது விலக்காதபடியான தசையை எனக்குப் பிறப்பித்து, என்னருகேவந்து நின்று, அதுஸாத்மித்தவாறே ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, "இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை" என்று தோற்ற நிற்கிறவர், என்னுக்கிலக்காம்படி வந்து நிற்கிறதேசம் போலும்.

(நீடுமாடமித்யாதி) ஓங்கின மாடங்களிலுண்டான தனிச்சூலமானது, மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போழ, அவைவர்ஷத்தையுண்டாக்கும். இத்தால் மாடங்களினுடைய ஓக்கம் சொன்னபடி. (ஆடலரவத்தார்ப்போவா) ஸ்த்ரீகள் ஆடுகிறபோதை ஆரவாரத்தாலுண்டான கோஷம் மாறுதே செல்லுகிற. (அணியார்வீதி) அது மாறுமையால் வந்த அழகையுடைய வீதியென்றபடி. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (எடிலங்கித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில், இவர் அச்சம் தீரும்படி ஜகதாகாரதையைக்காட்டி, அத்தாலிப்போது ஸத்தைபெற்

ருப்போலே இருக்க இவரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, தான் ஹர்ஷம் தோற்றக்கிட்டவந்து நின்றபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(தனிச்சூலமானது) அத்விதீயமான மகுடமானது. (௬)

மூ. —

மாலைப்புகுந்து மலரணைமேல் வைகியடியேன் மனம்புகுந்தென்
நீலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
வேலைக்கடல்போல் நெடுவீதி விண்தோய் சுதை வெண்மணிமாடத்து
ஆலைப்புகையாலழல் கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்தூரே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	கரையையுடைத்தான	மலர் அணை மேல்	பூம்படுக்கையில்
கடல் போல்	ஸமுத்ரம்போலே கம்பீரமாயும்	வைகி	தங்கி
நெடு	நீண்டுயிருக்கிற	அடியேன்	(பின்பு) என்னுடைய
வீதி	வீதிகளிலேயுண்டாய்	மனம்	ஹ்ருதயத்திலே
விண்	ஆகாசத்திலேசென்று	புகுந்து	ப்ரவேசித்து (அநந்தரம் பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே)
தோய்	படிந்திருப்பதாய்,		
சுதை	சுண்ணாம்பிட்டு		
வெண்	வெளுத்திருப்பதாய்	என்	என்னுடைய
மணி	மணிமயமாயிருக்கிற	நீலம்	கருநெய்தல் போன்ற
மாடத்து	க்ருஹங்களிலே	கண்கள்	கண்களில்நின்றும்
அழல்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	பனி	நீரானது
கதிரை	(ஸூர்ய)கிரணங்களை	மல்க	பெருகாநிற்க
ஆலைப்புகையால்	கரும்பாலையில் நின்றுமுண்டான தூமத்தினால்	நின்றார்	(அதைக்கண்டு அப்புறம் போகமாட்டாமல்) இங்கே யெழுந்தருளி யிருக்குமவர்
மறைக்கும்	மறையாநின்ற		
வீதி அழுந்தூர்			
மாலை	ஸாயங்காலத்தில்	நின்றவூர்போலும். (எ)	
புகுந்து	ப்ரவேசித்து		

வ்யா. —எழாம்பாட்டு. (மாலைப்புகுந்து) போக (ஜீ^x) போக்யமான காலத்திலேவந்து புகுந்து பூம்படுக்கையிலேதங்கி, அநந்தரம் அங்கு நின்றும்போந்து. (அடியேன்மனம் புகுந்து) அநந்யார்ஹையான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, பிரிவைப்ரஸங்கித்து, என்னுடைய கண்ணும் கண்ணீருமான ஆற்றாமையைக்கண்டு பின்னைகால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும்.

(வேலையித்யாதி) கரையையுடைத்தான கடல் போலேயாய்த்து திருவீதிகளுடையபெருமையிருக்கும்படி. (விண்டோய்சுதை)ஸ்வர்க்கத்தளவும் ஓங்கியிருப்பதாய், சாந்திட்டு, அத்தாலே வெளுத்திருப்பதாய், மணிமயமான மாடத்திலுண்டான ஆதித்யனுடைய உஷ்ணமான கிரணங்களை, ஆலையிலுண்டான புகையானது வந்து வீதியை மறையாநிற்கும். இத்தால் ஊருக்கும் வயலுக்குமுண்டான அண்ணிமை சொல்லுகிறது. ... ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (மாலையித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்மிதம்பண்ணிக்கொண்டு கிட்டிநின்றபடியை அநுஸந்தித்தார், கிட்டிவந்தவர் படுக்கை ஏறி அநுபவித்து, அது ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிவை ப்ரஸங்கித்திருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உண்டான) என்றது - ஔந்நத்யத்தாலே மாடத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறவென்றபடி. புகையானது கிரணங்களையும் வீதியையும் மறைக்குமென்று ச(ஸ)காராத்யாஹார பூர்வகம் அந்வயித்துக்கொள்வது. ... ... (எ)

மூ.—வஞ்சி மருங்குலிடை நோவ மணந்துநின்ற கனவகத்தென்
நெஞ்சு நிறையக் கைகூப்பி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
பஞ்சியன்ன மெல்லடி நற்பாவைமார்க ளாடகத்தின்
அஞ்சிலம்பி னார்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (அ)

பதம்.	உரை.
பஞ்சியன்ன	பஞ்சுபோலே
மெல் அடி	ம்ருதுவான பாதங்களையுடைய
நல்பாவைமார்கள்	விலக்ஷணரான ஸ்த்ரீகள் பூண்ட
ஆடகத்தின்	ஸுவர்ணத்தினால் செய்யப்பட்ட
அம் சிலம்பின்	அழகிய தண்டைச் சிலம்பினுடைய
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற
அணியார்வீதி அழுந்தூர்,	
வஞ்சிமருங்குல்	வஞ்சிக்கொடியோடொத்த

பதம்.	உரை.
இடை	(என்) மத்யப்ரதேசமானது
நோவ	தளர்ந்துமெலியும்படியாக
மணந்துநின்ற	(என்னோடு) சேர்ந்திருக்கிற
கனவகத்து	ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஶ்லேஷதசையில்,
என் நெஞ்சு	என்மநஸ்ஸிலே
நிறைய	ஒரு குறையும் தோற்றாதபடி பரிபூர்ணமாக
கைகூப்பி	(தான் செய்த அபராதத்தை சமிப்பிக்கைக்காக) அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு
நின்றார் நின்ற ஊர்போலும். (அ)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சிமருங்குல்) வஞ்சியின் படியை யுடைத்தான இடையானது நோவக்கலந்துநின்ற ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஶ்லேஷத்தில். (என்னெஞ்சமித்யாதி) "இன்ன பரிமாற்றம் பெற்றி லோம்" என்கிற அத்ருப்தி நெஞ்சில் கிடவாதபடியாக வாய்த்து, நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்து நின்றபடி.

(பஞ்சியன்ன) செம்பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான காலையுடைய ராய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையரானவர்களுடைய பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகிய சிலம்பிலுண்டான ஆரவார மானது மாறுதேயிருக்கிற. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.(வஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பிரிவை ப்ர ஸங்கிக்கக் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தார்; அங்கு மிங்கும் தங்கித்தங்கி வருவாரைப்போலே தானே ஸ்ருஷ்டனாய் வந்த இவன், பிரிவை ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே, அதுதான் என்னிடையாட்டத்தின் குற்றங்காண் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இடை கோவ மணர்ந்த குற்றம்தீரக் கைகூப்பினான், அதுவெல்லா மென்னெஞ்சிலே நிரந்தரத்யாந விஷயமாய்த்து என்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இன்ன பரிமாற்றமித்யாதி). (இன்ன பரிமாற்றம்) தாழ்ந்த பரிமாற்றம். (அ)

மூ.—என்னைம்புலனுமெழிலுங்கொண்டிங்கேநெருனலெழுந்தருளிப்
பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போன புனிதரூர்போலும்
மன்னுமுதுநீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட
அன்னம் பெடையோடுடனாடு மணியார் வயல்சூழ்தூரே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னும்	மத்ஸ்யாதிகள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற	அன்னம்	ஹம்ஸபக்ஷியானது
முதுநீர்	பழையதான தடாகத்திலே யுண்டான	பெடையோடு	(தன்)பேடையோடு
அரவிந்தமலர் மேல்	தாமரைப் பூவின்மேலே	உடன்	கூடினதாய்க்கொண்டு [ன்ற
வரிவண்டு	ரேகைகளை யுடைய வண்டுகளானவை	ஆடும்	நர்த்தநம் பண்ணுகி
இசைபாட	கானம் பண்ணுகிற்கச் செய்தே	அணியார் வயல்சூழ்தூர்,	
		நெருனல்	நென்னேற்று [இல்
		இங்கே	நானிருக்கு மிவ்விடத்
		எழுந்தருளி	வந்து
		என் ஐம்புலனும்	என்னுடைய பஞ்சேந்த்ரிய ஜ்ஞானத்தையும்

எழிலும்	அழகையும்	மெலிவுஎய்த	தளர்ந்து விழும்படியாக
கொண்டு	அபஹரித்துக்கொண்டு	போன	விஶ்லேஷித்துப்போன
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்	புனிதர்	பரிசுத்தருடைய
அம்	அழகியதான	ஊர்போலும்.	(௯,
கலைகள்	(என்) வஸ்த்ரங்களும்		

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்னைம்புலனுமித்யாதி) என்னுடைய ஶ்ரோத்ராதிகளால் வந்த வெளிச்சிறப்பையும், ஸமுதாய சோபையையும் கொண்டு, நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இங்கே நேற்றெழுந்தருளி அரையில் பரியட்டமானது தொங்காதபடிக்கீடாகப் பண்ணிப்போன புனிதருர்போலும். இத்தலையிலுள்ளத்தை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி, தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தொங்காதபடி பண்ணிப்போன சுத்தியையுடையவர் வர்த்திக்கிற தேசம்போலும்.

(மன்னுமுதுநீர்) ஜலசரஸத்வங்கள் மன்னியிருக்கிற. (முதுநீர்) பழையதாய் மாறாத ஜலத்தையுடைய பொய்கைகளிலுண்டான தாமரைப் பூக்களின்மேலேமதுபானம் பண்ணின தர்ஶநீயமான நிறத்தையுடைத்தான வண்டினங்களானவை, செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு இசைபாட, அதினுடைய பாட்டுக்குச்சேர அன்னமானது, பேடையோடொக்க ஆடாநிற்கும். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (என்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், இடை கோவ மணந்தபடி சொல்லிற்று; அந்த ஸம்ஶ்லேஷம் ஸாத்மிக்கவேணுமென்று நாலடிபேரவே, தமக்குப் பிரிந்துபிறந்த க்லேசத்தாலே அல்பம் வெறுப்பு தோற்ற, அவன் ஸந்நிஹித தேசத்தைக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(சுத்தியையுடைய) என்றது-தான், என்னுடைய விஶ்லேஷத்தாலே நிறம் முதலானவற்றை இழவாதே வீதராகரைப்போலே பவித்ரனை தோற்றவிருக்கிறானென்னும் வெறுப்புக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்.(௯)

மூ.—நெல்லிற்குவளை கண்காட்ட நீரிற்குமுதம் வாய்காட்ட
அல்லிக்கமலமுகம் காட்டும் கழனியழுந்தூர் நின்றானை
வல்லிப்பொதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன்
சொல்லிற்பொலிந்ததமிழ்மாலைசொல்லப்பாவம்நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—∞∞—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெல்லில்	நெற்பயிரின் நடுவே முளைத்த	வல்லி	கொடிகளுடைய
குவளை	கருநெய்தலானது	பொதும்பில்	புதறுகளிலே
கண்	(அவ்வூர்பெண்களுடைய) கண்களை	குயில்	கோகிலங்களானவை
காட்ட	தர்சிபிக்க,	கூவும்	கூவாநின்ற
நீரில்	ஜலத்திலே முளைத்த	மங்கை	திருமங்கைக்கு
குமுதம்	அரக்காம்பலானது	வேந்தன்	ராஜாவாய்
வாய்காட்ட	(அவர்களுடைய) வாயை தர்சிப்பிக்க,	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போலே இராநின்ற ஆழ்வாருடைய
அல்லி	இதழை யுடைத்தான	சொல்லில்	நல்ல சப்தங்களினால்
கமலம்	தாமரைப்பூவானது	பொலிந்த	நிறைந்திருக்கிற
முகம்	(அவர்கள்) முகத்தை	தமிழ்	தமிழ்பாஷையி லுண்டான
காட்டும்	ப்ரகாசிப்பியாநின்ற (அவர்கள் முகம் போலே விளங்காநின்ற)	மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்
கழனி	விளைநிலங்களை யுடைத்தான	சொல்ல	அப்யஸிக்கவே
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலே	பாவம்	பாவங்களானவை
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவன் விஷயமாக,	நில்லா	(அவர்களிடத்தில்) தங்கமாட்டாது. (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நெல்லிலித்யாதி) நெல்லுக்குக்களையாக முளைத்த குவளைகளானவை, அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணைக் காட்டி நீர் நிலங்களிலுண்டான அரக்காம்பலானவை, அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட; (அல்லிக்கமலம்) மிக்க இதழையுடைத்தான தாமரைப் பூக்களானவை, அவர்களுடைய முகத்தைக்காட்டாநின்றுள்ள. (கழனியழுந்தூர் நின்றானை) வயலுக்கும் ஊருக்கும் வாசிதெரிவிக்க வொண்ணாதாய்த்து.

(வல்லிப்பொதும்பிலித்யாதி) பூங்கொடிகளானவை நெருங்கியிருக்கிற முழஞ்சுகளிலே, குயில்களானவை, மூக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே கூவாநிற்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவாயுள்ளார், ப்ரதிபக்ஷநிரஸந சீலராயுள்ளார். (சொல்லில் பொலிந்த) சொல்களால் ஸம்ருத்தமாயுள்ள தமிழ்த்தொடையைவாயாலே சொல்ல (பாவம் நில்லாவே) பாபத்தை யுண்டாக்குவதானதும்தவிர வொண்

ஞாதைச்சொல்லப் பாவங்கள் தன்னடையேபோம். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நெல்லில் குவளையித்யாதி). "மாலை" என்ற த்தால் தோற்றின போக்ய(ஸ்ரீ)தையைப்பற்ற தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (பாபத்தையித்யாதி). (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஆருந்திருமொழி

சிங்கமதாய் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(சிங்கமதாயித்யாதி) "போனபுனிதர்" என்றுஇன்னாதானார்; "நாம் எங்கேனும்போனோமோ? உமக்காகவன்றோ இவ்வோவிடங்களில் வந்துநிற்கிறது" என்று உகந்தருளின கோயில்களில் நிலையைக்காட்டினான்; "இனித்தான் சிறுக்கனுடையப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவினவனென்று நம்மை யறிந்திலீரோ? உமக்கு நினைத்த வகையெல்லாம் பரிமாறுகைக்காக இங்கேவந்து நின்றோம்; உம்முடைய விரோதியைப்போக்கி, உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றோம்" என்று திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டக் கண்டு த்ருப்தராயநுபவிக்கிறார். (க) "[illegible] தேவ கோபாய யதஃ ப்ரஸாதாயச ஜாயதே" என்கிற படியே, இந்நிலைதானே இவர்க்கு இழவுக்குமுடலாய், பேற்றுக்கு முடலாயாய்த்திருப்பது. ஆகையாலே தமக்கு இப்போது ஸமாதானமாய் விட்டது. ... ... *

அரு.—சிங்கமதாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் "போனபுனிதர்" என்றவர் இங்கே "கண்டுகொண்டேன்" என்று களிக்கக் காரணமென்னென்ன; அவன் ஆஸ்ரிதன்சொல்வழியே செய்வானென்மையை அறிவிப்பிக்க த்ருஷ்டராகிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (போனபுனிதரித்யாதி.) ... ... (*)

(க) வி-பு-உ-சு-சஅ:

மூ.—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுகந்த
சங்கமிடத்தானைத் தழலாழி வலத்தானைச்
செங்கமலத்தயனனையார் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அங்கமலக்கண்ணனை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.
சிங்கமதாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்க் கொண்டு
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனுடைய
திறல்	பலிஷ்டமான
ஆகம்	சரீரத்தை
முன்	ப்ரஹ்லாதன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின காலத்தில்
கீண்டு	கிழித்துப் பொகட்டு
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்,
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
இடத்தானை	இடது திருக்கையிலுடையவனாய்,
தழல்	ஜ்வலியாநின்ற
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சநத்தை
வலத்தானை	வலது திருக்கையிலேந்தினவனாய்,
செம்	அழகியதான
கமலத்து	திருநாபிகமலத்தில் பிறந்த
அயன் அனையார்	ப்ரஹ்மாவோடொத்த ப்ராஹ்மணர்கள் (வர்த்திக்கிற)
தென்	ஸுந்தரமான
அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரிலே
மன்னி	பொருந்தி
நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய்,
அம்கமலம்	அழகியகமலமலர்போன்ற
கண்ணன்தன்னை	திருக்கண்களையுடையவனை
அடியேன்	அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான்
கண்டுகொண்டேன்	காணப்பெற்றேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு (சிங்கமதாய்) நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அவுணனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனுடைய மிடுக்கையுடைத்தான சரீரத்தை, சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞைக்கு முற்பாடனாய்க் கொண்டுவந்து கிழித்து, அவனுடைய விரோதிபோகப்பெற்றதால் வந்தஉகப்பும்தன்னதானபடி. விரோதியைப்போக்குவானும் தானாய், அத்தால் உகப்பானும் தானாயிருக்கிறபடி. சிறுப்ரஜை பால்குடித்தால் உகப்பாள்தாயிறே. (சங்கமிடத்தானை) கையில் திவ்யாயுதம்கொண்டு கார்யம்கொள்ள அறிந்திலனாய்த்து.

(செங்கமலமித்யாதி) ஸ்ருஷ்டிகார்யத்துக்குக்கடவனான ப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரதான திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனை. (அடியேன் கண்டுகொண்டேனே) அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஜந்மமுமின்றிக்கே.

ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய படியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (சிங்கமித்யாதி) (முற்பாடனாய்க்கொண்டு) என்றது-முற்பாடனென்னலாம் படியாய்க்கொண்டு என்றபடி. இத்தால் ஸமஸமய ஸமுத்பூதத்வத்தைச் சொன்னபடி. விவரணம் (விரோதியை யித்யாதி). "இடத்தானே" என்றும் "வலத்தானே" என்றும் சொல்லுவானென்? "சங்குசக்கரத்தான்" என்றாப்போலே சொன்னால் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி). கார்யங்கொள்ள வறியாமையால், அவையிருந்த விடந்தன்னிலே யிருந்தன வென்னுமது தோற்றவருளிச் செய்தபடி.

(ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய படியாவது) பக்த்யதிஶயம். (க)

மூ. —கோவாணர் மடியக் கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்
மூவா வானவனை முழுநீர் வண்ணனை யடியார்க்கு
ஆவாவென்றிரங்கித் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
தேவாதிதேவனை யான் கண்டுகொண்டு திளைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.
கோவாணர்	ராஜாக்களென்று பேர் பெற்றவர்களெல்லாரும்
மடிய	முடியும்படியாக
கொலைஆர்	ஸம்ஹார க்ரியையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான [தை
மழு	மழுவென்னு மாயுதத்
கொண்டருளும்	(கையில்) ஏந்தினவனாய்,
மூவா	கிழத்தனம் (முதலான விகாரங்கள்) இல்லாத
வானவனை	பரமபதநாதனாய்,
முழுநீர்	நிறைந்தஜலத்தை யுடைத்தான ஸமுத்ரத்தினுடைய
வண்ணனை	வர்ணத்தை யுடையவனாய்,
அடியார்க்கு	அநந்யார்ஹஶேஷபூதரானவர் விஷயத்தில் [று
ஆ ஆ என்று இரங்கி	ஐயோ! ஐயோ! என் க்ருபைபண்ணி
தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற	
தேவாதிதேவனை	நித்யஸூரி நிர்வாஹகனானவனை,
யான்	நான்
கண்டுகொண்டு	கண்ணாலே ஸேவித் [து
திளைத்தேன்	கலக்கமற்று களித்தேன். (உ)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோவாணர்மடிய) ஓரோப்ரதேசங்களுக்கு நிர்வாஹகராய், க்ஷத்ரியரென்று பேர் பெற்றாரெல்லா

ரும் முடியும்படிக்கிடாக. (கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்) இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியகுலத்தை அறுத்துப்பொகடச்செய்தேயும், வேறோராயுதம் வேண்டாதபடியிருக்கிற மழுவைக் கொண்டருளின ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. (முழுநீர்வண்ணனை) ஜலராசியான கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனை.

(அடியார்க்காவாவென்றிரங்கி) அஸாதாரண பரிகரத்துக்கு அய்யோவென்று க்ருபையைப்பண்ணி திருவழுந்தூரிலே வந்துநிற்கிற. (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, நான் கண்ணாலே காணப்பெற்று க்ஷாப(த்)மடையத் தீர்ந்து களிக்கப்பெற்றேன். (௨)

௮௫.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோவாணரித்யாதி) கீழே துஷ்ப்ரக்ருதியான ஓர் அவுணனை நிரஸித்தமையை யருளிச்செய்தார்; அவ்வளவன்றியே மூவெழுகாலும் துஷ்டசிக்ஷை பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(மூவராவனவன்) மூப்பில்லாத வைகுண்டநாத னென்றாய், பலிதார்த்தம் (ஏகரூபமான வித்யாதி). ... ... (௨)

௩. —உடையானை யொலிநீருலகங்கள் படைத்தானை
விடையானோட வன்று விறலாழி விசைத்தானை
அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தானை யணியழுந்தூர்
உடையானை யடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
உடையானை	ஸர்வஸ்வாமியாய்
ஒலிநீர்	கோ(கோ)ஷியாநின்றஜலத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட
உலகங்கள்	லோகங்களை
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்
விடையான்	எருதை (வாஹநமாக) உடையனான ருத்ரன்
ஓட	தோற்று ஓடும்படி
அன்று	அந்த பா(ண)ணாஸுர யுத்த ஸமயத்தில்
விறல்	மிடுக்கையுடைய
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சநத்தை

பதம்.	உரை.
விசைத்தானை	சலிப்பித்தவனாய்
அடையார்	சத்ருக்கள் நிறைந்திருக்கிற
தென் இலங்கை	தென்திசையிலுள்ள லங்கையை
அழித்தானை	நாசம் செய்தவனாய்
அணி	பூமிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரை
உடையானை	இருப்பிடமாகஉடை[யனானவனை
அடியேன்	நான்
அடைந்து	ஆ்ச்ரயித்து
உய்ந்துபோனேன்	உஜ்ஜீவித்தேன். (௩)

வ்யா॰ —மூன்றாம்பாட்டு. (உடையானையித்யாதி) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த சேதநர்க்கும் நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஒலிநீருலகங்கள் படைத்தானை) ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, கடல்சூழ்ந்தபூமியை ஸ்ருஷ்டித்தகாரணபூதனை. (விடையானித்யாதி) நாட்டுக்கு ரக்ஷகராக நிறுத்தினவர்கள் தாங்களே, அஸுரர்களோடேகூட பாத (ஸஹ) கராய்வருமன்றும் நோக்குமவனை. ருத்ரன்கெட்டோட, இவன்பண்ணின வ்யாபாரமென்னென்னில்; மிடுக்கை யுடைய திருவாழியை விதிர்த்தானித்தனை. (விடையானோட)அவன்றான் (க) "ஸர்வம் ...- பாரவஸ்யம் ஸமாயாதः" என்று பரவசனாய்க்கிடந்தும், தெளிந்தும், (உ) "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ! - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ!" என்னுமிறே சொல்லுவது.

(அடையாரித்யாதி) ப்ராதிகூல்யமேயாய், அதிலே நிலைநின்றாரை அழியச்செய்யுமவனை. (அணியழுந்தூருடையானை) நித்யவிபூதியுக்தனான ஸம்பத்துக்குமேலே யொன்றுகாணும், திருவழுந்தூருக்கடவனானது. இரண்டு உபயவிபூதியோகத்தையும்சொல்லி, அணியழுந்தூருடையானென்னும்போது, அதுக்குமேலே ஒருஸம்பத்தாக வேணுமிறே இது. (அடியேனித்யாதி) அநந்யகதியான நான் கிட்டப்பெற்று, (ங) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்னும் நிலைதவிர்ந்து உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேன். ... ... (ங)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (உடையானையித்யாதி) இரண்டு ஆஸ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவ்விரோதிகளுக்கு ஸஹாயபூதரையும் பின்னிடப்பண்ணி விஜயியாயிருக்கும் படியையு மநுபவித்து த்ருஷ்டராகிறு ரிங்கென்று ஸங்கதி.

(வருமன்றும்) என்ற வநந்தரம், "அவர்களை யோட்டி பூமியை" என்று சேஷம்.

(இரண்டு) என்றது—"உடையானை" என்ற பதத்திலேயென்றபடி.(ங)

மூ. —குன்றால் மாரிதடுத்தவனைக் குலவேழமன்று
பொன்றாமை யதனுக்கருள் செய்த போரேற்றை
அன்றாயர் கறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியழுந்தூர்
நின்றானை யடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே. (ச)

(க) (உ) வி-பு-இ-ருரு-ச. (ங) தை-ஆ-சு-க.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தநபர்வதத்தினால்	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
மாரி	கல்மழையை	ஆவின்	பசுவினுடைய
தடுத்தவனை	பரிஹரித்தவனாய்,	நறு நெய்	புதிதான (அப்பொழுது காய்ச்சிவைத்த) நெய்யை
குலம்	நல்லஜாதியிற் பிறந்த	அமர்ந்து	மனம்பொருந்தி (ஆஸக்தியுக்தனாய்)
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்த்ரமானது	உண்ண	அமுது செய்தவனாய்,
பொன்றாமை	முடிந்து போகாதபடி		அணி அழுந்தூர்நின்றானை,
அன்று	அக்காலத்தில்		அடியேன் கண்டுகொண்டு
அதனுக்கு	அவ்வானைக்கு	நிறைந்தேன்	பூர்ணனானேன். (௪)
அருள்செய்த	க்ருபை பண்ணியருளினவனாய்,		
போர் ஏற்றை	யுத்தத்தில் செருக்கனானவனாய்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றால் மாரிதடுத்தவனை) தலைக்காவலாகவைத்த இந்த்ரன் தான் பாத(ஷ)கனாக, நோக்கினபடி சொல்லுகிறது.

அவன் பசிக்ரோதத்தாலே வர்ஷத்தைப்பண்ண, அதுக்கு எதிராகக்கிடந்ததொரு மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தவனை. (குலவேழமித்யாதி) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்து, மதமுதிதமாய், செருக்கி, மூலையடியேதிரிகிற யானையானது, விழுக்காடறியாதே பொய்கையிலே வந்து புகுந்து முதலையின்கையிலே அகப்பட்டு, அது முடிந்து போகாமே, அதின்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணின. (போரேற்றை) அவ்வவஸ்தையை அறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஆண்புலியை.

(அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியழுந்தூர் நின்றானை) அன்று பசுவின்நெய்யை அமர்ந்து அமுதுசெய்த திருவழுந்தூர் நின்றானை. திருவாய்ப்பாடியிலே நின்றபடியாய்த்து இங்குநிற்கிறது. (அடியேனித்யாதி) கண்ணாலே காணப்பெற்று, அபூர்ணனான நான் பூர்ணனாகப்பெற்றேன். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன் தான் எதிர்க்க வென்றபடி சொல்லிற்று; இதில் இந்த்ரன் தானே எதிரிட அவனை வென்றபடி சொல்லுகிறது என்று ஸங்கதி. இத்தைஸ்புரிப்பிக்கிறார் (தலைக்காவலித்யாதி). இத்தால்தானே அதிகாரி புருஷர்களாக வைத்தவர்களே ஆஸ்ரித விரோதிகளானார்களாகில் அவர்களையும் வெல்ல

வல்லானென்னும் மஹாகுணம் சொல்லிற்றாய்த் தென்று திருவுள்ளம்.

பாத(ஸாத)கனால் தலையறுக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அதுக்கு) அவ்வளவான குற்றத்துக்கு.

"உண்ண" என்றத்தை, "உண்ட" என்றாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அன்றித்யாதி). ... ... (ச)

ரு.—கஞ்சனைக் காய்ந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை
வஞ்சகப்பேய் முலையூடுயிர் வாய்மடுத்துண்டானைச்
செஞ்சொல் நான்மறையோர் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அஞ்சனக்குன்றந்தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை
காய்ந்தானை	கோபித்தவனாய்
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையென்னும் திவ்ய தேசத்தில்
நின்றானை	எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்,
வஞ்சகம்	கபடத்தையுடையளான
பேய்	பூதனையுடைய
முலையூடு	முலைவழியே
உயிர்	(அவள்) ப்ராணனையும்
வாய்மடுத்து	வாயிலேயிட்டுக்கொண்டு
உண்டானை	(முலையை) அமுது செய்தவனாய்,
செம்சொல்	(மெய்ப்பொருளான) அழகையுடைய சொற்கள்நிறைந்த
நால்மறையோர்	நாலு வேதங்களையும் மத்யயநம் பண்ணின ப்ராஹ்மணருடைய
தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,	
அஞ்சனக்குன்றம் தன்னை	மைமலைபோன்றவடிவழகையுடையவனை
அடியேன் கண்டுகொண்டேனே (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனைக்காய்ந்தானை) கம்ஸனுடைய நினைவை அவன்றன்னோடேபோம்படி முனிந்தவனை. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) இன்னுமிங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகத் திருக்கண்ணமங்கையிலே நின்றானை. (வஞ்சகமித்யாதி) வஞ்சகத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலைவழியிலே ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்தவனை.

(செஞ்சொல்நால்மறையோர்) யதாபூதவாதியானவேதம் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரதான திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற ப்ரமஹாமான வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, தாபத்ரயம் போம்படி நின்

வனை, தாபத்ரயத்தாலும் தப்தனாயிருக்கிற நான்கண்டு, என்னுடைய தாபத்ரயங்கள் தீரப்பெற்றேன். ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பசியாலே பாத(ஞ்)கனனவனை உபாயோவென்றபடி சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே கேராகச் சலத்தோடிருப்பாரைத் தானும் ச(ஞ்)லமுடையனாய், வஞ்சனை செய்வாரைத் தானும் வஞ்சகம்பண்ணிக் கொல்லுவானென்று சொல்லக் கணிசிக்கிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

நிர்ஹேதுகமாகக் காய்கை துர்க்குணமாகையாலே, காய்ந்த கஞ்சனைக் காய்ந்தானையென்றநுஷங்கித்து அருளிச் செய்கிறார். (கம்ஸனுடைய வித்யாதி). ... ... (ரு)

கூ. —பெரியானை யமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும்
உரியானை உகந்தானவனுக்கு முணர்வதனுக்
கரியானை அழுந்தூர் மறையோர்களடிபணியும்
கரியானை அடியேன் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெரியானை	ஸர்வாதிகனாய்,	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலுள்ள
அமரர்தலைவற்கும்	தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனுக்கும்	மறையோர்கள்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள்
பிரமனுக்கும்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	அடிபணியும்	திருவடிகளிலே(விழுந்து) ஆஸ்ரயிக்கும்படியானவனாய்,
யானைஉரி	யானைத்தோலை		
உகந்தானவனுக்கும்	உகந்(துஉடுத்)தருத்ரனுக்கும்	கரியானை	நீலவர்ணத்தையுடையனானவனை
உணர்வதனுக்கு	அறிகைக்கும்கூட	அடியேன் கண்டுகொண்டு	
அரியானை	துர்லபனாய்,	களித்தேன்	ஸந்தோஷிக்கப்பெற்றேன். (கூ)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (பெரியானை) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனை, (அமரர்தலைவற்கும்) தேவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இந்த்ரனுக்கும். (பிரமனுக்கும்) ப்ரஹ்மாவுக்கும். (உரியானையுகந்தானவனுக்கும்) யானையுரியை உகந்த ருத்ரனுக்கும். (உணர்வதனுக்கரியானை) இவர்களுக்கு நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட அரியனாயிருந்துள்ளவனை.

(அழுந்தூரித்யாதி) திருவழுந்தூரிலுண்டான ப்ராஹ்மணரானவர்கள் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கும்படியாகநிற்கிற ஸ்ரமஹரமான

வடிவையுடையவனை. (அடியேன் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே) அங்க யார்த்தனை நான் கண்டுகொண்டு களிக்கப்பெற்றேன். ... ... (கூ)

அந —ஆறாம்பாட்டு. (பெரியானையித்யாதி) இப்பாட்டில் காய்ந்த வரைக் காயுமவனும் வஞ்சிப்பாரை வஞ்சிக்கு மவனுமிருக்குமென்றார்; அப்படியே தங்களைப் பெரியோராக எண்ணியிருப்பார்க்குத் தான் மிகவும் பெரியோனாய், அவர்களுக்கரியனா யிருப்பானென்றநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவனுக்கு அடியேனாய்க்களித்தேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஆனையுரிவை) என்றது-ஆனையுடைய, உரிவை-தோலையென்றபடி.(கூ)

மூ. —திருவாழ் மார்வன்றன்னைத் திசைமண்ணீரெரிமுதலா
உருவாய்நின்றவனை யொலிசேரும் மாருதத்தை
அருவாய்நின்றவனைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
கருவார்கற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.
திரு	பெரிய பிராட்டியார்
வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
மார்வன் தன்னை	திருமார்பையுடையவனாய்,
திசை	திக்குக்களுக்கும்
மண்	பூமி
நீர்	ஜலம்
எரி	அக்நி (கால் ஆகாசம் ஆகிய இவற்றுக்கு)
முதலாய்	காரணபூதனாய்க்கொண்டு
உருவாய்	(இப்பஞ்சபூதங்களையும்) சரீரமாக உடையனாய்க்கொண்டு [மவனாய்,
நின்றவனை	எழுந்தருளி யிருக்கு
ஒலிசேரும்	சப்தகுணத்தோடு
மாருதத்தை	கூடியவாயு(முதலான வ்யக்தபஞ்சபூதங்களையும் சரீரமாக உடையவனாய்)
அருவாய்நின்றவனை	(அவற்றுக்கு) அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு) அரூபியாயிருக்கு மவனாய்,
	தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,
கருஆர்	கர்ப்பத்தை (வேர்ப்பற்றை) உடைத்தான
கற்பகத்தை	கல்பவ்ருக்ஷம் போன்றவனானவனை
	கண்டுகொண்டு களித்தேன். (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழ்மார்வனித்யாதி) ஸ்வஸ்யதிரிக்கருடைய ஐச்வர்யத்துக்கு நிதாநபூதையான பிராட்டி (க) "அகலகில்லேன்" என்று விரும்பி வர்த்திக்கும்படியான மார்வுபடைத்தவனை. (உ) "ఈశితవ్య ప్రభవస్య విశ్వాన్తస్థిత మిదంజగత్ । వమస్స్రీరత్నాయా శ్శ్రియ

(க) தி-வாய்-சு-கo-கo. (உ) ர-ஸ்த-க-எ.

[illegible] ஸம்ஸிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதஞ்ஜகத்। ஸமஸ்ரீரங்க காயக்யை யத்ப்ருவிப்ரபேதத:” என்னக்கடவதிறே. “திசை” திக்குக்கள். (மண்ணித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், அவற்றைத்தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையவனை. (ஒலிசேரும்மாருதத்தை) தனக்கடைத்தஸ்பர்சத்தையும், ஆகாச குணமான சப்தத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிற காற்றைத்தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனானவனை.

இப்படிகாரணமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு தேவாதிகார்யங்களையடைய உண்டாக்கி (க) “தத்ஸ்ருஷ்ட்வா – ததநுப்ரவிஸ்ய” என்கிறபடியே ஜீவத்வாரா அவற்றிலே அநுப்ரவேசித்து பின்னை அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லு தன்னளவும் வரும்படி இவற்றுக்கடங்க காரணபூதனாய் நிற்கிறவனை. திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கருவார் கற்பகத்தை) அடியுடைத்தான கல்பகமாய்த்து. ஸ்வர்க்கத்திலே நிராலம்பநமாக நிற்கிறதன்றிக்கே, பூமியிலே வேர்ப்பற்றுண்டானகற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு, என்ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும்பெற்று க்ருதார்த்தனானேன். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழித்யாதி) இப்பாட்டில் சொன்ன பெரியோனனைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

எல்லாருடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கு நிதாநமென்கைக்கு ப்ரமாணமருளுகிறார் (ஸமேதத்யாதி). “மண்ணெரி” என்று காற்றுக்கும் ஆகாசத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவற்றுக்கு முதலாகையால், நிர்வாஹகனாகையால், இவற்றை, உருவாய் திருமேனியாக வுடையனாய் நின்றவனை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காரணமானவித்யாதி). இத்தால் காரணபூதங்களைச்சொல்லிற்று. “ஒலிசேர்” என்று விசேஷித்ததால் ஸூசிதமான ஆகாசத்தையும் மாருதத்தையும் சொன்னது வ்யக்தகுணங்களான பூதபஞ்சகத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி).

அருவாய்நிற்கை அரூபியாய் நிற்கையாய், ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (இப்படியித்யாதி). “கரு” என்று கர்ப்பமாய், அத்தாலே (வேர்ப்பற்று) என்றபடி. கருவில் பொருந்தின கற்பகமென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... ... (எ)

(க) தை-ஆ-௬.

மூ.—நிலையாளாக வென்னை யுகந்தானை நிலமகள்தன்
முலையாள் வித்தகனை முது நான்மறை வீதிதொறும் [நின்ற
அலையாரும் கடல்போல் முழங்கும் தென்னழுந்தையில்மன்னி
கலையார் சொற்பொருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்னை	என்னை	வீதிதொறும்	வீதிகள்தோறும்
நிலைஆளாக	நித்யகைங்கர்ய நிரதனாகப்(பண்ணி)	அலை ஆரும்	அலைகளினால் பூர்ணமான
உகந்தானை	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போலே
நிலமகள்தன்	பூமிப் பிராட்டியினுடைய	முழங்கும்	கோ(ஷ)ஷியாநின்ற
		தென்அழுந்தையில் மன்னிநின்ற	
முலைஆள்	முலையை ஆளவல்ல	கலைஆர்	சாஸ்த்ரங்களிலேயுண்டான
வித்தகனை	ஆச்சர்யபூதனாய்,		
முது	பழையதான (அநாதியான) [வை	சொல்	வசநங்களுக்கு [னை
		பொருளை	ப்ரதிபாத்யனானவ.
நால்மறை	நாலு வேதங்களான		கண்டுகொண்டு களித்தேன். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையாளாகவென்னையுகந்தானை) (க) "ேஹ ஃே ஃ௯ஃ௳-தேஹிமே ததாமிதே" என்னும்படி ஏற்றுக்கொண்டுபோகாமே, நித்யகைங்கர்யத்திலே என்னை அந்வயிக்கும்படி உகந்தானை. தபஸ்ஸாலும் ஸமாதியாலும் பெறுவதொன்றல்ல காணும், அவனுகப்பாலேபெறில் பெறுமித்தனையல்லது, பெறவரியது காணும். (நிலமகளித்யாதி) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்துக்கு, ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆச்சர்யபூதனை.

(முதுநான்மறை) முதுநான்மறையுண்டு - பாசிபூத்தவேதம், அது திருவீதிகள்தோறும், திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடல் போலே கோஷியாநின்றுள்ள, தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற. (கலையார் சொற்பொருளை) ஸகலகலைகளாலும், புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைக் கண்டுகொண்டு, என் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும், ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தையும், பெருமைக்கீடாக அநுஸந்தித்தார்; அவ்விரண்டாலும் தம்மை ஆட்கொள்ள வல்லானானமையாலே, அவனேப்ராபகனென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க)

செய்தானை என்றதே, "உகந்தானை" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (தபஸ்ஸாலு மித்யாதி). நிலமகள்முலை என்றதே "தன்" என்றத்தாலே ஸூசிதமான அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கித்யாதி). இத்தாலே போக்ய (ஸ்ரீ) சாப்ரகர்ஷம் சொன்னபடி.

"நிலையாளாக" இத்யாதியால் ப்ராபகத்வம் ஸித்தமாகையாலே "சொற்பொருள்" என்றதுக்கு ப்ராப்யத்வவிவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ. —பேரானைக் குடந்தைப்பெருமானை இலங்கொளிசேர்
வாரார் வனமுலையாள் மலர்மங்கை நாயகனை
ஆராவின்னமுதைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
காரார் கருமுகிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேர்நகரிலே ஸந்நிஹிதனாய்,	நாயகனை	வல்லபனாய்,
குடந்தைப்பெருமானை	திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளியிருக்கின்ற ஸர்வசேஷியாய்,	ஆரா	அநுபவிக்க அநுபவிக்க த்ருப்தி பிறவாதபடி
இலங்கு	விளங்காநின்ற	இன்	போக்யமான
ஒளிசேர்	காந்தியோடு கூடின	அமுதை	அம்ருதம்போன்றவனாய்
வார் ஆர்	கச்சையுடைத்தாய்	தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,	
வனமுலையாள்	அழகிய ஸ்தநங்களையுடையளான	கார் ஆர்	மழைகாலத்திலே
மலர்மங்கை	கமலவாஸிநியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு	கருமுகிலை	இருண்ட மேகம்போல் ப்ரமஹரமானவனை
		கண்டுகொண்டு களித்தேன். (கூ)	

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேரானை) திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குடந்தைப்பெருமானை) திருக்குடந்தையிலேவந்து, கண்வளர்ந்து தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (இலங்கொளியித்யாதி) நித்யமான யௌவநத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனை.

(ஆராவின்னமுதை) அவ்விருவருமானசேர்த்தி இவர்க்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. (தென்னழுந்தையித்யாதி) திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கார்காலத்தில் மேகம்போலே ப்ரமஹரமான

வடிவழகையுடையவனை, (கண்டுகொண்டு களித்தேனே) கண்கள் குளிரக்காணப் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... ... (௯)

அ௯ —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேராளனித்யாதி) இப்பாட்டில், நித்ய கைங்கர்யங்கொள்ள வந்தானென்று அநுஸந்தித்தார்; அக்கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் இருவருமாகையாலே, அச்சேர்த்தியில் தமக்குப் பிறந்த நிரதிசய போக்ய([illegible])தையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, இமேழ ப்ராப்யனென்றார்; ப்ராப்யனானபடி தான் பல இடங்களிலேயும் வந்திருந்தமையாலே என்று, அத்தை உபபாதிக்கிறாரிங்கென்றுமாம்.

"உதறிப்படுக்கை" ப்ரகாசிப்பிக்கை. ... ... (௯)

மூ. —திறல் முருகனனையார் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அறமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் மருவார்
கறைநெடுவேல் வலவன் கலிகன்றி சொல் ஐயிரண்டும்
முறை வழுவாமை வல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
திறல்	பலத்தில்
முருகன்அனையார்	ஸுப்ரஹ்மண்யனோடொத்தவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
தென்	ஸுந்தரமான
அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரில்
மன்னிநின்ற	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றவனாய்,
அறம் முதல்வனவனை	ஸகல தர்மங்களுக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவன் விஷயமாக,
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணபூதமான
ஆலியர்	திருவாலியிலுள்ளார்க்கு
கோன்	ஸ்வாமியாய்,
மருவார்	சத்ருக்களுடைய
கறை	ரத்தக்கறையையுடையதாய்
நெடு	நீண்டிருக்கிற
வேல்	வேலாயுதத்தை
வலவன்	ஆள வல்லவரான
கலி கன்றி	ஆழ்வாரருளிச்செய்த
சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியான
ஐ இரண்டும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
முறைவழுவாமை	க்ரமம் தப்பாமல்
வல்லார்	சொல்ல வல்லவர்கள்
வான் உலகு	பரமபதத்தை
முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
ஆள்வர்	பரிபாலநம் பண்ணப் பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (திறல் முருகனித்யாதி) மிடுக்கில் வந்தால், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனில் குறைந்தாரில்லை

யாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளாரில். (அறமுதல்வனவனை) தர்மத்தினுடைய வேர்ப்பற்றானவனை. ஸ்வஜநரக்ஷணம், ஜீவலோகரக்ஷணம், ஆச்ரித ரக்ஷணம், என்று சொல்லப்படுகிற தர்மங்களுக்கு வேர்ப்பற்றானவனை.

(அணியாலியரித்யாதி)ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவாலியிலுள்ளார்க்கு நியாமகராயுள்ளார். (மருவாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத்தால்வந்த கறைகழற்ற அவஸரமில்லாதபடியிருப்பதாய், நெடியதான வேலைக்கையிலேயுடையரான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இப்பத்தையும், அடைவில் தப்பாதபடி அநுஸந்திக்க வல்லவர்கள், (க) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே த்ரிபாத் விபூதியடையத் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர்கள். ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (திறலித்யாதி) முருகனை, "திறல்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மிடுக்கித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
திருவுக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(திருவுக்கும் திருவாகிய வித்யாதி) "அடியேன் கண்டு கொண்டு களித்தேன்" என்றார்கீழ்; அதுதானேயாய் நிற்கப்பெறாதே, பாத (லாக்ஷ) கமான இந்த்ரியங்கள் விடாதே அணித்தாய்நின்று நலிகிறபடியை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, நம்மாழ்வார் (உ) *உண்ணிலாவியில்பட்ட க்லேசத்தை யடையப்பட்டு, இதுக்குப்போக்கடி அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுகைக்கு மேற்பட இல்லையென்று அத்யவஸித்து, புருஷகாரபூ(ஞ்)தையான பிராட்டிமுன்னாகத்தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார். *

(க) தி-வாய்-க0-கூ-சு. (உ) தி-வாய்-எ-க.

12-9 8

அ௩.—திருவுக்கும் திருவின் ப்ரவேசம். இழே ஸகலேந்த்ரியங்களும் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகப் பெற்றமையாலே மிகவும் களித்த இவர்க்கு, இந்த்ரியங்களுக்கு பயப்பட்டுச் சரணம் புகுகிற ப்ரஸக்தி ஏதென்னும் சங்கையிலே, "ஆராவின்னமுதை" என்று அபரிச்சின்ன போக்யதையை அநுபவித்தவராகையாலே, யதா(ஞா)மனோரதம் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கக்கோலி, அது பெருமையாலே, இதுக்கு மூலம்-கர்மக்ருதமான இந்த்ரியங்களன்றோ; இன்னும் பூர்வவாஸநாப(ப)லத்தாலே கொடுபோய் விஷயங்களிலே மூட்டில் செய்வதென்னென்று அதிசங்கையாலே மிகவுமஞ்சி, சரணம் புகுகிறரென்று ஸங்கதியையருளிச் செய்கிறர் (அடியேனித்யாதி). ... ... *

மூ.—திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா
தெய்வத்துக்கரசே செய்யகண்ணு
உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே
உலகுண்டவொருவா திருமார்பா
ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகை யென்றல்
உடனின்றைவரென்னுள் புகுந்தொழியா
தருவித் தின்றிட வஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவாகிய	(எல்லாருக்கும்) ஸம்பத்கரையான	ஒருவா	அத்விதியனே!
திருவுக்கும்	பிராட்டிக்கும்	திருமார்பா	பிராட்டியை திருமார்பிலே யுடையவனே!
செல்வா	ஸம்பத்ரூபனே!		
தெய்வத்துக்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
		மேல்திசை	மேல்பாகத்தில்
அரசே	அதிபதியே!	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
செய்யகண்ணு	சிவந்து அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனே! [யதாய்	அம்மானே	ஸ்வாமியானவனே!
		ஒருவற்கு	ஒரு இந்த்ரியத்துக்கு
		ஆற்றி	அபேக்ஷித்ததைப் பண்ணி
உருவம்	அழகிய வடிவையுடை		
செஞ்சுடர்	நிரவதிக தேஜோரூபமான	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவிக்கும்வகை
		என்றல்	என்றல்,
ஆழிவல்லானே	திருவாழியைகையிலே யுடையவனே!	ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்கள்
		உடன்நின்று	ஸமீபத்திலிருந்து
உலகுண்ட	ஸமஸ்த லோகங்களையும் விழுங்கிய	என்னுள்புகுந்து	என்பக்கலிலே வந்து புகுந்து

ஒழியாது	ஒருக்ஷணமும் கால் வாங்காமல்	அஞ்சி	(அவற்றுக்கு) அஞ்சி
அருவி	அலைத்து	நின்	உன் (திருவடிகளிலே)
நின்றிட	நெருக்க [வந்து	அடைந்தேன்	சரணம்புகுந்தேன்.(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா) ஸ்வவ்யதிரிக்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநபூதையான பிராட்டிக்கு ஸம்பத்தானவனே! (தெய்வத்துக்கரசே) * அயர்வறுமமரர்களதிபதியே! புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனே! விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமாய், அழகிய வடிவையுடைத்தாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவாழியை கையிலேயுடைய ஸர்வேஶ்வரனே! லக்ஷ்மீபதியென்னுதல், நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்னுதல், கைசலியாமல் திருவாழியைப் பிடிக்கவல்லவனென்னுதல், இவையிறே ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (உலகுண்ட ஒருவா) குணாகுணநிரூபணம் பண்ணாதே, தளர்ந்தார் தாவளமானவனே! (திருமார்வா) உன்னைத் தளர்ந்தார் தாவளமாக்குமவளைத் திருமார்விலே யுடையவனே!

(ஒருவற்கித்யாதி) ஏகவிஷயத்தில் சேஷத்வம் குலைந்தது கிடாய். ஒருவற்கு ஆடல்கொடுத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிருக்கிறதில்லை. (உடனின்று) ரக்ஷகனை உன்னிற்காட்டிலும் பாத (ஸாத்) கவர்க்கம் அணித்தாய்நின்று நலியாநின்றன. (க) "உண்ணிலாவிய" என்னுமா போலே, ஒருவரிருவரன்றிக்கே சேதநஸமாதியாலே நலியாநின்றுள்ள ஐந்திந்த்ரியங்கள் என்பக்கலிலே வந்துபுகுந்து என்னைநெருக்கி, ஒருக்ஷணமும் கால்வாங்குகிறனவில்லை. (அருவித்தின்றிட) "என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு, என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு" என்று, இவைதனித்தனியே, அலைத்துநெருக்க அவற்றுக்கு அஞ்சி வந்து, ஸர்வஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே, சரணம் புகுந்தேன். (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே) ரக்ஷணத்தில் அதிகரித்த உனக்கு அத்தைமுடிய நடத்தவேண்டாவோ? (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (திருவித்யாதி) திருவாகிய-எல்லார்க்கும் ஸம்பத்தாயுள்ள, திருவுக்கும், "செல்வா" ஸம்பத்ரூபனே என்று அர்த்த விவக்ஷயாவருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரிக்தேத்யாதி). "உருவம்" என்றது - உருவையுடைத்தான என்றது. அத்தால் வடிவாதல், அழகாதலாகலாமென்று யோஜநாத்வயத்தையும் தத்ரேணவருளிச் செய்கிறார் (விரோ

(க) தி-வாய்-எ-க.

இஇத்யாதி). (நிர்வாஹகனென்னுதல்) என்ற வநந்தரம் "புண்டரீகாக்ஷனென்னுதல்" என்று சேஷம். ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு உபயுக்தமாக ஶ்ரியஃபதித்வத்தைக் கீழருளிச்செய்தாராய், புருஷகாரத்வம் தோற்ற இங்கே அநுஸந்திக்கிறாரென்னுமிடம் தோற்ற பா(ஞ)வமருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி).

மேலே "ஐவர்" என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து வாக்யதாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஏகேத்யாதி). (ஏகவிஷயத்தில்) நீயாகிற ஒருவிஷயத்தில். சப்தார்த்தம் (ஒருவற்கித்யாதி). "ஒருவற்கு" ஓரிந்த்ரியத்துக்கு "ஆற்றி" அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுத்து, ஆறப்பண்ணி, இதினர்த்தம் (ஆடல்கொடுத்து) என்றது. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி) ப்ராப்தவிஷயத்திலே மூட்டும்படி. (அணித்தாய்) என்றதுக்கு, கர்மவஶ்யனாகையாலே, கர்மக்ருதங்களானவை சேர்ந்திருக்குமென்று கருத்து; அன்றிக்கே, நீ இந்த அவஸரம் பார்த்துப் புகுந்தாய்; இவை ஸஹஜங்களென்றாகவுமாம். ... (க)

மூ.—பந்தார் மெல்விரல் நல்வளைத்தோளி
பாவைபூமகள் தன்னொடுமுடனே
வந்தாயென்மனத்தே மன்னிநின்றாய்
மால்வண்ணா மழைபோலொளிவண்ணா
சந்தோகா பௌழியா தைத்திரியா
சாமவேதியனே நெடுமாலே
அந்தோ நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசை நின்றவம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	(எப்போதும்) பந்தை யுடைத்தாய்	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
மெல்	ம்ருதுவான	மன்னி	பொருந்தி
விரல்	விரற்களையுடையளாய்	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனே!
நல்வளை	அழகிய வளைகளையுடையளாய்,	மால் வண்ணா	கறுத்ததிரு நிறத்தையுடையவனே
தோளி	புஜங்களையுடையளாய்	மழைபோல்	மேகத்தோடொத்த (குளிர்ந்த)
பாவை	(நிருபாதிக) ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையளுமான	ஒளி	காந்தியையும்
பூமகள்தன்னொடும்	பெரிய பிராட்டியாரோடு	வண்ணா	வர்ணத்தையு முடையவனே!
உடனே	கூடினவனாய்க் கொண்டே	சந்தோகா	சாந்தோக்யோபநிஷத்தர்த்தத்தையறிந்தவனே!
வந்தாய்	எழுந்தருளினவனே!		

பௌழியா	ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷதர்த்தத்தை யறிந்தவனே !
தைத்திரியா	தைத்திரீ யோபநிஷதர்த்தத்தை யறிந்தவனே !
சாமவேதியனே	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனே !
நெடு	(அவ்வேதங்களில்ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட) மேன்மையையுடைய
மாலே	ஸர்வாதிகனே !
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
நின்	உன்னுடைய
அடியன்றி	திருவடிகளையொழிய
மற்று	வேறொரு புகலை
அறியேன்	அறியமாட்டேன்
அந்தோ	ஐயோ!(என்றுஅவன் தம் நெஞ்சில் வந்தமைக்கு ஆம்சர்யப்படுகிறார்). (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனோடு கலக்கும்போது மகப்பட, ஒருக்ஷணமும் விடாதே, பந்தையுடையளாய், அப்பந்துமுட்படப் பொருத விரல்களையுடையளுமாய். (நல்வளைத்தோளி) தர்ஶநீயமானவளைகளை யுடையதிருத்தோள்களை யுடையளுமாய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீவத்வதையுடையளாய், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையபெரியபிராட்டியாரோடுகூடவந்தாய். (க) "அரவிந்தப்பாவையும் தானும்" என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டாய்த்து வந்துபுகுந்தது. (என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்) இவ்வரவாலே நெஞ்சை நெகிழப்பண்ணி விலக்காமையுண்டானவாறே, (உ) "[illegible]- ஆவாஸந்த்யஹமிச்சாமி" என்கிறபடியேவந்து புகுந்தானாய்த்து. (மால்வண்ணா) கறுத்த திருநிறத்தை யுடையவனே! (மழைபோலொளிவண்ணா) கறுத்திருக்கையன்றிக்கே, மேகம்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே.

(சந்தோகாவித்யாதி) ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கீடான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவனே. இத்தால் வேதார்த்ததத்வஜ்ஞான முடையவனே என்றபடி. (நெடுமாலே) அவ்வேதங்களாலேசொல்லப்படுகிற ஆதிக்யத்தையுடைய ஸர்வாதிகனே. (அந்தோவித்யாதி) வேறேயும் சில ரக்ஷகருண்டாய், "அவர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்கள்" என்று உனக்கு ஆறியிருக்க வொண்ணாதிகிடாய்; அநந்யகதியான நான் உன்திருவடிகளொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அழுந்தூர் மேல்திசை

(க) பெரி-திரு-௯-௨-௧௦. (உ) ரா-ஆ-௫-௩௩.

நின்ற வம்மானே) அநந்யகதிகளை நோக்குகைக்கன்றோ தேவரீர் இங்கே வந்து நிற்கிறது. ... ... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஆஸ்ரயண ஸௌகர்ய பாதக குணங்களை அநுஸந்தித்து, உத்தம்பி(லு)கையான பிராட்டியை முன்னிட்டுச் சரணம் புக்கார்; இதில், கார்யபாதக குணங்களை அநுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை இருவருமான சேர்த்தியிலே விண்ணப்பம் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கெடுமையால் ஆதிக்யம் சொல்லி "மால்" என்றும் பெருமையைச் சொன்னால், புநருக்தமன்றோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவ்வேதங்களாலே யித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—நெய்யாராழியும் சங்கமுமேந்தும்
நீண்டதோளுடையாயடியேனைச்
செய்யாதவுலகத்திடைச்செய்தாய்
சிறுமைக்கும் பெருமைக்குமுள்புகுந்து
பொய்யாலேவரென் மெய்குடியேறிப்
போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி நின்னடைந்தேன்
ஐயாநின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்றவம்மானே. (கூ)

பதம்.	உரை.
ஐயா	கிருபாதிக பந்துவே!
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற	அம்மானே!
நெய் ஆர்	கூர்மை மிக்கிருந்துள்
ஆழியும்	ஸுதர்சநத்தையும் [ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சங்கமும்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
ஏந்தும்	தரியாநின்ற
நீண்ட	தீர்க்கமான
தோள்	புஜங்களை
உடையாய்	உடையவனே!
உலகத்திடை	(இந்த) லோகத்திலே
செய்யாத	(மற்றொருவர் விஷயத்தில்) பண்ணப்படாத (உன்விஷயமான ருசி விஸ்வாஸாதிகளை)
செய்தாய்	உண்டு பண்ணினவனே!
சிறுமைக்கும்	க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவிக்கைக்கும்
பெருமைக்கும்	பெரியவிஷயங்களை அநுபவிக்கைக்குமாக
பொய்யால்	வஞ்சனையினாலே (தானுமறியாதபடி)
உள்புகுந்து	என்னுள்ளே ப்ரவேசித்து
என் மெய்	என்னுடைய சரீரத்திலே
குடியேறி	(ஸ்வஸ்த்தானத்திற் போய்) நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற

ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	அஞ்சி	பயந்து
போற்றி	ஸ்துதிபண்ணி அநுவர்த்தித்து	நின்	உன் திருவடிகளை
வாழ்வதற்கு	வாழ்கைக்கு	அடைந்தேன்	(புகலாகப்) பற்றினேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவனே. நெய்-கூர்மை, ஆர்தல்-மிகுதி, கூர்மை மிக்கதிருவாழி. அவற்றுக்குத் தகுதியான திருத்தோள்களையுடையவனே! (அடியேனை) தேவர்க்கு யோக்யனாயிருக்கிற என்னை. (உலகத்திடைச்செய்யாதவற்றைச் செய்தாய்) லோகத்திலே செய்யாதவற்றையெல்லாம் செய்தாய். உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை நினையாத லோகத்திலே வைத்தாய்.

(சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புகுந்து) க்ஷுத்ரவிஷயங்களை லபிக்கைக்கும், கிட்டவரிய விஷயங்களை லபிக்கைக்குமாக க்ருத்ரிம ரூபத்தாலே "நான்" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி என் சரீரத்திலேவந்து குடிபுகுந்தனவாய்த்து. (போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி) அவற்றை ஆராதித்துப் பின்சென்று வர்த்திக்குமதற்கஞ்சி. (நின்னடைந்தேன்) நிருபாதிகசேஷியான உன்னைக்கிட்டினேன். (ஐயா) நிருபாதிக பந்துவே! உன்திருவடிகளையொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அழுந்தூர்மேல்) நிருபாதிக பந்த (ப்ந்த) ம்தோற்றவந்து நிற்கிறவனே. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) இத், கார்யபாதகருணங்களில் ஸர்வஜ்ஞதையை அநுஸந்தித்தார்; அவற்றில் சக்திமத்வத்தையும் ப்ராப்தியையு மநுஸந்திக்கிறாரிங்கு என்று ஸங்கதி.

அர்த்தாந்தரம் (நெய்யித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (உலகத்திடையித்யாதி). செய்யாதவற்றைச் செய்கையாவது என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). (லோகத்திலே) என்றவநந்தரம், "கைங்கர்ய ருசியுண்டாக்கி இந்த்ரியங்களுக் கஞ்சும்படி" என்று சேஷம்.

(குடியேறி) என்ற வநந்தரம், "வர்த்திக்கிற" என்று மூலத்தில் அத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார்(க்ஷுத்ரேத்யாதி) (௩)

மூ.—பரனேபஞ்சவன் பௌழியன் சோழன்
பார்மன்னர் மன்னர்தாம் பணிந்தேத்தும்
வரனே மாதவனே மதுசூதா மற்றோர்
நற்றுணை நின்னலாலிலேன்காண்

நரனே நாரணனே திருநறையூர் நம்பி
எம்பெருமா னும்பராளும்
அரனே ஆதிவராஹமுன்னானாய்
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்றவம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.
பரனே	ஸர்வாதிகனே!
பஞ்சவன்	பஞ்சவனென்றும்
பௌழியன்	பௌழியனென்றும்,
சோழன்	சோழனென்றும் ப்ரஸித்தராய்
மன்னர்	ஸகலைஶ்வர்யஸம்பூர்ணராய்
பார்	(அவ்வவ) தேசங்களுக்கு [கள்,
மன்னர்	ராஜாக்களாயுள்ளவர்
தாம்	தாங்களே (தங்களுடைய அபீஷ்டஸித்திக்காக)
பணிந்து	ஆஶ்ரயித்து
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக எழுந்தருளியிருக்கிற.
வரனே	ஆஶ்ரயணீயனே!
மாதவனே	ஶ்ரிய:பதியே
மதுஹா	மதுவென்னும் அஸுரனை நிரஸித்தவனே!
நரனேநாரணனே	(ஆஶ்ரிதரைப் பெறுகைக்காக) நரனும் நாராயணனுமவதரித்தவனே!

பதம்.	உரை.
திருநறையூர்	திருநறையூரிலேஎழுந்தருளியிருக்கிற
நம்பி	பூர்ணனே!
எம்பெருமான்	எனக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே!
உம்பர்	தேவதைகளை
ஆளும்	(தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி) பரிபாலநம் பண்ணவல்லனான
அரனே	ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனே!
முன்	ஆதிகாலத்தில்
ஆதிவராஹமானாய்	ஜகத்காரணபூதமான மஹாவராஹமாயவதரித்தவனே,
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
நின் அலால்	உன்னையொழிய
நல்	பரார்த்ததைக ப்ரயோஜநமான
மற்றோர்	வேறொரு
துணை	ரக்ஷகனை
இலேன்	உடையேனல்லேன்.

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (பரனே) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனே, (பஞ்சவனித்யாதி) "பஞ்சவன்" என்றும் "பவுழியன்" என்றும் சோழர்கள்பேர், ஓரோராஜ்யங்களுக்குக் கடவராய், ஐஶ்வர்யப்ரதானரா யிருக்கிற ராஜாக்கள், தந்தாமுடைய அபிமதார்த்தமாக வந்தாஶ்ரயித்து, அவைபெற்றுப்போம்படிக்கீடாக நிற்கிறபரனே! அவர்களுக்கு

ஆஶ்ரயணீயனுயுள்ளவனே. (மாதவனே) அவர்களுடைய அபிம தர்களைத்தலைக்கட்டிக் கொடுப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையுடையவனே. (மதுசூதா) அவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்கீடான விரோதி நிரஸநஶீலனுனவனே. (மற்றோர் நற்றுணை) தன்னை அழிய மாறியும் அடைந்தாரை நோக்கும் துணை உன்னையொழிய வேறொருவரை யுடையேனல்லேன்.

(நரனே நாரணனே) ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவர்கள் உன்னைப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் தபஸ்ஸை, நீ அவர்களைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணுமவனே. (திருநறையூர் நம்பி) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (எம்பெருமான்) அங்கே பிராட்டியும் நீயுமாய் நிற்கிற நிலையைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவனே. (உம்பராளுமரனே) மேலுண்டான தேவதைகளை நிர்வஹிக்கிற ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று அவர்களை நிர்வஹிக்கிறவனே. (க) "రుద్రం సమాశ్రితా దేవా రుద్రో బ్రహ్మాణమాశ్రితః । బ్రహ్మా మామాశ్రితో రాజన్ నాహం కఞ్చిదుపాశ్రితః - ருத்ரம் ஸமாஶ்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாஶ்ரித: । ப்ரஹ்மா மாமாஶ்ரிதோ ராஜந் நாஹம் கஞ்சிதுபாஶ்ரித:" என்னுநின்றதிறே. (ஆதிவராஹ முன்னுனாய்) ஒருவனுக்குள்ளீடாய் நின்று ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே, வராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய்வந்து அவதரித்து கண்ணுக்கிலக்காய் நின்று நோக்கினவனே. (அழுந்தூர்மேல்) அது தன்னைப் பழங்கதையாக்கி, இப்போது திருவழுந்தூரிலே வந்து நிற்கிறவனே. ... ... (ச)

அரு. —நாலாம்பாட்டு. (பரனித்யாதி) இப்பாட்டில், தம்மை லோகத்தாரில் வ்யாவ்ருத்தராக வைத்த உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணியருளினுர்; அவ்வுபகாரஸ்ம்ருதியடியாக வாயார ஏத்தியருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"நரனே" என்றத்தையும் "வராஹம்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து (தன்னை யழிய மாறி) என்றது.

அரனை "உம்பராளும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (ருத்ரமித்யாதி). (ச)

(க)பாரத-ஆஶ்வமேதிக பர்வம்.

மூ.—விண்டான் விண்புக வெஞ்சமத்தரியாய்
பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து
பண்டானுய்ய வோர்மால்வரையேந்தும்
பண்பாளா பரனே பவித்திரனே
கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மைக்
கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன்
அண்டா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (௫)

பதம்.	உரை.
விண்டான்	தன்னோடுசேராத சத்ருவான ஹிரண்யன் (உயிர்மாண்டு)
விண்புக	வீரஸ்வர்க்கத்தில்ப்ரவேசிக்கும்படியாக
வெம்சமத்து	க்ரூரமான யுத்தத்திலே [கொண்டு
அரியாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்க்
பரியோன்	பருத்திருக்கிற ஹிரண்யனுடைய
மார்வகம்	மார்வை [த்து
பற்றி	(நகங்களாலே) பிடி
பிளந்து	இழித்துப் போகட்டவனே,
பண்டு	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்,
ஆன்	பசுக்கள்
உய்ய	பிழைக்கும்படி
மால்	பெரிய
ஓர்வரை	ஒருமலையை
ஏந்தும்	(குடையாக) தரியாநின்ற
பண்பாளா	ஸௌலப்யத்தையுடையவனே!
பரனே	மற்றரக்ஷகரெல்லாரிலுமுயர்ந்தவனே!
பவித்திரனே	(ஆச்ரிதரை)பரிசுத்தராக்கவல்லவனே!
அண்டா	அண்டாதிபதியே!
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
நான்	நான்
கலியுகத்ததன்	கலியுகத்தினுடைய
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
கண்டேன்	அறிந்தேன்,
என்றனக்கு	எனக்கு
கருமமாவதும்	ஹிதரூபமான கர்மத்தையும்
அறிந்தேன்	நிச்சயித்துக் கொண்டேன்,(அதாவதேதென்னில்)
நின் அடியன்றி மற்றறியேன். (௫)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) ஹிரண்யாஸுரனானவன், வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு ஏறிப்போம்படியாக, (வெஞ்சமத்து) கொடிய யுத்தத்திலே நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அஹங்கார மமகாரங்களாலே தடித்த வடிவையுடையனானவனுடைய மார்வைச் சென்று பற்றி, இரண்டு பிளவாம்படி பண்ணி. (பண்டானுய்ய) இத்தால், அந்த சிறுக்கனறியச் செய்ததொரு செயலிறே; அங்ஙன் உப

காரஸ்ம்ருதியு மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் உதவினபடியைச் சொல்லுகிறது. முன்பு பசுக்களும் இடையரும் பிழைக்கும்படி கைக்கெட்டிற்றொரு பெருமலையை எடுத்து ரக்ஷித்த நீர்மையையுடையவனே. (பரனே) இப்ப்ரஜாரக்ஷண தர்மத்தில் உனக்கவ்வருகொருவருமில்லாதபடி இருக்கிறவனே. (பவித்திரனே) அசுத்தரையும் சுத்தராக்கும் சுத்தியை யுடையவனே.

(கண்டேன் நான்கலியுகத்ததன்தன்மை) இக்கலியுகத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகக் கண்டேன். உன்பக்கத்திலே வைமுக்ய(ஷ)த்தை யுண்டாக்கி விஷயப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து முடிக்கும் ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகஅறிந்தேன். (கருமமாவதுமென்றனக் கறிந்தேன்) எனக்கு ஹிதமாவதுவும் உன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்குமதுவே என்றறிந்தேன். (அண்டா) அண்டத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! அன்றிக்கே இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவனே, என்றுமாம். (அழுந்தூரித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கும் இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் உதவினபடியே பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டாளனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வாயாரப் புகழ்ந்து, ராஜாக்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைச் சொல்லி, நீயே கதி என்றார்; எம்பெருமான், நீரிங்ஙனே நம்மைக்கொண்டாடுவது, அநந்யகதித்வத்தைப் பலகாலும் சொல்லுவது, ஆக இப்படிபடுகைக்கு மூலமென்னென்று கேட்க அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"சமரம்" என்றத்தைக்கடைக்குறைத்தகாய், "சமம்" என்றருளிச் செய்கிறார் (கொடியவித்யாதி). "ஆறுய்ய" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்தார்த்தம் (முன்பித்யாதி).

மேல்வாக்யவிவரணம் (உன்பக்கலித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ணச்
சொன்னார் சொல்லி நகும் பரிசே பெற்ற
தாயாலாப்புண்டிருந்தழுதேங்கும்
தாடாளா தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்
சேயாய் கிரேத திரேத துவாபர
கலியுகமிவை நான்குமுனானாய்
ஆயா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (௬

பதம்.	உரை.
சொன்னார்	வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லவர்கள்
சொல்லி	நவநீத சௌர்யத்தை வெளிப்படையாகச்சொல்லி
நகும்	பரிஹஸியாநின்ற
பரிசே	ப்ரகாரமும் (மதிக்கவற்றோ? என்று பழிக்கஞ்சாதே)
தோயா	நன்றாகத்தோயாதே
இன்தயிர்	மதுரமான தயிரையும்
நெய்	நெய்யையும்
அமுதுண்ண	அமுது செய்யா நிற்க (அப்பொழுது)
பெற்றதாயால்	பெற்றதாய்போல் ப்ரிய கரையான யசோதையினால்
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு
இருந்து	போகமாட்டாதே நின்று
அழுத	அழுது (அதிலும்)

பதம்.	உரை.
ஏங்கும்	வாய்விட மாட்டாதே விக்கிவிக்கி அழாநின்ற
தாடாளா	பெரியோனே!
தரையோர்க்கும்	பூமியிலுள்ளார்க்கும்
விண்ணோர்க்கும்	மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும்
சேயாய்	எட்டவரியனே
முன்	முன்னமே
கிரேதத்ரேத த்வாபரகலியுகம்	க்ருதயுகம் த்ரேதாயுகம் த்வாபரயுகம் கலியுகம் என்று சொல்லப்படுகிற
இவைநான்கும் ஆனாய்	இந்நாலு யுகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே!
ஆயா	இடையனான க்ருஷ்ணனே!

அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே!
நின் அடியன்றி மற்று அறியேன். (கூ)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (தோயாவின்தயிரித்யாதி) அறத் தோயாத இனிய தயிரையும், நெய்யையும் பொருந்தி அமுதுசெய்ய; (சொன்னாரித்யாதி) வாய்க்குப் போந்தார் போந்தபடி சொல்லுகிற பழிக்கஞ்சாதே, ''மழலைத்தயிரும் நெய்யும் புஜித்தோமாகில், இதுக்கு வருவதொன்றுண்டோ?'' என்றும், ''ஒன்றையிட்டுப்பழிசொல்லுகிறார்களன்றே'' என்றும் நாட்டார் சொல்லுகிற பழிக்கு லஜ்ஜியாதே இருந்தானாய்த்து. (பெற்ற தாயாலாப்புண்டு) யசோதைப் பிராட்டியாலே கட்டுண்டு. (அழுத)ப்ரதிக்ரியை அற்றுப் போகமாட்டாதே நின்ற வேண்டப்பாட்டை யுடையவனே.

(தரையோர்)பூம்யந்தரிக்ஷங்களிலுள்ளார் ஸ்வயத்நத்தாலேகாணப்பார்க்குமன்று அவர்களுக்கு தூரஸ்தனானவனே! நீரிங்ஙனே பதறுகிறதென்? காலம்வந்து கார்யம் செய்யவேண்டாவோவென்ன; (கிரே

ததிரோத) (க) "... -கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய" என்னுமொன்றுமோ உனக்கு, காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? உன் திருவடிகளையொழிய வேறொன்றை யறியேன். (அழுந்தூர்மேல்) அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் இழவாமைக்கன்றோ நீ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தோயாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, "கலியுகத்ததன் தன்மையறிந்தேன்" என்னுமின்றீர், உமக்குறுப்பாக, இனி கலியுகத்தை அழிக்கச் சொல்லுகிறீரோவென்ன அருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

† கலியுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ என்று கருத்து. [சொன்னார் சொல்லி கரும்பரிசே தோயர் விந்தயிர் நெய்யமுதுண்ண பெற்ற தாயா ஸாப்புண்டு] என்றந்வயமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மழலையித்யாதி). "தரையோர்" என்கிற விடத்தில் "..." என்கிற சப்தம் "தரை" என்றாய் பூமியைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (பூம்யந்தரிக்ஷேத்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—கறுத்துக் கஞ்சனை யஞ்ச முனிந்தாய்
கார்வண்ணா கடல்போலொளிவண்ணா
இறுத்திட்டான் விடையேழும் முன் வென்றாய்
எந்தாயந்தர மேழுமுனாய்
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப்
போகமே நுகர்வான் புகுந்தைவர்
அறுத்துத்தின்றிட வஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்தூர்மேற்றிசை நின்ற வம்மானே. ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை	ஒளி	நீலமானகாந்தியையும்
கறுத்து	கோபித்து	வண்ணா	ரக்ஷகத்வஸ்வபா(...)வத்தையுமுடையவனே!
அஞ்ச	அவன் பயப்படும்படி.	விடை	பலிஷ்ட்டமான [யும்
முனிந்தாய்	(அவனை நிரஸித்தருளினவனே!	ஆன் ஏழும்	ஏழு வ்ருஷபங்களை
கார்வண்ணா	மேகம்போல் குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே!	முன்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
கடல்போல்	ஸமுத்ரம் போன்ற	இறுத்திட்டு	(உடலை) முறித்து

(க) விஷ்ணுதர்ம-௬௦௬-இள. † "கலியுகத்தில் க்ருதயுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ" என்று இருக்கலாம்.

வென்றாய் — (கொன்று) ஜயித்தவனே!
எந்தாய் — என்ஸ்வாமியே!
அந்தரம்ஏழும் — மேலுலகங்களேழுக்கும்
முன் — ஆதிகாலம் தொடங்கி
ஆனாய் — நிர்வாஹகனானவனே!
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே,
ஐவர் — பஞ்சேந்த்ரியங்களும் (பண்ணும்)
பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் — (உபத்ரவங்களை) ஸஹித்துக்கொண்டிருக்கப்பார்த்தாலும்
பொறுக்கொணா — ஸஹிக்கப்போகாமல்,
போகமே — [யே விஷயபோகங்களை
நுகர்வான் — அநுபவிப்பிக்கைக்காக
புகுந்து — என்னுள் ப்ரவேசித்து
அறுத்து — பாதி(ரூதி)த்து
தின்றிட — (ஸ்வரூபத்தை) அழியப் பண்ணுகிற்க,
அஞ்சி — (அதற்கு) பயந்து
நின் அடைந்தேன். (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்துக்கஞ்சனை) எல்லாரும் ரக்ஷை பெற்று ஜீவிக்கவேணுமென்றிருக்கிற இவன் பக்கலிலே தூரபிஸந்தியைப் பண்ணினானாய்த்து கம்ஸன்; அவன் பண்ணின அபிஸந்தி அவன்றன்னோடே போம்படி கோபித்து, கம்ஸனானவன் பீ(டி)தனும்படி முனிந்தாய், சீறினாய். (கார்வண்ணா) கண்டார்க்கு ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே. (கடல்போலொளிவண்ணா) கடல்போலே ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் ரக்ஷகனுமாய் அத்தோடொத்த நிறத்தை யுடையவனே! (இறுத்திட்டான் விடைபேழு முன்வென்றாய்) அஸுராவேசத்தாலே ம்ருத்யுபோலே வந்த ருஷபங்களேழினுடைய கொம்பையும் முறித்து அவற்றை ஜயித்தாய் (எந்தாய்) அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாய். (அந்தரமேழு முனாய்) உபரிதநலோகங்களேழையு முடையனானவனே.

(பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்) இவற்றால்வந்த நலிவை ஆற்றியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியாக போக(ஙு)ங்களை புஜிக்கவேணுமென்று ஐவர்நெருக்கி புஜிப்பிக்க, அவர்களுக்கஞ்சி, உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். ... ... (௭)

அரு—ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ என்று, உம்மைப்பெரிய திதயுகத்தின்படியே என்னை யேவிவைத்து உகக்கப் பண்ணச் சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென், இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு, என்னையே நீர் உகக்கலாகாதோ வென்ன; அவை என்னால் அடக்கவரிது, உன்னாலடக்கவேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஒளியையும் வண்ணத்தையுமுடையவனே) என்றவற்றை வ்யுத்க்ரமேண வருளிச்செய்கிறார் (கடல்போலேயித்யாதி). ... ... (எ)

மூ. — நெடியானே கடியார்கலி நம்பி
நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனைக்
கடியார் காளையரைவர் புகுந்து
காவல் செய்தவக்காவலைப் பிழைத்துக்
குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்
கூறைசோறிவை தந்தெனக்கருளி
அடியேனைப்பணியாண்டு கொளெந்தாய்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.
நெடியானே	ஸர்வாதிகனே!
கடி	(பூமிக்கு) அரணாகச் சமைந்திருக்கிற
ஆர் கலி	ஸமுத்ரத்தில் (கண் வளர்ந்தருளுகிற)
நம்பி	பூர்ணனே!
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!
அழுந்தூர்மேல் திசை நின்ற அம்மானே!	
நின்னையே	உன்னையே
நினைந்து	த்யாநித்துக்கொண்டு
இங்கு	இந்தலீலா விபூதியில்
இருப்பேனை	இருக்கிற என்னை,
கடி ஆர்	பலத்தையுடைத்தாய்
காளையர்	(பரபீடகத்தில் பின் வாங்காத) இளம் பருவத்தை யுடையதான
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும்
புகுந்து	என்னுள் ப்ரவேசித்து
காவல்செய்த	(என்னை உன்னிடத்தில் போகாதபடி) சிறைவைத்த

பதம்.	உரை.
அக்காவலை	அந்தகடினமான சிறையை.
பிழைத்து	தப்பி வந்து. [ழே
உன் அடிக்கீழ்	உன் திருவடிகளின் கீ
குடிபோந்து	குடியிருக்கக்கருதி
வந்து	ஓட்டி
புகுந்தேன்	அந்தர்ப்பவித்தேன்,
எனக்கு	(விஷயாந்தரங்களைவிட்டுவந்த) எனக்கு
கூறை	வஸ்த்ரமும்
சோறு	அந்நமுமாயுள்ள [களை
இவை	இந்த உன் திருவடி
அருளி	க்ருபைபண்ணி
தந்து	கொடுத்து,
அடியேனை	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தையுடைய என்னை
பணி ஆண்டு கொள்	நித்ய கைங்கர்யத்தை பண்ணுவித்துக் கொண்டருளவேணும். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே) ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனே. (கடியார் கலிநம்பி) பரிமளத்தை யுடைத்தாய், அரண்

பெற்றிருக்கிற, ஆர்கஷியுண்டு - கடல், அதிலே சாய்ந்தருளின கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனை) பரமபதத்தேயிருந்து அங்குள்ளார் நினைக்கும் நினைவை இங்கேயிருந்து உன்னையே நினைந்திருக்கிற என்னை, நெஞ்சில் நன்மையின்றிக்கே பிறரை நலியநலிய இளகிப்பதியாநின்ற பருவத்தையுடைய ஐவர் வந்துபுகுந்து சிறைசெய்கிற, (அக்காவலைப் பிழைத்துக் குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்) (க) "[illegible] [illegible] [illegible] -த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் சரணங்கதஃ" என்கிறபடியே, அவற்றைத்தப்பி உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன்

(கூறைசோறிவைதந்தெனக்கருளி) எனக்குக் கூறையும் சோறுமாயிருக்கிற இத்திருவடிகளைத் தந்தருளி. (உ) "தேட்டமில்லவள்" என்கிறபடியேயும், (ந) "எல்லாம்கண்ணன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கூறைசோறாக நினைத்திருப்பது இவையாய்த்து இவர். (அடியேனைப் பணியாண்டு கொளெந்தாய்) வகுத்த ஸ்வாமியான நீ ராஜபுத்ரனாய்ப் பிறந்து முடியிழந்து போவாரைப்போலேயாகாமே அடியேனாயிருக்கிற என்னை நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளவேணும். (அழுந்தூரித்யாதி) ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வந்து புகுரலாம்படி கடற்கரை வெளியிலே வந்து நின்றாற்போலே, எனக்கு உறவுமுறையார் கைவிட்டவன்று வந்து கிட்டலாம்படி யன்றோ தேவரீர் இங்கே வந்து நிற்கிறது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கெடியானே இத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப்போகமே நுகர்வான்" என்று அதுக்கஞ்சினேனென்றீர், "லோகத்திலே மநுஷ்யரொருவரும் இத்தனை அஞ்சினரைக்கண்டதில்லையே, சரகாரிலும் நின்று நினைத்தன்றோ இருப்பது; ஆகையாலே அவர்ஜ்ஜநீயமான அவற்றுக்குச் செய்துகொண்டு ஆறியிரும்" என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாக அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கடி" என்று பரிமளமும், காடி(ு)ந்யமும். அந்வயத்தமேண்வருளிச் செய்கிறார் (பரிமளத்தை இத்யாதி).

"இவை" என்றதினர்த்தம் (இத்திருவடிகளை) என்றபடி ... (அ)

(க) ரா-யு-கஎ-கக. (உ) பெரி-திரு-இ-க-இ. (ந) தி-வாய்-கூ-எ-க

மூ.— கோவாயைவரென்மெய் குடியேறிக்
கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்
போவார் நானவரைப் பொறுக்ககிலேன்
புநிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே
தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே
திருமாலே இனிச் செய்வதொன்றறியேன்
ஆவாவென்றடியேற் கிறையிரங்காய்
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானே. (௯)

பதம்.	உரை.
புநிதா	பரிசுத்தனே!
புட்கொடியாய்	பெரியதிருவடியைத் த்வஜமாக வுடையவனே!
நெடுமாலே	(ஆஸ்ரிதரிடத்தில்) அத்யந்த வ்யாமோஹமுடையவனே!
தீவாய்	அனலையுமிழாநின்ற வாயையுடைய
நாகணையில்	திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
துயில்வானே	கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
திருமாலே	ஸ்ரியःபதியே!
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும்
கோவாய்	(எனக்கு) நிர்வாஹகர்களாய்க் கொண்டு (என்னை அடிமை கொண்டு)
என்மெய்	என்சரீரத்தில்
குடியேறி	குடியாக ஏறியிருந்து
இவை	இந்த விஷயங்களான

பதம்.	உரை.
கூறை	வஸ்த்ரத்தையும்
சோறு	அந்நத்தையும்
தா என்று	கொடு என்று
குமைத்து	(என்னை) அடர்த்துக் கொண்டிருந்து
போகார்	இங்குநின்றும் போகின்றனவில்லை.
நான்	உனக்கடியேனான நான்,
அவரை	அவ்விந்த்ரியங்கள் செய்யும் உபத்ரவங்களை
பொறுக்ககிலேன்	ஸஹிக்கமாட்டுகிறிலேன்;
இனி	உன்னையே ஆகலாக அடைந்தபின்பு
செய்வது	என் ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய
ஒன்று	(மற்று) ஒரு க்ருத்யத்தையும் [யான்]
அறியேன்	அறிகிலேன், (ஆகையால்)
அடியேற்கு	என்விஷயத்தில்
ஆ ஆ என்று	ஐயோ ஐயோ என்று
இறை	சிறிது
இரங்காய்	க்ருபைபண்ணியருள்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) நீ சேஷியாமதை தவிர்ந்து, இவை எனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என் சரீரத்

திலே குடிபுகுந்தது. (கூறைசோறிவை) நான் கூறையும் சோறுமாக நினைத்திருக்குமவையொழிய வேறே சிலவற்றைத்தாவென்று என்னை நெருக்கி ஒருக்ஷணமும் கால்வாங்குகிறிலர்கள்; நான் அவர்களுடைய நலிவைப்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (புனிதா) என்விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமது உன்பேறாக நினைத்திருக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே! (புட்கொடியாய்)†இவை எல்லாவற்றுக்கும் கொடிகட்டியிருக்கிறவனே! (நெடுமாலே) ஆஶ்ரிதர்பக்கல் மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனே!

(தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே) ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைகஸ்வபாவனே! உனக்கு என்வருகிறதோ என்றஞ்சவேண்டாதபடி சத்ருக்கள்மேலே நெருப்பை உமிழுகிறதிருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனே! (திருமாலே) அப்படுக்கையிலே சாய்வது இருவருமான சேர்த்தியோடேயாய்த்து. (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்) இனி நான் என்னுடைய ஹிதவிஷயமாகச் செய்வதொன்றறியேன். "அய்யோ" அய்யோ" என்று அநந்யகதியான என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும். (அழுந்தூர்மேல்) க்ருபை பண்ணுகைக்கு வந்து நிற்கிறஇடமன்றோ இவ்விடம். ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, தமக்கடுத்த கூறை சோறிவை தரவேணுமென்று, தம் அபீஷ்டத்தை ப்ரார்த்தித்தார், இதில் இந்த்ரியங்கள் தங்களுக்கு அடுத்தவற்றைத்தரச்சொல்லி பாதி (பாதி)க்கிறன, அந்த பாதை (பாதை)யை நீக்கியருளவேணுமென்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கோவாய்" என்று இப்போது சொல்லுகைக்கு வேறுகோவுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீ சேஷியித்யாதி). நீரும் "கூறைசோறிவை தந்தெனக்கருளி" என்றுநின்றீரே, இவை அவற்றை ப்ரார்த்தித்தால் "குமைத்து" என்று சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நான் கூறையுமித்யாதி).

பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்து விசேஷண ப்ரயோஜநகத(ந)நமூகேந சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உனக்கென்வருகிறதோ வித்யாதி). "நான்அவரைப்பொறுக்கிலேன்" என்றுநின்றீர், நீர்தானே அவற்றைப் போக்குவிரகு பார்த்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ வென்ன (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்) என்கிறுபென்னு மதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இனிநானித்யாதி). ... ... (கூ)

† (பா) ரக்ஷணத்துக்கு.

மூ.— அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில்சூழ்ந்த
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானைக்
கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி
ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன்
சொன்னவிந்தமிழ் நன்மணிக்கோவை
தூயமாலை யிவை பத்தும்வல்லார்
மன்னி மன்னவராயுலகாண்டு மான
வெண்குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo—

பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு நிற்பதாய்
பை	பரந்த
பூ	பூக்களை யுடைத்தான
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்த	வ்யாப்தமாயிருக்கிற
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
மேல்திசை	மேல்புறத்தில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
அம்மானை	ஸ்வாமிவிஷயமாக[த்
கன்னி	அழிவில்லாமை யான
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற(எப்போது மழிவில்லாத)
திண்	பலத்தையுடைய
தோள்	புஜங்களையுடைய,
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய்,
மங்கை	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
குல வேந்தன்	குலக்ரமமாக வந்த ராஜாவான
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [டதாய்,
சொன்ன	அருளிச் செய்யப்பட்

பதம்.	உரை.
இன்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷையிலுள்ளதாய்,
நல்	நிர்த்துஷ்டமான
மணி	ரத்நங்களுடைய
கோவை	மாலைபோலே அதிஸ்லாக்யமாய்,
தூய	கவியில் தோஷமற்று பரிசுத்தமா யிருப்பதாய்
மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமாயிருக்கிற
இவைபத்தும்	இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் [கள்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்க் கொண்டு
மன்னி	சி(ஃ)ரகால மிருந்து
உலகு ஆண்டு	லோகங்களைப் பரிபாலனம்பண்ணி
மானம்	பெரியதாய்
வெண்குடைக் கீழ்	வெளுத்து (பதிதாய் இருக்கிற) குடையின் கீழ் இருந்து
மகிழ்வார்	ஆநந்திப்பார்கள்(கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமன்னு மித்யாதி) அன்னங்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரந்தபூவையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட. அன்னங்கள் ஒன்றோடொன்று ஊடினால், உடம்போடேபபு அனுகாதபடி கிடக்கைக்குவேண்டும் பரப்பு போந்திருக்குமாய்த்து பூவின்பெருமை. (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானை) திருவழுந்தூரில் மேல்பார்ஶ்வத்திலே நின்ற ஸர்வாதிசஜன ஸர்வேஶ்வரனை. (கன்னிமன்னு திண்டோள்) ஒருநாளுமழியாத மிடுக்கையுடைத்தானதோள்களையுடைய ஆழ்வார், திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராயுள்ளார், திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பழையதாக ராஜாக்களாயுள்ளார். (சொன்ன வின்தமிழ்) சொன்ன இனியதமிழான இந்தநல்லரத்நமாலையை லக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (மன்னிமன்னவராய்) சிரகாலம் ராஜாக்களாய், லோகங்களையடைய நிர்வஹித்துப் பெரிய பூத்தின் குடைக்கீழேஇருந்து நிரவதிக ப்ரீதியுக்தராகப் பெறுவர். இந்த்ரியவஶ்யதையை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவர், இத்தை ப(ல)லபாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; "இவர்க்கு அந்த ஐஶ்வர்யம், பாகவத சேஷமாக்குகைக்கு உடலாகையாலே, அதுவும் புருஷார்த்தத்திலே புக்குப்போய்த்துகாண்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) பூவை (பரந்த) என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்னமித்யாதி). "மான" என்ற தினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(செங்கமலத் திருமகளும்) இந்த்ரிய வஶ்யதைக்கஞ்சி கூப்பிட்டார், நீர் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறதென், பேரளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் தங்கள் ஆபத்தை அறிவிப்பிக்கும்போது அக்கரையி

லென்று கூப்பிமெதொழிய அவர்களுக்கும் கிட்ட வொண்ணதபடி யிருக்கக்கடவதாய், உமக்குப்பட்டகுறை அறிவிக்கலாம்படி பண்ணிற்றேமாய் நின்றோமே, இவ்வளவும்வாராநின்றநாய், இனிமேலுள்ளகார்யம்செய்வதேதாமென்று உமக்குஆறியிருக்கக்குறையுண்டோ? உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்கைக்கன்றோ கோயில்கொண்டுவந்து நிற்கிறதென்று, அக்குற்றை நிலைபெக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து த்ருப்தராய், பிறரைப்பார்த்து, "இவனல்லது ஆஶ்ரயணீயனில்லை, ஆனபின்பு எல்லாருமிவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள்" என்கிறார். ... ... *

அ.—செங்கமலத்திருமகளும் ப்ரவேசம். ஏழ்த்திருமொழியில், அதிசங்கையாலே குறைப்பட்டிருந்த இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழியிலே பரமபதத்திலே புகுருகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இத்திரியேதப்பாதி). (பட்டகுறை) என்றது, அநாதியாக இந்த்ரியங்களிலகப்பட்ட குறை யென்கை. ... ... *

மூ.— செங்கமலத்திருமகளும் புவியும் செம்பொன்
திருவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த
வங்கமலித் தடங்கடலு ளநந்தனென்னும்
வரியரவி னணைத்துயின்ற மாயோனே! கண்டீர்
எங்குமலி நிறைபுகழ் நால் வேதமைந்து
வேள்விகளும் கேள்விகளுமியன்ற தன்மை
அங்கமலத் தயனனையார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கும்	எல்லா வாக்யங்களிலும்	இயன்ற	அதிசயித்திருக்கிற
மலி	(ப்ராமாண்யம்) மிக்கிருப்பதாய்	தன்மை	ஸ்வபாவத்தையுடையராய்
நிறைபுகழ்	(அத்தால்) பூர்ணமான யசஸ்ஸையுடையதான	அங்கமலத்து	அழகிய திருநாபி கமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய
நால்வேதம்	நாலு வேதங்களாலும்	அயன் அனையார்	ப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களாலும்	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகையி லுண்டான
கேள்விகளும்	(மற்றும்) கேட்டறியவேண்டும் இ(ஸ்ரு)வ ப்ருதி முதலான சக்தியைக்	செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடைத்தாய்

அணி	லீலாவிபூதிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற	வருட	பிடியாநிற்க,
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்	முனிவர்	ஸநகாதிருஷிகள்
உகந்துநின்ற	உகப்புடனே எழுந்தருளி யிருக்கிறவனாய்	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநிற்க,
அமரர்கோ	நித்யஸூரிகள் தலைவனான எம்பெருமானவன்,	வங்கம்	மரக்கலங்கள்
செம் கமலம்	அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய [ரும்	மலி	நிறைந்திருக்கிற
திருமகளும்	பெரிய பிராட்டியா	தடம்	விசாலமான
புவியும்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்
செம்பொன்	ஸுந்தரமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற	அநந்தன் என்னும்	அநந்தனென்று ப்ரஸித்தனாய் [ன்
திருவடியின் இணை	திருவடிகளிரண்டையும்	வரி	ரேகைகளையுடையனா
		அரவின் அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே
		துயின்ற	கண்வளரா நின்ற
		மாயோன்காண்மின்	ஸர்வேஸ்வரன் இவர். (க)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (செங்கமலத்திருமகளும்) ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபராதங்களையும்பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாரும். (புவியும்) அப்பொறைக்கு உவாத்தான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளை வருட; ஸநகாதிகள் நின்று ஸ்துதிக்க. (வங்கமலிதடங்கடலுள்) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற பெரியகடலிலே. (அநந்தனென்னும்) திருவநந்தாழ்வானென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கிறவன்மேலே. ஸர்வேஸ்வரனையும் "அநந்தன்" என்னக்கடவதிறே-த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யத்தாலே; அநந்தன் தன்னையும் விளாய்க்குலைக்கொள்ளவல்லனாயிருக்கையாலே அநந்தனென்று ப்ரஸித்தியை யுடையனான. (வரியரவினணைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின்) குன்றிச்சூடுபோலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான வரிகளையுடையனாய், மைருதய ஸௌரப்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் இடிகோரிங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(எங்குமலிநிறைபுகழித்பாதி) வேதப்ராமாண்யம் ப்ராதேசிகமாயிருக்கையன்றிக்கே, எங்குமொக்க மிகுகையால்வந்த நிறைந்த புக

மையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், மற்றும் ஸ்ரவணத்தாலே அறியவேண்டியவற்றாலும் வந்த இயற்றியை ஸ்வபாவமாகவுடையராய். (அங்கமலத்தயனனையார்) தனித்தனியேப்ரஹ்மாவைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்க க்ஷமராயிருக்கிறப்ராஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே வந்துநின்றருளின இதுதான் தனக்கு அலப்யலாபமாகக்கொண்டு நிற்கிறவன் * அயர்வறு மமரர்களதிபதியான ஸர்வேஸ்வரன் கிடீர்கோள்; அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள் என்கிறார். ... ... (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செம்மையுடைய கமலத்திருமகளென்று சப்தார்த்தமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதருடைய வித்யாதி). த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்ய மிவனுக்குண்டோ? "அகந்தன்" என்னும் ப்ரஸித்தி வருகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனையுமித்யாதி). "வரி" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (குன்றிச்சூடித்யாதி). (குன்றிச்சூடு) கு(ஆ)ஞ்சாபீட(ஞ்)ம்.
(ப்ராதேசிகமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது-சிலவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமுண்டாய், சிலவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே என்கை. அங்கங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மற்று மித்யாதி). "இயற்றி" என்றது-அதிசயமென்றபடி. "அமரர்கோவே-காண்மின்" என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி).(க)

மூ.— முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்மண்டியுண்ண
முனிவரொடு தானவர்கள் திகைப்பவந்து
பன்னுகலைநால்வேதப் பொருளையெல்லாம்
பரிமுகமாயருளிய வெம்பரமன் காண்மின்
செங்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீசச்சங்க
மவைமுரலச் செங்கமல மலரையேறி
அன்னமலிபெடையோடு மமரும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
செம்நெல்	ஶ்லாக்யமான நெல் பயிரினுடைய	அவை	அங்கே ஸஞ்சரிக்கிற
மலி கதிர்	ஸம்ருத்தமான கதிர்களானவை	சங்கம்	சங்குகளானவை
கவரி வீச	சாமரங்கள் (போல்) வீசாநிற்க,	முரல	முழங்காநிற்க,
		செம்	ஸுந்தரமான [லோ
		கமல மலரை	தாமரைப்பூவின் லோ

ஏறி	ஏறி	முனிவரொடு	ஸநகாதி ருஷிகளுடன் கூட
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	தாநவர்கள்	ராக்ஷஸர்களும்
மலி	போக (ஓ) ப்ரசுரமான [கூட	திகைப்ப	ப்ரமப்பட்டு நிற்க (அவ்வளவில்)
பெடையோடும் (தன்) பெடையோடு		வந்து	(தான் பரமபதத்தில் நின்றும்) வந்து,
அமரும்	பொருந்திகண்வளரா [நின்ற	பன்னு	விஸ்த்ருதமாயுள்ள
செல்வத்து அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோவே!		கலை	சாஸ்த்ரங்களை யுடைத்தான [டைய
முன்	முற்காலத்தில்	நால் வேதம்	நாலு வேதங்களினு
இவ்வேழுலகும்	இந்தஸப்தலோகங்களையும் [னது	பொருளை எல்லாம்	அர்த்தங்களையெல்லாம் [ண்டு
இருள்	அஜ்ஞாநாந்தகாரமா	பரிமுகமாய்	ஹயக்ரீவனாய்க் கொ
மண்டி	அடர்ந்திருந்து	அருளிய	உபதேசித்தருளின
உண்ண	புஜிக்கையில் (தன்வசமாக்கிக் கொண்டு கலஹீகரிக்கையில்)	எம்பரமன் காண்மின்	நம்முடைய ஸர்வாதிகன் கிடீர். (உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண்டியுண்ண) பண்டு இவ்வுலகங்களேழையும் அந்தகாரமானது தான் கண்டபடியே பரந்து புஜிக்க. (முனிவரொடு தாநவர்கள் திகைப்ப) ஸாத்விகரோடு அஸாத்விகரோடு வாசியற அறிவுகெட்டுக் கலங்க வந்தவதரித்து, பரம்பின கலைகளையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களினுடைய அர்த்தத்தையெல்லாம் ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய் அருளிச்செய்த ஸர்வஸ்மாத்பரன் கிடீர்,

(செங்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீச) செந்நெலினுடைய கனத்த கதிரானது கவரி வீச. (சங்கமவைமுரல) அங்கே ஊருகிற சங்கங்களானவை த்வநிக்க. (செங்கமலமலரையேறி) செவ்விபெற அலர்ந்த தாமரைப்பூவைப்படுக்கையாகக்கொண்டு அதின்மேலேஏறி. (அன்னமலிபெடையோடுமமரும் செல்வத்து) அன்னமானது அப்பூம் படுக்கையிலே போக (ஓ) ஸ்ரோதஸ்ஸில் தன்னைவிஞ்சின பெடையோடொக்கச் சாய்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. அங்குத்தை திர்யக்குகளுமகப்பட போக (ஓ) ப்ரதாநமாயாய்த்திருப்பது. (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், திருப்பாற்கடலில் கிடந்தான் இவரென்றார்; அங்கு நின்றும்போந்து வேதப்ரதா(ன)னம் பண்ணின மஹோபகாரகன் இவர் என்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அந்தகாரமானது) என்றது - அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், வேதப்ரதாநத்தால் பாஹ்யாந்தகாரம் போகாதிறே. (கலங்க) என்ற வநந்தரம், "அதுதிர" என்று சேஷம்.

சங்கங்களை "அவை" என்று விசேஷிக்கையாலே செந்நெலிலே வர்த்திக்கிறவை என்று விவக்ஷித்து, ஜந்துக்களாகையாலே கூப்பிடும் என்று அத்தை கா(ந)கஸ்த்தரோயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அங்கேவரு கிற வித்யாதி). "அன்னம்" என்பதும் "பெடையோடும்" என்பதும் ஜாதாவேகவசநமாய், பலஅன்னங்கள் பலபேடைகளோடு அமரும்என்று விவக்ஷித்து அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை திர்யக்குக்களுமித்யாதி). ... ... (உ)

மூ. — குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்
கோள்முதலை பிடிக்கவதற் கனுங்கிநின்று
நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரோய் சோதியென்ன
நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய வென் நிமலன்காண்மின்
மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுங்கொண்டு
வந்துந்திவயல்கள் தோறும் மடைகள்பாய
அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலை	ஸஹ்யபர்வதத்தில்	பாய	பாயும்படியாக
திகழ்	விளங்காநின்ற	அலைத்துவரும்	அலையெறிந்துகொண்டு வாராநின்ற
சந்து	சந்தநமரங்களையும்	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
அகில்	அகில்கட்டைகளையும்	வளம்	ஸம்ருத்தமாக
கனகம்	ஸுவர்ணங்களையும்	பெருகும்	ப்ரவஹியா நிற்கையி ஞலுண்டான
மணியும்	ரத்நங்களையும்	செல்வத்து அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	
கொண்டுவந்து	திரட்டிக்கொண்டு	குலம்	நல்லஜாதியில் பிறந்த (யானைகளுக்குள் ளே)
உந்தி	தள்ளி [வந்து		
வயல்கள்தோறும்	கழனிகளெங்கும்		
மடைகள்	மடைகளிலே		

தலைய	ச்ரேஷ்டமானதும்	சுடர்	தேஜோரூபியான சந்த்ரனோடு
மதம்	கொழுப்புடையதுமான	ஏய்	ஒத்திருக்கிற
வேழம்	ஸ்ரீ கஜேந்த்ரமானது	சோதி	(குளிர்ந்த) தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
பொய்கை	மடுவிலே		
புக்கு	ப்ரவேசித்து (நீர்க்கையில், அங்கு)	என்ன	என்றுகூப்பிட, (அங்கே எழுந்தருளி)
கோள்	மிடுக்கையுடைத்தான	நெஞ்சு	(அதின்)மநஸ்ஸிலுண்டான
முதலை	முதலையானது [மூக்க		
பிடிக்க	(தன்காலைப்)பற்றி இ	இடர்	து:க்கத்தை [ய்
அதற்கு	அந்தமுதலைக்கு	தீர்த்தருளிய	போக்கியருளினவனு
அனுங்கிநின்று	பயப்பட்டிருந்து,	என்	(அதை) எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய்,
நில	சந்த்ரிகையை		
திகழும்	சுற்றும்விளங்கப்பண்ணுகின்ற [தான	நிமலன்கண்டீர்	(அத்தால்) பரிசுத்தனானவன் இவர். (௩)
மலர்	விகாஸத்தையுடைத்		

வ்யா. —மூன்றும்பாட்டு. (குலத்தலையமதவேழம்) நல்ல ஆகரத்திலேபிறந்துதான் ஆனைகளுக்கெல்லாம் ப்ரதா(த்ரு)நமாய், மதமுதிதமாய், மூலையடியே திரிகிற ஆனை விழுக்காடறியாதே தன்னிலமல்லாத வேற்றுநிலத்திலே புக்கு கொடிதானமுதலையின்கையிலே அகப்பட்ட தாய்த்து. (கோள்முதலைபிடிக்க) சாபோபஹதமாய் அதுக்குப் பரிஹாரமாக "எப்போதோ இது நம்கையிலே வந்தகப்படுவது" என்றிருக்கிற முதலையின்கையிலே புக்குப் பிடிபட. (அதற்கனுங்கிநின்று) அதற்கு வெருவி, முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய் தன்னுடைய வ்யாபாரமற்றுநின்று. (நிலத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதியென்ன) நிலாவை பரப்பாநின்ற விகாஸத்தையுடைய சுடருண்டு சந்த்ரன், அவனோடொத்த தண்ணளியை யுடையையாய்க்கொண்டு வந்து தோற்றவேணுமென்ன; (நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய என்நிமலன் காண்மின்) அதினுடைய கையில் பூ ச்செவ்வியாறுதபடி தன் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய ஹ்ருதயத்தில் வ்யஸநத்தைப்போக்கி யருளுகையாலே, ஆச்ரிதருடைய விரோதியைப் போக்கி, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஸ்வபா(ஞு)வனென்கிற சுத்தியை எனக்குப்ரகாசிப்பித்தவன் இவர்.

(மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுங்கொண்டு) ஸஹ்யபர்வதத்திலே விளங்காநின்ற சந்தநத்தையும், அகிலையும், பொன்னையும், ரத்

ங்களையும் வாரிக்கொண்டுபோந்து. (வந்துந்தியித்யாதி) பா(ரா)ரம் பொறுக்கமாட்டாமை சுமை பொகடுவாரைப்போலே தள்ளி, வயலென்று பேர்பெற்ற விடமெங்கும் மடைகள்தோறும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்துப் பொன்னியானது. இப்படி அலைத்துக்கொண்டு பெருகி வாராநின்ற காவிரியால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. அவன் தான் ஆர்த்தரிருந்தவிடமெங்கும் வந்து ரக்ஷிக்குமாபோலே, இந்த ஆற்றுவரவும் அபேக்ஷிதமான இடமெங்கும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்து. ... ... (ஙு)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (குலவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அஜ்ஞாநம் போம்படி வேதப்ரதாநம் பண்ணினபடி சொல்லிற்று, இதில், அந்தவேதத்தில் ப்ரதிபாத்யமான கைங்கர்யத்தை விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தானே கொண்டருளுமவனென்னுமதுக் குறிப்பாக, ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணத்தை உபதேசிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“குல” என்றது-க்ரமவாசியாய் அருளிச்செய்கிறுர் (ஆகாத்திலே) என்று. “பிடிக்க” என்கையாலே எற்கவே பிடிக்கக் கோலினமை தோற்றுகையாலே பலிதார்த்தமருளிச் செய்கிறுர் (சாபோபஹதமாயித்யாதி) கொடுமையின்படிதன்னை எல்லிலிலத்தனவு மருளிச்செய்தா ரென்னவுமாம்.

பாட்டுக்கெல்லாம்கொருத்து பாவமருளிச்செய்கிறுர்(அவன்தானித்யாதி)

மூ. — சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் செங்கற்குன்றம்
திகழ்ந்ததெனத் திருவுருவம் பன்றியாகி
இலங்குபுவி மடந்தைதனை யிடந்துபுல்கி
எயிற்றிடைவைத்தருளிய வெம்மீசன் காண்மின்
புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகந்தொக்கப்
பொழில்கள்தொறும் குயில்கூவ மயில்களால
அலம்புதிரைப் புனல்புடைசூழ்ந் தழகார் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புலம்பு	அழகிதாக விளங்காநின்ற	பொழில்கள் தொறும்	சோலைகளெங்கும்
சிறை	இறகுகளையுடைய	குயில்	கோகிலங்களானவை
வண்டு	வண்டுகளானவை	கூவ	கூவாநிற்பதாய்,
ஒலிப்ப	த்வநியாநிற்பதாய்,	மயில்கள்	மயில்களானவை
பூகம்	பாக்குமரங்கள்	ஆல	கூத்தாடாநிற்பதாய்,
தொக்க	திரண்டிருக்கிற	அலம்பு	அலையாநின்ற

திரை	அலைகளையுடைத்தான
புனல்	ஜலமானது [ளிலே
புடை	பர்யந்தப்ரதேசங்க
சூழ்ந்து	வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு
அழகு ஆர்	அழகுமிக்கிருக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	
தூர்	அத்விதீயமாய்
செம் கல்	சிவந்த ரத்நங்களையுடைத்தான
குன்றம்	மேருபர்வதமானது
திகழ்ந்ததென	விளங்குவதுபோல விராஜிக்கிறதாய்,
சிலம்புமுதல்	தண்டைச்சிலம்பு முதலான
கலன்	ஆபரணங்களை [இற
அணிந்து	சாத்திக்கொண்டிருக்
திருவுருவம்	அழகியவடிவையுடைய
பன்றியாகி	மஹாவராஹமாயவதரித்து,
இலங்கு	விளங்காநின்ற
புவிமடந்தை தனை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
இடந்து	(அண்டபித்தியில்நின்றும்) குத்தியெடுத்து [லேஷித்து
புல்கி	(அவனுடன்) ஸம்ஶ்
எயிறு இடை	தந்தத்தினிடையிலே
வைத்தருளிய	வைத்துக்கொண்டு (ஏறி) அருளினவனாய் [வாம்
எம்	(அதினால்) நமக்கெல்
ஈசன்காண்மின்	நிர்வாஹகனை ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர். (௪)

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (சிலம்புமுதல் கலனணிந்து) சிலம்பு துடக்கமான ஆபரணங்கள் பலவற்றையுமணிந்து ஒரு மேருவானது நின்று விளங்குமாபோலே, வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (இலங்கு புவி) அண்டபி(ழி)த்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி, அந்தபூமிக்கும் அபிமாநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை அணைத்து, அந்தபூமிதன்னைத் திருவெயிற்றிலே ஒருநீலமணியழுத்தினாப்போலே வைத்தருளின அச்செயலைக்காட்டி, என்னை எழுதிக்கொண்டவன் கிடீர்.

(புலம்புசிறை வண்டொலிப்ப) அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுகள் மதுபானமத்தமாய் த்வநிக்க. (பூகந்தொக்கப் பொழில்கள் தொறும் குயில்கள்கூவ) கமுகுகள்திரண்ட சோலைகள்தோறும் குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலேகூவ, (மயில்களால) அதினுடைய பாட்டுக்கீடாக மயில்கள் ஆலிக்க. (அலம்பு திரைப்புனல் புடைசூழ்ந்தழகார் செல்வத்து) அலைத்துக்கொடுவருகிற திரைகளையுடைத்தான ஜலமானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்கையால்வந்த நிரவதிகஸம்பத்தையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு ஆபர

ணம்போலேயிருக்கிற திருவழுந்தூரிலே. ... ... (ச)

அரு.—காலாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "திலத்திகழு மலர்க்கூடரேய் சோதி" என்று பெருமிடறு செய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவனென்றீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அந்தன் கூப்பிடக்கூடுமோ வென்னு மதிசங்கையிலே, ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிடவறியாத பூமியை எடுத்தாப்போலே நம்மையு மெடுக்க வல்லவன் இவர் என்று வராஹவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"செம்" சிவந்த "கல்" ரத்நங்களையுடைய "குன்றம்" மேருவானது திகழ்ந்ததென்னும்படியாக. "சிலம்புமுதல் கலனணிந்து" இவ்வாபரண சோபையாலே முட்டாக்கிட்டபடியாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவுருவமுடைய வராஹமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிலம்பித்யாதி). "செங்கட்குன்றம்" என்று பாடமானபோது குன்றுக்கே விசேஷணமாய், அபூ(தோ)தோபமையாக வ்யாக்யாநாந்தரமுண்டு, "குன்று" நீலாசலமென்று கருத்து. ... ... (ச)

மூ. — சினமேவு மடலரியி னுருவமாகித்
திறல்மேவு மிரணியன தாகங்கீண்டு
மனமேவும் வஞ்சனையால் வந்தபேய்ச்சி
மாளவுயிர் வவ்விய வெம்மாயோன்காண்மின்
இனமேவும் வரிவளைக்கை யேந்தும்கோவை
ஏய்வாய மரதகம்போல் கிளியினின்சொல்
அனமேவுநடைமடவார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்தவமரர்கோவே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இனம் மேவும்	வரிசைவரிசையாகப் பொருந்தியிருப்ப	கிளியின்	கிளிகளினுடைய
வரி	அழகியதான [தாய்	இன்சொல்	மதுரமான சொல்லையுடையவர்களாய்,
வளை	வளைகளையுடைத்தான	அனம் மேவும்	ஹம்ஸத்தோடு பொருந்தியிருக்கிற (ஸத்ருசமான)
கை	கைகளாலே	நடை	நடையழகையுமுடையவர்களான
ஏந்தும்	தாங்கப்பட்ட,	மடவார்	ஸ்த்ரீகள்
கோவைவாய்	கோவைப் பழத்தோடொத்த	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
வாய்	அதரத்தையுடைத்தாய்,		
மரகதம்போல்	மரகதப்பச்சை போன்ற வர்ணத்தையுடைத்தான		

செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த அமரர்கோ,	வஞ்சனையால்	கபடத்தினாலே
மேவும்சினம்	அதிசயிதமானகோபத்தையும்	வந்த	(கொல்ல) வந்த
அடல்	மிடுக்கையுமுடைய	பேய்ச்சி	பூதனையானவள்
அரியின்உருவமாகி	நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு,	மாள	முடியும்படியாக [னை
திறல்மேவும்	ப(ல)லம் மிக்கிருந்து	உயிர்	அவளுடைய ப்ராணை [கொண்டு
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய	வவ்விய	க்ர(ஹ)ஹித்தவனுக்
ஆகம்	சரீரத்தை	எம்	(அவ்வாஸ்சர்யத்தை) எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்தவனுமான)
கீண்டு	பிளந்தவனும்	மாயோன்காண்மின்	ஆஸ்சர்யபூ(பூ)தன் இவர். (ரு)
மனம் மேவும்	மநஸ்ஸிலேபொருந்தியிருக்கிற		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவு மடலரியினுருவமாகி) சிறுக்கன்பக்கலிலேஅவன் மிகைத்துவரப்புக் கவாறே அதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை, சினத்தையிட்டுவகுத்தாப்போலேயாய், கிட்டவொண்ணாத நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய். (திறல்மேவுமிரணியனதாகங்கீண்டு) நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலியாத மிடுக்கையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கீண்டு. (மனமேவுமித்யாதி) இவனுடைய பருவத்தைக்கண்டால் "கெட்டேன், இவனை அழியச்செய்கையாவதென்" என்று நெஞ்சிலிரக்கம் பிறக்கையன்றிக்கே நெஞ்சிலே பொருந்தியிருக்கிற வஞ்சநத்தையுடையளாய்க்கொண்டு வந்த பூதனை முடியும்படி அவளுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்த ஆஸ்சர்யபூ(பூ)தன் இடிகோள் இங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(இனமேவுமித்யாதி) தர்ஶநீயமான வளையையுடைத்தான கைகளாலே ஏந்தப்பட்டு, இவர்கள் தங்களோடொத்துக் கோவைபோன்ற அதரத்தையுடைத்தாய், மரகதம்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கிளியினுடைய பேச்சுபோலே இனிதானபேச்சையுடையராய் கற்பிக்கிறவர்கள்பேச்சும் கிளியின் பேச்சும் வாசிதெரியாது. அன்னப்போன்ற நடையுடைய ஸ்த்ரீகள் நெருங்கி வர்த்திக்கையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. ... ... (இ

அ௫ — அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில், அநுகூலனை ஸ்ரீ கஜேந்த்ர ரக்ஷணம்பண்ணி மஹிஷியான பூமிக்கு விரோதியான முறையாலே பூமியை உத்த(த்)ரித்தானென்றேயாகிலும், நாங்கள் அங்ஙனநுகூலிக்கவும் பெறாதே ஒரு ப்ரத்யாஸத்தியு மின்றிக்கே, விரோதியும் கனத்திருக்க ரக்ஷிக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன விரோதிநிரஸநசீலனென்கிறு ரிங்கென்று ஸங்கதி.

இரண்டு பேச்சுக்கும் இனிமை ஒத்திருக்குமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (கற்பிக்கிற வித்யாதி). ... ... (இ)

மூ. — வானவர் தம்துயர்தீரவந்துதோன்றி
மாணுருவாய் மூவடிமாவலியை வேண்டித்
தானமரவேழுலகு மளந்தவென்றித்
தனிமுதல்சக்கரப் படையென்தலைவன்காண்மின்
தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில்கொள்வீதிச்
செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும்
ஆனதொல் சீர்மறையாளர் பயிலும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௬)

பதம்.	உரை.
தேன்	மதுவானது [நின்ற
அமரும்	மாறாதே ப்ரவஹியா
பொழில்	சோலைகளாலே
தழுவும்	சுற்றப்பட்டு
எழில்கொள்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வீதி	வீதிகளிலும்
செழு	அழகிய
மாடம்	மண்டபங்களிலும்
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளிலும்
கூடந்தோறும்	க்ருஹங்களிலும் [ராய்
ஆன	ஆத்மகுண ஸம்பந்த
தொல்சீர்	பழையதான (அழிவற்ற) கீர்த்தியையுடையராய்
மறையாளர்	வேதாத்யயநபரரான ப்ராஹ்மணர்கள்
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ	

பதம்.	உரை.
வானவர்தம்	தேவர்களுடைய
துயர்தீர	துக்கம் போம்படியாக
தான்	(ஸர்வ வ்யாபியாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுமான) தான்
மாணுருவாய்	வாமந வேஷத்தையுடையனாய்க் கொண்டு
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து
மாவலியை	மஹாபலியினிடத்தில்
மூவடி	மூன்றடியை
வேண்டி	யாசித்து (அதைபெற்றவாறே),
ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்
அமர	(தன் திருவடிக்கீழ்) அடங்கும்படியாக
அளந்த	ஆக்ரமித்தவனாய்,

வென்றி	ஜயசீலமாய்,	சக்கரம்	ஸுதர்சநத்தை
தனி	அத்விதீயமாய்	படை	ஆயுதமாகவுடையனாய்
முதல்	(ஆயுதங்களில்) ப்ரதமமான (ஶ்ரேஷ்டமான)	என் தலைவன்	எனக்குஸ்வாமியான
		காண்மின்	ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (வானவர்தம் துயர்தீர) அநந்யப்ரயோஜனராய் அலேயல்லதறியாதே (க) *தொடையொத்ததுளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றுமவர்களுக்காகவன்றிக்கே, கார்யம்செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், நான் ஈஶ்வரனென்னும்தேவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த துக்கம்போம்படி வந்தவதரித்து. (மாணுருவாய்) "அவன்பக்கலிலே பெருவிடில் ஜீவிக்கைஅரிது" என்று தோற்றும் இரப்பிலே தகணேறின வடிவையுடையனாய், தனக்கில்லாதது மூவடியாய், அதுடையான் மஹாபலியாய், அவன்கையிலே தான் நீரேற்றுப்பெற்று, அந்த திருவடிகளின்கீழே ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களுமடங்கும்படிக்கீடாக வளர்ந்து. (வென்றித்தனிமுதல் சக்கரப்படை) வெற்றியை யுடைத்தாய், அத்விதீயமாய் ஆயுதங்களுக் கெல்லாம ப்ரதா(ந)னமாயிருக்கிற திருவாழியைப் பரிகரமாகவுடையனை என் ஸ்வாமிகிடிகோள் (உ) "த்ரிவிக்ரம க்ரமாக்ராந்த த்ரைலோக்ய ஸ்புரதாயுத:"- த்ரிவிக்ரம க்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுத:" என்கிறபடியே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவன். (ங) "ஏவம் ஏகேந ஜகந்-ஜிதம் பகவதா ஜகத்".

(தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில் கொள்வீதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே தழுவப்பட்ட அழகையுடைத்தான வீதி. (செழுமாடமித்யாதி) அழகிய மாடங்கள், மாளிகைகள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், மற்றுமவகாசமுள்ள இடமெங்கும். (ஆனதொல்சீர்) வித்யாவிநயங்களால் ஸம்பந்நரா † (ய்,பழையதான சீரையுமுடையரா)யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் நெருங்குகையால் வந்தஙிரவதிகஸம்பத்தை யுடைய. ... ... (௬)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (வானவரித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில், விரோதி நிரஸந சீலனென்றீர்; அவன் விரோதி நிரஸந சீலனேயாகிலும், எங்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் நசை அறுவர்த்திக்கையாலே எங்களைக்கைக்கொள்ளுமோவென்ன; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும்கூட தன்னை இரப்பாளனாக்கிக்கார்யம் செய்யும்படியான ஸுசீலன்கிடிகோ ளென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(க) தி-பள்-கஉ. (உ) வி-டு-ரு-ரு-கஎ. (ங) † குண்டலிதம் க்வசித்கம்.

"வானவர்" என்னவமைந்திருக்க "தம்" என்றத்தாலே அவர்கள் தாபிமாநம் தோற்றுமென்று விலக்கித்து வ்யாவர்த்யகதாபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்யேத்யாதி). வானவரென்று, வான்-ப்ராப்யமாகத் தோற்றுகையாலும், அதுபெறுகைக்கு ஸாதநமும் தாமே அநுஷ்டிக்க வல்லாரென்று முன்பிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் "தம்" என்றத்தாலும் ஸூசிதமாகையாலும், அந்யப்ரயோஜநராய் அந்ய ஸாதநரானவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம். மாணாய் என்னாதே, "மாணுருவாய்" என்றத்தாலே, இரப்பிலே தகணேறினமைதோற்றுமென்று அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "தான் மாணுருவாய் மூவடி மாவலியைவேண்டி" என்றந்வயித்து, தானே தன்னிலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றியிருக்கையாலே வேண்டக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி) மாணுருவானபோது சக்கரப்படையுண்டோவென்ன; "அளந்தபோது உண்டு" என்றுப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (த்ரிவிக்ரம இத்யாதி). திருவடிகளின்கீழே அடங்கும்படி அளக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமித்யாதி). ... ... (௬)

மூ. — பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப்
பகலவன் மீதியங்காத இலங்கைவேந்தன்
அந்தமில்திண் கரம்சிரங்கள் புரண்டுவீழ
அடுகணையாலெய்து கந்தவம்மான் காண்மின்
செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்
திசைமுகனேயனையவர்கள் செம்மைமிக்க
அந்தணர்த மாகுதியின் புகையார் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (எ)

பதம்.	உரை.
செம்தமிழும்	அழகிய (ஸ்வார்த்தத்தை எளிதில் ப்ரகாசிப்பிக்க வல்ல) த்ராவிடவேதமும்
வடகலையும்	ஸம்ஸ்க்ருத வேதமும்
திகழ்ந்த நாவர்	விளங்காநின்ற நாவையுடையவர்களாய்
திசைமுகனே அனையவர்கள்	ப்ரஹ்மாவோடொத்த(ப்ரபாவமுடைய) வர்களாய்,

பதம்.	உரை.
மிக்கசெம்மை	அதிசயிதமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையரான
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணருடைய
ஆகுதியின்	(யஜ்ஞத்தில்) ஆஹுதியிலேயுண்டான
புகை ஆர்	தூமம் நிறைந்திருக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	இற
பந்து அணைந்த	பந்தோடு கூடியிருக்

மெல்	ம்ருதுவான [ன	திண்	பலிஷ்ட்டமான
விரலாள்	விரல்களை யுடையளா	கரம்	கைகளும்
சீதைக்காகி	ஸீதை நிமித்தமாக,	சிரங்கள்	தலைகளும் [க
பகலவன்	ஸூர்யன்	புரண்டுவீழ	அறுந்துவிழும்படியா
மீது	மேலே	அடுகணையால்	கொல்லவல்லபாணத்
இயங்காத	ஸஞ்சரிக்கப்போகாத (உயர்ந்த அரணை		தினால்
இலங்கை	லங்கைக்கு [யுடைய)	எய்து உகந்த	அடித்து (க்கொன்று) ஸந்தோஷித்த
வேந்தன்	ராஜாவான ராவணனுடைய [ணிறந்த)	அம்மான்காண்	ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர். (எ)
அந்தம் இல்	அவதியில்லாத (எண்	மின்	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பந்தணைந்த) ஸர்வேஶ்வரன் ஸந்நிதியிலும் பந்துகொண்டுபோதுபோக்க வேண்டும்படியாய், அந்த பந்து தொடவும் பொறுதபடியான விரலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடுண்டான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக. பிரிவுக்கு ஹேதுபூ(தா)தனாய், சந்த்ராதித்யர்கள் மேலே ஸஞ்சரிக்கப்பெறாத அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. (அந்தமிலித்யாதி) அறுக்கவறுக்க முளைக்கையாலே அவதியின்றிக்கே யிருப்பதாய், திண்ணியதாயுமிருக்கிற தோள்களும் தலைகளும் தெறித்துப்போய் விழ, ஒரு கொலைஅம்பாலே எய்து அவனையழித்து, "விரோதிபோகப் பெற்றோம், ஆஶ்ரிதரும் குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்" என்று அவர்களுக்குக்கடவ உகப்பைத்தானுகந்த ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.

(செந்தமிழித்யாதி) (செந்தமிழும்) அர்த்தத்தை நேராகக்காட்டவல்ல தமிழும். (வடகலையும்) ஸம்ஸ்க்ருதமும், இவையடைய விளங்குகிற நாவையுடையருமாய். (திசைமுகனே யனையவர்கள்) தனித்தனியே சதுர்முகனைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற (செம்மையித்யாதி) இப்படி வைலக்ஷண்யம் விஞ்சியிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமதூமத்தையும் அழகிய செல்வத்தையுமுடைய அணியழுந்தூர். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பந்தணைந்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடத்தில் தன்னை இரப்பாளனுக்கியும் கார்யம் செய்யுமவன் என்றுநின்றீர்; இப்படி அவன் செய்யவேண்டுவானென்னென்னில்; அவன் பிராட்டியிடத்தில் அபி(நி)நிவிஷ்டனாய் கார்யம் செய்யுமாபோலே சேதநரெல்லாரிடத்திலும் அபிநிவிஷ்டனாயிருப்பன் கிடீரென்று உபதேசிக்கிறரென்று ஸங்கதி.

ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வ்யாமோஹத்தை யுண்டாக்குகைக்கு உபயுக்தமான மௌக்த்ய(ஸௌ)மும், மார்தவமும் ஸஹிதமாகிற தென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி).

"ஆர்" என்று பொருந்துதலாய், இவர்களுக்குப் பொருந்தினதென்றாய், அத்தால்பலிதம் (அழகிய) என்றது. ... ... (எ)

மூ. — கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கொம்பு
பறித்து மழவிடை யடர்த்துக் குரவைகோத்து
வம்பவிழும் மலர்க்குழலாளாய்ச் சிவைத்த
தயிர் வெண்ணெயுண்டுகந்த மாயோன் காண்மின்
செம்பவளமரகத நன்முத்தம்காட்டத்
திகழ்பூகம் கதலிபலவளம் மிக்கெங்கும்
அம்பொன்மதிள் பொழில்சூழ்ந்தழகார்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (அ)

பதம்.	உரை.
செம்பவளம்	(பாக்குமரங்களில் பூங்கள்) சிவந்த பவழத்தையும்
மரகதம்	(அவற்றின் காய்கள்) மரதகப் பச்சையையும்
நல்முத்தம்	(பூக்கள்) நல்ல முத்துக்களையும்
காட்ட	தர்சிப்பிக்கவற்றான
பூகம்	கமுகுகளாலே
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்,
பல	அநேகமான
கதலி	வாழைகளுடைய
வளம்	ஸம்ருத்தியானது
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
மிக்கு	அதிசயித்திருப்பதாய்,
அம்பொன்	மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான [தான
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைத்
பொழில்	சோலைகளாலே
புடை	பர்யந்தங்களிலே
சூழ்ந்து	சுற்றப்பட்டு
அழகு ஆர்	அழகுமிக்கிருக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	[யும்
மிகு கும்பம்	பெருத்தமஸ்தகத்தை
மதம்	மதத்தையுமுடைய
வேழம்	குவலயா பீடமானது
குலைய	அழியும்படியாக
கொம்பு	(அதின்) தந்தங்களை
பறித்து	பிடுங்கியும்,
மழம்	இளம்பருவமான
விடை	எருதுகளை
அடர்த்து	நெருக்கியும்,
குரவை	ராஸக்ரீடையிலே
கோத்து	(பெண்களோடு) கைகோத்தும்,
வம்பு	பரிமளமானது
அவிழும்	பரவாநின்ற
மலர்	பூக்களுடைய [ளான
குழலாள்	மயிர்முடியையுடைய

ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	உண்டு	அமுதுசெய்தும்
வைத்த	சேமித்துவைத்த	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
தயிர்	தயிரையும்	மாயோன்கா ண்மின்	ஆஶ்சர்யபூ (ஷ்டா)தன் கிடீர். (அ)
வெண்ணெய்	நவநீதத்தையும்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமிகு மதவேழம்) ஆனைகளோடும் மலைகளோடும் பொருது புண்பட்ட மஸ்தகத்தையுடைத்தாய், மதமுதிதமாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது குட்டிச்சுவர்போலே தளர்ந்துவிழும்படி அதினுடையகொம்பை அநாயாஸேந பறித்து. (மழுவிடையடர்த்து) பருவத்தால் இளைதாய், "காட்டுக்காட்டு" என்று ம்ருத்யுஸத்ருஶமாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்து. (குரவைகோத்து) பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னையுமொருவனாக விட்டுக்கோத்து. (வம்பவிழுமித்யாதி) விரோதிவர்க்கத்தைத்தானே கைதொட்டுப்போக்கினவன். அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே, பரிமள ப்ரசுரமான பூவையுடைத்தான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து, அத்தாலே பெறுப்பேறு பெற்றானாகவிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூ(ஷ்டா)தன் கிடீர்.

(செம்பவள மரதகநன்முத்தம் காட்ட) அங்குண்டான கமுகுகளில் பாளைகள் முத்தைக்காட்ட, பசுங்காயானது மரகதத்தைக்காட்ட, பழுங்காயானது பவளத்தைக்காட்ட, ஆக இப்படி மூன்றும் ஒருகாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படியிருப்பதாய், வாழைகளினுடைய மிகுதியால் வந்த அழகு குறைவற்று எங்குமொக்க ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அரணைப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட பொழிலையுடைத்தாயிருக்கிற திருவழுந்தூர். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி) இப்பாட்டில், சொன்ன பிராட்டியிடத்தில் போலே சேதநரிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கைக்கு மூலமென்னென்ன, ஆஶ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியானஸ்வபா(வா)வன்கிடீரென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கும்பத்துக்கு மிகுதி யுத்த(த்)வுடுக்க னென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (காட்டுக்காட்டு) என்று (பருவத்தால் இளைதாய்) என்று அந்வயித்துக்கொள்வது.

"பல-கதலி" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் வாழைகளினுடைய மிகுதியாலே) என்று ... ... (அ)

மூ. — ஊடேறு கஞ்சனொடு மல்லும் வில்லும்
ஒண்கரியுமுருள் சகடுமுடையச்செற்ற
நீடேறுபெருவலித் தோளுடையவென்றி
நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன்காண்மின்
சேடேறு பொழில்தழுவு மெழில்கொள்வீதித்
திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும்
ஆடேறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (கூ)

பதம்.	உரை.
சேடுஏறு	இளமையேறி(மிக்கு) இருக்கிற
பொழில்	சோலைகளாலே
தழுவும்	சுற்றும்வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு [ருக்கிற
எழில்கொள்	அழகை யுடைத்தாயி
வீதி	திருவீதிகளில்
திருவிழவில்	உத்ஸவங்களிலே
மணி	ரத்நங்களாலே
அணிந்த	அலங்கரிக்கப்பட்ட
திண்ணைதோறும்	திண்ணைகளெங்கும்,
ஆடுஏறு	பரிமளம்ஏறி (மிக்கு) இருக்கிற
மலர்	புஷ்பங்களினாலலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலார்	மயிர்முடியையுடைய பெண்கள்
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர் கோ,	
ஊடு ஏறு	(மஞ்சத்தினுடைய) மத்யத்திலே ஏறியிருக்கிற

பதம்	உரை.
கஞ்சனொடு	கம்ஸனோடுகூட
மல்லும்	சாணூராதிமல்லவர்க்கமும்
வில்லும்	தநுஸ்ஸும் [மான)
ஒள்	அழகிய (பலிஷ்டட
கரியும்	குவலயாபீடமும்
உருள்	உருண்டு வாராநின்ற
சகடும்	சகடாஸுரனும்
உடைய	நெருக்குண்ணும்படி
செற்ற	(அவர்களை) அழித்தவனாய்
நீடுஏறு	மென்மேலும் அதிசயித்து வராநின்ற
பெருவலி	மிக்கபலத்தையுடைய
தோள்உடைய	புஜங்களையுடையனாய்
வென்றி	ஜயமானது
நிலவு	(எப்போதும்) வர்த்தியாநிற்கையாலுண்டான
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
நேமி	திருவாழியை
அம்கை	அழகிய திருக்கையிலேந்தினவனை
நெடியோன்	ஸர்வாதிகன்கிடீர் (கூ)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறு கஞ்சனொடு) தன்பயத்தாலே உயரமஞ்சத்திலே போயேறி நிற்கிற கம்ஸனோடேகூட அவன் தனக்கு அரணாகநிறுத்தின மல்லவர்க்கமும். (வில்லும்) வில்விழவுக்

கென்று இட்டுவைத்த வில்லும். (ஒண்கரியும்) ஆனைவிக்கதென்று மாதுலனைப் கண்ணநீரை விழவிட்டிருப்பதாகக் கோலின குவலயாபீடமும். (உருள்சகடும்) அஸுராவேசத்தாலே தொட்டில் பருவத்திலே மேலே வந்து விழக்கோலின சகடமும். (உடையச்செற்ற) இவற்றையெல்லா மொருகாலே அழியச் செய்தாப்போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு அநுஸந்தாநத்தில் வைசத்ய(ஶ்ய)த்தாலே (நீடேறும் பெருவலித் தோளுடையவித்யாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிடுக்கேறிவாரா நிற்பதான தோளையுடையனைப், விஜயமானது எப்போது மொககவர்த்தியாகின்ற புகழையுடைத்தான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகன் இடர்,

(சேடேறு பொழில்) இளமைமிக்குவருகிற பொழிலாலே தழுவப்பட்டு, அத்தாலே எழில்மிக்கிருக்கிற திருவீதியில் திருநாள்களில் ரத்நங்களாலே அழுத்தப்பட்ட திண்ணைகள்தோறும், ஆடுகைக்காக ஏறின புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய நெருக்கத்தால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே. "ஆடு" என்று - பரிமளம். பரிமளம்மிக்க மலர்க்குழல். (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆஶ்ரித காஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியான வ்யாமோஹம் சொல்லிற்று; அந்த வ்யாமோஹகார்யமான ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநம் பண்ணினமையைப் பலபடி உபதேசித்து கேமிலயப்போலேஉங்களையும் கைவிடானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஊடு" என்று மத்ய(த்ய)மாய், மஞ்சத்தின் மத்யமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ. — பன்றியாய் மீனாகி யரியாய்பாரைப்
படைத்துக்காத்துண்டு மிழ்ந்த பரமன்றனை
அன்றமரர்க்கதிபதியு மயனும்சேயும்
அடிபணியவணியழுந்தூர் நின்றகோவை
கன்றிநெடுவேல் வலவனாலிநாடன்
கலிகன்றி யொலிசெய்த வின்பப்பாடல்
ஒன்றினொடு நான்குமோரைந்தும் வல்லார்
ஒலிகடல் சூழுலகாளுமும்பர்தாமே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
பன்றியாய்	மஹாவராஹமாயும்
மீனாய்	மத்ஸ்யமாயும்
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாயும் அவ
பாரை	பூமியை [தரித்து
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து
காத்து	ரக்ஷித்து
உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) அமுது செய்து
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) வெளிப் படுத்தின
பரமன்தன்னை	ஸர்வாதிகனாய்,
அன்று	அக்காலத்தில்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு
அதிபதியும்	ராஜாவான இந்த்ர
அயனும்	ப்ரஹ்மாவும் [னும்
சேயும்	ருத்ரனும்
அடிபணிய	திருவடிகளிலே விழுந்தாஶ்ரயிக்கும் படியாக,
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாயுள்ள
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
நின்ற	உகப்புடனெழுந்தருளியிருக்கிற

பதம்.	உரை.
கோவை	நித்யஸூரிகளுக்கு(நிர்வாஹகனை) ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
கன்றி	கறையையுடைத்தாய்
நெடு	தீர்க்கமாயுள்ள
வேல்	வேலாயுதத்தை
வலவன்	பிடிக்கவல்லராய்,
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலிசெய்த	ஒலியுடைத்தாம்படி [ய் அருளிச் செய்தரு
இன்பம்	மதுரமாய், [டின
ஒன்றினொடு	ஒருபாசுரத்தோடு கூ
நான்கும்	நாலுபாசுரங்களும்
ஓர் ஐந்தும்	(அதன்பின்) ஒரு ஐந்து பாசுரங்களும்
பாடல்	(ஆகியபத்து) பாசுரங்களும் [கள்,
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
ஒலி	கோ(஘ோ)ஷியாநின்ற
கடல்சூழ்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழ
உலகு	லோகங்களை [ப்பட்ட
ஆளும்	பரிபாலநம் பண்ண வல்லரான
உம்பர்தாம்	தேவதைகளாவர்கள்

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி) ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் ஒரு தலையானால் தன்னைப்பேணாமையும் ரக்ஷிக்குமவனைத்து. (பாரையித்யாதி). பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பன்றியா யித்யாதிகளாலே (காத்து) அத்தை ரக்ஷித்துத் திரியவும் ப்ரளயம்வர, வயிற்றிலேவைத்துத், திரிய வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமிடத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரையும் எண்ணவொண்ணா திருக்கிற ஸர்வாதிகனை. (அன்றமரர்க்கித்யாதி) அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளும்வந்து

ஆஶ்ரயித்து. தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெற்றுப் போமபடியாக வந்துநிற்கிற இடமாய்த்து தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கிற இந்த்ரனும், இவ்வருகுளளாரிற் காட்டில் விஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், அவன்மகனான ருத்ரனும். (அடிபணிய) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆஶ்ரயிக்க, திருவழுந்தூரிலே நின்றருளின ஸர்வாதிகனானவனை. (கன்றிநெடுவேலித்யாதி) சத்ருநிரஸநம்பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருப்பதாய், (க) "மஹாதநு:-மஹாத்தநு:" என்னுமாபோலே, ஒருவரால்நியமித்து ஆளவொண்ணாதபடி நெடிதாயிருந்துள்ள வேலைக்கையிலேயுடையராய் திருவாலிநாட்டையுடையராயிருந்துள்ள ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இனிய பாடலான இப்பத்தையும் வல்லார். "ஒன்றினொடு நான்குமோரைந்தும்" என்று தாம்சேர்த்து அநுபவித்த ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார்க்கு, ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதமுண்டாக முன்னந்தட்டில்லை. "திருமங்கையாழ்வார்தாம் பாகவதசேஷத்வமாக்குகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே ஐஶ்வர்யத்தையும் ஆதரித்தருளினார்" என்றருளிச்செய்வர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு. —பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி). (தாம்சேர்த்தநுபவித்த ப்ரகாரம்) என்றது - முதற்பாட்டில், அநந்தாவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவசாயியை ஒருபாட்டிலும், அங்கு நின்றும் திர்யக்காய் அவதரித்தபடியை "முன்னிவ்வுலகு" என்கிற இரண்டாம்பாட்டிலும், "சிலம்புமுதல்" என்கிற நாலாம்பாட்டிலும், "சினமேவும்" என்கிற அஞ்சாம்பாட்டிலும், "பன்றியாய்" என்கிற பத்தாம்பாட்டிலுமாக நாலுபாட்டிலும், ஒருப்ரகாரமாகவும், மற்றை அஞ்சுபாட்டிலும் கஜேந்த்ரரக்ஷணார்த்தமாகவும் வாமந ராம க்ருஷ்ண ரூபேணவும் வந்தவவற்றுக்கு ஒருசேர்த்தியும் திருவுள்ளத்திலொட்டி அநுபவித்தமை தோற்ற இங்ஙனருளிச்செய்தாரென்றபடி. ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

(க) ரா-யு-க௦௦-கக.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

கள்ளம்மனம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கீழ்த்திருமொழியிலே, அவனே கிடீகோள் ஆஶ்ரயணீய னென்றார்; ஆனால்நீர் எங்களைச் செய்யச்சொல்லுகிற தென்னென்ன; பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போகாதே ஆஶ்ரயணீயனானவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... ... *

அரு.—கள்ளம் மனம்ப்ரவேசம். (நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன) என்றது-எங்களுக்கும் வேறுசிலர் உபதேசிக்கக்கேட்டவையுண்டாயிருக்க நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன என்றபடி. *

மூ. — கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தொழுவீர்
வெள்ளம் முதுபரவைத்திரை விரியக்கரையெங்கும்
தெள்ளும் மணிதிகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துள்ளும் எனதுள்ளத்துள்ளு முறைவாரையுள்ளீரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	ஆத்மாபஹார மாகிற	மணி	ரத்நங்களானவை.
	க்ருத்ரிமத்தை யு	திகழும்	விளங்காநின்ற
மனம்	மநஸ்ஸானது [டைய	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும்
விள்ளும்வகை	(அவ்வாத்மாபஹாரத்		திருநாமத்தை யு
	தில் நின்றும்) வே		டைத்தாய்
	றுபடும் ப்ரகாரத்		
கருதி	ஆசைப்பட்டு [தை	சலசயனத்து	ஜலசாயியான எம்பெ
கழல்	(ஸர்வேஶ்வரன்) திரு	உள்ளும்	ருமான் பள்ளிகொ
	வடிகளை		ண்டிருக்கிற சல
தொழுவீர்	ஆஶ்ரயிக்க வேண்டி		சயநமென்னும்
	யிருக்கிறவர்களே!		திவ்யதேசத்தி
முது	அநாதியான [ன		லுள்ளும்
பரவை	ஸமுத்ரத்தி லுண்டா	எனது	என்னுடைய
திரை	அலைகளினு லுண்டா	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தி லுள்ளும்
வெள்ளம்	ப்ரவாஹமானது [ன	ளும்	
கரை எங்கும்	தீரங்களிலே	உறைவாரை	நித்யவாஸம்பண்ணும்
விரிய	பரவாநிற்க,		ஸர்வேஶ்வரனை
தெள்ளும்	(அவ்வலைகளாலே)	உள்வீர்	த்யாநியுங்கோள் (க)
	கொழிக்கப்பட்ட		

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (கள்ளம்மனம் விள்ளும் வகைக்கருதி) (க) "యథాహిచోర స్సతథాహి బుద్ధః- யதாஹி சோரஸ் ஸததாஹி புத்தஃ" என்கிறபடியே, வேதார்த்தாபலாபம் பண்ணுவார் - சோரரிறே; அதுக்குமேலே அவனுடையதான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப்போரு கிறார் சிலரிறே. க்ருத்ரிமத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறஹ்ருதயம், அதில்நின்றும் வேறுபடும் ப்ரகாரத்தை மநோரதித்து, அவன் திரு வடிகளை ஆஶ்ரயிக்க வேண்டியிருப்பீர்! (வெள்ளம் முதுபரவைத் திரைவிரிய) பழையதானகடல்திரைகளாலுண்டான வெள்ளமானது கரையெங்கும் போந்தேற.

(தெள்ளும் மணிதிகழும்) நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் கடலேறி வடிந்தபடியாலே அங்குண்டான ரத்நாதிகள் விளங்காநின்றுள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளுமென துள்ளத் துள்ளுமுறை வாரையுள்ளீரே) உகந்தருளின நிலங்களும் இவர் திருவுள்ளமும் ஒக்கவாய்த்து அவன் விரும்பியிருப்பது. இப்படியிருக்கையாலே ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ஆஶ்ரயணீயஸ்த்தாநம்இவைஇரண்டுமாய்த்து. "சல சயனன்" என்றது - ஜலசயநனென்றபடியாய், அது அவனுக்குத் திருநாமமாய், ஜலசயநன் வர்த்திக்கிறவிடம் சலசயநமென்று ஊருக்குப்பேராகிறது. ... ... (க)

அரு.— முதற்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) மனத்துக்கு கள்ளமாவது - பௌத்தாதி மதத்தைப் பற்றி வர்த்திக்கை என்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் கள்ளரோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (யதாஹிசோர இத்யாதி). (சிலரிறே) என்றது-குத்ருஷ்டிகளை. சப்தார்த்தம் (க்ருத்ரிமத்தையித்யாதி). (க்ருத்ரிமத்தை) என்றது-வேதாபஹாரத்தையும், ஆத்மாபஹாரத்தையும். [முதுபரவைத்திரை-வெள்ளம்-கரைஎங்கும்-விரிய] என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (பழையதானவித்யாதி).

கரையெங்கும் விரிய மணிதிகழும் என்னவமைந்திருக்க "தெள்ளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நினைவித்யாதி). "நினைவு" என்றது-ரத்நஸம்பாதநார்த்தமான நினைவு என்றபடி. ஈடுபாடாக த்தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (உகந்தருளின வித்யாதி). ஆறும்பாட்டில் "சலசயநம் தொழும்"என்று பகவத்பரமாகவிருக்கவேண்டியிருக்க இங்கு திவ்யதேசத்துக்குப் பேரானபடி எங்ஙனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சலசயனனென்றித்யாதி). மன்னக்களுமறி, சலசயநனென்று திருநாமமாய்த் தென்று திருவுள்ளம். (க)

(க)

மூ. — தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடுகஞ்சி
மருவிப் பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்
திருவில்பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உருவக் குறளடிக ளடியுணர்மி னுணர்வீரே. (உ)

பதம்.	உரை.
தெருவில்	வீதிகள்தோறும்
திரி	ஸஞ்சரிப்பவராய்,
சிறு	அதிக்ஷுத்ரமான
நோன்பியர்	வ்ரதத்தையுடையராய், [அழகிதான
செம்	(தயிர்முதலியவற்றால்)
சோற்றொடு	சோறுகூட
கஞ்சி	(குடிக்க வேண்டும்) கஞ்சியை (அநாஸத்தை) [து)
மருவி	ஆசைப்பட்டு (புஜித்
பிரிந்தவர்	ஸாத்விகர்களிடத்தில் நின்றும் வேறுபட்ட ஜைநாதிகள்
வாய்மொழி	வாயினால் சொல்லப்பட்ட சொல்லை
மதியாது	ஆதரியாமல்
வந்து	அவர்களைவிட்டுவந்து
அடைவீர்	ஆஶ்ரயிக்கப் பார்க்கிறவர்களே!
திருவில்	ஸம்பத்தினால்
பொலி	ஸம்ருத்தரான
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற
சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து, [ய	
உருவ	அழகியவடிவையுடை
குறள்	வாமநனை
அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய
அடி	திருவடிகளை
உணர்வீர்	த்யாநிக்கப் பார்த்தீர்களாகில்.
உணர்மின்	த்யாநியுங்கோள். (உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர்) அஸதஸ்ய வேஷத்தையுடையராய்க்கொண்டு தெருவுகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற அவைதிகமான வ்ருத்தத்தையுடையராய். (செஞ்சோற்றொடு கஞ்சி மருவிப்பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்) (க) "தண்டயிரினால் திரளைமிடற்றிடை நெருக்குவான்" என்றும், மணர்திரியாக்கஞ்சி என்றுமுண்டு அவர்கள்புஜித்து வாஸனைபண்ணிப் போருவது. ஆக இப்படி அவைதிகமான அநுஷ்டாநத்தையுடையராய், வைதிகமர்யாதையை அகன்று திரிகிறவர்களுடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரித்து வந்தாஶ்ரயிப்பீர்!

(திருவில்பொலி மறையோர்) ஐஶ்வர்யம் குறைவற்றிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து) அழகியதாய், கண்டார்க்குமேல் விழவேண்டும்படியான வடிவையுடைய ஸ்ரீவாமநனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளை ஸ்மரியுங்கோள், அநவை

(க) உ-க-எ-

திக்கப்பார்க்கிறீர்கள். (உணர்வீர்) அநுஸந்தாநத்தை யுடையீர்! "தெருவில் திரிசிறுநோன்பியர்செஞ்சோற்றொடுகஞ்சிமருவிப்பிரிந்த வருடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரியுங்கோள். திருவில் பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தை வந்தாஶ்ரயிக்கப் பாருங் கோள் உருவக்குறளடிகளடியையுணருங்கோள்." என்றுக்ரியை.(உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், பௌத்தா(ர்)திமதத்தைக் கள்ளமாகச் சொல்லுகிறபடி யென்னென்ன, அவர்கள் கள்ளத்தை வெளியிடுகிறாரென்,― ஸங்கதி.

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், அருளிச்செய்கிறார் (அவைதிகமான) என்று. அதாவது-ஶூத்ர(க்ஷுத்ர)மணம், வ்ரதார்த்தமாகத் தரையில் புரளுகை முதலானவை. சோற்றுக்குச் செம்மையாவது-நன்மையாய், தயிர்த்திரளை என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (தண்டயிரித்யாதி). (மனந்திரியாக்கஞ்சி) என்றது மாநஸ கலங்காதே, தா(ஹ)ஶமனார்த்தமாகக் குடிக்கும் கஞ்சி.

கீழே ஒருக்ரியையாக வருளிச்செய்து, மூன்றுக்ரியையாக்கி அருளிச் செய்கிறார் (உணர்வீரித்யாதி). "மதியாது" என்றது-மதியாதிருங்கோள் என்றுமருளிச் செய்கிறார் (அநாதரியுங்கோள்) என்று. ... ... (உ)

மூ. — பறையும் வினைதொழுதுய்மின் நீர்பணியும் சிறுதொண்டீர்
அறையும்புனலொருபால் வயலொருபால் பொழிலொருபால்
சிறைவண்டினமறையும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துறையு மிறையடியல்ல தொன்றிறையு மறியேனே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வினை	பாபங்களானவை	ஒருபால்	ஒருபக்கம் [தாய்
பறையும்	பறந்துபோம்,	பொழில்	சோலைகளையுடைய
நீர்	நீங்கள்	சிறை	இறகுகளையுடைய
தொழுது	(அவனை) ஆஶ்ரயித்து	வண்டு இனம்	வண்டுக்கூட்டங்கள்
உய்மின்	உஜ்ஜீவியுங்கள், [லே	அறையும்	(எங்கும்)சப்தியாநிற்பதான
சிறு	க்ஷுத்ர விஷயங்களி		சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து [ற
தொண்டீர்	சபலரானவர்களே! (அதைவிட்டு)	உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி
பணியும்	(அவனை) ஆஶ்ரயிக்கப்பாருங்கள்;	இறை	ஸ்வாமியினுடைய
ஒரு பால்	ஒருபக்கம்	அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
புனல்	ஜலமானது	ஒன்று	வேறொன்றை
அறையும்	அலையெறியுமதாய்,	இறையும்	சிறிதும்
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [ய்	அறியேன்	அறியமாட்டேன். (ங
வயல்	கழனிகளையுடையதா		

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. கண்டிகோளே நாமிருக்கிறபடி, நீங்களும் இப்படியேயிருக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

(பறையும்வினை) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபங்களடங்கலும் பறந்துபோம். தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். (பணியும் சிறுதொண்டீர்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கிற நீங்கள் விழுக்தாஶ்ரயியுங்கோள். அங்ஙனன்றிக்கே, அந்தரங்க கிங்கராக வேண்டியிருப்பீர் ! (பணிமின்) ஆஶ்ரயியுங்கோளென்னுமாம்.

(அறையுமித்யாதி) அவ்வூர்தான், ஓரருகு நீர் வெள்ளமறையாநிற்கும், ஓரருகு பொழிலாயிருக்கும், ஓரருகு வயலாயிருக்கும். இவை மூன்றிடத்திலுமொக்க அறையாநின்றுள்ள சிறகையுடைத்தான வண்டுகளினுடைய ஸமூஹமானது அறைகிற திருப்புலியூர்ச்சலசயனத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளையொழிய வேறொன்றைத்பாஶ்பதயாவாகிலும் அறிவதொன்றில்லை. (கூ)

அரு — மூன்றாம்பாட்டு. (பறையுமித்யாதி) கள்ளமனத்தைவிட்டு இருந்தவருண்டோ வென்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் என்றவங்கதிருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (கண்டிகோளேயித்யாதி).

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி). சிறுமை-ஸூக்ஷ்மதையாய், அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யவேண்டியிருப்பீர் என்று அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி).

(அறையாநிற்கும்) அலைமோதாநிற்கும். "சிறை" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அறையாநின்றுள்ள) என்றது. அடித்துக்கொள்ளாநின்றுள்ள என்றபடி. (அறைகிற) என்றது - பாடுகிற என்றபடி. (இவையும்) அல்பாகாரத்தையும் என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பாஶ்யதயாவாகிலும்) என்று. ... ... (கூ)

மூ. — வானார் மதிபொதியும் சடைமழுவாளியொடொருபால்
தானாகிய தலைவனவனமரர்க்கதிபதியாம்
தேனார் பொழில்தழுவும் திருப்புலியூர்ச் சலசயனத்
தானாயனதடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருபால்	(திருமேனியின்) ஏக தேசத்தில் (வர்த்திக்குமவனாய்),	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
		மதி	சந்த்ரனானவன்
		பொதியும்	அடங்கியிருக்கிற
வான்	ஆகாசத்திலே	சடை	ஜடையையுடையனாய்,

மழுவாளியொடு	மழுவை யுடையனான ருத்ரனோடுகூட
அமரர்க்கு அதிபதி	தேவேந்த்ரனும்
தானாகிய	தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவர்களை விபூதியாக வுடையனான
தலைவனும்	ஸர்வாதிகனாய்,
அவன்	அப்படி ஸௌசீலனாக ப்ரகாசித்தனாய்,
தேன் ஆர்	தேன் மிக்கிருந்துள்ள
பொழில்	சோலைகளாலே
தழுவும்	வ்யாப்தமான
சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து ஆயனது	எழுந்தருளியிருக்கும் க்ருஷ்ணனுடைய
அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
ஒன்று	மற்றொன்றையும்
அடியேன்	தாஸபூதனானநான்
அறியேன்	(ரக்ஷகமாக) அறியமாட்டேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானோர்மதி) "தம்மை அவர்கள் ஆப்தராக நினைத்திருந்தபடியாலே தாம் சொல்லிற்றுக்கேட்பார்கள்" என்று பார்த்து, தம்படியை அவர்களுக்கு அறிவித்து "நீங்களும் என்னைப் போலே அவனைக்கொண்டு உங்கள் விரோதிகளைப்போக்கிக் கொள்ளப் பாருங்கோள்" என்கிறார்.

(வானோர்மதி) பரந்த ஆகாசத்துக்கெல்லாம் தானே போரும்படியிருக்கிற சந்த்ரனை தன்ஜடையிலேகதேசத்திலே யடக்கி, தமப்பன், பிறரென்றுபாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிகரமான மழுவையுடைய ருத்ரனுக்கு தன்திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற சீலத்தையுடையஸர்வாதிகன். (அவனமரர்க்கதிபதியாம்) தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனும, தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படியிருக்கிறவன்.

(தேனார்பொழிலித்யாதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே அணையப்பட்டிருந்துள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தாயன்) க்ருஷ்ணாவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததென்று வெறுக்கவேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி, அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன். அவன் திருவடிகளல்லது வேறொன்றையுமறியேன்; அதுக்கடி அவனுக்கே சேஷபூதனாகையாலே. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) உம்மைப்போலே நாங்கள் வேறொன்றையு மறியாதிருந்தபோது, உம்மைப்போலே எங்களையுமங்கீகரித்து விரோதியைப் போக்குவனோவென்ன; இவர்கள் ஸ்வகீயஸ்வாதந்த்ரத்தாலும், தம்முடைய வைலக்ஷண்யாநுஸந்தானத்தாலும் பிறந்த

ஆப்ததாஜ்ஞாநத்தைக்கண்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தை உபதேசித்து, என்னைப்போலே உங்களையும் அங்கீகரிப்பன், ஆனபின்பு அவனடியாக விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளப் பாருங்கோளென்கிறாரென்று இரண்டு பாட்டுக்கும் ஏகதாத்பர்யமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (தம்மை அவர்களித்யாதி). (அவனைக்கொண்டு) என்றது - ஸுசீலனான அவனைக் கொண்டு என்றபடி.

[வானரித்யாதி, தலைவன்-அமரர்க்கதிபதியாம்; அவன், தேனரித்யாதி, ஆனையன்; அவனடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே] என்றங்வயித்துக் கொள்வது. ... ... (சு)

ரு. — நந்தா நெடுநரகத்திடை நணுகாவகை நாளும்
எந்தா யெனவிமையோர் தொழுதேத்து மிடமெறிநீர்ச்
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அந்தாமரை யடியா யுனதடியேற் கருள்புரியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர்	தேவர்கள்	தாமரைஅடியாய்	தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை யுடையவனே!
நாளும்	திநந்தோறும்		
எந்தாய்என	என்ஸ்வாமியே! என்று சொல்லி	நந்தா	நசியாததாய்
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து [நின்ற	நெடு	தீர்க்கமாயுள்ள
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	நரகத்திடை	நரகத்தோடொத்த ஸம்ஸாரத்தின் நடுவே [(பிறவாதபடி)
இடம்	தேசமாய்,		
எறிநீர்	அலைமோதாநின்ற நீர் நிலைகளிலே [ளது	நணுகாவகை	(இனி) கிட்டாதபடி
செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூவா	உனது அடியேற்கு	உன்னுடையதாஸபூதனை என்விஷயத்தில்
மலரும்	விகஸியாநின்ற		
சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து			
அம்	அழகிய	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்.(ரு)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகத்திடை) ஒருகாலும் விட்டுபபற்றக்கடவதல்லாத நெடுநரகமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே போய்ப்புகாதபடி. (நாளுமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் காலமெல்லாம் நின்று "என்னையனே" என்று தொழுது ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற தேசம்.

(எறிநீரித்யாதி) மிக்கஜலத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே, அந்த நீர்ச்செறிவாலே தாமரைகள் போய்அலருகிற சிறுபுலியூர்ச்சல

சயனத்திலே. (அந்தாமரையடியாய்) செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனே! (உனதடியேற்கருள்புரியே) அல்லாதார் செய்தபடிசெய்ய; அநந்யகதியான என்பக்கலிலே உன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும். ... ... (௫)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகமித்யாதி) கீழ்நாலுபாட்டிலும் பரோபதேசம்பண்ணா நிருந்தினபேரும் திருந்தாத பேருமாயிருக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே அவர்கள்படுகிறபாட்டை உபதேசிக்கக்கோலி, அதுதமக்கு பயாவஹமாயிருக்கையாலே சடக்கென பரோபதேசத்தை விட்டு மேலஞ்சுபாட்டாலே எம்பெருமானைச்சரணம்புகுருகையை அர்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

[இமையோர் - காணும்] என்றநவயித்து, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

"அம்" என்று அழகாய், பலிதம் (செவ்விப்பூப்போலே யித்யாதி). கீழ்ஸங்கதி தன்னை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (அல்லாதாரித்யாதி). ... ... (௫)

மூ. — முழுநீலமு மலராம்பலு மரவிந்தமும் விரவிக்
கழுநீரொடு மடவாரவர் கண்வாய் முகமலரும்
செழுநீர் வயல்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்
தொழுநீர்மை யதுடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முழுநீலமும்	(வர்ணாந்தரம் கலசாமல்) முழுக்க நீலவர்ணமாயிருக்கிற பூவும்	நீர்	ஜலமானது
அலர்	விகஸியாநின்ற	வயல்	கழனிகளை [கிற
ஆம்பலும்	அரக்காம்பலும்	தழுவும்	சூழ்ந்து கொண்டிருக்
அரவிந்தமும்	தாமரைப்பூவும்	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற
கழுநீரொடு	செங்கழுநீரும்	சலசயனம்	ஜலசயநனென்கிற எம்பெருமானை
விரவி	சேர்ந்து [ளுடைய	தொழுமது	ஆச்ரயிக்கையையே
மடவாரவர்	(அங்குள்ள) பெண்க	நீர்மையுடையார்	ஸ்வபாவமாகவுடையவர்களுடைய
கண்	கண்கள்போலவும்	அடி	ஸ்ரீபாதங்களை
வாய்	அதரம்போலவும்	தொழுவார்	ஆச்ரயிக்குமவர்கள்
முகம்	முகம்போலவும்	துயர் இலர்	து:க்கத்தை யடையார்கள். (௬)
அலரும்	விகஸியாநின்ற,		
செழு	ஸம்ருத்தமான		

வ்யா. — ஆறாம்பாட்டு. (முழுநீலமும்) என்றுமொக்கக் கறுத்திருக்கிற நீலமும், அரக்காம்பலும், தாமரையும், செங்கழுநீரும்

இவைதன்னிலேகூடி அங்குண்டான ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணையும் வாயையும் முகத்தையும் காட்டாநிற்கிற.

(செழுநீர் வயல்தழுவும்) அழகிய ஜலமானது, வயலை அணைந்திருக்கிற சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தைத்தொழுகையே ஸ்வபா(வ)வமாகவுடையாருடைய திருவடிகளைத் தொழுவார்க்கு துக்கங்களில்லை. அவைதன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (முழுநீலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "அருள்புரியே" என்னச்செய்தேயும் சடக்கென அருள்புரியக்காணாமையாலே, அவனை விட்டு அடியாரளவும் போய் தேறிநிற்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"விரவி" என்றதினர்த்தம் "கூடி" என்றது.

"சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தை" என்றது — மன்னக்களுமுறி வருகையாலே சிறுபுலியூர்ச் சலசயநனையென்றபடி. அவனையன்றிக்கே அவனைத் தொழுவாரையிறே இங்குத்தாம்பற்றுகிறது; ஆகையாலே இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுப்பது. ... ... (சு)

மூ. — சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ்சோலைமலை யுறையும்
மாயாவெனக்குரையா யிது மறைநான்கினுளாயோ
தீயோம்புகை மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தாயோ வுனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.
சேய் ஓங்கு	மிகவும் உந்நதமாய்
தண்	குளிர்ந்திருக்கிற
திருமாலிருஞ்சோலைமலை	திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
மாயா	ஆஶ்சர்யபூ(பூ)தனே
நான்குமறையின்	நாலு வேதங்களினுடைய
உளாயோ	(உன்னை) இருக்கிறுயோ?
தீ	த்ரேதாக்நிகளை
ஓம்புகை	ஹோமத்தினல் வளர்க்கையையேஸ்வபா(வ)வமாக வுடைய
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்கள் வர்த்திக்கிற
	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஆயோ	இருக்கிறுயோ?
உனது	உனக்கு
அடியார்	சேஷபூதரான பாகவதர்களுடைய
மனத்தாயோ	ஹ்ருதயத்திலே வஸிக்கிறுயோ?
அறியேன்	அறிகிலேன்;
இது	இந்த ப்ரஶ்நத்திற்கு உத்தரத்தை
எனக்கு	எனக்கு
உரையாய்	அருளிச் செய்யவேணும். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) "சேய்" என்று க்ஷேத்ரபாலகனுக்குப்பேராய், அவனவ்விடத்துக்காவலாகச் சொல்லிப்போருவதொன்றுண்டு அதாகிறது. அன்றிக்கே "சேய்" என்று தூரத்துக்கு வாசகமாயிருக்கையாலே மிகவும் ஓங்கின திருமலையிலே நிற்கிற ஆஶ்சர்யபூ(ஞ்)தனை. (எனக்குரையாயிது) எனக்கு இத்தையருளிச்செய்யவேணும். (மறைநான்கினுளாயோ) எங்குமொக்க உன்னையே சொல்லாநின்றுள்ள வேதங்கள் நாலிலுமுள்ளாயோ?

எப்போதுமொக்க அக்நிகார்யத்தில் அவஹிதராய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணருடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயநத்திலுள்ளாயோ? உன் திருவடிகளிலே அஸாதாரணராயிருப்பார் ஹ்ருதயங்களிலே உள்ளாயோ? அடியேன் அறிகிறேனில்லை, எனக்கிது தெரிய அருளிச்செய்யவேணும்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து ஸௌபரி பலவடிவுகொண்டாப்போலே இவ்வோ இடங்கள்தோறும், இனி அவ்வருகில்லை என்னும்படி குறைவற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை விட்டு அவனடியாரைப்பற்றித் தேறியிருந்தார்; அத்தைக் கண்டு உகந்து குறைவற எங்குமிருக்கும்படிகளைக்காட்டக்கண்டு உகந்து ஆஶ்சர்யப்படுகிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

"சேய்" என்று ருத்ரபுத்ராதிகளுக்குப்பேராகையால், க்ஷேத்ரபாலகனும் ருத்ரபுத்ரனாகையாலே சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (சேயென்றித்யாதி).

சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யங்களான அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களையும், கண்ணால் கண்டநுபவிக்கலாம்படியான அர்ச்சாரூபங்களையும், நெஞ்சாலே அநுபவிக்கலாம்படி அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும், ஒருகாலே காட்டினபடியாலே கண்டு ஆஶ்சர்யப்படுகிறாரென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (எ)

மூ. — மையார்வரிநீல மலர்க்கண்ணார்மனம் விட்டிட்டு
உய்வானுனகழலே தொழுதெழுவேன் கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து
ஐவாயரவணைமேலுறை யமலா வருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கிளி	கிளிகளானவை	பயிலும்	அப்யஸியாநின்ற
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய [டான		சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
செவ்வாய்	சிவந்தவாயிலே யுண்	ஐவாய்	ஐந்து வாய்களையுடைய
மொழி	சொற்களை		

அரவுஅணை மேல்	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே	கண்ணார்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகள் விஷயத்தில்
உறை	பொருந்தி கண்வளர்ந்தருளுகிற	மனம்விட்டிட்டு	மாஸ்ஸை (ஆசையை) விட்டு
அமலா	பரிசுத்தனே!	உய்வான்	உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
மைஆர்	அஞ்ஜநத்தினால் நிறைந்த (அலங்கரிக்கப்பட்டதாய்,	உனகழலே	உன் திருவடிகளையே
வரி	ரேகைகளுடையதாய்	தொழுதெழுவேன்	ஆஸ்ரயித்துஉஜ்ஜீவிப்பேன்;
நீலமலர்	கருநெய்தல் போன்றதான	அருளாய்	(அப்படி) க்ருபை பண்ணவேணும். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (மையார் வரிநீலம்) அஞ்ஜநத்தாலே குறைவறஅலங்க்ருதமாய், செவ்வரிகருவரிகளையுடைத்தாய், நீலமலர் போலேயிருக்கிற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளை மநோரதித்திருக்கு மிருப்பைவிட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளை. (தொழுதெழு வேன்) ஆஸ்ரயிப்பேன்.

(கிளிமடவார் செவ்வாய் மொழிபயிலும்) கிளிபோலேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய அக்கிளிபோன்ற பேச்சுநெருங்கியிருக்கிற சிறுபுலி யூர்ச் சலசயனத்திலே அநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பலவாய்த்தலைகளையுடையனாய், சைத்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டிருக்கிறவனே! என்பக்கலிலே உன்னு டைய க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். கிளியானது மடவாரு டைய சிவந்தவாயில் பேச்சை அப்யஸிக்கிறதென்னுமாம். கிளிமட வார் செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து வாயர வணைமேலுறையமலா - மையார்வரி நீலமலர்க்கண்ணார் மனம் விட் டிட்டுய்வானுனகழலே தொழுதெழுவேன்; அருளாய். செவ்வாய் - சிவந்திருக்கிற. ... ... (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்புலவடிவைக் கண்டபடியாலேகண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டார்; இப்பாட்டில் இப்படி அநு பவத்துக்கு விச்சித்தி வரும்படியிருக்கும் நிலத்தில் தாமிருந்தபடியாலே, அநுபவமாகச் செல்லுகைக்காக ப்ராப்யாபா(ஞா)ஸங்களில் ஆசையற்று எம்பெருமான்பக்கு க்ருபையை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமலா" என்றதின் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). மூன்றாம் அர்த்தத்தில் சப்த(ஃ)நிர்வாஹத்தைக்காட்டுகிறார் (செவ்வாயித்யாதி). (அ)

மூ. — கருமா முகிலுருவா கனலுருவா புனலுருவா
பெருமால் வரையுருவா பிறவுருவா நினதுருவா
திருமாமகள் மருவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அருமா கடலமுதே யுனதடியே சரணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.
கரு மா	(ஆச்ரிதர்க்கு) நீல வர்ணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற
முகில் உருவா	மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே
கனல் உருவா	(அநாச்ரிதர்க்கு) அக்நி போன்ற வடிவையுடையவனே!
புனல் உருவா	ஜலம் போல் ஸர்வ ஸுலபமான வடிவையுடையவனே!
பெருமால்	மிகவும் பெருத்திருக்கிற
வரை உருவா	மலைபோன்ற (அபரிச்சிந்நமான) வடிவையுடையவனே!
பிற உருவா	மற்றுமுண்டான வடிவையுடையவனே!
நினது உருவா	உனக்குஅஸாதாரணமாயுள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனே!
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்
மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து	
அரு	பெறுதற்கரிதாய்
மாகடல்	பெரிய க்ஷீராப்தியிலே யுண்டான
அமுதே	அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யபூதனானவனே!
உனது அடியே	உன் திருவடிகளே
சரணம்	(எனக்கு) ப்ராப்யமாயிருக்கும். (கூ)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) ஆச்ரிதர்க்கு க்கண்ட காட்சியிலே ஸகலதாபமும் போம்படி ப்ரமஹரமான பெரியமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே. (கனலுருவா) அநாச்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயமான வடிவையுடையவனே. (புனலுருவா) ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே. (பெருமால் வரையுருவா) அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடையவனே. (பிறவுருவா) இன்னமும் சொல்லிச்சொல்லாத வடிவுகளையுடையவனே! (நினதுருவா) இப்படி ஜகதாகாரமான வடிவுகளொழிய, அஸாதாரணமான வடிவுகளையுடையவனே.

(திருமாமகள் மருவும்) பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (அருமாகடலமுதே) பெரிய கடலைக்கடைந்து அருமைப்பட்டுவாங்கின அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு

பெரியபிராட்டியாரோடும்கூட சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே சாய்ந்தருளினவனே! (உனதடியே சரணமே) ஶ்ரிய:பதியான உன் திருவடிகளொழிய எனக்கு வேறுபுகலில்லை-ப்ராப்யமில்லையென்கை. (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுகில்த்யாதி) இப்பாட்டில் ப்ராப்யாபாஸங்களை விட்டு சரணம்புகுந்தார்; அவன் காட்டின வடிவுகளையெல்லாம் அநுஸந்தித்துப்பிறந்த போக்யதாதிசயத்தைப்பேசி, ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

காட்சியிலே ஶ்ரமஹரதை மேகத்துக்கும் புனலுக்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே பௌநருக்த்யம் வாராமைக்காகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸுலபேத்யாதி). "பெரு" என்றும், "மால்" என்றும் மீமிசைச்சொல்லாக வருளிச்செய்ததும் போராதே, "வரை" என்று த்ருஷ்டாந்தமிடுகையால் பலித்தவர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபரிச்சேத்யமான வித்யாதி).

சரணபதம்-க்ருஹபரமாய், ப்ராப்யத்தைக் காட்டுமென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்யமில்லை) என்று. ... ... (௯)

மூ. — சீரார் நெடுமறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஏரார் முகில்வண்ணன் றன்னை யிமையோர் பெருமானைக்
காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனொலிமாலை
பாராரிவை பரவித்தொழப் பாவம்பயிலாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர் ஆர்	ஐஶ்வர்யத்தை யுடைத்தாய்	ஏர் ஆர்	அழகுமிக்க
நெடு	நீண்டிருக்குன்ன	முகில்வண்ணன் தன்னை	மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனை,
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்தான	இமையோர் பெருமானை	நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனுயுள்ள ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்,		
சலசயனத்து	ஜலசாயியானஎம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற சலசயனமென்னும் திவ்யதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற	கார் ஆர்	கருமைமிக்க
		வயல்	கழனிகளையுடைய
		மங்கைக்கு	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
		இறை	ஸ்வாமியான
		கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த

இவை மாலை	இந்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான பாசுரங்களை	பரவி	சொல்லி [வே
		தொழ	(அவனை) ஆஶ்ரயிக்க
		பாவம்	பாபமானது
பாரார்	பூமியி லுள்ளவர்கள்	பயிலா	கிட்டமாட்டாது.(௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) ஐஶ்வர்யத்தையடையக் கோள்சொல்லித்தாராநின்ற பெரியதிருவீதிகளையுடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே அழகிய வடிவையுடைத்தான மேகம்போன்ற வடிவை யுடையனைக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (இமையோர்பெருமானை) அங்குகண்வளர்ந்தருளுகிறவன் தானாரென்னில்; அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்த்து.

(காரார்வயல் மங்கைக்கிறை) நிரந்தரமேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தென்னுதல்; இருள்மிக்கிருந்துள்ள வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்தமாலை. (பாராரிவை பரவித்தொழ பாவம்பயிலாவே) பாவம் வருகைக்கு யோக்யமான தேசத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றை வாயாலேசொல்லி ஆஶ்ரயிக்க பாபங்கள் தானே "நமக்கிவ்விடமிருப்பல்ல" என்று விட்டுப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு—பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) "முறுகு" என்றதினர்த்தம் (திருவீதி) என்றது.

"பாரார்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பாவமித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி
பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(பெரும்புறக்கடலித்யாதி) அவனல்லது ஆஶ்ரயணீயனில்லையென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கவர் "அருளாய்" என்றும், "உனதடியே சரணாமே" என்றும், தம்முடைய அபேக்ஷைப்பின் மிகுதியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். இவர்க்கு இனிச்செய்யலா

வதென்னென்று பார்த்து வேறே ஓராஸநமாகவிருந்து தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளையடையக் காட்டிக்கொடுத்து "நம்மை யொழிந்த வஸ்துக்களடைய நமக்கு உபமாநமாயிருத்தல், ப்ரகாரமா யிருத்தல் செய்யும்படியிருக்கிறநாம், உமக்குக்கண்ணாலே கண்டநுப விக்கலாம்படி வந்துநின்றோமாகில், நீர் என்பெறுதீராய்த்தான்கிடக் கு கூப்பிடுகிறது, இனிமேலுள்ள கார்யமும் நாமேசெய்வுதோம் காணும்" என்று ஸமாதாநம்பண்ண, அப்படியே அநுஸந்தித்து த்ருப்தராகிறார். (க) [[illegible] ஆரு ரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டஶ் ஶத்ருக்நஸஹிதோ பலீ] பெரிய ஆசையுட னே வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நினைத்து வந்தகார்யத்தில் செய்த தொன்றுமில்லை; ஆகிலும் மீண்டுபோகிறபோது ஹ்ருஷ்டனாய்ப் போனானிறே; அப்படியேயாய்த்து இவர் விஷயத்தில் ஸமாதாநம் பண்ணினபடியும். ... ... *

அ௫.—பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் "அருள் புரியே" என்றும், "அருளாயே" என்றும், ப்ரார்த்தித்தவர், பரமப்ரா ப்யத்தைப் பெற்றே, இத்திருமொழியில், "கண்டுகொண்டேனே" என் று ஹ்ருஷ்டராகக்கூடுமோவென்ன ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவனல்ல த்யாதி). (என்பெறுதீராய்) எத்தைப்பெறுதவராய் என்றபடி. இவ னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்யாமல், வேறொன்றால் ஸமாதாநம் பண்ணினால் த்ருப்தராகக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆருரோஹேத்யாதி).

மூ. — பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப்
பெண்ணையாணை யெண்ணில்முனிவர்க்கருள்
தரும்தவத்தை முத்தின் திரட்கோவையைப்
பத்தராவியை நித்திலத்தொத்தினை
அரும்பினையலரை அடியேன்மனத்
தாசையை அமுதம்பொதியின்சுவைக்
கரும்பினைக்கனியைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புறம்.	எல்லா ஸமுத்ரத்துக்கும் வெளியிலேயிருக்கிற	ஏற்றினை	ருஷபம்போல் மேனாணித்தவனாய்,
பெரும் கடலை	அபரிச்சிந்நமான ஸமுத்ரம்போன்றவனாய்	பெண்ணை	ஸ்த்ரீபோல் ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய்,
அடல்	மிடுக்கையுடைய	ஆணை	புருஷன்போல் ஸ்வதந்த்ரனாய்,

(க) ரா - அயோ-கககூ-க.

எண் இல்	அஸங்க்யாதமான தபஸ்ஸையுடைய
முனிவர்க்கு	யோகிகளுக்கு
அருள் தரும்	தபஸ்ஸின் பலத்தைக் கொடாநின்ற
தவத்தை	தபோரூபியாய் (ஸர்வஜ்ஞனாய்),
திரள்	திரண்டிருக்கிற
முத்தின் கோவையை	முத்துமாலைபோல் இனியவனாய்
பத்தர்	பக்தஜநங்களுக்கு
ஆவியை	ப்ராணன்போல் தாரகனாய்,
நித்திலம்	முத்தினுடைய [னாய்,
தொத்தினை	குவியல்போல் ரக்ஷக
அரும்பினை	அரும்புபோல் கௌமாராவஸ்தைதையையுடையனாய்,
அலரை	மலர்ந்தபுஷ்பம்போல் யௌவநாவஸ்தையையுடையனாய்,
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னுடைய
மனத்து	மநஸ்ஸினுண்டான
ஆசையை	ஆசைக்கு விஷயமானவனாய்,
அமுதின்	அம்ருதத்தினுடைய
பொதி	திணிப்பாலே (அம்ருதத்தைநிரைகப்பாச்சினாப்போலே) [க்கிற
இன் சுவை	நிரதிசயமதுரமாயிரு
கரும்பினை	கருப்பஞ்சாறுபோல் போக்யபூதனாய்,
கனியை	பழம் போலே அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படியிருக்கிறவனை ஸர்வேஶ்வரனை [ய்
நாடிச்சென்று	தேடிக்கொண்டுபோ
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ண மங்கையென்னும் திவ்யதேசத்தில்
கண்டுகொண்டேன்	ஸாக்ஷாத் கரித்தேன்.

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (பெரும்புறக்கடலை) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கிநோக்கும் கடல்போலே அபரிச்சேத்யனாயுள்ளவனை. எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய், தான்பெருத்திருக்கிற கடல்போன்றிருக்கிறவனை. (அடலேற்றினை) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுநோக்கும்படி, இவற்றையுடைவனாகையால் வந்த மேனாணிப்பையுடையவனை. (பெண்ணை) அப்படியிருந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்குமோவென்னில்; பாரதந்த்ரனாயிருக்கு மிருப்பைச்சொல்லுகிறது. வெறும் பாரதந்த்ர்யமே யாயிருக்குமித்தனையோவென்னில், (ஆணை) நிரங்குசமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடையவனை. (எண்ணில் முனிவர்க்கருள் தருமதவத்தை) எண்ணிறந்த தபஸ்ஸையுடைய யோகிகளுக்கு, அந்த தபஃ ப (ஃ) லத்தைக்கொடுக்கும் தபஸ்ஸானவனை. (முத்தின்

திரள்கோவையை) கண்டபோதே ஸ்ரமமெல்லாம் ஆறும்படி உடம் பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டநுபவிக்கலாம்படி முத்தினுடைய திரண்ட மாலேபோலே யிருக்கிறவனே. (பத்தராவியை) தன்பக்கல் பரிவை யுடையார்க்குத் தன்னையொழிய ஜீவிக்கை அரிதாம்படியிருக்கிற வனே. (நித்திலத்தொத்தினை) மேன்மேலென நமக்குண்டென்று தேறியிருக்கலாம்படி முத்துக்குவைபோன்றிருக்கிறவனே. நித்திலம் முத்தும், அழகும். ஸௌந்தர்யத்தொத்தை.

(அரும்பினையலரை) இரண்டவஸ்த்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக் கொடுக்கலாம்படியிருக்கிறவனே. (க) "யுவா குமார:- யுவா குமார:". (அடியேன் மனத்தாசையை) நான் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற்கச் செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு அநுபவித்தறியாத தொன்றில் போலே பிறக்கிற ஆசையானவனே. (அமுதம் பொதியின் சுவைக்கரும்பினை) அம்ருதத்தை நீராகப்பாய்ச்சி வளர்த்தாப்போலே நிரதிசய போக்ய பூதமான கரும்புபோலே இனியனுயிருக்கிறவனே. (கனியை) அப் போதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கிறவனே. (சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே) பசித்தவிடத்தே ஸ்வாது போஜநம்பண்ணப் பெறுவாரைப்போலே அபேக்ஷைபிறந்த விடத் தே கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்தம்காட்டு கிறார் (எல்லாக்கடலுக்குமித்யாதி). (எல்லாக்கடலுக்கும்) ஸப்தஸாகரத் துக்கும். அபூ(ர்வ)தோபமை என்று திருவுள்ளம். (முத்துக்குவை) முத் துக்குவியல். கீழ்முத்துமாலையைச் சொன்னது ப்ராப்யத்வாபிப்ராயேண; இங்கு முத்துக்குவியலைச் சொன்னது ப்ராபகத்வாபிப்ராயேண; வித்து ஜீவிக்கையாயிருக்கையாலே ரக்ஷகமாமென்றபடி.

(சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி) என்றது - வ்யாபித்திருக்கலாம்படி என்றபடி. "இன்சுவை" என்று விசேஷித்ததின் கருத்து (நிரதிசய போக்யபூதமான) என்றது. ... ... (க)

மூ. — மெய்ந்நலத்தவத்தை த்திவத்தைத்தரும்
மெய்யை பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை
மைந்நிறக்கடலைக் கடல்வண்ணனை மாலை
ஆலிலைப்பள்ளிகொள் மாயனை

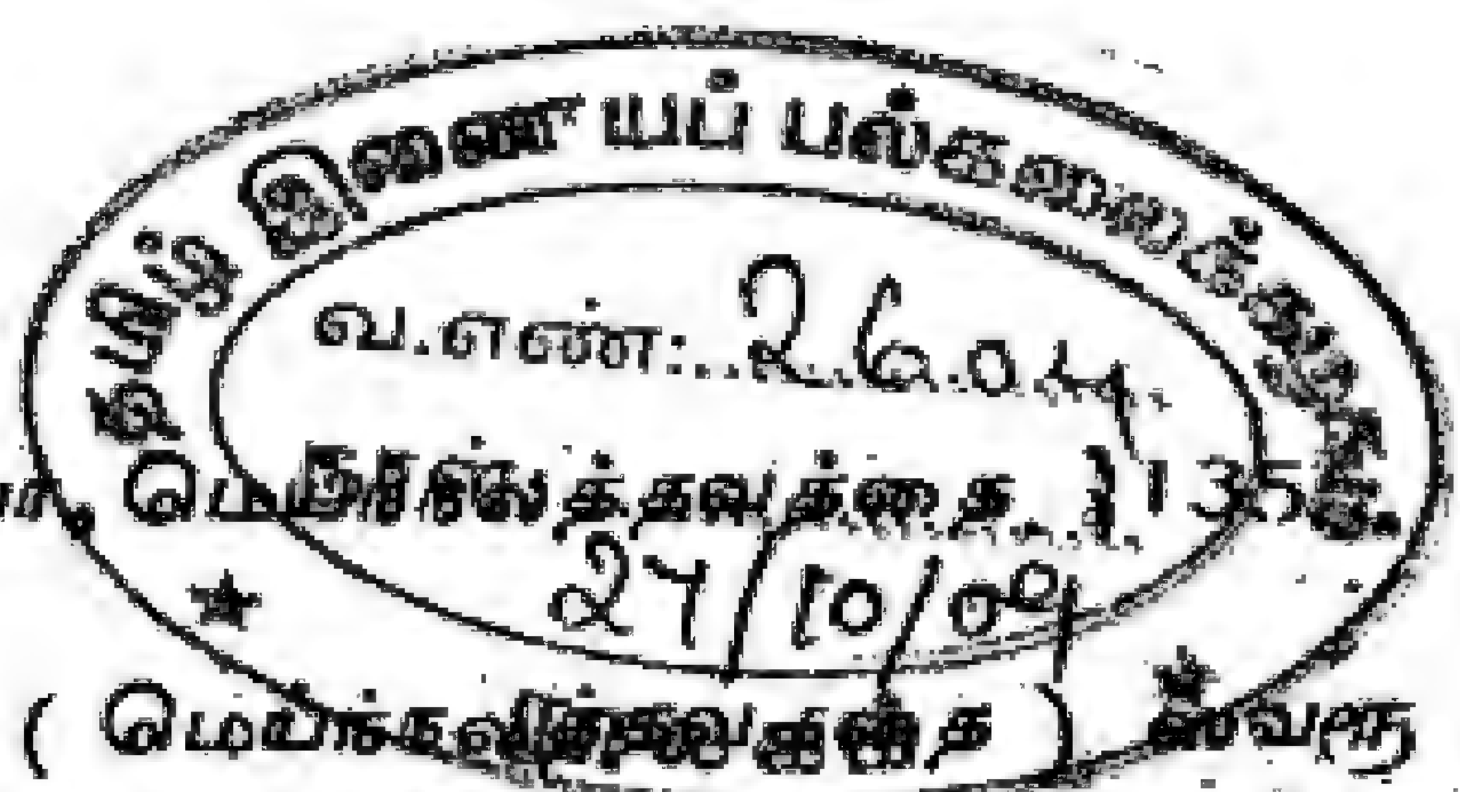
(க) ருக்வே-அஷ்ட-உ-அ-உரு.

நென்னலைப் பகலை யிற்றைநாளினை
நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினைக்
கன்னலைக் கரும்பினிடைத் தேறலைக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே. (உ)

பதம்.	உரை.
மெய்	யதார்த்தமாய் (ஸ்வரூபாநுரூபமாய்)
நலம்	அழகியதான (ப்ரீதிரூபாபந்நமான)
தவத்தை	பக்தியோக ரூபமான தபஸ்ஸுக்கு விஷயபூதனாய்,
திவத்தை	பரமபதத்தை
தரும்	கொடாநின்ற
மெய்யை	விஸ்வஸநீயமான ப்ரபத்திக்கு விஷயபூதனாய்,
பொய்யினை	(அநாஸ்ரிதர்க்கு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும்) இல்லாதவனாய் (காணப் படாதவனாய்),
கையில்	திருக்கையிலேநின்ற
ஓர் சங்கு உடை	ஒரு (அஸத்ருசமான) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடைத்தாய்
மை நிறம்	அஞ்ஜநத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தான
கடலை	(விஜாதீயமான) ஸமுத்ரம் போன்றவனாய்,
கடல்வண்ணனை	ஸமுத்ரத்தின் (ரக்ஷகத்வ) ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்,
மாலை	ஸர்வாதிகனாய்,
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்
பள்ளிகொள்	(ப்ரளயகாலத்தில்) கண்வளர்ந்தருளுகிற

பதம்.	உரை.
மாயனை	ஆஸ்சர்யபூதனாய்,
நென்னலைபகலை	நேற்றுப்பகலிலே அநுபவிக்கப் பட்டவன் போல் அநுபூதஸுக ஸ்மரண மாத்ரத்திலே ஸுகப்ரதனாய்,
இற்றைநாளினை	இன்றையதினம் அநுபவிக்க ப்படுமவன் போல் தத்கால ஸுகஜநகனாய்,
நாளையாய்	நாளையதினத்தில் அநுபவிக்கப்படுமவன் போல் பவிஷ்யத் காலத்தில் ஆநந்தஜநகனாய்,
வரும்	(இப்படி அநேக நாள்கள் கூடி) வாராநின்ற
திங்களை	மாஸங்கள் தோறும்,
ஆண்டினை	(அப்படியே அநேக மாஸங்கள் கூடின) வர்ஷங்கள்தோறும் ஆநந்திப்பிக்குமவனாய்,
கன்னலை	சர்க்கரைபோல் இனியனாய்,
கரும்பினிடை	கருப்பந்தடியிலே யுண்டான
தேறலை	ரஸம்போல் அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்குமவனானவனை

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (உ)



வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலத்தவத்தை) ஸ்வரூபாநுரூபமாய், ஸ்நேஹரூபமாயிருக்கிற அபிமதஸாதநமான ப(க்)த்தியை. (திவத்தைத்தரும் மெய்யை) ப்ரபத்தியை. (பொய்யினை) இவ்விரண்டு மில்லாதார்க்குத் தன்படிகளொன்று மறியவொண்ணு திருக்குமவனை. (கையிலேரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுமுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவையுடையவனை. கண்டத்தை எல்லார்முடைய உள்ளேயிட்டுநோக்கும்கடல்போலன்றியே, ஓர்சங்குடைமைநிறக்கடலை. (கடல்வண்ணனை) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி தன்திரைகளாகிற கையாலே நோக்கும் கடல்போலே யிருக்கும் ஸ்வபா(வ)வத்தையுடையவனை. (மாலை) ஸர்வாதிகனை. (ஆலிலையித்யாதி) அகடிதக(க)டநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனை. ஒருசிறுவடிவாலே ஸகலலோகங்களையு மடக்கி ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ்சர்ய பூ(ப)தனை.

(நென்னலைப்பகலை) அபிமதலாபமுண்டான பிற்றைநாளில் நிர்வ்ருதி போலே "நேற்றைப் பகலிலே அநுபவமிருந்தபடி என்" என்று ஸ்மரித்துத் தரிக்கலாம்படி யிருக்கிறவனை. (இற்றைநாளினை) அநுபூ(ப)யமான நாளானவனை. (நாளையாய்வரும் திங்களை) இவ்வநுபவத்துக்கு விச்சேதம் பிறவாமே, நாளையாயும் வரப்புகாநின்றதென்று அநுஸந்திக்கலாம்படியிருக்கிற நாளையாய், அதுதான் ஒருநாளுமேயாய்ப் போகாமே அப்படி என்றுமொக்கச் சொல்லலாம்படியான நாள்களையுடைய மாஸமானவனை. (ஆண்டினை) அப்படிப்பட்ட மாஸங்களையுடைய ஆண்டானவனை. இனி அவ்வாண்டுதன்னை அப்படியே இரட்டித்துக் கொள்ளுமத்தனை. (கன்னலை) நிரதிசயபோக்ய (ரஸ)னானவனை. (கரும்பினிடைத்தேறலை) நெருக்கிக்கார்யம்கொள்ள வேண்டாதே, அப்போதே பருகலாம்படியிருக்கிற கரும்பில் ஸாராம்சமானவனை. கண்ணமங்கையுள். ... ... (உ)

அரு —இரண்டாமபாட்டு. (மெய்ந்நலமித்யாதி) "சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே" என்னாநின்றீர்; எவ்வழியாலே உமக்குக்காட்டக்கண்டுகொண்டீர் என்ன; "ப(க்)த்திப்ரபத்திகளுக்கெல்லாம் அவனே நிர்வாஹகனுகையாலே அவ்வழியாலே" என்று நின்று கொண்டு நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாரத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(அபிமதஸாதநமான) என்றது—போஜநத்துக்கு க்ஷுத்து போலே ப்ராப்யத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், ஸ்வரூபவிருத்தமான ப(வ)க்தி ஸ்வரூபாநுரூபமாகாதிறே. (ப்ரபத்தியை) என்றது—ப்ரபத்தவ்யனானவனை யென்றபடி. “ ஓர் சங்கு ” என்று விசேஷிக்கையாலே, பலசங்குடைய கடலை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பலிதார்த்தமருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஒரு சிறுவித்யாதி).

ஆண்டொழிய பின்னையும் காலமில்லையோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இனியித்யாதி). (இரட்டிக்கை)மேலுமிப்படிபெருக்கிக்கொள்ளுகை. எல்லாக்காலத்துக்கும் இப்படி நிர்வாஹகனென்கை. ... ... (உ)

மூ. — எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை
வாசவார்குழலாள் மலைமங்கைதன்
பங்கனைப்பங்கில் வைத்துகந்தான்றன்னைப்
பான்மையைப் பனிமாமதியந்தவழ்
மங்குலைச்சுடரை வடமாமலையுச்சியை
நச்சிநாம் வணங்கப்படும்
கங்குலைப் பகலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
எங்களுக்கு	அநந்யகதிகளான எங்கள்விஷயத்தில்
அருள்செய்கின்ற	க்ருபைபண்ணுகின்ற
ஈசனை	ஸர்வேஶ்வரனாய்,
வாசம் வார்	பரிமளம்வீசாநின்ற
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடையவளாய்
மலைமங்கை	இமயமலைக்குப்பெண்ணான பார்வதியை
தன்பங்கனை	தன்னுடைய பார்ஶ்வத்திலே யுடையனான ருத்ரனை
பங்கில்	தன்திருமேனியிலோர் பாகத்தில்
வைத்து	இருத்தி
உகந்தான்தன்னை	ஸந்தோஷித்தவனாய்,
பான்மையை	(இப்படிப்பட்ட சீர்மையை) ஸ்வபா(வ)வமாக வுடையனாய்,
பனி	குளிர்ந்தும்
மா	பரந்துமிருக்கிற
மதி	சந்த்ரனுடைய
அம்தவழ்	அழகியஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
மங்குலை	ஆகாசத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்
சுடரை	ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியாய்,
வட	வடதிசையிலுள்ள
மா	பெரிய
மலை	திருவேங்கட மலையினுடைய
உச்சியை	சிகரத்திலே (எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்)

நச்சி	ஆசைப்பட்டு
நாம்	நம்மாலே
வணங்கப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்ற
கங்குலை	ராத்ரிக்கு நிர்வாஹகனாய்,
பகலை	பகற்காலத்துக்குக்கடவனானவனை

சென்றுநாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௩)

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை) அநந்யகதிகளான எங்கள்பக்கலிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனை. (வாசவார்த்யாதி) எங்களைப்போலன்றியே, தானுமொருஸ்த்ரீயுமாய், ஈஶ்வராபிமாநம் கொண்டாடியிருக்கிற ருத்ரனை, தன் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலேவைத்து அதுதன்னைத் தன்பேறாகவைத்து உகந்திருக்கிறஶீலத்தையுடையவனை. (பான்மையை) இஶ்ஶீலந்தான் புழுக்குறித்து எழுத்தாமாபோலே ஒருகாலுண்டாய்ப்போமதன்றியே இதுவே ஸ்வபா(ஃ)வமாம்படி யிருக்கிறவனை.

(பனிமாமதியந்தவழ்மங்குலை) குளிர்ந்து நிறைந்திருக்கிற சந்த்ரனுடைய ஸஞ்சாரத்தையுடைய ஆகாசமானவனை. (சுடரை) நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கீடான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனை. (வடமாமலையுச்சியை) இப்படி ஸாதாரணமான வடிவேயன்றியே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே அத்திருமலையிலேகதேசமாய் நிற்கிறவனை. (நச்சிநாம் வணங்கப்படும் கங்குலை) நசையை யுடையோமாய்க்கொண்டு நம்மாலேஆஶ்ரயிக்கப்படுகிற போக(ஃ)போக்யமான காலமானவனை. (பகலை) அதுக்குறுப்பாக த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கீடான காலமானவனை. சென்றுநாடி. ... ... (௩)

அரு — மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "மெய்ந்நலத்தவத்தை" என்றும், "திவத்தைத்தரும்மெய்யை" என்றும் இவ்விரண்டும் வ்யாஜமாக்கி ரக்ஷிப்பானென்றீர்; உமக்கிரண்டு கோடியிலும் வைத்துக்கொண்டு எத்காலே ரக்ஷித்தானென்ன; தன்னுடையநிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்றத்தை அநுஸந்தித்து அவன் ஶீலாதிகளையும் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸாதாரணம்) என்றது-ஜீவனுக்குந்தனக்கும்பொதுவானவென்றபடி.

மூ. — பேய்முலைத்தல நஞ்சுண்டபிள்ளையைத்
தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை
மாயனை மதிள்கோவலிடைகழி
மைந்தனையன்றி யந்தணர் சிந்தையு

ளீசனையிலங்கும் சுடர்ச்சோதியை
எந்தையை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினை
காசினை மணியைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்	பூதனையினுடைய	அந்தணர்	ஶ்ரீ வைஷ்ணவர்களு டைய
முலைத்தடம்	முலையின் ஸ்தலத் திலே யுண்டான	சிந்தையுள்	மநஸ்ஸிலே (இருந்து)
நஞ்சு	விஷத்தை	ஈசனை	(அவர்களை) நியமிக்க வல்லனாய்,
உண்ட	அமுதுசெய்த	இலங்கும்	(அவர்கள் தோஷம் தட்டாதபடி) விள ங்காநின்ற
பிள்ளையை	பாலனாய்,	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
தெள்ளியார்	ஜ்ஞாநாதிகராலே	சோதியை	தேஜோரூபியாய்,
வணங்கப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின் றவனாய்,	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
தேவனை	(அத்தாலே) திவ்யமா னனாய்,	எனக்கு எய்ப்பினில் வைப்பினை	எனக்கு [லத்தில் தளர்த்திமேலிடும் கா நிதிபோல் ரக்ஷகனாய்,
மதின்	ப்ராகாரங்களினால் சூ ழப்பட்ட	காசினை	ஸுவர்ணம் போல் ஸ்ப்ருஹணீயனாய்,
கோவல்	திருக்கோவலூரிலே	மணியை	ரத்நம்போல் அதிஸ லாக்யனா யுள்ள வனை
இடைகழி	திருவிடைகழியிலே (முதலாழ்வார்களு டனே நெருக்கியரு ளியிருக்கிற)	சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (ச)	
மைந்தனை	யுவாவாய்		
அன்றி	அதுக்குமேலே		

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (பேய்முலையித்யாதி) பூதனையுடைய முலை ஸ்தலத்திலுண்டான விஷத்தை அமுதுசெய்து, விழுக்காடறியாத முக்த(☓)னை. (தெள்ளியார் வணங்கப்படும்தேவனை) இப்படி முக்த(☓)ரன்றியே அறிவுடையராயிருப்பாராலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுவானாய், அத்தாலே திவ்யமானனானவனை. (மாயனை) ஆஶ்சர்யபூதனை. (மதிட்கோவலிடைகழிமைந்தனை) இடமில்லாதிடத்தே ஆஶ்ரிதரோடே புகுந்து நெருக்கின நித்ய யௌவநஸ்வபாவனை. (அன்றி அந்தணர் சிந்தையுளீசனை) அதுக்குமேலே ஆஶ்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து, அவர்களைத்தன்வழியே நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை.

(இலங்கும் சுடர்ச்சோதியை) இவர்களுடைய சரீரத்திலும், ஆத்மாவிலும்வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அவற்றைப்பற்றிவரும்தோஷங்கள் தன்பக்கலிலே தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. (எந்தையை) இஸ்ஸ்வபா(ஶ)வத்தைக்காட்டி என்னைஎழுதிக்கொண்டவனை. (எனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினை) எனக்குக் கைம்முதலில்லாதவன்று அழித்துக் கெடுத்துஜீவிக்கலாம்படியானநிதியானவனை. (காசினை)பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (மணியை) அப்பொன்னை அழித்தும் ஸ்வீகரிக்கக்கடவ ரத்நம்போலே ஶ்லாக்யனானவனை. சென்றநாடி. (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பேய்முலையித்யாதி) இப்படி நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்தது உம்மைத்தானேயோ? மற்று யாரையாகிலும் இப்படி கடாக்ஷித்ததுண்டோவென்ன; முதலாழ்வார்களையும் கடாக்ஷித்தானென்னக்கேட்டு ஆயனுருடைய பிள்ளைச் சேவகம் தொடங்கி அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதுக்கு மேலே) என்றது-முதலாழ்வார்களைக் கடாக்ஷித்ததுக்கு மேலே யென்றபடி. "அந்தணர்" என்ற பதம் - திருமழிசைப்பிரான், பட்டர்பிரான், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் இவர்களைச்சொல்லிற்றாய், இவர்களைச்சொன்னது உபலக்ஷணமாக்கி,மாறன், குலசேகரன், பாணன் என்கிற மூவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஶ்ரிதருடைய) என்றருளிச்செய்தது.

(இஸ்ஸ்வபாவத்தை)என்றது-ஆழ்வார்கள் ஒன்பது திருநாமங்களையும் மயர்வறமதி நலமருளிக் கடாக்ஷித்த ஸ்வபா(ஶ)வத்தை யென்றபடி. (சு)

மூ — ஏற்றினையிமயத்துளெம்மீசனை
இம்மையைமறுமைக்கு மருந்தினை
ஆற்றலை யண்டத்தப் புறத்துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழி யொன்றேந்திய
கூற்றினைக் குரு மாமணிக்குன்றினை
நின்றவூர்நின்ற நித்திலத்தொத்தினைக்
காற்றினைப் புனலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏற்றினை	ருஷபம்போல் செருக்கனாய்,	எம்மீசனை	நம்முடைய ஸ்வாமியாய்,
இமயத்துள்	ஹிமவானில் (திருப்பிரிதியில்) எழுந்தருளியிருக்கிற	இம்மையை மறுமைக்கு	ஐஹிகபலப்ரதனாய் ஆமுஷ்மிக பலங்களுக்கு

மருந்தினை	ஔஷதம்போல் ஸாதகபூதனாய்
ஆற்றலை	மிடுக்கனாய்,
அண்டத்து அப்புறத்து	அண்டத்துக்கு வெளியிலே (பரமபதத்தளவும்)
உய்த்திடும்	(ஆச்ரிதரை) நடத்த வல்லவனை
ஐயனை	நிருபாதிக பந்துவாய்
கையில்	திருக்கையில்
ஒன்று ஆழி	அத்விதீயமான ஸுதர்சநாழ்வானை
ஏந்திய	தரித்துக்கொண்டு
கூற்றினை	ம்ருத்யு போலே (அநாச்ரிதர்க்கு) பயங்கரனாய்,
குரு	ச்லாக்யமாய்
மா மணி	நீலமணிமயமான
குன்றினை	மலைபோல் அதிஸுந்தரனாய்
நின்றவூர்	திருநின்றவூரில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
நித்திலம் தொத்தினை	முத்துக்குவியல் போல்குளிர்ந்தவடிவை யுடையனாய்,
காற்றினை	காற்றுபோல் ஸுககரனாய்
புனலை	ஜலம்போல் தாரகனாயுள்ளவனை
	சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (ஙி)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு (ஏற்றினை) ஸ்வாநந்தாநுபவத்தால் வந்த செருக்கையுடையவனை. (இமயத்துளெம்மீசனை) ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை வசீகரித்தவனை. (இம்மையை மறுமைக்கு மருந்தினை) ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயு முள்ள ப(ஃ)லங்களுக்கு ஸாதநபூதனானவனை. (ஆற்றலை) ஒருவஸ்துவே எல்லாவற்றையும் தரவற்றோவென்னில்; அக்கண்ணழிவுசொல்ல வொண்ணாதபடி ஸர்வசக்தியுக்தனானவனை. (அண்டத்தப் புறத்துய்த்திடுமையனை) இஸ்ஸர்வசக்தித்வம்கொண்டு கொள்ளவிருக்கிற கார்யமென்னென்னில்; இவற்றைப்பரமபதத்தளவும் செல்லநடத்துகை. அது தானவனுக்கு வேண்டுகிறதென்னென்னில்; (ஐயனை) நிருபாதிக பந்து(பந்து)வாகை.

(கையிலாழியொன்றேந்திய கூற்றினை) ஆதிவாஹிகர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுபோகாநின்றால், ஆரேனும் சிலர்விலக்கிலருண்டாகில் இருதுண்டமாக்குகைக் கீடான பரிகரத்தையுடையனாய், சத்ருக்களுக்கு ம்ருத்யுபோலேயானவனை. (குருமாமணிக் குன்றினை) ச்லாக்யமானநீலரத்ந பர்வதம்போன்ற வடிவையுடையவனை. அங்கேகொடுபோனால் காட்சிகொடுக்கும்படியான வடிவிருக்கிறபடி. (நின்றவூர்நின்றநித்திலத்தொத்தினை) அவ்வளவும்போகப்பட்டாறாதார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்காக திருநின்றவூரிலேநிற்கிற முத்துத்திரள்

போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. (காற்றினை) ஸ்வஸ்பர்ஶத்தால் வரும் ஸுகமாயிருக்கிறவனை. (புனலை) தா(ஹ)ரகனானவனை சென்றுநாடி. ... ... (௫)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு- (ஏற்றினையித்யாதி) இப்பாட்டில் தம்மை விஷயீகரித்தமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அநுஸந்தித்தார். இப்படி ஆழ்வார்களையெல்லாம் விஷயீகரித்துப்பெற்ற மேன்மையின்புகளெல்லாம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பிரிதி தொடங்கி அநுபவித்து த்ருஷ்டரானவளவிலே அவனுடைய ஐஹிகாமுஷ்மிகாதி ப(ஃ)லப்ரதத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் முதலானவற்றையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மருந்து" என்பது தீர்க்குமதாகையாலே உபயவித ப(ஃ)லஸாதநபூதனென்றபோதே அவை இல்லாமையால் வரும் துக்கத்தைப்போக்குமவனென்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (ஐஹிகமாயுமித்யாதி) "இம்மையை" என்கிற விடத்தில் ஐகாரம் அவ்யயம்.

(அவ்வளவும் போக) சரீராவஸாந ஸமகந்தரத்தளவும் செல்ல (பற்றுதார்க்கு) பொறுக்கமாட்டாதார்க்கு. ... ... (௬)

மூ. — துப்பனைத் துரங்கம் படச்சீறிய தோன்றலைச்
சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர்
செப்பினைத் திருமங்கைமணாளனைத்
தேவனைத் திகழும் பவளத்தொளி
யொப்பனை யுலகேழினை யூழியை
ஆழியேந்திய கையனை யந்தணர்
கற்பினைக் கழுநீர்மலரும் வயல்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துப்பனை	ஸமர்த்த (பலிஷ்ட்ட)னாய்,	பெய்தது	இட்டுவைக்கும் படியான
துரங்கம்	கேஶியென்னும் அஸுரனானவன்	ஓர்	விலக்ஷணமான
		செப்பினை	செப்பு (பாத்ரம்)போன்றவனாய்,
பட	அழியும்படியாக		
சீறிய	(அவனை) கோபித்தருளின	திருமங்கை	பெரிய பிராட்டியார்க்கு
தோன்றலை	ஸுந்தரனாய்,	மணாளனை	வல்லபனாய்,
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமாய்	தேவனை	(அத்தால்) விளங்குமவனாய்,
வான்	பெருவிலையனான		
கலன்	ஆபரணங்களை	திகழும்	ஒளிவிடாநின்ற

பவளத்து	பவழத்தினுடைய	கையனை	திருக்கையை யுடைய
ஒளி ஒப்பனை	காந்தியோடொத்தவ (ஸ்ப்ரு ஹ ணீ ய) னாய்,	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணராலே
உலகுஏழினை	ஸப்தலோகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்,	கற்பினை	ஓதப்படுமவனானவனை
ஊழியை	காலத்துக்கு நிர்வா ஹகனாய்,	கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப் பூவா
ஆழி ஏந்திய	திருவாழியைத்தரியா நின்ற [வனாய்,	மலரும்	அலராநின்ற [னது
		வயல்	கழனிகளையுடைய
		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண் டேன். (கூ)	

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (துப்பனை) தான்நினைத்தவை செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடானஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனை. (தூங்கம்படச் சிறியதோன்றலை) கேசியுடைய வாய்கிழியும்படி சிறியமுக்த(ᳵ) னை. (சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர் செப்பினை) ஒளியையுடைத்தாய், பெருவிலையனாயிருந்துள்ள ஆபரணங்களை இட்டுவைக்கும் செப்பானவனை. "சுடர்வான்கலன்" ஆகிறது தானேதென்னில்; (திருமங்கைமணாளனைத் தேவனை) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே யுண்டான ஒத்துமஞ்சளும், செம்பஞ்சிக்குழம்பும், மாளிகைச்சாந்தின் நாற்றமுமாய்க்கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்றநின்றநிலை.

(திகழும் பவளத்தொளியொப்பனை) ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (உலகேழினை) போக்ய (ᳵ) போகோ (ᳵ) பகரண போக (ᳵ) ஸ்தாநங்களாயுள்ளவனை. (ஊழியை) காலமே சேஷித்தவன்று காலமாய்நின்றவனை. (ஆழியேந்தியகையனை) நித்யமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தும் திருக்கையை யுடையவனை. நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை யென்றபடி. (அந்தணர் கற்பினை) ப்ராஹ்மணருடைய மர்யாதைபோலே யிருக்கிற ஸங்கல்பத்தையுடையவனை, ப்ராஹ்மணராலே அத்யயநம் பண்ணப்படுகிறவனை யென்றுமாம். (கழுநீர்மலரும் வயல்) செங்கழுநீர் தொடக்கமான புஷ்பங்கள் அலராநின்றவயலையுடைத்தானது. ... ... (கூ)

அரு. —ஆறும்பாட்டு. (துப்பனையித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ப(ᳵ)லப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸாமர்த்த்யத்தையும், தத்கார்யமான விரோதிநிரஸநத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும், இவையெல்லா மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"தோன்றல்" என்றது-அழகுக்குவாசகமாகையாலே,(மூர்த்த(ர்)னை) என்றது; ஸுந்தரனையென்றபடி.

"ஏந்திய" என்றது- ஏந்துமென்றாய், அத்தால் பலித்தது (நித்யமான) என்றது. (மர்யாதைபோலே) என்றது-சாபாநுக்ரஹஸங்கல்பம்போலே யென்கை. "கற்பினை" என்றதுக்கு - கற்கப்படுமவனை யென்றர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணராலேயித்யாதி). ... ... (சு)

மூ. — திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்
தேவதேவனை மூவரில்முன்னிய
விருத்தனை விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
விண்ணைமண்ணினைக் கண்ணுதல்கூடிய
அருத்தனை யரியைப் பரிகீறிய
அப்பனை யப்பிலா ரழலாய்நின்ற
கருத்தனைக் களிவண்டறையும்பொழில்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

பதம்.	உரை.
திருத்தனை	(ஆகந்தத்தினால்) திருப்தனாய், (பரிபூர்ணனாய்),
திசை	திக்கிலுள்ளவர்களுக்கு நிர்வாஹகனை,
நான்முகன்	ப்ரஹ்மாவுக்கு
தந்தையை	பிதாவாய்,
தேவதேவனை	தேவர்களாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படும் தேவனாய்,
மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரரான மூவர்களுக்குள் (மற்ற இருவர்க்கும்)
முன்னிய	ப்ரதா(ன)னானை
விருத்தனை	நாயகனாய் (நியாமகனாய்)
விளங்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
சோதியை	தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய்,
விண்ணை	ஸ்வர்க்கத்துக்கு நியாமகனாய்
மண்ணினை	பூமிக்கு நியாமகனாய்,
கண்ணுதல்	நெற்றிக் கண்ணனான ருத்ரனானவன்
கூடிய	சேர்ந்திருக்கிற
அருத்தனை	அர்த்த (அர்த்) பாக(த்)த்தை யுடையவனாய்,
அரியை	ஸிம்ஹம்போல் மிடுக்கனாய்,
பரிகீறிய	கேசியைக் கிழித்துப் போகட்ட
அப்பனை	உபகாரகனாய்,
அப்பில் ஆர்	ஜலத்திலே இருக்கிற
அழலாய்நின்ற	படபாக்நி போல்(எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் லயஸ்தானமாய்) இருக்கிற

கருத்தனை	ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ள ஸர்வேச்வரனை,	அறையும்	சப்தியாநின்ற
களி	மதித்திருக்கிற	பொழில்	சோலைகளையுடைய
வண்டு	வண்டுகளானவை	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்.	(எ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (திருத்தனை) ஸ்வாநந்தா(நு)நுபவத்தாலே நித்யத்ருப்தனானவனை. (திசைநான்முகன் தநைதயை) இவ்வருகுள்ளாரில்காட்டில் அதிகனாயிருக்கிறசதுர்முகனுக்கு ஜநகனானவனை. (தேவதேவனை) அவனொருவனுக்குமன்றிக்கே, தேவர்களானாரெல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கப்படுமவனை. (மூவரில்முன்னியவிருத்தனை) மூவருமான நிலையில் மற்றை இருவர்க்குத் தானே நியாமகனாய், தானானநிலையில் வந்தால் சேஷித்வத்தால்வந்த உறைப்புத்தோற்ற விருக்கிறவனை. (விருத்தனை) தலைமகனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்த்தனான நிலையொழிய அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையனானவனை. (விண்ணை) போக (भोग) பூமியான ஸ்வர்க்காதிகளானவனை. (மண்ணினை) அதுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணும் கர்மபூமியானவனை.

(கண்ணுதல்கூடிய வருத்தனை) லலாடநேத்ரனான ருத்ரனையுடைத்தான அர்த்த (र्ध) பாக(भाग)த்தை யுடையவனை. (அருத்தன்) அர்த்த (र्ध) பாகன். (அரியை) விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பரிதிறிய வப்பனை) விரோதிநிரஸநத்தை சீலமாகவுடைய உபகாரகனை (அப்பிலாரழலாய்நின்ற கருத்தனை) படபா (बडबा)முகாக்நி ஜலாம்சமடையத் தன்பக்கலிலே வந்து சுவறும்படி யிருக்குமாபோலே ஸர்வபதார்த்தங்களும் தன்பக்கலிலேவந்து லயிக்கும்படியிருக்கிறசக்தியை யுடையவனை. களிவண்டறையும். ... ... (எ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (திருத்தனையித்யாதி) இப்பாட்டில் ஸர்வப(த)ப்ரதத்தேவாபயுக்தமான ஸர்வசக்தித்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதிநிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி ப்ரபேக்ஷதையை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தலைமகனை) நாயகனை. மூவரிலித்யாதியான பதங்களில் குணங்களெல்லாம் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்துக்குறுப்பாக வநுஸந்திக்கிறாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (எ)

மூ. — வெஞ்சினக்களிற்றை விளங்காய்வீழக்
கன்றுவீசிய வீசனைபேய்மகள் துஞ்ச
நஞ்சுசுவைத்துண்டதோன்றலைத்
தோன்றல்வாளரக்கன் கெடத்தோன்றிய
நஞ்சினையமுதத்தினை நாதனை
நச்சுவாருச்சிமேல் நிற்கும்நம்பியைக்
கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்சினம்	அதிக்ரூரமான கோபத்தையுடைய	கெட	முடியும்படி
களிற்றை	யானைபோல் அழகியனாய்,	தோன்றிய	திருவவதரித்த
விளங்காய்	விளாம்பழமான அஸுரனவன்	நஞ்சினை	விஷம்போன்றவனாய்
வீழ	விழுந்து முடியும்படி	அமுதத்தினை	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) அம்ருதம்போல் போக்யபூதனாய்,
கன்று	கன்றாய்வந்த அஸுர	நாதனை	ஸர்வசேஷியாய்,
வீசிய	னைத்தூக்கியெறிந்த	நச்சுவார்	(தன்னை) ஆசைப்படுமவர்களுடைய
ஈசனை	ஸ்வாமியாய்,	உச்சிமேல்	சிரஸ்ஸில்
பேய்மகள்	பூதனையானவள்	நிற்கும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
துஞ்ச	முடியும்படி	நம்பியை	பூர்ணனாய்,
நஞ்சு	(அவள் முலையிலுள்ள) விஷத்தை	கஞ்சனை	கம்ஸனை
சுவைத்து	உறிஞ்சி	துஞ்ச	(அவன்) முடியும்படி
உண்ட	அமுதுசெய்த	வஞ்சித்த	மோசம் செய்த (கொன்ற)
தோன்றலை	பாலகனாய்,	வஞ்சனை	க்ருத்ரிமனாயுள்ளவனை
தோன்றல்	(சத்ருவாக)ப்ரஸித்தனான	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்.	(அ)
வாள் அரக்கன்	வாளாயுதத்தையுடைய ராவணாஸுரன்		

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிற்றை) வெவ்விய சினத்தையுடைய மதஹஸ்திபோலே தர்ஶநீயனானவனை. (விளங்காயித்யாதி) கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர்களிருவரையும் தன்னைக் கொண்டு தன்னையே மாய்த்துத்தர தான்நினைத்தது தலைக்கட்டவல்லவனை (பேய்மகளித்யாதி) பூதனைமுடியும்படி அவளுடைய விஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டமுதுசெய்த முக்த(ஞ)னை. (தோன்றலித்

யாதி) சத்ருவாக ஸர்வலோகங்களிலும் ப்ரஸித்தனாய் ஸாயுதனுமா யிருக்கிற ராவணன்முடியும்படி தோன்றின ம்ருத்யுவை.

(அமுதத்தினை) அவ்விருப்புத்தானே அநுகூலர்க்கு போக்யமா யிருக்கிறவனை. (நாதனை) நிருபாதிகசேஷியை. (நச்சுவார்ச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை) தன் பக்கலாசையுடையார் தலைமேலே நிற்குமவனாய், அதுதான் பெருப்பேறாக நினைத்து பூர்ணனாயிருக்கிறவனை (கஞ்சனையித்யாதி) கம்ஸனுடைய துரபிஸந்தியை அவன்தன்னோடே போக்கி உகவாதாரோடு செவ்வையழியப் பரிமாறுமவனை. கண்ணமங்கையுள். ... ... (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிறித்யாதி) இப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதிநிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி அப்ரதிஹதத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நிருபாதிகசேஷியை) என்றது - விரோதிநிரஸநத்துக்கு உறுப்பான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (தன்பக்கலாசையுடையார்தலைமேலே) என்றது- விரோதிநிரஸநத்துக்காக் தன்னிடத்தில் ஆசைப்பட்டவருடைய ஆசையின்தலைமேலென்றபடி. இத்தால் ஆற்றாமையுடைய ஸமகாலமே வந்துநிற்கிறவனென்று விரோதிநிரஸநத்தில் விளம்பராஹித்யம் ஸூசிதமாயிற்று. ... ... (அ)

௯. — பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையை
பாலுள் நெய்யினை மாலுருவாய் நின்ற
விண்ணினைவிளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
வேள்வியை விளக்கினொளிதன்னை
மண்ணினைமலையை யலைநீரினை மாலை
மாமதியை மறையோர்தங்கள்
கண்ணினைக் கண்களாரளவும்நின்று
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணினை	பாட்டுப்போலினியனாய்	பான்மையை	ஸ்வபாவம் போலே நிரதிசய போக்யபூதனாய்,
பண்ணில் நின்றது	(அந்த) கானத்திலே ஸாரபூதமா யிருக்கிற அதிவிலக்ஷணமான	பாலுள்	பால்போலவும் அதிலுள்ளேயிருக்கிற

செய்யினை	செய்போலுமிருக்குமவனாய்,
மால்உருவாய் நின்ற	அதிவிசாலமான ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
விண்ணினை	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்
விளங்கும் சுடர்	மிகவுமுஜ்ஜ்வலமாய்
சோதியை	தேஜோமயமான விக்ரஹத்தை யுடையவனாய்,
வேள்வியை	யாகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்
விளக்கின் ஒளி தன்னை	தீபத்தின் தேஜஸ்ஸு போலே ஸ்வயம் ப்ரகாசனாய்,
மண்ணினை	பூமிபோல் ஸர்வாதாரபூதனாய்,
மலையை	மலைபோல்அவிசால்யனாய்;
அலை நீரினை	அலைமோதா நின்ற ஜலம்போலே இஷ்ட விநியோகார்ஹனாய்,
மாலை	ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்தனாய்
மாமதியை	பெரிய ஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்குமவனும்,
மறையோர் தங்கள் கண்ணினை	வேதாத்யயநசீலரான ப்ராஹ்மணர்க்கு நேத்ரம்போல் அர்த்தப்ரகாசகனாயிருக்குமவனை,
கண்கள் ஆரளவும் நின்று	கண்கள்(விடாய் தீர்ந்து) நிறையுமளவும் ஒரு படிப்பட்டிருந்து
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்.	(கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினை) (க) "[illegible] யஆத்யஸ் ஸ்வாதுநாம்" என்கிறபடியே, பண்போலினியனானவனை. (பண்ணில்நின்ற தோர்பான்மையை) இன்னாரினையாரென்றன்றியே, எல்லாரையுமொக்க வருத்தக்கடவதாயிருக்கிற அந்த பண்ணினிசைபோலே நிரதிசயபோக்யனானவனை. (பாலுள் நெய்யினை) ஸாராம்சத்தோடு ருஜீஷாம்சத்தோடு வாசியற இரண்டிலுமுண்டான உபாதேயாம்சமானவனை. (மாலுருவாய்நின்ற விண்ணினை) "த்ரிபாத்விபூதி" என்னலாம்படியான பரப்பையுடைய நித்யவிபூதியுக்தனானவனை. விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) அங்கே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையனாய் நிற்கிறவனை. (வேள்வியை அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஸாதநமான கர்மங்களாய் நிற்கிறவனை. (விளக்கினொளிதன்னை) ஸ்வாயத்தமான தேஜஸ்ஸை யுடையவனை.

(மண்ணினை) செய்தார் செய்தகுற்றங்களையடைய மறக்குமவனாய் குற்றம் செய்வார்க்கு தன்னைப்பற்றி நிற்கும்படி இடம்கொடுக்கு

மவனை. (மலையை) இப்படிப்பட்ட தன்ஸ்வபாவத்தை ஒருவரால் சலிப்பிக்க அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (அலைநீரினை) நினைத்தவிடமெங்கும் ஏற்றிப்பாய்ச்சிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனை. (மாலை) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாயிருக்கிறவனை. (மாமதியை) (க) "ददामि बुद्धियोगं तं" "ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்கிறபடியே தன்னைப்ராப்திக்கைக்கீடான புத்தியோகத்தைக் கொடுக்குமவனை (மறையோர் தங்கள் கண்ணினை) வேதத்தை எங்குமொக்க அதிகரித்திருப்பார்க்கு, கண்ணைபொழிய பதார்த்ததர்ஶநம் பண்ணவொண்ணாதபடி அவர்களுக்கு "த்ருஷ்டிபூதனுயுள்ளவனை. (கண்களாரளவும் நின்று) காணப்பெறுமையால் உறுவினகண்களின் ஊறுவுதல தீரும்படி நின்று கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினையித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்துக்காக ஒப்பனையை நச்சுகிறதென்; அவ்வளவன்று, நிரதிசய போக்யனுயிருக்குமவனென்று கொண்டு ஸர்வப்ரகார வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஓர்" என்றத்தால் பலித்த வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இன்னரித்யாதி). (வருத்த) என்றது-ஈடுபடுத்த என்றபடி. "பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையை" என்று உபக்ரமிக்கையாலே "பாலிநெய்யினை" என்று பாலில் நெய்யினையென்று விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, "பண்ணினை" என்றும், "பாலி நெய்யினை" என்றுமிவற்றையுமருளிச்செய்வானென், ஸாராம்சமான பண்ணிலிசையையும் பாலில் நெய்யையுமருளிச்செய்தால் அமையாதோ என்னுமதிசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸாராம்சத்தோடித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பரஸ்பரமுண்டாகிலும், எல்லாவற்றிலு முண்டான போக்யதாமாத்ரம் சொல்லவேண்டுவதாகையாலே அங்ஙனருளிச் செய்தாரென்று கருத்து. பண்போலன்றிதே பாலும்நெய்யுமிருப்பது, அஸாராம்சமும் மிஶ்ரமாயிதேயிருப்பது, இவற்றோடே அபேதவ்யபதேசம் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்; இப்போது (வாசியற) என்றது. "வாசியற்றிருக்கிற" என்றும், விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஒன்றாயிருக்கிற யென்றபடி. (இரண்டிலும்) பால்நெய் இரண்டிலு மென்றபடி. "மால்" என்று பெருமையாய், பேருருவுடைத்தாய் நின்ற நித்யமான விண்ணினை யென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (த்ரிபாத்விபூதித்யாதி). "சுடர்ச்சோதி" என்றத்தால் விக்ரஹத்தினுடைய தேஜோரூபத்வம் சொன்னபடியாலே, விக்ரஹத்தில் ப்ரபை(ஒளி)யைச்சொல்லிற்றாக்கியருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வாயத்தேத்யாதி).

(க) கீ-௧௦-௧௦.

"மா" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ததாமி இத்யாதி). ... ... (௯)

அ. — கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று
காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த
வண்ணவொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ்
விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்
மெய்ம்மைசொல்லில் வெண்சங்கமொன்றேந்திய
கண்ண! நின்றனக்கும் குறிப்பாகில்
கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—∘∘—

பதம்.	உரை.
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையில்
கண்டுகொண்டேனென்று	காணப்பெற்றேனென்று
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
காதலால்	ப்ரீதியுடன்
உரைசெய்த	அருளிச் செய்ததாய்,
வண்ணம்	காநத்தின் ஸ்வபாவமான இசையையுடைத்தாய்,
ஒண்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷையிலேயுண்டான
ஒன்பதோடு ஒன்று	ஒன்பது பாசுரங்களோடுகூடிய ஒரு பாசுரமான [ளையும்
இவை	இப்பத்துப்பாசுரங்க
வல்லராய்	அப்யஸிக்க ஸமர்த்தராய்க்கொண்டு
உரைப்பார்	அநுஸந்திக்குமவர்கள்
மதி தவழ்	சந்த்ரன் ஸஞ்சரியாநின்ற
அம்விண்ணில்	அழகிய (போகப்ரசுரமான) ஸ்வர்க்கத்தில் போய்
விண்ணவராய்	தேவர்களாயிருந்து
மகிழ்வு எய்துவர்	ஸந்தோஷிப்பர்கள்;
மெய்ம்மை சொல்லில்	இதினுடைய உண்மையான ப(ஃ)லத்தைச்சொல்லப்புகில்
வெண்சங்கம் ஒன்று	வெண்மையாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்
ஏந்திய	தரியாநின்ற [தை
கண்ண	ஸர்வாதிகனே!
குறிப்பாகில்	திருவுள்ளமானால்
கவியின்பொருள்	இப்பாசுரங்களினர்த்தங்களை [கும்கூட
நின்றனக்கும்	ஸர்வஜ்ஞனை உனக்
கற்கலாம்	அப்யஸிக்கத் தகுந்ததாயிருக்கும். (க௦)

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று) ஒருதேச விசேஷத்திலேபோய் காணும் வஸ்துவை ஸம்ஸாரத்திலே திருக்கண்ணமங்கையிலே காணப்பெற்றேனென்று. (காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த) அபிநிவேசத்தாலே ஆழ்வாரருளிச்

செய்த. (வண்ண வொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை) இசையை யுடைத்தாய் அழகிதாயிருக்கிற இவைபத்தையும். (வல்லராயுரைப்பார்) அநுஸந்திப்பார்க்கு அடைவுபடச் சொல்லுகையாலுண்டான அருமையாலே வல்லராய் என்கிறார்.

(மதியந்தவழ் விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்) உபரிதநலோகங்களில் போக (ங்க) பூமிகளெல்லாம் புக்கு அங்குண்டான போக(ங்க)ங்களை புஜிப்பர்கள். (மெய்மைசொல்லில்) அர்த்ததத்வமிருந்தபடி சொல்லில். (வெண்சங்கமித்யாதி) ஐஶ்வர்யஸூசகமான ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகனே! உனக்கும் இதிலே ஆதரமுண்டாகில் எனக்கு சிஷ்யனாய் உனக்கும் அதிகரிக்க வேண்டும்படியாயிற்று இதினுள்ளீட்டின் கனமிருக்கிறபடி. (குறிப்பாகில்) திருவுள்ளமாகில். (கற்கலாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் இருமாந்திருந்தால் போகாது; என்னோடே அதிகரிக்கில் அறியலாம். ஒரு வஸிஷ்டனோடே ஸாந்தீபனியோடே தாழநின்று அதிகரிக்கக் கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கைத் தாழ்வோ?. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையித்யாதி) "கண்டேன்" என்றுபத்த "கண்டுகொண்டேன்" என்று ஒருகால் சொன்னாப்போலே, ஒன்பதின்கால் சொன்னத்தால் கரைபுரண்ட காதலாய் தோற்றுகையாலே இப்படியாகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருதேசவிசேஷேத்யாதி). (க) "ஸதா பஶ்யந்தி" என்னக்கடவ வஸ்துவை, இங்கேகண்டால் காதல்விளையக்குறையில்லை யென்றுகருத்து. (அநுஸந்திப்பார்க்கு) என்றவநந்தரம் "போக்யதாதிசயத்தாலே" என்றுகூட்டுவது.

நிரதிசயபோக்யபூதனான எம்பெருமானுடைய போக்யதாப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருமொழிக்கு க்ஷுத்ரமான ஸ்வர்க்காதி போகங்களை ப(ஃ)லமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் சங்கையிலே "மெய்மைசொல்லில்யாதி அருளிச்செய்கிறார்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (அர்த்ததத்வமித்யாதி); அர்த்ததத்வம்) புருஷார்த்த தத்வம். லோகத்திலே தஸாரத்தை அறியச்சக்காரில்லாமையாலே, எம்பெருமானையே முன்னிட்டு இத்திருமொழியின் பொருளின் போக்ய(ங்க)தை உணர்க்கும்படியிருக்குமென்கிற வழியாலே எல்லார்க்கு மித்திருமொழியைக்கற்கை பரமபுருஷார்த்தமென்று ப(ஃ)லம் சொல்லிற்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம். ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

(க) ஸாம-உ, ந்தர-க அ-உ-ச.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து முதல் திருமொழி

சிலையிலங்குப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே தன்னுடைய படிகளெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்க, அநுபவித்து பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷிறந்து, அது கிடையாத படியாலே ஒரு பிராட்டி தசையை ப(ஃ)ஜித்து பிராட்டியுடைய அவஸ்த்தையைப் பார்த்து திருத்தாயார், தன் பெண் பிள்ளையுடைய பாசுரமிருக்கிறபடியாலும், தன்பக்கல் விரக்தியாலும், ஆசைப்பட்ட விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலும், பிரிந்த விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யத்துக்கு அநுரூபமாக எதிர்த்தலையை அழிக்க வல்ல குணங்கள் எவ்வளவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அவற்றிலே கால்தாழ்ந்தமைதோற்ற அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும், சேஷ்டிதாதிகளையும், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் 'வாய்வெருவாநின்றாள். என்னுடைய ஹிதவசநமும் கேட்கிறிலள், தன் ஸ்த்ரீத்வமும் பார்க்கிறிலள், அவன் ஸ்வரூபமும் பார்க்கிறிலள், அதுதானும் பரத்வத்திலாதல் விபவத்திலாதலன்றிக்கே,அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும்சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு அங்கேஎழுந்தருளியிருக்கிற சவரிப்பெருமாளை ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்நீர்மையிலே அகப்பட்டாள்போலேயிராநின்றதென்று வினவவந்தவர்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது.

அரு.—சிலையிலங்குப்ரவேசம்.—கீழ்த் திருமொழியிலே, திருக்கண்ணமங்கையில் எம்பெருமானுடைய போக்ய(ஃ)தையிலே ஈடுபட்டிருந்தவர் திருக்கண்ணபுரத்தானைப் பிரிந்த பிராட்டிபடியைத் திருத்தாயார்சொல்லுகிற படியாகப் பேசுகைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). (கொடுக்க) என்றவநந்தரம், "அப்போது சவரிப்பெருமாள் படியும் கண்டு" என்று கூட்டுவது. (பஜித்து) என்றவநந்தரம் "பிரிந்திருக்கிற" என்று கூட்டுவது. (ப்ரேமத்தாலும்) என்றவளவுக்கும் (தோற்ற) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம்.

சில ஆசார்யர்கள் பக்கலிலேசென்று சிலஅர்த்தங்களைக்கேட்டு, சரீரபேதத்தளவன்றிக்கே, ஜீவர்களுக்கும் பரஸ்பரபேத (ഭേദ) முண்டென்று அறிந்தஏகதேசஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே “ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜகத் வைசித்ரியிருந்தபடியென்” என்றுகொண்டு ஆஶ்சர்யப்பட்டு எல்லாமறிந்தாரைப்போலே பூர்ணனாய் ஶ்வேதகேதுவானவன்பிதாவினருகே வந்திருக்க, பிதாவும் இவனை வடிவில் வேறுபாடுகண்டு “ஜ்ஞாதவ்யாம்சம் இன்னும்அநேக முண்டாயிருக்க, எல்லாமறிந்தாரைப்போலேயிராநின்றான், அவற்றையும் இவனுக்கு அறிவிக்க வேணும்” என்று பார்த்து, (௧) [സ്തബ്ധോഽസി - ஸ்தப்தோஸி] பரிபூர்ணரைப்போலே எல்லாமறிந்தாயா யிராநின்றாய். [തമാദേശമപ്രാക്ഷ്യഃ പരിപൂർണ്ണ ഇവ ലക്ഷ്യസേ - தமாதேசமப்ராக்ஷ்யஃ பரிபூர்ண இவ லக்ஷ்யஸே] அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ? ஆதேஶஃ - ப்ரஶாஸநம். (௨) “പ്രശാസിതാരം സർവേഷാം - ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்” என்று ஒன்றை அறியவே எல்லாவற்றையுமறிந்ததாய், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் ப்ரஶாஸிதாவாய் நியமிக்கக்கடவ ஸர்வேஶ்வரனையும் அறிந்தாயோ நீ என்ன; [കോന്വാദേശഃ - கோந்வாதேஶஃ] ஆதேஶமாவதென்னென்ன; அவன் வேதத்தில் பூர்வபாக (ഭാഗ) த்திலே சிலவற்றையாதல், ந்யாயாதிகளிலே சிலவற்றையாதல் கேட்டவனாய், வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே ஸர்வேஶ்வரனொருவனைக்கொண்டு “குலாலாதிகளுக்கு தண்டசக்ராதிகள்மாத்ரம்நிமித்தமும், ஸஹகாரியுமாமளவேஈஶ்வரன்” என்கிறநையாயிகபக்ஷத்தினளவன்றிக்கே “உபாதாநமும் தானேயாய், (௩) ‘ബഹു സ്യാം - பஹு

பிள்ளையின்படி கண்டு இப்படி அநுபவித்தாருண்டோ வென்ன; வேதாந்தங்களிலேயுமுண்டென்கிறார் (சிலஆசார்யர்களித்யாதி). (இவன்) என்றது - அருணபௌத்ரனை ஶ்வேதகேதுவை. (பிதா) என்றது- உத்தாலகனை. (ப்ரஶாஸநம்)என்றது-ப்ரக்ருத்யர்த்தமாய், ஶ்ருதியில் “தம்ஆதேசம்” என்ற க(ഘ)ஞந்தமான சப்தம் ப்ரஶாஸநம்பண்ணுமவனைச்சொல்லுமென்று கருத்து. ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஶாஸிதாரமித்யாதி). (வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே) என்றவநந்தரம், “இருக்க, இவனுக்குப் பிதாவானவன்” என்று சேஷம். (ஸர்வேஶ்வரனொருவனைக் கொண்டு) என்றது - ஶ்ரியஃபதியையுட்கொண்டு யென்றபடி. இதுக்கு (என்றான்)

(௧) சாந்தோ.௬-௧-௩. (௨) (௩) தை-ஆ-௬.

ஸ்யாம்' என்கிறகார்யமும்ப்ரஹ்மமேயாய், 'சித(ஃ) சித்துக்களிரண்டும் விசேஷணம்' என்றுகொண்டு வேதாந்திகள் போனவழியையும் அறியவேண்டுங்காண்'' என்றான். அங்குஅவனறியாதஅம்ஸம் அறிவிப்பிக்கைக்காக பிதாகேட்டான்; இங்கு தன் பெண்பிள்ளையுடைய படிகளாலும், பேச்சாலும் ''இவள் ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஸ்வரனை மறுபாடுருவ அறிந்தாள்'' என்று அத்தைத்தானறிந்தமை தோற்றச் சொல்லுகிறாள். ராஜேந்த்ர சோழனிலே ஒருப்ராஹ்மணன்மகன், புத்த (ஃ) ரோடே ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய், பூணநூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப்போகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே, ஶிகா(ஃ)யஜ்ஞோப வீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டுவந்து புகுந்தான்; பிதாவானவன் ''கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?'' என்றுகேட்டான்; புறம்புள்ளார், ''நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே'' என்றுகேட்க, ''ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் தமோபி பூதரும் ஸத்வஸ்த்த(ஃ)ராவர்கள்காண்'' என்கின்றான் .... *

(ப).— சிலையிலங்குபொன்னாழி திண்படைத்
தண்டொண்சங்கமென்கின்றாளால்
மலையிலங்கு தோள்நான்கே மற்ற
வனுக்கெற்றேகாணென்கின்றாளால்
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட
அன்போடியிருக்கின்றாளால்
கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலை	(என்பெண்ணானவள்) திருச்சார்ங்கம்(என்	திண்	பலிஷ்ட்டமான
		படை	திருவாள் (என்றும்)
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற [றும்)	தண்டு	க(ஃ)தை (என்றும்)
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	ஒண்	அழகியதான
ஆழி	திருவாழி (என்றும்)	சங்கம்	ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யம்

வன்றத்தோடே அன்வயம். உத்தாலகன் ஶ்வேதகேதுவுக்கு அறிவிக்க வன்றோ ஜ்ஞாநத்தை அநுபவித்தது; இங்கு திருத்தாயார் அறிவிக்கவிறே அநுபவித்தது; இதுத்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்யாதி). அநுமித்த மாத்ரதிலே த்ருஷ்டாந்தமாகலாமென்று கருத்து. நேரான த்ருஷ்டாந்தந்தன்னை ஐதிஹ்யமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேந்த்ர சோழனித்யாதி). ... ... (*)

என்கின்றான்	என்றும் சொல்லாநின்றான்;	முன்பு	முன்னே
ஆல்	கஷ்டம்;	ஓட	செல்ல (அதன்பின்னே)
அவனுக்கு	அந்த எம்பெருமானுக்கு	அன்பு	அபி(ஃ)நிவேசம்
மற்று	மேலும் (ஆபரணமாய்)	ஓடி	செல்லும்படி
மலை	மலைபோல்	இருக்கின்றான்	இருக்கின்றான்;
இலங்கு	(அபே(த்)த்யமாய்) விளங்காநின்ற	கலை	சாஸ்த்ரங்கள்
நான்குதோளே	நாலுதிருத்தோள்களுமுண்டு	இலங்கு	விளங்காநின்ற
என்கின்றாளால்;		மொழியாளர்	வார்த்தையையுடையவர்கள்(வர்த்திக்கிற)
எற்றே	இதோர் ஆச்சர்யமிருந்தபடி,	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற [ராஜனை
காண்	(இதை) பாரீர்;	அம்மானை	ஸ்வாமியான சவரி
முலை	முலையிலே	கண்டாள்கொலோ	கண்ணாரக்கண்டு ஸேவித்தாளோ?
இலங்கு	விளங்காநின்ற		
பூ	அழகியதான		
பயலை	(பிரிவினாலுண்டான) வைவர்ண்யமானது	இதில் "ஆல்"	என்பது - விஷாதத்யோதகம்.

அவ.—முதற்பாட்டு. தன்பெண்பிள்ளை சொல்லக்கேட்ட இது தனக்கு ரஸித்தபடியாலே அப்பாசுரத்தைத் தன் வாயாலேயும் ஒருகால் பேசி அநுபவிக்கப்பார்க்கிறாள்.

வ்யா.— (சிலையிலங்கித்யாதி) திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் அவை ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கு மதுவேயன்றிக்கே, ஆபரணங்களுக்கும் அழகுக்கும் முதல் விரலாயாயிற்

அந.—முதற்பாட்டு, (சிலையித்யாதி) "என்கின்றாள்" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே, பெண்பிள்ளை சொலவையும், வினவவந்தவர்கள் கேட்க ப்ரஸக்தியுண்டாயிருக்க திருத்தாயார் அநுவதிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்பெண்பிள்ளையித்யாதி).

விரஹதசையில் வாய்வெருவும்போது ஸௌந்தர்யமன்றோ சொல்லவேண்டுவது, திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதங்களையித்யாதி). (முதல் விரல்) முதலெண்ணலாயிருக்கை. ஆயுதத்வாகாரம் - புரஸ்ஃபூர்த்திகரமாயிருக்க, ஆபரணத்வாகாரம் இவளுக்

திருப்பது. திவ்யாயுதங்களை "இவை-ஆபரணங்கள்" என்றறியுந்தனை யும் உள்புக்காளாகையாலே "இவை ஆயுதம்" என்றிருக்கு மள வன்றிக்கே பூஷணமென்றிராநின்றாள். ஆயுதமென்றிருப்பார்-எதிரி கள்; இங்ஙனேயிருக்கவிறே ப்ரணயிநியாமவள் இத்தைச் சொல்லி வாய் வெருவுகிறது. முன்பு இவனை அநுபவித்தவர்கள் காணவேணு மென்று ஆசைப்படும்போது (க)"கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடி யேன்பால்வாராய்" என்றிறே ஆசைப்படுவது.

திவ்யாயுதங்களானவை, காந்தனுடைய இடைச்சரி, கடைச் சரி, அறுகாழிபோலே ஆபரணகோடியிலேயுமாயிராநின்றது. (உ) "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறி யேன்" என்று வெடிவிளக்கெரித்துக்கொண்டிருந்து அநுபவித்து, காந்தன்போன வநந்தரம் "இன்னாரென்றறியேன்" என்கிறாளிறே. வ்ருத்த கீர்த்தநம் பண்ணுகிறபோது சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம்" என்று அடையாளம் சொல்லச் செய்தேயிறே, "இன்னாரென்றறியேன்" என்று கலங்குகிறது. பிரிந் திருந்து தூதுவிடுகிற விடத்திலும், (௩) "செருவொண் சக்கரம் சங்கு" என்றிறே அடையாளம் சொல்லிவிட்டது. "இன்னாரென்றறி

குந் தோற்றுகைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதேத் யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே). இவளைப்போலே ஆபரணகோடியாக்கி ஆசைப் பட்டாருண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (முன்பித்யாதி).

எத்தனை சொன்னாலும் கோடித்வய ஸாதாரணமானவற்றைச் சொல்லு வானென்; இடைச்சரி முதலானவை இல்லையோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்யாதி). "இடைச்சரிபோலே" என்கைக்கு ப்ரணயிநிகளாய் ஈடு பட்டதுண்டோவென்ன(ஆழியொடுமித்யாதி). ஆசையால் இடைச்சரியைப் போலே ப்ரணயிநிகளையும் ஈடுபடுத்தும்படியான ஆபரணத்வம் இவற்றுக்குண் டென்று கருத்து. திவ்யாயுதச் சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டாளென்கைக்கு நியா மகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்) வ்ருத்தேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). திவ்யாயுதச்சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டிருக்கைக்குநியாமகாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (பிரிந்தித்யாதி). தூதுவிடும்போதும்இவற்றையே அடையாளமாகச்சொல்லுவா னென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்(இன்னாரித்யாதி).வ்ருத்தகீர்த்தநதசையில் ஈடுபட்டவளாகையாலே அத்தையே அடையாளமாகச்சொல்லித் தூதுவிட்

(க) தி-வாய்-௯-௧-௧. (உ) தி-மொ-௧௦-௧௦-௧௦. (௩) தி-வாய்-௬-௧-௭.

யேன்'' என்று ஈடுபடுவதுதான் அழகிலேயிறே, அதுக்கு மூனபு திவ்யாயுதங்களாயிருக்குமே. ஸர்வேஸ்வரன்றனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணப் புகுந்தவர்களும் (க) "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று திவ்யாயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது.

(சிலை) (உ) [शक्रचापनिभे चापे प्रगृह्य शत्रुनाशने-ஶக்ரசாபநிபே சாபே க்ருஹ்த்வா சத்ருநாசநே] என்று எங்களைத் தோற்பிக்கைக்கும் பரிகரமாயிருந்தது; இக்ரதநுஸ்ஸு போலே எங்களுக்கு தர்ஶநீயமுமாய், எங்களுக்கு ஶத்ருவான வாலியை நிரஸிக்கைக்குப் பரிகரமுமாயிருந்தது. அநுகூலர்க்கு வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியாய், ப்ரதிகூலர் பிடித்த பிடியிலே மண்ணுண்ணும்படி யாயிருக்கும். அதன்றிக்கே, [சாபே] வில்வலிக்கும்படியை நினைத்தால் (ங) "स्मरन् राघवबाणानां विव्यथे - ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம் விவ்யதே" என்னும்படியா யிருக்கும். அழகுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் அநுகூலர்க்கு. [ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம்] பெருமாள் திருநாமத்தாலெழுத்துவெட்டின அக்ஷரங்களையும், திரு

டானென்று கருத்து. ஆனல்இவளுக்கு ஒருகாலும் ஆயுதத்வாகாரம் நெஞ்சில் படாதோ வென்ன (அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு) - ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு. அதிசங்கைதீர்க்கைக்காக ஆயுதச் சேர்த்தியைக் காட்டச்செய்தேயும் அதுக்கும் பரியவேண்டும்படி அழகாயிருக்கையாலே, நாயகி ஈடுபடச்சொல்லவேணுமோ என்னும் பா (ஶ) வத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கித்யாதி).

இதெல்லாம் ஆக்ஷேபஸமாதாநரூபேண ஸமுதாய தாத்பர்ய மருளிச்செய்து ப்ரதிபதம் தாத்பர்யமருளிச்செய்யக் கோலி ஆழி முதலானவையிருக்க, முந்துற "சிலை" என்று ஒரு விசேஷணமிடாமல் சொல்லுமதுக்கு நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபாடென்று விவக்ஷித்து, இப்படி ஈடுபடுத்தின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சக்ரசாபேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இந்த்ரேத்யாதி). கேவலம் வில்லும் கையுமாயிருக்கையே அழகாயிருக்கும்படியாக ஒரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, வில்லேபிட்டுப் பிடித்தபிடியாகத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்க்கித்யாதி). ஸ்மரணமாத்ரத்தாலே வ்யதை(ஶ) வரக்கூடுமோ, கண்டாலன்றோ வ்யதை வருவது என்ன; ப்ரத்

(க) தி-பல்லா-க. (உ) ரா. (ங) ரா-யு-சுo-ங.

சாரங்களினுடைய ஸந்நிவேசத்தையும் ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு. [வ்யதே] அவரொருகால் முன்னே நின்றுபோகச் செய்தேயும் எப்போது மொக்கமுன்னே நிற்கக் கண்டாப்போலே வ்யதி(த)த்தான். [ராக்ஷஸேஸ்வர:- வ்யதே] இவன் ஆண்டபரிகரமடங்கலும் விளைக்கு உடலாயிற்றதில்லை; எடுத்தெடுத்துக் குலைக்கிறபோது சுளைப்பிடாமிட்டு அழுக்குகைக்கு உடலாயித்தனை. (சிலை) ஒன்றையிட்டு விசேஷிக்க வேண்டாதே தன்னையே சொல்ல அமைந்திருக்கிற ஸ்ரீசார்ங்கம்.

(இலங்குபொன்னாழி)மேகத்திலேமின்னினாப்போலே ஸ்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாக (ஈ॰X)மாய்க்கொண்டு எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் தலையாயிருக்கிற புகர்தோற்றும்படியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழி. (திண்படை) எதிரிகள் மேலிட்டாலும் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடி திண்மையையுடைத்தான திருவாள்; அன்றிக்கே எதிரிகள் மேலே அழுந்தப்படச் செய்தேயும் தனக்கொரு விகாரமின்றிக்கே யிருக்கிறவாள். (படை) என்று ஆயுதஸாமாந்யத்தைச்சொல்லக்கடவது; வாளையும் சொல்லக்கடவது. (தண்டு) அத்தோடொருகோவையானகதை. இப்படி ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதகதை(X ஜ)யென்னுதல்; இதுக்குச்சொன்னவிசேஷணம் தன்னையே சொல்லிற்றும்படி யிருக்கிற தண்டென்னுதல்.

(ஒண்சங்கம்) (க) "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ"

யக்ஷஸ்யாகாரமான ஸ்மரணம் அது என்றருளிச்செய்கிறார் (அவரொருகாலித்யாதி)- (சுளைப்பிடாம்) கம்பளி.

"அத்தோடு" என்றதுக்கு விவரணம் (இதக்கித்யாதி). இவ்விரண்டுக்கும் திண்மை சொன்னது-திண்மையால் தோற்றின ஆகாரஸௌஷ்டவத்திலே தாத்பர்யமென்று திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றாகில் ஆபரணத்வஸமாதிக்குச் சேராதிறே.

சங்குக்கு ஒண்மை - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி விசேஷமென்று விவக்ஷித்து நாலுவகையாக அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (கருப்பூரமென்று துடங்கி, நிற்கவமையுமிறே) என்னுமளவும். அதாவது ரஸஜ்ஞதையும், ஸாகஜீவநமும், ஐஸ்வர்யச்செருக்கும், அந்தரங்கதையும். அதில் ரஸஜ்ஞதையைக் காட்டுகிறார் (கருப்பூரமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (படியிறே) என்றவநந்தரம் "ரஸ

(க) நா-தி-எ-க.

என்று தேசிகராயிருந்துவைத்து, ரஸவிசேஷங்கள் இவர்களுக்கும் தன்னைக் கேட்டறிய வேண்டும்படியாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். ப்ரணயிநிகளிறே வாக(X)ம்ருதத்துக்குதேசிகராயிருப்பார், அவர்களும் தன்னைக்கேட்டறியவேண்டும்படியிறே. (க) [உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல் வண்ணன்கைத்தலத்தே] ஸ்த்ரீஜாதியாக ஸ்பர்த்தை (ஃ)பண்ணும்படியாக பக(ஃX)வதநுபவத்தில் வாஸநை பண்ணிப்போரும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (உ) [மாதவன்றன்வாயமுதம் பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்கு நீயுண்டக்கால் சிதையாரோவுன்னோடு] பகவத்ப்ரத்யாஸந்நையான அவள் அங்கீகாரங்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிறஸர்வஸாதாரணமான ஜீவநத்தை நீ ஒருவனுமே ஜீவித்தால், அவர்கள் உன்னோடு சீறு பாறென்னரோ? [செல்வப்பெரும் சங்கே] உன்னுடைய ஐஶ்வர்யச் செருக்கிறே - இங்ஙன் முன்னடி தோற்ற வேண்டாதொழிகிறது. அல்லாத ஆயுதத்துக்கு விரோதிகளிருந்த விடத்தே சென்று நிரஸிக்கவேணும்; இவனுக்குள்ளே அணுகநிற்கவமையுமிறே. (ங) "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதியசங்கொலியும்" என்று உகப்பாரும் இச்சேர்த்தியைக் காணவேணுமென்றிறே ஆசைப்படுவது.

(என்கின்றாளால்) அப்பாசுரத்தைத் தானொருகால் அநுஸந்திக்கையாகிறது - அதுக்கு அவத்யத்தை விளைவிக்கையிறே என்றாளாயிற்று; தான்சொன்னது அவள் சொன்னதுபோலிராமையாலே.

ஜ்ஞதை" என்றுசேஷம். ஸாகஜீவநந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (உண்பதித்யாதி). ஐஶ்வர்யச் செருக்கைக்காட்டுகிறார் (மாதவனித்யாதி). அந்தரங்கதையை உபபாதிக்கிறார் (அல்லாதவித்யாதி). இந்த ஒண்மை அநுகூலர்க்கு ஆசைப்படும்படி யிருக்குமென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (பூங்கொளித்யாதி).

"ஒண்சங்கு" என்று வாய்வெருவினளென்னலாயிருக்க "என்கின்றாள்" என்று - பெண்பிள்ளை சொன்னளென்று சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அப்பாசுரத்தையித்யாதி). தான் சொன்னது அவத்யமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(தானித்யாதி). அவளுடைய பா(ஃ)வபந்தம்தனக்கில்லையென்று கருத்து. "என்றாள்" என்னாதே "என்கின்றாள்" என்றவர்த்த

(க) நா-தி-எ-அ. (உ) நா-தி-எ-க. (ங) நா-தி-கூ-க.

ஒருகால் கண்டுவிட்டால் பின்னை ப்ராதிகூல்யத்தினெல்லையிலே நின்றாரோடு, ஆநுகூல்யத்தினெல்லையிலே நின்றாரோடு வாசியறத் துடிக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. (என்கின்றாளால்) தலைமகளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறாப்போலேயாயிற்று இவனுக்கு மிருக்கிறபடி. இவள் சொல்லுகிறதுதன்னையே தானும் சொல்லச்செய்தே, இவள் சொல்லக் கேட்டாப்போலிருக்கிறதில்லை யாயிற்றுத் திருத்தாயார்க்கு. "(க) [நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய- நாந்ருக்வேத விநீதஸ்ய] அநுஷ்ட்டேயார்த்தப்ரகாசகமான ருக்வேதம் சிக்ஷிதனானவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்ல வொண்ணாது. [நாயஜுர்வேததாரிணঃ- நாயஜுர்வேததாரிணঃ] யஜுர்வேதம் பாட(஠)தாரணம்தானேஅரிது; அத்தைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தைசொல்லவொண்ணாது. [நாஸாமவேதவிதுஷঃ-நாஸாமவேத விதுஷঃ] ஸாமவேதம் கா(கா)னவிசேஷங்களறிய அரிது, அதறிந்தவனுக்கல்லது இப்படிவார்த்தை சொல்லமுடியாது. [சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும் -சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும்] இத்தை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தைசொல்லலாமோ" என்றாரிறே பெருமாள். (என்கின்றாளால்) அடிதோறும் உளுக்கினமை தோற்றியிருக்கிறது. ஆருக்கு நிலமானதிலே இவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது. (சிலையித்யாதி)(என்கின்றாளால்)பைசல்கைசு, நோய்முக்கைசு என்னுமாபோலே இவளை பாதி(ஷ)க்கைக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ?.

இவையேயோ இவனுக்காபரணம், மற்றுமுண்டோவென்ன; (சிலையிலங்குதோள்நான்கே மற்றவனுக்கு) மற்றுஅவனுக்காபரணம்

மான தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "ஆல்" என்றதுக்கு பாவகருத்தருளிச் செய்கிறார் (தலைமகளுக்கித்யாதி). இப்படி சொல்லி சுடு பட்டாருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாந்ருக்வேதேத்யாதி). மேலே "என்கின்றாள்" என்றதே அமையாதோ, இங்கும் "என்கின்றாள்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடிதோறுமித்யாதி). உளுக்கினபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ஆருக்கித்யாதி). நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயமானவற்றை இவள் சொல்லுவதே என்றீடுபாடு. "ஆல்" என்றது - விஷாதத்திலேயாக்கி வெறுப்பாகத் தார்த்பர்யாந்தரம் (பைசலித்யாதி). (பைசல்) நாட்டி. (கைசு) சிறுங்கை. (முக்கைசு) மூன்றுசிறுங்கை.

(க) ரா-கி-௩-உஅ.

ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாயிருப்பன தோள் நாலுமென்று நின்றாள்; திவ்யாயுதங்களை அநுஸந்தித்தஇது, அவ்வாயுதங்களின் வழியே அவற்றைத் தரித்திருக்கும் திருத்தோள்களளவும் கொண்டு போய் மூட்டிற்று. புறம்போரிடத்திலும் போகவேண்டாதபடியிறே விஷயந்தானிருப்பது. (க) [ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:- ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:] என்று ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணமாகைக்கு அர்ஹமாயிறே தோள்தானிருப்பது. ஆயுதங்களை ஆபரணமாகச் சொல்விற்றிறே. ஆயுதங்கள் அபாஸ்ரயமுமாய், ஆகர்ஷகமு மாயிருக்குமா போலே தோள்களும் அபாஸ்ரயங்களுமாய் ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிறபடி. (மலையிலங்கு) மலைபோலே விளங்காநிற்பதாய் கல்பகதருபணைத்தாப்போலேயிருப்பன நாலு திருத்தோள்களென்றுநின்றாள். மலைபோலே எதிரிகளால் பேதி (பேத) க்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (மற்றவனுக்கு) ஆயுதங்களே போந்திருக்கச்செய்தே அழகுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குமேலே நாலுதிருத்தோளையுமுடையனென்று நின்றாள். "மற்று" என்பது துல்யவிகல்பங்களையிறே.

கீழ் திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லி, இங்கே "மற்று" என்கையாலே தோள்களும் ஆபரணமாயிருக்கவேணுமிறே. திவ்யாத்மகுணங்களிலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் அநுபா(ப)வ்யமா

மற்றும் ஆபரணங்களைச் சொல்லவேண்டிறல் ஹாராதிகளைச் சொல்லாமை தோள்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்யாதி). அவை மூட்டிற்றென்பானென், தானே போய் அநுஸந்திக்கிறாளென்ன வொண்ணாதோ வென்ன (புறம்பித்யாதி). ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணங்களானபடி யெங்ஙனே யென்ன (ஸர்வேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்தில் பூஷணபதம் ஆயுதங்களுக்கு வாசகமன்றே யென்ன; கீழே ஆபரணத்வம் சொல்லப்பட்டதிறே யென்கிறார் (ஆயுதங்களையித்யாதி). ஆயுதகோடிகடித்வமும் ஆபரண கோடிகடிதத்வமும் இரண்டும் அவற்றுக்குண்டானவோபாதி, திருத்தோள்களுக்கும் இரண்டாகாரமுண்டோ ஆபரண கோடியாக ஓதுக்குகைக்கென்ன (ஆயுதங்களித்யாதி). அபாஸ்ரயமுமாய், விரோதிநிரஸநமுகத்தாலேபுகலாயிருக்கை, சப்தார்த்தம் (மலைபோலேயித்யாதி). "அவனுக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (ஆயுதங்களேயித்யாதி).

"நான்கே" என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம்(திவ்யாத்ம குணங்

(க) ரா-கிஷ்கி-ஙு-கச.

யிருப்பது திவ்யவிக்ரஹமிறே. ஶுபாஶ்ரய ப்ரகரணங்களில் த்யேய மாகச் சொல்லுகிறதும் அதுதன்னையிறே. திவ்யவிக்ரஹத்துக்கும், திவ்யாத்ம குணங்களுக்குமுள்ளே ஒன்றை உபாஸ்யமென்று சொல் லிற்று. இத்தைவிட்டு அவ்வருகேபோகச் சொல்லுகிறதன்று; அவ் வருகேயும் அநுபாவ்யமுண்டென்கைக்காகச் சொன்னதத்தனை. அங்ஙனன்றாகில் (க) "ஸதா பஶ்யந்தி - ஸதாபஶ்யந்தி" என்னக்கூடா திறே. தந்தாமுடைய தபஸ்ஸாலே க்ஷீணபாபரான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே, பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆழ்வார் கள் திவ்யவிக்ரஹமல்லதறியார்களிறே. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்ட ரை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக்கைக்கு ப்ரமாண மென்னென்றுகேட்க; அவர்சொல்லி வாய்மாறுவதற்குமுன்பே (உ) "தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:- தமஸ: பரமோதாதா சங்க சக்ர கதாதர:" என்னுநின்றதேயென்ன; போக்கடி காணாமையாலே கோபத்தாலே கண்சிவக்க, ப்ரமாணகதிகள் இவையாயிருந்தது, பொறுக்குமத்தனையிறே என்றருளிச்செய்தார்.

(எற்றே) என்கிறது- "மலையிலங்கு தோள்நான்கே" என்று, "இருந்தபடியென்" என்று தலைமகள்தான் ஆஶ்சர்யப் படுகிறாளாகவு மாம்; அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்று மீட்கப் பார்த்தவிடத்தி லும் மீட்கவொண்ணாதபடி "இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்தபடி யென்" என்று திருத்தாயார் ஆஶ்சர்யப்படுகிறாளாகவுமாம். என்னே காண் என்கிறாள் - இதோர் ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்; நீங்களுமித் தைப் பாரிகொளென்று நின்றாள். (காணென்கின்றாளால்) நான் அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்ன, மூத்தார்க்குமூத்து, என்னு டைய ஹிதத்துக்காக இப்பேற்றை இழக்கிறதென்னென்று விலக்க

களிலுமித்யாதி-என்றருளிச்செய்தாரித்யந்தம்).

"எற்றேகாண்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எற்றே யென்கிறதித்யாதி). திருத்தாயார் ஆஶ்சர்யப்படுகிறபோது "என்கின்றாள்" என்றதுக்குப்பின்பு "எற்றேகாண்" என்றது அநுஸந்திப்பது. சப்தார்த்தம் (என்னேகாணித்யாதி). "காண்" என்றது- உபதேசபரமாகத் தாத்பர்யம் (நீங்களுமித்யாதி). "காண்" என்றது ஜாத்யபிப்ராயமாக வருளிச்செய்து, தாயின் விஷயமான உபதேசமாகக்கருத்து (காணித்யாதி). இங்கே "ஆல்"

(க) ஸாம-உத்தர-கஅ-உச. (உ) ரா-யு-ககச-கடு.

ப்பார்க்கிற என்னையும் தன்படியாக்கப் பாராநின்றாள். நான் தன்னை என்படியாக்கநினைக்க, தான் என்னைத் தன்படியாக்கப் பாராநின்றாள். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யந்தான், திருத்தாயார்க்கு அபிமதமாயிருக்கச்செய்தே அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதென்று நிஷேதிக்கிறாளித்தனையிறே. (என்கின்றாளால்) இத்திவ்யாயுதங்களைச் சொன்னபோதுபோலன்றாய்த்துத் திருத்தோள்களைச் சொன்னபோதிருக்கிறபடி. இவளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் அழகுக்கு உடலாமளவேயிறே. அணைக்கைக்குப் பரிகரமிறே தோள்கள். (என்கின்றாளால்) நாமும் எல்லாமிவற்றைச் சொல்லுகிறோமிறே, இவள் சொல்லுகிறபோதிருக்கிறபடி பாரிகோள். நாமும்எல்லாம் சொல்லிக் குமியழியாதே இராநின்றோம்; திருத்தாயாரை, இவள் "காண்" என்னப்பெறுமோ என்ன; பெறும்; (க)"குடத்தில் விளக்கே போல்கொம்பனார்காமம்புறப்படா, புறப்படில் ஆபுகுமாலையணிமலைமேல்பிடியேபோல நாடறியக்கவ்வைதரும்" இவள்அறிவுக்கு முன்பு மறைக்குமத்தனைபோக்கி, அறிந்தபின்பு மறைக்கைக் களவாமிறே.

(முலையிலங்கித்யாதி) இதர விஷயத்தில் ஸ்நேஹிக்கும் க்ரமமில்லையாகாதே பக(ஜ)வத்விஷயத்தில் தான்காட்டக்காணுமவர்களுக்கும், கதிர்பெருக்கி ஆர்ஜித்து கர்மத்தாலே க்ஷீணபாபராய் ஸ்நே

என்றதுக்கு பா(வ)வம்(நான் தன்னையித்யாதி).இத்தால் ஆஶ்சர்யத்தில் தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஹர்ஷத்தில்தானே "ஆல்" என்கிறாளென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்திலித்யாதி). சிலையிலங்கித்யாதியில் ஓரடைவுபடச் சொன்னவள் இங்கே அவனுக்கு "மற்று மலையிலங்கு தோள் நான்கே" என்னுமல் அடைவுகெடக் குளிர்ச்சொன்னபடியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (இத்திவ்யாயுதங்களை யித்யாதி). இப்படி அடைவுகெடச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்னென்ன (இவளுக்கித்யாதி). "காண்" என்றது - திருத்தாயார் உபதேசிக்கிறதாகக்கருதி, "என்கின்றாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமுமெல்லாமித்யாதி). "காண்" என்று திருத்தாயார்க்குப் பெண்பிள்ளை சொல்லுகை - காம்பீர்யஹாநியன்றோவென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருத்தாயாரையித்யாதி).

அன்பின்கார்யமான வைவர்ண்யம் முன்பாகவும், அன்பைப்பின்பாகவும் அருளிச்செய்தது - விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும், ஹேதுவிசேஷத்தாலும் கூடுமென்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (கதிர்பெருக்கி)

(க)

த்தவர்களுக்கும் வாசியிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. அவர்களுக்கு அப்படியால் வந்த ஸ்நேஹம் முற்பட்டிறேயிருப்பது. அதின்கார்ய பிறே பயலைமை; அங்ஙனன்றியே, இது பயலைமை முற்பட்டு ஸ்நே ஹம் பிற்பட்டிருக்கிறதாயிற்று. முலையிலே விளங்காநிற்பதாய், த்தபயலைமை யென்னவுமாம். "பீர்க்குபூத்தது" என்று-வைவர்ண் யத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே. பீர்க்கம் பூவையிட்டுத் தமிழர் சொல்லுவர்களிறே. அன்றிக்கே "பூ" என்றுகொண்டு அழகாய், முலையிலே விளங்காநின்றுள்ள பயலைமையென்று முலைக்காபரண மான வைவர்ண்யமென்றுமாம். அதாவது-யௌவநத்தில் முத்தா ஹாரம் துடக்கமானவை அல்லவாயிற்று; முலைக்காபரணம்வைவர்ண் யமாயிற்று. அபிமதனைப்பிரிந்து வைவர்ண்யத்தைத் தரியாவாகில் ராமுலையோபாதியாமித்தனையிறே. பிரிந்து வைவர்ண்யமாகாதே யிருந்தாளாகில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வாசியில்லையாம்; ஆகை யால் இவளுடைய ப்ரணயத்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே.

(பயலைமுன்போடவன்போடியிருக்கின்றாளால்) நாட்டார்படி யன்றிக்கே இராநின்றது இவள்படி. அன்புபட்டவிஷயத்தினுடைய அலாபத்தாலே பயலைமையுண்டாகக் கடவதாயிருக்க, பயலை வழி காட்ட, அத்தைப் பின் செல்லா நின்றது அன்பு. கார்யத்துக்குப் பூர்வவ்ருத்தியாயிருக்குமதிறே-காரணம்; இதுஅப்படிபுத்திபண்ணு கைக்கு அவகாசம் வைக்கிறதில்லை. இங்ஙனே சொல்லுவானென்; ஒருவிஷயத்திலே அன்புபட்டு அதினுடைய அலாபத்தாலே வரும தொன்றன்றோ பயலைமையென்னில்; அப்படியே இது திருத்தாயார்

என்றவநந்தரம் "ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை" என்றுசேஷம். தாத்பர்யமரு ளிச்செய்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (முலையிலேயித்யாதி). வைவர்ண்யம் முத்தாஹாரத்திலும் ஆகர்ஷகமோ ஆபரணமென்கைக்கென்ன (அபிமதனை யித்யாதி). நாயகனுக்கு ஸ்வவிஷயப்ரீதி ஸூசகமாகையால்ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. (மரமுலை) ஆண் பெண் வேஷத்திலே கட்டினமரமுலை.

"ஆல்" என்று ஆஶ்சர்யப்படுகைக்குபாவம்(நாட்டாரித்யாதி). மேல்வாக்ய விவரணம் (அன்பித்யாதி). இது ஆஶ்சர்யமானவழியென்னென்ன (கார்யத் துக்கித்யாதி). ஶ்ரோதாக்களுடைய சங்காநுவாத பூர்வகம் வாஸ்தவாகாரத் தைப்பற்ற பரிஹாரமருளிச் செய்கிறார் (இங்ஙனேயித்யாதி - க்ரமத்திலே சொல்லுகிறாளென்னுமளவும்). வைவர்ண்யமுகத்தாலே அன்பு-முன்பு முன்

வார்த்தையாகையாலே, தான்கண்டதுபவித்தவடைவே சொல்லுகி ருள். அன்பு முற்பட்டு இது பிற்பட்டாலும் முற்படப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாவது இதுவிறே. இவளுடம்பில் வைவர்ண்யமும் பேச்சும் கொண்டிறே இவள் விரஹத்தை நிஸ்சயிப்பது; இவளுக்கு முற்பட ப்ரதிபத்திக்கு விஷயம்இதுவாகையாலே தான்ப்ரதிபத்தி பண்ணின க்ரமத்திலே சொல்லுகிருள். விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே க்ரம விபர்யாஸமும் பிறக்குமிறே. (முலையிலங்கு பூம்பயலை) பர்வதத் திலும் ஏறும்போலேகாணும் வெள்ளம். அதாகிறது - இம்முலை கண்டார் வைவர்ண்யமடையக்கடவற்றை இது தானடைந்ததென் கை. பிரிந்து நோவுபடும் லக்ஷணமிதுக்கில்லையென்கை.

நீ இதறிந்தபடி யென்னென்னில் (கலையிலங்கு மொழியாளரித் யாதி). இவ்வைவர்ண்யந்தான் ஹேத்வந்தரக்ருதமென்று புத்தி பண்ணவுமாமிறே; அதுசெய்யவொண்ணுதபடி இவள் இவ்விஷயத்

டென்று அநுமாநவிதயா அறியலாமாஞல் ஆஸ்சர்யப் படுவானென்னென் னில் அருளிச் செய்கிருர் (விஷயேத்யாதி). லோகத்தில் நாயக விஷய த்தில் நாயகிக்குச் சிலநாள் அன்புபிறந்து அது க்ரமேண முற்றினபின்பு வைவர்ண்யம் பிறக்கும் க்ரமம். விபர்யஸ்தமாய் பகவத்விஷயத்திலே கண்ட வுடனே அதிமாத்ரப்ராவண்யமும், பிரிந்தவுடனே வைவர்ண்யமும் பிறக்கை யாலே ஆஸ்சர்யப் படுகிருளென்று கருத்து. "மெய்யிலங்கு" என்னவேண் டியிருக்க "முலை" என்று ஏகதேசத்தைச்சொன்னல் இவள் ப்ராவண்யத்துக் குக் குறை வாராதோவென்னில் (பர்வதேத்யாதி). அயோக்யஸ்தலத்தி லும் உண்டாயிற்றென்கிருரென்று கருத்து. இது அயோக்ய ஸ்தலமாவா னென்னென்ன (அதாகிறதித்யாதி). அவனே வைவர்ண்யத்துக்கு யோக்ய ஞைக்கு இவற்றுக்கேற்றயென்னென்ன(பிரிந்தித்யாதி). (லக்ஷணம்)வைல க்ஷண்யத்தில்குறை. (இவள்பிரிய, யோக்யதையில்லாதஇவையும்வைவர்ண்ய மடைந்தன) என்கையாலே இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை தோற்று தென்று கருத்து.

நீ இவளுடைய வைவர்ண்யத்தை முந்துற அறியாதவள், இவள் முலை யில் வைவர்ண்யத்தைக் கண்டபடி யெங்ஙனே, அவள் மறைத்துக்கொள் ளாளோ? என்று வினவவந்தவருடைய சங்கையை அநுவதிக்கிருர் (நீ இத் யாதி). இதுக்கு உத்தரம் (இவ்வைவர்ண்யந்தானித்யாதி). பேச்சைக் கொண்டுகண்டாலும் அன்பின் கார்யமாகத் தோற்றுமையாலே ஏதோவென்

தில் அகப்பட்டமையை நிஸ்சயித்துத் தருகிறது - இவள்பாசுரமாயிற்று. அதாகிறது - அவனுடைய திவ்யாயுதங்களின்பேரையிறே சொல்லுகிறது. (கலையிலங்குமொழியாளர்) அவ்வூரிலுள்ளார் லோக யாத்ரைக்கு உறுப்பாக "உண்ண உடுக்க" என்று சொல்லும் வார்த்தையிலே "இன்னதனைஶாஸ்த்ரம் கற்றார்கள்" என்று கற்றஶாஸ்த்ரப்பரப்படங்கலும் தெரியும்படி வரிக்கொள்ளலாயிருக்கும். "கலை" என்கிறது- வித்யாஸ்த்தலங்களையடைய. மொழியிலே கலையிலங்காநிற்கும். கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பர்கள்.

கண்ணுக்குத் தோற்றுததும் தங்கள் வார்த்தையிலே அறியும்படியிருக்குமவர்கள் நெடுநாள்பெற்று வளர்த்த என்னோட்டை ஸம்பந்தமற்று, அவ்வூரில் ஸம்பந்தம் தோற்றியிராநின்றது இவள் வார்த்தையிருக்கிறபடி. (க) [ద్రష్టుంశక్యమయోధ్యాయాం నావిద్వాన్న చనాస్తికః। సర్వేనరాశ్చ నార్యశ్చ.ధర్మశీలాస్సుసంయతాః - த்ரஷ்டும் ஶக்யமயோத்யாயாம் நாவித்வாந்நசநாஸ்திகஃ। ஸர்வேநராஶ்ச நார்யஶ்ச தர்மஶீலாஸ்ஸுஸம்யதாஃ] அறுபதினாயிரம்ஆண்டு வன்னியமறுத்து நன்மைகளையுண்டாக்கிப் போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு பொருளுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிகமான அர்த்தங்களை இல்லையென்பானொரு நாஸ்திகனையாதலுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. அப்படை வீட்டிலுள்ளார் "ராஜபுத்ரர்களிருக்கலாமே "அன்போடியிருக்கின்றாள்" என்றறிந்தபடி யென்னென்ன; இதுக்கு மூலமென்னென்றாராய்ந்து வைவர்ண்யத்தையுங்கண்டு, இரண்டாலுமாகக் கண்ணமங்கைக்கு ஸந்நிஹிதமான திருக்கண்ணபுரத்தானையும் கண்டாளாக அறிந்தேனென்கிறானென்று கருத்து. கலையாளரென்னுமல், இப்படி "இலங்கு மொழியாளர்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிவித்யாதி). (வரிக்கொள்ளுகை) வரியடைவே எண்ணிக்கொள்ளுகை.

இப்போது திருக்கண்ணபுரத்தை இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). (இருக்கிறபடி) யென்றது - இருக்கிறபடியாலே யென்றபடி. அவர்கள்பேச்சைப்போலே இவள் பேச்சும் இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகம் ததீயப்ராவண்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிறதென்றுகருத்து.

(க) ரா-பா-சு-அ.

ளாரேனுமொருவர் முடி சூடவமையாதோ'' என்றிருக்குமவர்க ளல்லர், பெருமாளே முடிசூடாவிடில் (க) [𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌮𑑋 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑑇𑌵 𑌵𑌾। 𑌰𑌾𑌮𑑇𑌣 𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌨𑌃- இஹைவநிதநம்யாமோ மஹாப்ரஸ்த்தாநமேவவா। ராமேணரஹிதாநாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிநஃ] என்று பெருமாள் அபிஷேகம் பண்ணுத படைவீட்டிலிருப்பதில்லை, விழுந்தவிடமே சுடுகாடாகப்போகவமையும் என்றிருப்பர் புருஷர்கள்; ஸ்த்ரீகளும் (உ) [𑌰𑌾𑌮𑌮𑑇𑌵𑌾𑌽𑌨𑍁𑌗𑌚𑍍𑌛𑌧𑍍𑌵𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤 - ராமமேவாநுகச்சத்வம ஶ்ருதிம் வாபிகச்சத] என்று பெருமாள் வழிமாறிப் போனுரென்று திறக்கவழைத்த பர்த்தாக்கள்முகம் பிளக்கத்தள்ளிக் கதவடைத்துக்கொள்ளுவர்கள். [𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃- தர்மஶீலாஃ] ராமாநுவ்ருத்தியே பரமதர்ம மென்றிருக்குமவர்களிறே. [𑌸𑍁𑌸𑌂𑌯𑌤𑌾𑌃- ஸுஸம்யதாஃ] ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று. அப்படியிருக்கு மவர்களாயிற்று இவ்வூரிலுள்ளாரும்.

(கண்ணபுரத்தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ) ஶ்ரீவைகுண்ட்டத்தில் ஸர்வஸ்மாத்பரனுயிருக்கும்; விபவங்களில் மநுஷ்யத்வே பரத்வமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே அவதாரங்களிற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்தில்பரத்வமுமகப்பட அறிந்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. ஶ்ரீ வைகுண்ட்டத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமதாயிருக்கும், விபவங்கள் காதாசித்கமாக ஒரு விதுரசபர்யாதிகளுக்குக் கொடுத்து விடுமதாயிருக்கும். பிற்பாடர்க்கும்இழக்கவேண்டாதபடி (ங)"பின்னுனூர் வணங்கும்சோதி திருமூழிக்களம்" என்று எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரம். ஒருவஸ்துவுக்கு குணத்தாலே உத்கர்ஷமானல் அவ்வேற்றமுள்ளதிங்கேயிறே. இங்கே உபாஸித்து அது விதேயமானவாறே அவ்வருகே ஒன்றை உபாஸித்து, அது விதேயமானவாறே அதுக்கு மவ்வருகே ஒன்றைஉபாஸி

"அம்மானை" என்று அர்ச்சாவதாரே பரத்வம்தோற்றச் சொன்னதுக்குக் கருத்து (ஶ்ரீவைகுண்ட்டத்திலித்யாதி). குணபூர்த்தியுள்ள திங்கேயாகில் ஶ்ரீவைகுண்ட்ட நாதனை ப்ராப்யனுகச் சொல்லுவானென்னென்ன (இங்கே யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அர்ச்சாவதாரத்தில்குணபௌஷ்கல்யமெல்

(க) ரா-அ-சஎ-எ. (உ) ரா-அ-சஅ-உஎ. (ங) திருநெ-கo.

த்து, அதுக்கவ்வருகே போகக்கடவதாக இங்ஙனேயுமொரு க்ரமம் சொல்லுவது உபாஸகர்க்கு; முதலிலே ஸர்வப(ஃ)ரங்யாஸம் பண்ணினவர்களுக்கு இங்கே எல்லாம் புஷ்கலமாயிருக்குமிறே. கடலருகே போகாநின்றால், "கண்ணால் கண்டவளவேயுள்ளது" என்றிருக்குமவனுக்கு அவ்வளவேயன்றிறேயுள்ளது; அப்படி இவன் ப்ரதிபத்தியில் குறைபோக்கி "இங்கே எல்லாம் குறைவற்றிருக்கும்" என்று நினைத்திருக்குமவனுக்கு புஷ்கலமாயிருக்குமிறே. "நாம் இவ்விசையணித்தாக உகந்தருளப் பண்ணினவிடம்" என்று இவன் குறையநினைக்கில் இழக்குமித்தனை. உகந்தருளின விடத்திலே உபாதாநத்ரவ்யத்தை நிரூபித்தானாகில் மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோடொக்குமிறே.

(கண்ணபுரத்தம்மானை) உகந்தருளின தேசத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் தோற்றும்படி நிற்கிற ஸ்வாமியாயிற்று. (கண்டாள்கொலோ) ஶ்ராவணஜ்ஞாநமென்றுதோற்றியிருக்கிறதில்லை. கண்டவர்களுக்குத் தெரியுமாபோலே தெரியுமோ இவள் வார்த்தை கேட்டறிந்தநமக்கு. (கண்டாள்கொலோ) நெடுநாள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றதாயான முன்னே அறிந்த அம்சம் மறைக்கக்கடவதாயிருக்க, என்முன்னேஇப்படிவெளியிட்டுச்சொல்லும்போது அவ்விஷயத்திலே இப்படிஸக்ருத்தர்ஶந முண்டாயிற்றதாக வேணும். ஒருகால் கண்டால் பூர்வவாஸனையும் மறக்கும்படியான வைலக்ஷண்யமுள்ளது அவ்விஷயத்துக்கேயிறே. கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பார் அவ்வூரிலுள்ளார்; அப்படியே இவளுடைய பேச்சைக்கொண்டு இவள் திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு சவரிப்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்தாளாகாதே என்று சொல்லலாயிராநின்றது. அகவாயிலோட்டமெல்லாம் வார்த்தையிலே தெரியுமிறே. திருத்தாயாராயும்பெண்பிள்ளையாயும்அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார்தாமேயிறே.

லாருக்கும் தோற்றுமைக்கு நியாமகம் (நாமித்யாதி). குறையநினைத்தால் இழக்கைக்கு உடலாவானென்னென்ன (உகந்தருளின வித்யாதி).

"கொலோ" என்று ஸம்ஶயிப்பானென்னென்ன (நெடுநாளித்யாதி). "அநுபவித்தாளோ" என்னாதே "கண்டாளோ" என்றதுக்குக்கருத்து (ஒருகாலித்யாதி). வர்த்தமாந தாத்பர்யம் (கலையித்யாதி). எத்தனைசொன்னாலும் பரபுத்தியப்ரத்யக்ஷமன்றோ? எல்லாம்தெரியப்போமோவென்ன (திருத்தாயா

ஆறுகள் பெருகிப்போகாநின்றால், வாய்க்கால்களாலும் பெருவாய்க்கால்களாலும் வாய்த்தலைகளாலும் போனாலும் பின்னையும் கடலிலே புகும் அம்சம்விஞ்சியிருக்குமாபோலே, எல்லாருடையதசையும் தமக்கே பிறக்கிறது. இல்லையாகில் "கண்ணபுரத்தம்மானைக் கலியன்சொன்ன" என்று தலைக்கட்டவொண்ணாதிறே. (சிலையித்யாதி) தன்பக்கலுள்ளதெல்லாம் விட்டாப்போலே, ஆசைப்பட்டவிஷயத்திலொன்றும் விடமாட்டுகிறிலளென்கிறாள். உகப்பாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும்; உகவாதாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும். (க) "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்". .... (க)

மூ.— செருவரைமுன்னாசறுத்த சிலையன்றோ
கைத்தலத்ததென்கின்றாளால்
பொருவரைமுன்போர்தொலைத்த பொன்னாழி
மற்றொருகை யென்கின்றாளால்
ஒருவரையும் நின்னொப்பாரொப்பிலா
வென்னப்பாவென்கின்றாளால்
கருவரைபோல் நின்றானைக்கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருவரை	யுத்தோந்முகர்களான எதிரிகளை	கைத்தலத்தது	திருக்கையில் இராநின்றது என்கின்றாளால்;
முன்	முன்பொருகாலத்தில்	பொரு	யுத்தம் செய்கிற
ஆசறுத்த	நிரஸித்த	வரை	மலைகளை
சிலையன்றோ	தநுஸ்ஸன்றோ	முன்பு	முன்னே

ரித்யாதி). ஒருவர்க்கே இரண்டவஸ்த்தையுமானால் "அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது" என்கிற திருத்தாயாரானபடியாலே பகவத்ப்ராவண்யம் மட்டமாகாதோவென்ன (ஆறுகளித்யாதி). இப்படிகொள்ளாதே திருத்தாயாரை ஒரு பாகவதராக ஸ்வாபதேசம் சொன்னால் குற்றமென்னென்ன (இல்லையாகிலித்யாதி). பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யமே விஞ்சியிருக்குமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன; முதலடியிலே காணலாமென்று அத்தையெடுத்துக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சிலையித்யாதி). விடமாட்டாமையை ஸத்ருஷ்டாந்தம் உபபாதித்து ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (உகவாதாரையுமித்யாதி). (உகவாதார்) ராவணாதிகள். ... ... (க)

(க) தி-வாய்-ச-உ-க.

ஓர்	ஒருகாலத்தில்	ஒப்பிலா	உபமாந ரஹிதனுன
துலேத்த	அழித்த	என்னப்பா	எனக்குஸ்வாமியான வனே !
பொன்	அழகிதான		என்கின்ருளால்;
ஆழி	திருவாழியானது	கரு	கறுத்த
மற்ருெருகை	வேருெரு திருக்கையில் இராநின்றது	வரைபோல்	அஞ்ஜனகிரிபோலே
	என்கின்ருளால்;	நின்ருனை	(ஸுலபனுய் கண்ணுக்கு இலக்காய்) நிற்கின்ற
ஒருவரையும்	ஒருவரும்	கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ.	(உ)
நின்	உனக்கு [யால்)		
ஒப்பார்	ஸத்ருஶராகார் (ஆகை		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவரை முன்னுசறுத்த சிலேயன்ருே கைத்தலத்ததென்கின்ருளால்) ஒருநாள்கண்டுவிட்ட என்னை நித்யாநுபவம் பண்ணிவைக்க வேண்டாவோ? அது செய்யாதொழிகைக்கு ஹேது - கையிலது விரோதிநிரஸநத்துக்குப் பரிகரமல்லாமையோ வென்கிருள். பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகரான ராவணுதிகளைநிரஸித்தஸ்ரீசார்ங்கமன்ருேகையிலே யிருக்கிறது; அது என்னைக்கூட்டிக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமாகாதோ ? என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமேயோ.? இங்ஙனே ஒருவக்கிடந்துபோவது ; என்னுநின்ருள். செருவருண்டு-செருச்செய்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே திவ்யாயுதங்களை ஆபரணங்களாக எண்ணி வாய்வெருவினபடி சொல்லிற்று. இப்படி பரமபோக்யனுனவன் வாராமைகண்டு நம்பக்கல் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களுண்டாகவேணுமென்று விசாரித்து இவற்றைப்போக்குகைக்குத்தன்கையில் நன்றும் காணுமையாலே அவன்கையிலே உண்டாகவேணுமென்று பார்த்தாள். "ஆபரணங்களாகத் தோற்றினவைதானே ஆயுதங்களுமாகவிருந்தன, இவை கையிலிருக்கவும் நான் கிட்டாதிருப்பானென்" என்று உடைகுலேப்படாநின்ருளென்கின்ருளென்று ஸங்கதி.

இதுதன்னைத் தாத்பர்யகதநமுகேந ஸூசிப்பிக்கிருர் (ஒருநாளித்யாதி). ஆயுதாந்தரங்களிருக்கமுந்துறசிலேயின் விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தைச்சொன்னது - பிராட்டிக்கு உதவினதாகையாலே என்னுமிடம் தோற்ற விவரிக்கிருர் (பிராட்டியித்யாதி). "இராக்கதரை" என்னுதே, "செருவரை" என்

வார். (க) [𑌯𑍁𑌧𑌿𑌰𑌾𑌮𑌵𑌧𑍍𑌯𑌮𑍍 -யுதிராமவத்யம்] யுத்தத்திலெதிரிட்டு வெல்லவொண்ணாது, அறுதபித்துக் கால்கட்டி வெல்லில் வெல்லு மத்தனை. (உ) "𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌭𑌜𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌨 𑌨𑌮𑍇𑌯𑌮𑍍 - த்விதாபஜ்யேயமப் யேவம் நநமேயம்" என்று ப்ராதிகூல்யத்திலே-முதிர நின்றவர்கள்; அவர்களை. (ஆசறுத்த) யுத்தங்களை நிவர்த்திப்பித்த. "நமக்கோர் எதிருண்டாய்ப்போரப் பெறுவதுகாண்" என்று திரிந்த பையல் களை, வேறோரிடத்தில் "நாங்கள் எதிரிகள்" என்று நில்லாதபடி அவர்களை வாஸனையோடே போக்கின சிலையன்றோ கைத்தலத்தது. இதுதான் கடக்கவிருந்து எடுத்துக்கொண்டுவர வேண்டுவதாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? அதுகையிலேயிருக்க நான் இப்படிப்பட வேண்டுகிற ஹேதுவென்? அழகுக்கோ கையில் பிடித்திருக்கிறது; விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்கன்றோ? என்னாநின்றாள். (௩) [𑌨𑌧𑍃𑌷𑍍𑌯... -நதுர்ப்பூஷணயமே] என்றாரிறே இளையபெருமாள். ஆபா தப்ரதீதியில் "அழகுக்கு உடல்" என்றே இருக்கையாலே "வீரத் துக்கு உடலன்று" என்றிருந்தீரோ என்றாரிறே. பிள்ளை திருக் கண்ணபுரத்தரையர், விரோதிவர்க்கம் கூடிக்கொண்டு அறமிகைத்த வாறே "செருவரைமுன் ஆசறுத்தசிலையன்றோ கைத்தலத்தது" என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஒருக்ஷணத்திலே முடிக்கிறோமென்று அருளிச் செய்தார்.

(பொருவரையித்யாதி) "இக்கைக்கு வில்லானால் மற்றைக் கை ஒழிந்திருந்தது" என்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? ப்ரணயிநிகளு டைய விரோதியைப்போக்கி நோக்குமதுவேயாய்த்தான் ஆறி யிருக்கிறேனோ? நாட்டுக்காக வந்த நலிவைப் போக்கினதுவுமில் லையோவெனக்கு என்கின்றாள். சிறகெழுந்து பொருதுகொடு திரி

றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்பர்யம் (யுதிஇத்யாதி). "அன்றோ" என்ற ஸ்வரத்தால் ஸூசிதமான ஆபரணத்வாகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யரு ளிச் செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). "அன்றோ" என்ற மாத்ரத்திலே இவன் கார்யம் செய்யுமோவென்ன ஔசித்யமருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி).

பிராட்டியைப்போலே ப்ரணயம் உனக்குண்டோவென்னும்சங்கையிலே "பொருவரை இத்யாதி" என்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய் கிறார் (ப்ரணயிநி இத்யாதி). (அறுகாழி) மூத்ராமோதிரம். குவலயாபீட

(க) ரா-ஸு-௫௧-௪௫. (உ) ரா-யு-௩௬-௧௧. (௩) ரா-அயோ-௨௩-௨௧.

கிற மலைகளைப் பண்டியுத்தத்திலே முடித்த அழகிய திருவாழி யன்றோ மற்றைக்கையிலெடுத்திருக்கிறது. முன்பொருகாலத்திலே பர்வதங்களடையச் சிறகெழுந்து ஓரோப்ரதேசங்களிலே பறந்து வந்திருந்தவாறே அவ்வோவிடங்கள் நசிக்குமாய், அத்தை, பெருமாளுக்கு இளையபெருமாள் ப்ரதிபந்தகம் அறுத்துக் கொடுக்குமா போலே, இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்த்ர மூர்த்தியாய் வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே அவற்றின் பக்ஷங்களைத் திருவாழியையிட்டுச் சேதித்தானைச் சொல்லக் கடவதிறே. (பொன்னாழி) அழகுக்குப் பரிகரமானத்தைக் கொண்டாயிற்றுத் திண்ணிய மலைகளினுடைய சிறகுகளை அறுத்தது. அன்றியே "பொருவரை" என்று குவலயாபீடமாய் அத்தைக்கதுப்பிலே மலங்கப் புடைத்தபோதை கையும்அறுகாழியுமாயிருந்தவிருப்பைச்சொல்லவுமாம். (க) "புகர்ச் செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான்" என்னக்கடவதிறே. சிலருடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே திருவாழியை மறைத்தானித்தனை போக்கி, கையில் திருவாழி ஒழிந்தன்றிறே யிருப்பது. (உ) "ఆత్మానంమానుషంమన్యే- ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே" என்று சூழ்த்துக்கொடுத்த அவதாரத்திலும் பெரியதிருவடிவந்து கார்யம் செய்து போனானிறே. இவன் மறைக்கப் பார்த்தாலும் (ங)"స్వయమారురోహ-ஸ்வயமாருரோஹ"என்றுவந்துஏறுகிற்குமிறே.

(ஒருவரையுமித்யாதி) மற்றேதேனுக்கும் ஒப்புண்டானாலும் வீரவாசிக்கு உன்னோடு ஒப்பாரில்லாதவனே!. கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையும் திருவாழியையும் தரித்தால் இவனே ஸர்வாதிகனென்று தோற்றியிருக்குமாயிற்று. உனக்கு ஒப்பொருவரில்லாமையாலே உபமாநரஹிதனானவனே!. (என்னப்பா)ஸர்வாதிகனாய் "அரியன்"

நிரஸநதசையிலே திருவாழியாழ்வானிருக்க ஸம்பாவனையுண்டோ வென்று யோஜநாந்தரம் (சிலரித்யாதி).

ஐகாரம் அவ்யயமாய், "நின்னொப்பாரொருவருமொப்பிலா" என்றந்வயித்து சில ஆகாரத்தில் ஒத்தாராகிலும், இவற்றில் ஒப்பிலா வென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மற்றித்யாதி). "ஒருவரும் நின்னொப்பார் - உனக்கு ஸத்ருஸராகார்; ஆகையாலே ஸர்வப்ரகாரத்திலுமொப்பிலா" என்றர்த்தாந்தரத்தை தாத்பர்ய கதநமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-அ-கம-ச. (உ)ரா-யு-கஉ0-கக. (ங)

என்று கைவாங்கவேண்டாதபடி நிருபாதிக ஸர்வவித பந்துவாயுள்ளவனே!. நாட்டில் கையில் ஆயுதம் பிடித்தவர்களையெல்லாம் உகவார்களிறே. எனக்கு நிருபாதிக பந்துவாயுள்ளவனே என்னு நின்றாள். கையும் திவ்யாயுதங்களுமாய், பண்ணின உபகாரம் இன்னவ்ளவென்று பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதோ? நிருபாதிக பந்துவென்று தோற்றியன்றோ செயலிருக்கிறது.

(கருவரைபோல் நின்றானை) இக்கூப்பீடுமுன்பே தனக்குண்டென்னுமிடம் தோற்ற நின்றானாயிற்று. தன்னை உபகரிக்கைக்குத் தான் முற்பாடனாய் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் வந்துநிற்கிறபடி. (கருவரை) அஞ்ஜநகிரிபோலேயாயிற்று கண்ணுக்கு விஷயமானபோது இருக்கிறபடி. (நின்றானை) வந்து காண்பார் தாழ்வேயாம்படி தன்னைக் குறைவறுத்துக்கொடுநிற்கிறவனை. (கண்ணபுரத்தம்மானை) கருவரைபோலே இருக்குமது ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்திலுமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரனை. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்கை யன்றிக்கே அவ்வடிவிலே கண்வைத்தாள்போலேயிருந்தது. (கண்டாள்) அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கையேயன்றிக்கே இவளும் ஆபி (?) முக்க்யம் பண்ணப்பெற்றது. வடிவழகிலும் ஔதார்யம் தோற்ற நின்றநிலையிலும்போலே காணும் இவள் கண்விழித்தது. .... (உ)

மூ.— துன்னுமாமணி முடிமேல் துழாயலங்கல்
தோன்றுமாலென்கின்றாளால்
மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்கள்
வில்வீசுமென்கின்றாளால்
பொன்னின்மாமணியார மணியாகத்
திலங்குமாலென்கின்றாளால்
கன்னிமாமதிள் புடைசூழ் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (ங)

"நின்றானை" என்கையாலே பரமபதத்திலிருந்து வந்து இவள் முன்னே நின்றமைதோற்றுகையாலே, இப்படி வருகைக்கு மூலம் இவளைப்பெறுமையாகையாலே, அத்தாலுண்டான கூப்பீடுண்டென்று தோற்றும் என்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (இக்கூப்பீடித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (ஔதார்யம்) தன்னைக்கொடுக்கை. ... ... (உ)

பதம்.	உரை.
துன்னு	நெருங்கியிருப்பதாய்,
மா	ஶ்ரேஷ்ட்டமான
மணி	ரத்நங்களாலே (அலங்க்ருதமான)
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே (சாத்தின)
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய் மாலையானது
தோன்றுமால்	தோன்றாநிற்கிறது என்கின்றாளால்;
மின்னு	ப்ரகாசிப்பதாய்
மா	ஶ்ரேஷ்ட்டமான
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
மகரகுண்டலங்கள்	திருமகரகுண்டலங்கள்
வில்	ஒளியை
வீசும்	வீசாநின்றதுகள் என்கின்றாளால்;

பதம்.	உரை.
பொன்னில்	பொன்னாலே செய்யப்பட்ட
மா	ஶ்ரேஷ்ட்டங்களான
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
ஆரம்	ஹாரமானது
அணி	(அவ்வாரந்தனக்கும்) ஆபரணமாயிருக்கிற
ஆகத்து	திருமார்வில்
இலங்குமால்	விளங்காநின்றது என்கின்றாளால்;
கன்னி	அழிவில்லாத
மா	ஒருவராலும் அழிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடைய
மதிள்	திருமதிளாலே
புடை	பக்கங்களிலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (௩)	

அவ.— மூன்றாம்பாட்டு. இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதுகாண், எல்லாம் செய்தாலும் நாங்கள் சொல்லுகிற ஹிதவசநத்தை நீ கேட்கவேணுங்காணென்று நீங்கள் சொன்னால், அவனுடைய ஆபரணசோபை, கண்களுக்கு முற்படா நின்றது. உங்கள் வார்த்தை செவிப்படுகிற இத்தை நான்கேட்கவோ, கண்ணுக்கிலக்கான அவனழகிலே துவக்குண்ணவோ என்னாநின்றாள். ‡(சேவித்வஸௌசகமாயிருக்கவோ என்னாநின்றாள்).

அரு.— மூன்றாம்பாட்டு. (துன்னுமாமணியித்யாதி) ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யாதி). (இத்தனை) என்றது - "சிலையன்றோ கைத்தலத்தது" என்று வெறுக்கும்படியான என்கை. "தோன்றுமால்" என்றும், "வில்வீசும்" என்றும், "அணியாகத்திலங்கும்" என்று மிருக்கையாலே கீழ்ப்பாட்டில் "சிலையன்றோ கைத்தலத்தது" என்று வெறுக்க அஞ்சி அவன் முன்வந்தானாகை பா (ஞ) வநாப்ரகர்ஷம் பிறந்திருக்கத் தாய் முதலானாரும் நிஷேதிக்க, நான் எதுக்காகவென்று விஷாதப்படுகிறாளென்றுகருத்து.

‡ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

வ்யா.— (துன்னு) நெருங்கியிருப்பதாய், பெருவிலையனை ரத்நங்களாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தின்மேலே சாத்தின திருத்துழாய்மாலையானது தோன்றாநிற்க, உங்கள்வார்த்தை செவிப்படுமோ வென்னாநின்றாள். சேஷித்வஸூசகமா யிருக்குமிறே திருவபிஷேகமும் வைத்ததிருத்துழாயும். அர்ஜுநனுக்குப் பரபக்ஷத்தினுடைய கழுத்துத் தோற்றினாப்போலே வைத்தவளையமே யாயிற்று இவளுக்குத் தோற்றுகிறது. (மின்னுமித்யாதி) வளையத்திநின்றும் நெஞ்சைப் பறித்துக்கொண்டது திருமகரக்குழை. அவற்றால்வந்த அழகுக்குக்கைவிளக்குப்பிடித்துக்காட்டினாப்போலே யாயிற்றுத் திருமகர குண்டலங்களினுடைய புகர் இருக்கிறபடி. மின்னாநிற்பதாய் மஹார்க்கமான ரத்நங்கள் அழுத்தப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களானவை அவற்றை உள்ளாக்கி தான் புறம்பே திருமேனி யடங்கலும் முட்டாக்கிடும்படி ப்ரகாசியாநின்றதென்னாநின்றாள்.

(பொன்னினித்யாதி) பொன்னாலே செய்யப்பட்ட ரத்நங்களழுத்தியிருந்துள்ள ஹாரமானது அவ்வாரந்தனக்கும் ஆரமாயிருக்கிற திருமார்பிலேவிளங்காநின்றதென்னாநின்றாள். (அணியாகத்திலங்கும்) பிராட்டியெழுந்தருளியிருந்த திருமார்பிலே விளங்காநின்

தாய்வார்த்தை கேளாமை அழகாலேயோ ப்ராப்தியாலேயோவென்ன; (சேஷித்வேத்யாதி). அழகிலும் ப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேதுவென்று திருவுள்ளம். முந்துற இவை இரண்டும் தோற்ற வேண்டுவானென்னென்ன (அர்ஜுநேத்யாதி). (கழுத்து) அபாயஸ்தலமானகழுத்து. ப்ராப்தனென்று உனக்குத் தோற்றினால் (க) "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" — தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்று ஆறியிருக்கவன்றோ அடுப்பதுயென்னுமதிசங்கையிலே "மின்னுமித்யாதி" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வளையத்தில் நின்றுமித்யாதி). அழகு, ஆறியிருக்க வொட்டாதென்று கருத்து. மணிமுடியும் வளையமும் அழகுக்கே உடலென்று தாத்பர்யாந்தரம் விவக்ஷித்த போதைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவற்றாலித்யாதி). "வீசும்" என்று-புகர்வ்யாபிக்குமென்றாய், அதின் தாத்பர்யம் (அவற்றையித்யாதி).

"அணி" என்றதினர்த்தம் (ஆரமாயிருக்கிற) என்றது; ஆபரணமாயென்றபடி. "அணி" கிட்டுகையாய், பிராட்டியாலே அணியப்பட்ட என்றர்த்தாந்தரம் (பிராட்டியித்யாதி). "அணி" அழகாய், மூன்றாமர்த்தம்

(க) ரா-ஸு-ங-கூ-ங0.

றது. ஆபரணம் மிகையானமார்பு. "வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கும்படி ஆபரணத்துக்காபரணமான திருமார்பிலே, ஆபரணங்களும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமும்விளங்காநின்றது" என்னுநின்றாள். (கன்னியித்யாதி) சேமித்துவைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமேஅறிந்து கொண்டாள்போலே யிருந்தது. உள்ளிருக்கிற வஸ்துவின் சீர்மைக்குத் தக்கபடி அரணாகப்போரும்படியிருப்பதாய் ஒருவராலும் அழிக்க வொண்ணாதபடியான பெருமையையுடைய மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸங்கிஹிதனானவனைக் கண்டாள்போலே யிருந்தது. .... (ந)

மூ.— தாராயதண் துளபவண்டுழுத
வரைமார்பனென்கின்றாளால்
போரானைக்கொம்பொசித்தபுட்பாக
னென்னம்மானென்கின்றாளால்
ஆரானும் காண்மின்களம்பவளம்
வாயவனுக்கென்கின்றாளால்
கார்வானம்நின்றதிரும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார்	பூத்த	போர்	யுத்தோந்முகமான
ஆய	நல்லதான	ஆனை	(குவலயாபீடமென்கிற) யானையினுடைய
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள		
துளபம்	திருத்துழாய் மாலையிலே (படிந்த)	கொம்பு	தந்தங்களை
வண்டு	வண்டானது	ஒசித்த	பறித்தவனாய்,
உழுத	உழாநின்ற [மான	புள்	பெரிய திருவடியின் மேல் ஏறி
வரை	மலைபோல் (திருட		
மார்பன்	திருமார்பையுடையவன்	பாகன்	நடத்தாநின்ற
		என்	எனக்கு
	என்கின்றாளால்;	அம்மான்	ஸ்வாமியானவன்

(ஆபரணமித்யாதி). அணிபதத்தில் மூன்றர்த்தத்தையும் அநுவதித்துக் கொண்டு பொன்னிறமும் மாமணியுமென்றந்வயித்து அர்த்தாந்தரம் (வெறும்புறத்திலேயித்யாதி). (திருமார்பிலே) என்றது - திருஇருக்கும் மார்பிலே யென்றபடி. ... ... (ந)

	என்கின்றாளால்;	வாய்	திருவதராமிரா நின்றது என்கின்றாளால்;
ஆரானும்	(எனக்கு ஹிதம் சொல்லி விலக்கு கிற நீங்கள்) யாரா கிலும்	கார்	கறுத்த
காண்மின்கள்	பாருங்கோள்	வானம்	மேகமானது
அவனுக்கு	அந்த எம்பெருமானுக்கு	நின்று	நித்யவாஸமாய் இருந்து
அம்	அழகிய	அதிரும்	கோஷிக்கும் படியான
பவளம்	பவளம்போலே		கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவித்யாதி) பூத்துத்தழைத்துச் செவ்வியையுடைத்தாய் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையிலே படிந்த வண்டானது, அத்திருத்துழாயில் மதுவானது புறப்பட்டு வண்டவிட்டுக்கிடந்த வரைபோன்ற மார்பிலே உழாநின்றதென்று நின்றாள். இம்மூலைகளைக்கொடுபுக்கு நடலாம்படி சேறுசெய்து கிடக்குமாயிற்று மார்பு; ஆர் ஆசைப்பட்டுப்பெறுதேயிருக்கிறதை ஆர்பெறுகிறுளென்றுநின்றாள். (போரானையித்யாதி). யுத்தோந்முகமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப் பறித்து, அச்செயலாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனென்றுநின்றாள். (க) "ஸக்ய: பச்யத - ஸக்க்ய꞉ பஶ்யத" என்றவர்க

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே உருவு வெளிப்பாட்டாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுமோ வென்று அவளை மீளவும் அலேக்க, அவர்களுக்கும் காட்டாநின்றுளென்று ஸங்கதி.

"தார்" பூவுடைத்தாய், "ஆய" நல்லதான, "தண்டுளபம்" என்று பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (பூத்தித்யாதி). "வண்டுழுத" என்றத்தாலே தனக்கு ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு உபயுக்தமானவென்றொரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆரித்யாதி). களிறு தருபுணர்ச்சியிலே அகப்பட்டமை சொல்லுகிறுளென்று அருளிச் செய்கிறார் (யுத்தேத்யாதி). ஆனைகையில் நின்றும் தன்னைப் பிழைப்பித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று, ஸம்ஶ்லேஷிக்கை களிறுதருபுணர்ச்சியாகிலும், களிற்றின்கையில் அவனகப்படப்புகில், செய்வதென்னென்று தனக்கு ப்ராணஸம்ஶயம் வந்தத்தை நிவர்த்திப்பித்தபடிக்குத் தோற்றுப்புணர்ந்தாளாகையாலே இங்ஙன் சொல்லலாமென்றுகருத்து.

(க) வி-பு-ரு-உ0-ருச.

ளிலே ஒருத்திபோலே காணுமிவள். பெரியதிருவடிமுதுகிலே யிருந்து, இருப்பைக்காட்டி என்னை எனக்கு உரியேனுகாதபடி பண்ணினவன்.

(ஆராணுங்காண்மின்கள்) ஹிதம் சொல்லி விலக்குகிறநீங்களும் பாருங்கோள். அழகிய பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரத்தைக் கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ?. (கார்வான மித்யாதி) கார்காலத்திலே மேகமானது நின்று கோஷியாநிற்குமாயிற்று. (க) "ஓகமேகஸ்வந: - ஓகமேகஸ்வந:" என்கிறதுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கை, "மேகோதய:-மேகோதய:" என்னும்படியே எப்போதும் வர்ஷாவாய், ஆகாசம் அதிராநின்ற திருக்கண்ணபுரத்தம்மானை. (கண்டாள்கொலோ) உக்திமாத்ரத்தில் மீளாதே அவ்விஷயத்தைக்கண்டு அநுபவித்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. (ச)

மூ.— அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும்
பங்கயமே யென்கின்றாளால்
முடித்தலமும் பொற்பூணுமென்னெஞ்சத்
துள்ளகலாதென்கின்றாளால்
வடித்தடங்கண் மலரவளோ வரையாகத்
துள்ளிருப்பாளென்கின்றாளால்
கடிக்கமலம் கள்ளுகுக்கும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடி	திருவடிகளுடைய	பங்கயமே	தாமரைபோலிராநின்றதுகள்
தலமும்	ப்ரதேசமும்		என்கின்றாளால்;
தாமரையே	தாமரைபோல் போக்ய (போக்ய) மாய் இராநின்றது,	முடி	திருவபிஷேகத்தினுடைய
அம்	அழகிதான	தலமும்	ப்ரதேசமும் (அதிலே சாத்தக்கடவதான)
கைகளும்	திருக்கைகளும்		

திருக்கண்ணபுரத்தை "கார்வானம்நின்றதிரும்" என்று விசேஷித்தவளுக்கு உட்கருத்து, தன் பெண்பிள்ளை மேககம்பீரமான அவனுக்தியிலே ஈடுபடுமென்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஓகமேகஇத்யாதி). இதுக்கு முன்னே "அது" என்று கூட்டுவது. "அதிரும்" என்றவர்த்தமாகார்த்தம் (மேகோதய இத்யாதி). ... ... (ச)

பொற்பூணும்	திருவாபரணமும் [ன	வரை	மலைபோல்விசாலமாண
என்	என்னுடைய	ஆகத்து	(எம்பெருமான்) திருமார்வினுடைய
நெஞ்சத்து	மனதினுடைய [ரும்	உள்	மத்த்யத்திலே
உள்	உள்ப்ரதேசத்தினின்	இருப்பாள்	வாஸம் செய்கிறுள் என்கின்றுளால்;
அகலாது	பிரிகிறதில்லை என்கின்றுளால்;	கள்	மதுவை
வடி	கூர்மையாய்	உகுக்கும்	ப்ரவஹியாநிற்பதாய்
தடம்	விசாலமான	கடி	பரிமளிதமான [திற
கண்மலர்	மலர் போன்ற திருக் கண்களையுடைய	கமலம்	பங்கயங்கள் வர்த்திக்
அவளோ	அந்த பெரியபிராட்டியாரன்றே	கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) நம்முடைய உத்தேஸ்யமும் நிரதிசயபோக்யமாயிராநின்றது. (அங்கைகளும் பங்கயமே) அத்திருவடிகளிலே தோற்று விழுந்தவர்களை எடுத்தணைக்கும் கைகளும் தாமரைபோலே யிராநின்றது யென்னுநின்றுள். (முடித்தலமித்யாதி) அணைத்தபோதை ஸ்பர்ஶத்திலே துவக்குண்டு மேல்நோக்கிப் பார்த்தபோது இது ப்ராப்தவிஷயமென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், அதிலே சாத்தக்கடவ திருவாபரணமும் என்நெஞ்சைவிட்டுப் போகிறதில்லை யென்னுநின்றுள்; "எல்லாம் செய்தாலும் இத்தனை அதிமாத்ர ப்ரா

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "ஆரானுங் காண்மின்கள்" என்று காட்டச் செய்தேயும், அவர்களுக்கு உருவு வெளிப்பாடில்லாமையாலே, தங்கள் வார்த்தை இவள் நெஞ்சில் படும்படி சொல்லப்புக, இப்பெண்பிள்ளை அடிதுடங்கி முடியளவும்கண்டு உங்களுக்குத்தோற்ற மையாலே இங்ஙனே சொல்லி அலைக்கிறீகோள், என்நெஞ்சில் அவன் வடிவு அகலவில்லை யென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"அடித்தலமும்" என்ற ச (உம்) காரத்துக்குக் கருத்து (நம்முடைய வித்யாதி). "கைகளும்" என்ற ச(உம்)காரத்துக்கு ப்ராதாந்யமர்த்தமாய் அத்தையருளிச் செய்கிறுர் (அத்திருவடிகளித்யாதி). "என்நெஞ்சத்துள ளகலாது" என்றது நேரே உத்தரமாகையாலே கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இதுக்கு முண்டான ஸங்கதிதன்னை இங்கே ஸூசிப்பிக்கிறுர் (எல்லாமித்யாதி). கீழ் பதத்தோடு இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி என்னவுமாம்.

வண்யமாகாதுகாண்'' என்று நாங்கள்சொல்லுகிறஇத்தைநெஞ்சிலே கொள்ளவேணுங்காணென்பர்களே. நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை நெஞ்சிலே படுவது இவை என் நெஞ்சைவிட்டு அகலிலன்றோ.

(வடித்தடங்கணித்யாதி) மார்புக்காபரணம் - பிராட்டிபோலே காணும். சேர்ப்பாரும் அருகேயிருக்க, நான் எத்தைச்சொல்லி அகலுவது என்னுநின்றாள். எனக்குப் பற்றுசாணர் இருக்க, நான் என்ன கண்ணழிவு சொல்லிக் கடக்கப்போவது. ஒராளும் ஒரு நோக்கும்நேராய், போ(ஃ)க்தாக்களளவன்றிக்கேயிருக்கிற கண்ணை யுடைய என் ஸ்வாமிநியன்றோ திருமார்விலே யிருக்கிறாள். அங்ஙனன்றியே அவன் ப்ரணயதாரையில் ஸ்ரோத்ரியனல்லனென்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? போக்யதையில்லாமையோ? ப்ராப்தமல்லாமையோ? சேர்ப்பாரில்லாமையோ? நான் எத்தைச்சொல்லி அகலுவது. (கடிக்கமல மித்யாதி) பரிமள ப்ரசுரமாயிருந்துள்ள புஷ்பமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்குமாயிற்று. மதுபாநம்பண்ணி யிருந்த வண்டுகளுக்கு ப்ரயோஜநமில்லாத படியாகவும், ஆஸ்ரயம் பொறாதபடியாலும், மதுவை உகாநிற்கும். அவ்வூரில் தாமரையில் படிந்த வண்டுகளால், அதில் மது வற்றப் பருகப்போகாதென்கை. (கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ) அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் போ(ஃ)க்தாக்களளவல்லாதபடி போக்யதை விஞ்சியாயிற்றிருப்பது. அப்படி நிரதிசயபோக்யனை இவனை, இவள் அநுபவித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே யிருந்தது. .... (க)

மூ.— பேராயிரமுடைய பேராளன்
பேராளனென்கின்றாளால்
ஏரார்கனமகரகுண்டலத்த
னெண்டோளனென்கின்றாளால்

''பொற்பூண்'' என்ற ஆபரணச்சேர்த்திக்குச்சேர ஒருதாத்பர்யம்(மார்வுக்கித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (சேர்ப்பாரித்யாதி வாக்யத்ரயமும்). மூன்றும் தாத்பர்யம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). இரண்டாம் தாத்பர்யமே முக்ய மென்னுமிடம் தோற்ற மூன்றடிக்கும் தொகுத்துத் தாத்பர்யம் (போக்யதையித்யாதி). கமலங்களில் மது பெருகின போதைக்கு வண்டுகளில்லையோ வென்ன (மதுவித்யாதி). வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணி த்ருப்தியடைகையாலே இதுக்கு வேண்டுவதில்லையென்று தோற்றும்படி ப்ரவஹிக்குமென்று கருத்து. ... ... (க)

நீரார்மழைமுகிலே நீள்வரையே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
காரார் வயல்மருவும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்	ஆயிரமான	என்கின்றாளால் ;	
பேர்	திருநாமங்களை	நீர்	ஜலத்தினால்
உடைய	உடையனானதா லுண்டான	ஆர்	நிறைந்த
பேராளன்	பெருமையை யுடைய	மழைமுகிலே	காளமேகமும்,
பேராளன்	பெரியோன்	நீள்	நீண்ட
என்கின்றாளால் ;		வரையே	அஞ்ஜநமலையும்
ஏர்	அழகானது	ஒக்குமால்	ஸத்ருஶமாகா நின்ற எம்பெருமான்
ஆர்	நிறைந்திருந்துள்ள	என்கின்றாளால் ;	
கண	ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட	கார்	நைல்யத்தால்
மகரகுண்டலத்தன்	திருமகர குண்டலங்களையுடையனாய்,	ஆர்	நிறைந்த
எண்தோளன்	எட்டுத் திருத்தோள்களையுடையவன்	வயல்	பயிர்களாலே
		மருவும்	சூழப்பட்ட
		கண்ணபுரத்தம்மானைக்	கண்டாள் கொலோ. (கூ)

வ்யா.— ஆறாம்பாட்டு. (பேராயிரமித்யாதி) குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவன். (பேராளன்) (க) "[Grantha] - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்" (உ) "பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்-நாராயணன்" (ங)"நாமம் பலசொல்லி நாராயணாவென்று" "பால்பசுவுடையவன்" என்னுமா

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (பேரித்யாதி) இப்பெண்பிள்ளை தங்கள் சொல் கேளாதேயிருந்தபடியாலே இனி என்னென்று விசாரித்து, "உன்னை இப்படி பிச்சேற்றினவன்பேர் சொல்லிக்காணாய்" என்று கேட்க, "நான் ஒருபேராகி லிறே சொல்லுவது" என்றுகொண்டு, முன்பநுபவித்த அம்சத்தையெல்லாம் வாய் வெருவாநின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

ஆயிரம்பேருடையனாகையாலே "பேராளன்" என்று விவக்ஷித்து பல ப்ரமாணங்கள் (தேவஇத்யாதி). இரண்டாம் பேராளனென்றதுக்கு ஸ்வா

(க) பாரதஅபா-ங௩அ-கக. (உ) தி-வாய்-கூ-ங-க. (ங) ங-திருவ-அ.

போலே (க)"நாமம்பலவுமுடை நாரணன்" இந்த ஆயிரம்திருநாமங்களையுடையனுகையால்வந்த பெருமையையுடையவன். (பேராளன்) பெரியதிலே பெரியது கூடிற்றித்தனே. அத்திருநாமங்கள் தானும் அவன் பக்கலிலே புகுருகையாலே நிறம் பெற்றன என்று நின்றாள். "பேராளன்" என்று அவன்-திருநாமாதிகளால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதபடி அபரிச்சேத்யஸ்வபாவனுனவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (பேராளன் பேராளன்) பெரியோன் பெரியோன் என்று நின்றாள். (ஏராரித்யாதி) நாமத்வாரா சொல்லும் ஸ்வரூபமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. முன்பு அநுபவித்த அழகுகள் பின் நாட்டுகிறபடி. அழகு நிறைந்திருந்துள்ள ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களை யுடையனாய், அவைவந்து அலேயெறியாநின்றுள்ள தோள்களெட்டையு முடையனென்று நின்றாள். (எண்தோளன்) திருத்தோள்கள் நாலாயிருக்க ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் தரித்தாப்போலேயும், நாலுதோளாயிருக்கச்செய்தே, ஆயிரந்தோள்போலே வ்யாபரித்துக்கடலேக்கடைந்தாப்போலேயும் நாலாயிருக்கச்செய்தே "எண்தோள்" என்கிறாளென்றபடி.

(சீரார் மழை மூகிலித்யாதி) உபமாநம் கதிர்பெருக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. கடலைக் கழுத்தேகட்டளேயாகப் பருகின மேகம் போலவும், அஞ்ஜநகிரிபோலேயுமிருக்கிற வடிவையுடையவனென்று நின்றாள். ஸ்ரமஹரதையும்அபரிச்சேத்யதையும் இரண்டையும் சொல்லுகிறது. (காரார் வயலித்யாதி) எங்குமொக்கப் பயிர்மாறுமையாலே கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட கருவடைந்த பயிராகையாலே, எங்குமொக்கக் கறுத்தபடியே யிருக்குமாயிற்று. மூக்தர் என்றுமொக்க பஞ்சவிம்ஶதி வார்ஷிகராயிரு

பாவிகமான பெருமையுடையவனென்றர்த்தமாய் இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியதிலித்யாதி). விவரணம் (அத்திருநாமங்களித்யாதி).சப்தார்த்தம்(பேராளன் என்று இத்யாதி). ஆதரத்தால்த்விருக்தியென்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "ஒக்குமால்" என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாமேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (முன்பித்யாதி). முன்பநுவித்தபோது "தோள்நான்கே" என்றிருக்க, இங்கே "எண்தோள்" என்னக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்களித்யாதி).

தாத்பர்யாந்தரம் (ஶ்ரமஹரதையுமித்யாதி). ... ... (க)

(க) கo-அ-ச.

க்குமாபோலேயும், உள்ளிருக்கிறவன் நிறம்போலேயும், (க) "கரு நெற்சூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்டும்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி என்றும் வயல்கறுத்துச்சினைகொண்டிருக்குமத்தனை. (கண்ண புரமித்யாதி) அவ்வடிவில்கண்வைத்தாள்போலேயிராநின்றது. (சு)

மூ.— செவ்வரத்தவுடையாடையதன்மேலோர்
சிவளிகைக் கச்சென்கின்றாளால்
அவ்வரத்தவடியிணையு மங்கைகளும்
பங்கயமே யென்கின்றாளால்
மைவளர்க்கும்மணியுருவம் மரதகமோ
மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால்
கைவளர்க்குமழலாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ. (எ)

பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த
வரத்த	ஶ்ரேஷ்டமாய்
உடை	தரிக்கப்பட்ட
ஆடை	திருப்பரியட்டமும்,
அதன்மேல்	அந்த பீதாம்பரத்தின் மேலே
ஓர்	அத்விதீயமான
சிவளிகைக் கச்சு	பொன்னெழுதின கச்சும்
	என்கின்றாளால்;
அவ்வரத்த	அப்படியே சிவந்த
அடியிணையும்	இரண்டு திருவடிக[ளும்]
அம்	அழகிய
கைகளும்	திருக்கைகளும்
பங்கயமே	தாமரையே
	என்கின்றாளால்;
மை	கருநிறத்தை
வளர்க்கும்	வளராநின்றுள்ள
மணி	நீலமணிபோன்ற
உருவும்	திருமேனியும்
மரதகமோ	மரதகமணியோ
மழைமுகிலோ	நீலமேகமோ
	என்கின்றாளால்;
கை	தன்கைகளால்
வளர்க்கும்	(ஹோமம் செய்து) வளர்க்கப்பட்ட
அழலாளர்	அக்நியை யுடையவர்கள் வர்த்திக்கிற
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவுடையாடை) அவனுடைய உடைவாய்ப்பிலே தோற்றமை தோற்ற வாய்விடாநின்றாள்.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் வடிவழகு பின்னாட்டின படியாலே மடி பிடித்துஅத்தையே மீளவும் சொல்லா நின்றாளென்று ஸங்கதி.

(க) கo-க-க.

திருப்பீதாம்பரம்சாத்தினால் (க) "ஈ ்ஷீயஷூ்ஷீக்ஷீமே- கௌஶேய
புஷ்பிதகடிதடம்" என்கிறபடியே, திருவரை பூத்தாப்போலேயா
யிருப்பது. (செவ்வரத்தவுடையாடை) சிவப்பாலும் ரக்தத்
தாலும் இரண்டாலும் சிவப்பையே சொல்லுகிறது. அந்த சொல்லே
வரவுமாம். அத்தோடு பர்யாயமான சொல் இரட்டித்து வரவு
மாம். அப்போது அதுக்கும் மீமிசையென்று பொருளாய், அர்த்
தத்தினுடைய அதிசயத்தைக் காட்டக்கடவது. சிவந்த, வரத்த -
விசிஷ்டமான என்றுமாம்; ஆக அறச்சிவந்தவாடைசாத்தும்.
அதுக்குமேலே "சிவளிகைக்கச்சு" என்று - கடடுங்கச்சு; பொன்
னாழினகச்சு. அப்படியே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளும், திருக்
கைகளும் விகாஸாதிகளாலே தாமரையே.

(மைவளர்க்குமித்யாதி) கிட்டினதனையும் மையேயிருக்கிறவத்
தனையாயிற்று. இருண்ட நிறத்தை வளராநின்றுள்ள நீலமணி
போன்ற வென்கை. (உ) "மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப" என்கிற
படியே. (கைவளர்க்கும்) அவ்வூரிலொருவரும் தக்ஷிணைகொடுத்து
ஹோமம் பண்ணுவிப்பாரில்லையாயிற்று. தன்கையால் வளர்க்கப்
பட்ட அக்நியையுடையனுகையன்றே அவன் பரியட்டமே பிடித்து
அவ்வுடைய இவருக்குச்சிவந்து தோற்றுகிறது. (எ)

அ.— கொற்றப்புள்ளொன்றேறிமன்றூடே
வருகின்றானென்கின்றாளால்

உடைவாய்ப்பேதென்ன (திருவித்யாதி). முதற்சொன்ன சொலவே
வந்தாலன்றே மீமிசையென்ன (அந்தவித்யாதி).

திருமேனிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்து மணிக்கு விசேஷணமாக
வருளிச்செய்கிறார் (இருண்டவித்யாதி). மணியை இத்தனை சிக்ஷித்தாரு
ண்டோ வென்ன (மல்கித்யாதி). (தக்ஷிணை) கைக்கூலி. அவர்கள் கூலி
கொடுத்துப் பண்ணுவியாமல் தங்கள் கையாலே பண்ணுகிறார்களென்கைக்கு
ஜ்ஞாபகமேதென்ன (தன்கையாலித்யாதி). இத்தால் இவர்கள் ஆளிட்
டுத் தொழாமல் தாங்களே செய்கையாலே உத்தரவேதியில் ப்ரஹ்மாவுக்கு
ப்ரத்யக்ஷமானைப்போலே இவர்களுக்கும் அந்தர்யாமித்வேந வந்திக்கே,
ஸ்வயமேவ ஹவிர்ப்பாகம் கொள்ளுகையாலே எல்லாம் மிகவும் சிவந்து தோற்
றுகிறதென்று தாத்பர்யம். ... ... (எ)

(க) (உ) தி-வாய்-எ-கூ-க.

வெற்றிப்போரிந்திரர்க்கு மிந்திரனே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
பெற்றக்காலவனாகம் பெண்பிறந்தோ
முய்யோமோ வென்கின்றாளால்
கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (அ

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொற்ற	(ஆஶ்ரிதருக்குஉபகரித்தத்தால் வந்த) ஜயமுடையவனாய்,	ஒக்குமால்	ஸத்ருஶனாகும்படியானவன்
			என்கின்றாளால்; [டை
ஒன்று	அத்விதீயனான	அவன்	அந்த எம்பெருமானு
புள்	பெரியதிருவடியின்	ஆகம்	திருமார்விலே
ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே	பெற்றக்கால்	அணையப்பெற்றால்
மன்று ஊடே	ஸர்வஸாதாரணஸ்தலத்திலே	பெண்	பெண்ணாக
		பிறந்தோம்	பிறந்தநாங்கள் [மே
வருகின்றான்	வாராநின்றான்	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்கமாட்டோ
என்கின்றாளால்;		என்கின்றாளால்;	
வெற்றிப்போர்	கேவலயுத்தம் செய்வதாலேயே	கற்ற	அப்யஸிக்கப்பட்ட
		நூல்	ஶாஸ்த்ரங்களையும்
இந்திரர்க்கும்	இந்த்ரன் என்று சொல்லும்படியான நஹுஷாதிகளுக்கும் [த்ரனோடு	மறை	வேதங்களையும்
		ஆளர்	உடையவர்கள் வர்த்திக்கிற
		கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்	
இந்திரனே	இந்த்ரனானதேவேந்	கொலோ. (அ)	

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொற்றவித்யாதி) கீழே இவள் அவனடியைப் பிடித்தும், மடியைப்பற்றியும்படியை அநுபவித்ததைக்கேட்டவர்கள் இவளுக்கு இப்படி அநுபவம்செல்லாநின்றால் முலையில் பூம்பயலைபிறக்கும்படி விரஹவ்யஸநம் நடக்கைக்கடியென்னென்றுகேட்க, இவளுக்குக்கிட்டவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்ததில்லாதே அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாய் வந்தாப்போலே தோற்றுகையாலே தன்னிடத்திலே வரவில் நிர்ணயம் பிறவாதே விரஹக்லேசத்தையடைந்தாளென்று அவன் வார்த்தையாலே அறிந்தாளாக அநுபவிக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பிள்ளையமுதனர் இத்திருமொழிக்கு ப்ரவேசம் சொல்லாநிற்க, ராஜாக்கள் அந்தஃபுரக்கட்டிலே தெருவிலே பள்ளியங்துலாத்திலே ஏறி உலாவாநிற்பர்கள்காணென்றாப் போலே அநேகம் வாக்யசில்பங்களைப் பண்ணினர். அப்போது பால்யத்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்திபண்ணப் பெற்றிலோம். அவற்றுக்கு இதில் பற்றாசேதென்று விசாரித்தோம். இதுவாகாதே என்று தெளிந்தோங்காணுமென்று இவ்வளவிலே பிள்ளை யருளிச் செய்தார்.

வ்யா.-(கொற்றப்புள்ளித்யாதி)ஸர்வஸாதாரணனவன்விடாயர் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரகத்தைக் கொடுவந்து கொடுப்பாரைப் போலே, எல்லார்க்கும் உபகரிக்கும்அத்விதீயனானவன், வாஹநத்திலேயேறிஸர்வஸாதாரணஸ்த்தலத்திலே வாராநின்றான். "ஆர் இருஞ்சிக்கொள்ளப்புகுகிறார். ஆர் கையிலே பறியுண்ணப்புகுகிறான்" என்றுபிலிலே னென்கின்றாள். வந்தபடி தெரியாமல் வந்து, தன் கண்ணுக்குள்ளே யிருக்கக்காணும் இவளுக்கு ஓடுகிறது. வரப்புக்கால் பாழ்படந்தகமில்லைகிடீரென்று நின்றாள். (வெற்றிப்போரித்யாதி) வெறும்போரில் பூசலில் வந்தால் (க) "ஸ்ரீர்யே ஜுஷ்டிஜேஷ: - வீர்யே ஸாக்ஷாச்சசிபதே:" என்னக்கடவதிறே. இந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனுண்டு மஹேந்த்ரன், வ்ருத்ரவதாதிகளாலே பட்டம்சூடினவன்; அவனேடொக்குமென்னுநின்றாள்.

பெரியதிருவடிமேலேறிவருவது - ராஜாக்கள் அந்தஃபுரத்துக்கு வருமாபோலே யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து அரையர் இப்படி நிர்வஹித்தாரென்று ஸம்வாதத்துக்கு ஒரைதிஹ்யமருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). (பள்ளியங்துலாம்) தண்டிகை. (வாக்யசில்பங்களை) வாக்யசாதுர்யங்களை.

"கொற்ற" என்றது-வெற்றியாய்,அதுதானும் (உ)"ஸ்ரீ... ஜயதி" என்றாப்போலே உபகரித்தத்தால் வந்த வெற்றியென்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸாதாரணேத்யாதி). "மன்றூடே" என்றவளுக்கு உட்கருத்து(ஆர் இருஞ்சியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). மேலுக்கவதாரிகை (வரப்புக்காலித்யாதி). வெற்றிப்போரே-செவவயுத்தமே நிரூபகமாகவுடையரான இந்த்ரனென்று சொல்லும்படியான நஹுஷன் போல்வார்க்கும் இந்த்ரனை சசிபதியை ஒக்குமென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (வெறுமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே).

(க) ரா-அயோ-உ-கூ௦. (உ) ரா-அயோ-கஉ-உக.

(பெற்றக்காலித்யாதி) அவன்மார்விறே அணையப்பெற்றால் (க)"ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்று அவனோடே அணையப்பெறில் ஜீவித்தல், இல்லையாகில், (உ) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்று நசிக்கும்படியாயிருக்கிறநாங்கள்உஜ்ஜீவிப்போமென்னாநின்றாள். அவ்வூரில் விழவேடெடுத்துக்கொண்டறிதல்; புஸ்தகம் பார்த்தறிதல் செய்வாரில்லை; ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரண க்ரமத்தாலே கற்ற ஶாஸ்த்ரங்களையும் வேதங்களையுமுடையராயாயிற்றெல்லாருமிருப்பது. அவ்வூரில் அவனையே கண்டாளாகவேண்டாவோ?, வேதமயன்மேலே வருகிறபடியையும் (ங) "யமிந்த்ரமாஹு: - யமிந்த்ரமாஹு:" இத்யாதிப்படியையும் சொல்லும்போது. .... (அ)

மூ.— வண்டமரும் வனமாலை மணிமுடிமேல்
மணநாறுமென்கின்றாளால்
உண்டிவர்பாலன்பெனக் கென்றோருகாலும்
பிரிகிலேனென்கின்றாளால்
பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்
யாமென்றே பயில்கின்றாளால்
கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	மணம்நாறும்	விசேஷமாய் பரிமளம் வீசாநின்றது
அமரும்	படிந்து கிடக்கிற		என்கின்றாளால்;
வநமாலை	திருத்துழாய் மாலையா	இவர்பால்	இவர் பக்கலிலே
மணி	மணிகளழுத்தியது	எனக்கு	எனக்கு
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே	அன்பு	ஆசையானது

"அவனாகம்-பெற்றக்கால்" என்றநவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (விழவேடெடுக்கை) க்ரந்தாபஹரணம்பண்ணுகை. (புஸ்தகம்) க்ரமாகதமான க்ரந்தம். இத்தால் ஓராசார்யன் ஸந்நிதியில் கல்லாமையைச் சொல்லுகிறது. வேதவான்களிருந்தவூரில் அவனைக் கண்டாளென்கைக்கு அடையாளமேதென்ன; இவள் வார்த்தையிலே அறியலாமென்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி). "யமிந்த்ரமாஹு:" என்றது-ஸர்வேஶ்வரனையே இந்த்ரஸத்ருஶனாக வேதம் சொல்லுகிறதென்றபடி. ... ... (அ)

(க) ரா-அயோ-சo-ரு. (உ) தை-ஆ-கூ-க. (ங)

உண்டு	இருக்கின்றது
என்று	என்று சொல்லி
ஒருகாலும்	ஒருகாலும்
பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டுகிறிலேன் என்கின்றாளால்;
பண்டு	முன்பு
யாம்	நாம்
இவரை	இந்த எம்பெருமானை
எவ்வூரில்	எந்த திவ்யதேசத்தில்
கண்டு	கண்ணாரக்கண்டு
அறிவது	அறிந்தது
என்றே	என்கிறபடியே
பயில்கின்றாள்	வாய்வெருவாநின்றாள்;
ஆல்	கஷ்டம்
கண்டவர்	சவரிராஜனை, ஸேவித்தவர்கள்
தம்	தங்களுடைய
மனம்	மனதை
வழங்கும்	ஸர்வஸ்வதாநமாய் கொடுக்கும்படி ஸௌந்தரனை

கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டமரும்) தன்னிலத்தில் நின்ற போது மணம் மட்டமாய், திருக்குழலிலே ஏறினவாறேஇரட்டித்தூ ஹித்திருப்பது. வண்டுகள் பரிமளம்போலேபடிந்துகிடக்குமாயிற்று. (வண்டிவர்) பண்டு உனக்கு இவ்விஷயத்திலே அன்புண்டென்று சொன்னால் இல்லாமை ஸாதிக்குமவள்தானே, இப்போது எனக்கு இவன்பக்கலிலே அன்புண்டென்னாநின்றாள். அத்தாலே பலித்த தென்னென்ன; ஒருகாலும் உங்களை அற ஸங்யஸித்துச் சொன்னேனென்கிறாள்.

(பண்டித்யாதி) முதல் நாள்கண்டால் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக,"முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில்தான் கண்டது" என்னும்படியிருக்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) மேழ்ப்பாட்டில் "மன்றாடே வருகின்றான்" என்னச்செய்தே கிட்டவர்தானைக்கொண்டு திருத்துழாய் மணம் அலேயெறியும்படியைச் சொல்ல, இத்தைக்கேட்டவர் "இதென்" என்று கேட்க, நாணிலியேனுக்கு முன்பு அன்புண்டென்று நின்றுகொண்டு அவனைக் கிட்டக்கண்டு அழகில் வைலக்ஷண்யத்தை நிர்ணயிக்கமாட்டாமல் ஆச்சர்யப்படுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"அமரும்" என்றவர்த்தமாநார்த்தம் (வண்டுகளித்யாதி). * அவனையொருகாலும் பிரிகிலேனென்ற இவர் எல்லாரையும் விட்டமை பலித்த தென்றருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி).

ரும்; சி(வி)ரபரிசயம்பிறந்தால் பின்பு "முன்போரிடத்திலும் இவனைக் கண்டறியோம்" என்னும்படியாயிருக்கும். நித்யாபூர்வமானவிஷய மென்றபடி. சொன்னவிரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென்ன; "பயில்கின்றாளால் என்றதுகண்டாயே, எற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றோ, இப்படியாக வேண்டாவோ" என்றுஜீயர். இருந்த படியால் அவ்வூரிலேபுக்கு அவனைக் கண்டாளாக வேணுமென் னென்ன; நெஞ்சிழந்தார் வார்த்தையாயிராநின்றதே இவளது; அப ஹ்ருதசித்தை யன்றாகில், தாய்முன்னே அவ்வார்த்தை சொல்லா ளிறே. வந்துகண்டவர்கள் நெஞ்சை மேலெழுத்திட்டுக் கொடா நிற்பர்களாயிற்று. .... (க)

ப்ரதமத்திலே கண்டபோது முன் கண்டாப்போலவும், பரிசயம் பண் ணும்போது காணுதாப்போலவுமாகிற இவ்விரண்டர்த்தத்தையும், "கண்டறிவ தெவ்வூரில்" என்கிற சப்தம் தானே காட்டும்படி எங்ஙனேயென்னும் சங்கை யை அநுவதிக்கிறார் (சொன்னவித்யாதி). "பண்டு இவரைக்கண்டறிவதெவ் வூரில்" என்கையாலேமுன்கண்டாப்போலவும், "எவ்வூரில் எங்கேகண்டது" என்கிற ஸ்வர விசேஷத்தாலே காணுதாப்போலவும் தோற்றுகையாலே ஒரு சப்தந்தானே இரண்டையும் காட்டுமென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி இர ண்டு நியாமகமருளிச் செய்தாரென்கிறார் (பயில்கின்றாளித்யாதி வாக்யத்ரயத் தாலே). அதாவது -"பயில்கின்றாள்" என்கிறவர்த்தமாநபலத்தாலும், ப்ரதமத சையிலும் இதுவேவார்த்தையாகையாலும் இப்படியேஇரண்டர்த்தமாகத் தாத் பர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை. அநுபவம் நித்யமாய்ச்செல்லும்போது, விஷ யம்-நித்யா பூர்வமாயிருக்கவேண்டுகையாலே அதுக்குடலாக ப்ரதமதசையிலே காணுதே கண்டவனுக்கும் கண்டாப்போலேயிருக்குமென்றும், பரிசீலிக்கப்பரி சீலிக்க, கண்டறியோம் கண்டறியோமென்றும் தோற்றியிருக்கும். இங்ஙனன் றாகில் இதரவிஷயத்துக்கும் இவ்விஷயத்துக்கும் வாசியற்றிருக்கும். வர்த்த மாநஸித்தமாக உத்தரோத்தராநுபவம் கிட்டாதென்று கருத்து. (இருந்தபடி யால்) இவள் வார்த்தையிருந்தபடியால். (என்னென்ன) என்றது - என் கொண்டென்ன வென்றபடி. சவரிப்பெருமாளைக் கண்டவராயிருக்கு மவ்வூ ரிலுள்ளார், தங்கள் மநஸ்ஸை, "வழங்கும்" ஸர்வஸ்வதாநமாகக் கொடுக்கும் படி இங்கிருக்குமவனே யென்று விசேஷிக்கையாலே, "இவளும் அவர்களைப் போலே நெஞ்சைக்கொடுத்துவிட்டாள்" என்று பலிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றி இழில்ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் (நெஞ்சிழந்தாரித்யாதி). சப்தார்த்தம் வந்தித்யாதி). மேலெழுத்திடுகை-தாங்களே ஸம்மதிக்கை. ... ... (க)

மூ.— மாவளருமென்னோக்கி மாதராள்
மாயவனைக் கண்டாளென்று
காவளரும் கடிபொழில்சூழ் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கலியன்சொன்ன
பாவளரும் தமிழ்மாலை பன்னியநூலிவை
யைந்து மைந்தும்வல்லார்
பூவளரும்கற்பகம்சேர் பொன்னுலகில்
மன்னவராய் புகழ்தக்கோரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	மான்போலே	சொன்ன	அருளிச்செய்த,
வளரும்	விசாலமாய்	பா	சந்தஸ்ஸுக்கள்
மென்	ம்ருதுவான	வளரும்	வளராநின்ற,
நோக்கி	பார்வையையுடைய	நூல்	ஶாஸ்த்ரமாகிறநூலால்
மாதராள்	பெண்ணானவள்,	பன்னிய	விஸ்தரிக்கப்பட்ட
மாயவனை	ஆஶ்சர்ய பூ (பூ:) தனை,	தமிழ்மாலை	தமிழ்மாலாரூபமான
கா	பூந்தோட்டம்போலே	இவையைந் துமைந்தும்	இப்பத்துப் பாட்டையும்
வளரும்	தானே பரவாநின்ற	வல்லார்	அப்யஸிக்கவல்லவர்,
கடி	பரிமளத்தையுடைத்	பூ	புஷ்பங்கள்
பொழில்	சோலைகளாலே [தான	வளரும்	வ்ருத்தியடையாநின்ற
சூழ்	சூழப்பட்ட	கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷங்கள்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற	சேர்	சேர்ந்திருக்கிற
		பொன்னுலகில்	பரமபதத்தில்
தம்மானை	ஸ்வாமியான சவரிராஜனை,	மன்னவராய்	ஸ்வாமிகளாய் (நித்ய ஸூரிகளால்)
கண்டாள்	கண்ணாரஸேவித்தாள்	புகழ்	புகழப்பட்டவராய்
என்று	என்ற விஷயமாய்	தக்கோரே	ப்ராப்யராவர்கள். (கo)
கலியன்	ஆழ்வார்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) இனி இவள்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) "கண்டாள்கொலோ" என்று ஸம்ஶயித்ததாக மேலெல்லாமிருக்க, இங்கே "கண்டாள்" என்றுநிஶ்சயித்ததாக அநுவதிக்கப்போமோவென்ன (இனிஇவளித்யாதி). "மா" என்று

மீளாதபடியாளுளென்று தாயார் சொன்னவார்த்தையிறே. மான் போலேயாய் பரப்பையுடைத்தாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடைய தன் அவயவசோபைக்கிடாக ஆஸ்சர்யபூதனானவனைக் கண்டா ளென்று. (காவளரும் கடிபொழில்) காவில்கடியானது, அதாவது- சோலையில் பரிமளம், பூமியெங்கும் வெள்ளமிடாநின்றது. பொழில் - பூமி. காவானது சிலர் இட்டாக்கினாப்போலே தானே வளராநின் றுள்ள பொழில்சூழ்ந்த. அவைபோலேயாயிற்றுச் சூழ்ந்த சோலை யடைய விருப்பது. (பாவளரும்) சந்தஸ்ஸுக்களால் குறைவற்று லக்ஷணோபேதமுமான. உபரிதநலோகங்களுக்கடைய, கற்பகத்தைச் சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள். பரமபதத்தில் (க) "ஆண்மின்கள்" என்கிறபடியே தாங்களே நிர்வாஹகராய் இவ்வருகுள்ளாரடங்க லும் ஸாத்யராவர்கள். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

காலுகால் பதார்த்தமாகையாலே (மான்போலே) என்றது. "காவில் - கடி பொழில்சூழ்-வளரும்" என்றந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (காவில்கடியித்யாதி), காவுபோலே- பூந்தோட்டம்போலே, ப்ரயத்னத்தையோடே தானேவளருமதாய், கடி - பரிமளத்தையுடைத்தான, பொழில் - சோலை, அத்தாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரம் என்றர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (காவானதித்யாதி வாக் யத்வயத்தாலே). (அவை) பூந்தோட்டங்கள். "பண்ணிய" நூலாலே பண்ணப் பட்ட வென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணோபேதமான) என்று. (இவ்வரு குள்ளாரடங்கலும்) இங்கிருந்து கற்றாரடங்கலும். (ஸாத்யராவர்கள்) நித்ய ஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யராவர்களென்று கருத்து. ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அஈ.—தெள்ளியீர்ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் "எற்றேகாண்" என் றும் "ஆரானும் காண்மின்கள்" என்றும் இவள் வார்த்தையாலே இவ்வுட தேசம்பலித்து, திருத்தாயார்க்கும் சவரிப்பெருமாளிடத்திலே பாவநாப்ரகர்ஷ முண்டாயிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் பெண் படி சொல்லுகிறவள் சவரிப்பெருமாளை முன்னிட்டே இவள் விரஹதசை சொல்லுகைகூடுமோ, ஸக்தியுண்டாகில் விரஹமில்லையென்று சங்கையிலே

(க) தி-வாய்-கo-கூ-கூ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்—"உண்டிவர் பாலன்பெண்க்கு" என்று தன்மகள் பாசுரத்தைக்கேட்ட திருத்தாயார் இவள் அபஹ்ருத சித்தையானாள்போலே யிருந்தது. (க) "புംஸாം த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்- பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைக் கண்டாளல்லள். * கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும்கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாளாமித்தனையென்று நினைத்து, மூன்னிலையாய், சவரிப்பெருமாள்முகத்தைப்பார்த்து,"இவள் நெஞ்சைப் பறிக்கையன்றிக்கே கையில் வளையையும் பறிக்கவேணுமோ" என்கிறாள். கண்டவர்தங்களுடைய கண்ணையும் நெஞ்சையும் பறித்துக் கொண்டுபோமவரிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகன்; கண்டபோதே தங்தாமுடைய நெஞ்சுகளைக் கொள்ளலாகாதோவென்று எழுதிக் கொடுக்கும்படியிறே க்ருஷ்ணன் வடிவழகிருக்கும்படி. .... *

மு.—தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவர்திருத்தக்கீர்
வெள்ளியீர் வெய்ய விழுநிதிவண்ணரோ
துள்ளுநீர் கண்ணபுரம் தொழுதாளிவள்
கள்வியோ கைவளை கொள்வதுதக்கதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெள்ளியீர்	அறிவுடையராய்,	வெய்ய	காய்ச்சின
தேவர்க்கும்	நித்யஸூரிகளுக்கும்	விழுநிதி	நல்லபொன்போன்ற
தேவர்	நிர்வாஹகராய், [கு	வண்ணர்	வடிவழகுவுடையரான (உமக்கு)
திரு	பெரியபிராட்டியாருக்		
தக்கீர்	தகுதியானவராய்,	கை	(பெண்ணினுடைய)
வெள்ளியீர்	சுத்தஸ்வபாவராய்,		கையிலிருக்கிற

அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (உண்டிவர் பாலித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனன்றிக்கே இவ்விஷயத்திலே நெகிழ்ந்தாளென்கைக்கு இங்குத்தைக்கு ஆதிக்யமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண்டவரித்யாதி). ... ... *

(க) ரா-அயோ-ங-உக.

வளை	வளையை	துள்ளும்	களித்துவர்த்திக்கிற
கொள்வது	அபஹரித்துக்கொடு போகையானது	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
தக்கதோ	தகுமோ?	தொழுதாள்	ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணின[ள்],
இவள்	இந்தப்பெண்,	கள்வியோ	இவள் கபடியோ?
நீர்	(அசேதநமான)ஜலமும்	ஓ!	இதென்ன அந்யாயம்!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்யாதி) கைவளைகொள்வது தக்கதேயென்ன; என்றாள்; "நமக்குக்கைவளைகொள்ளத் தகாமையென்" என்று சவரிப்பெருமாள்கேட்க, தகாதென்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறாள் மேல். (தெள்ளியீர்) தெள்ளிமை - அறிவுடைமை. நீர்தாம் சாலவாசியறிவீரொருவரன்றோ? (க) "லோகே புருஷஸாரஜ்ஞ: புருஷாந்தரகோவித:-லோகேபுருஷஸாரஜ்ஞ: புருஷாந்தரகோவித:" என்றிறே பெருமாளைச் சொல்லுவது. அப்படியே லோகத்தில் புருஷர்களைக்கண்டால், "இவன் இன்னான், இவனுடையஅளவிது" என்று வாசியறிந்துபோரக்கடவ நீர், பெண்பிறந்தார் வாசியறிய வேண்டாவோ?; உம்முடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குப்போருமோ இவள் கையில் வளையை அபஹரிக்கை. அதுகிடக்கிடும். (தேவர்க்கும் தேவர்) (உ) "தெள்ளியார்பலர்கைதொழும் தேவனார்" என்கிறபடியே, அக்லிஷ்டஜ்ஞாநரான நித்யஸூரிகளுக்குநிர்வாஹகராயிருக்கக் கடவநீர், ஓர் அப(ஸ)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைஉம்முடையமேன்மைக்குப்போருமோ?. நாட்டில் க்ஷுத்ரதேவதைகளும்(ங)[...]

அரு.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்யாதி)"தெள்ளியீர்"இத்யாதியான வைந்துபதங்களும் "தக்கதே" என்றதுக்குச்சேர உபயோகிக்குமென்கிறார் (கைவளையித்யாதி). நாம்ஸர்வஜ்ஞரான மாத்ரத்திலே உம்முடைய பெண்பிள்ளையண்டையிலிருக்கவேணுமோ? (ச) "ஸதா பஶ்யந்தி - ஸதாபஶ்யந்தி" என்று இமைக்கொட்டாமலநுபவிப்பித்ததில்லையோவென்று கருத்தாகக் கொண்டு அதுகிடக்கிடுமென்று, மேலேயொன்றைச் சொல்லுகிறானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). "தேவர்க்கும்" என்கிற சகாரம் அப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி, சில அப்ரதாநதேவர்க்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமன்றோ? உமக்குக் கேட்கவேணுமோவென்றும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி). பெருமாளுக்குக்கொடுக்கைஸ்வபாவமென்னுமத்தை

(க) ரா-அயோ-க-கஅ. (உ) நா-தி-ச-க. (ங) (ச) ஸாம-உத்தர-கஅ-உ-ச.

[illegible] - நாதாதும் தேவாவரமர்ஹந்தி] என்கிறபடியே மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டராஞல் வரங்கொடுத்தல்லது போகாரிறே. அத்தேவதைகள் தாங்கள் மநுஷ்யஸ்த்தாநீயரென்னும்படியிறே நித்யஸூரிகள்படி யிருப்பது. (க) "యత్ర పూర్వే సాధ్యా -யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கும் அபேக்ஷிதப(ஃ)லங்களைக்கொடுக்கக்கடவீராயிறே தேவரிருப்பது. அந்தக்ஷுத்ர தேவதைகளுடையபடி இதுவாஞல் உமக்குக் கொடுக்கத்தகுமோ? கொள்ளத்தகுமோ வென்கிருள். பெருமாள் திருவயோத்யையில் நின்றும்போந்து ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலே எழுந்தருளி, ஶ்ரீகுஹப்பெருமாள் மலைத்தேனையும் காட்டுப்பழமும் கொண்டு சென்று உபஹாரமாகக்கொடுக்க, "நாம் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம்காணும், கொடுக்கப் பிறந்தவர்காணும்" என்றருளிச் செய்தாரிறே; ஆஞல் பிறருடைமை கொள்ளத் தகுமோ? கொடுக்கத்தகுமோ வென்கிருள். உம்முடைய மேன்மை கிடக்கிடும். (திருத்தக்கீர்) (உ) "అస్యేశానా జగతో విష్ణుపత్నీ- அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (ங) "ఈశ్వరీం సర్వభూతానాం-ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்று சொல்லுகிறபிராட்டிக்குத்தகுதியாயன்றோ தேவரிருப்பது. லோகத்தில் சேதநர் மூன்றுகோடியாயிறே யிருப்பது;—நித்யரும், முக்தரும், முமுக்ஷுக்களும், என்று த்ரிவிதமாயிறேயிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் (ச) "అసన్నేవ - அஸந்நேவ" யிறே. அதில் நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் தேவரோடே ஒப்புச் சொல்லலாம்படியிறேபிராட்டியிருப்பது. (ரு) "அலர்மேல் மங்கை" என்னும், (சு) "తుల్యశీలవయోవృత్తాం తుల్యాభిజనలక్షణాం। రాఘవోऽర్హతి- துல்யஶீலவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணம் ராகவோऽர்

தப்பிப்பிக்கிருர் (பெருமாளித்யாதி). நம்முடைய மேன்மைக்குக்குறையென்? நாம் கொடுக்கவே பிறந்தோமாகிலும், * நாரீணாமுத்தமையான இவளைப் பிரியமாட்டாமையொழிந்தோமித்தனையன்றோ வென்னுமவர் கருத்தையுட் கொண்டு மேலும் சொல்லுகிறுளென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பிக்கிருர் (உம்முடையவித்யாதி). தகுதியைஉபபாதிக்கிருர்(லோகத்திலித்யாதி). பத்த(బద్ధ)ருடையென்ன (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி) நீர் அவளையும் பிரியாதேயிருக்கிற

(க) புருஷஸூ. (உ) யஜுர்-ச-ச-ஙஎ. (ங) ஶ்ரீஸூ.
(ச) தை-ஆ-சு-க. (ரு) தி-வாய்-சு-கய-கய. (சு) ரா-ஸு-கசு-ரு.

ஹந்தி " என்றும் சொல்லுகிறபடியே தகுதியாயிறே யிருப்பது ஆனால் உம்முடைய ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரம். ஒரு பெண் பெண்டாட்டியை மார்விலே வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர் ஓர் அப(ப)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைத் தகுதியோவென்கிறாள்.

(வெள்ளியீர்) உம்முடைய ப்ரணயித்வம் கிடக்கிடும். நீர்தாம் ஹேயப்ரதிப (ட)டரன்றோ? ஒருத்திகையில்வளையை அபஹரிக்கை உமக்கு ஹேயமன்றோ. அதவா-நீர்தாம் சுத்த(த)ஸ்வபாவரே, பரத்ரவ்யாபஹாரம்பண்ணுகை உம்முடைய சுத்திக்குப்போருமோ? (க) "[ஸர்வேஷாமேவ சௌசாநாமர்த்தசௌசம் பரம் ஸ்ம்ருதம்] - யோர்த்தே சுசிஸ்ஸ ஹி சுசிர்ந ம்ருத்வாரி சுசிஶ் சுசி:" என்கிறபடியே த்ரவ்யசுத்தியே சுத்தியென்றும், மண்ணாலும் நீராலும்பிறக்கும் சுத்தி, சுத்தியல்லவென்றதிறே. அதவா "வெண்மை" என்று ஆர்ஜவமாயிருக்கிறது. மநோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்யதை வருகிறபோது, "பிரியேன், பிரியில் தரியேன்" என்றுசொன்ன சொலவுக்கும் பொகட்டுப்போகைக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. (வெய்யவிழுநிதிவண்ணர்) "உம்முடையஸ்வரூபம்கிடக்கிடும். இவ்வடிவைப்படைக்கவும் கொடாதிருக்கவும்தகுமோ?, இவ்வடிவை அபேக்ஷித்தார்க்குக் கொடுக்கவன்றோதகுவது" என்கிறாள். வெய்ய-காய்ச்சின, விழுநிதி-நல்லபொன்; இத்தால் (உ) "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி" என்கிறாள். "வெய்ய" என்கையால் - சுட்டுரைத்தவென்

தறிவோம், அதுக்கு நமஸ்காரமென்னுமுட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆனல் இத்யாதி). முன்பு ப்ரமாணத்தைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, ஜநக குலஸுந்தரியைக் காட்டிலே விட்டதறியோமோவென்று கருத்து.நாம் (ங) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி - நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்றிருக்குமவனன்றோ? மார்விலே வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறோம், லோகாபவாத பீதியால்அனுப்பினதைக் கொண்டு ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமென்கிறதென் னென்ன சொல்லுகிறாளென்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

"நமக்குப்ரணயித்வம்போகவேணுமோ ? நம்முடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரமன்றோ? வேண்டினபோதுவேண்டினர் கைவந்திருப்போமோ" என்னும் அபிப்ராயத்தின்மேலே உன்ஸ்வரூபத்துக்குத் தான்சேருமோ வென்கிறாளென்றத்தை யருளிச்செய்கிறார்(உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபக (ஃ) த

(க) (உ) தி-வாய்-ங-க-உ. (ங) ரா-ஸு-கரு-கo.

தது. "விழுநிதி" என்கையாலே நன்பொன்னென்கிறது. அதவா-"வண்ணம்" என்று-ஸ்வபாவமாய், நிதியானஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகிறது. அப்போது, பிறர்க்கு உடைமையாமத்தனைபோக்கி, பிறருடைமையை அபஹரிக்குமோவென்கிறாள். இவன்படியைநேராகப்பேசினாள்; தன்மகள்படியை முன்னுருக்கொண்டாள்; இவன்படி இதுவாவதாம்; இவள்படிஇதுவாவதாம்; இதென்ன அந்யாயமென்கிறாள்.

இப்படி இவள் கூப்பிட்டவாறே*அயர்வறுமமரர்களதிபதியான பெரியமேன்மையோடேயிருக்கிற சவரிப்பெருமாள், "ஒரு பெண் பெண்டாட்டி கூப்பிடாநின்றாள், அதுக்கடியென்" என்று விட்ட வாசலாலேபுறப்பட்டு எதிரேவந்து "வாரீர் எம்மைநீர் கூப்பிடுகிறதென்" என்ன; "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்கிறாள். நீயே சொன்னாயிறே "திருத்தக்கீர்"என்று; அத்திருவின்ஸ்வபாவம் இவளுக்குண்டானபோதன்றோ கையில்வளையைக்கொள்ளத்தகாதொழிவது. அவளுக்குஸ்வபாவமேதென்னில்?ஸ்வலாபத்துக்கு (க)"[illegible] - தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்றன்றோ அவளிருப்பது. இவள்ஸ்வபாவம் ஸ்வலாபம் "ஸ்வயத்நலாத்யம்" என்றிருந்

ஹேயப்ரதிபடதை- "வெண்மை" என்று திழருளிச்செய்து, குணகதமான ஹேயப்ரதிபடதையாக விவக்ஷித்து அத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). (ஸத்யதை,) ஏகரூபதை. "உம்முடைய பெண்ணைக் கையில் வளையை நான் கையாலே கழற்றிக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாணமில்லாமையாலே சுசித்வத்துக்குக்குறையில்லை, (உ) "[illegible] தேனேதம் பூர்ணம் புருஷேண" என்கிற ப்ரமாணமுண்டாகையாலே நான் பிரிந்தவனுமல்லன், அத்தால் ஆர்ஜவத்துக்குக் குறையில்லை; அதவா என் ஸ்வரூபத்துக்கும் ஹேயப்ரஸக்தியில்லையென்று சொல்லவல்லனென்று கருதி "பாரார்த்தமான வடிவைப்படைத்தும்பிரிந்தாய்" என்கிறானென்றருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபமென்றது-குணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். நிம்பதங்களையும் தொழுதாளென்றத்தையும் கடாக்ஷித்தது, "ஓ" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவன்படியித்யாதி). நேராகஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளெல்லாம் மின்னிமுன்னே தோற்றுகையாலே கூப்பிடும்.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி-உறைக்க நின்றீரென்னுமளவும்).

(க) ரா-ஸு-ருக-ருo. (உ) ப்வே-ரு-க.

தாளே; இன்னமும் "விழிநிதிவண்ணர்" என்று ஸ்வபாவம் சொன்ஞயே. "அந்நிதியுடையவன் கொடுக்கக் கொள்ளுமதொழிய மேல் விழுந்துகொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரிகள்க்ருத்யமன்றோ? ஆனபின்பு இவ்வளையைக்கொள்ளத்தகுங்காண்" என்று சவரிப்பெருமாள் இதுக்கும் உறைக்க நின்றார். (துள்ளுநீர் கண்ணபுரம்தொழுதாளிவள் கள்வியோ?ஓ)படுகுலை படுகுலையென்கிறாள். தாபஹாரமானதேசமாகையாலே அத்தேசஸ்வபாவத்தாலே ஓரஞ்ஜலிபண்ணிஞளென்ன, இவளை ஆனேக்கிடவேணுமோ? (துள்ளுநீர்) அசேதநமான ஜலமும் தன்னபிமதம்பெற்று களித்து வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன்சைதந்யம் தோற்ற ஓரஞ்ஜலிபண்ணிஞளென்ன, இதுகுறையாகவேணுமோ?. (கண்ணபுரம்தொழுதாள்) பராவஸ்த்தையைத் தொழுதாளோ? வ்யூஹங்களைத் தொழுதாளோ? அவதாரங்களைத்தொழுதாளோ? அர்ச்சாவதாரத்தில் நீர் நின்ற ஊரையன்றோ இவள் தொழுதது. (தொழுதாள்) ஆத்மாபஹாரியென்றிறே நீர் சொல்விற்று. தொழுகை- ஆத்மாபஹாரிக்ருத்யமோ? (க) "ந நமேயம் - நமேயம்" என்றிருக்கையன்றோ தொழாதவர்கள் க்ருத்யம். (உ) "யஸ்யாஸ்மி - யஸ்யாஸ்மி" என்றன்றோஇவள்ஸ்வரூபம்.(ங)"[illegible]

(உறைக்க நிற்கை) இவள் வார்த்தைக்குச் சலியாதிருக்கை. (இதுக்கும்) என்கிறச(ஞ)காரத்தாலே ப்ரதிபதமும் கல்பித்தப்ரத்யுக்திகள்சொல்லிக்கொள்வது என்னுமர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்தார். இவ்வவதாரிகைக்குத்தாத்பர்யம்-அவன் புறப்பட்டவளவிலே முறைப்படுவாரைப்போலே "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்று அவன்பேரில் களவை ஏற்ற, அவன் இவள்பேரில்தானே களவைச்சுமத்த, "தொழுத விவள்கள்வியோ" என்கிறுவென்று - தொழுகை ஸாதகமாய், அத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸூசிதமாய், அத்தாலே ஆத்மாபஹாரத்தையும், விழுநிதிவண்ணஞய்ஆசைப்படுகையாலே பரத்ரவ்யாபஹாரத்தையும் சுமத்திஞளென்கை. (ஆனேக்கிடவேணுமோ) என்றது - அபராதிகளை ஆனையின்காலில் இடுவாரைப்போலே அந்தஃபுரபரிகரத்தை ஆனைக்கிடவேணுமோவென்கை. நீர்மாத்ரத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து (அசேதநேத்யாதி). (ச) "அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணு: - அர்ச்சயஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணு:" என்கிறபடியேயிருக்கிற உன்னுடைய ஊரைத் தொழுதால் நீர் இத்தைக் குறையாக்கப்போமோ வென்னுமத்தைவ்யாவர்த்திபூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (பரேத்

(க) ரா-யு-ஙக-கக. (உ) (ங) ஜிதந்தா-க-ரு. (ச) ர-ஸ்த-உ-கூச.

ஸ்வரூபம்-பக்தாநாம்-நதேரூபம்'' என்றன்றோ உன்ஸ்வரூபம். உன்னுடைமையான துதோற்றஅஞ்ஜலிபண்ணினாளே. இவளுடைமையைக் கொண்டுகிடக்கிற நீயன்றோ ஆத்மாபஹாரி. அவ்வளவேயோ ஸ்வர்ணாபஹாரமும் ஆத்மாபஹாரமும், பரமாத்மாபஹாரமும்மூன்றும் பண்ணினாய் நீயன்றோ வென்கிறாள். (இவள்கள்வியோ) இவளோ கள்வி, நீயன்றோவென்கிறாள்.

(கைவளைகொள்வது தக்கதே) பிள்ளாய், தொழத்தொழ வெட்டுவாரைப்போலே தொழுதகையிலாபரணத்தைக் கழற்றுவாருண்டோ? கீழ்ச்சொன்ன "சிலையிலங்கு பொன்னாழி" என்கிறதன் கையில் வளைகளைக்கழற்றி இவள்கையிலிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவன்றோ தகுவது. (தக்கதே) நாட்டில்க்ஷுத்ரப்ரணயிகளும் ப்ரணயிநிகளாயிருப்பார்க்குச் சிலஉபஹாரங்களைக் கொடுத்துக் கொடுபோரக் கடவதாயிருக்கும். பரமப்ரணயியாயிருக்கிற உனக்

யாதி). பூ(ஸ்ரீ)தநிர்தேசதாத்பர்யம் (உன்னுடைமையானதித்யாதி). "கள்வியோ" என்னவே இவளொன்னுமது ஸித்தமாயிருக்க, மீளவும் "இவள்" என்கையாலே, இதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). "வண்ணம்" என்றது- திருமேனியானபக்ஷத்திலே ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, வண்ணம்- ஸ்வபாவமென்றபக்ஷத்திலே திருவுள்ளமாய், விழுநிதிவண்ணர் தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவராயிருந்துவைத்து இவள்கைவளை கொள்ளுகையாலே, நிதியான ஸ்வபாவமும் தெளிவுடையராயிருக்கிறபடியும் மேன்மையோடிருக்கிறபடியும் போய்விடுகையாலே ஸ்வர்ணாபஹாராதிகள் நீரேபண்ணினீரென்கிறாளென்றருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவேயோவித்யாதி). தெளிவு - ஆத்மதர்மமாகையாலே அதில்லாமை தத(ஆத்ம)பஹாரமன்றோவென்றுகருத்து.

"கை" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு "தொழுதாள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளாயித்யாதி). "தெள்ளியீர்" இத்யாதியாலே பூஜித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் கைவளைகொள்ளுகையாலே * நின்பிள்ளை தானே இல்லம்புகுந்தென்மகளைக் கூவிக்கையில் வளையைக்கழற்றிக்கொண்டமைக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகையாலே, "பிள்ளாய்" என்றுஸம்போதித்தாளென்றுகருத்து. "கொள்வது- தக்கதே" என்றால், இனி எதுதான் தக்கதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). "தக்கதே" என்கிற ஏகாரத்தாலே நிர்த்தாரணம் தோற்றுகையாலே லோகத்தில் ப்ரஸித்தமோ நிர்த்தரிக்கைக்கென்ன (நாட்டிலித்யாதி). திருத்தக்கீரென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உட்கருத்து (சங்கித்

-குக் கொடுபோகைதகுமோ?, (க)"சங்குதங்குமுன்கை நங்கை" என்கிற அவளைப்போலே யிருக்கையன்றோதகுவது; தக்கதல்ல. (உ) "ஸ்ரீரூபம்- நதேரூபம்," என்கிறாள். .... (க)

மூ.—நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள்நோக்கினாள்
காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்
பாணனார் திண்ணமிருக்க வினியிவள்
நாணுமோ நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவள்	இந்தப்பெண்ணானவள்	திண்ணம்	த்ருடமாக
நீணிலாமுற்றத்து	மூன்றும் ப்ராஸாதத்தில்	இருக்க	இருக்கும்போது,
நின்று	இருந்து	இனி	இப்படி இடைவிடாமல் ப்ரிக்ஷிக்கச் செய்தேயும்
நோக்கினாள்	லோகதர்சனம் பண்ணினாள் (பிறகு)		
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	இவள்	இந்தப்பெண்
காணுமோ	பாருங்கோள்	நாணுமோ	மீளக்கூடுமோ? [மே
என்று	என்று	நறையூரர்க்கே	அந்நறையூரர்கார்ய
காட்டினாள்	காட்டாநின்றாள்;	நன்று நன்று	நன்றாய்த்தலைக்கட்டிற்று. (உ)
பாணனார்	பாடுமவர்களான ஆசார்யர்கள்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி). (ந) "ஸகலம்- நமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைகுலைந்து (ச) "க்ஷிப்ரம்தேவப்ரஸாதிநீ- க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே அவிவாதம்தோற்ற ஓரஞ்ஜலி பண்ணினாளாகில் இதுகுறையோ என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. இத்தைக்கேட்ட சவரிப்பெருமாள் "நீநம்மைக்குறை சொல்லக் கடவையோ? உன்மகளை நியமித்துக்கொள்ளமாட்டாயோ; ஸ்த்ரீகளுக்கு "நாண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு" என்கிறஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநகுணமன்றோலஜ்ஜை; அதுஉன்மகளுக்கில்லையானபின்பு அவளை நிய

யாதி). "தொழுதாள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து * புராணைகதாகாம் பராபவம் உனக்குத் தகாதென்று சொல்லுகிறாளென்கிறார் (தக்கதித்யாதி). (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி) (ஸம்ஸர்க்கதோஷம்)என்

(க) தி-ச-வி-நுள. (உ) ஜிதந்தா-க-ரு.
(ந)-ரா யு-நகூ-கக. (ச)-காருட-பு-பூர்வ-கக-உச,

மிக்கவன்றோ அடுப்பது'' என்ன; அவளுடைய உக்திவ்யாபாரங்களிருந்தபடியாலும், ஸம்ஸர்க்கதோஷமிருந்தபடியாலும், அவளைநிய மிக்க வென்பதொன்றுண்டோ? இவளைஅடியிலே அலேவலேயாக்கிப் புறப்படவிட்ட இவர்கார்யமே தலைக்கட்டிற்றேயென்கிறாள்.

(நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்) "மநுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாதப்ரதேசத்திலே இவளைக்கொடுபோய் இட்டுவைக்கவேமீளக்கூடும்''என்றுநினைத்து நீணிலாமுற்றத்தே கொடுபோய்வைத்தாள். (நீணிலாமுற்றம்) அம்மநுஷ்யர்களுடைய வார்த்தையுங்கூடச் செவிப்படாதபடி ஒக்கத்தையுடைத்தான நிலாமுற்றம். முமுக்ஷுவானவனுக்கு சரீரஸம்பந்தாதிகளுள்ள விடத்து குத்ஸையும்பயமும் வர்த்திக்கச்செய்தேயும், பதார்த்தங்களினுடைய ஸந்நிதியில் கால் தாழ்கைக்கு யோக்யதையுண்டாமிறே, சரீரஸம்பந்தம் கிடக்கையாலே. தத்பரிஹாரார்த்தமாக விவிக்தஸேவியாய் வர்த்திப்பானென்று சொல்லிற்றிறே. அப்படியேதானும் பூர்வார்த்த(ஷ்)நிஷ்டையாகையாலே, தன்மகளுக்கு இந்த அபிப்ராவண்யமுண்டாகைக்கடி ஸம்ஸர்க்கதோஷமிறே என்றுநினைத்து, நிர்மாநுஷ்யமான நீணிலாமுற்றத்திலே வைத்தாள். (நின்றிவள்நோக்கினாள்) அந்நிலாமுற்றத்தைக்கண்டவாறே * கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்றூடே

றது-"பாணனார்'' என்று சொல்லப்பட்ட திருநறையூர் நம்பியாகிற ஆசார்ய ஸம்ஸர்க்கத்தை. (இவர்) என்றது-திருநறையூர் நம்பியை. (கார்யம்) என்றது -நாணமறப்பண்ணுகை.

அரு. — கைவளை கழலும்படியான தசைபிறக்க, இவள் நீண்ட நிலாமுற்றத்திலே போகக்கூடுமோவென்ன (மநுஷ்யேத்யாதி). (மீளக்கூடும்)பகவதலாப க்லேசத்தில் நின்றும் மீளக்கூடும். நீணிலாமுற்றமாவது-தளத்தின்மேல் தளமாக விருக்குமிதில், மூன்றும் தளமான ப்ராஸாதம். அந்யாபதேசத்தை யருளிச்செய்து, "ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதம்''என்றுசொல்லப்பட்ட பகவதேகோபாயத்வஜ்ஞாந ஸஹிதமான நிலேயில் நின்றும் பாகவத விஷயத்தில் மூட்டினாள் என்னும் ஸ்வாபதேசத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முமுக்ஷுவானவித்யாதி). (பதார்த்தங்கள்) விஷயங்கள். (நீணிலாமுற்றத்திலே) பாகவத நிஷ்டையிலே. பாகவதாலாப க்லேசத்தாலே இட்டகாலிட்டகைகளாயிருந்த இவளை, "பாகவதரே உபாயம்''என்கிற ஜ்ஞாநமாகிறப்ராஸாதத்திலேற்றிவிட்டால், எங்ஙனே நிற்கும்படி என்ன; பகவத்விஷயம்போலே இது பயஹேதுவாகாமையாலே நின்றுளென்கிறார் (அந்நிலாவித்யாதி). பகவத்விஷயக்

வந்து அநந்யார்ஹமாக்கி ப்ரதமஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணினவிடம் போலே யிருந்ததீ என்று * இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருந்த இவள் எழுந்திருந்து தரித்துநின்றாள். இதுபோலேகாணும் ஆசார்யோப திஷ்டமான யதார்த்தஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன்பு விஷயாந்தரங்களால் படும் கண்கலக்கமும், பின்புவகுத்த விஷயத்தில் புகுந்தால் (க) "ஶ்ரீ ... - அதஸோ஽பயம் கதோபவதி" என்று நிர்ப்பயனாய் தரித்துநிற்கும் நிலையும். (இவள்நோக்கினாள்) அவ்வளவேயன்றிக்கே லோகதர்ஶநமும் பண்ண க்ஷமையானாள்.

(காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) சுற்றும்கண்ணை யோட்டிப் பார்த்தவாறே திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்கு விஷயமாயிற்று ; அல்லாத ப்ரதேசங்கள் கிடக்க, திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்கு விஷயமாக வேண்டுவானென்னென்னில் ; இவளுக்கு அபிமதம் சவரிப்பெருமாள்பக்கலிலே யாகையாலும், இவள்தான் லக்ஷ்யத்தை யுடையளாகையாலும், திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்குவிஷயமாயிற்று. த்ரௌபதியை ஸ்வயம்வரிக்கவந்த ராஜாக்களுக்கு லக்ஷ்யத்தைக்காட்டி, அதின்கழுத்தற எய்யவல்லார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவேனென்ன; அவர்களும் "அதின்கால் கண்டேன், வயிறுகண்டேன்" என்றாப்போலே சொன்னார்கள் ; அர்ஜுநன் "அதின் கழுத்தைக் கண்டேன்" என்றானிறே. லக்ஷ்யமுடையனாகையாலும், இவளுடைய ஸ்வயம்வரத்திலே மிகவும் ஶ்ரத்தையை யுடையனாகையாலும். (காணுமோகண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (உ) "தொண்

தானே பயஹேதுவானபடி எங்ஙனேயென்ன ; (இதித்யாதி). "இது" என்றது - பாகவதநிஷ்டையை. (லோகதர்சநம்) என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம், பாகவதருடைய ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாதக விசேஷசாஸ்த்ர பரிசீலநம்.

(லக்ஷ்யத்தையுடையளாகை) இலக்குப்படநோக்கவல்லளாகை. விசேஷஶாஸ்த்ரவிசாரத்தாலே பாகவதர் ப்ராப்யரானால் எங்குமுண்டாயிருக்க, இவளுக்குத்திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்படுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். (த்ரௌபதீத்யாதி). (லக்ஷ்யத்தை) மத்ஸ்யயந்த்ரத்தை. "காணும்" என்று பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தை வெளியிடாநின்றுகொண்டு, "ஓ" என்றது - போக்யதையால்வந்த ஹர்ஷஸூசகமென்றும், காட்டுகை - தனக்குப்ரக்ருதியென்றும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (தொண்டரித்யாதி). மநுஷ்யர்வார்த்தை

(க) தை-ஆ-எ. (உ) தி-வாய்-ரு-உ-உ.

டிரெல்லீரும் வாரீர்'' என்றாப்போலே கண்ணால் கண்டவர்களையடங்க நீங்கள் கண்ணபுரத்தைக் காணிகோளென்னாநின்றாள். "உனக்கு இவ்வதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதுகாண்'' என்றுநிஷேதிக்கிறதாயையுங்கூடத் திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாராய் என்றாள். நல்லது கண்டால் தனியே அநுபவிக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. (கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (க) "பிரானிருந்தமை காட்டினீர்'' என்று அவனைக் காட்டினாள் தாயார்; அவனிருந்தவூரைக் காட்டுகிறாளிறே இவள். இதுபோலேகாணும் ஸதாசார்யனிற்காட்டில் ஸச்சிஷ்யனுக்கு உண்டானவாசி. "உனக்குப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஈஶ்வரன்திருவடிகளே''என்றுகாட்டிக்கொடுக்கும் ஆசார்யன்; "அவ்விரண்டர்த்தத்தையும்என்நெஞ்சிலேப்ரதிஷ்டிப்பித்தஉன்திருவடிகளன்றோஎனக்குப் புருஷார்த்தம்'' என்றிறேஸச்சிஷ்யனிருப்பது. அதவா (காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்) "திருக்கண்ணபுரத்தைக்காணிகோள், அஞ்ஜலியைப்பண்ணிகோள்'' என்று சொல்லப்புக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே குறையும் ஹஸ்தமுத்ரையாலே காட்டினாள். அதவா (காணுமோ) என்கிறாள். "இக்கண்ணால் கொள்ளும்

கேளாத நீணிலாமுற்றத்தில் நின்றும் உபதேசிக்கையாலே, "ஓ'' என்று எல்லாரும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டும், அதுகேளாதார்க்கும் கையாலே காட்டினாளென்று கருத்தாகவுமாம். "காணும்'' என்று பூஜாவசநமாய் "ஓ'' என்னுமது ரஸ்யதையை ஸூசிப்பிக்கிறதாக்கி திருத்தாயார்க்கே காட்டினாளென்று தாத்பர்யாந்தரம்(உனக்கித்யாதி). கண்டவர்களுக்கெல்லாம்காட்டப்போமோ? நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் அருகேயிருக்கவென்ன (உனக்கித்யாதி). இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (இதுபோலேயித்யாதி). "பகவானாகிற ப்ராப்யம் ஸித்திக்கைக்கு பாகவதாபிமாநமென்று இரு'' என்று திருத்தாயாருபதேசிக்கத் தரித்து நின்று, விசேஷசாஸ்த்ரதர்ஶநத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அறிவிப்பித்த ஆசார்யனே ப்ராப்யனென்னுமர்த்தத்தைத்தானே விண்ணப்பம் செய்வளென்று கருத்து. "காட்டினாள்'' என்றதுக்கு, தான் அஞ்ஜலிபண்ணி இவளுக்குக் காட்டினாளென்றர்த்தாந்தரம் (அதவேத்யாதி). "காணுமோ - நமக்குக் காணப்பெறுமோ'' என்றுக்தி, "காட்டினாள்'' என்றதுக்கு இப்படித்ரஷ்டவ்யத்தை நிஷேதிக்கையாலுண்டான க்லேசத்தாலே இரண்டுகையையும் மறித்துக் காட்டினாளென்று மூன்றும்யோஜநையை யருளிச்செய்கிறார் (அத

(க) தி-வாய்-க-ரு-ரு.

ப்ரயோஜநம் திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்கையன்றோ? இத்தை நிஷேதிப்பாரும் சிலருண்டாவதே '' என்றுவிஷண்ணையாகிறு ளென்றுமாம். வடமதுரைப்பிறந்தான்மகன், கோயிலாழ்வார் ஸந்நிதியிலே கண்ணைச் செம்பிளித்துக் கொண்டிருந்து ஜபித்தான். பட்டர் திருவடிதொழவெழுந்தருளினவர் இத்தைக்கண்டு "கோயி லாழ்வார் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்க கண்ணைச் செம்பிளித்திருப் பதே; இவன்கண்ணால் ப்ரயோஜநம் கொள்ளமாட்டானாகாதே'' என்று வெறுத்தெழுந்தருளினார். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டுமாஸத் துக்குள்ளே கண்கெட்டதிறே. இது இவளுடைய உக்திவ்யாபார மிருந்தபடி.

(பாணனாரித்யாதி) ஸம்ஸர்க்கஜப்ராவண்யம் சொல்லுகிறாள். (பாணனார்)தலைமகன் பிரிந்தால் எதிர்த்தலையிலுண்டான மறத்தைப் போக்கி சேரவிடுகைக்காக பாணனைக் கொடுத்துவரவிடும்; அவர் களும் இன்சொற்களாலே அவர்கள் நெஞ்சிலே மறத்தைப்போக்கி சேரவிடுவர்கள். இங்கு பாணனாராகிறார் - சேதநர்க்கு ஸ்வாதந்த்ர் யத்தால் வந்த மறத்தைப்போக்கி சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைஉணர்த்திச் சேரவிடுமாசார்யனிறே. "பாணனார்'' என்கிறாள்காணுமிவள். (க) "பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்'' என்று தன்மகள் சொல்லக் கேட்டவளாகையாலே, இன்னார் இன்னார்க்குச் சொல்ல வென்ப தில்லையாகாதே, (உ) "ஸமித்பாணிஃ ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - ஸமித்பாணிஶ் ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் '' என்கிறபடியே தந்நிஷ்டனு

வேத்யாதி). "பாகவதவிஷயமே த்ரஷ்டவ்யம்'' என்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டு கிறார் (வடமதுரையித்யாதி). (கோயிலாழ்வார்) ஶ்ரீரங்கவிமாநம்.

"பாணனார்"-பாடுமவர்கள். "திண்ண"'த்ருடமாக. இனிஇவள்காணுமோ என்கைக்குப் பாணனார் செய்ததென்னென்ன; (தலைமகளித்யாதி). ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன். ஸ்வாபதேசம் (இங்கித்யாதி). "பாணன்"என்றுதுாதுவந்தவனைச்சொல்லவடுப்பதாயிருக்க,உபசரித்து"பாண னார்'' என்கிறதென்னென்ன; (பாணனாரித்யாதி). மகள்சொல்ல, தாய் அத் தைக்கேட்கக்கூடுமோவென்ன (இன்னாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவ தாரிகையிலே சவரிப்பெருமாள், "உன்பெண்பிள்ளையை நீ அடக்கி ஆளப் போகாதோ'' என்னுமதுக்கு உத்தரம்இப்பதமென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார்

(க) தி-மொ-எ-சு-சு. (உ) முண்ட-க-க-கஉ.

பிதுவே யாகாதே வேண்டுவது. (திண்ணமிருக்க) அவர்கள் அச(ஃ) ஸப்ரதிஷ்ட்டராயிருக்க. (இனி இவள்நாணுமோ) இப்படி இடை விடாமலிருந்து துஸ்ஸிக்ஷை பண்ணச்செய்தேயும், இவள் மீள வென்பதொன்றுண்டோ?. (இனி இவள்நாணுமோ) ஸம்ஸர்க்கஜ ப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். ஸ்வக(ஃ)தப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். "உனக்கு இதுவாகாதுகாண்" என்றுசொல்லுகிற நான் லஜ்ஜித்து மீளுமித்தனைபோக்கி, இவள்மீளுமோவென்கிறாள். ஆசார்யனும் பசையில்லையிறே. தான்ஸத்ப்ரக்ருதியன்றாகில் இரண்டும் வேண்டியிறேயிருப்பது.

(நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே) இவள்கார்யமும் கிடக்கிடும், அச்சவரிப்பெருமாள் கார்யமும் கிடக்கிடும். அடியிலே இவள் கையில் மடலைக்கொடுத்துக் கொல்லையாக்கிப் புறப்படவிட்ட அந் நறையூரர்கார்யமே நன்றாய்த் தலைக்கட்டிற்றிறே என்கிறாள். (உ)

மூ.—அருவிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்றுவாய்
வெருவினாள் மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்
பெருகுசீர்க் கண்ணபுரமென்று பேசினாள்
உருகினாள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ. (ஙு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அருவி	மலையருவியானது	மெய்யம்	திருமெய்யமென்றும்
சோர்	ப்ரவஹியாநின்ற [ம்,	வினவி	கேட்டு
வேங்கடம்	திருவேங்கடமென்று	இருக்கின்றாள்	இராநின்றாள் ;
நீர்மலை	திருநீர்மலை	பெருகு	(ஆறுபோலே) பெருகாநின்ற
என்று	என்றும்,	சீர்	(குணபூர்த்தியாகிற) ஐஶ்வர்யத்தை யுடைய
வாய்வெருவினாள்	அஸம்ருதயோக்திகளைப் பண்ணினாள் ;		

(இப்படியித்யாதி). "இனி" என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸம்ஸர்க்கேத்யாதி). ஸ்வகதப்ராவண்யம், "கண்ணபுரம்" என்று காட்டுகையாலே ஸூசிதம். "இவள்" என்றதுக்குக்கருத்து (உனக்கித்யாதி). "இவள்" என்றதுக்கு-ஸத் ப்ரக்ருதியான இவள் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆசார்யனுமித்யாதி).

"நறையூரர்க்கே" என்ற அவதாரண வ்யாவர்த்த்யகதநபூர்வகம், "நன்று நன்று" என்கிற வீப்ஸைக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). அடியிலே மடலைக் கொடுத்ததில்லையேயாகிலும், மடலெடுக்கும்படியான ஸ்வவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்தானென்று தாத்பர்யம். ... ... (உ)

கண்ணபுரம் என்று பேசினள்	திருக்கண்ணபுரமென்றும் பேசாநின்றாள்; (உடனே	உள் மெலிந்தாள்	ஹ்ருதயத்திலேயே வாடினள்,
உருகினள்	(நீராய்)உருகாநின்றாள்;	இது என் கொலோ	இதென்னகஷ்டம். (௩)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. "இனிஇவள்நாணுமோ" என்றிறே கீழ்சொல்லிற்று. அந்தலஜ்ஜைதானுண்டாவது- ஸத்தையுண்டாணுலிறே; "தான்பண்ணுகிற சிசிரோபசாரங்கள் கார்யமாய்த்தலைக்கட்டக் காண்கிறிலோம், என்னாய் முடியப்புகுகிறதோ" என்கிறாள். தாபார்த்தராயிருப்பார், தாபஹரணை ஜலநிலயனையிறேபற்றுவது; அவனைப் பற்றுமவளல்லளே இவள். அவனைப்பற்றுவார் முக்தப்ராயரானஸநகாதிகளிறே; இவள் பற்றுவது அர்ச்சாவதாரரூபத்திலேயிறே. அதில்தனக்குத் தாபஹரமான திருப்பதிகளிலேசிலவற்றைச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா.—(அருவிசோர்வேங்கடம்) இதுக்கடியானஸஹ்யம் மாறாமையாலே ப்ரவாஹமும் மாறாதேசெல்லும். (க) "தெண்ணீர்பாய் வேங்கடம்" என்கிறபடியே ஶ்ரமஹரமான தேசமிறே. (நீர்மலை) அந்த அருவிவிழுந்தால் போக்குண்டாயிறேயிருப்பது. அங்ஙனன்

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (அருவியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கண்ணபுரத்தம்மானைக்குற்றம் சொல்லுகிறதென், உன்பெண்ணையடக்கிக் கொள்ளவொண்ணாதோவென்ன; திருநறையூர்நம்பி நாணறப்பண்ணினரென்ன; ஆகில் என்மேலே குற்றமில்லையென்றுவிட, திருத்தாயார் தன்னிலே தானே நொந்து தன்பெண்பிள்ளை படிகளைப்பார்த்து வினவ வந்தவர்களை நோக்கிப் புலம்புகிறாளென்று க(ஷ)ட்டஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). "ஸத்தையுண்டானால் லஜ்ஜையுண்டாக்கலாம், அதுதானும் என்னாய்முடியுமோ" என்றுசொல்லுகிறாளென்று கருத்து. (தான்) என்றது- மகளை. (சிசிரோபசாரம்) வேங்கடத்தையும் நீர்மலையையும் நினைக்கை. தாபார்த்ஸ்யாஞல் (உ) "[illegible]- தாபார்த்தோஜலஶாயிநம்" என்று க்ஷீராப்திநாதனையன்றோ ஏத்தவடுப்பது, அர்ச்சாவதாரத்தைப்பற்றுவானென்னென்ன; (தாபார்த்தனித்யாதி).

(ஸஹ்யம்) என்றது-ஜலம் பொசியும் மலை.

(க) நா-தி-அ-க. (உ) விஷ்ணு-தர்ம-ச-௩0.

நீயே சுற்றும்நீராய் அதினடுவே திருமலையாய், அதில் நடுவேயிறே கண்வளர்ந்தருளுவது. (என்றுவாய் வெருவினாள்) அபஹ்ருத ஹ்ருதயையாகையாலே அஹ்ருதயோக்திகளைப் பண்ணுநின்றாள். (மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்) "ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யேநின்று கார்யம் செய்தவிட மென்றன்றோ திருமெய்யமென்று பேராயிற்று" என்று கேட்கும். மறுமாற்றம்சொல்லுவாரில்லை. (க) ஸ்தப்தோஸி - ஸ்தப் தோஸி" என்றிராநின்றாள்.

(பெருகுசீர்கண்ணபுரமென்று பேசினாள்) இவ்வோதிருப்பதிகள்போலேயுள்ளவளவும் ஸம்பத்தாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆற்றுப் பெருக்குபோலே மேன்மேலெனவரையிட்டுக் காட்டும் ஐஸ்வர்யத்தையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை வாய்விட்டுப் பேசாநின்றாள். (கண்ணபுரமென்று பேசினாளுருகினாள்) பேசுவதோரவஸ்த்தையும், உருகுவதோரவஸ்த்தையுமின்றிக்கே, பேசினவாயோடே நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். (உள்மெலிந்தாள்) (உ) "அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம் - அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்" என்கிறஆத்மவஸ்து நின்றநிலையிலே வாடிற்றென்கிறாள். அதவா, சரீரம் உருகுவது அந்தஃகரணம் உருகினாளிறே; நெஞ்சமுருகிற்றென்கிறாள். (இது வென்கொலோ) இவ்வாற்றாமைகளுக்கடி பாபமிறே. (ங) [மதுராநாமநகரீ புண்யாபாபஹரீசுபா - மதுராநாமநகரீ புண்யாபாபஹரீசுபா] என்று அநவத்யம் நின்றதேசத்தைப் பேசவே பாபங்களும்போம், போக (போக) ங்களுமுண்டாம் என்றதிறே ஶாஸ்த்ரம்; அது இவளளவும் காணுதொழிகிறது என்பாபமிறே என்கிறாள். .... (ங)

மூ.—உண்ணும்நாளில்லை யுறக்கமும் தானில்லைப்
பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்
கண்ணனூர் கண்ணபுரம் தொழுங்கார்க்கடல்
வண்ணர்மேலெண்ண மிவட்கிதுவென்கொலோ. (ச)

(வரையிட்டு) என்றதுக்கு-அந்தந்த மலைகளையிட்டு என்றாய், திருமலை, நீர்மலை, மெய்யமலை இவற்றையிட்டுப் பெருகுமென்று கருத்து; அதாவது- அங்குள்ள கல்யாணகுணங்கள் இங்கே ஸம்ருத்தமாய் தோற்றுகிறதென்கை. (ஐஸ்வர்யத்தை) என்றது-ஈஸ்வரஸம்பந்தியான குணபூர்த்தியை. இது பூர்வவாக்ய விவரணம். ... ... (ங)

(க) சாந்தோ-சு-க-ங. (உ) கீதை-உ-உச. (ங)

பதம்.	உரை.
உண்ணும்நாள்	(இவளுக்கு) புஜிக்கும் நாள்
இல்லை	இல்லை ;
உறக்கமும்தான்	நித்ரையும்
இல்லை	இல்லை;
பெண்மையும்	(இவள்) ஸ்த்ரீத்வத்தால்
சால	மிகவும்
நிறைந்திலள்	நிறைந்தவளன்று ;
பேதைதான்	(இன்னமும்) இளம்பெண்தான் ;
கண்ணன்	கண்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமென்
ஊர்	திவ்யதேசத்தை
தொழும்	தொழாநின்றாள்;
இவட்கு	இவளுக்கு
கார்	கறுத்த
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற
வண்ணர்மேல்	வடிவழகையுடையரான கண்ணன் மேல்
எண்ணம்	எண்ணமிருக்கிறது;
இதுவென்கொலோ	இதென்ன ஆச்சர்யம்தான் (௪)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. "வாய்வெருவினாள், வினவியிருக்கின்றாள், பேசினாள், உருகினாள்" என்கிற இவ்வாற்றாமைதானுண்டாவது தா(ஓ)ரகமுண்டானாலிறே; அது இருந்தபடி யென்னென்ன; அதுதானே இல்லையென்கிறாள்.

வ்யா.— (உண்ணும் நாளில்லை யுறக்கமும்தானில்லை) கீழுண்டான தசைகள் ஸ்வஸ்த்த தசைகளென்னும்படி யிருந்ததீ யென்கிறாள். ஊணுமுறக்கமு முண்டானாலிறே கீழ்பிறந்த அவஸ்த்தைகளுக்கு அவகாசமுள்ளது. (உண்ணுநாளில்லை) உபவாஸக்ருசையாயிராநின்றாள். "ஊணில்லை" என்கையன்றிக்கே "உண்ணும்நாளில்லை" என்கிறாள். பிராட்டி பெருமாளைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் உபவாஸக்ருசையாயிருந்தபோது, தேவேந்த்ரன் அம்ருதமயமான அந்நத்தைக் கொடுவந்து ராக்ஷஸரும் ராக்ஷஸிகளும் காணுமே கொடுக்க, அத்தை அமுதுசெய்தாளென்று ருஷி எழுதினான். இவளுக்கு அங்ஙனிருப்பது ஒருநாளுமில்லை யென்கிறாள். (உறக்கமும்தானில்லை) அஹோராத்ரம்கூடியிறே ஒருநாளாவது; அதில்பகலுக்கு க்ருத்யமானஊணில்லையாகில், ராத்ரிக்கு க்ருத்யமான உறக்கமுண்டோவென்னில், அதுவுமில்லையென்கிறாள். உறக்கமில்லைஎன்கையன்றிக்கே

அரு.-நாலாம்பாட்டு. (உண்ணுமித்யாதி). "உறக்கமும்" என்றதுக்கு "ஊண்" என்றத்தோடே ஸமுச்சயமாகத் தாத்பர்யம் (அஹோராத்ரமித்யாதி). "தான்" என்ற தானுன தன்மைக்குக்கருத்து (உறக்கமித்யாதி). "உறக்கமும்,

உறக்கமுந்தானில்லை என்கிறது, உறங்குகைதான் வேணுமிறே; அதுதானே இல்லையென்கிறுள். பெருமாள் காட்டிலே எழுந்தருளினபோது, கண்வளர்ந்தருளப்புக்கதசையிலே இளையபெருமாளைப் பார்த்து "மைதிலியான குழைச்சரக்குக் கூடப்போந்தாள்; உம்முடைய உறக்கத்தையும் சோம்பலையும் வழிநடந்தத்தால் வந்த ஶ்ரமத்தையும் பொகட்டுக் காவல்சோர்வுபடாமல் நோக்குங்கிடீர்" என்று பெருமாளருளிச்செய்ய. (க) "𑌜𑌹𑍌𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍀𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌥𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍- ஜஹௌநித்ராஞ்ச தந்த்ரீஞ்ச ப்ரஸக்தஞ்ச பதிஶ்ரமம்" என்கிறபடியே அவற்றையெல்லாவற்றையும் பொகட்டாரிறே, அவரைப் போலே உண்டாய்விட்டவளன்றிறே இவள்.

(பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்) பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷத்தில் அவகாஹநமுண்டாகில் ஊணுமுறக்கமும்தவிரலாமிறே. அப்பருவமல்ல கிடீரென்கிறுள். (பெண்மை) ஸ்த்ரீத்வம்; ஸ்த்ரீத்வத்தில் ஏகதேசமும் புதியதுண்டிலள். அதவா (பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்) பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷ ரஸஜ்ஞாநமுண்டித்தனை, அதில்தலைநிரம்பிற்றிலள் என்கிறுள். பேரிளம் பெண்ணுன அந்நிரப்பமில்லையாகிலும், மங்கையான பருவந்தானுண்டோ வென்ன; (பேதைதான்) அதிமுக்த்தை (𑌧) யென்கிறுள்.

தானற்றுள்" என்னுதே, "இல்லை" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் தாத்பர்யம் (பெருமாளித்யாதி). நித்ரைதானே போயிற்றென்றுகருத்து.

ஊணும் உறக்கமும் இல்லையாகைக்கு ஸம்ஶ்லேஷாஸாநுசிந்தநமிறே ஹேது. அதுவே தா(𑌧)ரகமாகாதோவென்ன ; அதுவுமில்லை என்கிறுரென்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர் (பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷத்திலித்யாதி). "பெண்மையும்" என்ற ச(𑌚)காரத்தால் இதுவும் தா(𑌧)ரககோடி கடிதமாக வேணுமென்றுகருத்து. (ஸ்த்ரீத்வம்) என்றது- தத்ப்ரயுக்தமான ஸம்ஶ்லேஷமென்றபடி. "சால" என்றதுக்கு நிறைந்திலாமையில் மிகுதியாகக்கிழருளிச்செய்து, நிறையிலே மிகுதியாக வருளிச்செய்கிறுர் (அதவேத்யாதி). "பேதை" என்றதுக்கு முந்தினபக்ஷத்தில் ஹேதுவாகை ஸ்பஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாம்பக்ஷத்துக்குச்சேர அவதாரிகை (பேரிளமித்யாதி). "பேதை, பெதும்பை, தெரிவை, அரிவை, மடந்தை, மங்கை, பேரிளம்பெண்" என்கிற எழும் பருவத்திலும் முற்றுப்பருவமென்றுகருத்து.

(க) ரா-அயோ-ருகூ-ந.

(கண்ணனூரித்யாதி) இப்பருவமாயிருக்கிற இவளுக்கு தா (ர)ரக போஷகங்கள் வேண்டாவோ, இவையிருந்தபடி யென்னென்ன; (கண்ணபுரந்தொழும்) இது இவளுடைய தா (ர) ரகம். அது என்னம்புது, ஒருவரைத்தொழுதாளென்றால் தா (ர) ரகமாமோவென்ன; (கண்ணனூர்) (க) "எல்லாம் கண்ணன்" என்கிற க்ருஷ்ணனன்றோஉள்ளேநின்றான்; (உ) [பத்தாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா:-பத்தாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா:] என்றிறே ஶ்வேதத்வீபவாஸிகள் இருப்பது (ங)"தோற்றோம்" என்றும், (ச)"ஜிதம்"என்றும்,அஞ்ஜலிமாறுதே இவர்களிருப்பது. அஞ்ஜலிமாறுவது ஸந்நிதிமாறிலிறே, அஞ்ஜலியாலேஸர்வாவயவங்களும் புஷ்டமாயிறே அவர்களுக்கிருப்பது;

(கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்) அவ்வூருக்குள்ளே ஒரு கடல் தேங்கினாப்போலே நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வடிவையணைக்கவேணுமென்று மநோரதியாநின்றாள். அவனூரைத் தொழுகையாலே ஊண்போயிற்று. அவன்வடிவை மநோரதிக்கையாலே உறக்கமும்போயிற்றுஇவளுக்கு. (பெண்மையும்சாலநிறைந்திலள்,பேதைதான், எண்ணமிவட்கிது) - ஆரூடயோகராயிருப்பார்க்குப் பிற

பேரிளம்பெண்ணாகில்வ்ருத்தஸம்ஶ்லேஷரஸாநுஸந்தநம்-தாரகமாகலாம்; அதுவன்றாகில் பேதைத்தனத்துக்கு அடுத்ததாரகாதிகள் வேண்டியிருக்க, அதுவுமில்லை, இதுவுமில்லை என்றால், உல்லோகமாயன்றோ யிருக்கிறதென்னுமபிப்ராயேணப்ரஸ்நத்தைக்கிளப்புகிறார் (இப்பருவமித்யாதி). தொழுகைதாரமாகக் கண்டவிடமுணடோவென்ன (பத்தாஞ்ஜலிபுடா இத்யாதி).

ஸந்நிதியுண்டாகில் தொழுகை தாரகமாகலாம், பிரிவில் தாரகமானவழி யென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்தில், "கார்க்கடலித்யாதி" என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூருக்குள்ளேயித்யாதி). இத்தால் மாநஸாநுபவத்தாலே ஸந்நிதியுண்டானாப்போலேயிருக்குமென்றுகருத்து. "பேதைதான்" என்னாநின்றாய்; எண்ணம் அவன்மேலேயாய், உறக்கமற்றாளென்னாநின்றாய் ; இது பேரிளம்பிள்ளை; இப்படியன்றோ, இவைசேரும்படியென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே "இவட்கிதுவென்கொலோ" என்கிறாளென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (பெண்மையுமித்யாதி). (ரு)"நும்மடியாரெல்லாரோடுமொக்கவெண்ணியிருந்தீர்" என்கிறபாசுரத்தையுட்கொண்டு "இவளுக்கு" என்று வ்யாவர்த்த்யங்களைக் காட்டாநின்றுகொண்டு மேல்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஆரூடயோகரா

(க) தி-வாய்-கூ-எ-க. (உ) பாரத- (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.
(ச) ஜித-க-க. (ரு) தி-மொ-ச-கூ-கூ.

க்குமளவும் இவளுக்குப்பிறந்தபடியென். இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறாள். (என்கொலோ) ஆரூடயோகிகளான ருஷிகள்பக்கல் கண்டிலோம். ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்த ஆழ்வார்பக்கல் கண்டிலோம். இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் பகலோடு இரவோடுவாசியற அறுபது நாழிகையுங்கூடவிருந்து அநுபவித்து, பின்பு பத்துமாஸம் பிரிய க்ஷமையானாளிறே பிராட்டியும். அவளுக்கும் இதுகண்டிலோம், பருவமிதுவாவதாம்; தா (ஞ) ரகபோஷகங்கள் இவையாவதாம். இதென்ன ஆச்சர்யமிருந்தபடி யென்கிறாள். .... (ச)

மூ.—கண்ணனூர் கண்ணபுரம் தொழுங்காரிகை
பெண்மையும்தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றாள்
வெண்ணெயுண்டாப்புண்டவண்ணம் விளம்பினால்
வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியுமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுக்கு	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
ஊர்	வாஸஸ்தாநமான	உண்டு	(களவாய்) அமுது செய்து
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	ஆப்புண்ட	கட்டப்பட்ட
தொழும்	தொழுதத்தால்(வந்த)	வண்ணம்	(அவன்)ஸ்வபாவத்தை
காரிகை	அழகுடைய (பெண்)	விளம்பினால்	சொன்னால்,
தன்னுடை	தன்னுடைய	பொன்நிறமாது	பொன்னிறமாயிருக்கிற
பெண்மையும்	பெண்மையையும்	வண்ணமும்	தேஹசோபையும்
உண்மை	வாஸ்தவத்தையும்	ஒழியுமே	போய்விடுகிறது. (ரு)
உரைக்கின்றாள்	சொல்லாநின்றாள்;		

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. "பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்"

யித்யாதி). ஆழ்வாருக்குக் கண்ணன் தா (ஞ) ரகாதிகளானனித்தனே. கண்ணனிருந்தவூரைத்தொழுகையே தா(ஞ)ரகாதிகளாகையாலே வ்யாவ்ருத்தி சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்ணனூரித்யாதி) "சிலையிலங்கு" இத்யாதிகளாலே நாம் இவளை அடக்கி எம்பெருமானோடேசேர்த்து ஸம்ஶ்லேஷத்தை வர்த்தி(ர்)ப்பித்துவிடலாம். "பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்" என்றுசொல்லுகையாலே ஸம்பாவிதமான ஸம்ஶ்லேஷரஸங்களை வெளியிடாதே அடக்கத்தோடேயிருக்கிறாளோ என்று இவர்கள் கேட்க; என்னோடேதானே அவற்றின் படிகளை வாய்விடுகிறாள், இவளுக்கு இனிஅடக்கமுண்டோவென்கிறாளென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறாள் (பெண்மையுமித்யாதி). "பெண்மை" என்

என்றிறே கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்று. அதுகாலாந்தரேண உண்டாகிறது. அதுக்கடியான பெண்மைதானுண்டோவென்ன; அதுதானே யில்லையென்கிறாள். நீ எதுகொண்டறிந்தாயென்ன; கரணத்ரயங்களும் அவனைநினைத்தமாத்ரத்திலே விக்ருதமாகாநின்றன; இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள்.

வ்யா.—(கண்ணனூர் கண்ணபுரம்தொழும்) உக்தத்தை அநுபாஷிக்கிறாள். முன்பே சொன்னேனிறே. அவனைத்தொழுமளவேயன்றியே அவனூரைத்தொழுகிற இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள். (கண்ணனூர் கண்ணபுரம்) ஶ்ரீமதுரை, திருவாய்ப்பாடி, ஶ்ரீமத் த்வாரகை யென்கிறஇவையெல்லாம் "கண்ணன்விண்ணூர்" என்கிற ப்ரமபதத்தோபாதி கலவிருக்கையிறே. தா(ஞ)ரகியதியோபோதி, பிறந்ததும் ஓரிடத்திலேயாய் வளர்ந்ததும் அங்கேயாயிறே சக்கரவர்த்தித் திருமகனிருப்பது. அதுக்கு ப்ரதிசிரஸ்ஸாயிறே இவனுக்கிருப்பது; பிறந்தவன்றே போரவேண்டும்படியிறே ஊர்களின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அவற்றை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே புகுந்த பின்பு இத்தையேயாயிற்று ஊராகநினைத்திருப்பது. (தொழும்) அவனுக்கு அவ்வூர் நிரூபகமானாப்போலேயாயிற்று, இவளுக்கும் தொழுகையே நிரூபகமாயிருக்கிறபடி. (க) "प्राञ्जलिं प्रह्वमासीनम्- ப்ராஞ்ஜலிம்ப்ரஹ்வமாஸீநம்" என்கிறபடியே பெருமாள் அந்தஃபுரத்தினின்றும் புறப்படுகிறபோது, இரண்டாம் வாசலிலேநின்ற இளையபெருமாள், தலைமேல்வைத்தகையும், முக்கு

றது-வ்ருத்தஸம்ஶ்லேஷாஸகோ(ஞ)பகம்."விளம்பிறல்" என்றது-வாக்விகாரம்சொன்னது மாநஸவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (கரணத்ரயங்களுமித்யாதி).

கண்ணனூர் ஶ்ரீமதுரைமுதலானதன்றோ? கண்ணபுரமானபடி யென்னென்ன; (ஶ்ரீமதுரையித்யாதி - நினைத்திருப்பதென்னுமளவும்). (கலவிருக்கையிறே) என்றது - கொலுச்சாவடிபோலே சிலகாலமிருந்து போமித்தனையிறேயென்கை. இப்படி பலவூர்களிருப்பானென்னென்ன; (தாரகியதியித்யாதி). (ப்ரதிஶிரஸ்ஸா) எதிர்த்தலை. கண்ணன் ஸ்வபாவத்தால் தானன்றியே, அவ்வூர்களின் ஸ்வபாவத்தாலும் பலவாக வேண்டிற்றென்கிறார் (பிறந்தவித்யாதி).

(க) ரா-அயோ-கரு-உரு.

றுக்கிட்ட உடம்புமாய் பெருமாள்கண்படும்படி நின்றாரிறே. அப்படியேயிறே இவள்கையும்அஞ்ஜலியுமாயிருப்பது. "காரிகை" என்று அழகு. இவ்வழகைக்கண்டால், அவன்மேல்விழுந்துகையும் அஞ்ஜலியுமாய் நிற்கவன்றோவடுப்பது. அத்தலை இத்தலையாயிருக்கிற இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள். இத்தால் காயிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று;

(பெண்மையித்யாதி)வாசிகவ்யாபாரம்,சொல்லுகிறாள். (பெண்மையும் தன்னுடை யுண்மையுரைக்கின்றாள்) பெண்மை-ஸ்த்ரீத்வம். அதாகிறது-ஏதேனும் ஓரவஸ்த்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தோழிக்குங்கூட மறைக்கும்படியிறேயிருப்பது. அவளும் இவளுடைய வ்யாபாரங்களைக்கண்டு, "இவளுக்குஉடுகிறதசைஇதுவாகாதே" என்றறியுரிந்தனையிறே; ஆயிருக்கப் பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடாநின்றாள்; இவளுக்கு என்னபெண்மையென்கிறாள். (தன்னுடையுண்மையுரைக்கின்றாள்) தன்னுடைய உள்ளிலுண்டான வ்யாபாரம்; அதவா, தன்னுடைய "உண்மை" உண்டு-ஸத்பாவம், அத்தைச்சொல்லாநின்றாள். (க) "ஆசசக்ஷே உத ஸத்பாவம் - ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம்" இத்யாதி. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் வாரா நின்றானென்று ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் கேட்டவநந்தரம், இளையபெருமாள் செய்தத்தை யெல்லாம் சொல்லத்துடங்கினார். "வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறேன், ஓடம்நின்றதே, கோலிருந்ததே, தானும், தன்பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்" என்று ஆக்ரஹசித்தனாயிருந்தான். அநந்தரம் ஸுமந்த்ரனுள்ளிட்டார் வந்து இளைய

"பெண்மையும்" என்ற ச (ஃ) காரம் விரோதத்திலேயாய், "உரைக்கப்போகாதத்தையும் உரைக்கின்றாள்" என்றாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). பெண்மை யாவது-ஸம்ஶ்லேஷரஸஜ்ஞதையாய், அத்தையும், ததநுகுணமான தன்னுடைய ஸத்வருத்திவிசேஷங்களாகிற உண்மையும் - சொல்லத்தக்க விஷயமல்லாதாக்கி, கேளாதிருக்கத்தானே யுரைக்கின்றாளென்றது கூடுமோவென்ன; கானவரான கு (ஃ) ஹப்பெருமாள், ரகுகுலத்தில்பிறந்து நாகரிகரான பரதாழ்வானுக்குத்தாமே உரைத்தாப்போலே என்றத்தை ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்து வ்யாக்க்யாநம் செய்கிறார் (ஆசசக்ஷயித்யாதி). "அத" என்றதுக்கு - ஆநந்தர்யமர்த்தமாகையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தபோதித்யாதி). "மஹாத்மநோ" என்

(க) ரா-அயோ-அகூ-க.

பெருமாள் ஸ்வபாவம் போலே காண் பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவு மிருப்பது. அவனை நீ காணவேணுங்காணென்ன; இவனும்போய்க் கண்டவநந்தரம் "இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்" என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டு இவருக்கு நம்மால் கொடுக்கலாம் உபஹாரமென்னென்று பார்த்து, இவருக்கு ஸத்ருஶமான உபஹாரம் - இளைய பெருமாள் ஸ்வபாவங்களா மித்தனையென்று அவற்றைச்சொல்லத் தொடங்கினான்; [ஆசசக்ஷே ஸத்பாவம்] ஸத்பாவமாகிறது-ஸத்துக்களுடையஆசாரம், (க) 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁𑌵𑌾𑌚𑌕𑌃- ஸச்சப்தஸ்ஸா துவாசகஃ" (உ) "𑌸𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌦𑍋𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁-ஸாதவஃக்ஷீணதோஷாஸ்து" என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷீணதோஷரிறே. [பாவம்] ஆசாரம். ஒருவன்-அர்த்தவான், அபிஜாதன், வித்வான், என்றறிவது-அவர்களநுஷ்ட்டாநம் கொண்டிறே. அப்படியேயிறே இவருடைய அநுஷ்ட்டாநமும். "பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது. படுக்கை படுப்பது. தாமரைஇலையைப்பறித்துத்தண்ணீரைமுகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரைமுகந்து அமுது செய்யப் பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய்யப்பண்ணுவது. கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி, கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு நம்மையும்கூட அசிர்த்து நோக்குவதாய்க் காணுமவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி" என்று அவர் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான். [𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 - லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மநஃ] கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மநஃ ஸத்பாவம்-அப்ரமேயாய பரதாய-ஆசசக்ஷே] கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான். பரதாயாப்ரமேயாய ஆசசக்ஷே] சேஷபூதனானால் "நான்பணிசெய்யக்கடவேன்" என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது; அதுகிடக்க; (ங) [𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி] சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி "ராஜ்யத்திலே இரீர்" என்ன;

றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலையித்யாதி). "அப்ரமேயாய" என்றதாலே, "மஹாத்மா" என்று பரிச்சேதிக்கக் கூடாமையை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கழியினித்யாதி). இளையபெருமாள் காட்டிலே ஸகலவிதகைங்கர்யங்களும்பண்ணியிருக்க, அவரைக் கழிஸ்தானேயாக்கப்போமோவென்னவரு

(க) (உ) (ங) ரா-அயோ-ஙக-உரு.

காட்டேனென்று பின்போகை-சேஷத்வக்ருத்யமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அத்தைச்செய்தல், அதில் நன்றும்படி ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னாராகில், அத்தைச்செய்தல்; பின்போகச் சொன்னாராகில், அத்தைச் செய்தல்; இப்படி சொல்விற்றுச் செய்கையன்றோ சேஷத்வக்ருத்யம். [குஹஃ] நெடுநாள் பரிசயித்த பரதனுக்கு ஒருநாள் சீலித்த குஹன் சொல்லும்படியாவதே; இன்னான் இன்னார்க்குச் சொல்லுகை யென்றில்லையாகாதே; கற்றவர்களாயிக்கனையாகாதே வேண்டுவது. [ग्रन्थ- கஹநகோசரஃ] "காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போந்த இவன் இளைய பெருமாள் படிகளைப்பேசிப் போந்தபடி கண்டதே" என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமாளுடைய வ்யதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலைமடுத்துக்கொண்டு கிடந்தவன், பரதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டா னென்னுதல்.

(வெண்ணெயுண்டித்யாதி) வாயாலே சொல்லுமளவேயோ? ஸகல கரணங்களாலும் சொல்லாநின்றாள், இவளுக்கென்ன பெண்மை யென்கிறாள். கீழ்ப்பாட்டிலே "கார்க்கடல் வண்ணர்மே லெண்ணம்" என்றவன் வடிவோடே அணையவேணுமென்று மநோரதித்து *முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவிறே இவளிருக்கிறது. "அவனுகிறான், ஒருத்தியுடைய உடைமையிலே ச(ப)பலனாய் அது கிட்டாமையாலே களவிலே இழிந்து, அது தன்னிலும் வாயது கையதாக அகப்பட்டு (க)"கட்டுண்டான்காண்"என்று சிலர்சொன்னால், "அங்ஙனே ஒருஸ்த்ரீ உடைமையிலே சபலனவானொருவனைப்பெற்றோமிறே. அது கிட்டாதென்று விட்டுப்போகையன்றிக்கே,

---

ளிச்செய்கிறார் (சேஷபூதனித்யாதி). (பின்போகச்சொன்னாராகில்) என்றது-மீண்டெழுந்தருளித்தாம் அபிஷித்தராய்ப்போகச் சொன்னாராகிலென்றபடி. (சீலித்த) கண்டவென்கை.

கேவலம் வாக்வ்யாபாரமன்றிக்கே, மநஸ்ஸாலும் வெளியிடுகிறானென்னக்கோலி, அதுக்கு அடையாளமாக வைவர்ண்யமும் போகக்கண்டோமென்றொன்று விவக்ஷித்து, கீழோடுமேலெல்லாம்கூட்டித்தொகுத்தபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). வைவர்ண்யம் வருகைக்கு மூலத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழித்யாதி). மகளுடைய ஸந்தோஷ ப்ரகாரந்தன்னை விவரிக்

(க) தி-மொ-கக-ரு-ரு.

ளவிலே இழியப்பெற்றோமே, அது தன்னிலும் அகப்பட்டுக்கட்டுண்ணும்படி எளியனாகப்பெற்றோமே" என்றவ்வபதானங்களைக்கேட்ட மாத்ரத்திலே அவ்வுடம்போடே அணைந்தால் பிறக்கும் ஆஸ்வாஸங்களடையப் பிறந்து ஸந்துஷ்டையானாள். அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவன், ஒருத்தி உடைமையை ஆசைப்படுவதாம், ஸர்வசக்தியானவன் களவிலேஇழிவதாம்; அது தன்னிலும் அகப்பட்டுக் கட்டுண்ணும்படி எளியனாவதாம்; இனிநமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறாள்; .... (ரு)

கூ.—வடவரைநின்றும் வந்தின்றுகணபுரம்
இடவகைகொள்வது யாமென்றுபேசினாள்
மடவரல்மாதரென்பேதை யிவர்க்கிவள்
கடவதென் கண்டுயிலின்றிவர் கொள்ளவே. (கூ)

பதம்.	உரை.
யாம்	நாம்
வட	வடக்கிலுள்ள
வரைநின்றும்	திருமலையில்நின்றும்
வந்து	வந்து
இன்று	இன்றைக்கு
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
இடவகை	வாஸஸ்தாநமாக
கொள்வது	கொள்ளுகைக்காக (வந்தோம்),
என்று	என்று
பேசினாள்	சொன்னாள் ;
மடவரல்	ப(்ரு)வ்யையாய்
பேதை	பா(லை)லையாய்
என்	என்னுடைய
மாதர்	பெண்ணான
இவள்	இவள் [இ
இவர்க்கு	இந்த எம்பெருமானுக்
கடவதென்	என்ன செய்யப்ராப்தி யுண்டு ;
இவர்	இந்தஎம்பெருமான்
இன்று	இன்றையதினம் (இ ளுடைய
கண்டுயில்	நித்ரையை
கொள்ளவே	கொள்வதற்குப்ரயோஜநமென். (கூ)

அவ.—ஆறாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே "தன்னுடையுண்மையுரைக்கின்றாள்" என்றும், "வெண்ணெயுண்டாப் புண்டவண்ணம் விளம்பினால் 'வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்'' என்றும் சொன்னாய். அதிலுண்மை எது ; பொன்னிறம்போனபடியென்னெ

கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (வடவரையித்யாதி) "உண்மை" என்றது ஸத்வ்ருத்திவிசேஷம். அந்தஸத்வ்ருத்திதானும் ப்ரகாரப்ரகாரிபாவாநுஸந்தாநத்தில் உறைப்பாலே அபேதாநுஸந்தாநமென்று விவக்ஷித்து விரஹதசை

ன்ன; அத்தைச்சொல்லுகிறாள். கண்ணனூரென்றாளிறே கீழ்; அந்தக் கண்ணனூரான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய (க) [गुरवः किं करिष्यन्ति दग्धानां विरहाग्निना - குரவ: கிம்கரிஷ்யந்தி தக்தாநாம் விரஹாக்நிநா] என்று - "இக்குருக்கள் நம்மைச் செய்யப்புகுகிறதென்; விரஹாக்நியாலே வெந்துகிடக்கிறநம்மை ஆற்றி ஒருகுடம் நீர்சொரிவார்களோ" என்று பந்துவர்க்கங்களை நேராகவிட்டு க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கக் கடவதாக யமுநாதீரத்தேற வந்தார்கள்; அங்கு க்ருஷ்ணனைக்கண்டிலர்கள்; பின்பு அநுகாரத்திலே இழிந்து, "நான் நடவாநின்றேன், நீ நடைச்சக்ரவத்துப் பிடித்துக்காண் என்பது; (உ) [दुष्टकालिय तिष्ठात्र कृष्णोऽहमिति चापरा] துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதிசாபரா] என்று - "பாரடா காளியனே! நான் உன்மேலேஏறி ஆடப்புகாநின்றேன்" என்பது-இப்படிகளாலே அநுகரித்தார்களிறே. இவளும்திருவாய்ப்பாடி-திருக்கண்ணபுரமாகவும், க்ருஷ்ணன் - சவரிப்பெருமாளாகவும், அச்சவரிப்பெருமாள்-தானுகவும், அநுகரித்துப்பேசுகிறாள். (ங) "सर्वं खल्विदं ब्रह्म -ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (ச) "अहं ब्रह्मास्मि-அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று-தான் அவனாய், அவன்தானாயிறேயிருப்பது. இதிறே இவளுடையவைதிக லோகாயதமதமிருக்கிறபடி. வேறே அநுகரித்தாரும் சிலருண்டிறே. (ரு) "கடல்ஞாலம் செய்தேனும்யானேயென்னும்" என்று.

யில் அவ்வநுஸந்தாநம்வர ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). திருக்கண்ணபுரத்தைக் கண்ணனூராகவே தொழுவாளாகையாலே, தான் கோபிகாவஸ்தாபந்நையாயும், சவரிப்பெருமாளை க்ருஷ்ணனாகவும், ஊர்திருவாய்ப்பாடியாகவும், அநுஸந்தித்திருந்தவளாகையாலே அந்தப்ரஸங்கத்தில் அவர்களைப்போலே இப்பாட்டிலநுகரித்தபடி சொல்லுகிறதென்று கருத்து. "இவள் அநுகரிக்கைக்கு மூலம் - ப்ரகார்ப்ரகாரிபாவத்தாலுண்டான ஐக்யம்" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமித்யாதி). தேஹமே ஆத்மாவென்ற சார்வாகனைப்போலே அவனேதானுகப்ரமித்தாளோவென்ன (இதிறேயித்யாதி). அநுகரிக்கிறாளாகில் ஆழ்வாரைப்போலேகாரணவஸ்துவை அநுகரியாமல், அர்ச்சாவதாரத்தை அநுகரிப்பானென்னென்ன (வேறேயித்யாதி). முன்னும்பின்னும் ஏகரூபேணவிருக்க, நடுவே அநுகாரம் பிறந்ததென்னப்

(க) வி-பு-ரு-கஅ-உஉ. (உ) வி-பு-ரு-கங-உஎ. (ங) சாந்தோ-ங-கச-க.
(ச) ப்ருஹ-ங-ச-கO. (ரு) தி-வாய்-ரு-கூ-க.

அவளைப்போலே ஜகத்காரணரூபியைப்பற்று மவளன்றிறே இவள். அர்ச்சாவதாரரூபியையிறே இவள்அநுகரிப்பது. இவ்வர்ச்சாவதார ரூபத்தால் பிறக்கும் அநுபவமொழிய, அந்தந்த அவதாரங்களால் பிறக்குமநுபவத்தை நாய்க்கிடவென்றிருக்குமவளிறே இவள். ஆப்பான்திருவழுந்தூரரையரும், ஆழ்வார்திருநறையூரரையரும், இப்பாட்டைஅநுஸந்தித்து "இப்பாட்டுக்கு ஒருசேர்த்தி கண்டிலோம்" என்று பட்டர்பாடேவந்து, "இப்பாட்டிருக்கிறபடியென்" என்று கேட்க; "மகளநுகாரத்தைத் தாய் அநுபாஷிக்கிருள்" என்றருளிச் செய்தார். ஆரூடயோகராயிருப்பார் சிலர்வந்தால் (க) "యోత్ర భవా౯ యన్నిమిత్తంవా యదాగమనకారణమ్- யோபவாந்யந்நிமித்தம் வாயதாகமநகாரணம்" என்கிறபடியே "நீயார், வந்ததெங்குநின்றும்" என்று கேட்கக்கடவதிறே. அப்படியே "நீஎங்கு நின்றும் வந்தது, வந்த காரணமேது" என்ன; "வந்தது இன்னிடத்தில்நின்றும், வந்தகார்யம் இன்னது" என்கிருள்.

வ்யா—(வடவரைநின்றும்வந்து) வடக்கில்திருமலையில்நின்றும்

போமோவென்ன; இதுஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிருர் (ஆப்பானித்யாதி). அர்ச்சாவதாரத்தை அநுகரிக்கிருளாகில், "வடவரை நின்றேனும் யானேயென்னும்" "வண்டிருவரங்கனும்யானேயென்னும்" என்றாப்போலேஅநுகரியாமல், "வடவரைநின்றும்வந்துஇன்றுகண்ணபுரமிடவகை கொள்வதுயாம்" என்று அநுகரியாநின்ருன்; ஆராகிலும் கேட்டாரோவென்ன (ஆரூடேத்யாதி). "பவாந் யாத்ருசஃ, யத்ஸ்த்தாநம்வா, யந்நிமித்தம்வா-வாசப்தஸ்சார்த்தே, ஆகமநஸ்ய ப்ரயோஜநதயாகாரணஞ்ச யத்" என்று ப்ரஶ்நத்ரயம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழிமார்இவளுடைய பொன்னிறமொழியும்படியான வடிவில் வேறுபாடுகண்டு, "எங்கேயிருந்தெழுந்தருளிற்று, எழுந்தருளின கார்யமென், தேவரீர் ஆர்" என்ருர்கள். அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிருளாக அநுவதிக்கிருரென்று கருத்து. (வந்ததெங்கு நின்றும்) என்றவநந்தரம் "ப்ரயோஜநமென்" என்று கூட்டுவது. (அப்படி)என்றவநந்தரம் "நீர்ஆர்" என்றுகூட்டுவது. (என்ன) என்ற வநந்தரம் "நான்சவரிப் பெருமாள்" என்று கூட்டுவது.

(உ) "మాయావీ పరమానన్దం త్యక్త్వా వైకుణ్ఠముత్తమమ్॥ స్వామిపుష్కరిణీతీరే రమయాసహ మోదతే-மாயாவீபரமாநந்தம் த்யக்த்வா வைகுண்ட்ட முத்தம்।

வந்து. (க)"திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே" என்று அத்தலையைப்பற்றி வருமவளன்றேஇவள். அர்ச்சாவதாரத்தைப் பற்றுமவளிறே. அர்ச்சாவதாரத்துக்குக்கொண்டக்கோல் நாட்டின தேசமிறே திருமலை. வந்தகார்யமேதென்ன (இன்றுகணபுரமிட வகைகொள்வது யாம்) இன்று திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுவதாகக்காண்வந்தது, இதுகாண் நாம் வந்தகார்யம், இது என்னுடைய உண்மையிருந்தபடி. (என்றுபேசினாள்) "உரைக்கின்றாள்" என்றாளிறேகீழ். அத்தைப் "பேசினாள்" என்றுதாயார் சொல்லுகிறாள்.

(மடவரலித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களைப்போலேயோ? அலேவலேகளாய்ப் புறப்பட்டுப் பழிதூற்றி அநுகரித்தவர்களைப்போலேயோ? இவள் பந்துக்கள் சொன்னத்தைச்செய்துபோந்தவளன்றோ? (மடவரல்மாதர்) ப(ஃ)வ்யையானபெண். (என்பேதை) பந்துக்களுக்கு பவ்யையாய்ப் போந்தாளென்னுமளவேயோ? பெற்றெடுத்த என்வார்த்தையல்லதறியாதவளன்றோ?. (பேதை) ப்ராப்த யௌவனையாகில் என்வார்த்தை கொள்ளாதொழியவும் கூடுமிறே; பெற்றதமப்பனுக்கும் பர்த்தாவுக்கும் வாசியறியாத பருவம்கிடீர்

ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரே ரமயாஸஹமோததே" என்று அதுக்கும் அடியுண்டாயிருக்க "அங்குநின்றும்" என்பானென்னென்ன (திருமாலித்யாதி). ஆகில் திருவரங்கத்திலுமோவென்ன; (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி). (உ) "செஞ்சொற்கவிகாள்" என்கிற திருவாய்மொழியில் நித்யஸூரிகளுக்கு ஆழங்கால் படாமைக்கு உபதேசிக்கும்போது மற்றும் திவ்ய தேசங்களிருக்க, தெற்குத் திருமலையில் ஸௌசீல்யத்தையிறே ஆழங்காலாக வருளிச்செய்தது ; அப்படியேவடமலேயும் ஈகானமும் வாநரமுமானவற்றுக்கும் முகங்கொடுக்குமிடமாகையாலே அச்சிலத்தில் ஆழங்கால்பட்டு மற்றொன்றைச் சொல்லாளென்று கருத்து. (என்னுடைய உண்மை) என்றது- தன்பெண் தோழிமாரைக் குறித்துச்சொன்னது. இத்தால் நீயாரென்னும் ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம்சொன்னபடியாயிற்று.

இப்படி (ங) "[illegible] குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி" என்று புறப்பட்டுப்போய் அநுகரித்தவர்களைப்போலே அநுகரித்தாளாகில், இனி நீ கைவிடுத்தனையன்றோ வென்னும் சங்கையிலே, "மடவரல்" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). விவரணம் (அலவலேயித்யாதி). (தனிசு)கடன். (பணயம்)பிச்சை.

(க) தி-வாய்-க௦-எ-அ. (உ) தி-வாய்-க௦-எ. (ங) வி-பு-ரு-கஅ-உ௨.

இவளுக்கு. (இவர்க்கு) அத்திருவாய்ப்பாடியில்பெண்களோடே அநுபவித்துவைதக்த்யமூர்த்தாபிஷிக்தராயிருக்கிற இவர்க்கு. (இவள்) ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிறஇவள். (கடவதென்) தனிசுடையார் பணயமெடுப்பாரைப்போலே இவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்னப்ராப்தியுண்டு.

(கண்டுயிலின்றிவர் கொள்ளவே) அவர்களைப் போலே அலேவலையானால், பின்புவேணுமாகில் கொள்ளுகிறார்; இன்றுஇவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறாள். கீழ் "வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்" என்றாள்; "அந்தபொன்னிறமாவதான து,ஸ்வாபாவிகமான தன்நிறமாவதேது" என்ன; (க) "[Grantha] -யஆத்மநிதிஷ்டந், ஆத்மநோऽந்தர:" (உ) "[Grantha]-யஸ்யாத்மாசரீரம்" என்று ஶ்ருதிகள் சொல்லுகிறபடியே சரீரசேஷத்வமும், சேஷசேஷிஜ்ஞாநமும், அந்தஜ்ஞாநத்தால் பிறக்கும்ஆநந்தமும், ஆக சேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தங்கள்-தன்நிறமாகிறது ; பொன்நிறமாகிறது-"தேவோऽஹம்,மநுஷ்யோऽஹம்" என்று ப்ரவிஷ்டசரீரங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப் பண்ணி (ங) "[Grantha]- து:க்காஜ்ஞாநமலாதர்மா:" என்கிற தர்மங்களையேறிட்டுக்கொள்ளுகை. ஆரூடயோகராயிருப்பார்க்குக் கிட்டாத ஸ்வபாவங்களுடைய ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிற இவளுக்குப்பிறப்பதே. இதோராஸ்சர்யமிருந்தபடி யென்னென்கிறாள். .... (சு)

மூ.—தரங்கநீர் பேசினும் தண்மதிகாயினும்
இரங்குமோ வெத்தனைநாளிருந்தெள்கினள்
துரங்கம் வாய்கீண்டு கந்தானதுதொன்மையூர்
அரங்கமேயென்ப திவள்தனக்காசையே. .... (எ)

பொன்னிறம் போம்படி யென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்துக்கு "கண்டுயில்கொள்ளுகை" என்றது உத்தரமென்று விவக்ஷித்து ஸ்வாபதேசம் (இழித்யாதி). துயில்கொண்டாளென்கையாலே தேஹாத்மப்ர(ஶ்ர)மாதிகளாகிற அஜ்ஞாநத்தைப்போக்குகையாலே பொன்னிறம் போனபடி சொல்லிற்றாய்த்தென்றுகருத்து. பாட்டுக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஆரூடேத்யாதி). ... ... (சு)

(க) ப்ருஹ-ரு-எ-உஉ. (உ) ப்ருஹ-ரு-எ-உஉ. (ங) வி-பு-சு-எ-உஉ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரங்கம்	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	தரங்கம்	அஸ்வரூபியான கேசி யினுடைய
நீர்	ஸமுத்ரமானது [ம்,	வாய்	வாயை
பேசினும்	கோ (ஷ) ஷிக்கிலு	கீண்டு	கிழித்து (அதனால்)
தண்	குளிர்ச்சியையுடைய	உகந்தான் அது	களித்த கண்ணனுக்கு
மதி	சந்த்ரன்	தொன்மை	பழையதான
காயினும்	காய்ந்தாலும் (இவள்)	ஊர்	கோயிலான
இரங்குமோ	இளைக்குமோ?	அரங்கமே என்பது	திருவரங்கமென்பதே
எத்தனைநாள்	எந்நாளாக	இவள் தனக்கு	இவளுக்கு
இருந்து	(இதுகளில்) இருந்து	ஆசையே	ஆசையாயிருக்கிறது. (எ)
என்கிறாள்	ஈடுபட்டாள்;		

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கமித்யாதி) "இவர்க்கு இவள் கடவதுஎன்" என்று-இவள் கண்ணுறக்கத்தை இவர்கொள்ளுகைக் குப்ராப்தியுண்டோவென்றாய், "இப்படி இவரோடும் இவளோடும் கொள் கொடையற்றன்றோ விருக்கிறது, கார்க்கடல் வண்ணர்மேலெ ண்ணமென்றும், கண்ணபுரந்தொழுமென்றும், கண்ணபுரமென்று பேசினளென்றும், * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அவனேயாம்படியன்றோ அவளிருக்கிறது; அவரோடு அவளோடு ப்ராப்தியில்லையென்று சொல்லக்கடவையோ? அதுகிடக்கிடும், உன்

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கநீரித்யாதி) வினவவந்தவர்கள் திருத் தாயாரைக்குறித்து நீ சவுரிப்பெருமாள்மேல் குற்றம் சொல்லியும், நறையூரர் கார்யமே நன்றாயிற்றென்றும், "உள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ, கோவு படுமிவளுக்கு இதுவென்" என்று ஆஸ்சர்யப்பட்டும், கரணத்தாலும் கண்ண புரத்தானைப் பற்றினளென்றும், அவனே தானாக அநுகரித்தாளென்றும் சொல்லி, இவளை இப்படி படுத்துகைக்கு பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களோ டும் கலந்து விதக்த(ஷ)ரான இவர்க்கு, முக்தை (ஷ) யான இவள் கண் ணுறக்கத்தைக்கெடுக்க ப்ராப்தியென்" என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், பெண்ணின் விரஹக்லேசம்தீருமோ? இது தீரும்படியன்றோ நமக்குத்தேட்ட மென்னும் கருத்தாலே ஆக்ஷேபிக்க; அதுக்குவெறுப்பாக "இனி என்செய் வோம், படுவதெல்லாம்பட்டாள், இன்னமும் படுகிறாள்" என்கிறாளென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார். (இவர்க்கு இவளித்யாதி).

இவள்தானே கரணத்தையும் அத்தலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டாளே

மகள்தான் இவ்வீடுபாடுகள்தானே பொறுக்கக்ஷமையோ'' என்ன; "இலற்றுக்கு இளைக்குமவளோ இவள்'' என்கிறாள்.

வ்யா:—(தரங்கநீர்பேசினும் தண்மதிகாயினுமிரங்குமோ) உறக்கம்போய் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்தாள், பிரிந்தார் இரங்கும்நிலம் கடல்கரையாகையாலே, ஸமுத்ரதீரத்திலேயிருந்து அவன்றன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறபோது பெரியஅபி(தி)நிவேசத்தோடேமேல்விழுந்து அணைத்ததோருக்கு ஸ்மாரகமாயும், ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறபோது "அடியேன், குடியேன்'' என்றாப்போலே சொன்ன நீசபாஷணங்களுக்கும் ஸ்மாரகமாயும், அணைக்கிறபோதை ஸ்பர்ஶஸௌக்யத்தால் வந்த குளிர்த்திக்கு ஸ்மாரகமாயும் இவைநலியாநின்றால் இளைக்குமோ?. (தரங்கநீர்பேசினும்) திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தானஸமுத்ரம் கோஷிக்கினும். (தண்மதிகாயினும்) அந்தகடலிலே பிறந்தவனிறே சந்த்ரன். ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான அவன்இவளளவில் பாத(த)கனானப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆஹ்லாதகரனான சந்த்ரன் நெருப்பைமுகந்து தூவினும், அவன்படி இதுவானால் இவர்கள்படி சொல்லவேண்டாவிறே. (க) "யச்சீலஸ்ஸ்வாமீ தச்சீலாப்ரக்ருதி:-யச்சீலஸ்வாமீ, தச்சீலாப்ரக்ருதி:'' இறே.

(இரங்குமோ) இளைக்குமோ; என்றாள். இவள் இளையாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; (எத்தனைநாளிருந்தெள்கினாள்) முன்பே

யென்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). (அதுகிடக்கிடும்) என்றது - அவர்க்கு ப்ராப்தியுண்டாகிறது, இல்லையாகிறது, நமக்கு விசாரணீயமன்றென்கை. இனி விசாரணீயந்தானேதென்ன (உன்மகள்தானித்யாதி). (இவ்வீடுபாடுகள்) விரஹத்தாலுண்டான துக்கங்கள். "இளைக்கு மவளோ'' என்றது - விரஹக்லேசமெல்லாம்பட்டே குண்டவளின்னம் படத்தக்கவளென்றபடி.

(உறக்கம்போய்) என்றது - கீழ்ப்பாட்டில் "கண்டுயில் கொள்ள'' என்றத்தைப்பற்ற. நீர் என்றபதவாஸனை (அணைக்கிறபோதையித்யாதி). "தண்'' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (அவன்படி இதுவானால்) என்றது - கண்ணபுரத்தான்படி விரஹாக்நியைக் கொளுத்துமதானாலென்றபடி.

பேதையான இவள்நெடுநாள்விஶ்லிஷ்டையாகப் படுவதெல்லாம்பட்டாளென்கிறது. (உ) "த்ருடியுகாயதே - த்ருடியுகாயதே'' என்னுமாபோலே

(க)

(உ) பாக-கo-நக-கரு.

நெடுநாள் இவற்றின்கையிலே அடியுண்டு தகணேறின இவள்இவற்றுக்கு ஈடுபடுமோ?. "எள்குதல்" -ஈடுபடுதல். விடுகதத்தைப் பூட்டினால் அதில் பழக்கமில்லாதவன் நோவுபடுமிறே; அதிலே பழகிப்போந்தவன் விடுகம்பூட்டினால் கட்டிக்கொள்ளாய் என்று கிடக்குமிறே.

(துரங்கமித்யாதி) இவள் இப்படி நோவுபடாநின்றால் இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாவோ, பெற்றநீயிறே பரிஹாரம் பண்ணுவாய்; அத்தைச் சொல்லிக்காணுயென்ன; அவளுக்குப் பரிஹாரமறிவேன் நானேயிறே. (அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) "திருவரங்கம்" "திருவரங்கம்" என்பது இவளுக்காசை. ஆனால் அதுசொல்லத் தட்டென்னென்ன; இவள்ஸத்ப்ரக்ருதியாகையாலே வாய்விடில் சிதிலையாகக்கூடுமென்று, வாய்க்காவலிட்டு வைப்பர்கள் பந்துக்கள்; (ஆசையே) வருந்திச் சொல்லப்புகில் அருகேயிருந்து "வாய், வாய்" என்பர்களிறே. திருக்கண்ணபுரத்தில் நிற்கிற க்ருஷ்ணனேயன்றோ இங்கும்; அவனில்காட்டில் இவனுக்குவாசியுண்டோவென்னில், (துரங்கம்வாய்கீண்டு கந்தானது தொன்மையூர்) (க) "கேஶவ: க்லேஶநாஶந:- கேசவ: க்லேசநாசந:" என்றுபோக(போக)விரோதியான கேசியை அழித்தவனன்றோ? ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே பெண்களும் தானுமாக அநுபவியாநிற்க, இதுக்கு விரோதியாய்வந்த கேசியின் வாயைக்கிழித்துப் பெண்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்னுடைய போக (போக) விரோதிபோயிற்று என்று உகந்தான்.

(தொன்மையூர்) பழையதானகோயில்; கண்ணனூரென்கிற திருவாய்ப் பாடிபோலே பழையதாய், புராணபந்தமுமாயிறேயிருப்

நெடுநாளாய் தோற்றுகையாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (முன்பேயித்யாதி).

(இதுக்குப்பரிஹாரம்) என்றது-சவரிப்பெருமாள்காலைக்கட்டிக்கொள்ளுகை. (பந்துக்கள்) என்றது-தாய்முறையான நங்கைமார்களை. பெற்றதாயாய் ப்ரியபரையாயிருக்க, ஏகாந்தத்திலேயாகிலும் இவளாசையைத் தலைக்கட்டலாகாதோவென்ன (வருந்தியித்யாதி).

(புராணபந்தம்) புராணத்திலே ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாகை. தத்ப்ரதிபாத்யமென்கை. "தொன்மை" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோப

(க) நாரஸிம்ஹ-உக-நஎ.

பது. திருக்கண்ணபுரமாகிறது - ஸமுத்ரமத்யத்திலே புதிதாகக் குடியேறின த்வாரவதிபோலேயிறே; (க) "வேலைமோதும்மதிள்" (உ) "வெள்ளியேய்ந்தமதிள்" என்றது-தனக்குஸ்மாரகமாய், நலிந்த சந்த்ரனுக்கும் கடலுக்கும் தோள்தீண்டியாயிறேயிருப்பது. தன்னைநோவுபடுத்தின கடலின்வாயை அடக்கும்போது கேசிவாயைக் கிழித்தவனாக வேண்டாவோ. நெருப்பைத்தூவின சந்த்ரனை ஆறவிடும்போது தக்ஷசாபத்தாலே நோவுபட, தன்னுடைய சந்த்ர புஷ்கரிணியிலே பரிசயிப்பித்து அவனுடைய க்ஷயத்தைப்போக்கினவனாகவேண்டாவோ.

(அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) திருக்கண்ணபுரமென்று சொன்னளித்தனை; தானான தன்மை-கோயிலையே சொல்லுகையென்கிருள். கண்ணனூரேயது; இது-ஸ்ரீரங்கமிறே. (ங) "[illegible] - நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்னும்பெண்ணரசிறே. மயர்வறமதிநலம் பிறந்தால் ஆரூடயோகராயிருப்பார்க்கும் (ச) "[illegible] - அபஏவஸ்ஸர்ஜாதௌ" என்கிற அப்ஸ்ருஷ்டிவாச்யமான மூலப்ரக்ருதியும் அதின் கார்யமான சப்தாதிகளும் போனாலல்லது அநுபவம் பூர்ணமாகாதிறே. இங்கு கடலினுடைய ஸ்தாநத்திலே ப்ரக்ருதி, அதில்பிறந்த சந்த்ரஸ்தாநே சப்தாதிகள். .... (எ)

யோகம் காட்டுகிருர் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). இத்தால் கோபிகாவஸ்த்தாபந்நையான இவளுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் போக (ப்ர) ப்ரவாஹகனாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையில் க்ருஷ்ணன் விரஹவர்த்தகனாகையாலே அவ்வூர்களும் அவனைப்போலே யிருக்குமென்று கருத்து. விரஹவர்த்தகமான படி யெங்ஙனேயென்ன (வேலைமோதுமித்யாதி). திருவரங்கம் விரஹநிவர்த்தகமானவழி என்னென்ன (தன்னையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

ஏவகாரார்த்தமருளிச் செய்கிருர் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). ஆசைப்படுகைக்கு பற்றுசேதென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). அதில் அவனுக்குப்ராதாந்யம் தோற்றியிருக்கும், இதில் புருஷகார பூ (ஞு) தைக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றியிருக்குமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் காட்டுகிருர் (மயர்வித்யாதி). ... ... (எ)

(க) தி-வாய்-கூ-கo-க. (உ) தி-வாய்-கூ-கo-உ.
(ங) ரா-யு-ககக-சச. (ச) மநு-க-அ.

மூ.—தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா
கண்டு தான் கண்ணபுரம் தொழப்போயினள்
வண்டுலாம்கோதையென்பேதை மணிநிறம்
கொண்டு தான்கோயின்மை செய்வது தக்கதே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டெல்லாம்	ஸகல பாகவதர்களும்	உலாம்	ஸஞ்சரியாநின்ற
நின்	தேவருடைய	கோதை	குழலையுடைய
அடியே	திவ்யதேசத்தையே	என்	என்னுடைய
தொழுது	அஞ்ஜலிபண்ணி	பேதை	முக்தை (?) யான பெண்ணினுடைய
உய்யுமா	உஜ்ஜீவிப்பதை	மணி	மணிபோன்ற
கண்டு	பார்த்து	நிறம்	நிறத்தை
தான்	தாமும்	கொண்டுதான்	அபஹரித்து தான்
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கோயின்மை	அநீதியை
தொழ	தொழுவதற்கு	செய்வது	பண்ணுவது
போயினள்	போனாள்;	தக்கதே	(உமக்கு) தகுமோ?.
வண்டு	வண்டுகளானவை		

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிலே [வெள்ளியீர், தொழுத இவள்கைவளை கொள்வது தக்கதே] என்று தொழுத இவள் கையில் வளையைக்கொள்ளுகை உமக்குத் தகுமோவென்று இவள் சொன்னவாறே "தொழுத இவள்கையில் வளையைவாங்குகை தகுதியல்ல, தப்பச்செய்தோம்" என்று இசைந்து நின்றார் சவரிப்பெருமாள்; பின்புதன்னிலே "இவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டுயின்றிவர்கொள்ள" என்றும், "அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசையே" என்றும் சொன்னத்தை சவரிப்பெருமாள் கேட்டார். (க) "ஸர்வத

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாதி) பூர்வார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (முதலித்யாதி - இத்தனை யென்கிறுனென்னுமளவும்). (இசைந்துநிற்கை) நெஞ்சுநெகிழ்ந்து கொடுப்பதாகநிற்கை. (தன்னிலே) தங்களிலே. சவரிப்பெருமாள் முன்னிலையாய்தோற்றியிருக்கையாலே செவிப்படாமல், வினவ வந்தவர்களோடே ஏகாந்தமாகச்சொல்லச் செய்தே அவர்கேட்டபடி யென்னென்ன (ஸர்வத இத்யாதி). (தன் அபி

(க) ஶ்ரீ-கரு-கச.

ஸ்ரீமஸ்லோகே - ஸர்வதஸ்ஸ்ருதிமல்லோகே'' என்றிருக்குமவரிறே அவர். இப்படி இவள்சொன்னவாறே ''வளைகொடுப்பதாக நினைத்திருந்தோம், இனிகொண்டு அதுகொடுக்கிறதென், இன்னம் எட்டுமதுண்டாகில் வாங்கஅமையாதோ?''என்று சவரிப்பெருமாள்சிவட்கென்று ''உன்மகளுக்கு அரங்கமேயென்பதாசை என்றாய், அவளோடு நம்மோடு ப்ராப்தியில்லையென்றும் சொன்னாய், ஆனால் நம் ஊருக்கு இவள்வருவானேன், நாம்இவளை அழைத்தோமோ, ஆசைப்பட்டவிடத்தேறப் போகலாகாதோ?''என்ன; ''அதில்ஸம்சயமில்லை; அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசை, நினைவுமதுவே, ஸ்வாபிமதஸித்திக்கு உறுப்பாக நாட்டார் செய்கிறதைக்கண்டு தனக்கும்தன்னபிமதம் ஸித்திக்குமோ? என்று தன்ஆசையாலேசெய்வான்முறைமை கண்டுபோனாளித்தனை''என்கிறாள். கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணமென்றென்றே இவளுக்குமநோரதம். (க) ''இலங்கொலிநீர்பெரும்பௌவம்மண்டியுண்ணபெருவயிற்றகருமுகிலேயொப்பர்வண்ணம்'' என்று கடலைப் பருகின காளமேகம்போலேயிறே பெரியபெருமாள் வடிவிருப்பது. ஆகையாலே நினைவும் அங்கேயென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

(தொண்டெல்லாம்) இப்பரப்பெல்லாமென்கிறாள், தொண்டர்- பகவத்பக்தர்களெல்லாம், ஆர்த்தராயும், ஆத்ம ப்ராப்தி காமராயும், பகவத்ப்ராப்திகாமராயுமிருக்குமவர்கள். இவர்களுக்கு பந்த(ஸ்ஜ)த்திலும், ஆஶ்ரயணத்திலும் பேதமில்லையிறே. ப (ஃ) லத்திலேயிறே

மதம்) கோயிலில்வாழ்ச்சி. (செய்வான்முறைமை) செய்வார்களுக்குச்செய்யும் ப்ராப்தி. நினைவும்அதுவேயென்னப்போமோ ''கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்'' என்றன்றோ சவரிப்பெருமாள் விஷயம் சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). அந்தப்பாட்டில் சவரிப்பெருமாள் விஷயமாகச்சொன்னாளேயாகிலும், சவரிப்பெருமாள் சிவட்கென்று வேறுபட்டு நிற்கையாலே, இவளும் இப்போது திருப்பித் தாத்பர்யாந்தரம் விவக்ஷித்தாளென்னலாமென்று திருவுள்ளம்.

(ஆர்த்தராயும்) என்றது - அர்த்தார்த்திகளுக்கு முபலக்ஷணம். ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் ''தொண்டர்'' என்னலாமோவென்ன (இவர்களுக்கித்யாதி).

(க) திருநெ-உச.

பேதம். ஆகையாலே "எல்லாம்" என்கிறாள். "தொண்டெல்லாம்" என்று - பக்தரைக் காட்டுபோவென்னில்; "மஞ்சாக்ரோசந்தி -மஞ்சாக்ரோசந்தி" என்னுமாபோலே. (தொழுதுய்யுமாகண்டு) சதுர்வித புருஷார்த்திகளும் உன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து தந்தாம்அபிமதங்களைப் பெறக்கண்டு. (தொழுது) (க) "பத்தாஞ்ஜலி புடா: - பத்தாஞ்ஜலி புடா:" என்று காயிகமான வ்ருத்தியிறே அஞ்ஜலி.

(கண்ணபுரம்தொழப்போயினாள்) நமக்கும் இங்கேகோயிலிலே சென்று புகலாமாகில் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோமென்று போயினாள். (நின்அடியேதொழுது) என்று உன்னையன்றே இவள் தொழுதது, திருக்கண்ணபுரத்தையிறே; யதோபாஸநமன்றோ ப(்ப)லம். ஐஶ்வர்யார்த்திகள் ஐஶ்வர்ய விஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன்சுத்திவிஶிஷ்டனையிறேபற்றுவது. பகவத்ப்ராப்திகாமனும் (உ) "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் -ஸோஶ்நுதேஸர்வாந்காமாந்" என்று குணவிஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது. இவளும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஊரைத்தொழுகிறாள். யத்விஶிஷ்டவஸ்துவைப்பற்றினால் தத்விஶிஷ்டவஸ்துவேயிறேப்ராப்யம்; க்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டபெண்கள், க்ருஷ்ணன் மகனானகாமன் காலிலே விழுந்தார்களிறே. உடையவர்பெருமாளுக்கு நெடுநாள் திருமஞ்ஜநமெடுத்து அவரை ஆஶ்ரயமாகப்பற்றி, பின்பிறே கோயிலிலே வந்

கண்ணபுரம் தொழப்போனது தனக்குமாத்ரம் கோயில்வாஸம் கிடைக்கைக்காகப் போனாளல்லள், தன்னடியாரான நமக்கும் கோயில்வாஸம் கிடைக்கும்படி கிடீர்போனது என்று வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (நமக்குமித்யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும் நாமன்றோபலமென்ன ; அன்றென்கிறாள்(நின்னடியேயித்யாதி).ஊரைத்தொழுதாலும்ஊரேபலமாவானேன்னென்ன(யதோபாஸநமித்யாதி). அப்படியே பலமாக வேண்டுவானேன்னென்ன (ஐஶ்வர்யேத்யாதி). "ப்ராப்யாநுகுணமாகப்ராபகம்"என்றருளிச்செய்து,ப்ராபகாநுகுணமாகப்ராப்யமென்கிறார் (இதித்யாதி). ப்ராப்யாநுகுணம்ப்ராபகமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (க்ருஷ்ணனையித்யாதி). (௩) "ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி -ஆத்மாவைபுத்ரநாமாஸி" என்கிறபடியே காமனைப் பற்றினார்களென்கை. ப்ராபகாநுகுணம் ப்ராப்யமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (உடையவரித்யாதி). கண்ணபுரத்தைத் தொழு

(க) பார-சாந்தி-௩௩௭-௪௦. (உ) தை-ஆ-க-உ.
(௩) மந்த்ரப்ர-செ௭௭.

தது. தொண்டெல்லாம் என்கிறவர்களைப்போலே ஸாதநபேதம் கொள்ளுமவளன்றேஇவள். ப்ராபகவஸ்துவேப்ராப்யமென்று, (க) *தானுகந்தவூரெல்லாம் தன்தாள் பாடித்திரியுமவளிறே. "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்றதும் ஸாதநாந்தரங்களில்லையென்றதத்தனையிறே. (தான்போயினாள்) தொழுதாப்போலே குறியழியாமல் போரவில்லளாகிலன்றோ போவது; தொழப்புக்கு நிறத்தைக் கொடுத்துப் போருவார் போருவர்களோ? (போயினாள்) ஸ்ரீமிதிலையில் பிறந்தாரிலும், குண்டிநபுரத்தில் பிறந்தாரிலும் போனாருண்டோ? வரக் கண்டவித்தனையன்றோ செய்தது. (போயினாள்) * வேயினதோள் விசிறிப் பெடையன்னமென நடத்தவவள்போக்கு நீ காணப் பெற்றதில்லை காணென்கிறாள்.

இப்படியிருக்கிற இவள்போனால் தன்னோடொக்க ரூபஸாம்யத்தைக் கொடுக்கவன்றோ அடுப்பது. நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே தனிநிலத்திலே அடித்துப் பறிப்பாரைப்போலே இவள்நிறத்தையும் கொள்ளவேணுமோவென்கிறாள். (வண்டுலாங்கோதையென்பேதை) இவள்மயிரைமுடித்துப்பூவைச் சுற்றிவிட்டால் வண்டுகள்பறந்து வர்த்திக்குமதுக்கு வெருவி உள்ளேபுகுரும் பருவமென்கிறாள்.

தால், அரங்கத்தில் வாஸம்வருமோவென்ன (தொண்டித்யாதி). உகந்தருளின நிலங்களெல்லாம்ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகவும் அநுஸந்திக்குமவளாகையாலே உன்னை ஒன்றுக்கு ஸாதநமென்றாலும் ஸாத்ய ஸாதநங்களுக்கு பே(தே)தமில்லையென்று கருத்து. தேசத்தைத்தொழுகை ஸாதநாந்தரமாய் விழாதோவென்ன (ஒருவர்க்கித்யாதி). உன்னைப்ராப்யமாக்கி,தேசவாஸத்தை ஸாதநமாக்கிலிறே ஸாதநாந்தரமாவதென்றுகருத்து. திருவரங்கத்தைப்பெறுகைக்கு திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழவந்தாளாகில் நம்வடிவில் கண்வைப்பாளென் ; விஶ்லேஷித்து இப்பாடுபடுவாளென் ; என்னும் ப்ரஶ்நத்திலே "தான்" என்கிறாளென்று விவக்ஷித்து உட்கருத்து (தொழுதாப்போலேயித்யாதி). போயினாளென்று நீசொல்லி வெறுக்கைக்கு போகாதேயிருந்தார் சிலருண்டோ? தொண்டெல்லாமன்றோ வந்துதொழுவதென்ன (ஸ்ரீமிதிலையித்யாதி). (குண்டிநநகரத்தில் பிறந்தார்) விதர்ப்பராஜன் பட்டணமான குண்டிநநகரத்திலே பிறந்த ருக்மணிப்பிராட்டி. தாத்பர்யாந்தரம் (வேயித்யாதி). (போக்கு) என்றது-போனபோக்கை யென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). "பேதை" என்று ஸமபிவ்யா

(க) திரு-நெ-சு.

(தொண்டெல்லாம்) தொண்டெல்லாம் பண்டு இவனடியைப்பற்றிக் கிடக்குமாபோலேகிடீர், தானுகந்தவூரிலே வண்டுகள் இவள் மயிரைப்பற்றி கிடக்கும்படி. இது ஒப்பனையழகிருந்தபடி. (என்பேதை) (க) "ஷுஷுஶா - ம்மஸா தா" என்கிறபடியே அபி (?) ஜாதையென்கிறாள். (பேதை) முக்த்தை (?).

(மணிநிறங்கொண்டுதான்) உன்மகள்முக்த்தையன்றே, விதக்த்தைகளுக்கும் அவ்வருகேயன்றோ இவள் பரிமாற்றம், இவள்நிறம் கொள்ளக்குறையென்னென்ன; (உ) "நன்மணிவண்ணன்" என்கிறபடியே, உம்முடைய நிறத்தைக்கொடுக்கையன்றோ தருவது; அது கிடக்க, முக்த்தையன்றோ, ஸ்வரூபஜ்ஞானமில்லாதவளன்றோ, உமக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞானமின்றியிலே யொழியவேணுமோ?. (கொண்டுதான்) இவள் ஒப்பனையழகையும்கண்டால் ஆசைப்படுகைப்ராப்தம்; அதுகுற்றமல்ல, கொண்டால் பின்னைக்கொடாதொழிகைக்ருத்யமோ. (கோயின்மைசெய்வதுதக்கதே) ராஜநீதியில்லாதார் செய்வற்றை நீர்செய்யக்கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கையன்றோ ராஜக்ருத்யம்; ராஜாக்களே வழிபறிக்கை - ராஜநீதியோ? அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோய் அநுபவிப்பிக்கையன்றோ தகுதியென்கிறாள். இவள் அடியில்தொழுதபோதே அமர்ந்தநிலத்திலே கொடுபோனால், இங்குநாமும் நம்முடையாரும் வாயிலே மண்ணைப் பொகட்டுக்கொள்ளவோ யென்றிறே அவனிருக்கிறது. (அ)

ஹாரலப்ய தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தொண்டெல்லாமித்யாதி). (தானுகந்தவூரிலே வண்டுகள்) என்றது- தெய்வ வண்டுகளான எம்பெருமான்களை.

"தான்" என்றது நீதானென்றாய், தானுக்கர்த்தம்-ஸர்வஜ்ஞதையாய், அதுக்கு உபலம்பகம்தோற்ற உக்திப்ரத்யுக்திரூபேணபா(ஷா)வம் (உன்மகளித்யாதி). (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்) என்றது-தன்பருவத்தைப்பார்க்க வல்லளென்கை. தானென்றத்தால் தோற்றின ஸர்வஜ்ஞதைக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (இவளித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). திருத்தாயார் தானே தகாதென்ற அத்தை ஸர்வஜ்ஞன் அவன்செய்ய அடுக்குமோவென்ன; (இவளித்யாதி). இத்திருமொழியைத் தலைக்கட்டிவைத்துவாழலாயிருக்க, அங்கே கொடுபோனால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. (அ)

(க) ரா-பா-எஅ-உக. (உ) ச-திருவ-சஎ.

மூ.—முள்ளெயிறேய்ந்திலக்கூழை முடிகொடா
தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலளென்செய்கேன்
கள்ளவிழ்சோலைக் கணபுரம்கைதொழும்
பிள்ளையைப்பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எயிறு	(இவளுக்கு) தந்தங்களினுடைய	என்செய்கேன்	(இவளைப்பற்றி)என்ன செய்வேன்
முள்	அங்குரமும்	கள்	மதுவானது
ஏய்ந்தில	நிரம்பவில்லை; [கள்	அவிழ்	பெருகாநின்ற
கூழை	(இவளுடைய) குழல்	சோலை	சோலைகளையுடைய
முடி	முடிப்பதற்கு	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
கொடா	பிடிகொடுக்கவில்லை; (இன்னமும்)	தொழும்	தொழாநின்ற (இப்படிப்பட்ட)
தெள்ளியள்	தெளிவுடையவள்	பிள்ளையை	பிள்ளையை
என்பது	என்று சொல்லும்படியான	பிள்ளையென்று	(தன்வயிற்றில் பிறந்த) பிள்ளையென்று
ஓர்	ஒருவிதமான	எண்ண	எண்ணுவதற்கு
தேசிலள்	தேஜஸ்ஸையும் பெற்றவளன்று;	பெறுவரே	பெறுவர்களோ?.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே "என்பேதை மணி நிறம் கொண்டுதான் கோயின்மைசெய்வது தக்கதே" என்று நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே வழியடிப்பாரைப்போலே முக்த்தை (?)யான இவள் நிறத்தைக் கொள்ளவேணுமோவென்று இவள் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்ட சவரிப்பெருமாள், நீ நம்மை நியமிக்கக் கடவையோ. (க) "ஸர்வஸ்ய வஶீ-ஸர்வஸ்யேஶாநஃ - ஸர்வஸ்யவஶீ - ஸர்வஸ்யேஶாநஃ" என்று ஸர்வர்க்கும் நியாமகராயிருக்கிறநம்மை நியமிக்கக்கடவையோ? [மடவரல்மாதரென்பேதை] என்று - உன்மகளென்றும், உனக்கு பவ்யையென்றும் சொன்னாய்; அவளைநியமித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (முள்ளித்யாதி) "பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி (கீழித்யாதி). அர்ச்சகபராதீநராயிருந்த உம்மைநியமித்தாலும் நியமிக்கலாமித்தனைபோக்கி, உம்மூரைத் தொழுதவளை நியமிக்கக் கூடாதென்று கருத்து. பல்லெழாத பருவமென்று

(க) ப்ருஹ-கூ-௪-உஉ.

த்கொள்ளமாட்டாயோ? நீநம்மைநியமிக்கப்போராய்காணென்ன; இவள் பருவமிது, பா(வ)வமிது; ஆனபின்பு என்னாலே நியமிக்க லாயோ விருப்பது யென்கிறாள். இவளளவு இதுவாயிருக்க, இவ ளைப்போலே அவகாஹித்தாளொரு பெண்பிள்ளை வார்த்தை யாலே சொன்னாளிறே அவளுடைய திருத்தாயார். (க) [முலையோ வித்யாதி] இவளளவு இதுவாயிருக்க, அவகாஹநமிருந்தபடி யென்; அளவன்றியிருந்ததீ என்றாளிறே. [முலையோமுழுமுற்றும்போந் தில) முலைபுரைகிறவித்தனை. வளருமளவும் செல்ல வரையிட்ட தில்லை, இதுபருவமிருந்தபடி. [திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே] திருமலையை விடாமல் சொல்லாநின்றாள். இது அவ காஹநமிருந்தபடி. [இவள்பரமே] இவளளவன்றிக்கே யிருந்ததீ என்றாளிறே. அவளுடைய பருவமில்லையே இவளுக்கு; அவகாஹ நத்திலும் வாசிகமாத்ரமேயிறே அவளுக்குள்ளது. காயிகத்தால் வந்த அவகாஹநமுண்டே இவளுக்கு. பங்கு(ஙு)க்களாயிருப்பார்க் கும் அந்த(ஹ)ராயிருப்பார்க்கும் போகவொண்ணாதபடி பரமபதத் துக்கு அடுத்தணித்தாய் அர்ச்சிராதிபோலே பெரியவேற்றமேற வேண்டியிறே திருமலையிருப்பது. அத்தனை துஷ்ப்ராபமாயன்றே திருக்கண்ணபுரமிருப்பது, இருந்தபடியே எல்லார்க்கும் புக்கநு பவிக்கலாம்படியிறே திருக்கண்ணபுரமிருக்கும்படி. ஆகையால்இவ ளளவு இதுவாயிருந்தது. அவகாஹநத்திலெல்லையிதுவாயிருந்தது; ஆனபின்புஇவளை நியமிப்பாருண்டோவென்று பொதுவிலேசொல்லு கிறாள்.

பருவத்தில் குறைத்தலும், ''கைதொழும்'' என்று அவகாஹநத்தில் ஆதிக்ய மும் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம்காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்ட்டி கையிடுகிறார் (இவளையித்யாதி). (வார்த்தையாலே) என்றது ''கற்கின்ற வாசகம்'' என்றத்தைப்பற்ற. (புரைகிற) முளைக்கிற. காயிகமான அவ காஹநத்தாலுண்டான ஏற்றமன்றிக்கே, மாநஸாவகாஹநத்திலும் திருமலைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துக்குமுண்டான ஸ்வபாவபர்யாலோசநாரூப அவகாஹநமு முண்டென்கிறார் (பங்குக்களித்யாதி). பெறுவேனோவென்னாதே ''பெறுவ ரே'' என்கையாலே (பொதுவிலே) என்றது. இத்தால் (உ) [Telugu-script quotation] - மம்மத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகாபவேத்'' என்ற உன்னாலும், இவ்வளவு அவகாஹிக்கப்போமோவென்றிருக்கிற என்னு

(க) திருவிரு-கூ௦. (உ)

வ்யா.—(முள்ளெயிறேய்ந்தில) எயிறு -தந்தம்; முள்ளெயிறு-தந்தாங்குரம். எயிறுநிரம்பிற்றில்லை. (கூழைமுடிகொடா) இவள் குழலை வாரியெடுத்துப்பிடித்துக் கலிக்கட்டாகக் கட்டவென்று புக்கால் அதுக்குப்பிடிகொடாது. (தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலள்) இப்படியிருந்தாலும் தன்வல்லபனைப் பத்துஇருபது பட்டினிகொண்டாளென்னும் சொல்படைத்திலள். ஸர்வஜ்ஞனவன் மதிமயங்கும்படியான தேஜஸ்ஸைப்பெற்றிலள். (என்செய்கேன்) கீழில் இவளுடைய முக்த்ததை சொல்லி மேல் இவளுடைய ப்ரபாவத்தை நினைத்து என்செய்கேனென்கிறாள். (என்செய்கேன்) இவளை நியமிக்கவடுக்குமோ? அநுவர்த்திக்கவடுக்குமோ வென்கிறாள்.

(கள்ளவிழித்யாதி) பூர்வாவஸ்த்தையைப்பார்த்து நியமிக்க அடாது. உத்தராவஸ்த்தையைப் பார்த்து அநுவர்த்திக்க வடுக்குமென்கிறாள். இவளை அநுவர்த்திக்க வடுக்குமென்று ஸித்தாந்திக்கிறது எதுகொண்டென்ன; இப்படிப்பட்ட பேரளவுடையளான் பெரியவளன்றோவென்கிறாள். (கள்ளவிழ்சோலைக் கண்ணபுரம்) நித்யவஸந்தமானதேசம். புஷ்பங்களில் கட்டவிழ்ந்து மதுவைப்ரவஹிக்கும் சோலையையுடைத்தான தேசம். (கணபுரம்கைதொழும் பிள்ளை) (க) "బాల్యాత్ప్రభృతి సుస్నిగ్ధః- பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்

லும், சேர்த்துவிடும் தோழிகளாலும் நியமிக்கப்படாதவளை என்வயிற்றில் பிறப்பைக் கருதி நியமிக்கவோ வென்கிறாள் என்றதாயிற்று.

(கலிக்கட்டு) குஞ்சி. தெள்ளிய தேஜஸ்ஸைப்படைத்தவள் ஜநககுல ஸுந்தரியென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவள் திருவடி வந்தழைத்தாலும் (உ) "తత్తస్యసదృశం భవేత్ - தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்" என்றுசொல்லி (ந) "ఊర్ధ్వం మాసాన్న జీవిష్యే- ஊர்த்த்வம் மாஸாந்நஜீவிஷ்யே" என்றுநாளிட்டு (ச) "న మాంసం రాఘవో భుఙ్క్తే - நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே" என்றத்தைக் கேட்டுவைத்தும், அதுக்கும் இசைந்துவிட்டாளே, அப்படி செய்யவறியாதாளாய் தொழுதாளென்னும் தாத்பர்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (பத்து இருபது) என்றது - பத்துமிருபதுமென்றபடி. வாக்யார்த்தம் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி).

பல்லெழாததசையிலும் ப்ராவண்யமுடையாருண்டே இவளுக்கேற்றமென்னென்ன (பால்யாத் ப்ரப்ருதியித்யாதி).

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ. (உ) ரா-ஸு-ந-அ-கஎ.
(ச) ரா-ஸு-ந௬-சக.

தஃ'' என்று பிறந்தவன்றே கால்கடையிலே தொட்டிவிட்டுவளரும் படி ஸாஸிக்கத்தாரயிறே இளையபெருமாளிருப்பது. இப்படியிருந்த அவரும் '' (க) ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம் - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ராஹ்வமாஸீநம்'' என்று அவனைத்தொழுதாரித்தனையிறே. அவனூரைத்தொழுமவளிறே இவள். (பிள்ளையை) இப்படிப்பட்ட பெரியமுதன்மையை யுடையவனை.

(பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே) தன்வயிற்றிலே பிறந்தானென்கிறபந்த(ப)த்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவர்களோ? (எண்ணப்பெறுவரே) நினைக்கத்தான் பெறுவர்களோ? நினைத்தாளாகில் (உ) ''ஹரிஸம்ஸ்மரணம்பரம் - ஹரிஸம்ஸ்மரணம்பரம்'' என்கிறபடியே ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ண வேண்டியிறேயிருப்பது. (உ) ''க்ருதே பாபே அநுதாபோ வை யஸ்ய பும்ஸஃ ப்ரஜாயதே। ப்ராயஶ்சித்தம் து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம் - க்ருதேபாபேஅநுதாபோவை யஸ்யபும்ஸஃ ப்ரஜாயதே। ப்ராயஶ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம்''. [க்ருதேபாபே] ஒருத்தன் ஒருபாபத்தை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணுவது. [அநுதாபஃ] அநந்தரம் ''தப்பச்செய்தோம், புருஷோத்தமன் அறியில்செய்வது என்'' என்று அநுதபித்தவன் ப்ராயஶ்சித்தத்துக்கு அதிகாரி. [யஸ்யபும்ஸஃ ப்ரஜாயதே] இதுக்கு இன்னாரென்றில்லை. ஆரேனுமாகவுமாம். [ப்ராயஶ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம்] ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனை நெஞ்சாலே ஒருகால்நினைக்கவமையும். [பரம்] ப்ராயஶ்சித்தங்களில் தலையானப்ராயஶ்சித்தம் இதுவேயென்கிறது. ''பெரிய திருவடி எழுந்தருளச்செய்தே ஒரு பர்வதாக்ரத்திலே வைகித்தங்கப்புக்கான்; அந்த பர்வதசிகரத்திலே ஒரு பெண்பெண்டாட்டி பகவத்குணங்களைப்பேசக்கேட்டு, 'தான் ஸ்த்ரீயாயிருக்க பகவத்ப(த்)ஜநத்திலே இத்தனை ருசியுண்டாவதே? இவள் ஒருபுண்யக்ஷேத்ரத்திலேயிருக்கப் பெற்றதில்லையே' என்று வெறுக்க, அநந்தரம் விடிந்தவளவிலே இவன்போகநினைக்க, இவன் சிறகுகள் உதிர்ந்து எழுந்திருக்கமாட்டாதே யிருந்தான்.'' என்று மஹாபாரதத்திலே ஆரண்யபர்வத்திலே எழுதிற்று.

ஆகவித்தால் சொல்லிற்றாய்த்து ''பகவத்விஷயத்திலேஒருகிற்றுப் புகுர நின்றான் யாவனொருவன், அவன் பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்

ஸ்வாபதேசம் (ஆகவித்யாதி). ... ... (கூ)

(க) ரா-அ-சா-சஉ. (உ) வி-பு-உ-கூ-சo.

துக்குறைய நினைக்கக்கடவனல்லன், அவனிருந்தபடியேஉத்தேஶ்யம் பண்ணிக்கொண்டாட வடுக்கும்'' என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது. (க) "ஶ்ராந்தாரேஉபி- துராசாரோபி'' இத்யாதி. (கூ)

மூ.—கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை
பார்மலி மங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்
சீர்மலி பாடலிவைபத்தும் வல்லவர்
நீர்மலி வையத்து நீடுநிற்பார்களே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகங்களாலே	சொல்	அருளிச்செய்த
மலி	வ்யாப்தமான	சீர்	காம்பீர்யமாகிற சீர்மை
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற	மலி	நிறைந்த [யால்
		பாடலிவைபத்தும்	இப்பத்துப் பாட்டையும்
எம்அடிகளை	என்ஸ்வாமிவிஷயமாய்,	வல்லவர்	அப்யஸிக்க
பார்	பூமியில் [ராய்	நீர்	கடலாலே [வல்லவர்
மலி	மிக்கபுகழையுடைய	மலி	சூழப்பட்ட
மங்கையர்	திருநகரிக்கு	வையத்து	பூமியிலே
கோன்	ஸ்வாமியான	நீடு	வெகுகாலம்
பரகாலன்	ஆழ்வார்	நிற்பார்களே	வாழப்பெறுவர்கள்(கo)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்தால் "கவிபாடிற்று இன்னாரை, பாடினேன் இன்னான், என்கவிதான் இன்னது, இதுகற்றார்க்கு பலம் இன்னது'' என்று இவைநாலையும் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை) ஶ்ரமஹரமாய், தர்ஶநீயமுமாய், உபகாரகமுமான மேகஸஞ்சாரங்களையுடைத்தான தேசம். (எம்மடிகளை) அம்மேகங்களைப்போலே தர்ஶநீயமான வடிவை யுடையனாய், ஸுலபனுமாய், பரமோதாரனுமாய், தன்னை உக

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (கார்மலியித்யாதி) "கார்மலி" என்றதை கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷணமாக்கிஅர்த்தஸ்வபாவத்தாலேவந்தகுணங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (ஶ்ரமஹரமாயித்யாதி). "கார்மலி" என்றதை "அடிகளை'' என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அம்மேகங்களையித்யாதி). அன்றிக்கே "கார்" என்றபதம் தத்குணவாசகமாய், அந்தகுணங்

(க) கார்க்வ-ஸம்-கக-உக.

வாதார் தலையிலே இடிவிழ விடக்கடவனுமான என் ஸ்வாமியை. (க) "𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌃 - குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்றுகுணங்களுக்குத்தோற்று அடிமை புகுகிறாரல்லர் என்குடிநாதனென்கிறார். (பார்மலிமங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்) லோகத்தில் இருவர் கூடின விடமெல்லாம் "இதோர் அவகாஹநமே, இதொரு கவித்வமே, இவருக்கு ருஷிகள்ஒப்போ? வேதங்கள்தான் ஒப்போ? அல்லாத ஆழ்வார்கள்தான் ஒப்போ?" என்று நின்றார் நின்றபடி கொண்டாடும்படியான பெரியபுகழை யுடையவர். "பரகாலன்" என்று - பெயர்.

(சீர்மலிபாடலிவைபத்தும் வல்லவர்) தன்னைப்பொதிய வைக்கோலில்லாதபடி விளையும் செய்போலே, சப்தம் அல்பமாய், பகவத்குணங்கள் ப்ரசுரமாயிருக்கிறபாடல். "இவைபத்தும்" என்று கையிலேயிட்டுப்பார்ப்பாரைப்போலேசொல்லுகிறார். (வல்லவர்)இயலாகவுமாம், இசையாகவுமாம், ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே வல்லவர்கள். (நீர்மலிவையத்து நீடுநிற்பார்களே) கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே சிரகாலம் வாழப்பெறுவர்கள். இதுகற்றாருக்குப் பலம் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கையோவென்ன; பரமபதத்திலே தெள்ளியீர் இல்லையே; தெள்ளியீருள்ளது - இங்கேயன்றோ?. (உ) "[illegible]-பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி" என்று திருவடி ராமகுணங்களைக்கேட்டு, அத்தாலே பூர்ணனாய், அத்தேசத்தேயிருந்தாப்போலே தெள்ளியீரை இங்கே

ளாலே ஸம்ருத்தமான தேசமென்றும், காரானது மலிந்திருந்துள்ள தேசமென்றும் இரண்டர்த்தத்தைக் கூட்டியருளிச் செய்கிறாரென்னுதல்; மூன்றாமர்த்தம் (மேகங்களையித்யாதி). அதவா "கார்மலி" என்றது தேசத்துக்கே விசேஷணமாய், இப்படி விசேஷிக்கையாலேபலித்ததாத்பர்யமென்று ஏகார்த்தமேயாகவுமாம். (ஸாலபனுமாய்) என்றது - ஸ்வயத்நஸாத்த்யமன்றிக்கே தன்னடையே வர்ஷிக்கையாலே மேகங்களுக்கு ஸௌலப்ப்யமுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி. என்னழகனை யென்னாதே "அடிகளை" என்றதுக்குக் கருத்து (குணைரித்யாதி). பாரிலேபுகழ்மலிந்த என்றுக்கி "இவட்கிதுவென்கொலோ" என்றவிடத்திலும் "மூன்வெளயிறேய்ந்தில" என்கிறபாட்டிலும்விவக்ஷிதமான ஆழ்வாரில் வைலக்ஷண்யத்தையுட்கொண்டுதாத்பர்யம் (லோகத்திலித்யாதி).

(பொதிய) கோட்டைகட்ட. (தெள்ளியீரை) தெள்ளியீரென்கிற திரு

(க) ரா-கி-ச-கஉ. (உ) ரா-உத்த-சo-கச.

பாடக்கேட்டு பூர்ணராயிருக்கப் பெறுவர்கள். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி,

கரையெடுத்தப்ரவேசம்.

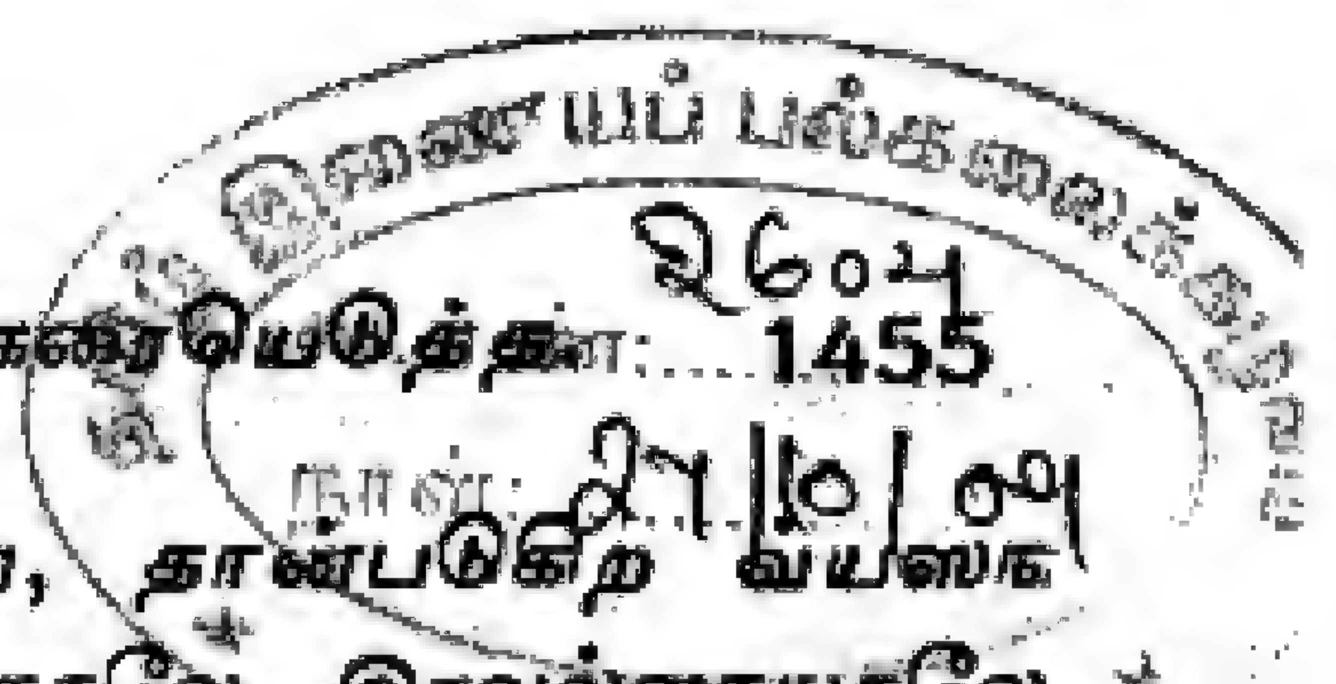
வ்யா.—(௧) "ఏతైర్నిమిత్తైరపరైశ్చ సుభ్రూస్సంబోధితా ప్రాగపి సాధు సిద్ధైః। వాతాతపక్లాన్తమివ ప్రణష్టం వర్షేణ బీజం ప్రతిసఞ్జహర్ష- ஏதைர்நிமித்தைரபரைஶ்சஸுப்ரூஸ்ஸம்போதிதா ப்ராகபி ஸாதுஸித்தைஃ। வாதாதபக்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்று தாயார்சொன்னவாறே, இத்தைக்கேட்டு உணர்ந்தபெண்பிள்ளை தன்கையைப்பார்த்து, "இழந்தேன்வரிவளை" என்கிறாள். கீழ்த்திருமொழியிலே "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்று திருத்தாயார் சொன்னாள்; அவள்பலகாலும் சொல்லக் கேட்கையாலும், இவள் அதுதன்னை வாய்வெருவுகையாலும் கீழ்பிறந்த மோஹமானதுபோய், அல்பமறிவுபிறந்து, அது

மொழியை. ... ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—கரையெடுத்தப்ரவேசம். திருத்தாயார்வார்த்தை கேட்டுணர்ந்த மாத்ரத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (ஏதைரித்யாதி). (ஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்றவநந்தரம், "என்கிறபடியே பிராட்டி நிமித்தங்களாலே உணர்த்தப் பட்டாப்போலே உணர்த்தப்பட்டு பேசுகிறாள்" என்று பூரிப்பது. இங்கே உணருகைக்கு நிமித்தமென்னென்ன; (கைவளையித்யாதி). மணிநிறங்கொண்டதும், திருத்தாயார் கீழ்த்திருமொழியில் சொன்னாளேயாகிலும் கைமேலே காணலாயிருந்தது; வளை இழப்பாகையாலே, இத்தையே பேசுகிறாளென்று திருவுள்ளத்தே ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்த ஸங்கதியை விஸ்தரிக்கிறார் (கீழிலித்யாதி). "கைவளைகொள்வதுதக்கதே" என்றொருகால் சொன்னதாயிருந்தாலும் "தெள்ளியீர் வளைகொள்வதுதக்கதே" "தேவர்க்கும்தேவரானவர் வளை கொள்வதுதகுமோ" என்றாப்போலே ப்ரதிபதம் ஹேதுகர்ப்பமாகையாலே பலகாலும் சொன்னவபிமதமென்கிறார் (இவளித்யாதி). "அதுதன்னையே) என்றவநந்தரம், "பரிஹரிக்கைக்கு வேங்கடம் முதலானவற்றை" என்று கூட்டுவது. ... ... *

(௧) ரா-ஸு-௨௯-௩.



தான் ஆஸ்வாஸத்துக்குடலாகை தவிர்ந்து, தான்படுகிற வ்யஸந்த்தை அநுபாஷிக்கைக்கு உடலாக, அத்தாலே இரவல்வாயாலே தன்னிழவைச் சொல்லுகையன்றிக்கே தானே தன்னிழவுகளைச் சொல்லிகூப்பிடுகிறுளாயிருக்கிறது.

மூ,—கரையெடுத்தசுரிசங்கும் கனபவளத்தெழுகொடியும்
திரையெடுத்து வருபுனல்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
விரையெடுத்ததுழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர
வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தே னென்வரிவளையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரை	கோ (கோ) ஷத்தை	விரை	பரிமளத்தை
எடுத்த	உடைத்தாய்	எடுத்த	உடையதான
சுரி	வளைவுமுடையதான	துழாய்	திருத்துழாயின்
சங்கும்	சங்குகளையும்,	அலங்கல்	[மாலையையுடையதாய்
கனம்	செறிந்திருக்கிற	விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
பவளத்து	பவளத்தினுடைய	வரை	மலைபோலிருக்கிற
எழு	வளர்த்தியை யுடைய	தோள்	திருத்தோள்கள்
கொடியும்	கொடிகளையும் [தான	புடைபெயர	அசையும்படியாக
திரை	அலைகளானவை	வரை	கோவர்த்தந மலையை
எடுத்து	எடுத்துக்கொண்டு	எடுத்த	எடுத்தவனான
வரும்	வாராநின்ற	பெருமானுக்கு	பெரிய உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
புனல்	ஜலத்தாலே	என்	என்னுடைய
சூழ்	சூழப்பட்ட	வரி	தர்ஸநீயமான
திருக்கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே	வளை	கைவளையை
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய்,	இழந்தேனே	இழந்துவிட்டேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கரையெடுத்த)"கரை"என்று-கோஷத்துக்குப்பெயர். சங்கானது திரைமேல் திரையாகப்போந்து ஏறுகிற போது கரையில்பார்த்து நின்றார்கள், "ஒருசங்கினுடையவளவு இருக்கிறபடியென்" என்றுசொல்லுகிற கோஷமாதல்; அன்றிக்கே

அரு.—முதற்பாட்டு. (கரையித்யாதி) "எடுத்த" என்றது - எழுவித்த வென்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (சங்கானதித்யாதி).

சங்குதனக்கே ஸ்வதஃ உண்டாயிருப்பதொரு கோஷமுண்டிறே; அத்தைச்சொல்லிற்றுதல். (கனவித்யாதி)செறிந்தபவளத்தினுடைய வளர்ந்தகொடியும், திரைகளானவை எடுத்துக்கொண்டு வாராநின்ற ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.

(விரையித்யாதி) பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கோவர்த்தநகிரியைத் தோளசையும்படி யெடுத்துக்கொண்டு நின்றருளிற்று. மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுமுடைத்தாய், பெரியமிடுக்கையுமுடைத்தாய், மலைபோலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் அசையும்படியாக மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்த ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என்னுடைய தர்ஶநீயமான வளை இழந்தேன். .... (க)

மூ.—அரிவிரவுமுகில் கணத்தாலகில்புகையால் வரையோடும்
தெரிவரியமணிமாடத் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வரியரவினணைத்துயின்று மழைமதத்தசிறுதறுகண்
கரிவெருவமருப்பொசித்தார்க்கிழந்தேனென் கனவளையே. (உ)

பதம்.	உரை.
அரி	கறுப்பானது
விரவும்	(கலந்து) பரவாநின்ற
முகில்	மேகங்களுடைய
கணத்தால்	ஸமூஹத்தாலும்
அகில்புகையால்	(அவ்வூரிலுண்டான) அகிற்புகைகளாலும்
வரையொடும்	மலையோடு
தெரிவு	பேதஜ்ஞாநமானது
அரிய	(உண்டாக) அரிதான
மணி	ரத்நமயமான
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	

பதம்.	உரை.
வரி	ரேகைகளையுடைய
அரவின்	திருவநந்தாழ்வானுகிற
அணை	படுக்கையிலே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளின,
மழை	வர்ஷதாரைகள் போலேயிருக்கிற
மதத்த	மதஜலத்தையுடைய
சிறு	சிறுத்ததாய்
தறுகண்	(க்ரௌர்யம் தோற்றும்படிபார்க்கிற) கண்களையுடைய

சுத்தஸ்வபாவரும் ராகப்ரதாநரும் நீர்மையிடும்படியான தேசத்திலிருந்தவனை மாத்ரமன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்கினவனுக்கு இழந்தேன் வளையை இது வென்னென்னுமபிப்ராயத்தை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (பசுக்களுக்குமித்யாதி) ... ... (க)

கரி	குவலயாபீடமானது	என்	என்னுடைய
வெருவ	அஞ்சும்படியாக	கன	க (ஞா) நமான
மருப்பொசித்தார்க்கு	தந்தங்களை அநாயாஸேந முறித்துப் போகட்டவனுக்கு	வளை இழந்தேனே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்) கறுப்பானது எங்குமொக்கப் பரந்திருக்கிற காளமேகஸமூஹங்களாலும், அவ்வூரிலுள்ளார் உண்டாக்குகிற அகில்புகையாலுண்டானஇருட்சியாலே மலைக்கும் மாடத்துக்கும் வாசிதெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாதபடியாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.

(வரியித்யாதி) நாநாவான வரிகளையுடைத்தாய், நாற்றம், குளிர்ச்சி, மென்மைகளையுடைத்தாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, வர்ஷதாரைகள்போலேயிருக்கிற மதஜலத்தையுடைத்தாய் வடிவில் பெருமைக்கு ஈடாகப்பெருத்திருக்கையன்றிக்கே, ஜாத்யுசிதமாம்படிசிறுத்துக்ரௌர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி பார்க்கிற கண்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவலயாபீடமானது வெருவும்படியாக அதின்கொம்புகளை அநாயாஸேந முறித்துப்பொகட்ட அச்செயலுக்கு வளைஇழந்தேன். .... (உ)

மூ.—துங்கமாமணிமாட நெடுமுகட்டின் சூலிகைபோம்
திங்கள்மாமுகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பைங்கண்மால்விடையடர்த்துப் பனிமதிகோள் விடுத்துகந்த
செங்கண்மாலம்மானுக்கு இழந்தேனென் செறிவளையே. (௩)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரியித்யாதி) "வரையெடுத்த பெருமானுக்கு" என்கின்றாய்; (க) "மது ராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி-மதுராம் ப்ராப்யகோவிந்த: கதம்கோகுலமேஷ்யதி" என்று திருவாய்ப்பாடியில்பெண்களெல்லாம் வளை இழந்தார்களேயென்ன; மதுரையிலும் தொடர்ந்து போந்தேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"அரி" என்று - மா, என்றாய், அத்தாலே கறுப்பை லக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கறுப்பானது) என்று. மாடங்களழகிலும், படுக்கை வாய்ப்பிலும் ஈடுபட்டு களிறு தருபுணர்ச்சிகொடுத்து வளை இழவாமை சொல்லுகிறாளென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்தகருத்து. ... ... (உ)

(க) வி-பு-ரு-கஅ-கசு.

பதம்.	உரை.
துங்க	ஶ்ரேஷ்டமாய்,
மா	பெருவிலையனான
மணி	ரத்நங்களையுடைய
மாடம்	க்ருஹங்களினுடைய
நெடு	நீண்ட
முகட்டின்	உச்சியிலிருக்கிற
சூலிகை	கூச்சானது,
போம்	(ஆகாசத்தில்) போகாநின்ற
திங்கள்	சந்த்ரனையும் [டைய
மா	பெரியவடிவையு
முகில்	மேகங்களையும்
துணிக்கும்	பேதிக்கும்படியான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	
பைங்கண்	பசுமையானகண்களையுடையதுகளாய்
மால்	பெரியவடிவையுடையதுகளான
விடை	எருதுகளை
அடர்த்து	அழியச்செய்து,
பனி	குளிர்ச்சியைபண்ணக்கடவனான
மதி	சந்த்ரனுடைய
கோள்	க்ஷயத்தை
விடுத்து	போக்கி (அதனால்)
உகந்த	உகப்பையுடையனாய்
செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷனாய்
மால்	வ்யாமோஹமுடையனா
அம்மானுக்கு	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு[ன
என்	என்னுடைய
செறி	ஒருகாலும் கழற்றவொண்ணாமல் அமைந்த
வளை இழந்தேனே. (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) ஓக்கத்தையுடைத்தாய், பெருவிலையனான ரத்நங்களையுடைய மாடங்களிலுண்டான சூலமானது. (திங்களித்யாதி) சந்த்ரனையும், பெரியவடிவையுடைய மேகங்களினுடையவும் கீழ்வயிற்றை பேதி(ஶேதி)க்கிற திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

அ௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) நீ தொடர்ந்து மதுரையில் செய்த அபதானத்தில் ஈடுபட்டாலும் (௧) "நகரஸ்த்ரீகலாலாபமதுஶ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி- நகரஸ்த்ரீ கலாலாபமதுஸ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி" என்கிற பதினாறுமாயிரவர்பேச்சில் பிச்சேறியிராளோ? உன்மேலே மாலேறுமவளோவென்ன, (௨) "பின்னைகொல்" என்கிறபடியே நான் நப்பின்னையைப்போலே, "அவனேமாலேறும்படியிருந்தவளன்றோ? நானும் அவனை இழக்க வழக்குண்டோ" என்னும் கருத்தாலே விண்டுகொண்டத்தைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"சூலும்" என்றது - மகுடங்களின்கூச்சு. போந்திங்கள் - போகிற திங்கள் என்னுமதுஸ்பஷ்டமென்று மேலுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனையுமித்யாதி).

---

(௧) வி-பு-ரு-௧௮-௧௪. (௨) தி-வாய்-௩-ரு-௧௦.

(பைங்கண்மாலித்யாதி) பசுமையையுடைத்தான கணகளையுடையவுமாய், பெரியவடிவையுடையவுமாயிருக்கிற ருஷபங்களை அழியச்செய்து, குளிர்ச்சியைப் பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப்போக்கி, அதுதன்னைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஒருகாலும் கழற்ற வொண்ணாத வளையை இழந்தேன். .... (௩)

மூ.—கணமருவுமயிலகவு கடிபொழில்சூழ் நெடுமறுகில்
திணமருவுகனமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
மணமருவு தோளாய்ச்சி யார்க்கப் போயுரலோடும்
புணர்மருதமிற நடந்தாற்கிழந்தேனென் பொன்வளையே. (௪)

பதம்.	உரை.
கணம்	ஸமூஹமானது
மருவும்	அதிகமாயிருந்துள்ள
மயில்	மயில்களானவை
அகவும்	ஆடாநிற்பதுமாய்,
கடி	பரிமளத்தையுடைய
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
நெடு	பெரிதான [தாய்
மறுகில்	திருவீதிகளையுடைத்
திணம்	தார்ட்ட்ய ([illegible]) த்
மருவும்	பொருந்தின [தால்
கனம்	க(ந)நமான
மதில்	ப்ராகாரத்தாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,
மணம்	க (ந்) ந்தத்ரவ்யங்களாலே

பதம்.	உரை.
மருவும்	வ்யாப்தமான
தோள்	திருத்தோள்களையுடைய
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டியானவள்
ஆர்க்க	கட்ட (உடனே)
உரலோடும்	உரலோடு
போய்	போந்து
புணர்	ஒன்றாய் இணைந்துக் கொண்டிருக்கிற
மருதம்	மருதவ்ருக்ஷங்கள்
இற	முறிந்துவிழும்படி
நடந்தாற்கு	நடந்த எம்பெருமானு [க்கு
என்	என்னுடைய
பொன்	ச்லாக்யமான
	வளை இழந்தேனே. (௪)

''கோள்'' என்று-சிறையாய், வ்யாதியாலுண்டான சிறை-க்ஷயமென்றருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனுக்கு மித்யாதி). ... ... (௩)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (கணமருவித்யாதி) நப்பின்னையிடத்திற்போலே மாலேறியிருந்தவனுக்கு என்னுநின்றாய்; அவன் ஆஶ்ரிதகரஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யத்தில் அதிச(ஞ)பலனாகையாலே கட்டுண்டானோ? தெரியாதே நீ இங்ஙனே புலம்புவானென்னென்ன; அந்தகட்டோடேதானே விரோதியைப்

வ்யா—காலம்பாட்டு. (கணமித்யாதி) திரள்மிக்கிருந்துள்ள மயில்களானவை தன்னுடைய ப்ரீதியாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநிற்பதுமாய், பரிமளப்ரசுரமான சோலையையுடைத்தாய், பெரியதிருவீதிகளை யுடைத்தாய், திண்மைமிக்கிருக்கையாலே அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(மணமித்யாதி) பிள்ளைபக்கல் பரிவாலே எப்போதுமொக்க கந்த(ஃத)த்ரவ்யங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தோள்களையுடையயசோதைப் பிராட்டிபோல்வார் பந்தி(ஃதி)த்தவற்றை அறுத்துக் கொடுபோகையன்றிக்கே கட்டினஉரலையும் இழுத்துக்கொண்டுபோய். பக(ஃக)தத்தாதிகள்விட்ட அஸ்த்ரங்களாகிலிறே நேரே மார்வைக்காட்டி நிற்பது. பரிவுடையளாய் கட்டினதுக்குப் பண்ணலாவதொரு ப்ரதிக்ரியை இல்லை. ஆகையால் அத்தையும் இழுத்துக்கொடுபோய் இரண்டென்ன வொண்ணாதபடி நிர்விவரமாயிருக்கிற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாகப்போன முக்த(ஃத)னுக்கு என்னுடைய ஸ்லாக்யமான வளை இழந்தேன். .... (௪)

மூ.—வாயெடுத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள்
தீயெடுத்து மறைவளர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடித்தயிருண்ட
வாய்துடைத்த மைந்தனுக்கு இழந்தேனென்வரிவளையே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாய் எடுத்த	உச்சஸ்வரமாகச்சொல்லப்பட்ட	மறை	வேதமர்யாதையை
மந்திரத்தால்	மந்த்ரங்களாலே	வளர்க்கும்	வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்கள்		திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,
தம்	தங்களுக்கு	தாய்	தாயான யசோதைப் பிராட்டி
செய்தொழில்கள்	கர்த்தவ்யமான கர்மங்களை	எடுத்த	கையிலே எடுத்த
தீ	அக்நிகளை	சிறு	சிறிதான
எடுத்து	ஜ்வலிப்பித்து(செய்து)	கோலுக்கு	கொம்புக்கு

நோக்கினவனுக்கு வரத்தட்டுண்டோவென்று * உரவிடையாப்புண்ட வண்ணத்தைப் பேசுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"அகவுகை" ஆடுகையாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸஸம்ப்ரமேத்யாதி). "மறுகில்" என்று - வீதிக்குப்பெயர். "திணம்" - திண்மை. (௪)

உளைந்து	பயந்து	துடைத்த	தடவிக்கொள்ளுகிற
ஓடி	ஓடிச்சென்று	மைந்தனுக்கு	ஸ்வாமிக்கு
தயிர்	தயிரை	என்	என்னுடைய
உண்ட	அமுதுசெய்த	வரி	ஶ்ரேஷ்ட்டமான
வாய்	முகமெங்கும்		வளை இழந்தேனே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயெடுத்த மந்திரத்தால்) உச்ச ஸ்வரமாக ப்ரயோகிக்கிறமந்த்ரங்களாலே ப்ராஹ்மணர் தங்களுக்குக் கர்த்தவ்யமானபடியாலே அக்நியை ஜ்வலிப்பித்து வைதிகமர்யாதையை நோக்கிக்கொண்டுபோருகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிற.

(தாயித்யாதி) அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச் செல்லாமையாலே வெண்ணெயையும் பாலையும் களவிலே அமுது செய்ய, அவை ஈட்டப்பட்ட வருத்தத்தாலே யசோதைப் பிராட்டி கையிலே கோலைக்கொள்ள "அவள் தாயிறே, அச்சமுறுத்துகைக்குச் செய்த செயலிறே" என்றறிய மாட்டாதே ஈடுபட்டோடி அமுது செய்த தயிரைக்காட்டி "நீ களவுகண்டாய்" என்பர்களென்று பார்த்து அத்தை இல்லை செய்கைக்காக முகமெங்கும் தடவிக்கொள்ளுகிற இளிம்பனுக்கு நான் இளிம்புபட்டேன்.

மூ.—மடலெடுத்தநெடுந்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம்
திடலெடுத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
அடலடர்த்தன்றிரணியனை முரணழிய வணியுகிரால்
உடலெடுத்தபெருமானுக் கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல்	மடல்களை	வளர்	வளராநின்றுள்ள
எடுத்த	எடுத்துக்கொண்ட	பவளம்	பவளமானது
நெடும்	நீளமான [தான	திடல்	மேடுகளிலே
தாழை	தாழைகளை யுடைய	எடுத்து	படர்ந்து
மருங்கெல்லாம்	பக்கங்களிலெல்லாம்	சுடர்	ஒளியால்

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) "ஒருத்தி கையிலே கட்டுண்டும், அவள் விரோதியைப்போக்கி அவளுக்குத் தன்னைத்தந்தவன், இவ்வளவான எனக்கும் உதவானோ" என்று அவனுடைய பவ்யதையிலேதுவக்குண்டு என் வளை இழந்தேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(ஈட்டப்பட்ட) திரட்டப்பட்ட. ... ... (௫)

இமைக்கும்	ப்ரகாஸியாநின்ற	அணி	அழகான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		உகிரால்	நகங்களாலே
அடல்	யுத்தத்திலே	உடல்	(அவனுடைய) ஶரீரத்தை
அடர்த்து	நெருக்கி	எடுத்த	பே (ஙீ) தித்தவனை
அன்று	அந்த ஸமயத்திலே	பெருமானுக்கு	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	என்	என்னுடைய
முரண்	மிடுக்கானது	ஒளி	ப்ரகாஸியாநின்ற
அழிய	அழியும்படியாக		வளை இழந்தேனே. (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) மடலினுடைய ஒக்கத்தையுடைத்தான நெடிதான தாழைகளையுடைத்தான பரிஸரமெல்லாம் வளர்பவளமானது திடல்களிலே மூடப்படர்ந்து ப்ரகாசத்தைப்பண்ணுநின்றுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும். யுத்தத்திலே நெருக்கி, அன்று ஹிரண்யன் மிடுக்கழியும்படியாகப் பிராட்டிமாரும் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியாக உகிராலே அவனுடைய சரீரத்தை பே(ஙீ)தித்து, த்தன்னுடையயீஶ்வரத்வத்தைநிலைநிறுத்தினவனுக்கு என்பருவத்திலே ஒருவனுக்கு உதவினவனன்றோ என்றிருந்தாயிற்று வளையிழந்தது. .... (கூ)

மூ.—வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை வரிநீழலணிமுத்தம்
தெண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
எண்டிசையு †மெழுகடலுமிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
உண்டுமிழ்ந்த பெருமானுக்கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (எ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடும்படியானமுக்தனுமிற்று அவன்; நீயும் "வாயில்பல்லு மெழுந்தில" என்கிறபடியே பேதைப்பருவமாயாயிற்றிருப்பது, "வளை இழக்கும்படி வந்ததென்" என்ன; "ஒருத்தன் வாசியறிந்து திருநாமம்சொல்லி, அவன் விரோதியை அழித்தவனன்றோ? நானும் அவன் வைலக்ஷண்யத்தாலே இப்பருவத்திலும் துஸ்ஸஹமான விரஹத்தாலே நோவுபட்டால் வந்ததோன்றுணோ" என்றாயிற்று வளை இழந்ததென்று சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"மடலையெடுத்த" என்ற சப்தார்த்தமாய், பலிதமருளிச்செய்கிறார் (மடலித்யாதி). அணி - அழகாய், பலிதார்த்தம் (பிராட்டிமாருமித்யாதி). உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). .... (கூ)

---

† (பா)-எழுகடலும்.

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்
அமரும்	படிந்திருக்கிற
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
புன்னை	புன்னைமரத்தினுடை[ய
வரி	இருண்ட
நீழல்	நிழலினுடைய (நடுவில்)
அணிமுத்தம்	வெளியான ப்ரதேசங்களிலே
தெண்	தெளிவான
திரைகள்	நீர்களானவை
வரா	முத்துக்களைக் கொடுவந்து
திரட்டும்	சேர்க்காநிற்பதான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	
எண்திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களையும்,
எழு	எழாநிற்கிற
சுடரும்	(ஆதித்யாதி) தேஜஸ்ஸுகளையும்,
இரு	பரப்பை யுடைத்தான
நிலனும்	பூமியையும்,
பெரு	விசாலமான
விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்) விழுங்கி (பிறகு)
உமிழ்ந்த	(வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்தவனான
பெருமானுக்கு	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
என்	என்னுடைய
ஒளி	ப்ரகாசமான
வளை இழந்தேனே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வண்டமருமித்யாதி) வண்டுபடிந்த பூக்களையுடைத்தான புன்னையினுடைய வரிநீழலிலே ஓரிடம் வெளியாய், ஓரிடம் நிழலாயிருக்குமாயிற்று; அதில் வெளியான ப்ரதேசங்களிலே தெளிந்த நீர்களானவை முத்துக்களைக்கொடுவந்துதிரட்டா நிற்குமாயிற்று.

(எண்டிசையுமித்யாதி) எட்டுத் திகுக்களையும், எழுவகைப்பட்ட கடல்களையும்; "எழுசுடரும்" என்று பாடமானபோது ஏழாநிற்கிற ஆதித்யாதிகளையும் நினைத்ததாகிறது. பரப்பையுடைத்தான பூமியையும் இவற்றுக்கெல்லாம் அவகாச ப்ரதானம் பண்ணுகிற ஆகாசத்தையும், ப்ரளயகாலத்திலே எடுத்துவைத்துப் பின்னே

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) ஒருசிறுக்கனுக்காக ஒருகால் உதவினதைக்கொண்டு வளைஇழப்பாருண்டோவென்ன; ப்ரளயாபத்ஸகனன்றோ எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனன்றோ வென்றுகிடாய் நான்வளையிழந்ததென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

நிழலிலும், முத்துக்களைத் திரட்டில் பரபாகமாயிராதென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அதுவித்யாதி). ... ... (எ

வெள்ளாடகொண உமிழ்ந்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இழந்தே னென்வரி வளையே. அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை விஶ்வஸித்துக் கிடாய் நான்கெட்ட தென்கிறாள். .... (எ)

மூ.—கொங்குமலிகருங்குவளை கண்ணுகத்தெண்கயங்கள்
செங்கமலமுகமலர்த்தும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வங்கமலிதடங்கடலுள் வரியரவினணைத்துயின்ற
செங்கமலநாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளத்தாலே	தடம்	விசாலமான
மலி	வ்யாப்தமாய்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
கரும்	கறுத்தநிறத்தை யுடைத்தான	வரி	தர்சநீயமான
		அரவின்	திருவநந்தாழ்வானாகிற
குவளை	குவளைப்பூக்களை	அணை	படுக்கையில்
கண்ணாக	கண்களாகக்கொண்டு	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளுகிற வனாய்,
தெண்	தெளிந்த		
கயங்கள்	பொய்கைகளானவை	செம்	சிவந்த
செம்	சிவந்த	கமலம்	கமலத்தை
கமலம்	தாமரைப்பூவாகிற	நாபனுக்கு	நாபியிலேயுடைய பத்மநாபனுக்கு
முகம்	முகத்தை		
அலர்த்தும்	விகஸிப்பியாநின்ற	என்	என்னுடைய
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		செறி	(கையில்) அமைந்திருக்கிற
வங்கம்	மரக்கலங்களாலே		
மலி	வ்யாப்தமாய்	வளை இழந்தேனே.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) பரிமளப்ரசுரமாய், கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவளைப்பூக்களைக் கண்ணு

அ௩.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) ப்ரளயகாலமாகையாலே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தான்; உனக்கு இப்போதென்ன ப்ரளயம்வந்தது வளை இழக்கைக்கென்ன; எனக்கு விரஹத்தை யுண்டாக்கினான் அவனே யென்று அவ்வழியாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்கின திருநாபீகமலத்தை நினைத்தாளென்று ஸங்கதி.

குவளையைக் கண்ணாக நிரூபித்து கமலத்தை முகமாக நிரூபித்தால், இரண்டுக்கும் யுகபத்விகாஸம் சொல்லக்கூடாமையால் "செங்கமல முகமலர்த்தும்" என்றதுக்கு செங்கயலமாகில் முகம் அலர்த்து மென்ன வொண்ணு

க்கொண்டுதெளிந்த பொய்கைகளானவை சிவந்த †தாமரைப் பூக்களாகிறமுகத்தை அலர்த்தாநின்றுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(வங்கமலியித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருப்பதாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே தர்ஶநீயமான வடிவையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற சிவந்த கமலத்தையுடைத்தான திருநாபியையுடையவனுக்கு உத்பாதகனை விஸ்வஸித்து முடிந்தேனென்கிறாள்.

மூ.—வாராருமிளங்கொங்கை நெடும்பணைத்தோள் மடப்பாவை
சீராரும்வரைமார்பன் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பேராளனாயிரம் பேராயிரவாயரவணைமேல்
பேராளர்பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வளையே. (க)

பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே
ஆரும்	தாங்கப்பட்டதாய்
இளம்	இளமையை யுடைத்தான
கொங்கை	ஸ்தநங்களை யுடையளாய்,
நெடும்	நீண்ட
பணை	மூங்கில்போலே
தோள்	தோளையுடையளாய்,
மடம்	பவ்யையான
பாவை	பெரிய பிராட்டியார் (வர்த்திக்கையாலுண்டான)
சீர்	ஸம்பத்தாலே
ஆரும்	வ்யாப்தமாய்
வரை	மலைபோல் த்ருடமான
மார்வன்	திருமார்வை யுடையவனாய்
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	

பதம்.	உரை.
பேராளன்	(அதனால்) பெருமையையுடையனாய்,
ஆயிரம்	ஆயிரமான
பேர்	திருநாமங்களை (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற)
ஆயிரம்	ஆயிரமான
வாய்	முகங்களையுடைய
அரவணைமேல்	திருவநந்தாழ்வான் மேல் (பள்ளிகொண்டிருக்கிற)
பேராளர்	பெருமையை யுடையவனான
பெருமானுக்கு	எம்பெருமானுக்கு
என்	என்னுடைய
பெய்	ஶ்லாக்யமான
வளை	இழந்தேனே. (க)

* தென்று,செங்கமலம்போலே யிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய முகத்தை அலர்த்துமென்றருளிச் செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாதி). (தாமரைப்பூக்களை) என்றவகந்தரம் "போலே" என்றுசேஷம். ... ... (அ)

† இங்கு அரும்பதத்துக்கு அநுகுணமாயில்லை.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி). வாராலே தாங்கப்பட்டிருப்பதாய், இளமையை யுடைத்தாயிருக்கிற கொங்கைகளை யுடையளாய், நெடியபணைபோலே யிருக்கிற தோள்களை யுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையாய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் வர்த்திக்கையாலே யுண்டான ஸம்பத்தை யுடைத்தாய், வரைபோலே திண்ணியதான திருமார்வையுடையவன். (திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பேராளன்) திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனாகையால்வந்த ஏற்றத்தை யுடையவன்.

(ஆயிரம்பேரித்யாதி) தூங்குமெத்தைபோலே அசையாநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஏறட்டுக்கொண்டுஆயிரவாயாலும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமான ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி ஸ்தோத்ரம பண்ணுகையால் வந்த பெருமையுடையவனுக்கு, யசோதைப்பிராட்டி தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு ஆடுமாபோலேயாயிற்று. (இழந்தேனென் பெய்வளையே) தன்னையொழியச் செல்லாமை யுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்குமவனன்றோ?, நம் செல்லாமை பரிஹரியானோவென்று விஸ்வஸித்து வளையிழந்தேனென்கிறாள். .... (க)

மூ.—தேமருவுபொழில் புடைசூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வாமனனைமறிகடல்சூழ் வயலாலி வளநாடன்
காமருசீர்க்கலிகன்றி கண்டுரைத்த தமிழ்மாலை
நாமருவி யிவைபாட வினையாய நண்ணாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தே	மதுவால்	பொழில்	சோலைகளாலே
மருவும்	வ்யாப்தமான	சூழ்	சூழப்பட்ட

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) "ஸகல ஜகத்துத்பாதகன்றானே உண்டாக்கினவிரஹம் அநுபவிக்கத் தீருமத்தனை, அவனேவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்" என்ன; "தன்னைப்பிரியமாட்டாதாரைப் பிரியாமலிருக்கவில்லையோ, என்னைப் பிரித்து வைப்பானென்" என்று வளைஇழந்தேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(பணைபோலே)மூங்கில்போலே. "ஆயிரம்பேருடையஆயிரவாய்" என்றவிசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (தூங்கித்யாதி). ... ... (க)

புடை	பர்யந்தங்களையுடைய,	சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடையரான
திருக்கண்ண புரத்து	திருக்கண்ணபுரத் திலே [கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணு	கண்டுரைத்த	க்ருபையால் அருளிச் செய்த
வாமனனை	வாமநன்விஷயமாய்,		
மறி	மறிப்பியாநின்ற	தமிழ்மாலை இவை	இந்தத் தமிழ்த் தொடையை
கடல்	ஸமுத்ரத்தாலே		
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	நா	நாவிலே
வளம்	வளமையையுடைய	மருவி	பொருந்தும்படி
வயல்	வயல்களையுடைத் தான	பாட	பாட
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டை யுடையராய்,	வினையாய	ஸஹ்ருதயமாகப்பண் ணின பாபங்களும்
காமரு	ஆசைபண்ணத்தக்க	நண்ணுவே	கிட்டாதுகள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வாமநனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. தன்னுடையபேற்றுக்குத் தான் அர்த்தியாய் வருமவனாயிற்று. (மறியித்யாதி) சப்தியாநின்றுள்ள கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய் பரந்த வயலையுடைத்தான ஆலிநாட்டையுடையராய், எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இந்த தமிழ்த்தொடையை நாவிலே பொருந்தும்படிபாட, ஸஹ்ருதயமாகப்பண்ணின பாபங்களும் விட்டுப்போம்; உக்திமாத்ரத்தைச் சொல்ல புத்தி(புத்தி)பூர்வகமாகப் பண்ணின பாபங்கள் கிட்டாவென்கிறார். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.



அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) "வாமனன்" என்றதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). ஆஸ்ரிதர்பேறே தன்பேறென்று கருத்து. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



எட்டாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

விண்ணவர் தங்கள் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—(விண்ணவரித்யாதி) இப்பிராட்டி தன் இழவைச் சொல்லி பரவசையாய் விழுந்துகிடந்தாள்; தளர்த்தியாலே உடம்பு க்ருஶமாய், குழலும்பேணுதே பூவும் மறுத்துக்கிடக்குமிறே. இத்தை யறியாதே பழைய வாஸனையைக்கொண்டு மதுபாநம்பண்ணுவதாகச் சிலதும்பிகள் வந்து பறந்தன; அத்தைப்பார்த்து (க) "वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश - வாஹி வாத யத: காந்தா தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாமாமபிஸ்ப்ருஶ" என்னுமாபோலே மதுவுக்ுக் க்ருஷியைப்பண்ணி மதுபாநம் பண்ணப்பாராயென்கிருள். *

மூ.—விண்ணவர் தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்
மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்சேர்
கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
வண்ணநறுந்துழாய் வந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பீ	கோல்களிலேவர்த்திக்கிற தும்பியே?	புகழ்	ஶீலாதிகுணங்கள்
விண்ணவர் தங்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு	சேர்	சேர்ந்திருக்குமவனும்,
பெருமான்	நிர்வாஹகனும்,	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற
திரு	பெரியபிராட்டியாரை	எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனுடைய
மார்வன்	திருமார்வில் தரிப்பவனும்,	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
மண்ணவரெல்லாம்	லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாம்	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே
வணங்கும்	தொழும்படியாய்,	வண்ணம்	வர்ணத்தையும்,
மலி	அதிகமான	நறும்	பரிமளத்தையும் (உடையதான)

அநு.—விண்ணவரின் ப்ரவேசம். (மறுத்து) மற்றுமறுத்தென்றபடி. நாயகனுடையமாலையில் பரிமளத்தைக்கொடுவந்தூதினால் விரஹதாபம் தீர்ந்து பூவில் மதுசேர்ந்தால் உண்ணப்பார்க்கிற தாத்பர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறூர் (அத்தையித்யாதி). ... ... *

(க) ரா-ஆ.

துழாய்	திருத்துழாயிலே (படிந்து அங்குத்தை பரிமளத்தைக் கொண்டு)	வந்து	இங்கேவந்து
		ஊதாய்	ஊதவேணும். (ச)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (விண்ணவர் தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்) நித்ய ஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் அநுபவிக்கிற விஷயமிதுவன்றோ? நான் உன்னைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். (க) * சூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்திக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்யப்பிராட்டியும் தானுமாய் இருக்குமாயிற்று. (மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்) நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் அதிகாரிகளாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இங்குள்ளாருமெல்லாம் அதிகாரிகளாம்படியாகத் தான்வந்து நிற்கிறநிலை. அங்கு அநதிகாரிகள் ஒருவருமில்லாதாப்போலே இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும் அதிகாரிகளாம்படியாக வாய்த்துவந்து நிற்கிறது.

(மலிபுகழ்சேர்) சிலகுணம் ஸத்கார்யவாதம் கொண்டு அறிய

அரு.—முதற்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) "கோற்றும்பி துழாயில் படிந்து வந்ததென்று சொல்லுகைக்கு இங்கேமதுமாறியிராதோ?, உன்னைப்பிரிந்திறே அவனிருப்பது" என்று அக்குறையில்லை அவனுக்கென்னுமது தோற்ற ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி). "தங்கள்" என்று விசேஷித்ததத்தாலே நிரதிசயபோக்ய வஸ்துவினநுபவத்தாலுண்டான தானுனதன்மை தோற்றுகையால் அதுக்குக்கருத்து (இதுவித்யாதி). ஸூரிகள் அநுபவிக்கும் விஷயமானால் எனக்கென்ன ; பூவும் மதுவுமுண்டாகிலன்றோ நான்போவதென்ன; அதுக்கும் குறையில்லையென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சூட்டித்யாதி). இத்தால் செவ்விப் பூச்சூடுவாரும் சூட்டிக்கொள்ளுகைக்கு உடலாக ஒருசேர்த்தியுண்டாயிருக்க, மதுவெள்ளமிருக்கும்; இங்கே சூட்டுவாருமின்றியே சூடினதும் செருகாயிருக்கையாலே உனக்கு அநுபவிக்க அவகாசமில்லை யென்றதாயிற்று. ஸூரிபோக்யனை ஶ்ரிய꞉ பதியை நான்கிட்டுவதெங்ஙனேயென்னுமபிப்ராயத்தில் "மண்ணவரித்யாதி" என்றுவிவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நித்யவிபூதியிலித்யாதி).

இங்கே "மலிபுகழ்" என்கைக்குப்பரமபதத்தில்மலிவில்லையோவென்ன; (சிலவித்யாதி). (ஸத்கார்யவாதம்) என்றது - முன்புண்டானதுக்கே கார்யத்வாஉவஸ்த்தாபத்தியென்று நிர்ணயிக்கும் வாதமென்றபடி. (அரிய

(க) திருவிரு-உக.

வேண்டும்படியாயிருக்கும். அங்கு ப்ரமாணங்கள்சொல்லவறியுமித்தனை. இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தார்க்கும் முகம்கொடுத்துக் கொடுநிற்கிற நிலையைக்கண்ணாலேகாண்கையாலே அதுஸ்பஷ்டமாவது இங்கேயாயிற்று. (கதிர்முடிமேல்) இப்படி உபயவிபூதிக்கும் கவித்ததாகையாலே ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தின்மேலே. (வண்ணநறுந்துழாய்) செவ்விமாறாதே பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குத்தைபரிமளத்தைக் கொடுவந்து இங்கே ஊது. (கோற்றும்பி) கோல்களிலும் பணைகளிலும் வைத்தமதுவைப்பாநம் பண்ணக்கடவ உன்னை. (க) "ஸர்வரஸ: - ஸர்வரஸ:' என்கிறவஸ்துவைப்போய் அநுபவி" என்றன்றோ சொல்லுகிறது. .... (க)

ஃஉ.—வேதமுதல்வன் விளங்குபுரிநூலன்
பாதம்பரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி
காதன்மைசெய்யும் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாதுநறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (உ)

வேண்டும்படியாய்) என்றது-முன்புண்டானதே கார்யமாயிற்றென்னுமாபோலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சீலகுணம் காணப்பட்டதாகையால் பரமபதத்திலும் தர்மைக்ய நிபந்தநமாகவுண்டென்று அநுமாநவிதயா அறியவேண்டும்படியாயென்கை. அநுமாந ப்ரமாணமே யன்றியே சப்தப்ரமாணமுமுண்டென்கிறார் (ப்ரமாணங்களித்யாதி). ப்ரத்யக்ஷமே இங்கு அமையுமென்று ஏற்றமருளிச் செய்கிறார் (இங்கித்யாதி). "துழாய்" என்றவநந்தரம் "படிந்து" என்று சேஷம்பூரித்தருளிச் செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). இத்திருமொழியில் மலர் செருகாயிருக்கும்படியை உரைத்ததும் வந்தூதசெவ்வி பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லுமதுவும், தும்பிகளைப்போகச் சொல்லிற்றும் ஸ்வாபதேசத்தில் இவ்விபூதியில் சப்தாதி விஷயங்களின் நிஸ்ஸாரதையும், பகவதநுபவத்தின் நிரதிசய ஸாரவத்தையும் சிஷ்யர்க்கு அறிவிப்பித்தமையாகக்கொள்வது. (க)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வனித்யாதி) "மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்" என்னுநின்றாய்; மண்ணவரில் தேவதாந்தரங்களையும் வணங்காதிற்கக்காணுநின்றோமென்ன; (உ) "மானிடவரல்லர்" என்கிறபடியே அஸத்துக்களை மண்ணவரென்றும் சொல்லப்போகாது, வைதிகரெல்லாம்

(க) சாந்தோ-ஙு-கச-ச. (உ)

பதம்.	உரை.
வேதமுதல்வன்	வேதப்ரதிபாத்யனான முதன்மையை யுடையனாய்,
விளங்கு*	(திருமேனியில்) விளங்காநின்ற
புரிநூலன்	திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையனாய்,
பலரும்	எல்லாரும்
பாதம்	திருவடிகளை
பரவி	பரக்கச்சொல்லி
பணிந்து	ஸேவித்து
எத்தி	ஸ்துதித்து (அதனால்)
காதன்மை	ஸ்நேஹத்தை
செய்யும்	பண்ண(ப்ராப்த)னான
கண்ணபுரத்தெம்பெருமான், [ய்	
தாது	தாதுகளையுடைத்தா
நறும்	பரிமளத்தையுடைய தான
துழாய்	திருத்துழாயிலே
தாழ்ந்து	அவகாஹித்து
ஊதாய்கோற்றும்பி. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வன்) புருஷர்கள் தங்கள் ஆஶ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனோ? ஆகமாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற வஸ்துவைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்று. அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமான வேதைக ஸமதிகம்யனாகையால் வந்த ப்ராதாந்யத்தை யுடையவன்; (விளங்குபுரிநூலன்) (க) "ഹിരണ്മയഃ പുരുഷഃ - ஹிரண்மய: புருஷ:" என்கிறபடியே அழகிய விக்ரஹத்தையும் அதிலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையு முடையவன்.

(பாதமித்யாதி) திருவடிகளை அக்ரமமாக எத்தி அதிலே விழுந்து எல்லாரும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகிற. (உ) "നിദിധ്യാസിതവ്യഃ- நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று விதிக்கிற விஷயத்திலேயன்றோ நான் உன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (தாதித்யாதி) பூத்துச் செவ்வியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலேதாழ்ந்து இங்கேவந்து ஊதவேணும். .... (உ)

இவனையே தொழுவர்களென்னுநின்றுகொண்டு வேதவேத்யத்வம் சொல்லுகிறானென்று ஸங்கதி.

(தங்கள் ஆஶ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவை) என்றது- தங்கள் ஆஶ்ரயங்களானவற்றுக்கு மாஹாத்ம்யமுண்டானதாகத்தோற்ற வஸ்துவான தேவதாந்தரத்தை யென்றபடி. விவரணம் (ஆகமேத்யாதி). (உ)

(க) சாந்தோ-க-கூ-சு. (உ) ப்ரு-சு-ரு-சு.

மூ—விண்டமலரெல்லாமூதிநீ யென்பெறுதி
அண்டமுதல்வ னமரர்களெல்லாரும்
கண்டுவணங்கும் கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்
வண்டுநறுந்துழாய் வந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	விகஸிதமான	கண்டு	கண்ணாரக்கண்டு
மலரெல்லாம்	புஷ்பங்களிலெல்லாம்	வணங்கும்	ஆஶ்ரயிக்கும்படியானவனான
ஊதி	ஸஞ்சரித்து		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
நீ	நீ	வண்டு	வண்டுகள் (படிந்துகிடக்கிற)
என்	என்ன (ஸுகத்தை)	நறும்	பரிமளப்ரசுரமான
பெறுதி	பெற்றாய் (ஆகையால்)	துழாய்	திருத்துழாயின் (பரிமளத்தைக்கொண்டு)
அண்ட	அண்டத்துக்கு		வந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (க)
முதல்வன்	நிர்வாஹகனாய்		
அமரர்கள்	தேவர்கள்		
எல்லாரும்	ஸகலரும்		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (விண்டு) திறந்து கிடந்தவாசலெல்லாம் நுழைந்து திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீஉன்னுடையயாத்ரை. இதள் அலருமளவும்அவஸரம் பார்த்துநின்றால் மற்றுள்ளவற்றிலடங்கலும் மது ஒழுகிப்போமே, இதுதன்னில் உள்ளது அல்பமாய், அஸ்த்திரமாயிருக்கும்; அதுதான்முதலிலே கிடையாது. கிடைத்ததோ அத்யல்பம்; அல்பபலத்துக்கு யத்நம்பண்ணுவாருண்டோ?

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு (விண்டவித்யாதி) "வேதவேத்யவஸ்து" என்று அத்தைச்சொல்லாநின்றாய், தேவதாந்தரங்களும் சிலப (ல) லங்களைக் கொடுக்க, பெற்றிருப்பாரும்சிலருண்டேயென்ன; அதுகொடுப்பது-க்ஷுத்ரபலத்தையென்று, அத்தைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகிறானென்று ஸங்கதி.

"விண்ட" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (திறந்தித்யாதி). ஒடித்திரிய வேண்டுவானென்னென்ன ஹேதுத்வயம் (இதுவித்யாதி). விள்ளாமலரிருந்தால் விண்டமலரில் தேன் சுவறிப்போமென்று அங்கோட, அங்குதானும் நாக்கு நனைக்கவுமில்லாமல் மற்றொன்றைத்தேடிப் போகையுமாய் இப்படி திரிந்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. விஷயாந்தரங்களின் ஸ்வபாவமிருப்பது இங்ஙனென்று கருத்து. ... ... (க)

அண்டமுதல்வன்) அண்டத்துக்கு நிர்வாஹகன். (அமரர்களித்யாதி) தங்களை ஆஸ்ரயணீயராக நினைத்து இறுமாந்திருக்கிறவர்களெல்லாரும் அவ்விறுமாப்பைப் பொகட்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிறவன். (வந்து) ஸஜாதீயருடைய யாத்ரை அமையாதோ உனக்கு. ....(க)

மூ.—நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்
சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகிக்
கார்மலிவண்ணன் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தார்மலிதண்டுழாய் தாழ்ந்ததாய் கோற்றும்பீ. (ச)

பதம்.	உரை.
நீர்	ஸமுத்ரத்திலே
மலிகின்றது	வ்யாபித்த
ஓர்	அத்விதீயமான
மீனாய்	மத்ஸ்யாவதாரமாய்,
ஓர்	அத்விதீயமான
ஆமையுமாய்	கூர்மாவதாரமுமாய்,
சீர்	வீரஸ்ரீயால்
மலிகின்றது	பூர்ணமான
ஓர்	அத்விதீயமான
சிங்க	நரஸிம்ஹத்தினுடைய
உருவாகி	வடிவையுடையனாய்,

பதம்.	உரை.
கார்	அழகால்
மலி	நிறைந்த
வண்ணன்	திருமேனியையுடையனை
கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,	
தார்	மாலையிலே
மலி	வ்யாப்தமான
தண்	குளிர்ச்சியான
துழாய்	திருத்துழாயின் பரியளத்தில்
தாழ்ந்ததாய் கோற்றும்பீ. (ச)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்) கடலிலே அக்கடலைக் கண்செறியிட்டாப்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய மத்ஸ்யமாய், (க) "அலைகடல்நீர்க்குழம்ப" என்னக்கடவதிறே. கடலில் நீர்க்குழம்பிச் சேறும்படியிறே கொண்டவடிவின்பெருமை. அன்றிக்கே ஜலசரஜாதியுமான வடிவையுடைய

அரு.—நாலாம்பாட்டு (நீரித்யாதி) அமரர்களெல்லாரும் கண்டுவணங்குகைக்கு இவன்செய்த ஏற்றமென்னென்ன; தன்னை அழியமாறி அவதரித்து வேதப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணினான் காணென்றுசொல்லுகிறாளென்றுஸங்கதி. கண்செறி - குழாய் மூடியிட்டாப் போலேயாய் அத்தாலே கடலை நெருக்கமாக வ்யாபித்தமை தோற்றுகிறது. "நீர்"என்று கடலாய் கிழருளிச்செய்து, கேவலஜலமாக வர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "ஜலஸஜாதீயமாய்" என்றுபாடமான

(க) தி-மொ-கக-ச-க.

ஆமையாய். (சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகி) வீரஶ்ரீயால்குறை வற்ற நரஸிம்ஹமாய் உகவாதவனுக்காகக்கொண்ட வடிவையோ கரன் பற்றச் சொல்லுகிறது.

(காரித்யாதி) எல்லாருக்கும் மேல்விழுந்து பற்றவேண்டும்படியான வடிவையுடையனுமாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனையன்றோ பற்றச் சொல்லுகிறது. (தார்மலி) பூமிக்கு ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே. (ச)

மூ.—ஏரார்மலரெல்லா மூதிநீயென்பெறுதி
பாராருலகம் பரவப்பெருங்கடலுள்
காராமையான கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாரார்நறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர்	அழகிஞல்	பரவ	பரவும்படியான
ஆர்	நிறைந்துள்ள	பெரும்	மஹத்தான
மலர் எல்லாம்	புஷ்பங்களில் எல்லாம்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
ஊதி	ஸஞ்சரித்த	காராமையான	பெரிய ஆமையான
நீ	நீ [தை	கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்	
என்	என்னப்ரயோஜநத்	தார்	மாலையிலே
பெறுதி	பெற்ருய் ;	ஆர்	நிறைந்ததாய்
பார்	மண்ணில்	நறும்	பரிமளிதமான
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ள	துழாய்	திருத்துழாயிலே
உலகம்	லோகங்களெல்லாம்	தாழ்ந்தூதாய்கோற்றும்பீ. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏரார்மலரெல்லாமூதி) ஒன்றிலே உன் அபேக்ஷை குறைவறக் கிடக்கிறதன்றே. நிறங்கொண்டு ப்ர(பு)

போது நீரிலேதானே புஷ்டமாயிருந்துள்ள என்றுசப்தார்த்தம். "ஜலம் மிக்கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம் பரம்பும்படியான" என்று பாடமானபோது - நீர்மலிகின்ற லோகத்திலே அதுக்குத் தக்கதோர் ஆமையுமாயென்று சப்தார்த்தம். மேலுக்கவதாரிகை. (உகவாதவித்யாதி). (ச)

அரு. —அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிரண்டிலும் சொன்னவர்த்தந்தானே பின்னுட்ட அத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்குக்கருத்து (ஒன்றிலேயித்யாதி). ஏரார் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிறமித்யாதி). "என்பெறுதி" என்றதுக்கு உட்கருத்து

மிக்கிற இத்தனையிறே உள்ளது. எங்கும்புக்கும் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணினையென்னும் வார்த்தை கேட்கப் பெற்றிலேயே. (பாராருலகம்பரவ) மணம்மிக்கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம்பரவ. (பெருங்கடலுள் காராமையான) கீழ்ச்சொன்னதுதான் பின்னாட்டுகிறபடி. (காராமை) பெரிய ஆமை. (தாராரித்யாதி) பூமிக்குச் செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே தாழ்ந்தூதாய். .... (ரு)

மூ.—மார்வில்திருவன் வலனேந்து சக்கரத்தன்
பாரைப்பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி
காரில்திகழ்காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
தாரில்நறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்தும்பீ. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மார்வில்	திருமார்விலே	காரில்	கறுப்புக்கிருப்பிருப்பிட [மாய்
திருவன்	பெரியபிராட்டியாரை யுடையவனாய்,	திகழ்	ப்ரகாசியாநின்ற
வலன்	வலது திருக்கையில்	காயா	காயாம்பூபோல்
ஏந்தும்	தரிக்கப்பட்ட [வனாய்	வண்ணன்	வடிவழகையுடையனை எம்பெருமானுடைய
சக்கரத்தன்	திருவாழியை யுடைய		
பாரை	பூமியை [னால்	கதிர்	ஒளியை யுடைத்தான
பிளந்த	பேதித்தவனாய் (அத	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
பரமன்	மேன்மையை யுடையவனாய், [யாய்	தாரில்	மாலையிலிருக்கும் [மேல்
		நறும்	பரிமளிதமான
		துழாய்	திருத்துழாயில்
பரஞ்சோதி	பரமமான தேஜோரூபி		தாழ்ந்தூதாய் கோல்தும்பி. (சு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ அங்கேசென்றால் முகம்தருவிப்பாருமுண்டு. அவன்றான் விரோதிநிரஸநசீலன்; என்றுமொக்க ஆபத்துக்களிலே உதவிப்போந்தவன். உதவாதொழியிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகுடையவன்; ஆனபின்பு அவன் பக்கலிலேசென்று இங்கே வந்தூதப்பாராயென்கிறாள்.

(எங்குமித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மார்விலித்யாதி) ஆமைக்கநந்தரம் வராஹாவதாரமாகையாலே அத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு சேர்ப்பாருமுண்டென்கிறாரென்று ஸங்கதியை தாத்பர்யகதநமுகேந ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (நீயித்யாதி)

வ்யா.—(மார்விற்றிருவன்) திருமார்விலே பிராட்டி யெழுந்தருளியிருந்து அவன் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே இத்தலையில் குற்றங்கண்டு அழன்று கைவிடுமென்று தன்புழுநீர்மையாலே அவனை ஆற்றிப் பொருந்துவிடுமாயிற்று. (வலனேந்து சக்கரத்தன்) அவள் சொல்லவன்றிறே கையில் திருவாழியை ஏந்திற்று. (க)* எப்போதும் கைகழலாநேமியானிறே. (பாரைப்பிளந்த பரமன்) அண்டபித்தியிலே புக்குச்சேர்ந்து உருமாய்ந்துபோன பூமியைக்கைவிடாதே அதுக்கீடாயிருப்பதொருவடிவைக்கொண்டுபுக்கு, இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறி, ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரை எண்ணவொண்ணாதபடி யிருக்குமவன். (பரஞ்சோதி) எல்லார்க்குமொக்க ப்ராப்யனாயிருக்குமவன்.

(காரில்திகழ்காயாவண்ணன்) ப்ராப்யனன்றாகிலும் விடவொண்ணாதாயிற்று வடிவழகு. கறுப்பு இத்தனையுமே அதுக்கேற்றமாகச் சொல்லலாவது; பரிமளமித்தனையும் அவனுக்கேற்றமா யிருக்குமாயிற்று. (கதிரித்யாதி) ஆதி(ரா)ராஜ்யப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தின்மேலேயுண்டான செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயிலே படிந்து இங்கே வந்தூதப்பாராய். .... (சு)

மூ.—வாமனன்கற்கி மதுசூதன் மாதவன்
தார்மன்னுதாசரதியாய தடமார்வன்
காமன்றன்தாதை கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாமநறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாமனன்	வாமநாவதாரம் செய்தவனாய்,	தார்	(ரக்ஷணத்துக்கு ஸூசகமான)மாலையினாய்
கற்கி	கல்கி அவதாரம் செய்வதாக திக்ஷித்திருக்குமவனாய்,	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
மதுசூதன்	மதுஎன்கிறஅஸுரனை நிரஸித்தவனாய்,	தாசரதியாய	சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்
		மாதவன்	சிரிய:பதியாய்

(அழன்று)-கோபித்து. "பரமன்" என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷணத்திலித்யாதி). (உ) "பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய- பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" என்றுசொல்லுகிற ஶ்ருதியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி).
"காரில் திகழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (கறுத்தித்யாதி).

(க) பெரியதிரு-அள. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

தடம்	விசாலமான [ணுய்,	தாமம்	மாலையாய்
மார்வன்	திருமார்வையுடைய	நறும்	பரிமளிதமான
காமன்தன்	மந்மதனுக்கும்	துழாய்	திருத்துழாயிலே
தாதை	உத்பாதகனுன		தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ. (எ)
கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனன்) தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தானே அர்த்தி(ர்)யாய்வருமவன். (கற்கி) ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துகைக்கக் கடவனாக தீக்ஷித்திருக்கிறவன். (மதுசூதன்) முன்பே முதல்களைப் பிடுங்கித் தந்தவன். (மாதவன்) இக்குணங்களுக்கடியாக ஸ்ரியப்பதியாயுள்ளவன். (தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குத் தனி மாலை யிட்டிருக்கையாலே வளைத்துக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவன்.

(காமன்றன்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரிகிறகாமனுக்குங்கூட உத்பாதகன். (தாமமித்யாதி) மாலையாய் பரிமளிதமான திருத்துழாயிலே தாழ்ந்து இங்கே வந்துதாய். (எ)

மூ.—நீலமலர்கள் நெடுநீர்வயல்மருங்கில்
சாலமலரெல்லாமூதாதே வாளரக்கர்
காலன்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
கோலநறுந்துழாய் கொண்டூதாய் கோற்றும்பீ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	அதிகமான [டைய	ஊதாதே	ஊதவேண்டாம்;
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை யு	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையரான
வயல்	வயல்களிலுண்டான	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு
நீல	நீலவர்ணமான	காலன்	ம்ருத்யுவான
மலர்கள்	பூக்களிலும்,		கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்,
மருங்கில்	(அந்தவயலினுடைய) பக்கங்களிலுண்டான	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
		முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலிருப்பதாய்
சால	அதிகமான [லும்		
மலரெல்லாம்	பூக்களெல்லாவற்றி	கோலம்	அழகிய

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனனித்யாதி) ஏனமாய் தன்னுடைமையை எடுத்தபடியை அநுஸந்தித்துச் சொன்னுள் கீழ்; வாமனுய் தன்னுடைமையை ஏற்றளந்தமையைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

நறும்	பரிமளிதமான	கொண்டு	கொடுவந்து
துழாய்	திருத்துழாய்பரிமளத்தை		ஊதாய்கோற்றும்பி. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி) மிக்க நீரையுடைத்தாய் வயலிலே உண்டான நீலப்பூக்கள், அந்தவயலினுடைய பர்யந்தத்திலே உண்டான பூக்களெல்லாவற்றையும். (ஊதாதே) அல்பப்ரயோஜநத்துக்காகவும் யத்நியாதே. பூவாகில் மதுவின்றிக்கேயிருக்குமோவென்று ப்ர(்ர)மஜநகமாமதுவேயாயிற்றுள்ளது. (வாளரக்கர் காலன்) ஸாயுதரான விரோதிகளுக்கும் ம்ருத்யுவானவன், திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய புகரையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தின்மேலே யுண்டான தர்ஸநீயமான திருத்துழாய் மாலையிலே வந்தூதாய். (அ)

மூ.—நந்தன்மதலை நிலமங்கைநற்றுணைவன்
அந்தமுதல்வ னமரர்கள்தம்பெருமான்
கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
கொந்துநறுந் துழாய் கொண்டூதாய்கோற்றும்பீ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	வண்ணன்	திருநிறத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய
மதலை	திருமகனாய்,		
நிலமங்கை	ஸ்ரீ பூ (பூ) தேவிக்கு		
நல்	நல்ல	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
துணைவன்	ரக்ஷகனாய்,	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்மேல்
அந்தம்	ஸம்ஹாரத்துக்கும்		
முதல்வன்	நிர்வாஹகனாய்,	கொந்து	கொத்தாய்
அமரர்கள்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	நறும்	பரிமளிதமான
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,	துழாய்	திருத்துழாயின் பரிமளத்தை
கந்தம்	கந்த (ந்த) மானது		
கமழ்	வீசாநின்றுள்ள	கொண்டு	கொடுவந்து
காயா	காயாம்பூபோன்ற		ஊதாய் கோற்றும்பி. (கூ)

(வெருட்டி) பயப்படுத்தி.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதரான தாசரதியின் வீரப்பாட்டை அருளிச்செய்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"நெடுநீர் வயலில் நீலமலர்கள் மருங்கில் சாலமலர்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). ... ... (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) நமக்கு அபூமியாயிருக்கிற விடத்திலே போகச் சொல்லுகிறேனோ? (நந்தன்மதலை) ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்வந்து அவதரித்து ஸுலபனானவன். (நிலமங்கை நற்றுணைவன்) பிறந்தது பூமிபாரத்தைப் போக்குகைக்காகவாயிற்று. (அந்தமுதல்வன்) ஸர்வஸம்ஹர்த்தாவுமாய், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவுமானவன். (அமரர்கள் தம்பெருமான்)அயர்வறு மமரர்களதிபதி.

(கந்தமித்யாதி)பரிமளம் கந்தி(ஃந்தி)யாநின்றுள்ள, காயாம்பூப்போலேயிருக்கிறதிருநிறத்தையுடையவன். காயாவோடு ஒப்புச்சொல்லலாவது நிறம்மாத்ரமே. (க)"ஸர்வகந்த:- ஸர்வகந்த:" என்கிற ஏற்றமேயுண்டு. கொத்தாய் பரிமளிதமாயிருந்துள்ள. .... (கூ)

மூ.—வண்டமரும்சோலை வயலாலிநன்னாடன்
கண்டசீர்வென்றிக் கலியனொலிமாலை
கொண்டல்நிறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானைத்
தொண்டரோம் பாட நினைந்தூதாய்கோற்றும்பீ. (க0)

—(*)—

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பி	கோலில் வர்த்திக்கிற தும்பியே!	வயல்	வயல்களையுமுடைய தான
தொண்டரோம்	சேஷபூ(ஃபூ)தரான நாங்கள்,	ஆலி	திருவாலி யென்கிற
வண்டு	வண்டுகளானவை	நல்	நல்லதான [ராய்,
அமரும்	வாஸம்செய்கின்ற	நாடன்	நாட்டுக்கு நிர்வாஹக
சோலை	சோலைகளையுடைய தாய்	கண்ட	(கண்ணாலே)காணும் படியான

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாசரதியின் வீரவாசியை "வாளரக்கர் காலன்" என்று சொன்னாய், "காமன்றன் தாதை" என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் படிகளைச்சொல்லுகிறாளென்றுஸங்கதி.

"அந்தம்" என்று முடிவாய், அதுக்கும் முதலென்றபடியாய், அதுக்கும் நிர்வாஹகனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஸர்வேத்யாதி). "காரில்திகழ்" என்று மேலருளிச்செய்கையாலே "கந்தம் கமழும்" என்றது காயாவுக்கு விசேஷணமாகமாட்டாதென்று, எம்பெருமானுக்கே விசேஷணமென்று ஸம்சிப்பிக்கிறார் (காயாவோடித்யாதி). ... ... (கூ)

(க) சாந்தோ-ங-கச-ச.

சீர்	ஸம்பத்தையுடையராய்	நிறம்	வர்ணம்போன்ற
வென்றி	ப்ரதிபக்ஷத்தை ஜயித்தவரான	வண்ணன்	(ஶ்ரமஹரமான) வடிவையுடையனை
கலியன்	ஆழ்வார்	கண்ணபுரத்தானை	திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை
ஒலி	ப்ரஸித்தியை யுடையதாகஅருளிச்செய்த	பாட	பாடும்படியாக
மாலை	மாலாரூபமான (இப் பத்துப் பாட்டையுங்கொண்டு)	நினைந்து	உன்மனதில் வைத்துக்கொண்டு
கொண்டல்	மேகத்தினுடைய	ஊதாய்	ஊதக்கடவை. (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் (வண்டித்யாதி) வண்டுகளானவை மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டுத்வநியாநின்றுள்ள சோலையையும் வயலையுமுடைத்தான திருவாலிநாட்டுக்குநிர்வாஹகராயுள்ளார், ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படியான நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையருமாய், ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்றிருப்பாருமான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி சொன்ன இத்தொடையைக்கொண்டு,ஶ்ரமஹரமானவடிவையுடையனைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனை ஸர்வேஶ்வரனை சேஷபூதரான நாங்கள் இவற்றைக்கொண்டு பாடும்படியாக நீ உன் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு அவன்பக்கலிலே அறிவித்து, எங்களுக்கு அவன்முகம் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர்க்கப்பாராய்; இவரொருவரும் ஆஶ்வஸ்தராகவே எல்லாரும் ஆஶ்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) சவரிப்பெருமாளுடைய திருத்துழாயின்தேனிலும் பரிமளத்திலுமுண்டான போக்யதாதிசயம் இவ்வாழ்வாரைமருளேற்ற, அத்தாலேதாமாகப்பேசும்போது பிராட்டி தசையைஅநுவர்த்தித்து, தும்பிகளைப்பார்த்து கண்ணபுரத்தம்மானைப்பாடுகையே ப(ஃ)லமென்னுமிடம் தோன்றவருளிச் செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (வண்டெளித்யாதி). "தொண்டரோம்பாட" என்று எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவரித்யாதி). ... ... (கo)

வஸ்தர்காணும். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து நாலாம்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தந்தைகாலில் ப்ரவேசம்.

அவ.—அங்குத்தை ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றைக்கொண்டுவந்து என்னை ஆஶ்வஸிப்பிக்க வேணுமென்று சில தும்பிகளைப் போகவிட்டாள். அவையும் போய் அவனைக் கொடுவந்தால், தானும் அவனுமாக அநுபவிப்பதாக இவள் இலையகலப்பாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்திலன்; அதுக்குமேலே பாத(ப)கபதார்த்தங்கள் மிகைத்து அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத்து பதார்த்ததர்ஶநம்பண்ணிப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிடமெங்கும் இருள் மூடி ஹிதம் சொல்லுவாரும் அழைப்பாரும் தேட்டமாம்படியாய் வந்துவிழுந்தது. தானும் ராத்ரியும் பாதகபதார்த்தங்களுமேயாய் நோவுபட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒருஸந்த்யையில் பட்டபாட்டை இவள் ஒருத்தியும் பட்டுக் கூப்பிடுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது. .... *

மூ.—

தந்தைகாலில்விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்பின்றமியேன்
சிந்தைபோயிற்றுத்திருவருளவனிடைப்பெறுமளவிருந்தேனை [றன்
அந்திகாவலனமுதுறு பசுங்கதிரவை சுட வதனோடு
மந்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வதொழியாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தமப்பனாரான வஸுதேவருடைய	விலங்கு	விலங்கானது
		அற	அறந்துவிழும்படி
காலில்	காலிலிருக்கும்	வந்து	எழுந்தருளி

அரு.—தந்தைகாலின்ப்ரவேசம். (அலைப்பாரும்) என்றது (க) "நித்தி முற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய் எம்மை நீர் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்" என்கிறபடியே பாதி(ப)க்கு மவரைச் சொன்னபடி. ... ... *

(க) தி-வாய்-எ-எ-கo.

தோன்றிய	அவதரித்த	அமுதுறு	அம்ருதத்தால் மிக்க
தோன்றல்பின்முக்த்த (ந்)னை க்ருஷ்ணன் பின்னே		பசும்	பசுமையான
		அவை	அந்த
தமியேன்றன்	(பிரிந்து) தனியிருக்கிற என்னுடைய	கதிர்	கிரணங்கள்
		சுட	தஹிக்க,
சிந்தை	மனஸ்ஸானது	அதனோடு	அத்தோடு [லான
போயிற்று	போயிற்று.	மந்தமாருதம்	ம்ருதுவானதென்ற
அவனிடை	அவனிடத்தில்	வனம்	அழகிய
திருவருள்	க்ருபையை	முலைதடம்	முலைத்தடத்தில்
பெறும்	பெறுவதற்கு	வந்து	புக்கு ஸ்பர்சித்து
அளவிருந்தேனை	அவஸரம் பார்த்திருந்த வென்னை	ஒழியாதே	இடைவிடாதே
		வலிசெய்வது	பாதி (பாதி)யாநின்றது.
அந்திகாவலன்	சந்த்ரனுடைய		

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) பிறரால்வந்த விலங்கு பரிஹரிக்குமவன் தன்னால்வந்த விலங்கு பரிஹரியாதொழிவதே. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்த முக்த்தனுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனனைபின்பு அந்தபித்ராதிகளளவல்லாத ஆசையுடைய நமக்கு வந்து உதவானோவென்று பிரிந்து தனியிருக்கிற என் நெஞ்சானது அவன்பின்னேபோயிற்று. (திருவருளவனிடைப் பெறுமளவிருந்தேனை) நெஞ்சு கைதாராத ஸமயத்தில் அவன் (க) "அருளாதொழியுமே" என்று அவனருள் பெறுவதாக அவஸரம் பார்த்திருந்தேன்நான். அவ்வருளின் கார்யம் பலியாமை யேயன்றிக்கே த்வேஷகார்யமே தலைக்கட்டிற்று.

(அந்திகாவலனித்யாதி) பாடிகாப்பாரே களவு காணுமா போலே ராத்ரிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனனசந்த்ரனுடைய.(அமுதுறுபசுங்கதிரவைசுட)விஷம்பாத(பாத)கமானல்அம்ருதத்தையிட்டுப்

அரு.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) வெறுப்பிலேயாக ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து சிந்தைபோகைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அவ்வருளித்யாதி).

"அந்தி" என்றது-லக்ஷணயா ராத்ரியாக வருளுகிறார் (பாடியித்யாதி).

(க) ந-திருவ-கக.

பரிஹரிக்கலாம். அம்ருதம் பாத(ஃ)கமாகில் பின்னைபரிஹரிக்கலாவதில்லை. அம்ருதகிரணங்களானவை நெருப்பை முகந்து எறட்டினாற்போலேசுட. (அதனோடுமெந்தமாருதம்)அதுதானேஅமையுமாயிற்று பாத(ஃ)கத்தில் உறைப்புக்கு. அத்தோடுகூடஅளவுபடஸஞ்சரியாநின்றுள்ளதென்றலானது தோற்றிற்று. (வனமுலைதடம்வந்து) அவனுடைய கரஸ்பர்ஶமும் யாதோரிடத்திலுண்டாம், அவ்விடமெங்கும் புக்கு ஸ்பர்ஶித்துக்கொடுவாராநின்றதாயிற்று. (வலிசெய்வதொழியாதே) அத்தென்றல்தனக்கு நாம் இத்தனைநலிந்தோமாகில் இனி ஓரளவிலே விடவமையாதோவென்று தயைபிறந்துகைவாங்கவுமாமிறே; அதன்றிக்கே இடைவிடாதே நலியாநின்றது. ராவணன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கும் ஓரவதி உண்டாயிற்றிறே. இது பண்ணுகிற ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரவஸானங்காணுதொழிகிறது. (க)

மூ.—

மாரிமாக்கடல் வளைவணர்க்கிளையவன் வரைபுரை திருமார்பில்
தாரினாசையில்போயின நெஞ்சமும்தாழ்ந்த தோர் துணைகாணேன்
ஊரும் துஞ்சிற்றுலகமும் துயின்ற தொளியவன் விசும்பியங்கும்
தேரும்போயிற்றுத்திசைகளும்மறைந்தனசெய்வதொன்றறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாரி	மேகம்போன்றவனும்,	ஆசையில்	ஆசையினால்
மா	பெரிதான [னும்,	போயின	சென்ற
கடல்	ஸமுத்ரம் போன்றவ	நெஞ்சமும்	மநஸ்ஸும்
வளை	சங்குபோன்ற	தாழ்ந்தது (அவனிடத்திலே)	கால் தாழ்ந்தது;
வணர்க்கு	வர்ணத்தையுடைய பலதேவருக்கு	ஓர் துணை	உதவியானஒருவரை
இளையவன்	தம்பியானக்ருஷ்ணனுடைய	காணேன்	காண்கிறிலேன்; [யும்
		ஊரும்	ஊரிலுள்ளாரும்
வரைபுரை	மலைபோன்ற	துஞ்சிற்று	உறங்கினார்கள்,
திருமார்வில்	திருமார்பிலிருக்கும்	உலகமும்	லோகங்களும்
தாரின்	மாலையில்	துயின்றது	உறங்கிற்று;

"மந்த" என்றதினர்த்தம் (அளவுபட) என்றது. "ஒழியாதே" என்கிற ஸ்வரத்துக்குத்தாத்பர்யம் (ராவணனித்யாதி). இப்பாட்டில் சப்தாதி விஷயங்களின் ஸ்பர்ஶத்தின் பாத(ஃ)கத்வம் சொல்லிற்றென்று ஸ்வாபதேசம். ... ... (க)

ஒளியவன்	ஸூர்யனும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
விசும்பு	ஆகாசத்தில்	மறைந்தன	சூந்யமாயிற்று;
இயங்கும்	மயங்கினன்;	செய்வது	செய்யவேண்டுமதான
தேரும்	(அவனுடைய) தேரும்	ஒன்று	ஒன்றையும்
போயிற்று	மறைந்தது;	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (உ)

வ்யா—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) புறம்பொரு ரக்ஷகரில்லாத வளவில் அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத்தவன். மாரிபோலேயும் கடல்போலவுமிருக்கிற வடிவை யுடைத்தானவன். (வளைவணர்க்கிளையவன்) அவ்வடிவழகோபாதியும் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாதே யிருக்கிறதுகாணும் அவன் மூன்பிறக்கப் பின்பிறந்ததுவும். (க) "ஸந்தேசைரித் - ஸந்தேசைரித்யாதி". க்ருஷ்ணன் தீம்பாலே புண்பட்டநெஞ்சை ஆற்றி இருவரையும் சேரவிடுவானிறே. (உ)"ஹாராமஹாலக்ஷ்மண-ஹாராமஹாலக்ஷ்மண" என்னுமாபோலே. (வரையித்யாதி) ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகப் போகிலிறே அத்தைக்கொடுபோகலாவது. வரைபோலே யிருக்கிற

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) க்ருஷ்ணனுடைய அரிஷ்டநிரஸநகுணத்திலே-நெஞ்சு பறிகொடுத்த கோபிமார் அவஸ்த்தையைக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்து, தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே நெஞ்சு பறிகொடுத்தவளுடைய அவஸ்த்தையை அடைந்து அத்தைப் பேசுகிறுளென்று ஸங்கதி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபா(வ)வமருளிச்செய்கிறார்(புறம்பித்யாதி). வளைபோலே - சங்குபோலேயிருக்கிற, வணர்க்கு-நம்பி மூத்த பிரானுக்கு என்றாய், அவரையிட்டு விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அவ்வடிவித்யாதி). "இளையவன்" என்றத்தால் தோற்றினபவ்யதையைச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, பலதேவரென்னாதே "வளைவணர்" என்றத்தாலே சுத்தஸ்வபாவர். மூத்தவர், என்றத்தாலே தங்கள் நெஞ்சில் மறத்தையாற்றிச்சேரவிட ப்ராப்தரென்னுமிடம்தோற்றுகையாலே, அப்படிச்சேரவிட்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸந்தேசைரித்யாதி). பிரிந்த தசையில் க(ஃ)டகரை நினைத்துக் கூப்பிட்டதுண்டோ வென்ன, (ஹாராமேத்யாதி).

(க) வி-பு-௫-உச-உ௦. (உ) ரா-ஸு-உஅ-அ.

திருமார்விலேஇரண்டருகும் அருவிவிழுந்தாப்போலே இட்டமாலை யைப் பெறவேணுமென்னும் ஆசையாலே போனநெஞ்சானது, ஒரு கால் மீளுகையன்றிக்கே அங்கே அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையுடைத் தாய்க்கொண்டு கால்தாழ்ந்தது.

(ஓர் துணைகாணேன்) போன நெஞ்சம்மீண்டதில்லை; நாயகனே பொகட்டுப்போனான்; இனிதுணையாவாருண்டோ? ; நீதான்ஓரூரிலே யன்றோவிருக்கிறது; அவ்வூரிலுள்ளாரோவென்னில், அவர்கள் அப ஹ்ருதசித்தராயிருக்கிறார்கள் சிலரல்லர்களே; ஆகையாலே நித்ரா காலங்களிலே உறங்கத்தட்டில்லை. ஆக அலைப்பாரும்ஹிதம்சொல்லு வாருமில்லையாயிற்று. (உலகமும் துயின்றது) அத்தோடு சேர்ந்த லோகங்களுமடைய உறங்கிற்று. (ஒளியவனித்யாதி) ஆய்வாளு கரனை ஆதித்யனும்போனான். தனக்கு ஸஞ்சரிக்கைக்கு ஸ்தல மில்லாமைபோனானே. அவன் போனாலும் அவன் ஸஞ்சரிக்கும் ரதஸந்நிதியுண்டாகில்தான் நான்ஜீவியேனோ?. (திசைகளும் மறைந் தன) அவன் ஸந்நிதிகொண்டிறே திக்விபாகம் பண்ணுவது. அவை யும்போய் மறைந்தன. (செய்வதொன்றறியேனே) புறம்புள்ளா ரொருவருமில்லையாயிற்று அகவாய் குடிபோயிற்று. நாயகனே வந்தணைகிறிலன்; இனி எத்தைச்செய்வது. .... (உ)

மூ.—

ஆயன்மாயமேயன்றி மற்றென்கையில் வளைகளுமிறைநில்லா
பேயினாருயிருண்டிடும் பிள்ளை நம் பெண்ணுயிர்க்கிரங்குமோ
தூயமாமதிக்கதிர்சுடத் துணையில்லை யிணைமுலைவேகின்றதால்
ஆயன்வேயினுக் கழிகின்றதுள்ளமு மஞ்செலென்பாரில்லையே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய	வளைகளும்	வளைகளும்
மாயமேஅன்றி	வஞ்சனையொழிய	இறை	க்ஷணகாலமும்
மற்று	வேறான	நில்லா	நிற்கிறதில்லை ;
என்	என்னுடைய	பேயினார்	பூதனையினுடைய
கையில்	கையிலிருக்கும்	உயிர்	ப்ராணனை

"ஓர்" என்றது-ஒரு என்றபடி தாத்பர்யம். (போனவித்யாதி). மேலுக்க தாரிகை (நீ தானித்யாதி). கோபிமார் பலராகையாலே ஒருத்தி தன்தசை யைப்புலம்ப மற்றொருத்தி தோழியாய் கேட்கிறாளென்று கருத்து. "தோழி காமிதற்கென் செய்தும்" என்றிறேயிருக்கிறது. ... ... (...)

உண்டிடும்	புஜித்த [ன்	இல்லை	இல்லை;
பிள்ளை	பாலனான க்ருஷ்ண	இணை	சேர்ந்திருக்கிற
நம்	நம்முடைய	முலை	முலைகள்
பெண்	பெண்ணின்	வேகின்றது	தஹிக்கப்படுகிறது
உயிர்க்கு	ப்ராணனுக்கு	ஆல்	கஷ்டம் [கள்;
இரங்குமோ	துக்கிக்குமோ?	ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
தூய	களங்கமில்லாத	வேயினுக்கு	குழலுக்கு [சும்
மா	மஹத்தான	உள்ளமும்	(என்னுடைய) நெஞ்
மதி	சந்த்ரனுடைய	அழிகின்றது	அழியாநின்றது;
கதிர்	கிரணங்கள்	அஞ்செலென்பார்	அஞ்சேலென்று சொல்லுவர்களும்
சுட	தஹிக்க,	இல்லையே	இல்லை. (௩)
துணை	(அத்தை அவிக்க) ஸஹாயபூதர்		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பிரிகிற போது "பிரியேன் பிரியில் ஆற்றேன்" என்று பிரிந்துபோனான். அங்ஙனன்றிக்கே இவைசடக்கெனப் பிரிந்து கொடுநின்றது. (௧) "ஶைதில்யமுபயாந்த்யாஶு கரேஷு வலயாந்யபி - ஶைதில்யமுபயாந்த்யாஶு கரேஷுவலயாந்யபி" என்னுமாபோலே. [ஆஶுசைதில்யமுபயாந்தி]கடுகப்பிரிந்து கொடுநிற்கக்கண்டவித்தனை. கைப்பட்டாரடைய விட்டுப்போகிற காலமாகாதே. (இறைநில்லா) இறையுநில்லா. அவன்போனபின்பு ஒருக்ஷணமும் தங்கிற்றில்லை. (பேயித்யாதி) முதலிலே பூதனைகையிலே அகப்பட்டு நம்மை நலியப் பார்த்தவன் இன்றாகநம்பக்கலிலே இரங்குமோ? ; அடியிலே துட்ங்கிற்றிலனோ அவன் பெண்பிறந்தாரைநலிய.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டிலும் நெஞ்சிழந்தார்படியைப் பேசினாளாய், குழலோசையிலே அகப்பட்டு வளை இழந்தவள்படியை யடைந்து நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"மாயம்" என்றது - பிரியேனென்று பிரிந்து போகையாய், அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). வளைகளென்ன வமைந்திருக்க "என் கை" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (கைப்பட்டாரித்யாதி). பரிவிலேஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து பூதனையையும் பெண்பிறந்தாரிலே ஒருத்தி பாக்கி தாத்பர்யாந்தரம் (அடியிலேயித்யாதி). ... ... (௩)

---

(௧) வி-பு-ரு-௧அ-உ௧.

(தூயமாமதிக்கதிர்சுட) மறுவற்ற சந்த்ரனுடைய கிரணங்களானவை நெருப்பை எறட்டிச்சுட. (துணையில்லேஇணைமுலே வேகின்றதால்) அவிப்பாரின்றிக்கே ஒழிந்ததே. தான் கண்டபடியே வேவாநின்றதாயிற்று. (ஆயனித்யாதி) இவ்வளவில் வாராதேயிரானென்கிற நெஞ்சையுமழித்துக் கொடுவந்து தோற்றுநின்றதாயிற்று, இடையனூதுகிறகுழல். ப்ராஹ்மணர் ஊதுகிற குழலுக்கு அகப்படாள் காணுமிவள். (அஞ்சலென்பாரில்லேயே) (க) "மாஶுச: - மாசுச:" என்பாரொருவரையும் காண்கிறதில்லே. .... (ரு)

கூ.—

கயங்கொள்புண்டலேக்களிறுந்துவெந்திறற்கழல்மன்னர்பெரும்போரில்
மயங்கவெண்சங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும்வந்திலன் மறிகடல்நீர்
தயங்குவெண்டிரைத்திவலேநுண்பனியெனும்தழல்முகந்திளமுலேமேல்
இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னுவியை யெனக்கெனப்பெறலாமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கயங்கொள்	வ்ருணஜலம் மாரும லிருக்கிற	கடல்	ஸமுத்ரத்தின்
		நீர்	ஜலத்தில்
புண்	வ்ருணத்தை	தயங்கும்	அசைந்து வாராநின்ற
தலே	தலேயிலேயுடைய	வெண்	வெண்மையான
களிறு	ஆனேகளே	திரை	அலேகளாலுண்டான
உந்து	நடத்தவல்லராய்,	திவலே	ஜலகணங்களாகிற
வெம்	க்ரூரமான	நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
திறல்	பலத்தையுடையராய்,	பனியெனும்	பனியென்றுசொல்லப் படுகிற
கழல்	வீரக்கழலேயுடைய		
மன்னர்	அரசர்களின்	தழல்	நெருப்பை
பெரும்	மஹத்தான	முகந்து	க்ரஹித்துக்கொண்டு
போரில்	யுத்தத்தில்	இள	இளமையான
மயங்க	அறிவு கலங்கும்படி	முலேமேல்	முலேயில்
வெண்	வெளுத்த	இயங்கும்	வீசாநின்ற
சங்கம்	ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை	மாருதம்	தென்றலானது
வாய்வைத்த	வாயில்வைத்து (ஊதின)	விலங்கில்	நீளில்
	[னும்	என்	என்னுடைய
மைந்தனும்	மிடுக்குடையக்ருஷ்ண	ஆவியை	ப்ராணனே
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	எனக்கென	எனக்குரித்தாக
மறி	திரைக்கிளர்த்தியை யுடைய	பெறலாம்	அடையக்கூடும். (சு)

(க) கீ-கஅ-சுசு.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்யாதி) எப்போது மொக்க மதித்திருக்கையாலே துறட்டியாலே குத்துண்டு, அருக்கய மான புண்ணைத்தலையிலே யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனைகளை மேற் கொண்டு தங்கள் கருத்திலே நடத்தவல்லாராய், பெருமிடுக்கராய், வீரக்கழலையுமுடைய ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் மயங்கும்படியாக (க) "ஸகோஷா தார்த்தராஷ்ட்ராணாம்- ஸகோஷா தார்த்தராஷ்ட்ராணும்" என் கிறபடியே ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்த மிடுக்கனும் வருகிறிலன்; ரக்ஷகனை வன் இவ்வளவில்வந்துஉதவிற்றிலன்; பாத(ஈ)கபதார்த்தம்தானே இனிக்ருபைபண்ணிமீளில் நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்;

(மறிகடலித்யாதி) கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கட லில் நீரிலே அசைந்து வாராநின்றுள்ள வெளுத்த திரையாலுண் டான திவலையாகிற நுண்ணியபனியென்று சொல்லப்படுகிற நெருப் பை முகந்து விரஹஸஹமல்லாத முலையிலே எறட்டிக்கொண்டுலஞ் சரியாநின்றுள்ள தென்றலானது. (விலங்கில்) ஓரளவில் ஸ்த்ரீவத் மன்றோ இதாமோவென்று மீளில். பாத(ஈ)கரே ரக்ஷராகவேண்டும் தசைகாணும். "ராவணா நீ என்னைப் பெருமாளோடேசேர்க்கவல்லை யே" என்றாளிறே பிராட்டி. நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்.

மூ.—

ஏழுமாமரம்துளைபடச் சிலைவளைத்திலங்கையை மலங்குவித்த
ஆழியான்நமக்கருளிய வருளொடும் பகலெல்லைகழிகின்றதால்
தோழிநாமிதற்கென்செய்தும் துணையில்லை சுடர்படுமுதுநீரில்
ஆழ வாழ்கின்றவாவியை யடுவதோரந்திவந்தடைகின்றதே. (ரு)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் குழலோ சைக்கு வளைஇழந்தவள் படியை அருளிச்செய்தாராய், இதில் சங்கொலியில் ஈடுபட்டு நோவுபமெவள் படியை அடைந்தருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துறட்டி) அங்குசம். (அருக்கயமான) என்றது-கயம்போலே சீயும், ரத்தமும் மாறாதிருக்கிற வென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ரக்ஷகனை வித் யாதி).

முன்அலை பின்அலையை மறிக்க அது கிளம்புகையாலே (கிளர்த்தியை) என்றது. ... ... (௪)

(க) கீதை-க-கக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழு	ஏழான	நாம்	நாம்
மா	பெரிய	இதற்கு	இதுக்கு
மரம்	ஸாலவ்ருக்ஷங்கள்	என்செய்தும்	என்னசெய்வோம்,
துளைபட	துளைப்படும்படி	துணை	உதவிசெய்பவர்
சிலை	சருஸ்ஸை	இல்லை	இல்லை;
வளைத்த	வளைத்தவனாய்,	சுடர்	ஸூர்யனும்
இலங்கையை	லங்கையை	படும்	தான் தோற்றின
மலங்குவித்த	கலங்கப்பண்ணின	முதுநீரில்	ஸமுத்ரத்தில்
ஆழியான்	கணையாழியையுடைய சக்ரவர்த்திதிரு[மகன்	ஆழ	மூழ்கி (அஸ்தமிக்க)
நமக்கு	நமக்கு	வாழ்கின்ற	ஜீவநத்தில் ஈசையை யுடைய
அருளிய	க்ருபைபண்ணின	ஆவியை	ப்ராணனை [ள
அருளொடும்	க்ருபையோடுகூட	அடுவது	முடிக்கப்பண்ணுவதா
பகல்எல்லை	மத்யாஹ்நத்தின் முடி	ஓர்	அத்விதீயமான
கழிகின்றது	போகாநின்றது; [வும்	அந்தி	ஸந்த்யையானது
ஆல்	கஷ்டம்,	வந்து	வந்து
தோழி	ஸகியே	அடைகின்றதே	தோன்றுநின்றது. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழுமாமரம் துளைபட) பிறரை விஸ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்யுமவன்கிடீர்; விஸ்வஸித்து ஆசையோடே யிருக்கிற எனக்கு உதவாதொழிகிறான் (இலங்கையித்யாதி) இலங்கையை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படிபண்ணின. (ஆழியான்) கைகேயியுடைய வரத்தில் அகப்படாதது கையிலேயிரு காழியொன்றுமேபோலே. (நமக்கருளிய) நமக்கு அவன்பண்ணின அருளோடேகூட அதினுடைய(ஸ்)வரூபமானபகலும்போய் நின்றதாயிற்று. அருள்போகவே பகலும் போமிறே.

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூமிப்பிராட்டியின் பாரத்தை இறக்கவேண்டி வெண்சங்கு ஊதினசெயலில் ஈடுபட்டு அவள்படியாகப் பேசினாள்; பெரியபிராட்டிக்கு ஆஸ்வாஸகரமான திருவாழிமோதிரத்தில் துவக்குண்டு அவள்படியாகப் பேசுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கோபிமார்க்கும் க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷத்தால் அவனுடையபலபடிகளும்

(தோழிநாமிதற்கென்செய்தும்) இனிஇரண்டப(ல)லேகளிருந்து நோக்கிக்கொள்ளவோ. (துணையில்லே) அவனிருந்தானுகில் அப்பொழுதைப் பிழைக்கவுமாமிறே. (சுடர்படுமுது நீரித்யாதி) ஆதித்யனுணவன் தான் தோற்றின கடலிலேபுக்கு அஸ்தமிக்க, ஆப்வாஸகரனுன அவனேஇழந்து, பின்னேயும் ஜீவிப்பதாக நசைபண்ணியிருக்கிற ப்ராணன்களே முடிப்பதாக அத்விதீயமாயிருப்பதொரு ஸந்த்யைவந்து தோன்றுகின்றது. .... (௫)

மூ.—

முரியும்வெண்டிரை முதுகயம்தீப்பட முழங்கழலெரியம்பின்
வரிகொள்வெஞ்சிலே வளேவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்
எரியும்வெங்கதிர் துயின்றது பாவியேனிணே நெடுங்கண் துயிலா
கரியனுழிகையூழியில்பெரியன கழியுமாறறியேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முரியும்	கிளர்த்தியையுடைய	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்,
வெண்	வெளுத்த	எரியும்	ப்ரகாசியாநின்ற
திரை	அலேகளேயுடைய	வெங்கதிர்	வெப்பத்தையுடைய ஸூர்யன்
முதுகயம்	பழமையான ஸமுத்ரமானது	துயின்றது	அஸ்தமித்தான் ;
தீப்பட	நெருப்புக்கொளுத்தி எரியும்படி,	பாவியேன்	பாவியானஎன்னுடைய
முழங்கு	த்வனியாநின்றுள்ள	இணே	பரஸ்பர ஸத்ருமான
அழல்	நெருப்பை	நெடும்	விசாலமான
எரி	எரியாநின்றுள்ள	கண்	கண்கள்
அம்பின்	அம்பையுடைய	துயிலா	உறங்கிற்றில்லே.
வரி கொள்	அழகையுடையதான	ஊழியில்	கல்பங்களேக்காட்டிலும்
வெம்சிலே	வெவ்விய தநுஸ்ஸை	பெரியன	பெரிதான
வளேவித்த	வளேத்த	கரிய	கறுத்த [யானது
மைந்தனும்	மிடுக்குடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனும்	நாழிகை	(ராத்ரியின்) நாழிகை
வந்திலன்	வருகிறிலன் ;	கழியுமாறு	ஒழியும்படியை
		அறியேனே	காண்கிறிலேன். (௬)

பார்த்திருக்கை யுண்டாகையாலே ராமாவதாராபதாநத்திலும் ஈடுபடலாமென்று திருவுள்ளம். பகலேயருளின ப(ஷ)லமென்று பாதகமல்லாமையாலே. (அப்பொழுதை) என்றது - பாத(ூடு)கமான ஸந்த்யாகாலத்தை. ... (௫)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கிளர்ந்து ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள வெளுத்த நீரையுடைத்தான முதுகயமுண்டு - கடல்; அது. (தீப்பட) நெருப்புக்கொளுத்தி எரிய. விக்ரமசோழதேவர் "இதென்ன வைக்கோல் போர்தான்" (முழங்கு) த்வநியுண்டாம்படி நெருப்பெரியாநின்றுள்ள. (க)"தீப்த பாவக ஸங்காசை:" என்கிறபடியே நெருப்பைத்தூவாநின்றுள்ள அம்பையுடைத்தாய் தர்ஶநீயமாயிருக்கிற வில்லை வளைத்த மிடுக்கன்வருகிறிலன். (என்செய்கேன்) இனிஓரபலையிருந்து நோக்கிக் கொள்ளவோ?.

(எரியும் வெங்கதிர் துயின்றது) தன்னுடைய ப்ரகாசத்தாலே பதார்த்த தர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து ஆஶ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவனான ஆதித்யனும்போய் அஸ்தமித்தான்; ஈஶ்வரபாரதந்த்ர்யத்தையேமுடிய அநுஷ்டித்து ஓரளவில் தோற்றாதே நித்ரையிலே அந்யபரனானான். (பாவியேனிணை நெடுங்கண் துயிலா) லோகத்ருஷ்டியான தான் கண்ணுறங்கினால் என்கண்ணுறங்க ஆகாதோ? (கரிய) தனக்கு அநபிமதமான ராத்ரி கறுத்திருக்கையாலே அதுக்கவயவமான நாழிகையும் கறுத்திருக்குமோ வென்கிறாள்; அன்றிக்கே கொடிதான நாழிகை யென்னவுமாம்; அன்றிக்கே அந்த ஸந்த்யாகாலமானது. (கரியநாழிகை) அந்திகாலம். (கழியுமாறறியேன்) இது ஒருகால் கால்வாங்கிற்றும்படி அறிகிறிலேன். பண்டு சிலகல்பங்கள் கழியும்படி கேட்டிருந்தோம். இந்நாழிகை கால்வாங்கவும் காண்கிறிலோம். .... (சு)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கையும் அறுகாழியுமான வதில் ஈடுபட்டவள் படியாகக் கீழருளிச்செய்து, கையும் வில்லுமாயிருந்து கடலைக் கலக்கினவன் வீரத்திலே அகப்பட்டவள்படியை யடைந்து அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(போர்தான்) என்றவநந்தரம் "என்றும்" என்றுசேஷம்.

(லோகத்ருஷ்டியான) என்றது- ஆதித்யனை. ஸந்த்யாகாலமானபடி யெங்ஙனேயென்ன நியாமகம் (கரியவித்யாதி). கவிகள் சொல்லுவர்களென்று கருத்து. ... ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி). பிராட்டிக்காகக் கடலைக் கலக்கின வீரத்தையநுஸந்தித்தவள்படியே யன்றிக்கே, பிராட்டிக்காகக் கடலைக்

(க) ரா-யு-கக-உஉ.

மூ.—

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத்திலங்கையர் கோனதுவரையாகம்
மலங்கவெஞ்சமத்தடுசரம்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்
இலங்குவெங்கதிரிளமதி யதனொடும் விடைமணியடுமாயன்
விலங்கல்வேயின் தோசையுமாயினி விளைவதொன்றறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பெரிதான	கதிர்	கிரணங்களையுடைய
கடல்	ஸமுத்ரமானது	இளமதியத னொடும்	பால சந்த்ரனோடே
கலங்க	கலங்கும்படியாக, (அதுதன்னை)	விடை	வ்ருஷபத்தினுடைய
கடைந்து	மத (ழ்) னம் செய்து	மணி	(கழுத்தில் கட்டின) மணியின் ஓசையும்
அடைத்து	அணைகட்டி		
இலங்கையர்	இலங்கையிலிருக்கும் ராக்ஷஸர்க்கு[டைய	அடும்	(என்னை) முடியாநின்றது;
கோனது	ராஜாவான ராவணனு	ஆயன்	இடையனான கண்ணனுகிற
வரை	மலைபோல்த்ருடமான		
ஆகம்	மார்வானது	விலங்கல்	(வேத) பர்வதத்திலுண்டான
மலங்க	துடிக்கும்படி		
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே	வேயினது	மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட குழலின்
அடுசரம்	கொலையம்பை		
துரந்த	நடத்தின [ம்	ஓசையும்	த்வ (ழ்) நியும் உண்டானதாய்
எம்அடிகளும்	ஸர்வஸ்வாமியானவனு	ஆய்	(என்னை பாதிக்கிறது)
வாரான்	வருகிறிலன்;	இனி	இனிமேல்
ஆல்	கஷ்டம்;	விளைவது	நேரிடும்படியான
இலங்கு	விளங்காநின்றதாய்	ஒன்று	ஒன்றையும்
வெம்	தபியாநின்ற [னான	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்க வரிதானகடலானது கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும் படி பிராட்டிக்காகக்கடைந்து, அவள் தனக்காகவடைத்து, லங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய வரைபோலே திண்ணிதான மார்

கடைந்தசெயலிலும், அடைத்தசெயலிலும்துவக்குண்டாளொருத்திபடியால் அருளிச்செய்கிறாரென்றுஸங்கதி.

''மாக்கடல், கலங்க'' என்றந்வயித்தருளுகிறார் (ஒருவராலித்யாதி).

விலே அம்புதைத்துத் துடிக்கும்படி யுத்தத்திலே கொலையம்பை நடத்தின ஸர்வஸ்வாமியானவனும் வருகிறிலன்.

(இலங்கித்யாதி) விளங்காநின்றுகொண்டு சுடுகிற கிரணங்களை யுடைய பாலசந்த்ரனோடே வ்ருஷபத்திலுடைய கழுத்தின் மணி ஓசையும் முடியாநின்றது. இவைதான்போருமிறே பாத(கத்)கத்துக்கு. அதுக்குமேலே(ஆயனித்யாதி)இடையனுடையகையில்அபிஜாதமாயிருந்துள்ள குழலோசையுமாய் என்னை முடியாநின்றது. (இனி விளைவதொன்றறியேனே) நான்முடியவே அவனைக்கிடையாது; அவன்போகவே அவனாலே நோக்கப்படும் விபூதித்வயமும் இல்லையாம்; ஆனபின்பு இது எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுமென்றறியேன்.

மூ.—

முழுதிவ்வையகம் முறைகெடமறைதலும் முனிவனும்முனிவெய்த
மழுவினால்மன்னராருயிர்வவ்விய மைந்தனும் வாரானால்
ஒழுகுநுண்பனிக்கொடுங்கியபேடையை யடங்க வஞ்சிறைகோலித்
தழுவுநள்ளிருள்தனிமையில் கடியதோர் கொடுவினையறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகமானது	ஒழுகு	பெருகாநின்றுள்ள
முழுது	அடங்கலும்	நுண்	அஸஹ்யமான
முறை	மர்யாதையானது	பனிக்கு	பனிக்காக
கெட	குலையும்படியாக [ம்	ஒடுங்கிய	ஒடுங்கிக் கொண்டிருக்கிற
மறைதலும்	மறைந்துபோனதாலு		
முனிவனும்	ஜமதக்நிபகவானும்	பேடையை	பெண்பறவையை
முனிவெய்த	சீறினதாலும் (அது ஹேதுவாக)	அடங்க	அடங்கும்படியாக (பக்ஷிகளானவை.)
மழுவினால்	மழுவாலே	அம்	அழகிதான
மன்னர்	க்ஷத்ரியர்களுடைய	சிறை	பக்ஷங்களினுடைய
ஆருயிர்	அருமையான ப்ராணன்களை	கோலி	கீழ்பாகத்தில்
		தழுவும்	அணைக்கும்படியான
வவ்விய	போக்கினவரான	நள்ளிருள்	நல்இருள்நடுவில்
மைந்தனும்	ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும்	தனிமையில்	தனியாயிருப்பதைக் காட்டிலும்
வாரான்	வருகிறிலன்;		

"விலங்கல்" வேதபர்வதத்திலுண்டான. "வேய்" என்றதால் பலிதம் (அபிஜாதமாயிருந்துள்ள) என்றது. ... ... (எ)

கடியது	க்ரூரமாயிருக்கிற	கொடுவினை	கொடியபாபத்தையும்
ஓர்	ஒருவிதமான	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). ப்ராஹ்மணரை முன்னாகக்கொண்டு நடக்கக் கடவதான க்ஷத்ரிய மர்யாதையானது குலைய, அத்தாலே ஜமதக்நிபகவான் சீற; அதுஹேதுவாக இதுக்கு நிமித்தபூதரான க்ஷத்ரியரை இருபத்தொருபடிகால் மழுவாலே துணித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும் வருகிறிலன். க்ஷத்ரியமர்யாதையைக் குலைக்கையாலும், பிதாவைப் பரிபவிக்கையாலும் ராஜவம்சத்தைத் திரட்டி வைத்து அறுத்துப் பொகட்டானாயிற்று.

(ஒழுகித்யாதி) கூடுகளினுள்ளே வந்து பாயாநின்றுள்ள நுண்ணிய பனிக்கு ஒடுங்குகிறபேடையை அடங்கும்படியாக சிறகைவிரித்துபக்ஷிகள் அணைக்கிற காலத்திலே பிரிந்துதனியிருக்கிறஇருப்பிற்காட்டிலும். (கொடியதோர் கடுவினையறியேனே) (க) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே அநுபவித்தல்லது நசியாதபடி க்ரூரமாயிருப்பதொரு பாபமுண்டாக வறிகிறிலேன். இன்னமிதிற் காட்டில் நரகத்தில் போய் அநுபவிப்பதொரு அநுபவந்தானுண்டாக வறிகிறிலேன். .... (அ)

மூ.—

கனம்செய்மாமதிள் கணபுரத்தவனொடும் கனவினிலவன்தந்த
மனஞ்செயின்பம்வந்துள்புக வெள்கியென்வளை நெகவிருந்தேனை
சினஞ்செய்மால்விடைச் செறுமணியோசையென் சிந்தையைச்சிந்து
அனந்தலன்றிலினரிகுரல் பாவியேனாவியை யடுகின்றதே. [விக்கும்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). பிராட்டிக்கு அரியன செய்த செயலிலே* பண்டைநாள்படியே கீழ்அருளிச்செய்து, லோகத்தில் மர்யாதா பங்கம் பிறவாமல் அத்தை ஸ்தாபிக்கப் பிறந்த மழுவேந்தியன் மிடுக்கில் ஈடுபட்டு, அவன்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று சங்கதி.

"இவ்வையகமுழுதும் முறைகெட மறைதலாலும், அத்தால் முனிவர் முனிவெய்தத்தாலும் மழுவினாலித்யாதி" என்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரையித்யாதி). "இதிலும்க்ரூரயான நரகமில்லையோ" என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்யாதி). ... ... (அ)

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனம்	க (ஷ) னமாக	இருந்தேனை	இருந்த வென்னை
செய்	செய்யப்பட்டதாய்	செறு	பாதி (ஸா-த) யாநின்ற
மா	பெரிதான	சினம்செய்	கோபத்தையுடைய தாய் [யதான
மதிள்	மதிளையுடையதான	மால்	பெரியவடிவை யுடை
கணபுரத்தவ னோடும்	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளி இரு க்குமவனோடே	விடை	வ்ருஷபத்தினுடைய
		மணி	மணியினுடைய
கனவினில்	ஸ்வப்நகல்பமாம்படி	ஓசை	த்வ (ஷ்) நியானது
அவன்	அந்த எம்பெருமான்	என்	என்னுடைய
தந்த	கொடுத்த	சிந்தையை	மனதை [து
மனம்செய்	மனதிலுண்டான	சிந்துவிக்கும்	பிதிலமாக்கா நின்ற;
இன்பம்	ஸுகமானது	அனந்தல்	அனந்தலையுடைய
உள்	உள்ளே	அன்றிலின்	அன்றிலினுடைய
வந்து	வந்து [லே	அரி	பாதகமான தழுதழுத்
புக	ப்ரவேசிக்க (அத்தா	குரல்	பேச்சானது [த
வெள்கி	ஈடுபட்டு	பாவியேன்	பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய
என்	என்னுடைய		
விளை	கைவளையானது	ஆவியை	ப்ராணனை
நெக	கழலும்படி	அடுகின்றதே	ஹிம்ஸியா நின்றது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செயித்யாதி) திண்ணிய தாய் அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனோடே ஸ்வப்நகல்பமாம்படி அவன் தந்த. (மனஞ்செயின்பம்) மாநஸமாத்ரமாய், பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷ மில்லாமையாலே அது உள்ளேவந்துபுகுர அத்தாலேஈடுபட்டுகையில்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செயித்யாதி). கோபிமார் தசைகளை யடைந்து நோவுபட்டார் கீழெல்லாம். இதில் *சிலையிலங்கு பொன்னாழியில் பிராட்டியாயே நோவுபடுகிருரென்று ஸங்கதி.

"கனமாகச்செய்யப்பட்டமதிள்" என்றுய் தாத்பர்யமருளுகிருர் (திண்ணிய வித்யாதி). "கனவினில்" என்றது - லக்ஷணயாஸ்வப்நஸத்ருஶமான மாந ஸாநுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிருர் (ஸ்வப்நேத் யாதி). "வெள்கி" என்றதின் அர்த்தம் (ஈடுபட்டு) என்றது. "செறு" என்ற

வ்ளைகழலும்படியாக இருந்த வென்னை. (சினமித்யாதி) சீற்றத்தை யும் பெரியவடிவையுமுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்திலே யுண்டாய் கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் கார்யத்தில் முடித்து விடவற் றான மணியினுடைய த்வநியானது என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை சிதிலமாக்காநின்றது. (அனந்தலித்யாதி) அனந்தலையுடைத்தான அன்றிலினுடைய தழுதழுத்தபேச்சானது. (பாவியேனுவியை யடு கின்றதே) கண்டதுக்கெல்லாம் பாத்ய (ஸாத்ய) கோடியிலே அந்வ யிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தர்மிலோபத் தைப் பண்ணுகையிலே ஒருப்படாநின்றது. .... (கூ)

மூ.—

வார்கொள்மென்முலைமடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத்தாள்நயந்
ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன்னுரைசெய்த [து
கார்கொள்பூம்பொழில் மங்கையர்காவலன்கலிகன்றியொலிவல்லார்
ஏர்கொள்வைகுந்தமாநகர்புக்கிமையவரோடும் கூடுவரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்கொள்	கச்சையை யுடைய	தாளை	திருவடிகளை
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	நயந்து	ஆசைப்பட்டு
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய	ஆர்வத்தால்	அபிநிவேசத்தாலே
மடந்தையர்	பெண்கள் [ரான	அவர்	அவர்கள்
தடம்	விசாலமான	புலம்பிய	கூப்பிட்ட
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	புலம்பலை	கூப்பீடை [ணி
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை யுடையனை எம் பெருமானுடைய	அறிந்து	அப்படியே புத்திபண்
		முன்	முதலிலே
		உரைசெய்த	கூப்பிட்ட,

தின் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). (கார்யத்தில்) பாதி (ஸாத) க்கையில். "அரி" சத்ருவான வென்னுதல்; சப்தார்த்தமாய்பலிதம் (தழுதழுத்த) என்றது. நாகைத்துடர்ந்துபோகிற விடையின் மணிக்குரலும், போக (ஸ்ரீX) மத்யத்தில் போக (ஸ்ரீX) தசையில் பிரிவைஅதிசங்கை பண்ணிக்கதறும் அன்றில் குரலும் தன்நாயகன் வரவுக்கும் பிரியமாட்டாமல் கதறுகைக்கும் ஸ்மாரகமாய் பாதி (ஸாத) க்கு மென்று கருத்து. ... ... (கூ)

கார்கொள்	மேகஸஞ்சாரத்தை யுடையதாய்
பூம்பொழில்	புஷ்பச்சோலைகளை யுடையதான
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள் ளார்க்கு
காவலன்	ரக்ஷகராயிருக்கிற
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலி	ஒலியையுடைத்தாம் படி (அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை)
வல்லார்	அப்ய (ஸ்ய) ஸிக்க வல்லவர்கள்
ஏர்கொள்	அழகையுடைய
வைகுந்தமாநகர்	நித்யவிபூ (பூ)தியில்
புக்கு	ப்ரவேசித்து
இமையவரோடும்	நித்யஸூரிகளோடே
கூடுவரே	(புநராவ்ருத்தியில்லாத) பேற்றைப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்கொளித்யாதி) ப்ராப்தயௌவனைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு கிட்டாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டுகூப்பிட்ட கூப்பீடைபுத்திபண்ணி அவ்வவஸ்தை பிறந்து கூப்பிட்ட. (கார்கொளித்யாதி) நிரந்தரம்மேகஸஞ்சாரத்தையுடைத்தானபரந்த பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராயுள்ள ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியைஅப்ப்யஸிக்கவல்லார். (ஏர்கொளித்யாதி) பிரிவாற்றாமை கூப்பிடுவது தவிர்ந்து நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளோடேகூடி (க) "அஹமந்நம் அஹமந்நம்- அஹமந்நமஹமந்நம்" என்கிறபடியே ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பின்னை ஒருகாலும் புநராவ்ருத்தியில்லாதபேற்றைப் பெறுவர். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி மூற்றிற்று.



அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்கொளித்யாதி). "நயந்து" என்றதினர்த்தம் (ஆசைப்பட்டு) என்றது. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



(க) தை-ப்ருகு-கo-ச.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி
தொண்டருய்யும் ப்ரவேசம்.

அவ.—ஆதித்யனும் வந்து உதிக்கிறிலன்; நாழிகையும் கற்பத்திற் காட்டில் நெடிதாய்ச் செல்லாநின்றது; அநுகூலபதார்த்தங்களும் பாதகமாகாநின்றன; ஒருதுணைகாண்கிறிலேன்; ஸத்தையுங்கூட அழியுமளவாகாநின்றது; இது எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுமோ? அறிகிறிலேனென்று + கீழ்த்திருமொழியிலே; ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தாலே இவைதான் ஒருபடிப்பட்டு நில்லாவிறே. ஆகையாலேஆதித்யனும் ஒருகால்வந்து உதிக்கக்கூடுமிறே. இவைதான் அகஞ்சுரிப்பட்டவாறே சொன்னவார்த்தையும் செவிப்படும்; அவன் வந்திலனென்று நீர்நம்மைச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னீர்; நாம்திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து நிற்கிறது ஏதுக்காக; ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது; நமக்காகவென்று நீர் அறிந்தீராகில் நமக்கொருகுறைகளுமில்லை; நினைத்தவன்றே எல்லாம் செய்கைக்கு ஒருதட்டுமில்லையென்றிருந்தீராகில், இனி அவ்வருகுள்ளவையுமெல்லாம் தன்னடையே வருகிறதென்று ஆறியிருக்க வமையாதோவென்று அவன் ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஆழ்வார்தம் இடையாட்டத்தில் தாம்கைவாங்கியிராநின்றார்; அவனேவந்து உதவுகிறிலன்; இதுஎவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோவென்று ஒரு நீர்ச்சாவியாய்க்கிடக்கிற அநுகூலவர்க்கத்தைப்பார்த்து, நீங்கள் இங்ஙன்நோவுபடவேண்டா; நமக்குஉஜ்ஜீவிக்கைக்குஒருவிரகுண்டென்ன; அதாகிறது ஸர்வேஶ்வரன் நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்

அரு.—தொண்டர்ப்ரவேசம். கீழே "பாவியேனுவியை யடுகின்றதே" என்றுஅதிசய க்லேசத்தை யடைந்தவர், இத்திருமொழியில் "உய்யும் வகை கண்டேன்" என்று களிக்கைக்கு ஸங்கதியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனுமித்யாதி). (இவைதான்)என்றது-ஆதித்யாதிகள் தானென்றபடி. (இவைதானகஞ்சுரிப்பட்டவாறே) என்றது - இவற்றாலுண்டான ஆற்றாமைகள் தான் ஸங்குசிதமானவாறே யென்கை. (சொன்னவார்த்தை) கண்ணபுரத்தான் சொல்லும்வார்த்தை யென்றபடி. (ஸமாஹிதராய்) என்றவநந்தரம் பரோபதேசம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதிகூட்டுவது. பரோபதேசப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). ... ... *

யுக்தனுய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனானன்; நாமும் அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்போம்; போருங்கோளென்கிறார்.

மூ.—

தொண்டீருய்யும் வகைகண்டேன் துளங்காவரக்கர் துளங்கமுன்
திண்தோள்நிமிரச் சிலைவளையச் சிறிதேமுனிந்ததிருமார்பன்
வண்டார்கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண் மடந்தைமாநோக்கம்
கண்டான்கண்டுகொண்டுகந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்	பகவத் கைங்கர்ய பரர்களே! (நான்)	ஆர்	நிறைந்துள்ள [ளான
உய்யும்	உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பான	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
வகை	ஒருஉபாயத்தை	மலர்மங்கை	பெரிய பிராட்டியாரோடும்
கண்டேன்	கண்டேன்;	வடி	கூரிதானவாள் போலே யிருக்கிற
முன்	முன்பு	கண்	திருக்கண்களை யுடையளான [டும்
துளங்கா	அச்சப்படாமலிருக்கிற		
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மடந்தை	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோ
துளங்க	அஞ்சும்படியாகவும்,	மா	(ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குச்சேர்த்தியுண்டாக வேணுமென்று) மஹத்தான
திண்	பலிஷ்டமான		
தோள்	திருத்தோளானது		
நிமிர	நிமிரும்படியாகவும்,		
சிலை	தநுஸ்ஸானது	நோக்கம்	ஸங்கல்பத்தை
வளைய	வளையும்படியாகவும்	கண்டான்	பண்ணு நின்ற வெம்பெருமான்
சிறிதே	(ஜகத்தில்) சிலராக்ஷஸர்களையே	கண்டுகொண்டு	(ஏகாந்தமான ஸ்தலமென்று) கண்டு
முனிந்த	அழியச் செய்தவனாய், (அதனாலுண்டா	உகந்த	ஸந்தோஷித்தருளின
திரு	வீரலக்ஷ்மியை [ன)	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
மார்வன்	திருமார்வி லுடையனா	நாம்	நாம்
வண்டு	வண்டுகளாலே [ய்,	தொழுதுமே	தொழுவோம். (க)

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தொண்டீர்) (க) "வழுவிலாவடிமை

அரு.—முதற்பாட்டு. (தொண்டீரித்யாதி) அல்பமாக முனியவேண்டு

(க) தி-வாய்-௩-௩-க.

செய்யவேண்டும்'' என்றுபாரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே! (உய் யும்வண்கண்டேன்) (க) "அஸந்நேவ ஸ பவதி'' என்னும் நிலைகழிந்து அவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஒருவிரகு கண்டேன்; அதேதுஎன்றால், (கண்ணபுரம் நாம்தொழுதும்). (துளங்காவரக்கர் துளங்க) இதுக்குமுன்பு அச்சமிருக்குப்படி புதியதுண்டறியாத ராக்ஷஸஜாதியானது அஞ்சும்படியாக. (திண்டோளித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷமென்றால் சலியாத தோளானது நிமிரும்படியாகவும், வில்லானது வளையும்படியாகவும். (சிறிதேமுனிந்த) ஜகது பஸம்ஹாரத்தோடே தலைக்கட்டுமளவன்றிக்கே ராக்ஷஸஜாதியளவிலே முனிந்தானாயிற்று. ஸங்கல்பத்தாலே இத்தையெல்லா முண்டாக்குமவன் சீறினால், பின்னை ஒன்றாக அழியுமத்தனையிறே. (திருமார்பன்) வீரஶ்ரீக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்.

(வண்டாரித்யாதி) அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்னுமதுவும் உண்டாகப் பெற்றதாயிற்று. (வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை) தொழுவார் குற்றம்காண்கைக்குஅவஸரமில்லாதபடி மயிர்முடியாலே அவனைத் துவக்கும் பெரியபிராட்டியார். (வடிக்கண்மடந்தை) ஒருமயிர் முடிவேண்டாதே தன்நோக்காலே அவனை ஒடியெறிந்திட்டு வைக்கும் கண்ணையுடைய ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மாநோக்கங்கண்டான்) (உ) "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப கண்டசதிர்'' என்னுமாபோலே ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இவர்களும் தாமுமானசேர்த்தி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து வைத்தானாயிற்று. (கண்டுகொண்டித்யாதி) அவனும் நாமும் இவர்களும் சேரவர்த்திக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்த்தலமென்று உகந்த திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம். .... (க)

வானென்னென்ன; (ஸங்கல்பேத்யாதி). மலர்மங்கையென்று மேலேதிருவைச்சொல்லுகையாலே இதுவீரஶ்ரீயாக வருளிச் செய்கிறார் (வீரேத்யாதி).

ப்ராப்யகோடியிலேயாக வருளிச்செய்து க (ஃ) டகத்வ விவக்ஷயாதாத்பர்யாந்தரம் (தொழுவாரித்யாதி). "வடி'' என்று கூர்மையாய், அத்தாலே கூரிதானவாளாய், "அதுபோலேயிருக்கும்கண்'' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). மலர்மங்கையோடும், வடிக்கண்மடந்தையோடும் கூடி, மஹத்தானநோக்கத்தை-ஸங்கல்பத்தை, கண்டான்-பண்ணினானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் ஒண்டொடியாளித்யாதி). ... ... (க)

(க) தை-ஆ-கூ-க. (உ) தி-வாய்-ச-கூ-க0.

மூ.—

பொருந்தாவரக்கர் வெஞ்சமத்துப்பொன்ற வன்றுபுள்ளூர்ந்து
பெருந்தோள்மாலி தலைபுரளப் பேர்ந்தவரக்கர் தென்னிலங்கை[ப்பத்
இருந்தார்தம்மையுடன்கொண் டங்கெழிலார் பிலத்துப்புக்கொளி
கருந்தாட்சிலைகைக் கொண்டானூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்தா	பொருந்தாமலிருக்கிற	இருந்தார்தம்மை	இருந்த ராக்ஷஸர்களையும்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	உடன்கொண்டு	கூட்டிக்கொண்டு
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே	அங்கு	அவ்விடத்திலிருந்து
பொன்ற	முடியும்படியாக	எழில்	அழகாலே
அன்று	அக்காலத்தில்	ஆர்	வ்யாப்தமான
புள் ஊர்ந்து	திருவடியை மேல்கொண்டு	பிலத்து	பாதாளத்திலே
பெரும்	பெரிதான [யனை	புக்கு	ப்ரவேசித்து
தோள்	தோள்வலியையுடை	ஒளிப்ப	மறையும்படியாகவும்
மாலி	மாலியினுடைய	கருந்தாள்	வயிரம்பற்றின
தலை	தலையானது	சிலை	தநுஸ்ஸை
புரள	புரளும்படியாகவும்,	கை	திருக்கையிலே
பேர்ந்த	அவனையொழிய மற்றுமுண்டான	கொண்டான்	தரித்தவனுடைய
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்,	ஊர்	ஊரான
தென்	தெற்கு திக்கிலுள்ள	கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (உ)	
இலங்கை	இலங்காநகரத்தில்		

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. அது பிராட்டி பக்கல் ஓரத்தால் செய்த செயலன்றோ, நாம் அதற்குப் பிறபாடராளுேமேயென்ன; அதுவேண்டா; அவன் விரோதி நிரஸநசீலனென்கிறார்.

வ்யா.-(பொருந்தாவித்யாதி) ஸர்வதா(ஃ)நாம்அநுகூலித்தாலும்

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொருந்தாவித்யாதி) ஸங்கதிதன்னேற்றமே காட்டுகிறார் (அதுவித்யாதி). (அது) துளங்காவரக்கனுன ராவணவதம். (விரோதி)என்றது-ஆஶ்ரிதவிரோதியென்கை.

(க) "'நமேத்வேஷ்யோஉஸ்திநப்ரிய:- நமேத்வேஷ்யோஉஸ்திநப்ரிய:' என்றிருக்கிற நாம்" என்று ஈஶ்வரோக்தியாகக்கண்டு கொள்வது. (அநுகூலித்

(க) கீ-க-உடு.

பொருந்தாமையிலே நிலைநின்ற ராக்ஷஸஜாதியானது யுத்தத்திலே முடியும்படியாகத் திருவடியை மேற்கொண்டு மிக்க தோள்வலியை யுடைய மாலிதலையானது புரளும்படியாக, அவனையொழிந்த மற்றுள்ளராக்ஷஸர்கள் புற்றுப்போலே என்றுமொக்க துர்வர்க்கம்மாறுத லங்கையிலுண்டான ராக்ஷஸரையும் கூட்டிக்கொண்டு போக (ஸு^X) பூமியான பாதாளத்திலே புக்கு மறைய வயிரம்பற்றித் திண்ணிதான வில்லைக் கையிலே பிடித்தவனுடைய ஊரான திருக்கண்ணபுரத்தை நாம் தொழுவோம். .... (உ)

மூ.—வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்நீரிலங்கையார்கோவை
அல்லல்செய்து வெஞ்சமத்துளாற்றல் மிகுத்த வாற்றலான்
வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன்வேள்வியைக்
கல்விச்சிலையால் காத்தானூர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்லி	கொடிபோன்ற	ஆற்றலான்	பெரியோனாய்,
இடையாள்	மத்யப்ரதேசத்தை யுடையளான பிராட்டியின்	வல்லாள்	வலிய ஆண்மையை யுடையரான
		அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
பொருட்டாக	நிமித்தமாக	குலப்பாவை	குலத்திலுண்டான தாடகியானவள்
நீர்	கடலை அகழாகவுடையதாய்,	வாட	முடியும்படியாக
மதிள்	மதிளையுடையதான	முனிதன்	விஶ்வாமித்ரருடைய
இலங்கையார்	இலங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்க்கு	வேள்வியை	யாகத்தை
		கல்வி	தநுர்வித்யாப்யாஸ தசையிலிருந்த
கோவை	நியாமகனாயிருக்கிற ராவணனை	சிலையால்	வில்லால்
அல்லல்செய்து	துக்கப்படுத்தி	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனான எம்பெருமானுடைய
வெஞ்சமத்துள்	யுத்தத்திலே		
ஆற்றல்	வலிமையால்	ஊர்	ஊரான
மிகுத்த	அதிகனான	கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (ங)	

காலும்) என்றவநந்தரம் "பொருந்தார்களேயென்று நினைத்து" என்றுபூரிப்பது. "கருந்தாள்" என்று விசேஷித்ததின் கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (வயிரம்பற்றி) என்றது. ... ... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரஸ்துதமான ராமாவதாரம் பின்னாட்டினபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.(வல்லியித்யாதி)கொடிபோன்றஇடையையுடையபிராட்டிக்காகக் கடலை அகழாகவுடைத்தாய், மதிளையுடைத்தான லங்கையிலுள்ளார்க்கு நான் நியாமகனல்லேனோ வென்றிருக்கிறவனை. (அல்லல்செய்து) தேரை அழித்து, வில்லைமுறித்து, அவன் முதுகுகாட்டும்படிபண்ணி எளிவரவு படுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறது. யுத்தத்திலே இன்றுபோய் நாளைவாவென்னவல்ல வில்வலியையுடையவன். (ஆற்றல்மிகுத்த) வலிமிகுத்தபெரியோன்; கைபுகுந்த சத்ருவைக்கடுக முடித்துவிடாதே, இன்றுபோய் நாளைவாஎன்றானிறே. நீ இளைத்த ஸமயத்திலே உன்னை அழிக்கை போராதுகாண். (க) "ஆஶ்வாஸ்ய - ஆஶ்வாஸ்ய" இவன் இளைத்தால் தன் பரிகரத்திலுள்ளாரை ஆஶ்வஸிப்பிக்குமாபோலே நீ போய் ஆஶ்வஸித்துவாவென்றானிறே.

(வல்லாளித்யாதி) பருவம்நிரம்புகிறதற்குமுன்னே செய்த செயல் இதுவன்றோ? (வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட) வலிய ஆண்மையையுடைய ராக்ஷஸஜாதிக்காகக் கண்காட்டியானவள்முடியும்படியாக. (முனியித்யாதி) ருஷியினுடைய யாகத்தை. ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானைவென்று தன்னதானவில்லை வாங்குவதற்குமுன்பே பிடித்தவில்லைக்கொண்டு காத்தானார். .... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) (ப்ரஸ்துதமான) என்றது - முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமானவென்கை. "நீர்மதிளிலங்கை" என்றதன்வயித்தர்த்தம் (கடலையித்யாதி). "ஆற்றல்" என்று வலிமையாகக்கீழருளிச்செய்து க்ருபையாக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (நீஇளைத்தவித்யாதி). (க) "ఆశ్వాస్యని ర్యాహిరక్షసధన్వీ తదాబలం ద్రక్ష్యసిమేరథస్థః - ஆஶ்வாஸ்யநிர்யாஹி ரதீஸதந்வீததாபலம் த்ரக்ஷ்யஸிமே ரதஸ்த்த:" என்று உக்தார்த்தத்தை ப்ரமாண ப்ரதர்ஶநபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (ஆஶ்வாஸ்யேத்யாதி).

ஒருவீரத்தை யநுஸந்தித்து மீளவும் ஒருவீரத்தை அநுஸந்தித்தவர்க்குக்கருத்து (பருவமித்யாதி). "பாவை" மரப்பாவை; அத்தைப்போலே தர்ஶநீயை என்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கண்காட்டியான) என்று. "கல்விச்சிலை" தநுர்வித்யாப்யாஸதசையில் சிலையென்றாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வானையித்யாதி). ... ... (௩)

(க) ராமா-யுத்த-ருக-சசச.

மூ.—மல்லைமுந்நீரதர்படவரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக்
கொல்லைவிலங்குபணிசெய்யக் கொடியோனிலங்கைபுகலுற்றுத்
தொல்லைமரங்கள்புகப்பெய்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவக்
கல்லால்கடலை யடைத்தானூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொடியோன்	க்ரூரனான ராவணனுடைய	பணி	கைங்கர்யத்தை
இலங்கை	இலங்கையில்	செய்ய	பண்ணும்படியாகவும்,
புகல்	ப்ரவேசிப்பதை	தொல்லை	பழையதான
உற்று	உத்தேசித்து,	மரங்கள்	வ்ருக்ஷங்கள் [யாக
மல்லை	அதிகமான	புக	(பதியுண்டு) புகும்படி
முந்நீர்	மூன்றுவகைப்பட்ட ஜலத்தையுடைய கடலானது	பெய்து	(ஸமுத்ரத்திலே) ப்ரவேசிப்பித்து
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	துவலை	ஜல பிந்துக்களானது க
வரி	(அழகான) வரிகளையுடையதாய்,	நிமிர்ந்து	கிளர்ந்து [ள்
வெம்	வெம்மையை யுடைய	வான்	ஆகாசத்தில்
சிலைகால்	தநுஸ்ஸை [தான	அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாகவு,
வளைவித்து	வளைத்தும்,	கல்லால்	மலைகளாலே [ம்
கொல்லை	அரண்யங்களிலுண்டான கிளைகளிலே திரியாநின்ற	கடலை	ஸமுத்ரத்தை
விலங்கு	வாநரங்கள்	அடைத்தான்	கட்டினவனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
		ஊர்	வாஸஸ்தாநமான
		கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (ச)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லைமுந்நீரதர்பட) "மல்லை"என்று-மிகுதி. ஜலராசியாய்மூன்றுவகைப்பட்டஜலத்தையுடைத்தான கடலானதுவழிபட; (க)"అప్రమేయో మహోదధిః- அப்ரமேயோமஹோத

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய வீரரஸத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசினாராய், அவ்வளவன்றிக்கே கடலைவற்றக் கோல்தொடுப்பது, குரங்கைக்கொண்டு பணிகொள்வது, கல்லை மிதக்கப்பண்ணுவதான அத்புதரஸத்தில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"மல்லை" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்ரமேய

(க) ரா-யு-கக-ருக.

திஃ'' என்று ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கவரிதான கடலானது வழிப் பட. (வரிவெஞ்சிலைகால்வளைவித்து) தர்ஶநீயமான வரிகளையுடைத் தாய், பிடித்தபிடியிலே எதிரிகள் அஞ்சும்படியான வெம்மையை யுடைத்தான வில்லைவளைத்து. (கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்ய) ஒரு காலும் பூசல்கண்டறியாதே என்றுமொக்கப்பணையிலே திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(X்ஜ)ரான திரு வடிதிருவநந்தாழ்வான் துடக்கமானார் செய்யக்கடவகைங்கர்யத்தை இடக்கை வலக்கைவாசியறியாத திர்யக்குக்கள்செய்ய. (கொடியோ னிலங்கை புகலுற்று) அவன்பண்ணினக்ரௌர்யத்தைத்திருவுள்ளத் தாலே முன்னேட்டுக்கொண்டு கொடியோனென்கிறார். ஜநகனும் ஜநநியும் ஓரிடத்திலேயிருக்கப் பொறாத க்ரௌர்யமிறே. [இலங்கை புகலுற்று மல்லைமுந்நீர் அதர்பட வரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கல்லால் கடலை யடைத்தானூர்].

(தொல்லைமரங்கள் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பறியுண்டறி யாத பழைய மரங்களடையப்பறியுண்டுபோம்படி அதிலேப்ரவேசிப் பித்து. (துவலைநிமிர்ந்துவானணவ) அடைக்கிறபோதைத் திவலைக ளானவை கிளர்ந்து ஆகாசாவகாசத்தை இடமடைக்க, நீரிலே இட் டால் ஆழக் கடவமலைகளைக்கொண்டு கடலையடைத்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு வாஸஸ்தாநமான. .... (ச)

மூ.—ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகிஅந்தணர்தம்
ஓமமாகி யூழியாகி§ உவரிசூழ்ந்தநெடும்புணரிச்
சேமமதிள்சூழிலங்கைக் கோன்சிரமும் கரமும்துணித்துமுன்
காமன்பயந்தான் கருதுமூர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.(ரு)

இத்யாதி) .(க) ''''[Grantha text] - பத்யாம்யாந்து ப்லவங்கமா ஃ'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து வழிப்படயென்றது'' என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் சார்த்தமருளுகிறார் (தர்ஶநீயேத்யாதி). கொல்லை - வரம்பில்லாத நிலமாய், அத்தாலே காட்டை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). பணை - சாகை. கொல்லென்றது -மர்யாதை யில்லாமையைச் சொல்லுகிறது என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்த்ர மருளுகிறார் (அஸ்ப்ருஷ்டேத்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (இலங்கையித்யாதி). ... ... (ச)

(க) ரா-யு-உக-உஉ. § (பா)-உலகுசூழ்ந்த.

பதம்.	உரை.
ஆமையாகி	கூர்மரூபமாய்,
அரியாகி	நரஸிம்ஹரூபமாய்,
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபமாய்,
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய
ஓமமாகி	யாகரூபமாய்,
ஊழியாகி	காலரூபமாய்,
நெடும்	விசாலமாய்
உவரி	உப்புமயமான
புணரி	கடலாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
சேமம்	காவலான
மதிள்	மதிளாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதான

பதம்.	உரை.
இலங்கை	இலங்கைக்கு [டைய
கோன்	ராஜாவான ராவணனு
சிரமும்	தலைகளையும்
கரமும்	தோள்களையும்
துணித்து	அறுத்தவனை சக்ர வர்த்தித் திருமக
முன்	முன்பு [னாய்
காமன்பயர்தான்	காமனுக்கு உத்பாதகனுமானக்ருஷ்ணன்
கருதும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
ஊர்	திவ்யதேசமான

கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தன்னைப்பேணுதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிற்று. (ஆமையாகி) கூர்மரூபமாய். (அரியாகி) ஹயக்ரீவமாய்; ஸிம்ஹமென்றுமாம். (அன்னமாகி) இழந்தவேதசக்ஷுஸ்ஸை மீட்டுக் கொடுக்கைக்காக அன்னமாய், ப்ராஹ்மணருடைய ஹவிஸ்ஸுக் கொள்வான்தானேயிறே. காலமே சேஷித்திருந்துள்ள காலமாகி. ஒருவருமில்லாதவன்றுதான் உளனாயிருக்குமிறே. (உவரியித்யாதி) ஓங்கினதிரைகளை யுடைத்தான உவரியான கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதுமாய், ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்க வரிதான மதிளையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய தலைகளை அறுப்பது, தோள்களைத் துணிப்பதாய்க்கொண்டு போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. (முனனித்யாதி) நர்ட்டைத்தன் வடிவாலே பகட்டித்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.(ஆமையித்யாதி). இழ்ப்பாட்டில்அத்புதரஸத்தை யநுஸந்தித்து அவ்வளவன்றிக்கே சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடையரௌத்ரரஸத்தை அநுஸந்திக்கப்பார்த்து, முன்னும் பின்னுமுண்டான அவதாரங்களில் வித்யாப்ரதாந போக (ஓ^X) ப்ரதாநங்களிலுண்டான சாந்திரஸ ஶ்ருங்கார ரஸங்களையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"நெடுமுவரிப்புணரியாலே சூழ்ந்த" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றிசப்தார்த்தமருளுகிறுர் (ஓங்கினவித்யாதி). "சேமம்"என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஒருவராலுமித்யாதி). ... ... (ரு)

திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனை க்ருஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திக்கும் தேசம். "உலகு" என்றுபாடமாகில் லோகத்தைச் சூழ்ந்த பெரிய கடலென்றபடி. .... (௫)

மூ.—

வருந்தாதிருநீ மடநெஞ்சேநம்மேல் வினைகள்வாராமுன்
திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கைச் செந்தீயுண்ணச் சிவந்தொருநாள்
பெருந்தோள்வாணற்கருள்புரிந்து பின்னைமணாளனாகிமுன்
கருந்தாள்களிறொன் றொசித்தானூர் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே	ஸாதுவான மநஸ்ஸே	ஒருநாள்	ஒருகாலத்தில்
நீ	நீ	பெரும்	அதிகமான
வருந்தாது	க்லேசியாமல்	தோள்	புஜங்களையுடையனான
இரு	இருக்கக்கடவை;	வாணற்கு	பாணாஸுரன் விஷயத்தில்
நம்மேல்	நம்பக்கல்	அருள்	க்ருபையை
வினைகள்	பாபங்கள்	புரிந்து	பண்ணுகிறவனாய்,
வாரா	வரமாட்டாது,	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
முன்	முன்னே	மணாளனாகி	வல்லபனுமாய்,
திருந்தா	திருந்தாமலிருக்கிற	முன்	முன்னே
அரக்கர்	ராக்ஷஸருடைய	கரும்	கறுத்திருக்கிற
தென்னிலங்கை	தெற்கிலுள்ள இலங்கையை	தாள்	கால்களையுடைய
செம்	சிவந்த	களிறுஒன்று	ஒருகுவலயாபீடத்தை
தீ	ஜ்வாலையை யுடைய அக்நியானது	ஒசித்தான்	நிரஸித்தவனான கண்ணனுடைய
உண்ண	புஜிக்கும்படியாக	ஊர்	திவ்யதேசமான
சிவந்து	சீறினவனாய்,	கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (௬)	

வ்யா.—ஆறம்பாட்டு. (வருந்தாதிருநீ) பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து "நாமென்படக்கடவோம்" என்று க்லேசியாதே நிர்ப்பயமாக விருக்கப்பார். (மடநெஞ்சே) ஸாதுவான நெஞ்சே! உன்

அரு.—ஆறம்பாட்டு. (வருந்தாதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் தொண்டருக்கு உபதேசித்துவிட்டு ப்ரஸ்துதமான ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் விரோதி நிரஸந சீலதையை நெஞ்சுக்கும் அறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லையே பார்த்து பகவத்ப்ரபாவமொன்றையும் பாராத நெஞ்சே!. பாபங்களைக் கூடுபூரித்துவைத்து வருந்தாதிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில் ; (நம்மேல்வினைகள்வாரா) "நாம்பண்ணினவையன்றோ" என்று அவை நம்பக்கல் வந்துகிட்டவற்றோ ? ; ந்யஸ்தப (ஶ்ர) ரரை கணியமாட்டாவிறே. (க) "நயவேனித்யாதி" (உ) "ஆரேயித்யாதி" சொல்லிக்கொள்வது. அவன் ஏறிட்டுக்கொண்டு போக்க ஆங்கேகண்டோமென்னில் (முன்னித்யாதி) பிராட்டி தன்ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்குகைக்குத்தான்யத்நித்ததுண்டோ? ப்ரதிபந்தகம் ப்ரபலமானதனையும் அவனுக்குக் கார்யம் செய்தோமம்படி யன்றோ அவன்படி. மால்யவான்போல்வார் சொன்னஹிதத்துக் குக்கேளாத ராக்ஷஸருடைய லங்கையை. (செந்தீயுண்ண) முன்பு ராவணபயத்தாலே பாகாதிகளுக்கு வேண்டுவதுவஞ்சரித்துஉடம்பு வெளுத்திருக்கக்கடவ அக்நி தன்நிறம் பெற்று புஜிக்கும்படியாக, (சிவந்து) சிறி.

(பெருந்தோள் வாணற்கருள்புரிந்து) அநேகம் தோள்படைத்தோமென்று அபிமாநித்திருக்கிற பாணனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் துணித்து, அவனுக்கு தேஹயாத்ரை நடத்தும்படியாக இரண்டு கையைக்கொடுத்தானாயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய் முன்கறுத்துத்திண்ணிதான தாளையுடைய குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேந முறித்தானூர். .... (சு)

ரு.—இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கைவாய் முதலைதன்னாலடர்ப்புண்டு
கொலையார்வேழம்நடுக்குற்றுக்குலைய வதனுக் கருள்புரிந்தான்
அலைநீரிலங்கைத் தசக்ரீவற்கிளையோற் கரசையருளிமுன்
கலைமாச்சிலையா லெய்தானூர் கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலையார்	மதித்துக்கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமாய்
வேழம்	யானையானது,	மலர்	விகஸிதமான
இலை	இலைகளால் ·	பூம்	புஷ்பங்களையுடைய

நாம்பண்ணினால் நம்மைக்கிட்டவன்றோ வடும்பதென்ன வருளுகிறார் (ந்யஸ்தேத்யாதி). இருந்தாவென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (மால்ய வானித்யாதி). தீயாகில் சிவந்திராதோ? "செம்" என்று விசேஷிப்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). ... ... (சு)

(க) க-திருவ-கச- (உ) கூ-திருவ-உஎ.

பதம்.	உரை.
பொய்கைவாய்	ஸரஸ்ஸிலே(புக்குஅங்
முதலைதன்னால்	ஒருமுதலையால்[குள்ள)
அடர்ப்புண்டு	நெருக்குண்டு
நடுக்குற்று	நடுக்கமுற்றதாய்
குலைய	ஒருவ்யாபாரமின்றிக்கே இருக்கும்போது
அதனுக்கு	அந்த ஆனையின்விஷயத்தில்
அருள்புரிந்தான்	க்ருபைபண்ணினவனாய், [ற)
அலை	அலைகளை (எறியாநின்
நீர்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழப்பட்ட
இலங்கை	இலங்காநகரத்துக்கு (ராஜாவான)
தசக்ரீவற்கு	ராவணனுடைய
இளையோற்கு	தம்பியானவிபீஷணாழ்வானுக்கு
அரசை	லங்காராஜ்யத்தை (கொடுத்து) [ய்
அருளி	க்ருபைபண்ணினவனு
முன்	(அதுக்கு) முன்னே
கலை	மாயாம்ருகத்தை
மா	பெரிதான
சிலையால்	தநுஸ்ஸினால்
எய்தான்	முடித்தவனான எம்பெருமானுடைய
ஊர்	திவ்யதேசமான
கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) இலைகளால் மிக்கிருப்பதாய் பரப்புமாறப்பூத்து தர்ஶநீயமான பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு ஒரு ஜலசரஸத்வத்தாலே நெருக்குண்டு மதித்துக் கொடு திரிகிற ஆனையானது விழுக்காடறியாதே வேற்றுநிலத்திலே புக்கு அகப்பட்டு தன்வ்யாபார மற்று முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய் அத்தாலே நடுங்கிக்குலைய, அவ்வவஸ்த்தையிலே வந்து உதவினான்.

(அலைநீரித்யாதி) ராவணன் பண்ணினப்ராதிகூல்யம் தம்பியளவும் வந்தேறுவதாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தைப்பாராதே அவன் தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தானாயிற்று; அதுக்கு முன்பு தமயனுடைய வைரத்துக்குஹேதுவாய்க்கொண்டுவந்தமாயாம்ருகத்தை ஓரம்பாலே முடித்தவன். .... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) துஷ்டமான ஓரானையைக் கொன்றத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தார். அந்தப்ரஸங்கத்திலே அநுகூலமான ஆனையைக்காத்தமைதோற்ற அத்தையும், ராமாவதாரத்தில் அபதாநத்தையும் நெஞ்சுக் கறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

முதலையென்னாதே "தன்னால்" என்றத்தாலே நிகர்ஷம்தோற்றுமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ஒருஜலசரஸத்வத்தாலே) என்று. ... ... (எ)

மூ.—மாலாய் மனமே யருந்துயரில் வருந்தாதிருநீ வலிமிக்க
காலார்மருதும் காய்சினத்தகழுதும் கதமாக் கழுதையும்
மாலார்விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து
காலால்சகடம்பாய்ந்தானூர் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.
மாலாய்	பிச்சேறின
மனமே	நெஞ்சே
நீ	நீ
அரும்	(அநுபவித்து) தலைக்கட்டவொண்ணாத
துயரில்	துக்கங்களில்
வருந்தாது	க்லேஶியாமல்
இரு	இரு;
மிக்க	அதிகமான
வலி	பலத்தையுடைத்தாய்
காலார்	வேரூன்றியிருந்துள்ள
மருதும்	மருதவ்ருக்ஷங்களையும்
காய்சினத்த	அதிகமானசீற்றமுடையனான [யும்
கழுதும்	பேயான பூதனையை
கதம்	கோபத்தையுடைய
மா	குதிரையையும்,
கழுதையும்	கழுதையையும்,

பதம்.	உரை.
மாலார்	பெரியவடிவையுடைத்தான
விடையும்	வ்ருஷபங்களையும்,
மத	மதத்தையுடைத்தான
கரியும்	குவலயாபீடத்தையும்,
மல்லர்	(சாணூரன்முதலான) மல்லர்களுடைய
உயிரும்	ப்ராணன்களையும்
மடிவித்து	நிரஸித்தவனாய்,
காலால்	திருவடிகளால்
சகடம்	சகடாஸுரனை
பாய்ந்தான்	(துகளாய்ப் போம்படி) நிரஸித்தவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய
ஊர்	திவ்யதேசமான
கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (அ)	

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) இழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு (க) [illegible]- திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரம்" என்று பதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் க்லேசப்பட்டு ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பிறந்தபின்வந்து உதவினன்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு(உ) "[illegible]- த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச" என்று ப்ராப்யாபாஸங்களையும்விட்டு சரணம் புகுருகையாலே அரசளித்தான்; எனக்கங்ஙனே யிருப்பதொரு நிலையுமின்றிக்கே (ங) "[illegible]-சஞ்சலம் ஹிமநః" என்கிறபடியே நின்றவாநில்லாதஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை உண்டாகையாலே எங்ஙனே வந்திருப்பதென்ன; பாஞ்சாலிக்கு விரோதிகளென்று பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாம்

(க) வி-தர்ம-கூக-சக. (உ) ரா-யு-கஎ-கக. (ங) கீ-கூ-ஙச.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) "முன்பு பண்ணின பாபங்களை அநுஸந்தித்து என்படக்கடவோம்" என்று பிச்சேறின நெஞ்சே அநுபவித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாத துக்கங்களில் நீ க்லேசியாதிரு. என்கொண்டு வருந்தாதிருப்பதென்றால் (வலியித்யாதி) அவன்படி இதுவன்றோ? மிக்க பலத்தையுடைத்தாய் வேரூன்றியிருந்துள்ள மருதும், மிக்க சீற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற பூதனையும்; கோபத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குதிரையும், கழுதையும், பெரியவடிவையுடைத்தான வ்ருஷபங்களும், மதத்தையுடைத்தான ஆனையும், மலைதுள்ளினாப்போலே கிளர்ந்துவருகிற மல்லருடைய ப்ராணன்களும் இவற்றையடைய நிரஸித்து முலைவரவு தாழ்த்ததென்று சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய் சகடாஸுரன் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணினவன். .... (அ)

மூ.—குன்றால்மாரிபழுதாக்கிக் கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக
வன்தாள்விடையேழன்றடர்த்தவானோர்பெருமான்மாமாயன்
சென்றான்தூதுபஞ்சவர்க்காய்த்திரிகால்சகடம்சினமழித்துக்
கன்றால்விளங்காயெறிந்தானூர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தநமலையால்	இடையாள் பொருட்டாக	மத்ய (இடை) ப்ரதேசத்தை யுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
மாரி	கல்மழையை	வன்	பலிஷ்டமான
பழுதாக்கி	வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணினவனாய்,	தாள்	கால்களையுடைய
கொடி	கொடிபோலே	ஏழு	ஏழான
ஏர்	அழகையுடைய	விடை	வ்ருஷபங்களையும்

கையாலும்காலாலும் கொன்றுநின்றக்ருஷ்ணன்படி அதுவாயிருக்க "உனக்கு நிலையுமுண்டாக்குவன்; நீக்லேசிப்பானென்" என்று மீளவும் நெஞ்சைத்தேற்றுகிறார் இரண்டு பாட்டிலுமென்று ஸங்கதி.

காய்தலும்-கோபமாய், சினமும்-கோபமாகையாலே(மிக்கசீற்றத்தை)என்றது. கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்குவிசேஷணங்களிட்டு,மல்லர்க்கு விசேஷணமிடாமையாலே இவர்கள் மிடுக்கு ப்ரஸித்தமென்று திருவுள்ளமாகையாலே அதுக்குத் தாத்பர்யம் (மலையித்யாதி). ... ... (அ)

பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்தில்
அடர்த்த	அழியச்செய்தவனாய்,
வானோர்	நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கும்படியான
பெருமான்	மேன்மையை யுடையனாய்,
மாமாயன்	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய்,
பஞ்சவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
தூது	தூத (ஸூத்) னாய்
சென்றான்	(துர்யோதனன் பக்கலில்) சென்றவனாய்,
இரி	ஊருகிற
கால்	கால்களையுடையனான
சகடம்	சகடாஸுரனுடைய
சினம்	சினத்தை
அழித்து	போக்கினவனாய்,
கன்றால்	தேநுகாஸுரனால்
விளங்காய்	விளவின்காயாக நின்ற வஸுரனை
எறிந்தான்	பொகட்டு நிரஸித்தவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய
ஊர்	திவ்யதேசமான

கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) மலையைஎடுத்து இந்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படிபண்ணி, கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக வலிய தாளையுடைய ருஷபங்களேழையு மழியச் செய்த. (வானோர் பெருமான்) * அயர்வறு மமர்களதிபதி. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கும் மேன்மையையுடைய தன்னைக்கிடீர் தன்னைப்பேணாதே இவற்றின்காலிலே பொகட்டது. (மாமாயன்) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். தன்னைப்பேணாதே கால்நடையே கழுத்திலே ஓலைகட்டிப் பாண்டவர்களுக்காக துர்யோதநன் பக்கலிலே தூதுபோனவன். ஊருகிற காலையுடைத்தான சகடத்தினுடைய சினத்தைப்போக்கி, இருவரும் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய்வர ஒருவனைக் கொண்டு ஒருவனை நிரஸித்தவன். .... (௯)

மூ.—கருமாமுகில்தோய் நெடுமாடக் கண்ணபுரத் தெம்மடிகளைத்
திருமாமகளாலருள்மாரிச் செழுநீராலிவளநாடன்
மருவார்புயல்கைக் கலிகன்றிமங்கை வேந்தனொலிவல்லார்
இருமாநிலத்துக்கரசாகி யிமையோரிறைஞ்சவாழ்வாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.



அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) ஸ்ரோதாக்களைக் குறித்து வ்யாக்யாதா ஈடுபாடுதோற்றத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). (இவற்றின்)விடைகளின். "வலியதாள்" என்றுவிசேஷிக்கையாலே(காலிலே) யென்றது. ... ... (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	புயல்	மேகம்போல் (என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்குமதான) [ராய்
மா	பெரிதான	கை	திருக்கைகளையுடைய
முகில்	காளமேகங்களானது	மங்கை	திருமங்கைக்கு
தோய்	தங்கும்படியாய் [கள்	வேந்தன்	ராஜாவுமான
நெடு	உயரமான	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை [லவர்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற	வல்லார்	அப்ய (ஸி) ஸிக்க வல்
எம் அடிகளை	என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன்விஷயமாய்,	இருமாநிலத்துக்கு	பூலோகஸ்வர்க்க லோகங்களுக்கு
திருமாமகளால்	பெரிய பிராட்டியாருடைய க்ருபைக்கு பாத்ரரானதால்	அரசாகி	ராஜாவாயிருந்து(பிறகு)
அருள்மாரி	அருள்மாரி என்றே திருநாமமுடையராய்,	இமையோர்	நித்ய ஸூரிகள்
செழு	ஸம்ருத்தமான	இறைஞ்ச	திருவடிகளில் வணங்கும்படியாக
நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான	வாழ்வாரே	வாழ்வர்கள். (௧௦)
ஆலிவளநாடன்	திருவாலிநாட்டை யுடையராய்,		
மருவார்	(வர்ஷா காலத்திலுண்டாய்) பூர்ணமான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேகங்கள்வந்து தோயும்படி ஓங்கினமாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே "அருள்மாரி" என்றது தன்னையே திருநாமமுடையராரைாயிற்று. ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருவாலி நாட்டையுடையவர்.

என்று மொக்க உண்டாய், குறைவறவர்ஷிப்பதான புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர் கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது. என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிறவர்க்கு காதாசித்கமாகத் தோற்றி ப்ராதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறது ஒப்பாகமாட்டாதே. திருமங்கைக்கு

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) "புயல்"என்று-மேகமாய், அத்தை, "மருவார்" காலத்தோடு பொருந்துதலாலே பூர்ணமான வென்று

ராஜாவான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத் திருமொழியை வல்லார். (இருமாநிலத்துக்கரசாகி) (க) "ஶ்ரீமம் ஸஶோபம் ஸ்வர்க்கும் - பௌமம் மநோரதம்ஸ்வர்க்யம்" என்கிறபடியே அலங்காரங்களை யெல்லாம் பெற்று. (இமையோ ரிறைஞ்சவாழ் வாரே) இவ்வளவிலே போகாதே, பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கு (உ) "பதியினில் பாங்கினில்" என்கிறபடி நித்யஸூரிகள் திருவடிகளிலே விழும்படியான பேற்றைப்பெறுவர். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஆறாந்திருமொழிமுற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
வியமுடையின் ப்ரவேசம்.

அவ.—"வருந்தாதிரு" என்றார், என்னவாசிகண்டு வருந்தாதிருப்பதென்ன; பரமபதம் நமக்கு ப்ராப்யமாகிறதும் ப்ராப்யனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயன்றோ? ஆனபின்பு பிராட்டிமாரோடு சேதநரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒக்கப்ராப்யனானவன்றான் தனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி வர்த்

விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (என்றுமொக்கவித்யாதி). (அலங்காரங்களை) என்றது-சத்ர சாமராதி ராஜசிஹ்நங்களை. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வியமுடையின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே திருக்கண்ணபுரத்தை ப்ராபகமாகத் தொழச்சொன்னார்; இதில் ப்ராப்யமென்கிறாரென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதி யருளுகிறார் (வருந்தாதித்யாதி). (என்னவாசி) என்றது-திருக்கண்ணபுரத்தை ப்ராபகமென்னவே ப்ராப்யமான பரமபதம் கைபுகுந்ததோ வில்லையோவென்கை. ... ... *

(க) (உ) தி-வாய்-கo-கூ-கo.

திக்கிற தேசம் திருக்கண்ணபுரம்; ஆனபின்பு நமக்கும் அவ்விடமே ப்ராப்யமென்று அத்தேசத்தை அநுபவிக்கிறார். .... *

மூ.—வியமுடைவிடையின முடைதர மடமகள்
குயமிடைதடவரை யகலமதுடையவர்
நய†முடைநடையன மிளையவர் நடைபயில்
கயமிடைகணபுர மடிகள்தமிடமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இளையவர்	(திருக்கண்ணபுரத்தில் வர்த்திக்கும்)ஸ்த்ரீகளுடைய	விடைஇனம்	ஏழ்வ்ருஷபங்களும்
நடை	நடையழகை	உடைதர	முறியும்படியாகப்பண்ணி (அதனால்)
பயில்	(கற்றுக்கொண்டு)பழகி	மடமகள்	ஆத்மகுணோபேதையானநப்பின்னைப் பிராட்டியின்
நயம்உடை	ஆநந்தத்தை விளைவிக்குமதான	குயம்	ஸ்தநங்களாலே
நடை	நடையழகையுடைய	இடை	நெருக்கப்பட்டதாய்,
அனம்	ஹம்ஸங்களையுடையதான	தடம்	விசாலமான
கயம்	பொய்கைகளாலே	வரை	மலைபோலிருக்கிற
இடை	வ்யாப்தமான	அகலமது	திருமார்வை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உடையவர்	உடையவரான,
வியம்	வேறுபாட்டை [து,	அடிகள்தம்	நமக்கு ஸ்வாமியான கண்ணனுடைய
உடை	உடையதுகளான	இடம்	வாஸஸ்தாநம். (க)

வ்யா.— முதற்பாட்டு. (வியமுடை விடையினமுடைதர) "வியம்" என்று வேறுபாடு. அதாகிறது - கம்ஸப்ரேரிதமாய் வந்தவையிறே. அன்றிக்கே, "வியம்" என்று - ஒக்கமாய், பயாவஹமாம்படி மலைபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்தபடியைச் சொல்லுதல். இப்படியிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழும் பசளைக்கலம்போலே யுடைய. (மடமகளித்யாதி) ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய குயங்களுண்டு - குசங்கள்; திருமுலைத்தடங்கள். அவைநெருக்குகிற மலைபோலே அகன்ற திருமார்பையுடையவன்.

அரு.—முதற்பாட்டு. (வியமுடையித்யாதி) (பசளைக்கலம்) பச்சைப் பானை. (அவைநெருக்குகிற) என்றது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிற வென்ற

† அரும்பதாநுகுணமாக "நயமடநடை" என்றிருக்கவேணும்.

அன்றிக்கே, "குயமுடை" என்று பாடமானபோது, "குயமுடைத் தடவரை" என்கிறதை மெலித்து "குயமுடைதடவரை" என்று கிடக்கிறது.

(நயமித்யாதி) கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமாமபடி தர்ஸநீயமான நடையையுடைத்தான அன்னங்களானவை அங்குத்தை வத்ரீகளுடைய நடையிலே குருகுலவாஸம்பண்ணுநிற்குமாயிற்று. (கயமிடை கணபுரமடிகள்தமிடமே) பொய்கைகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரம் நமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

மூ.—இணைமலிமருதினொடெரு திறவிகல்செய்து
துணைமலிமுலையவள் மணமிகு கலவியுள்
மணமலிவிழவினொடடியவரளவிய
கணமலிகணபுரமடிகள்தமிடமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணம்	கல்யாணகுணங்கள்	இற	இற்றுவிழும்படியாக (நடந்தவனும்,)
மலி	மேன்மேல் உண்டாகும்படியான	துணைமலி	அதிகமான சேர்த்தி அழகையுடைய
விழவினொடு	திருநாளிலே	முலையவள்	ஸ்தநங்களை யுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
அளவிய	அந்யோந்யம் கலத்திருக்கிற		
அடியவர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய	மணமிகு	ஸ்வயம்வரத்திலுண்டான
கணம்	ஸமூஹத்தாலே		
மலி	வ்யாப்தமான [து,	கலவியுள்	ஸம்ஶ்லேஷத்தில் (ஆசையாலே)
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		
இணைமலி	நன்றாய் சேர்த்தியை யுடைத்தான	எருதினொடு	வ்ருஷபங்களோடே
		இகல்	யுத்தத்தை
மருது	மருதவ்ருக்ஷங்களானதுகள்	செய்து	பண்ணினவருமான அடிகள்தம்இடமே. (உ)

படி. (மெலித்து) மெல்லொத்தாக்கி.

"நயம்" என்று ரஞ்ஜநீயதையும் "மடம்" என்று - மடப்பத்தையுமுடைய நடை என்று லக்ஷணயா இவ்வர்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கண்டார்க்கித்யாதி). ... ... (க)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணைமலி) சேர்த்திமிக்கிருந்துள்ள மருதுகளானவை. இரண்டும் தன்னிலொன்றென்னலாம்படிக்ருத்ஸங்கேதமாய்ப் பொருந்திநிற்கிற மருதுகள், இவன் தவிழ்ந்து போகிற போக்கிலே இற்றுவிழும்படி. (எருதித்யாதி) ருஷபங்களோடே கூட யுத்தம்பண்ணி, சேர்த்தி அழகு மிக்கிருந்துள்ளமுலைத்தடங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்வயம்வரத்திலுண்டான ஸம்ஶ்லேஷம் பெறுகைக்காக. (மணமித்யாதி) கல்யாணங்கள்மேன்மேலுண்டாகிறதிருநாளிலே; அன்றிக்கே, "மணம்" என்றுகை கோக்கைக்குப்பேராய், நெருங்கக்கோத்துக்கொண்டு ஸேவித்துநிற்கிறதிருநாளிலே. (அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்)ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நெஞ்சுகலந்ததிரள் மிக்கிருந்துள்ளதிருக்கண்ணபுரம். மணமிக்க உத்ஸவத்துடனே அடியவர்கூடின வென்றுமாம். (உ)

மூ.—புயலுறுவரைமழை பொழிதரமணிநிரை
மயலுறவரைகுடை யெடுவியநெடியவர்
முயல்துளர்மிளைமுயல் துளவள விளைவயல்
கயல்துளுகணபுரமடி கள்தமிடமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முயல் துளர்	யத்நியாநின்ற களைக்கொட்டுகளை (உடையவர்கள் முகத்திலே)	மிளை	சிறுதூறிலிருந்து) புறப்பட்ட)
		முயல் துள	முசல்களானதுகள் துள்ளும்படியாகவும்,

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற * மதிமுகமடந்தையர் உண்டாகையாலே வைகுந்தமாநகர்போலே ப்ராப்யமாயிருந்ததென்று அநுபவித்தார்; இதில் இவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே * அடியார்குழாங்கள் அடிமைசெய்கிறபடி யுண்டாகையாலே ப்ராப்யமென்றநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"இகல்" என்றதினர்த்தம் - யுத்தமென்றது. (பெறுகைக்காக) என்றதுக்கு (பண்ணி) என்ற கீழ்பதத்தோடே அந்வயம். (கல்யாணங்கள்) ஒப்பனையால் வந்தரூபகுணங்கள். "அளவிய" என்றதுக்கு அந்யோந்யம் கலந்திருக்கையாக வருளிச்செய்து, திருநாளோடு கலக்கையாக அர்த்தாந்தரமருளுகிறுர் (மணமித்யாதி). "மணமலிவிழவினொடு அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்-இணைமலிமருதிற நடந்து - துணைமலிமுலையவள் மணமிகுகலவியுளாகையாலே, எருதினேடு-இகல்செய்திருக்கிறவடிகள் தமிடமே" என்று சிலபதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ... ... (உ)

வளம்	அழகானது [யான	மணி	(க்ருஷ்ணனேயே ரக்ஷகனுகப் பெறுத லாகிற) அழகை யுடைய
விளை	விளையும்படி நேர்த்தி	நிரை	பசுக்கூட்டமானது
வயல்	கழனிகளில் (உழுகிற வர்கள்முகத்திலே)	மயல்	(புத்தியில்) மயக்கத்தை
கயல்	மத்ஸ்யங்களானதுகள்	உற	அடைந்து (கலங்குமளவில்)
துளு	துள்ளும்படியாகவுமிருக்கிற	வரை	கோவர்த்தநமலையை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	எடுவிய	எடுத்தவனுய்
புயல்	மேகங்களில் [து,	நெடியவர்	ஜகத் ரக்ஷணத்தில் முக்க்யனுன
உறு	(இந்த்ரன்) ப்ரவேசித்து		
வரை	கல்மயமான		
மழை	மழையை		
பொழிதர	வர்ஷிக்கும்போது		அடிகள்தம் இடமே. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (புயலித்யாதி) மேகத்திலேபோய் புக்கொன்றி, அவன் கல்வர்ஷத்தைவர்ஷிக்க, இந்த்ரன் கருத்தைப் பின்சென்று வர்ஷிக்குமத்தனையிறே. (மணிநிரைமயலுற) தன்னையே ரக்ஷகனுக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பசுநிரையானது அறிவு கெட்டுக்கலங்க. "மணி" என்று - அழகாய், அதாகிறது - அவனும் ரக்ஷிக்கத்தானும் ஒருதலைபற்றுகையன்றிக்கே அவனே ரக்ஷகனும் படியிருக்கை. மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பரிஹரித்து ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினுல் பின்னை ஒருவரில்லாதபடி யிருக்கிறவர்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு.(புயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அடியார்கள்குழாங்களையுடைய தேசம்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையுடைய தேசமென்றநுபவித்தார். திருவுள்ளமானது-(க)"பஹுதாஸந்தத து:க்கவர்ஷிணி - பஹுதாஸந்தத து:க்கவர்ஷிணீ" என்கிறபடியே ஜ்பு(ர்)வ துர்திநமேநடையாடுகிற லீலாவிபூதியிலே யிருக்கிற கண்ணபுரத்தை ப்ராப்யமென்கிறபடியென்னென்ன; அரியனசெய்து அவ்வர்ஷத்தைப் போக்குவானுள்ள தேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்னக் குறையில்லை யென்கிருரென்று ஸங்கதி.

இந்த்ரன் மேகத்திலேபோய் புகுகையாவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (இந்த்ரனித்யாதி). நெடியவரென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (ரக்ஷணத்திலித்யாதி).

(க) ஸ்தோத்ரரத்நம்-சக.

(முயல்துளர்மிளைமுயல்துள) யத்நியாநின்றுள்ள துளருண்டு களைக்கொட்டு; அத்தைக்கொண்டு களைபறிக்கிறவர்கள் முகத்திலே, மிளையுண்டு-சிறுதூறு, அதில் நின்றும் புறப்பட்ட முயல்களானவை இவர்கள் முன்னே துள்ளுமாயிற்று. (வளவிளைவயல்) அழகிய வயலிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்கள் துள்ளாநிற்குமாயிற்று, குறுஞ்சிநிலமும், மருதநிலமும் கலந்தாப்போலே காணுமிருப்பது.

மூ.—ஏதலர்நகைசெய விளையவரளைவெணெய்
போதுசெய்தமரிய புனிதர்நல்விரைமலர்
கோதியமதுகரம் குலவியமலர்மகள்
காதல்செய்கணபுர மடிகள்தமிடமே. (ச)

பதம்.	உரை.
நல்	நல்லதான
விரை	பரிமளத்தையுடைய
மலர்	பூவில் (இருக்கிற மதுவை)
கோதிய	பாநம்பண்ணின
மதுகரம்	வண்டுகளாலே
குலவிய	சூழப்பட்ட
மலர்மகள்	பூவையிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்
காதல்செய்து	விரும்பிவர்த்திக்கும் படியான [து
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான

பதம்.	உரை.
ஏதலர்	சத்ருக்களான சிசுபாலாதிகள்
நகைசெய	சிரிக்கும்படியாக
இளையவர்	பெண்களால்
அளை	கடைந்துவைத்த
வெணெய்	வெண்ணெயை
போதுசெய்து	அமுதுசெய்து
அமரிய	பூர்ணனாய்
புனிதர்	புனிதருமான
	அடிகளதம் இடமே. (ச)

(முகத்திலே) என்றதின்விவரணம் (முன்னே) என்றது. முயல்துள்ளுதலையும், கயல்துள்ளுதலையும் சொல்லுகிறவர்க்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன வருளுகிறார் (குறுஞ்சியித்யாதி). (குறுஞ்சி)மலைச்சார்பு-கொல்லைநிலமென்கை.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதலரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் துக்கவர்ஷத்தைப் போக்குமவன் நிற்கையாலே ப்ராப்யதேச மென்னுகின்றீர்; நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கப் பெற்றாலிறே நமக்கு ப்ராப்யதேசமாவதென்ன; அதுக்குக் குறையுண்டோ? அவன் ஆஶ்ரித கரஸ்பர்ஶமுள்ளதிலே அபிநிவிஷ்டனன்றோ? நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்கு உறுப்பாக பிராட்டி விரும்பிவர்த்திக்கிறவிடமென்றருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதலர்நகைசெய) சத்ருக்களுண்டு சிசுபாலாதிகள்; அவர்கள் சிரிக்கும்படியாகபெண்கள் அளைந்த வெண்ணெயை அக்காலத்திலே அமுதுசெய்து அதுதனக்கு தா (ர)ரக மாயிருந்த விருப்பில் புரையற்றிருக்குமவன். (நல்விரையித்யாதி) மிக்கபரிமளத்தை யுடைத்தான பூவில் மதுபானம் பண்ணின வண்டுகளானவை தந்தாம் செருக்காலே அவற்றைக்கோதி, அது - ஆத்த ஸாரமானவாறே அத்தை விட்டுப்போந்து கொண்டாடிச் சூழப்பரவாநின்றுள்ள பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம் புதிதரான வடிகளுக்கு ஸ்தாநம்.

மூ.—தொண்டருமமரரும் முனிவரும் தொழுதெழ
அண்டமொடகலிடமளந்த வாமர்செய்து
விண்டவர்படமதிளிலங்கை முன்னெரியெழக்
கண்டவர்கணபுரமடிகள் தமிடமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது	செய்து	செய்து,
தொண்டரும்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும்	விண்டவர்	சத்ருக்கள்
அமரரும்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்களும்	பட	முடியும்படியாகவும்
முனிவரும்	ஸநகாதிருஷிகளும்	முன்	முன்பு
தொழுது	பணிந்து	மதிள்	மதிளையுடைத்தான
எழ	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	இலங்கை	இலங்காநகரத்தை
அண்டமொடு	ஆகாசத்தோடே	எரி	அக்நியானது
அகலிடம்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	எழ	கிளர்ந்து வ்யாபரிக்கும்படியாகவும்
அளந்தவர்	அளந்தவனாய்,	கண்டவர்	பண்ணினவனுமான
அமர்	யுத்தத்தை		அடிகள் தம்இடமே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்

(ஆடி) என்றவநந்தரம் "அவைகள்" என்றுசேஷம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெண்கள் அளைந்த வெண்ணெயமுதுசெய்தானென்னுநின்றீர்; "அவர்கள் அவனையல்லது அறியாதபடி மிகவும் வ்யாமுக்தரன்றோ? நாம் கிஞ்சித்கரிக்கும் போது தாத்ருஶப்ரேமம் பிறக்கமாட்டாமையாலே செய்ததுகுற்றமாய் விழாதோ" என்று அஞ்சினநெஞ்சுக்கு அவன்ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனுக்கியும், அவர்களை அழித்தும் செவ்வையாகப் பரியுமவனுயிருப்பானொருவன், அதுக்கு நமக்கஞ்சவேண்டா வென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ணவர்களும் ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும் தொழுது உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக அந்தரிக்ஷத்தோடே பூமிப்பரப்பை அளந்தவர். (அமர்செய்து) பூசல்செய்து.(க) "ஸ்வர்ஷ்ஜ்ஜயஸி-த்விதாபஜ்யேயம்" என்று பொருந்தாமையிலே நின்றவர்கள் மூடிய; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கூடக்கணிசிக்கவரிதான ஊரை அக்நியானதுகிளர்ந்து வ்யாபரிக்கும்படி பண்ணினவர். .... (ரு)

மூ.—மழுவியல்படையுடையவனிடம் மழைமுகில்
தழுவியவுருவினர் திருமகள்மருவிய
கொழுவியசெழுமலர் முழுசியபறவைபண்
எழுவியகணபுரமடிகள்தமிடமே. (கூ)

பதம்.	உரை.
திருமகள்	பெரியபிராட்டியார்
மருவிய	நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே இளமையையுடையதாய்,
கொழுவிய	ச்லாக்யமானதாய்
செழு	அழகியதான
மலர்	புஷ்பங்களிலே
முழுசிய	மூழ்கிக்கிடக்கிற
பறவை	வண்டுகளுடைய
பண்	கா(ஸ)நத்தாலே
எழுவிய	வ்யாப்தமாய்,
மழுவு	மழுவுஎன்கிற ஆயுதத்தை
இயல்படை	விதேயமான ஆயுதமாக
உடையவன்	உடையவனான எம்பெருமானுக்கு
இடம்	வாஸஸ்தாநமுமான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது
மழை	ஜலத்தாலே(ஸம்ருத்தமான)
முகில்	மேகம்போலே
தழுவிய	ப்ரமஹரமான
உருவினர்	திருமேனியையுடையனான
	அடிகள்தம் இடமே. (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) மழுவைத் தனக்கு

"விண்டவர்" என்றது-நெஞ்சுவிண்டவரென்றாய், சத்ருக்களைச்சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (த்விதேத்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) அவன்கலந்து பரிமாறும் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனுகிலும், ஒருதலைக்காமமாய் விழாதோ? இத்தலையிலும் ப்ரேமம் விளையவேண்டாவோவென்ன; அதுக்கு அவன் திருமேனியைக் காணவே ஸகலதாபங்களும் தீர்ந்து காதலும் கடல்புரைய விளையுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-ரு-கூ-கக.

விதேயமான ஆயுதமாக வுடையவனுடைய ஸ்தாநம். (மழைமுகி லித்யாதி) மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். (திரு மகளித்யாதி) பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே இளைதாய் கொழுவியதாய் அழகியதான பூவிலே முழுகின வண்டி னுடைய பண்கிளர்ந்த திருக்கண்ணபுரம் அடிகள்தமிடமே. (சு)

மூ.—பரிதியொடணிமதி பனிவரைதிசைநிலம்
எரிதியொடெனவினவியல் வினர்செலவினர்
சுருதியொடருமறை முறைசொலுமடியவர்
கருதியகணபுர மடிகள்தமிடமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுருதியொடு	நல்லஸ்வரத்தையுடை	திசை	திக்குக்கள்
அரு	அரிதாயிருக்கிற [த்தான	நிலம்	பூமி
மறை	வேதங்களை	எரி	ஜ்வலியாநின்ற
முறை	முறையிலே	தீ	அக்நி
சொலும்	சொல்லாநிற்கிற	என	என்றுசொல்லப்படுகிற
அடியவர்	தாஸஜநங்களாலே	இன	இப்படிப்பட்டபதார்த் தங்களை
கருதிய	ப்ராப்யமென்று விரும் பப்பட்ட	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாக உடைய ராய்
கணபுரம்	திருக்கண்ண புரமான	செலவினர்	நடத்திக் கொண்டு போருகிறவரான
பரிதியொடு	ஸூர்யனுடன் [து		
அணி	அழகான		
மதி	சந்தரன்,		
பனிவரை	ஹிமவான் முதலான குலபர்வதங்கள்		அடிகள்தம்இடமே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) ஆதித்யனோடே தர்ஸ நீயமான சந்த்ரன், குலபர்வதங்கள், திக்குக்கள், பூமி, எரிகிற அக்நி

"மழுவியல் படையுடையவனுடைய விடமான கணபுரமடிகள்தமிடம்" என்றந்வயம். ... ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) அவன்திருமேனி நமக்குக் காதல் விளைக்குமென்றாலும் போனகாலத்திலே நாம் விமுகராய்ப் போந்தபடியை நினைத்தால் அச்சமாயிருக்கிறதேயென்ன; அத்தசையிலும் நம்மைவிடமாட் டாதே ஸர்வவ்யாபகனாய் ஆபி (ஆ) முக்க்யம் பார்த்திருந்தானவனென்று சொல்லாநின்றுகொண்டு அடியவர் பலரும் நமக்கு உசாத்துணையுண்டாகை யாலே நமக்குப் பூர்வவ்ருத்தத்தை நினைக்கவும் விரகில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

என்று சொல்லப்படுகிற இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களைத் தமக்கு ப்ரகாரமாகவுடையராய் நடத்திப்போருகிறவர். இத்தால் ஜகதாகாரதையைச் சொன்னபடி. (சுருதியித்யாதி) நல்ல ஸ்வரத்தையுடைத்தாய் தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதாயிருக்கிற வேதங்களை "அவன்சேஷி, நாம் சேஷபூதர்" என்றிருக்கிறமுறையிலேசொல்லுகிற அடியார்தங்களுக்குப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம். (க) "வேதநாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரம்" என்னக்கடவதிறே. .... (எ)

மூ.—படிபுல்குமடியிணைப் பலர்தொழமலர்வைகு
கொடிபுல்குதடவரை யகலமதுடையவர்
முடிபுல்குநெடுவயல் படைசெலவடிமலர்
கடிபுல்குகணபுர மடிகள்தமிடமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முடி	நாத்துமுடிகளோடே	படி	பூமியை
புல்கு	கூடியிருக்கிற	புல்கும்	அளந்துகொண்ட
நெடு	விசாலமான	அடியிணை	திருவடிகளை
வயல்	வயல்களிலே	பலர்	ஸகலரும்
படை	கலப்பையை	தொழ	ஆஶ்ரயிக்கும்படியாக,
செல	நடத்தியதாலும்	மலர்வைகு	பெரியபிராட்டியாரா
அடி	காலாலே	கொடி	லே
செல	குழப்புவதாலும் (அரு	புல்கு	ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டதா
	இருந்த)	தடம்	விசாலமான [ய்
மலர்	தாமரைப்பூக்களுடை	வரை	மலைபோலிருப்பதுமா
கடி	பரிமளத்தாலே [ய	அகலமது	திருமார்வை [ன
புல்கு	வ்யாப்தமான [து	உடையவர்	உடையனான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	அடிகள்தம் இடமே. (அ)	

"பனிவரை" என்று ஹிமவானைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாயருளுகிறார் (குலேத்யாதி). இயல்வு - ஸ்வபாவமாய், அதினர்த்தம் (ப்ரகாரேத்யாதி) "செலவினர்" என்றதுக்கர்த்தம் (நடத்தியித்யாதி). (தன்னை)ப்ரதிபாத்யனை ஈஶ்வரனையென்றபடி. ... ... (எ)

அ.—எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) பூர்வவ்ருத்தத்துக்கும் நினைக்க விரகில்லை யென்னவே நெஞ்சு உகந்து, நாம்கிஞ்சித்கரித்து உஜ்ஜீவிப்போமென்று நினைத்து கிஞ்சித்கரிக்க உபகரணங்கள் வேணுமேயென்ன; அவற்

(க) தி-வாய்-கூ-க0-க.

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி)''படி''என்று-பூமி; அத்தை புல்கும்அடியிணையுண்டு-பூமிப்பரப்பைஅளந்துகொண்ட திருவடிகள். (க) "[illegible]- ஸங்கைஸ்ஸுராஞும்'' என்கிறபடியேஅவற்றை யெல்லாருமொக்க விருந்ததே குடியாக ஆஸ்ரயிக்க; மலர்வைகு கொடியுண்டு - பெரியபிராட்டியார், அவள் விரும்பி அணையாநின்றுள்ள பெரியவரை போன்றிருந்த மார்வையுடையவர். (முடியித்யாதி) நடுகைக்காக எங்குமொக்கப் பரப்பிக்கிடக்கிற முடிகளையுடைத்தான பரந்தவயலிலே கலப்பையைக் கொடுபுக்குநடத்தி. (அடிசெல) அடைவிலே காலாலே ஒருகால்குழப்புவர்கள். அவ்வளவிலே இடையிலே தப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்குமாயிற்று. .... (அ)

மூ.—புலமனுமலர்மிசை மலர்மகள்புணரிய
நிலமகளெனவின மகளிர்களிவரொடும்
வலமனுபடையுடை மணி வணர்நிதிகுவை
கலமனுகணபுரமடிகள்தமிடமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிதிகுவை	பொற்குவைகளையுடைத்தான	புலன்	இந்த்ரியங்களானவைகள்
கலம்	மரக்கலங்களாலே	மனு	அழுந்தி கிடக்கும்படியாக(அழகையுடைய)
மனு	வ்யாப்தமான [து		
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

றுக்கும் குறைவில்லை. திருவுலகளந்த * பத்தியுழவன் அடிபட்ட ஆஸ்ரித முக கமலங்களோபாதி அவ்வூரில் உழவரடியாலு மடிபட்ட தாமரைப்பூ பரிமளம் அலையெறியாநிற்கும்; வேண்டினபடி இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யலாமென்று திருவுலகளந்த அபதானத்தையும் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியையும் தாமரைகளின் ஸம்ருத்தியையும் அருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

மலரிலே வைகு-வர்த்திக்கிற கொடியென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறர் (மலரித்யாதி). (முடிகளை) நாத்துமுடிகளை. "செல" என்றத்தை "படை''என்றத்தோடன்வயித்தது மாத்ரமன்றிக்கே "அடி" என்றத்தோடும் அன்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதீக க்ரஹணம் பண்ணுகிறர் (அடிசெல) என்று. ... ... (கூ)

(க)

மலர்மிசை	புஷ்பத்தில் (நித்ய வாஸம்பண்ணு கிற)	மகளிர்கள்	ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய
		இவரொடும்	இவர்களோடும் [ரான
		வல	வலதுதிருக்கையிலே
மலர்மகள்	பெரியபிராட்டியார்	மனு	பொருந்தியிருக்கிற
புணரிய	நித்யஸம்ச்லிஷ்டையாயிருக்கிற	படை	திருவாழியை
		உடை	உடையனுமாய்,
நிலமகள்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்	மணி	நீலமணிபோலிருக்கிற
எனவின	என்றிப்படி சொல்லப் படுகிற	வணர்	நிறத்தையுடையனுன
			அடிகள் தம்இடமே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கண்டாருடைய இந்த்ரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாயிருக்கிற மலரைத் தனக்கிருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார், தன்னோடு நித்யஸம்ச்லிஷ்டையாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யென்றிப்படி சொல்லப்படுகிற நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையராயிருக்கிற இவர்களோடும், வலத்திருக்கையிலே மன்னுநின்றுள்ள திருவாழியை யுடையனுமாய், நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருந்துள்ள வடிவையுடையவர். பொற்குவைமாருத மரக்கலங்களையுடைய திருக்கண்ணபுரம். கடலொரு புறமாயிருக்கும்போலே காணும். .... (கூ)

மூ.—மலிபுகழ்கணபுரமுடைய வெம்மடிகளை
வலிகெழுமதிளயல் வயலணிமங்கையர்
கலியனதமிழிவை விழுமியவிசையினொடு
ஒலிசொலுமடியவ ருறுதுயரிலரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலி	தார்ட்ட்ய (ஸ்ரீ) த்தா லுண்டான	வயல்	வயல்களாலே
		அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட
கெழு	பெருமையை யுடைய	மங்கையர்	திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான
மதிள்	மதிளினுடைய		
அயல்	ஸமீபத்திலே யிருக்கிற		

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கீழில் ஆராதனோபகரணமும் குறைவற்றதேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்றநுபவித்தார்; இதில் இருவர்க்கும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி குறைவற்ற விஷயமென் றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வணர்" என்றது-வண்ணரென்றாய் (வடிவையுடையவர்) என்றது.(கூ)

கலியன	ஆழ்வாருடையதாய்	விழுமிய	அழகியதான
மலி	(பரமபதத்திற் காட்டில்) அதிகமான	இசையினோடு	ஸ்வரத்துடன்
புகழ்	புகழையுடைய	ஒலிசொலும்	அப்ய (ஸ்ய) ஸிக்கவல்லரான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	அடியவர்	ஆச்ரிதர்கள்
உடைய	வாஸஸ்தானமாகவுடைய	உறு	அநுபா(வ்ய)வ்யமாய் நேர்ந்திருக்கிற
எம்அடிகளை	என் ஸ்வாமிவிஷயமான	துயர்	பாபங்களை
தமிழ்இவை	இத்திருமொழியை	இலரே	அடையார்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) பரமபதத்திற்காட்டில் மிக்க புகழையுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. வலிமிக்கிருந்துள்ள மதிளினருகே யுண்டான வயலாலே அலங்க்ருதமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தவை. (விழுமியவிசையினொடு) அழகிய இசையோடேகூட. (ஒலிசொலுமடியவர்) இத்திருமொழியை வண்குறிஞ்சி என்று சொல்லுவர்கள். இத்தை அப்ப்யஸிக்குமவர்கள். (உறுதுயரிலரே) அவர்களுக்கு (௧)"அவஶ்யமநு போக்தவ்யம்- அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற பாபங்கள் கிட்டாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) "மலிபுகழ்" என்றதுக்கு ப்ரகரணோசிதமாகப் பரமபதத்திலும் ப்ராப்யபூமியென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (பரமேத்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வாஞோர்ப்ரவேசம். தொண்டருய்யும் வகையிலே திருக்கண்ணபுரத்துக்கு அநிஷ்ட நிவர்த்தகதயா ப்ராபகத்வத்தை யநுஸந்தித்து கீழ்த்திருமொழியிலே ப்ராப்யமென்றது ஸந்தித்தார். அவ்வளவுமன்றியே அவன்றனே உம்மைப் பெறவேணுமென்று திரியாநின்றான்; நீர் அவன்படியைக் காணீரென்று ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகையாலே அவன் படிகளையும் இத்தேசத்திலே கண்டேனென்று ஜ்ஞாநஸாதந்தயா அநுஸந்திக்கிறாரென்று

(௧) ப்ருஹந்நாரதீ.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
வானோர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—வானோர், திருக்கண்ணபுரம் ப்ராப்யமென்றார்கீழ்; நமக்கு ப்ராப்யமென்னுமளவேயோ? அவன் அநாதிகாலம் எதிர்சூழல் புக்குத்தட்டித்திரிய நாம் அத்தை அறியாதேயிருந்துதிரிந்தநாளில் இழவெல்லாம் தீரும்படியான தேசமன்றோவென்கிறார்.

மூ.—வானோரளவும்முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வலியுருவில்
மீனாய்வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்தாமரைக்கண்ணன்
ஆனாவுருவிலானாய னவனையம்மா விளைவயலுள்
கானார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானோரளவும்	தேவர்கள் எல்லையளவும்	கண்ணன்	திருக்கண்களையுடையனாய்
முது	பழமையான	ஆனா	அழியாத
முந்நீர்	ஸமுத்ரப்ரவாஹமானது	உருவில்	ஶரீரத்தையுடைய
வளர்ந்தகாலம்	வளர்ந்தகாலத்திலே	ஆனாயன்	இடையனாயவதரித்த
வலி	மிடுக்கையுடைத்தான	அவனை	அந்தகண்ணனை,
உருவில்	ஶரீரத்தையுடைய	அம்	அழகிதாய்
மீனாய்	மத்ஸ்யரூபமாய்	மா	பரப்பையுடைய
வந்து	வந்தவதரித்து	விளை	விளையும்படியான
வியந்து	(ரக்ஷகமாய்வைத்தகடலே வளர்ந்துவருவதைக்கண்டு) ஆஶ்சர்யப்பட்டு	வயலுள்	வயல்களையுடைத்தாய்
உய்யக்கொண்ட	ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணின	கான் ஆர்	காடுகள் நிறைந்த
தண்	குளிர்ந்த	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத்தானலே
தாமரை	தாமரைப்பூபோன்ற	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
		அடியேன்	ஶேஷபூதனான அடியேன்
		கண்டுகொண்டேனே.	காணப்பெற்றேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) தேவர்கள் எல்லையளவும் செல்லக் கடல்வெள்ளம் பரந்தநாள், அத்தையடையத் தன்

ஸங்கதியை யருளுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி).

னுடைய ஒருசெலுவிலே யடக்கவல்ல பிடுக்கையுடைய மத்ஸ்யமாய்வந்து. (வியந்துய்யக்கொண்ட) நாம் ரக்ஷகமாக விட்டகடல் தானே பாத (𑌬𑌾𑌧) கமாவதே? இருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மயப்பட்டென்னுதல்; அன்றிக்கே வேறுபாட்டு. ஜகத்காரணபூதனான தான் ப்ரஹ்மாதிகளளவிலே தன்னை அமையவிட்டால் தான் நின்ற நிலைக்கு இதுசேராதாயிருக்குமிறே. அங்ஙனுமன்றிக்கே விஜாதீயமான வடிவையுடையனாகையாலே வந்த நெடுவாசியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (தண்தாமரைக்கண்ணன்) (க) "𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑌃 - மத்ஸ்யஃ கமலலோசநஃ" என்னக்கடவதிறே.

(ஆனுருவிலானயன்) ஸதாஏகரூபமான வடிவை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு வந்தவதரித்தவன். ஆனதவுரு-கெடாதவுரு வென்றபடி. அழகியதாய் பரந்திருந்துள்ள வயலையுடைத்தாய் காணார்ந்திருந்துள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஒருபுறம் காடாயிருக்கும்போலே காணும். (அடியேன் கண்டுகொண்டேனே) சேஷபூதனான நான் காணப்பெற்றேன். (க)

மூ.—மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம் மறுகஅங்கோர்வரைநட்டு
இலங்குசோதியார முதமெய்துமளவோராமையாய்
விலங்கல்திரியத் தடங்கடலுள்சுமந்து கிடந்தவித்தகனை
கலங்கல்முந்நீர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலங்கு	மத்ஸ்யவிசேஷங்கள்	இலங்கு	(போனப்ராணன்களை மீட்கைக்கீடாய்) ப்ரகாசியாநின்ற
விலங்கு	தடுமாறும்படியாக		
நெடுவெள்ளம்	ஸமுத்ரவெள்ளமான		
மறுக	கலங்கும்படியாக [அது	சோதி	தேஜஸ்ஸால்
அங்கு	(ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத) அந்த ஸமுத்ரமத்யத்தில்	ஆர்	பூர்ணமான
		அமுதம்	அம்ருதமானது
		எய்துமளவு	தோன்றும் வரையில்
ஓர்	அத்விதீயமான	ஓர்	அத்விதீயமான
வரை	மந்தரபர்வதத்தை	ஆமையாய்	கூர்மரூபியாய்க் கொண்டு
நட்டு	நிறுத்தி		

அ௫.—முதற்பாட்டு. (வானேரித்யாதி) (செலுவிலே) கீழ்வயிற்றிலே. வேறுபாட்டை விவரிக்கிறார் (ஜகதித்யாதி).

அம்மாவித்யாதிக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகியதாயித்யாதி). (க)

விலங்கல்	மந்தரபர்வதமானது	வித்தகனை	ஆஸ்சர்யாவஹனான எம்பெருமானை
திரிய	நான்குபக்கமும் ஸஞ்சரிக்கும்படியாக	கலங்கல்	கலங்காநின்ற
தடம்	விசாலமான	முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தையுடைய
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில் (அந்த பர்வதத்தை)		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (௨)
சுமந்துகிடந்த	த(ரி)த்துக்கொண்டு கிடந்தவனும், (ஆமையாலே)		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம்) ஜலப்ராசுர்யமுள்ள விடத்தில்போலே காணும் மலங்குகள் தான் வர்த்திப்பது. உள்ளுக்கிடந்த பதார்த்தங்களடங்கலும் அங்கே இங்கே தடுமாறும்படி கடல்குழம்ப, அங்கு ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத விடத்திலே மலையைக்கொடுபுக்கு நிறுத்தி, போனப்ராணன்களை மீட்கைக்கீடான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான அம்ருதமானதுதோற்று மளவும் நீருக்கிறுயாதவடிவையுடைய ஆமையாய், மலைதிரிந்துவரும் படியாகப் பரப்பையுடைத்தான கடலிலே அதுக்கு தா(ர)க பூத னாய்க்கொண்டு கிடந்த விஸ்மயநீயனை. (கலங்கவித்யாதி) கடல் ஒரு புறமாயிருக்கும்போலே. .... (௨)

மூ.—பாராரளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளைமருப்பில்
ஏராருருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மானைக்
கூராராரவிளைகருதிக் குருகுபாயக் கயலிரியும்
காரார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாராரளவும்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	மருப்பில்	கொம்பையுடைய
முது முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	ஏர்	அழகால்
பரந்தகாலம்	சூழ்ந்தகாலத்தில்	ஆர்	பூர்ணமான [தான
வளை	வளைந்திருக்கிற	உருவத்து	ப்ரீரத்தையுடைத்

அ௫.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்கித்யாதி) எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற அவதாரங்களில் தமக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணுவதாக வேதப்ரதமான அவதாரத்தை யறிந்தபடியை யருளிச்செய்தார்கீழ்; தம்முடைய ஸகலபாரத்தையும் ப(ரி)க்கப் பிறந்தானென்று மலைசுமந்த கூர்மரூபியைக் கண்டபடியை யருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

(மலங்குகள்) மத்ஸ்யவிசேஷங்கள். "அங்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (ஆழத்துக்கித்யாதி).... ... ... (௨)

ஏனமாய்	வராஹரூபியாய் (அந்த பூமியை)	இரை	ஆஹாரமென்று
எடுத்த	எடுத்து வந்தவனாய் (அதனாலே)	கருதி	எண்ணி (அந்தமத்ஸ யங்களின்மேல்)
ஆற்றல்	மிக்க வலிமையை யுடையனான	பாய	பாயும்போது
அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை,	கயல்	மத்ஸ்யங்களானதுகள்
கூர்ஆர்	மிகவும் தீக்ஷ்ணமான (மூக்கையுடைத் தான)	இரியும்	ஓடாநிற்குமதாய்,
குருகு	நாரைப்பக்ஷியானது	கார்	மேகங்களாலே
ஆரல்	மத்ஸ்யங்களை	ஆர்	வ்யாப்தமான
		புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய துமான

கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பாராரித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடையக் கடல்கொண்டகாலத்து வளைந்த கொம்பையுடைய ஏனமாய். (ஏராருவத்து) ஆயிரம்பண்ணை ப்ரளயம் கொண்டாலாகாதோ இப்படி அழகுநிறைந்தவராஹ விக்ரஹத்தை ஒருகால் காணலாமாகில். (எடுத்தவாற்றலம்மானை) அண்டபித்தியிலே சென்று சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறுகைக்கீடான வலியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை.

(கூராரித்யாதி) கூரியவாயலகையுடைத்தான குருகானது ஆரலை ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணிப்பாய கயல்களானவை இரியாநிற்கும். (காராரித்யாதி) மேகங்களினுடைய நிரந்தரஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடுகூடின திருக்கண்ணபுரத்திலே. (௩)

மூ.—

உளைந்தவரியும் மானிடமுமுடனாய்த் தோன்றவொன்றுவித்து
விளைந்தசீற்றம் விண்வெதும்ப வேற்றோனகலம்வெஞ்சமத்து
பிளந்துவளைந்தவுகிரானைப் பெருந்தண் செந்நெற்குலைதடிந்து
களஞ்செய்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௪)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு.(பாரித்யாதி) தம்முடைய பா(ரூ)ரங்களைச்சுமக்கும்படியே யன்றிக்கே ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்று மெடுக்கவல்லவனென்று வராஹாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடுதோற்றத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (பண்ணை) ப்ரகாரம்.

(இரியாநிற்கும்) ஓடாநிற்கும். பயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கடலையித்யாதி). ... ... (௩)

பதம்.	உரை.
உளைந்த	ஸகலரையும் பயப்படுத்துமதான
அரியும்	ஸிம்ஹரூபமும்
மானிடமும்	மனுஷ்யரூபமும்
உடனாய்	பொருந்தும்படி
ஒன்றுவித்து	சேர்த்து
தோன்ற	நரஸிம்ஹனாய்த்தோன்
விளைந்த	அப்போதுண்டான [ற,
சீற்றம்	சீற்றத்தைக்கண்டு
விண்	தேவலோகமெல்லாம்
வெதும்ப	நடுங்கும்படியாக
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே
வேற்றோன்	சத்ருவான ஹிரண்ய
அகலம்	மார்வை [னுடைய
பிளந்து	இருகூறாய்ப்பிளந்து (அதனால்)

பதம்.	உரை.
வளைந்த	வளைந்துகிடக்கிற
உகிரானை	திருவுகிரையுடையவனான எம்பெருமா
பெரும்	பெருத்ததாய் [னை
தண்	அழகியதான
செந்நெல்குலை	செந்நெல்குலைகள்
தடிந்து	(துணிந்தபிறகும்) வயிரம்பற்றி
களம்செய்	பரிமாற்றம்மாறாமலிருக்கிற
புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத்தான

கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) தன்னுடைய தோற்றரவிலே சத்ருபக்ஷமானது குலைந்தோடும்படியிருக்கிற ஸிம்ஹரூபமும், உளமயிருமாய், மநுஷ்யவேஷமும் சேராதவடிவிரண்டும்சேர்ந்துதோன்ற, அப்போது பிறந்தசீற்றத்தைக்கண்டு ரக்ஷ்யகோடியிலே அந்வயித்ததேவலோகம் "எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ?" என்றஞ்ச; வேற்றோனுண்டு - சத்ருவான ஹிரண்யன்; அவனுடைய மார்வை யுத்தத்திலே பிளந்து வளைந்த திருவுகிரையுடையவனை. (பெருந்தணித்யாதி) பெருத்தழகியதாயிருந்துள்ள செந்நெற் குலைகளை வயிரத்தை வெட்டுமாபோலே வெட்டி பரிமாற்றம் மாறாத பர்யந்தத்தையுடைத்தான. .... (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில்நின்ற தம்மை யெடுக்கவல்லவன்படியை அநுஸந்தித்தவுடனே ஸம்ஸாரபீஜமான அஹங்காராதி விரோதிகளை நகாக்ரத்தாலே போக்க வந்தானென்று * நரங்கலந்த சிங்கத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உளைந்த" - உளையப்பண்ணின வென்றாகி அருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). "தடிந்து" என்றபத வாஸனையை அருளுகிறார் (வயிரமித்யாதி). "களஞ்செய்" என்றவர்த்தமாநார்த்தமருளுகிறார் (பரிமாற்றம்மாறாத) என்று.

மூ.—

தொழுநீர்வடிவில் குறளுருவாய் வந்து தோன்றிமாவலிபால்
முழுநீர்வையம் முன்கொண்ட மூவாவுருவிலம்மானை
உழுநீர்வயலுள் பொன்கிளைப்பவொருபால் முல்லைமுகையோடும்
கழுநீர்மலரும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொழும்	ஸகலரும் வணங்கும்படியான	அம்மானை	ஸர்வேஸ்வரனை
நீர்	நீர்மையையுடைய	உழுநீர்	உழுகையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தான
வடிவில்	வடிவையுடைத்தான	வயலுள்	வயல்களிலே
குறளுருவாய்	வாமநவேஷத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு	பொன்	பொன்னானது
		கிளைப்ப	விளையும்படியாகவும்,
		ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	முல்லை	முல்லை புஷ்பமும்
மாவலிபால்	மஹாபலி பக்கல்	முகை	கருமுகில் புஷ்பமும்
முழுநீர்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழப்பட்ட	கழுநீர்	செங்கழுநீரும்
		மலரும்	விகஸிக்கும்படியானதுமான
வையம்	லோகத்தை		
கொண்ட	யாசித்துப் பெற்றவனு[ன	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)	
மூவா	ஸதா ஏகரூபமான		
உருவில்	விக்ரஹத்தையுடைய		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி)(க)"अवशाः प्रतिपेदिरे-அவசா: ப்ரதி பேதிரே" என்கிறபடியே கண்டார்க்குத் தொழுதல்லது நிற்கவொண்ணாத வடிவையுடைய வாமநவேஷத்தையுடையனாய் வந்தவதரித்து, கடல்சூழ்ந்த ராஜ்யம் மஹாபலியதாய், அவன் பக்கலிலே தான் இரந்துபெற்றானும்படி பெற்ற.(மூவாவுருவிலம்மானை) ஸதா ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. தோன்றுகிற வாமநவேஷமன்று கிடீர் இவனுக்கு நிலைநின்ற வடிவென்கி

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி) தம்முடைய விரோதியை சக்ரத்தாலே போக்கினவளவேயன்றிக்கே (க)"அடிக்கீழ் கொள்ளுமப்பன்" என்கிறபடியே தம்மைத் திருவடிகளின்கீழ்வைத்துக்கொள்ள வந்தவனென்று ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கண்டார்தொழுகையே நீர்மையாய் ஸ்வபாவமாயிருக்கிற வடிவென்று

(க) பார-உத்யோ.

ஞர். (உழுநீர் வயலுள்பொன்கிளைப்ப) உழுகைகயே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான் வயலிலே பொன்னானது வந்துதோன்றும். பொன் படுகுட்டமாயிற்று. பொன் படாநிடமடைய முல்லை, கருமுகை, செங்கழுநீர் இவையெல்லாம் மலராநிற்குமாயிற்று. .... (ரு)

மூ.—வடிவாய்மழுவே படையாக வந்து தோன்றிமூவெழுகால்
படியாரரசு களைகட்ட பாழியானை யம்மானைக்
குடியாவண்டு கொண்டுண்ணக் கோலநீலம்மட்டுகுக்கும்
கடியார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடி	கூரான	வண்டு	வண்டுகள்
வாய்	முகத்தையுடையதான [தை	குடியா	(தாரபுத்ராதிகளோடு) கூட்டமாக
மழுவே	மழுவென்கிற ஆயுதத்	கொண்டு	மதுவைக்கொண்டு
படையாக	ஆயுதமாக வுடைய பரசுராமனாய்	உண்ண	புஜிக்கும்போதும்
		கோலநீலம்	அழகிய நீலோத்பலமா[னது
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	மட்டு	மதுவை
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	உகுக்கும்	ப்ரவஹியாநிற்குமதாய்
படி	பூமியில்	கடி	பரிமளத்தால்
ஆர்	நிறைந்து கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமான
அரசு	க்ஷத்ரியர்களை	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடையதுமான
களைகட்ட	நிரஸித்த		
பாழியானை	பலத்தையுடையவ	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே.	(சு)
அம்மானை	ஸர்வேச்வரனை,[னை		

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (வடிவாயித்யாதி) வடித்தவாயை யுடையமழுவே ஆயுதமாகவந்து தோன்றி இருபத்தொருபடிகால்

விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அவ்வூரா இத்யாதி). (பொன்படுகுட்டம்) பொன் விளையுமாகரம். ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாயித்யாதி) தன்னடிக்கீழ் கொள்ளுமவனே யன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாயுள்ள ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் அறுக்க வல்லவனென்று ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வடித்த) கூராக்கின. குட்டிகளோடும் பார்யைகளோடும் உண்ண,

பூசுய

பூமி தெளியும்படியாகவந்து தோன்றின க்ஷத்ரியகுலத்தை அறுத்துப்போகட்ட வலியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (குடியாலித்யாதி) பசல்களோடும் குட்டிகளோடும் வண்டுகள்வந்து புஜிக்க, பின்னையும் தர்ஶநீயமான நீலமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்கும். கடலிலே ஒரு சிறுங்கையை புஜிக்குங்காட்டில் கடல்வற்றுதிறே. பரிமளப்ரசுரமான பர்யந்தத்தையுடைய திருக்கண்ணபுரம். .... (௬)

மூ.—

வையமெல்லாமுடன் வணங்க வணங்காமன்னனாய்த்தோன்றி
வெய்யசீற்றக்கடியிலங்கை குடிகொண்டோட வெஞ்சமத்து
செய்தவெம்போர்நம்பரனைச் செழுந்தண்கானல் மணநாறும்
கைதைவேலிக் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையமெல்லாம்	உலகமெல்லாம்	வெஞ்சமத்து	க்ரூரமானயுத்தத்திலே
உடன்	உடன்பட்டு	வெம்	க்ரூரமான
வணங்க	திருவடிகளில் ஆஶ்ரயிக்கும்படியாய்	போர்	யுத்தத்தை
வணங்கா	(தான் ஒருவரையும்) வணங்காதவனான	செய்த	பண்ணின
மன்னனாய்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்	நம்	நம்முடைய
தோன்றி	வந்தவதரித்து	பரனை	ஸ்வாமியை
வெய்ய	கடுமையான	செழும்	அழகியதாய்
சீற்றம்	சீற்றத்தையுடைத்தான	தண்	குளிர்ந்ததான
கடியிலங்கை	அரணாகப் போரும்படியான மதிளையுடைய லங்காநகரத்திலுள்ளார்	கானல்	நைதல் நிலத்தையும்
குடிகொண்டு ஓட	பார்யா புத்ராதி குடிகளுடன் ஓடும்படியாக	மணம்நாறும்	மிககபரிமளத்தையுடைத்தான
		கைதை	தாழையையும்
		வேலி	வேலியாக வுடைத்தான
		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௭)	

வுண்ணவற்றுதோவென்ன வருளுகிறார் (கடலிலேயித்யாதி). ... ... (௬)

அ௫.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலப்ரதிபந்தகங்களும் போக்குமளவன்றிக்கே தன்னையேநாளும் நான்வணங்கும்படி தன்சேஷித்வம்தோற்றவந்தவனென்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) உகந்தாருடன் உகவாதாருடன் வாசியறதன்னை வணங்கத் தான் ஒருவரையும் வணங்காத ராஜனுய்த்தோன்றி, வெவ்விய சீற்றத்தையுடைய கடியிலங்கை குடிகொண்டோட யுத்தத்திலே வெவ்விய போரைப்பண்ணின நம்முடையஸ்வாமியை. (செழுந்தணித்யாதி) அழகிய குளிர்ந்த நெய்தல்நிலத்தையும் பரிமளத்தையுமுடைத்தான தாழையையும் வேலியாகவுடைத்தான திருக்கண்ணபுரம். (எ)

மூ.—

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலுமொருபால் தோன்றத்தான்தோன்றி
வெற்றித்தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற்செல்லவெஞ்சமத்து
செற்றகொற்றத் தொழிலானைச் செந்தீ மூன்றுமில்லிருப்ப
கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒற்றை	ஒருகாதில் தொங்குகிற	கொற்ற	ஜயத்தையே
குழையும்	குண்டலம் (ஒருபக்கத்	தொழிலானை	தொழிலாகவுடையவனை
ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில் [திலும்)		
நாஞ்சிலும்	கலப்பையும்	செம்	சிவந்த ஜ்வாலைகளோடு கூடிய
தோன்ற	தோன்றும்படி		
தான்	தாமே	தீமூன்றும்	(கார்ஹஸ்த்யாதி) மூன்று அக்நிகளும்
தோன்றி	பலராமனுய்த்தோன்றி		
வெற்றி	ஜயத்தையே	இல்	க்ருஹங்களில்
தொழிலார்	வ்யாபாரமாக வுடைய	இருப்ப	இருக்க
வேல்	ஆயுதத்தை தரியாநின்	கற்ற	வேத ஶாஸ்த்ரங்களை கற்றவர்களான
வேந்தர்	ராஜாக்கள் [ற		
விண்பால்	வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற
செல்ல	செல்லும்படியாக		
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே		கண்ணபுரத்து அடியேன்கண்டு கொண்டேனே. (அ)
செற்ற	அழியச்செய்வதாலுண்டான		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) கையும் கலப்பையுமாய்ப் பிறந்த நம்பி மூத்தபிரான் விஜயத்திலே தாம்தோற்று "ஜிதம் தே ஜிதந்தே" என்னப்பண்ணினுனென்று அவ்வவதாரத்தையநுஸந்திக்கிருரென்றுஸங்கதி.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றைக்குழையுமித்யாதி) ஒரு காதுக்குழையும் கலப்பையும் ஒருபால்தோன்றத்தான் வந்து வெற்றியே தொழிலாகவுடைய வேலையுடைய ராஜாக்கள் விண்ணிலே செல்ல, யுத்தத்திலேசெற்ற வெற்றியைத் தொழிலாகவுடையவனை. (செந்தீயித்யாதி) த்ரேதாக்நிகள் தங்கள் க்ருஹங்களிலேயிருக்கை. த்ரேதாக்நி முகத்தாலே பகவத்ஸமாராதநம் பண்ணுகையாலே ஹவிஸ்ஸைக் கொள்ளத் தங்கள் க்ருஹங்களுக்குள்ளே ஸர்வேஶ்வரனெழுந்தருளியிருக்கும்படி கற்றப்ராஹ்மணர். .... (அ)

மூ.—

துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்ந்துய்யப் பாரதத்துள்
இவரித்தரசர்தடுமாற விருள்நாள்பிறந்த வம்மானை
உவரியோதம் முத்துந்தவொருபா லொருபாலொண்செந்நெல்
கவரிவீசும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரி	இலவந்தம் பூப்போலேயும்	இருள்	நன்றாய் இருண்ட
கனி	கோவைப்பழம்போலேயும் (இருக்கிற)	நாள்	க்ருஷ்ணபக்ஷாஷ்டமியில்
வாய்	திருவதரத்தை யுடையளான	பிறந்த	அவதரித்தவனான
நிலமங்கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியான	அம்மானை	ஸ்வாமியான கண்ண பிரானை
துயர்	கஷ்டமானது [வள்	உவரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
தீர்ந்து	நிவ்ருத்தமாகி	ஓதம்	அலைகளானதுகள்
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
பாரதத்துள்	பாரதயுத்தத்திலே	முத்து	முத்துக்களை
இவரித்த அரசர்	எதிரிட்டராஜாக்கள்	உந்த	ஒதுக்கும்படியாகவும்
தடுமாற	தடுமாறும்படியாக	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
		ஒண்	அழகிதான

(ஒருகாது) என்றது கலப்பையை ஒருதோளிற் சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதிற்குழையே புறம்புள்ளாருக்கு தோற்றுமென்னும் கருத்தாலே யென்றுகொள்வது. (விண்ணிலே) வீரஸ்வர்க்கத்திலே. "செற்ற" நசிப்பித்த. "மறையாளர்" என்னவமைந்திருக்க, "கற்ற" என்கையாலே தத்தத்ஜ்ஞாநநிஷ்டராம்படி கற்கை பலிக்கையாலே, அத்வைத அருளுகிறார் (த்ரேதாக்நிமுகத்தாலே யித்யாதி). ... ... (அ)

செந்நெல்	செந்நெலானது	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (கூ)
கவரி	சாமரங்களை	
வீசும்	வீசாநிற்குமதான	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (துவரிக்கனிவாயித்யாதி) இலவந் துவரிகள்போலேயும் கோவைக்கனிபோலேயு மிருக்கிற வாயையுடைய நிலமங்கை க்லேசம்கெட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. (பாரதமித்யாதி) பாரதஸமரத்திலே இவரித்தரசர் என்னுதல்; அன்றியே பாரதத்திலே அரசர்தடுமாற இவரித்தென்னுதல். இவர்தல் - ஏறுதல். (இருள்நாள்பிறந்த வம்மானை) அபரபக்ஷத்திலே அஷ்டமியிலே நள்ளிருளிலே பிறந்தவனை. (உவ்ரியித்யாதி) ஓரருகு கடல் திரையானது முத்தைத்தள்ள; ஓரருகு அழகியசெந்நெலானது கவரியெறட்டும் கண்ணபுரம். .... (கூ)

மூ.—மீனோடாமை கேழலரிகுறளாய் முன்னுமிராமனாய்
தானாய்பின்னுமிராமனாய் தாமோதரனாய்க் கற்கியும்
ஆனான்றன்னைக் கண்ணபுரத்தடியன் கலியனொலிசெய்த
தேனாரின்சொல் தமிழ்மாலை செப்பப்பாவம்நில்லாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீனோடு	மத்ஸ்யரூபியாயும்	பின்னும் இராமனாய்	பலராமனாயும்
ஆமை	கூர்மரூபியாயும்	தாமோதரனாய்	க்ருஷ்ணனாயும்
கேழல்	வராஹரூபியாயும்	கற்கியும்	கற்கியாயும்
அரி	ந்ருஸிம்ஹனாயும்	ஆனான் தன்னை	அவதரித்தருளின எம்பெருமானை
குறளாய்	வாமநனாயும்	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே (ஸேவித்து)
முன்னும்இராமனாய்	பரசுராமனாயும்		
தானாய்	சக்ரவர்த்தி த்திருமகனாயும்	அடியன்	சேஷபூதரான

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துவரியித்யாதி) தம்மை ஜிதமென்னப் பண்ணின நம்பிமூத்தபிரானை அநுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸகலபாரங்களும் தீர்க்கப் பிறந்தகண்ணனை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(இலவந்துவரிகள்) என்றது - முன் இலவமரத்திற்சிவந்த பூவென்றபடி. "இருளையுடையநாள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (அபரேத்யாதி). (எறட்டும்) வீசும். ... (கூ)

கலியன்	ஆழ்வாராலே	சொல்	சொற்களை யுடையது மான
ஒலி	ஒலியுடன்	தமிழ் மாலை	இத்திருமொழியை
செய்த	அருளிச் செய்யப்பட்டதாய்	செப்ப	அப்ய (ஙூ) ஸிக்க
தேன்	அம்ருதத்தாலே	பாவம்	பாபமானது
ஆர்	பூர்ணமான	நில்லாவே	நிற்கமாட்டாது. (க0)
இன்	அழகிதான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடித்யாதி) மத்ஸ்யாதிதசாவதாரங்களையும்பண்ணி ஜகத்ரக்ஷணம்பண்ணின தன்னைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்டடிமைபுக்க ஆழ்வாரருளிச்செய்த தேனோடொத்த நல்லசொல்லையுடையதமிழ்மாலை சொல்லப் பாவமானதுபோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தாம் நெடுங்காலமிழந்த விழவுகளெல்லாம்தீர திருக்கண்ணபுரத்திலே தம்மை அநுபவிப்பதாக வெழுந்தருளி யிருந்தானென்றார் கீழ்த்திருமொழியிலே; இதில் இப்படி என்னிழவெல்லாம் தீர்க்கவந்தெழுந்தருளி நிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே கருவரைபோல் நின்றானுக்கு அடியேன் வேறொருவர்க்குரியேனல்லேனென்கிறார்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடித்யாதி) "ஆர்தல்" பொருந்துதலாய், அத்தால்பலிதம் (ஒத்த) என்றது. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் அவனுடைய பலபடிகளையும் காட்டுகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநதேசமென்றார். அந்த ஜ்ஞாநகார்யமான க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநத்தாலே இனி ஒருவர்க்கும் சேஷமன்றென்றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (தாமித்யாதி).

மூ.—கைம்மானமதயானை யிடர்தீர்த்தகருமுகிலை
மைம்மானமணியை யணிகொள்மரதகத்தை
எம்மானையெம்பிரானை யீசனையென்மனத்துள்
அம்மானையடியே னடைந்துய்ந்துபோனேனே. (க)

பதம்.	உரை.
கை	துதிக்கையினுடைய
மானம்	பெருந்தன்மையை யுடையதான
மத	மதித்திருக்கிற [ய
யானை	கஜேந்த்ராழ்வானுடை
இடர்	(முதலையால் நேர்ந்த) துக்கத்தை
தீர்த்த	போக்கினவனாய்,
கருமுகிலை	காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்,
மை	மைபோன்ற நிறத்தை யுடைய,
மானம்	பெருவிலையனான
மணியை	மணிபோன்றவனாய்,
அணிகொள்	அழகுடையதான
மரதகத்தை	மரதகமணிபோன்றவனாய்,
எம்மானை	எனக்குஸ்வாமியானவனாய்,
எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரகனான
ஈசனை	ஸர்வேஶ்வரனாய்
என்	என்னுடைய
மனத்துள்	ஹ்ருதயத்திலே (நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற)
அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை
அடியேன்	சேஷபூ (பூ) தனான
அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து [நான்
உய்ந்து போனேனே	உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) முன்கையிடுக்காலே எல்லாவற்றையும் தூக்கி அடித்துப் பொகடுகிறேனென்றிருக்கிறபெருந்தன்மையையுடையமதயானையைஇடர்தீர்த்த, காளமேகம்போன்றவடிவையுடையவனை. மைபோன்ற நிறத்தையுடைய பெருவிலையனான மணிபோன்றவனை. அழகிய மரதகத்தை; அவ்வடிவழகாலே என்னையெழுதிக்கொண்டவனை. எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனை. (என்மனத்தித்யாதி) என்னெஞ்சிலே யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை, அடைந்து உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். .... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) "மானம" பேரளவாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்கையித்யாதி). "மானம்" பெருமையாய், அதின்தாத்பர்யம் (பெருவிலையனாய்) என்றது. ... ... (க)

மூ.—தருமானமழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைந்தார்
வருமானம்தவிர்க்கும் மணியை யணியுருவில்
திருமாலையம்மானை யமுதத்தைக் கடல்கிடந்த
பெருமானை யடியேனடைந் துய்ந்து பிழைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரு	கல்பகதருபோன்றவனாய்,	திருமாலை	ஸ்ரீய:பதியாய்,
மானம்	பெரிதான	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
மழைமுகிலை	காளமேகம் போன்றவனாய்,	அமுதத்தை	அம்ருதம்போன்றவனாய்,
பிரியாது	ஒருகாலும்பிரியாமல்	கடல்	திருப்பாற்கடலிலே
தன்னடைந்தார்	தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கு	கிடந்த	கண் வளர்ந்தருளுகிறவனுமான
வரும்	வரும்படியான	பெருமானை	ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானை
மானம்	அவமானங்களை	அடியேன்	தாஸபூதனான நான்
தவிர்க்கும்	போக்குமதான	அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து
மணியை	சிந்தாமணிபோன்றவனாய்,	உய்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
அணி	அழகிதான	பிழைத்தேனே	பிழைக்கப் பெற்றேன்.
உருவில்	வடிவையுடையரான		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமான மித்யாதி) அபேக்ஷித்தார்க்கு அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள கல்பகதருபோலவும், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கக் கடவதான பெரிய மேகம்போலவுமானவனை. தன்னைச்சேர்ந்தார்க்குவரும் அவமானங்களைப்போக்கும் மணியை. "மணியை" என்கிறது - சிந்தாமணியை. அழகியவடிவையுடைய ஶ்ரிய:பதியை; ஸர்வசேஷியை. என்னைச் சாவாமைக் காத்தவனை; என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமானமித்யாதி) ஆனைக்கூக்குரல் கேட்டோடி வந்தபடியைக் கீழருளிச்செய்தார்; ஆனைக்கூக்குரல் கேட்கவேணுமென்று அணித்தாகக்கிடந்த கிடையைஅநுபவித்துக்ருதார்த்தனானேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தருவைப்போலவும், மானமழை முகில்போலவுமானவனையென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அபேக்ஷித்தார்க் கித்யாதி). ப்ரக்ருதோப

வாதிகளை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்காகக் கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளின பெரியவனை. அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைக்கப்பெற்றேன்.

மூ.—விடையேழன்றடர்த்து வெகுண்டு விலங்கலுறப்
படையாலாழி தட்ட பரமன் பரஞ்சோதி
மடையார்நீலம்மல்கும் வயல்சூழ் கண்ணபுரமொன்
றுடையானுக் கடியேனொருவர்க் குரியேனோ. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அந்தகாலத்திலே	ஆர்	பரந்திருக்கிற
விடைஏழ்	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	நீலம்	நீலோத்பலங்களாலே,
வெகுண்டு	சீறிக்கொண்டு	மல்கும்	வ்யாப்தமான
அடர்த்து	நிரஸித்தவனாய்,	வயல்	வயல்களாலே
விலங்கல்	த்ரிகூடபர்வதத்தில்	சூழ்	சூழப்பட்ட
உற	சேரும்படியாக	கண்ணபுரம் ஒன்று	திருக்கண்ணபுரமொன்றையே
படையால்	வாநரஸேனையால்	உடையானுக்கு	(நித்யவாஸமாக) உடையனான எம்பெருமானுக்கு
ஆழி	ஸமுத்ரத்தில்	அடியேன்	சேஷபூ (த்ய) தனான நான்
தட்ட	ஸேதுபந்தநம்பண்ணினவனாய்,	ஒருவர்க்கு	வேறுசிலர்க்கு
பரமன்	ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்,	உரியேனோ	பவ்யனாவேனோ? (ங)
பரஞ்சோதி	பரமதேஜோரூபியாய்,		
மடை	மடைகளிலே		

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. இதுதான் உமக்கு எத்தனைகுளிக்கு நிற்குமென்ன; நான் பிறர்க்குரியேனல்லேனென்கிறார்.

வ்யா.—(விடையித்யாதி) சீறி ருஷபங்களேழையும் நெரித்து த்ரிகூடசிகரத்திலே சென்றுகிட்டும்படியாக ❋ கானவெண்குரங்கும் முசுவும் படையாகக் கொண்டு கடலை யடைத்த. அன்றிக்கே அஸ்தமய பர்வதத்திலே ஆதித்யனஸ்தமித்தானென்னும்படி திருவாழியாலே ஆதித்யன் தேஜஸ்ஸைத்தடுத்து மறைத்த. (பரமன்) ஸமாதிக தரித்ரன். (பரஞ்சோதி) பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி அத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையனாயிருக்கிறவன்.

(மடையித்யாதி) மடைகளடைய மிக்கநீலத்தை யுடைத்தான

யோகியாக தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளுகிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). ... ... (ங)

வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனுக்கு. ஸ்ரீவைகுண்ட்ட நாதனாயிருக்கு மிருப்புக் கவ்வருகே ஒன்றுபோலே காணுமிது. (அடியேன்) சேஷபூதனான நான். (ஒருவர்க்குரியேனோ) வேறுசிலர்க்கு உரியேனல்லேன். இத்தால் தம்ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறார். பிறர்க்குரியேனல்லேனென்னுமிடம் சொல்லுகிறார். அஸாதாரண விபூதியுக்தனானவனுக் கென்னுமிடம் சொல்லுகிறார். .... (௩)

மூ.—மிக்கானைமறையாய் விரிந்தவிளக்கையென்னுள்
புக்கானைப்புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்மலையை
தக்கானைக்கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
அக்காரக்கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிக்கானை	ஸர்வாதிகனாய்,	தக்கானை	க்ருபாவானாய்,
மறையாய்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்,	கடிகை	திருக்கடிகையாகிற
விரிந்த	பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதவனாய்,	தடம்	விசாலமான
விளக்கை	விளக்குபோல் ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய்,	குன்றின்	மலையினுடைய
என்	என்னுடைய	மிசை	சிகரத்தில்
உள்	ஹ்ருதயத்திலே	இருந்த	எழுந்தருளி யிருக்கிற
புக்கானை	புகுந்தவனாய் (அதனாலுண்டான)	அக்காரக்கனியை	சர்க்கரையைப்போலவும் கோவைப்பழம்போலவும் போ(ஜ்ய)க்ய்யபூதனான எம்பெருமானை
புகழ்சேர்	புகழையுடையனாய்	அடைந்து	ஆச்ரயித்து
பொலிகின்ற	ப்ரகாசியாநின்ற	உய்ந்து போனேனே	உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். (௪)
பொன்மலையை	பொன்மலைபோன்றவனாய்,		

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ஸங்கதிதன்னை யருளுகிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட்டேத்யாதி). (அஸாதாரண விபூதியுக்தன்) என்றதுக்கு "வானவர்நாடு" என்னும்படியான பரமபதமன்றிக்கே *நான்முகனார்பெற்ற நாடான லீலாவிபூதியுமன்றிக்கே, *தானுகந்தவூர் திருப்பதிகளாகையாலே இதுவே அவனுக்கு அஸாதாரண விபூதியென்று கருத்து. ... ... (௩)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்கானையித்யாதி) "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்றார்கீழ். அதுக்கடி அவனுடைய நிரதிசயபோக்யதையென்று அக்காரக் கனியை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்கானை) ஸர்வாதிகனை. (மறையாய் விரிந்தவிளக்கை) வேறொன்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத்தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது. ப்ரமாணங்களாலே அறியப்பார்க்குமன்று அவற்றாலே ப்ர்காசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையன்றிக்கேயிருப்பது. (என்னுள்புக்கானை) என்ஹ்ருதயத்திலே தானே புகுந்தவனை; "ஒருஸம்ஸாரி சேதநனுடைய ஹ்ருதயத்திலே அவனுக்கபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கத்தானே போய்புகுவதே? இதொரு நீர்மை யிருக்கும்படியே" என்று இருந்ததேகுடியாக எல்லாருமொக்கச்சொல்லுகையாலே வந்தமிக்கபுகழையுடையனாய்க்கொண்டு உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை, பரமதார்மிகனை. திருக்கடிகையாகிற மலையின்மேலே அக்காரம்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிஶயபோக்யனாயிருக்கிறவனை. .... (ச)

மூ.—வந்தாயென் மனத்தேவந்து நீபுகுந்தபின்னை
எந்தாய் போயறியாயிதுவே யமையாதோ
கொந்தார் பைம்பொழில்சூழ் குடந்தைக்கிடந்துகந்த
மைந்தாவுன்னையென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!	போய்அறியாய்	நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலை;
வந்தாய்	(நானிருந்தவிடத்தே) வந்தாய்;	இதுவே	(இனி) இந்தபேறே
என்	என்னுடைய	அமையாதோ	போதாதோ?;
மனத்தே	ஹ்ருதயத்திலே	கொந்து	கொத்துக்களாலே
நீ	நீயே	ஆர்	பூர்ணமாய்
வந்து	கிட்டி	பைம்பொழில்	அழகியதான சோலைகளாலே
புகுந்தபின்னை	ப்ரவேசித்தபிறகு	சூழ்	சூழப்பட்டதான
		குடந்தை	திருக்குடந்தையில்

"விளக்கு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வேறொன்றாலித்யாதி). மறைக்கு ப்ரதிபாத்யனாய், அத்தாலும் ஆராலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதபடி விரிந்தவனென்று சப்தார்த்தமாய்தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரமாணங்களாலே யித்யாதி). புகழித்யாதிக்குக் கீழ்பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). "தக்கான்" - தகவுடையவன் என்றுக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பரமதார்மிகனை) என்று. ... ... (ச)

கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி	என்றும்	என்றைக்கும்
உகந்த	(அதனால்) உகப்பையு	மறவாமை	மறவாமலிருக்கும்படி
மைந்தா	மைந்தனே? [டைய		யாய்
உன்னை	உம்மை	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன். (ரு)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் என்னஉபகாரம்பண்ணினோமர்க்குத்தான் இப்படிகிடந்து படுகிறதென்ன;

வ்யா.—(வந்தாயித்யாதி) இதுக்கு மேற்பட நீ பண்ணக் கடவதொருஉபகாரமுண்டோ? (வந்தாய்) நானிருந்தவிடம்தேடி நீயே வந்தாய். இவன் வந்திடுவானுக்கென்றுமிராத என்ஹ்ருதயத்திலே நீயேவந்து புகுந்தபின்பு, என்ஸ்வாமியானவனே! நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலை. (இதுவேயமையாதோ) இனி இதுக்குமேற்பட ஒருவனுக்குப் பேறுகையாவதென்? கொத்துக்கள் மிக்கு அழகியதாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளி. "நாம் ஆஸ்ரிதர்க்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமிறே" என்று அத்தாலே உகந்து இவர்களுக்கு விடவொண்ணாதபடி நவீக்ருதமான யௌவநத்தை யுடையனாயிருந்தவனே! இப்படி உபகாரகனான உன்னை மறவாதொழியப் பெற்றேன். நீயோ தீரக்கழிய உபகரித்து நின்றாய்; நான் அந்த உபகாரத்தை மறவாதொழியப் பெற்றேன். இனிஇதுக்குமேற்பட பேறுண்டோ?

மூ.—எஞ்சாவெந்நரகத்தழுந்தி நடுங்குகின்றேற்கு
அஞ்சேலென்றடியேனை யாட்கொள்ளவல்லானை
நெஞ்சேநீநினையாதிறைப்போது மிருத்திகண்டாய்
மஞ்சார்மாளிகைசூழ் வயலாலிமைந்தனையே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சா	(ஒருகாலும்) குறைவில்லாத	அஞ்சேல்	"பயப்படாதேகொள்"
		என்று	என்று சொல்லி
வெம்	வெவ்வியதான	அடியேனை	சேஷபூதனான என்னை
நரகத்து	நரகத்திலே	ஆட்கொள்ள	தாஸபூதனாக ஆக்கிக்கொள்ள
அழுந்தி	ஆழங்கால்பட்டு		
நடுங்குகின்றேற்கு	நடுங்குகிற எனக்கு	வல்லானை	ஸமர்த்தனாய்,

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்தாயித்யாதி) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்துத் தாத்பர்யம் (இதுக்கித்யாதி). "பெற்றேன்" என்கிற ஸ்வரத்துக்குட்லாகக் கருத்தருளுகிறார் (நீயோவித்யாதி). ... ... (ரு)

மஞ்சு	மேகம் (வரையில்)	மைந்தனை	ஸ்வாமியை
ஆர்	வ்யாப்தமான	நெஞ்சே	மனமே
மாளிகை	க்ருஹங்களால்	நீ	நீ
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்	இறைப்போது	க்ஷணகாலமும்
வயல்	வயல்களோடே கூடினதுமான	நினையாது	நினையாமலே
ஆலி	திருவாலியில் எழுந்தருளி யிராநின்ற	இருந்திகண்டாய்	இராநின்றாய். (கூ)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நெஞ்சைப்பார்த்து அதினுடைய நினைவைக் காதாசித்கமாக்கி அவன் நமக்கு உபகரித்துநின்றான். நீ தப்பச் செய்யாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா.— (எஞ்சாவித்யாதி) யமன் தண்டலாலால் பண்ணின பாபத்தைக் கணக்கிட்டு அதுக்குத் தக்கபலத்தை அநுபவிப்பித்து பின்னை விட்டடிப்பார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்துக்கே ஹேதுவான பாபத்துக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே ஒருகாலும் குறைந்துகாட்டாதாயிற்று. ஒருகாலும் குறையாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி அழுந்தி, நடுங்குகிற வென்னை, "நானுண்டே, நீ அஞ்சாதேகொள்" என்று. (அடியேனை யாட்கொள்ளவல்லானை) க்ஷத்ரிய புத்ரன்தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே.

(நெஞ்சே நீ நினையாதிறைப்போதுமிருந்திக்கண்டாய்)நீஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமன்றோ? "நீ நினை"என்று என்னைப்ரேரிக்கவேண்டாவோ? ஒருக்ஷணகாலமும் நீ நினையாதேயிராநின்றாய். (மஞ்சாரித்யாதி) நினைக்க அருமைப்படவேண்டும்படி அவன்றன்னை யரியனாக்கித்தான் நீ நினையாதிருக்கிறாயோ?. மேகபதத்தளவும் ஓங்கின மாடங்கள் சூழ்ந்திருப்பதாய், வயலோடு கூடின திருவாலி யிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான மைந்தனையே. .... (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு.—(எஞ்சாவித்யாதி) கீழ்தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). "அடியேன்" என்றத்தாலே ஆட்கொள்ள ப்ராப்தனென்னுமது தோற்றுமென்று த்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (க்ஷத்ரியேத்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு
உற்றானாய்வளர்த் தென்னு யிராகி நின்றானை
முற்றா மாமதிகோள் விடுத்தானை யெம்மானை
எத்தால்யான் மறக்கேனிது சொல்லென்னேழைநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றார்	பித்ராதிகள்	நின்றானை	இருக்குமவனாய்,
பெற்று	அடியேனை (பெற்ற பின்பு)	முற்றா	பருவம் நிரம்பாத
		மாமதி	சந்த்ரனுடைய
ஒழிந்தார்	(யௌவந விரோதியென்று) போகட்டுப் போனார்கள்;	கோள்	க்ஷயத்தை
		விடுத்தானை	போக்கினவனுமான
		எம்மானை	என்ஸ்வாமியை!
பின்னும்	பின்பு	எத்தால்	எந்தமார்க்கத்தாலே
அடியேனுக்கு	சேஷபூதனான எனக்கு	யான்	நான்
உற்றானாய்	ஸகலவிதபந்துவாய்	மறக்கேன்	மறப்பேன்; [தான்
நின்று	நின்று	இது	இந்தவிஷயத்தை
வளர்த்து	உஜ்ஜீவிப்பித்து (அத	என்	என்னுடைய
என்	என்னுடைய [னால்)	ஏழை	அஜ்ஞதையையுடைய
உயிராகி	ப்ராணபூதனாய்க் கொண்டு	நெஞ்சே	மனமே!
		சொல்	நீசொல்லு. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உமக்கித்தனை அதிமாத்ர நிர்பந்தமென்னென்ன; இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் பின்னை நீ ஆரை நினைக்கவிருக்கிறாய்;என்? புறம்பு நினைக்க ஒருவருமில்லையோ வென்னில்; இது வன்றோ புறம்புள்ளார்படி.

வ்யா.—(பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்) பித்ராதிகள் ராகாந்தராய் ப்ரஜைகளை உத்பாதித்து யௌவந விரோதி யென்று போகட்டுப் போக நிற்பர்களாயிற்று. பின்னையும் இவனுக் கொரு உறவு முறை யொழியச் செல்லாதிறே பண்ணிப் போந்த வாஸனையாலே, அவ்வளவில் அவர்கள் வழியாலேநின்று முகம்கொடுக்குமாயிற்று. தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடைய வெனக்கு

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) "உற்றானாய்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (தன்கையித்யாதி).

* எல்லா உறவு முறையும் தானேயாய் நின்று நோக்கி. (என்னு யிராகிநின்றானை) தாய் தகப்பன் பொகட்டவன்றும் நான் ஜீவிக்க வேணுமென்றிருக்குமிறே இச்சேதநன்தான்; அப்படி தனக்குப் பரி வனுனதானும் நோக்கினை னுயிற்று.

பருவம் நிரம்பாதசங்க்ரனுக்கு வந்த க்ஷயத்தைப்போக்கித்தன் னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவன். (எத்தால்யான் மறக்கேன்) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக் கவோ? புறம்பேயும் ஒரு புகலுண்டாய் மறக்கவோ? (இது சொல் லென்னேழை நெஞ்சே) ஸம்ஸாரத்தே சில விடவுமாய் பற்றவுமா யிருக்கிற விருப்பைக் கொண்டு பகவத்விஷயத்தை மறக்கலா மென் றிருக்கிற நீ சொல்லு. .... (எ)

மூ—கற்றார்பற்றறுக்கும் பிறவிப்பெருங்கடலே
பற்றுவந்தடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை
வற்றாநீர்வயல்சூழ் வயலாலியம்மானைப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப்பெற்றேனே. (அ)

பதர்.	உரை.	பதர்.	உரை.
அடியேன்	நான்	நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான
கற்றார்	ஜ்ஞாநிகள்	வயல்	வயல்களாலே
பற்று	ஸங்கங்களை [மதான	சூழ்	சூழப்பட்ட
அறுக்கும்	நிவர்த்தித்துக்கொள்ளு	வயலாலி	திருவாலியில் எழுந்த ருளி யிருக்கிற
பிறவி	ஸம்ஸாரமாகிற [திலே	அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை
பெருங்கடலே	பெரிதான ஸமுத்ரத்	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன்;
பற்று	ஒருநிமித்தமாக	பெற்றதுவும்	அந்தபேற்றையும்
வந்து	வந்து	பிறவாமை	(விச்சேதம் பண்ணக் கடவ) மறுபிறப்பில் லாதபடி
பிறந்தேன்	ஜநித்தேன்;	பெற்றேன்	அடைந்தேன். (அ)
பிறந்தபின்னை	பிறந்தபின்பு		
வற்றா	ஒருநாளும் வற்றுமலி ருக்கிற		

"முற்று" என்றதுக்கர்த்தம் (பருவமித்யாதி). இதுசொல்லென்னும் படி பிடிக்கைக்கு நெஞ்சுசொல்லமாட்டுமோ வென்னும் சங்கை தீரத்தாத் பர்யமருளுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தையித்யாதி). "ஏழை" என்று - அஜ்ஞதை யாய், அதின்தாத்பர்ய மென்னவுமாம். ... ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. உமக்கு உற்றானாய் நின்றவன் பண்ணின வுபகாரந்தானென்னென்ன; ஸ்வாநுபவத்துக்கு விச்சேதம் வாராத படிபண்ணித் தந்தவனன்றோ வென்கிறார். அதுக்கு உம்முடைய பக்கல் உள்ளதென்னென்னில்;

வ்யா.—(கற்றாரித்யாதி) அறிவுடையார் (க) "இங்கின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்றுகழித்துக்கொள்ளத்தேடும் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே திரைமேல் திரையாகக்கொண்டுபோந்து எற்றுமா போலே ஒருஜந்மம் ஒருஜந்மத்திலே தோள்மாற ✻ மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்துபோந்தேன்; இப்படிப்பிறந்து போராநிற்கச் செய்தே நான்பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து ஸந்நிஹிதனுகை யாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன்.

(வற்றாநீரித்யாதி) ஒருநாளும் நீர்மாறாத வயல்சூழ்ந்த திரு வாலியிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனைப் பெற்றேன். (பெற்றதுவும்) அந்தபெற்ற பேறுதானும். (பிறவாமைபெற்றேன்) இப்பேற்றுக்கு விச்சேதத்தைப் பண்ணக்கடவஜந்மம் மறுவலிடாதபடி பெற்றே னென்னுதல்; அன்றிக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒருநன் மை பிறவாதிருக்கச்செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே பெற்றேனென்னும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் வர்த்தியாதபடி பெற்றே னென்னுதல்; உபகாரஸ்ம்ருதி அநுவர்த்தித்தவன்று ப்ரத்யுபகாரம்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கற்றாரித்யாதி) (விச்சேதம் வாராதபடி) என்ற துக்கும் "பிறவாமை" என்கிற பதத்துக்குச் சொன்னயோஜனைக்கும் சேரத் தாத்பர்யம்கண்டு கொள்வது. அதாவது - இனி ஒருபிறப்பும் வாராதபடி யென்னும்பக்ஷத்தில், அநுபவவிச்சேதத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாதபடி யென் கிறது; நன்மை - பிறவாமை யென்கிற பக்ஷத்தில் நாம்பண்ணின நன்மை யாலே அநுபவம் வந்ததாகில் வேண்டினபோது அநுபவிக்கவும், மற்றைப் போது ஆறியிருக்கவுமாயிருக்கையாலே விச்சேதப்ரஸக்தியுண்டு. உபகார ஸ்ம்ருதிபிறவாமையென்கிற பக்ஷத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாறவேண் டுகையால் விச்சேத ப்ரஸக்திவரும். ஆகையால் இம்மூன்று யோஜனைக்கும் அநுகுணமாக இப்படி தாத்பர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை.

"பற்றாவந்து" நிமித்தமாகவந்து என்றாய் அத்தைஉபபாதிக்கிறார் (திவை யித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). ... ... (அ

(க) திருவி-க.

தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டும்படி யிருக்குமிறே. அதுவேண்டாதே "ப்ராப்தம்இது" என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.

மூ.—கண்ணார் கண்ணபுரம் கடிகை கடிகமழும்
தண்ணார் தாமரைசூழ் தலைச்சங்கமேல்திசையுள்
விண்ணோர் நாண்மதியை விரிகின்றவெஞ்சுடரை
கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு களிக்கின்றதிங்கென்றுகொலோ.(௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்	கண்களுக்கு	நாள்மதியை	சந்த்ரனைப்போலே நித்யாநுபாவ்யனாய்,
ஆர்	பூர்ணவிஷயமான	விரிகின்ற	உதயமாகாநின்ற
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்திலும்,	வெம்	வெவ்வியதான
கடிகை	திருக்கடிகையிலும்,	சுடரை	தேஜஸ்ஸையுடைய ஸூர்யனைப்போன்ற ப்ரதாபமுடைய எம்பெருமானை
கடி	பரிமளத்தால்		
கமழும்	வ்யாப்தமாய்		
தண்	குளிர்ச்சியால்		
ஆர்	பூர்ணமுமான	இங்கு	இவ்விடத்திலேயே
தாமரை	தாமரைகளாலே	கண்ணார	கண்களுக்கு பூர்ணமாக
சூழ்	சூழப்பட்ட	கண்டு	ஸேவித்து
தலைச்சங்கம்	தலைச்சங்காட்டில்	களிக்கின்றது	ஆநந்திப்பது
மேல்திசையுள்	மேல்பார்ஶ்வத்திலும்	என்றுகொலோ	எந்தகாலம். (௯).
விண்ணோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணார்கண்ணபுரம்) கண்டார்க்குக்கண்மாறவைக்க வொண்ணாதபடியான திருக்கண்ணபுரம், திருக்கடிகை, பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய், ஶ்ரமஹரமான தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட தலைச்சங்காட்டில் மேல்பார்ஶ்வத்தில்.
(விண்ணோர்நாண்மதியை) நித்யஸூரிகளுக்கு என்று மொக்க அநுபாவ்யனானவனாயிற்று இங்கேவந்து ஸுலபனானான். (விரிகின்ற வெஞ்சுடரை) உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைப்போலே ப்ரதாபம்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணாரித்யாதி) நெஞ்சும் தாமுமாய் உசாவிக்கொண்டு அநுபவியாநின்றார்கீழ். இப்படியிருக்கச்செய்தே கண்கள்தான் யுகபத்அநேக திவ்யதேசங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்றாசைப்பட்டு அது இங்குப்பிறவாமையாலே பதறுகிறாரென்று ஸங்கதி.
கண்ணுக்குப் பரிபூர்ணமான விஷயமென்றாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டாரித்யாதி).

விஞ்சியிருப்பது, கண்ணாலே முகக்கலாயிருப்பது. (கண்ணித்யாதி) ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோனல் ஸதாதர்ஶநத்தாலே(க) "[illegible] - அஹமந்நமஹமந்நம்" என்று களிக்குமத்தை இங்கே கண்ணாலேகண்டு களிக்கப்பெறுவதுஎன்றே வென்கிறர். இங்கே கண்ணாலே காண்கையாவதென்னென்னில்; இவருடைய த்வரை யிருக்கிறபடியிறே. .... (கூ)

மூ.—செருநீர்வேல்வலவன் கலிகன்றிமங்கையர்கோன்
கருநீர்முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானை
இருநீரின்தமிழின்னிசைமாலைகள் கொண்டுதொண்டீர்
வருநீர்வையமுய்ய விவைபாடியாடுமினே. (கO)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	இரு	அதிகமான
நீர்	ஜலபரிதமுமான	நீர்	நீர்மையுடையதாய்
முகில்	மேகம்போன்ற	இன்	இனியதான
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை யுடையரான	தமிழ்	தமிழ்ரூபமான
		இன்	இனியதான
கண்ணபுரத்தானை	திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற சவரிப்பெருமாள் விஷயமாக,	இசை	காநரூபமான
		மாலைகள்கொண்டு	மாலாரூபமான ப்ரபந்தத்தைக்கொண்டு
		தொண்டீர்	கைங்கர்ய பரர்களான நீங்கள்
செரு	யுத்தம் செய்கையே		
நீர்	ஸ்வபாவமாகவுடைய	வரும்	(பூமிப்பரப்படங்கலும் சூழ்ந்து) வாராநின்ற
வேல்வலவன் -	வேல்கை வந்திருக்குமவரான	நீர்	கடலாலே சூழப்பட்ட
		வையம்	லோகங்கள்
மங்கையர்	திருமங்கைக்கு	உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி
கோன்	ராஜாவான	இவை	இப்ப்ரபந்தத்தை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)	பாடி	காநம்செய்து
		ஆடுமினே.	ஆடக்கடவீர்கள். (கO)

(என்னென்னில்) என்றது-காண்கைக்குத் தடையென் னென்றபடி. (த்வரை) என்றது - நினைத்தபோதே அங்கேபோய் காணவேணுமென்னும் த்வரையென்கை. ... ... (கூ)

(க) தைத்-ப்ருகு-௰-கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செருநீர் வேல்வலவன்) செருச்செய்கையை ஸ்வபாவமாகவுடைய வேல் கை வந்திருக்குமவருமாய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸநஸ்வபாவருமாய், திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரான ஆழ்வார் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய சவரிப்பெருமாளையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

(இருநீரித்யாதி) விஷயவைலக்ஷண்யத்தையொழியவே மிக்க நீர்மையை யுடைத்தாயிருக்கிற இன்தமிழாகிற இசைத்தொடையைக்கொண்டு கைங்கர்ய ருசியுடையரான நீங்கள் கடல்சூழ்ந்தபூமியிலே இவற்றைப்பாடுவது ஆடுவதாய் உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அன்றிக்கே (க) "ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச - ஸர்க்கேபிநோபஜாயந்தே ப்ரளயேநவ்யதந்திச" என்கிறபடியே வரக்கடவதான ப்ரளயத்திலேபுக்கு அழுந்திநோவுபடாமே நீங்கள் இவற்றைக்கொண்டு பாடுவதாடுவதாக உங்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கப் பாருங்கோளென்னுதல். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
வண்டார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கண்ணுலேகண்டு களிக்கின்ற திங்கென்று சொல்லிகின்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு- (செருவித்யாதி) "வருநீர்" பூமிசூழ்ந்துவருகிற நீரானகடலென்றும், மேலேவரக்கடவ நீர்ப்ரளயஜலமென்றும் இரண்டர்த்தமருளுகிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்வய்த்தாலே). "வையத்திலே நீங்கள் உய்ய" என்று முந்தினயோஜனைக்கு சப்தார்த்தம். ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வண்டார் ப்ரவேசம். "கண்ணாரக்கண்டு களிக்கின்ற திங்கென்று

(க)

றாரே; கண்ணாலே கண்டுகளிக்கை பேறானால் அதுக்குத்தன்கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறவனைக் கேட்போமென்று பார்த்து நீ சொல்லென்கிறார். உம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை ஆவிஷ்கரித்து கைங்கர்யத்தையொழியச் செல்லாத உம்முடைய சாபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தநீர், கைங்கர்யம் பெற்றீரே; வாசிகமான வடிமைசெய்யா நின்றீராகில் இனிவேண்டுவதுண்டோவென்று அத்தை இவர் திருவுள்ளத்திலேபடுத்த, அத்தாலே இனியராய்த்தலைக்கட்டுகிறார்.*

மூ.—வண்டார்பூமாமலர்மங்கை மணநோக்கம்
உண்டானே உன்னையுகந் துகந் துன்றனக்கே
தொண்டானேற்கு என்செய்கின்றாய் சொல்லுநால்வேதம்
கண்டானே கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளாலே	கண்டானே	வெளியிட்டவனுமான
ஆர்	பூர்ணமாய்	கண்ணபுரத்துறை	திருக்கண்ணபுரமென்கிற திவ்யதேசத்தில் வர்த்திக்குமவனான
பூ	அழகியதாய்	அம்மானே	ஸ்வாமியே!
மா	பரப்புடையதுமான	உன்னை	உம்மை
மலர்	புஷ்பத்தில் நித்ய வாஸம்பண்ணுகின்ற	உகந்துகந்து	மிகவும் உகந்து
மங்கை	பெரியபிராட்டியாருடைய	உன்றனக்கே	உனக்கே
மணம்	மங்களாவஹமான	தொண்டானேற்கு	அடிமைசெய்யவேணுமென்றிருக்கிறஎனக்கு
நோக்கம்	வீக்ஷணத்தை	என்செய்கின்றாய்	(நீ) என்னசெய்வதாய் நினைத்திருக்கிறாய்
உண்டானே	(தாரகமாக) உடையவனாய்,	சொல்லு	சொல்லவேணும். (க)
நால்	நான்குவிதமான		
வேதம்	வேதங்களையும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் ஜாதியாகப்படிந்திருப்பதாய், தர்ஶநீயமாய் பிராட்டிக்கு நினைத்தபடி

கொலோ" என்றுவிடாய்த்தவர் "காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே" என்று களிக்கப்ரஸக்தி யென்னென்னும் சங்கையிலே ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கண்ணாலேயித்யாதி). களிக்கப் பெறாதநாளிலே சொல்லாநின்றாரென்று கீழோடே அந்வயம். (அதுக்கு) காலாவதிக்கு. ... ... *

வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான தாமரைப்பூவையிருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய நோக்கை தா(ஞ)ரகாதிகளாகவுடையவனே! (உன்னை) அவளோடுகூடி யிருக்கிறஉன்னை. ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானை யன்றுய்த்து இவர்உகந்திருப்பது. (உகந்துகந்து) மிகவுமுகந்து. (உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு) தாயும் தமப்பனும் சேரவிருக்க அநுவர்த்திப்பாரைப்போலே, அவனுமவளுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்றுய்த்து இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது. பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யவேணுமென்னும் சாபலத்தையுடைய என்க்கு.

(என்செய்கின்றாய் சொல்லு) நீ செய்தருளப் பார்த்ததென் சொல்லு. ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவளும் அவனுமானசேர்த்தியிலேயாயிற்று இவர்நினைந்திருப்பது. உபாய பா(ஞ) வத்தில் குறைவறவிருக்கிற நீ செய்தருளுவதாக நினைத்திருக்கிறதென் சொல்லு. (என்செய்கின்றாய் சொல்லு) தம்முடைய உகப்பைப் பேற்றுக்குப் பரிகாரமாக நினைத்திருக்கிறிலர்; அவன் நினைவே பேற்றுக்குப் பரிகரமாக நினைத்திருக்கையாலே சொல்லுஎன்கிறார். (நால்வேதம்கண்டானே)ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றினுடையஆநுபூர்வியை ஸ்மரித்திருந்து வெளியிடுகையிறே-இவற்றைக் காண்கையாவது. நித்யமானவேதத்தின ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு மேற்படவில்லையிறே. அன்றிக்கே பட்டர் அருளிச்செய்தாராகச் சிறியாத்தான்பணிக்கும்படி; "இதுகர்த்தரி அன்று, கர்மணிகிடாய்" என்றுப்ராப்யப்ராபகங்

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி). "மணமான" மங்களாவஹமான நோக்கமென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து தா(ஞ) ரகாதிகளென்று ஆதிபத ப்ரயோகம் பண்ணுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. உனக்கென்னுதே "உன்றனக்கு" என்றத்தாலே தோன்றின ஸம்பந்தவிசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளுகிறார் (தாயுமித்யாதி).

(குறைவறவிருக்கிறநீ) என்றது-புருஷகாரத்தோடு கூடியிருக்கிற நீ யென்கை. "சொல்" என்று நிர்பந்திக்கக் கூடுமோவென்ன அவன் நினைவைக்கேளாதே இராமையாலே கேட்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தம்முடைய வித்யாதி). (இது) என்றது - "கண்டான்" என்ற பதத்தை. (கர்மணிகிடாய்) என்றது-காணப்பட்டானென்று சொன்னபடிகிடாயென்கை. ... ... (க)

களிரண்டும் அவனே யென்னுமிடத்தையாயிற்று வேதங்கள் வெளியிட்டது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனான நீ சொல்லு. .... (க)

மூ.—பெருநீரும்விண்ணும் மலையுமுலகேழும்
ஒருதாரா நின்னுளொடுக்கிய நின்னையல்லால்
வருதேவர்மற்றுளரென்றென் மனத்திறையும்
கருதேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?		மற்று	வேறான
பெருநீரும்	ஸமுத்ரத்தையும்	தேவர்	தேவதைகள்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	உளர்	இருப்பர்கள்
மலையும்	மலைகளையும்	என்று	என்பதையே
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	நான்	நான்
ஒருதாரா	ஒருமாலையாக	என்	என்னுடைய
நின்னுள்	உன்னிடத்திலேயே	மனத்து	மனதில்
ஒடுக்கிய	சேர்ப்பித்துக் கொண்[ட]	இறையும்	கொஞ்சமும்
நின்னையல்லால்	உன்னைவிட்டு	கருதேன்	நினைத்தறியேன். (உ)
வரும்	("நானேப்ராப்யன்" என்று) வாராநின்ற		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. "உன்றனக்கே தொண்டானேன்" என்றுரே; இங்ஙன்சொல்லுவானென்? புறம்பே ஆஶ்ரயிப்பாரும் ஆஶ்ரயணீயருமாயன்றோ விருக்கிறதென்ன; அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; எனக்கு முன்னம் இதர விஷயங்களில் புத்தியில்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(பெருநீருமித்யாதி) கடலும் ஆகாசமும் குலபர்வதங்களும் லோகங்களேழும் இவற்றையடையப்ரளயத்தில். (ஒருதாரா) ஒருமாலையாக. (நின்னுளொடுக்கிய) ஒருபூவை விழுங்கினாப்போலே யாயிற்று வருத்தமற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே (ஒருதாரா) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு நிற்கிறவனே! இவற்றையடையவும் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின உன்னையல்லது.

அரு°—இரண்டாம்பாட்டு (பெருநீருமித்யாதி) (என்றுரே) என்றவநந்தரம் "இதுக்குமறுமாற்றம் காணுமையாலே" என்றுகூட்டுவது.(என்ன)என்றதுக்கு ஈஶ்வரனுக்கபிப்ரேதமாகக் கொண்டென்று கருத்து.
ஸம்போதநயாக வர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (உ)

(வருதேவரித்யாதி) ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புக்கு நீ வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டவாறே நான் ஆஸ்ரயணீயனென்று வருவதொருதேவதை யுண்டாக நான் அறியேன். (இறையும்) பூர்வபக்ஷத்வேநவும் நினைத்தறியேன். (கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) ப்ரளயாபத்தைப் பரிஹரித்து இன்று ஆஸ்ரயணீயனென்னுமிடம் தோற்ற நீ வந்து ஸந்நிஹிதனாக நானெங்ஙனே வேறுசிலரை ஆஸ்ரயணீய ரென்றிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவிறே நீ இங்குவந்து நிற்கிறது. (உ)

மூ.—மற்றுமோர்தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோடு
உற்றிலேனுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை
மற்றெல்லாம்பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்
கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		கற்று	அப்யஸித்து (அந்த திருவஷ்டாக்ஷரம்)
மற்றும்	"உன்னைவிடவேறான	மற்றெல்லாம்	மற்றுமுள்ள அநேகார்த்தங்களை
ஓர்தெய்வம்	ஒருதெய்வமானது	பேசிலும்	சொல்லிற்றேயாகிலும்
உளது	உண்டு"	உற்றதும்	(நான்) அர்த்தமாக உணர்ந்து அறுதியிட்டது
என்றிருப்பாரோடு	என்றுசொல்லுமவர்களோடு	உன்	உம்முடைய
உற்றிலேன்	ஸம்பந்தமுடையேனல்லேன்;	அடியார்க்கு	சேஷபூதர்களான பாகவதர்களுக்கே
நான்	அடியேன்	அடிமை	சேஷபூதனாயிருப்பதுதான். (ங)
நின்	உம்முடைய		
திருவெட்டெழுத்தும்	திருவஷ்டாக்ஷரத்தை		

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வேறுசிலரை ஆஸ்ரயணீயரல்லரென்று நினைத்திருக்குமளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்கமுமில்லை. ஸாத்விகரையொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேனென்கிறார். (க)* எண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணுமவனுமல்லேன். * (உ) பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரியுமவனல்லேனென்கிறார்.

அரு.— மூன்றும்பாட்டு. (மற்றுமித்யாதி) இவர்சொல்லாலேதானே உக்தார்த்தத்தை த்ருடீகரிக்கிறார் (எண்ணுதவித்யாதி).

(க) கக-ங-எ. (உ) எ-ங-ங.

வ்யா.—(மற்றுமோர்தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்) தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமுடையாரோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. (உற்றதுமித்யாதி) அவர்களைவிட்டு உன்னளவில் நின்றவனுமல்லேன். இவ்வநுஷ்ட்டாநம் தான் நீர் எங்கேயார் சொல்ல பரிக்ரஹித்தீரென்ன; நீ சொன்ன முதல் வார்த்தைக்கு அர்த்தமாக நான் நினைத்திருப்பது இதுவென்கிறார். இதுபின்னை அநேகார்த்தங்களைச்சொல்லுமே? ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும், நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்; ஜீவவஸ்துக்களுக்கும்நமக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும்; ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தளவும் வந்திருக்குமேயென்ன; அது அநேகார்த்தங்களைச் சொல்லிற்றேயாகிலும் அதிலெங்குமாக நான் அறுதியிட்டிருக்குமர்த்தம்-அநந்யார்ஹசேஷத்வம்; அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாயல்லதிராது.

(ஸ்பர்ஶமுடையாரோடே) என்றது "மற்றுமோர் தெய்வமுடையாரோடு" என்னாதே, "உளதென்றிருப்பாரோடு" என்கையாலே மாநஸஸ்பர்ஶமுடையாரென்கை. "மற்றெல்லாம்" இத்யாதிக்கு உக்திப்ரத்யுக்திமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்வநுஷ்ட்டாநமித்யாதி). (முதல்வார்த்தை) என்றது - (க) "நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்னும்படி உபக்ரமத்தில் சொன்னதிருமந்த்ரம். (ப்ராப்தி) என்றது - சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்த நிபந்தநமான முறையென்கை. (எங்குமாக) ஸகலபதார்த்தங்களிலுமாக. (அறுதியிட்டு) என்றது - ஜ்ஞாதவ்யதயா அறுதியிட்டுவென்கை. ஜீவஸ்வரூபம் ஆஶ்ரயதயா ப்ரஸக்தமாகையாலும், பகவத்ஸ்வரூபம் விஷயதயா சொல்லவேண்டுகையாலும், தத்விஷயகைங்கர்யம் சேஷத்வகார்யமாகத் தன்னடையே வருமாகையாலும், அநந்யார்ஹசேஷத்வமே ஜ்ஞாதவ்யமாகையால், அது-பாகவதபர்யந்தமானாலிறே நிலைநிற்பது; ஆகையாலேஉன்னடிமையாகைபர்யந்தமாயிற்று ப்ராதாந்யேந தோற்றுமர்த்தமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

"நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான் வல்லது". என்றதுக்கு என்னை உனக்கே அடிமையென்னுமர்த்தத்தை அறிவிப்பிக்கிறவார்த்தையிலேதானே "அடியார்க்காட்படுக்க வல்லவார்த்தை இது" என்று நான்தானே அர்த்தம் பண்ணவல்லது அது, என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துகீழ் உக்தி ப்ரத்யுக்திரூபேண தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கீழ்மேல்பாட்டுக்களில் ரீதியைவிடமாட்டாமல் "கண்ணபுரத்துறையம்மானே" என்று ப்ரதீகம் க்ரஹித்துத்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, அதுக்குமேலே எழுத்துக்கற்றதும், "நான்வல்லது கண்ணபுரத்து

(க) க-க-க.

(கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) இதுவன்றோ நீ இங்குவந்திருந்து ஓதுவித்தவர்த்தம். கீழும்கண்ணபுரத்துறையம்மானேயென்று போருகையாலே இதுவும் அப்படி நடத்தப் பார்க்குமன்று அக்ஷரமேறிவரும். அதுக்காக "கற்றுநான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே" என்னுதல். அன்றிக்கே ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக "கண்ணபுரத்துறையம்மானே! நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றுவது. "உன்னளவில் நின்றவனல்லேன்" என்றபோது, "அவன் திருவுள்ளமென்படுகிறதோ?" என்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்ய; பிள்ளை "* அல்லிக்கமலக்கண்ணனுகிறான்" என்றருளிச்செய்தார். (க) "நீக்கமில்லாவடியார் தமடியாரடியார் ரெங்கோக்கள்" என்று இவர் பாகவதசேஷத்வத்தளவிலே நின்றவாறே, அவன் * அல்லிக் கமலக்கண்ணனுனன். ப்ரபந்நனுடைய லக்ஷணமாகிறது - ஸ்ரிய:பதியே உபாயோபேயங்களென்றிருக்கையும், தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமும், தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்கமுமின்றிக்கே யிருக்கையும், பாகவதரையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்கையும், தர்மியை அநுபந்தித்திருக்கும் தர்மங்களை

றையம்மானே" என்று சேரப்பிடித்துக் கொள்ளுமளவிலே பதினுறு எழுத்தாய்விழுகையாலே கீழ்அடிகளில் ஸங்க்யைக்கு ஏற்றம் வருமென்று காட்டாநின்றுகொண்டு ரீதிபேதத்தை அங்கீகரித்து "கண்ணபுரத்தாய்" என்று பாடத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழுமித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் "அதுநான் வல்லது" என்றத்தைவிட்டு பன்னிரண்டு எழுத்தாகவே அநுஸந்திப்பதென்று திருவுள்ளம். இப்படி பாடமே பஹுகோசஸித்தம். முந்தினது உண்டானவிடத்தில் கண்டுகொள்வது. அவனருளிச்செய்த திருமந்த்ரத்துக்கு ஸார்த்தமானவர்த்தம் - பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வமாயிருக்க, இவருக்குக் கருத்தாகவெண்ணிற்று-அவனடியார்க்கடிமையானால், அவனுக்கு முகச்சுளிப்பு வாராதோவென்ன; வாராது; ப்ரத்யுத ஆநந்தமேயுண்டாமென்று ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னளவிலித்யாதி). மூன்று பாட்டாலும்பலித்த ப்ரமேய விசேஷந்தன்னையருளுகிறார் (ப்ரபந்நனுடையவித்யாதி). பாகவதர்களை யொழியச் செல்லாமை ஸ்வரூபமானால், திருமந்த்ரத்தில்இத்தை சப்தார்த்தமாகச்சொல்லாமல்போவானென்னென்னவருளுகிறார்(தர்மியையித்யாதி). பகவத்விஷயத்தில் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் சொன்னபோதே அவ

(க) தி-வாய்-அ-கo-கo.

நேரே வ்யவஹரித்ததில்லையேயாகிலும் தர்மியைச் சொன்னபோதே தர்மங்களுமெல்லாம் சொல்லிற்றாமிறே. .... (௩)

மூ.—பெண்ணானாள் பேரிளங்கொங்கையினாரழல்போல்
உண்ணாநஞ்சுண்டு கந்தாரை யுகந்தேன்நான்
மண்ணாளா வாணெடுங் கண்ணி மதுமலராள்
கண்ணாளா கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (௪)

பதம்.	உரை.
மண்ணாளா	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய்
வாள்	ப்ரகாசமாயும்
நெடும்	விசாலமுமான
கண்ணி	திருக்கண்களையுடையளாய்
மது	மதுஸ்யந்தியான
மலராள்	புஷ்பத்தில் வாஸம் பண்ணுமவளான பெரியபிராட்டியாருக்கு
கண்ணாளா	வல்லபனுமான
கண்ணபுரத்துறையம்மானே!	
பெண்	ஸ்த்ரீரூபமாய்
ஆனாள்	வடிவுடையளான பூதனையினுடைய

பதம்.	உரை.
பேர்	பெரிதாயும்
இளம்	இளமையுடையதுமான
கொங்கையின்	ஸ்தநத்திலிருக்கிற
ஆர்	பூர்ணமாய்
அழல்போல்	அக்நிபோன்றதாய்
உண்ணா	ஒருவராலும் புஜிக்கப்படாததுமான
நஞ்சு	விஷத்தை
உண்டு	புஜித்து (பூதனையை முடித்து, அதனால்)
உகந்தாயை	உகப்பையுடைய உன்னை
நான்	நான்
உகந்தேன்	ஸந்தோஷித்தேன் (௪)

அவ்.—நாலாம்பாட்டு. அக்குணங்களெல்லாமுண்டானாலும் நாம் விரும்பியிருத்தல் வலியபுருஷகாரமுண்டாதல்செய்தவன்றன்றோ, அதுகார்யகரமாவதுவென்ன; நஞ்சுதா (ஞு) ரகமான உனக்கு ஆகாதில்லை; பிராட்டிமார் எனக்குப் புருஷகாரமானபின்பு என் கார்யத்துக்குக் குறையுண்டோவென்கிறார்.

வ்யா.—(பெண்ணானாள்) பேயாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணானாள். நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வமுள்ளது யசோதைப் பிராட்டிக்கிறே. அவளாகத்தன்னைபா(ஞு)வித்துவந்தாளாயிற்று. (பேரிளங்கொங்கை)

னுக்கு அநந்யார்ஹரான இவர்களை யொழியச் செல்லாமை சொல்லிற்றாமென்றுகருத்து. ... ... (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பெண்ணித்யாதி) கீழ்மூன்று பாட்டோடும் ஸங்காட்டுகிறார் (இக்குணங்களித்யாதி).

பெருமையையும் இளமையும் இரண்டும் அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்

ஏறிட்டுக்கொண்டதொழியபேயான படியாலே முலைபெருத்திருக்கு மிறே. யசோதைப் பிராட்டியாக வதுகரித்து வருகையாலே இளமையும் கிடக்கும். அக்நிகல்பமான விஷமாயிற்று; நெருப்பைவாயிடுவார் இல்லையிறே; (உண்ணாநஞ்சு) அறிவுடையார் புஜித்தறியாத விஷத்தை தா (ர) கமாக புஜித்து ப்ரதிகூலையான பூதனையை முடித்து "அநுகூலர்விரோதிபோகப் பெற்றோம்" என்று உகந்தவுன்னை உகந்தேன்நான்.

(மண்ணாளாவித்யாதி) விஷம்தாரகமான உனக்கு ஆகாதாரில்லை. நீ கைவிடப்பார்க்குமன்றும் விடவொண்ணாத புருஷகாரமுண்டு. (மண்ணாளா) பொறைதானாயிருக்கை, தான் பொறையாளாயிருக்குமளவன்றிக்கே, செய்தகுற்றங்களை அவன் திருவுள்ளத்திலே படாதபடி, (க) "ந கஶ்சிந் நாபராத்யதி-நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்று அவனையும் பொறுப்பிக்குமவளாயிற்று. நோக்காலும் போக்ய(த்வ)த்தையாலும் அவன் தன்வழியே போம்படி நியமிக்குமவளாயிற்று. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) இவையெல்லாம் உண்டானாலும் கார்யமாகாதிறே நீ தூரஸ்தனாயிருந்தாயாகில்; அக்கண்ணழிவையும் அறுத்துவைத்தாயே. .... (ச)

மூ—பெற்றாரும் சுற்றமுமென்றிவை பேணேன்நான்
மற்றாரும் பற்றிலேனாதலால் நின்னடைந்தேன்
உற்றானென் றுள்ளத்து வைத்தருள் செய்கண்டாய்
கற்றார்சேர் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே. (ரு)

பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஏறிட்டித்யாதி). விஷத்தைபுஜித்தாலும் உகப்பு வருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலையித்யாதி).

"வாணெடுங்கண்ணி" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானித்யாதி). திருவுள்ளத்தில்படாதபடி நோக்காலுமித்யாதியை ஏகமாக அந்வயித்துக்கொள்வது. இப்படிமயக்கி அவனை வசீகரிக்கவல்லாளோவென்ன வருளுகிறார் (நகஶ்சிதித்யாதி). (அவனையும்) என்றது- சொல்மிறுங்களுண திருவடியையுமென்றபடி. ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) "கீழேதேவதாந்தரங்களிலும் தேவதாந்தர ஸம்பந்திகளிடத்திலும் பற்றிலேன்" என்றீராகிலும் சரீரஸம்பந்திகளிடத்திலும் ரக்ஷகத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வரக்ஷணேஸ்வாந்வயமும் தீர்ந்தாலிறே அதிகாரிபூர்த்தியுள்ளது. அதுவேண்டாவோவென்று பகவத

(க) ...

பதம்.	உரை.
கற்றார்சேர்	(ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும்)கற்றவர்வர்த்திக்கிற
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?	
நான்	அடியேன்
பெற்றாரும்	மாதாபித்ராதிகளும்
சுற்றமும்	உறவாளிகளும்
என்றிவை	என்றிப்படிப்பட்டவர்களை எல்லாம்
பேணேன்	பந்துக்களாக விரும்பமாட்டேன்;
மற்றாரும்	மற்றுயாரிடத்திலும்[ன்
பற்றிலேன்	ஸங்கமுடையேனல்லே

பதம்.	உரை.
ஆதலால்	ஆகையால்(நிராலம்பனனான்)
நின்னடைந்தேன்	உம்மையே ஆஶ்ரயித்தேன் (ஆகையால்)
உற்றான்	"இவன் நமக்கு உறவானவன்"
என்று	என்று
உள்ளத்து	உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே
வைத்து	வைத்துக்கொண்டு(அடியேன் பக்கல்)
அருள்	க்ருபையை
செய்கண்டாய்	செய்தருளவேணும்.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாமும் உகந்து, வஶ்யபுருஷகாரமுமுண்டாய், ஸுலபனுமானாலும் நீர்புறம்பு பற்றற்று அகிஞ்சநராய் வருமன்றன்றோ அதுகார்யகரமாவதென்ன; என் குறையறுத்து வைத்தேன்; நீ உன்தலையில் குறைகிடவாதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளாயென்கிறார்.

(பெற்றாரித்யாதி) நான் வேறுசிலரை பந்துக்களென்று நினைத்திருப்பதில்லை. (மற்றாரும் பற்றிலேன்) ஐயோ? இவனுக்குப்புறம்பொருவருமில்லையென்பாரையுமுடையேனல்லேன்; புறம்பொருவருமில்லையாகில் நீர் உண்டேயென்ன; நானும்எனக்குக் கழுத்துக்கட்டி. (ஆதலால் நின்னடைந்தேன்) நிராலம்பனாய் விழுமவனுக்கு ஒருதரையிலே விழவேணுமே. (க) "सतं निपतितं भूमौ - ஸதம் நிபதிதம்பூமௌ".

பிப்ராயத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (நாமுமித்யாதி). (அகிஞ்சநராய்) என்றது "மற்றாரும்" என்றவிடத்தில் தாமும் அந்விதராகையாலே ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயமற்றவரென்கை.

நின்னடைந்தேனென்ன வமைந்திருக்க "ஆதலால்" என்றுவிசேஷித்தவருக்குக்கருத்தை யருளுகிறார் (நிராலம்பநேத்யாதி).

(க) ரா-ஸு-௬௨-அ-௬௯.

(உற்றானென்றுள்ளத்துவைத்து) "இவன்நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோய் படக்கடவதெல்லாம் பட்டான்" என்று உன்திருவுள்ளத்திலேகொண்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். அன்றிக்கே "என்னாலறுத்துக் கொள்ளவொண்ணாத ஸம்பந்தம்உன் கையதன்றோ? இவன்கீழ் விட்டுப்போந்த உறவுமுறையெல்லாம் நாமேயன்றோ" என்றுஇத்தைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு என் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். என்றான் இங்ஙனே செய்யவேண்டுகிறதென்னென்ன; (கற்றாரித்யாதி) நீ வர்த்திக்கிற ஊரிலுள்ளார் விழுந்தவேடெடுத்து வாசித்தறிவாருண்டோ? அறிவுடையார்க்கெல்லாம்படவேண்டாவோ?.(க) "ஆர்யேண கருணம் கார்யம்- ஆர்யேண - கருணம் - கார்யம்" என்னக்கடவதிறே என்று ஜீயரருளிச்செய்தவார்த்தை. அவர்கள்பக்கல் வேண்டாதவற்றைக் கிடந்து ஆராயாநிற்கிறதென்?, நம்ஸ்வரூபத்துக்கீடாகச் செய்யவேண்டுவதுகிடக்க ஆராய்ந்தால் கைவிடவொண்ணாதவற்றை ஆராய்கிறதென்? .... (ரு)

மூ.—எத்தியுன்சேவடி யெண்ணியிருப்பாரை
பார்த்திருந்தங்கு நமன்றமர்பற்றாது
சோர்ந்தம்நாமஞ்சுதுமென்று தொடாமைநீ
காத்திபோல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே ?		எண்ணிஇருப் பாரை	(நித்ய கைங்கர்யம்செய்யவேணுமென்று) எண்ணி இருக்குமவர்களை
உன்	உம்முடைய	நமன்றமர்	யமபடர்கள்
சேவடி	திருவடிகளை		
எத்தி	ஸ்தோத்ரம் செய்து		

"உற்றான்" என்றதுக்கு துக்கங்களையுற்றானென்றும், எனக்கு உறவானவனென்றும் இரண்டர்த்தமருளுகிறார் (இவனித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (அறிவுடையார்க்கித்யாதி). (க) "பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா- பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா" என்றெடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தத்தை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்கள் பக்கலித்யாதி). (நம்ஸ்வரூபத்துக்கு) என்றது - ஆர்யரான நம்முடைய விசேஷஜ்ஞதைக்கென்றபடி. ... ... (ரு)

(க) ரா-யு-கககூ-சச.

பார்த்திருந்து	(ஸ்ரீ ரவியோகஸமயம்) பார்த்திருந்து	நாம்	"நாம்
அங்கு	அந்த அந்திமதசையில்	அஞ்சுதும்	பயப்படுகிறோம்"
பற்றாது	கிட்டாமல்	என்று	என்று
சோத்தம்	சோத்தமென்று தாழ்ந்தார் சொல்லும் சப்தத்தைச் சொல்லி	தொடாமை	ஸ்பர்ஸியாமலிருக்கும்படி
		நீ	தேவரீர்
		காத்திபோல்	காத்திருப்பாய்போலும்.

அவ.—ஆரும்பாட்டு. நீ என்குற்றங்கள்பாராதே என்னைக் கொள்ளுமளவுபோராது; செய்த குற்றங்கள் ஆராய்வதாக நீ இட்டயமாதிகளும் என்பக்கல் வாராதபடி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஏத்தியித்யாதி)உன் திருவடிகளை ஏத்தி (க) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்கிற மநோரதத்தையுடையராயிருக்குமவர்களை. (பார்த்திருந்து) அவர்களுடைய சரீரவிஸ்லேஷஸமயம் பார்த்திருந்து. அவ்வவஸ்த்தையிலே அந்திமஸமயத்திலே யமபடர்வந்துகிட்டாதே.

(சோத்தநாமஞ்சுதுமென்று)அவர்கள் அநுகூலராயிருப்பாரைக்கண்டால் சொல்லுவன இச்சப்தங்கள்.(உ) "இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப்போதுமின்கள்" என்கிறபடியே, "அவர்களைக்கண்டால் நாங்கள் அருகுவாரோம்" என்று கடக்கப் போம்படியாயன்றோ உன்ஸ்வபாவம். (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) அவ்வவளவுகளறிந்து நோக்குகைக்காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. (௬)

மூ.—வெள்ளைநீர்வெள்ளத்தணைந்த வரவணைமேல்
துள்ளுநீர்மெள்ளத்துயின்ற பெருமானே
வள்ளலே யுன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்
கள்ளர்போல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளை நீர்	திருப்பாற்கடலினுடைய	வெள்ளத்து	வெள்ளத்திலே
		அணைந்த	அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கிற

அந.—ஆரும்பாட்டு. (ஏத்தியித்யாதி) உன் சேவடியெண்ணியிருப்பாரை நீ காத்திருப்பாயென்று அந்யாபதேசேந வநுஸந்தித்தது - ஸ்வகதமான தசையென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதியருளுகிறார் (நீ யித்யாதி).
அவ்வவளவுகள் - அந்தந்த அவஸ்த்தைகள். ... ... (௬)

(க) தி-வாய்-௩-௩-௧. (உ) ௭-திருவ-௧அ.

அரவணைமேல்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே	பெருமானே	ஸர்வாதிகனாய்,
துள்ளும்	துள்ளாநின்ற	வள்ளலே	உதாரனுமான
நீர்	திவலைகள் (ஸ்பர்ஶிப்பதால்)		கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?
மெள்ள	மெள்ள	உன்தமர்க்கு	உன்னடியார்பக்கல்
துயின்ற	திருக்கண் வளருமவனாய்,	என்றும்	எந்த காலத்திலும்
		நமன்தமர்	யமபடர்கள்
		கள்ளர்போல்	சோரரைப்போல் மறைந்துவர்த்திப்பர்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. அவர்கள்கிட்டாமையேயோ? உன் ப்ரபாவத்தாலே அவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கவேண்டும்படியாயன்றோ இருக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா.—(வெள்ளையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துள்ளுநீர்) கடலில் சிறுதிவலைகளானவை திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக் கீடாகவந்து துடைகுத்த. (மெள்ளத்துயின்ற பெருமானே) ஆர் யமவஶ்யராகிறார்; ஆர் கூப்பிடுகிறார், என்று கூக்குரல்கேட்கும்படி செவிதாழ்த்துக்கொண்டு மெள்ள கண்வளரும் ஸர்வாதிகனே!

(வள்ளலே) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ஔதார்யமெள்ளவிருந்தபடியென். (உன்றமர்க்கென்றும்) உன்னுடையாரைக் கண்டால் யமபடர்கிட்டாமையேயோ? மறைந்தன்றோ வர்த்திப்பது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) காக்கிற நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அவர்கள் எங்ஙனே வெளியிலே திரியும்படி. .... (எ)

மூ.—மாணுகிவையமளந்ததுவும் வாளவுணன்
பூணுகம்கீண்டதுவுமீண்டு நினைந்திருந்தேன்
பேணுதவல்வினையே னிடரெத்தனையும்
காணேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (அ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) ஸங்கதியை யருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). அவர்கள் - யமபடர்.

துள்ளுநீராலே மெள்ளத் துயிலுகிறானென்று விவக்ஷித்து நீராலே துயிலுகையை வெளியிடுகிறார் (கடலித்யாதி). ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாணுகியித்யாதி) "ஈண்டு" என்றது நீட்டிக்கிடக்

பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?	
மாணுகி	(நீர்முன்பு) ப்ரஹ்மசாரியாய்
வையம்	லோகங்களை
அளந்ததுவும்	அளந்துகொண்டதையும்
வாள்	வாளாயுதமுடையனான
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய
பூண்	ஆபரணங்களாலே (அலங்க்ருதமான)
ஆகம்	மார்வை
கீண்டதுவும்	கிழித்ததையும் (நான்)
ஈண்டு	இப்போது
நினைந்திருந்தேன்	நினைத்திருந்தேன்; (அதனால்)
பேணாத	(ஆத்மாவுக்கு ஒருஹிதமும்) செய்யாதவனாய்
வல்வினையேன்	கொடிய பாபங்களைப் பண்ணினவனுமான
நான்	அடியேன்
இடர்எத்தனையும்	ஸகலபாபங்களையும் (இப்போது)
காணேன்	காணவில்லை. (அ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. நீபாபங்களைக் கனக்கக்கூடுபூரித்து வைக்கஅதினுடையப(ஃ)லாநுபவத்தைப்பண்ணுவிக்குமவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கைக்கு வேண்டுகிற ஹேதுவென்னென்ன; நீ ஆஸ்ரிதர்க்காக உன்னை அர்த்தியாக்கின படியையும், விரோதிநிரஸந சீலனாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்தேன். அவைவாஸனையோடே போய்நிற்கக் கண்டேனென்கிறார்.

வ்யா.—(மாணுகி) உண்டென்று இட்டபோதோடு இல்லையென்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலேதகணேறினவடிவையுடையனாய் பூமிப்பரப்பையடைய அளந்துகொண்டதும், சிறுக்கனுக்காக ஸாயுதனான ஹிரண்யனுடைய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான மார்வைக்கிழித்ததுவும். (ஈண்டுநினைந்திருந்தேன்) நீமுற்காலத்திலே செய்தசெயலை நான்இப்போது நினைத்திருந்தேன்.

(பேணாதவித்யாதி) தேஹாத்வ்யதிரிக்தமா யிருப்பதோர் ஆத்மாஉண்டென்று அதுக்கொருநன்மைபாராதே, தேஹாத்மாபிமாநியாய் மஹாபாபங்களைத் திரட்டினநான், அவையடங்கலும் நிஸ்

றிறதாய், அதுதானும்இன்று யென்றபடியாகையாலே இப்படிவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நீயித்யாதி).

ஆத்மாவைப்பேணாதவனாய் வல்வினையேனானவென்று அர்த்தம்விவக்ஷித்தருளுகிறார் (தேஹாதித்யாதி). போக்குமவன் இட்டுநிற்கையாலே போம்

ரோஷமாகப்போய்க்கொடுநிற்கக்கண்டேன். (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) போக்குமவனளவுக்கு ஈடாயன்றோ போமதினளவு இருப்பது. .... (அ)

மூ.—நாட்டினாயென்னையுனக்கு முன்தொண்டாக
மாட்டினேனத்தனையே கொண்டென்வல்வினையைப்
பாட்டினாலுன்னை யென்நெஞ்சத்திருந்தமை
காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?		வல்வினையை	கொடியபாபங்களை
முன்	ப்ரதமத்திலே	மாட்டினேன்	போக்கினேன்; (மேலும்)
என்னை	அடியேனை		
உனக்கு	உமக்கு	பாட்டினால்	அடியேன் பாடின பாட்டினால்
தொண்டாக	தாஸபூ (ஞு) தனாக		
நாட்டினாய்	ஸ்திரப் படுத்தினாய்; (பிறகு அடியேன்)	என்	என்னுடைய
		நெஞ்சத்து	மனதில்
அத்தனையே	அந்தக்ருபாவி சேஷத்	உன்	உம்முடைய
கொண்டு	தைக்கொண்டே	இருந்தமையை	இருப்பை
என்	அடியேனுடைய	காட்டினாய்	அறிவித்தாய். (௯)

அவ.— ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்முடையவிரோதி போனபடி தானென்? நீர்பெற்ற பேறுதானென்னென்ன;

வ்யா.—(நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தொண்டாக) முந்

பாபங்கள் தூரப்போயிற்றென்று தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (போக்குமவனித்யாதி). ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நாட்டியித்யாதி). முதற்பாட்டுத்துடங்கி இவ்வளவும், கைங்கர்யத்தில் தம்முடையசாபல்யத்தையும், தம்முடையஅநந்யகதித்வாதிகளையும், அவனுக்குத்தாம்அறிவிப்பித்து "இப்படிப்பட்ட எனக்கு கண்ணாலே உன்னைக் கண்டுகளிக்கப்பெறுகையென்று சொல்" என்றுகேட்க, ஈஶ்வரனும் இவர்திருவுள்ளத்திலே களிப்புண்டாம்படி அடிமைகொண்டமையை அறிவிப்பித்து, இத்தையும் அவர் திருப்பவளத்தாலே கேட்கவேணுமென்று ஆசையாலே கேட்கிறாக கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி).

முன் என்னை உனக்கு நாட்டினாயென்று யருளுகிறார் (முந்துறவித்யா

நுறமுனனம் நீசெய்தது இவனை நம்முடையானென்று அங்கே நாட்டுங்களென்றாய். நீ எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமாகச் செய்தது இவனை நம்முடையனாக அங்கே நாட்டுங்களென்று சொன்னாய். (மாட்டினேனித்யாதி) நானும் அவ்வளவைக்கொண்டு உன்னைப்பற்றின ராஜகுலத்தாலே அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின பாபங்களை நிஸ்ஸேஷமாகப் போக்கினேன்.

(பாட்டினலித்யாதி) விரோதிபோகப் பெற்றவளவேயோ? அதுபோனால் பெறக்கடவ கைங்கர்யத்தையும் பெற்றேன். வாசிகமானவடிமையும் செய்யப்பெற்றேன். நாம்பாடின கவியினுடைய மதிப்பிருந்தபடியால், இதுநம்மால் வந்ததாகக்கூடாது, உள்ளேயிருந்து பாடுவிக்கிறானொருத்தனுண்டென்றறிந்து விதுகொண்டே நீ என்ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற விருப்பை நிஸ்சயிக்கலாம்படி பண்ணினாய். (கண்ணபுரம்) இவரைப்பார்[illegible]த்த மூக்கோட்டையிருந்தபடி. .... (கூ)

மூ.—கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறையம்மானை
கொண்டசீர்த்தொண்டன் கலியனொலிமாலை
பண்டமாய்ப்பாடுமடியவர்க் கெஞ்ஞான்றும்
அண்டம்போயாட்சி யவர்க்கதறிந்தோமே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.



பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ட	கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படியான	உறை	நித்யவாஸஸ்தலமாக வுடையரான
சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	அம்மானை	ஸர்வேஸ்வரனை,
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தையே	கொண்ட	(எல்லாரும் நெஞ்சிலே) கொள்ளும்படியான

தி). (என்றாய்) என்றவநந்தரம் "என்கை" என்றுசேஷம். ஏதத்விவரணம் (நீ எனக்கித்யாதி). (அங்கே) என்று அடிமையெழுதிக்கொள்ளும் அக்கணக்குத் திட்டத்திலென்கை. தொகைமுறியான எட்டெழுத்தில் முதலெழுத்திலேதானே பகவதநந்யார்ஹ சேஷபூதரிலே நீருமொருவரே என்று அறிவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளம்.

மலையாளத்தில் "மூக்கோட்டை" என்கிறவூரை நினைத்தால் கவிகளுக்

சீர்	ஸ்வபவமுடைய	அடியவர்க்கு	தாஸபூ)தர்களு
தொண்டன்	பகவத் கைங்கர்ய ஸ்ரீயை யுடையரான	என்ஞான்றும்	எந்தகாலத்திலும்
கலியன்	ஆழ்வாராலே	[க்கு அண்டம்போய்	பரமபதத்தில்சென்று
ஒலி	ஒலியுடன் அருளிச்செய்யப்பட்ட	ஆட்சி	ஆளுகைஉண்டாகக்கடவது;
மாலை	மாலாரூபமான இத்திருமொழியை	அவர்க்கு	இத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு
பண்டமாய்	நிதியாகக்கொண்டு	அது	அந்தபேறுஸித்திக்குமென்பதை
பாடும்	பாடுமவர்களான	அறிந்தோம்	அறிந்தோம். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டசீரித்யாதி) உண்டான ஸம்பத்தை ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனை. (கொண்டசீர் தொண்டன்) ஆழ்வாருடைய ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரீயைச் சொன்னால் அதிலே சிலர்விப்ரதிபத்தி பண்ணுகையன்றிக்கே "ஆழ்வாராகில் தொண்டர்" என்று எல்லாரும் நெஞ்சிலே கொள்ளும்படியான நன்மையை யுடையராயிருப்பாராயிற்று. இதில் விமதி விஷயமன்றிக்கேயிருக்கை. ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச் செய்தமாலை.

இவற்றை நிதியாகக்கொண்டு பாடுமடியார்களுக்கு காலதத்வமுள்ளதனையும் (க)"ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிறபடியேபரமபதம்

குப் பாட்டுக்கிளம்புமாபோலே இவருக்கும் திருக்கண்ணபுரத்தை நினைத்தால் பாட்டுக்கிளம்புமாகையாலே இவரைப் பாடுவித்த மூக்கோட்டை என்கிறது.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) "கண்ட"என்றத்தாலே பரமபதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றருளுகிறார் (உண்டானவித்யாதி). (விமதி) விப்ரதிபத்தி.

பண்டமாவது - பண்டே அமர்ந்திருக்கிற வைப்பாகச் சேமித்ததாக்கி யருளுகிறார் (இவற்றையித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-வாய்-க0-கூ-க.

ஆட்சியாகக்கடவது. (அதறிந்தோமே) ஸர்வேஶ்வரன் என் பக்கல் பண்ணின ஓரமிருந்தபடி கண்டேனுக்கு இத்தை அப்ய(ஸூ)ஸித்தவர்களுக்கும் அவ்வளவு சென்றல்லது பர்யவஸிக்க வொண்ணாதென்னுமிடத்தை அழகிதாகவறிந்தோம். (அண்டம்) ஆகாசம்; பரமாகாசம். * * * * * * * * * (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து பத்தாம்திருமொழி

முற்றிற்று.

